

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WHAT
BLOOMS
FROM
DEATH

S. M. GAITHER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

What Blooms From Death

S.M. GAITHER

Telif Hakkı© 2025 S.M. Gaither

Kapak Resmi: Lila Raymond (@lettersbylila_)

Nova Art: Chrissa Barton (@chrissabug) Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Contents

[Yazarın Notu](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)

WHAT
BLOOMS
FROM
DEATH

*Hibe için:
Bütün kitaplarımın sonunda aşk hikayesi olmasının sebebi bu.*

Author's Note

Lütfen bunun açık cinsel içerik, şiddet ve yetişkin dili içeren bir yetişkin/yeni yetişkin fantezi kitabı olduğunu unutmayın. Ayrıca bazı okuyucular için üzücü olabilecek ölüm, duygusal istismar/manipölasyon ve travma tasvirleri de içermektedir.

Bu aynı zamanda planlanan bir üçlemenin ilk kitabı ve bir uçurumla bitiyor.

Riski size ait olmak üzere okuyun ve keyfini çıkarın!

Prologue

MEZARLARI BILEREK RAHATSIZ ETMEMİŞTİM.

Doğrusu, orada olduklarını bile unutmuştum. Ne de olsa saray arazisinin bu köşesini nadiren ziyaret ederdim. Kimse uğramazdı. Etrafımdaki duvarların oluşturduğu gölgeler uzundu, sandaletli ayaklarımın altındaki çakıllı yollar yabani otlar ve uzun zaman önce ölmüş yeşilliklerin çürüyen cesetleriyle kaplanmıştı. Mezar taşlarının çoğu zamanın tahribatına yenik düşmüştü, sakladıkları sırlar sıradan bir göz için okunamaz ve dikkate değer değildi.

Ne olursa olsun, o mezar taşlarının işaretlediği mezarlar kesinlikle benim *hedefim* değildi.

Hedefim daha yüksekti. Evimin bu kuytu köşesinin üzerinde bir gölgelik oluşturan kıvrımlı ağaç dallarına tutunmuş solmuş çiçeklere odaklanmıştım. Ne zaman onlara baksam o buruşuk çiçeklerde bir hastalık hissediyordum; solmakta olan yaşam güçleri kollarımda karıncalanma hissi olarak hareket ediyor, cildimde küçük şişlikler oluşturuyordu.

Ölüm benim için pek çok farklı şekil alabiliyordu. Hala hangi formları algılayabileceğimi, neleri deşifre edebileceğimi, neleri kontrol edebileceğimi öğreniyordum...

Ve neyi yalnız bırakmamın daha iyi olacağını.

Ama ölmekte olan çiçeklerin mükemmel birer alıştırma hedefi olacağına karar vermiştim. Geçen hafta boyunca bana gösterilen ekstra ilgiden dolayı giderek huzursuzlaşan güçlerimi kullanmak için iyi bir fırsattı.

Çürüyen enerjiyi onlardan çıkarmak ve onları geçici olarak yaşamın parlaklığını taklit eden bir şeye geri getirmek kolay bir iş olmalıydı. Geçmişte nispeten kolaylıkla başardığım bir numaraydı.

Yine de, bu numaraya olan tüm aşinalığıma rağmen, başarısız olmuşum.

İşte orada duruyordum, hâlâ solmuş çiçeklerle ve şimdi de çatlamış mezar taşlarıyla çevriliydim. Kırık toprağın üzerindeki havada küçük beyaz parçalar dans ediyor, kar taneleri gibi sürükleniyor ve parlıyordu - uzun zaman önce ölmüş olanların soluk auraları. Bu soğuk taneler tenime değdiğinde, kollarımdaki karıncalanma daha çok iğnelerin keskin batışına benziyordu...

Daha çok bir uyarı gibi.

Hava, çürümüş, küflü bir alt akıntıyla birlikte yeni dönmüş toprak kokuyordu. Gece, yavaş ve soğuk rüzgârın ara sıra çıkardığı iniltiler dışında ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü.

Ama en azından bu sefer kazara ortaya çıkan *cesetler* yoktu.

Annem - kraliçe - neden olduğum bu dağınıklıktan hâlâ memnun olmayacaktı.

Bu arada, babam tüm bunları harika bir şekilde eğlenceli bulacaktı; kahkahalarını şimdiden hayal edebiliyordum, gözleri dans ediyordu, asi büyüüm hakkında benimle nazikçe dalga geçiyordu. Onun kahkahasını düşünmek, derimdeki iğnelenme hissini silkeleyip hatalarıma rağmen devam etmem için bana yeterince cesaret veriyordu.

Her şey düzeltilebilir, Yıldızım. Sadece denemeye devam etmelisin. Ayak sesleri beni zıplattı.

Phantom - babamın bir yıl önce bana verdiği ipeksi tüylü yavru köpek - görüş alanıma girdiğinde omuzlarımdaki gerginliği yuvarladım. Havada uçuşan hayalet enerji zerreciklerine şöyle bir baktı ve başını merakla eğerek beceriksizce kalçalarının üzerine yerleşti.

Üç karatavuk da yakındaki duvarın üzerine kondu, tüyleri soluk mavi ay ışığında yağ gibi parlıyordu.

İzleyicilerimi görmezden geldim ve havada kalan enerji parçalarını yatıştırmaya odaklandım, parmaklarımdaki hassas hareketleriyle her birini kırık zemine geri yönlendirdim. Yıllar içinde öğrendiğime göre, parçaların parmak uçlarıma bağlı olduğunu hayal etmek işe yarıyordu - görünmez zincirler aracılığıyla kendimi bu enerjiye bağlıyordum.

Hava tekrar temizlendiğinde, çiçeklerle kaplı düşmüş bir dalı aldım, gözlerimi kapattım ve çiçeklerin çürümesinin hassas hissine yeniden odaklanmaya çalıştım.

Gözlerimi açtığımda o çiçeklerde hiçbir şey değişmemişti ama topraktaki çatlaklar birkaç yerde genişlemişti. Boşluk yine puslu bir hal almıştı,

benim yanlış yönlendirilmiş büyüüm ve ölümlerin huzursuz, kısmen uyanmış enerjileriyle dolu.

Nefesimin altında küfrettim.

Bunu neden yapamadım?

Phantom onaylamadığını belli etti. Keskin mavi gözlerinde insana özgü bir farkındalık olduğunu düşünürdüm hep, yargılayıcı bakışlarını anneminkilerle aynı kefeye koyardım.

"Kimse sana fikrini sormadı, değil mi?" Mırıldandım, eteklerimi topladım ve bozuk zemine doğru yürüdüm. İlk mezarın önüne çöktüm ve çıplak ellerimle düzeltmeye başladım, parmaklarımı soğuk toprakta gezdirerek düzensiz kümeleri ayırdım, yeni boyanmış tırnaklarımın altında biriken kiri pek umursamadım.

Phantom nefes nefese kaldı ve arkamda yüksek sesle sızlandı. Ona hoş olmayan bir bakış attım ama bundan rahatsız olmuş gibi ; lanet köpeğin karşılık olarak sadece gülümsediğine yemin edebilirdim.

Yine de gizliden gizliye onun burada olmasından memnundum. Hızla benim daimi yoldaşım olmaya başlamıştı. Mahkemede -babam dışında- benim geldiğimi gördüğünde irkilmeyen tek kişi oydu.

Bir mezardan diğerine sürünerek ilerledim, toprağı tekrar düzene soktum ve yol boyunca birkaç ot kopardım. Gümüş elbisemin parıldayan etekleri kısa sürede çimen lekeleriyle kaplandı ve yapışan nemli topraktan ağırlaştı ama yine de sebat ettim.

Çok geçmeden iş bitmiş, toprak pürüzsüz, hava berrak ve temiz olmuştu.

Düşen çiçeklerden bir avuç daha topladım. Sanırım çoğu kişi bu noktada yenilgiyi kabul ederdi, ama ben inatçıydım ve bunca başarısızlıktan sonra ne kadar aptalca görünse de asıl hedefime ulaşmaya kararlıydım.

Köpeğim dışında yalnız olduğumdan emin olmak için omzumun üzerinden baktım. Derin bir nefes aldım.

Ve bu sefer, çiçeklerin çürümüş enerjisine odaklanırken boynumdaki ve kollarımdaki gölgeli işaretlerin tenimden kalkmasına izin verdim.

Gölgelerim ölü şeylere tutunmakta çok ustaydı. Ama aynı zamanda bedenimden uzaklaştıklarında çözülüyormuşum gibi hissetmeme neden oluyorlardı - bu yüzden başlangıçta onları çağırmamıştım.

Neyse ki hızlı bir büyü oldu. Çiçeklerin auraları küçük, zayıf ve gölgelerimle manipüle edip çekip çıkarabileceğim kadar kolaydı. Ellerim

kısa süre sonra kenarları parlayan çiçeklerle doldu - hastalıklı enerjileri boşaltılmış organizmaların ince parıltısı.

Ne kadar zayıf olursa olsun, parıltı derinleşen geceye karşı parlak görünüyordu. Çatlamış mezar taşlarının üzerine ince bir ışık düşürerek gözlerimi bir kez daha yıpranmış, okunamayan isimlerine çekti.

Artık ışıldayan çiçekleri yeni düzeltilmiş toprağın üzerine birbiri ardına fırlattım. "Her ," dedim usulca, "burada unutulduğun için üzgünüm."

Ailemin malikânesindeki tek harap ve bakımsız alan burası değildi. Rose Point'in geniş arazileri ve süslü binaları arasında çok uzun süre yaşamamıştık ve ailem gelmeden önce burası yarım yüzyıldan fazla bir süredir boş duruyordu. Kral ve kraliçe, ana araziyle birlikte sarayın merkezini de restore etmek için çok şey yapmışlardı, ancak yine de keşfedilecek çok sayıda büyümüş köşe ve tozla kaplı koridor vardı. Kazılacak bir sürü gömülü sır; bulunacak bir sürü hazine ve bela... Evimin en sevdiğim yanlarından biri de buydu.

Bu geceden sonra özleyeceğim pek çok şeyden biri.

Çünkü bu geceden sonra her şey değişecekti.

Avucuma yapışan tek bir inatçı çiçek dışında kalan çiçekleri yavaş ve saygılı bir hassasiyetle yere attım.

O ana kadar nemli ve çürümüş yaprak yığınının içinde uyuyakalmış olan Phantom'a ışıklı güzelliğini göstermek için hareket ettim ama onu uyandıramadan köpek aniden kendi isteğiyle başını kaldırdı. Havayı koklarken sivri kulakları seğirdi.

Bir an sonra yumuşak bir ses sessizliği böldü: "Leydi Bellanova?"

Sadece Nova, düzelttim ya da en azından kafamda öyle yaptım.

Ancak ağzımdan kelimeler çıkmıyordu. Yerimde donup kalmıştım, elbisemi ve ellerimi lekeleyen kirin ve vücudumun etrafında tembelce dolaşan gölgelerin yeni farkına varmıştım. Ellerimi o gölgelerin üzerine kenetledim. Onları derime bastırdım, yavaş yavaş, üzerine dövme yapılmış mürekkep girdapları gibi yerleştikleri yere.

Yavaşça, toplayabildiğim kadar vakar ve duruşla, bana yaklaşan adamı karşılamak için döndüm.

Büyülü çiçekler gibi o da kararan alacakaranlığa karşı ince ama kesin bir parlaklıkla göze çarpıyordu. Saçları kısa, kalın dalgalar halinde yüzünün etrafına düşüyor ve keskin çene çizgisini çerçeveliyordu. Saç telleri tuhaf bir renkteydi.

Gümüşi beyazın tonu, bulutlarla kaplı ayın kendisinden emilmiş gibi görünen bir renkti. Bu görüntü tek başına yeterince ruhani olabilirdi ama gözlerinin gölgesiyle birleşince...

Şöyle diyelim, başka bir yere bakmak zordu.

Yıllar önce bakışlarıyla ilk kez karşılaştığımda, ışığın bana oyun oynadığından emin olmuştum. Daha önce böylesine derin, etkileyici altın rengi gözlere sahip birine rastlamamıştım; güneşin öptüğü bir buğday tarlasının renginde gözleri vardı. Çok geçmeden bu renk tonunun kraliyet ailesinde yaygın olduğunu öğrenmişim ama o zamanlar, benim derslerimden saklanmaya çalıştığım avluda kaybolmuş genç bir çocuktü; onu kraliyet ailesinden biri olarak tanımamıştım.

Yine de şimdi onu yeterince iyi tanıyordum: Aleksander Caldor, Elarith'in Veliaht Prensi. Yakında komşu krallığın hükümdarı olacak kişi.

Ve gözlerindeki ışığın sönmemiş olması bir mucizeydi; birbirimizi son görüşümüzden bu yana geçen yıl içinde, annesi korkunç bir binicilik kazası sonucu vefat etmişti. Kocası da aylarca süren yalnızlık ve acıdan sonra -eğer söylentilere inanılacaksa kendi eliyle öldürülmüştü- onu takip etmişti. Aleksander tek çocuktü ve şimdi Elarith'in geriye kalan tek hükümdarıydı.

Elarithia tahtı geçtiğimiz aylarda, büyük ölçüde Aleksander'ın krallığına ilk yerleşen güçlü büyü kullanıcılarının torunlarından oluşan bir konsey olan Işğın Koruyucuları tarafından idare edilmişti. Bu konsey genç prenslerini tahta oturtmak ve yas tuttukları toprakları düzen ve istikrara kavuşturmak için sabırsızlanıyordu. Bu gece burada olmasının bir nedeni de buydu; Eldris hüküm sürmeye başlamadan önce onunla olan ilişkilerini güçlendirmek.

Önce bize baktıkları için onur duymalıyız, diye hatırlatmıştı annem bana son günlerde sayısız kez. Bu ittifaka ihtiyacımız var. Krallığımızın bu ittifaka ihtiyacı var.

Phantom ayağa kalktı ve tırıs la yanıma geldi, sivri burnunu bacağıma dayadı ve bir miyavlama sesi çıkardı. Kulaklarının arasına, alındaki beyazlığın hemen üstüne, simsiyah kürküdeki tek renk lekesine güven verici bir çizik attım.

Gözlerim yakında taç giyecek olan kraldan hiç ayrılmadı.

"Bahçecilik için biraz karanlık, değil mi?" Aleksander kirli benliğimi tepeden tırnağına incelerken eğlencesini gizlemekte pek başarılı değildi. Bastırılmış gülümsemesi, keskin yüz hatlarındaki yumuşaklığın tek ipucu olan gamzelerini vurguluyordu.

O gamzelerden hiç etkilenmemiş gibi görünmek için elimden geleni yaptım. "Bazı şeyler karanlıkta daha parlak çiçek açar," diye karşı çıktım, hala inatla avucuma yapışan çiçeği tutarak, "bu yüzden onlarla o zaman ilgileniyorum."

Kalbimin daha hızlı atmasına neden olan bir yoğunlukla çiçeği inceleyerek kelimeleri düşündü.

Çiçek çoktan solmaya başlamıştı. Kenarları soluyordu. Şaşırtıcı değildi, parlaltı nadiren uzun sürerdi. Ölümün her şey üzerindeki etkisini hissedip zaman zaman manipüle edebiliyor olsam da, onu gerçekten ve kalıcı olarak yok edemiyordum.

"Bu mantıklı, sanırım." O konuşurken Aleksander çiçeği dikkatle elimden aldı. Parmak uçları benimkilere değdi, koluma bir ürperti gönderdi ve tenimdeki gölgelerin hafifçe kaymasına neden oldu. Kalbim daha da şiddetle çarpmaya başladı.

Avucunun çizgilerinden yumuşak beyaz bir parlaltı yükselip büzüşen çiçeği içine alırken gözlerimi elinden ayırmadım. Ben izlerken, o çiçeğin kenarları düzeldi ve bir kez daha parlamaya başladı.

Işığın Kralı. Tahta çıktığında, tıpkı babası ve dedesi gibi ona da bu isim verilecekti. Krallığına yerleşmiş olan büyülü varlıkların en güçlü soyundan geliyordu. Ve benim karanlık güçlerimin aksine, onunki doğduğundan beri kutlanmış ve beslenmişti.

Valorian İmparatorluğu'nun beş krallığında da büyüüne saygı duyulur ve hoş karşılanırdı.

Çiçeği tekrar avucuma koyup elimi yavaşça üzerine kapatırken, kısa bir süreliğine de olsa kendime hayret etmekten kendimi alamadım. Parmaklarımın arasındaki çatlaklardan bir parlaltı görebiliyordum, benim neden olduğum parlaltıdan çok daha sıcak bir parlaltı. Benim çürüyen enerjiyi çektiğim yerde, o sadece ışığı - yaşamı - çiçeğin içine geri sokmuştu. Sonuç benzerdi ama yine de...

"Seni yakında partide göreceğ miyim?" diye sordu. "Sanırım kraliçe sizi arıyordu. Biraz telaşlı görünüyordu."

Annem her zaman biraz telaşlı görünüyor, diye düşündüm, yorumumu kendime saklamak için dudağımı ısırardım.

Ana eve baktım. Buradan bile içerideki hareketliliği hissedebiliyordum. Müziğin ve kahkahaların giderek yükseldiğini duyabiliyor, kızarmakta olan et ve sebzelerin nefis kokusunu alabiliyordum.

Gözlerimi tekrar Aleksander'inkilere çevirmeye zorladım. "Özür dilerim," dedim, "zamanın nasıl geçtiğini anlamamış olmalıyım."

Zamanın nasıl geçtiğini hiç anlamamıştım.

Ve içimden bir ses geleceğin Işık Kralı'nın bunu bildiğini söylüyordu. Yine de hiçbir şey söylemedi, her zaman olduğu gibi kibar bir şekilde geç kalmamı elinin tersiyle itti.

"Birazdan geleceğim," diye onu temin ettim. Bundan kaçış yoktu. Çünkü ne de olsa bu *benim* partimdi, on sekizinci yaş günümün kutlamasıydı.

Eldris Krallığı'nda bir yangın gibi yayılan dedikodulara göre Işığın Kralı buraya *inanılmaz* bir hediye getirmek için gelmişti: Bana evlenme teklif edecekti.

Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak tırnaklarımın altındaki kiri karıştırma dürtüsüyle savaştım.

Birisi sadece bir tanıdığına ne derdi?
kocan yakında mı?

Ay ışığında, elbiselerim mezar toprağıyla kaplıyken ve saçlarım terden sırlıklam olmuş yüzümün etrafında dağınık dalgalar halinde sallanırken *nasıl* söyledim?

Hizmetçilerime, harcadıkları onca emeğin ardından dış görünüşümü bu kadar kirlettiğim için gerçekten bir özür borçluydum.

Neyse ki Aleksander rahatsızlığımı hissetmiş gibiydi ve centilmence bir selam vererek aramızdaki garip havayı dağıttı.

"O zaman seni içeride bekleyeceğim," dedi ve dönüp saraya doğru ilerlemeden önce parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu.

Onun gidişini izlerken kalbim garip davranıyordu; aynı anda hem yükselmeye hem de sıkı, koruyucu bir topun içine sıkışmaya çalışıyordu.

Bunca yolu gelip resmen evlenme teklif etme şovu yapması çok nazik bir davranıştı. Hatta romantikti. Ancak aramızdaki herhangi bir evlilik tamamen siyasi olacaktı; aksini düşünecek kadar aptal değildim. Krallıklarımız bir zamanlar güçlü bir ittifakı paylaşmıştı ve bu yapılacak en akıllıca şeydi - bağlantıyı yeniden kurmaya odaklanmak.

Bunun dışında, bu *benim* için en akıllıca hareketti. Büyüm Elarith Krallığı'nda çok daha az huzursuz olacaktı. Annem bana bu konuda güvence vermişti.

-Aleksander'ın ve onun ışık büyüsü kullanan sarayının etrafında olmak güçlerimi dengelemeye ve yumuşatmaya yardımcı olacaktı. Babam daha az ikna olmuş görünüyordu ama

Eldris Kraliçesi bir konuda gerçekten sözünü esirgemediğinde tartışacak biri değildi.

Annemle herhangi bir konuda nadiren aynı fikirde olurdum, ama bu durumda...

Daha kötü doğum günü hediyeleri de vardı elbette. Zengin, yakışıklı ve tebaası tarafından çok sevilen bir kralla evlendirilmekten çok daha kötü şeyler.

Elarith Krallığı'nın da nefes kesici güzellikte olduğu söylenirdi. Bilemezdim; sadece gençken bir kez gitmişim ve ne kadar odaklanmaya çalışsam da anılarım bulanıktı. Yine de başkalarının oradan bahsetme şekli, sanki yakında bir peri masalına sürüklenecekmişim gibi hissettiriyordu.

Elbette çoğu peri masalının altında karanlık bir hikâye gizlidir - sözde kıskanılacak geleceğimle ilgili fısıltılara kulak misafiri olduktan sonra birkaç kez bahsetmeye başlamıştım...

Ama her seferinde dilimi tuttum.

Şikayet etmem. Krallığımın hatırı için her türlü yükü taşıyabilirdim. *Ailemin* iyiliği için yabancı bir tacın ağırlığını taşıyabilir, yabancı bir ülkede yabancı olmanın acısına katlanabilir, tüm bildiklerimi geride bırakabilirdim. Bu sadece ölümün başka bir şekliydi, kendimi buna ikna etmiştim.

Ve ölümden hiç korkmamıştım.

Kendimi tam boyuma getirdim, sinirlerimi yatıştırdım ve Phantom peşimde koşarken içeri girdim.

Partiden bir süre daha kaçındım ve önce odama doğru gizlice ilerledim. Oraya vardığımda, kirlenmiş kıyafetlerimi çabucak değiştirdim, en sevdiğim renk olan turuncunun paslı tonunda kolsuz, sade bir elbise seçtim; bunun nedeni, herhangi bir hizmetlinin yardımı olmadan kolayca giyilip sabitlenebilmesiydi.

Uzun, koyu renk saçlarımdaki başıboş çiçek yapraklarını ve çamur parçalarını topladım, asi bukleleri yüzümden uzak tutan örgülerimi yeniden yaptım ve aynada kendimi değerlendirdim.

Yeterince iyi.

Yine de kollarımdaki izlerin hâlâ ne kadar koyu olduğunu fark ederek oyalandım. Aleksander'ın eli tenime değdiğinden beri tam olarak yerleşmemişlerdi; ara sıra , karanlık bir esintiye yakalanmış ipek kurdeleler gibi dalgalanıyordu.

İşaretler -ve benim sihrim- bu sarayda kötü saklanan bir sırdı. Bu noktada çoğu kişi onları biliyordu, çünkü yapabildiğim halde

Yeterince konsantre olursam tamamen yok olurlardı, onları derimin altına gömmek asla uzun sürmezdi, sonra onları tekrar dışarı çıkarmak için duyduğum huzursuz kaşıntı beni ele geçirirdi. Ne de olsa ölüm bu dünyanın her yerindeydi, tüm farklı biçimleriyle ve büyüm farklı hastalıklı enerjileri çağırıyordu.

Çoğu zaman, karanlığın nefes almasına izin vermek daha güvenliydi. Bu yüzden mezar taşlarının olduğu o köşede saklanıyordum çünkü umutsuzca *nefes* almaya ihtiyacım vardı.

Bu parti için kontrol altında olmam gerekiyordu. "Kontrol , " dedim yansımama.

Phantom endişeli bir havlama sesi çıkararak dikkatimi çekti. Önünde diz çöküp mücevherli yakasını düzelttim.

"Sence buna hazır mıyız?" Parmaklarımı ipeksi kürkünde gezdirerek sordum.

Bir daire çizmeden önce daha mutlu bir havlama sesi çıkardı.

Işğın Kralı'nın bir köpek sever olup olmadığını merak ederek gülümsedim ve sonra hemen umursamadığıma karar verdim; Phantom her halükarda benimle Elarith'e geliyordu.

"Hadi o zaman," dedim, ayağa kalkıp kapıya yöneldim. "Hadi şu işi bitirelim."

Kapıya ve kaskatı kesilmiş bir kararlılıkla kapıyı açtım.

Ve annemi diğer tarafta durmuş, elini kapı koluna doğru uzatmış halde buldum. Belli ki kapıyı çalmaya niyeti yoktu.

Birbirimize baktık.

Her zamanki gibi önce kraliçe konuştu. "Nova, bu anlaştığımız elbise değil. -"

"Diğeri kirli." Annem dudaklarını büzdü.

"Ah, ama *bu* çok yakışıyor, değil mi?" diye babam, karısının arkasında belirdi. Hızla benimle onun eleştirel bakışları arasına girdi - tıpkı son on sekiz yıldır yaptığı gibi. "Renk gözlerini ortaya çıkarıyor."

Kraliçe gülümsemeyi başaramadan önce burnundan birkaç kez derin nefes aldı. "Sanırım öyle," diye yumuşak bir iç çekişle onayladı, bakışları benimkilere kaydı.

Parlak turkuaz gözlerimiz az sayıdaki ortak noktamızdan biriydi. -Ebeveynlerimin görünüşleriyle ortak olan birkaç şeyden biri. Onlara bakarken, belki de bunu hatırladı-

Aslında onun kızı olduğumu. Belki de bu yüzden beni koridorda aceleyle yürütmeden önce hızlıca kucakladı.

Phantom burnunu havaya kaldırmış, bizi bekleyen ziyafetin kokusunu hevesle takip ederek ilerledi.

Portrelerle kaplı koridorda neredeyse koşar adım ilerlerken annem, "Son yarım saattir seni anons etmeye hazırız," dedi. "Herkes seni görmek için sabırsızlanıyor."

Bu son kısımdan şüpheliydim, ama söylemedim; akşam için planladığı etkinliklerin bir başka özetine ve geç kalmam nedeniyle şimdi nasıl değişmek zorunda kalacaklarına başlarken sadece başımı salladım.

Ziyafet salonunun çift kanatlı devasa kapısına geldiğimizde babam beni tekrar kurtardı ve bana içeriye kadar eşlik etmek istediğinde ısrar etti. Annem telaşlanmadan gitmeme izin verdi, dikkati gümüş takımları görünüşe göre *tamamen yanlış* bir şekilde sıralayan bir hizmetçiye takıldı!

"İyi niyetli," dedi babam, onun aceleyle gidişini ve çılgınca enerjisini zavallı hizmetçiye verişini izlerken biraz yüzünü buruşturarak.

"Biliyorum."

Ziyafet salonundan uzaklaştı ve annemin görüş alanından çıktıktan sonra yeleşinin iç cebinden küçük, sarılı bir kutu çıkararak beni takip etmem için işaret etti.

Hediye kutusunun içinde, boncukları neredeyse tam olarak gözlerimin renginde boyanmış bir bileklik buldum. Birkaç tanesinin üzerinde de hassas, özenli ve düzgün fırça darbeleriyle çizilmiş semboller vardı.

"Bunu Orin'den sipariş ettim," dedi.

Orin Greenbark birçok öğretmenimden biriydi. Annem ondan ve büyü konusundaki alışılmışın dışındaki görüşlerinden pek hoşlanmazdı.

Yarattığı bu parçada sihir olduğuna şüphe yoktu; bileziği taktığımda onun canlandığını hissedebiliyordum.

"Umarım beğenmişsindir?"

Gözlerimi ondan alamıyordum. "Çok güzel," diye nefes aldım.

"Güzel. Mutlu yıllar, Yıldızım." Başımın üstüne bir öpücük kondurdu. "Şimdi, annen ikimizi de evlatlıktan reddetmeden önce şu partiye gidelim."

Planlandığı gibi bana kapıya kadar eşlik etmesine rağmen, görünüşüm resmi olarak duyurulduktan sonra, kral kendi hayranları tarafından yutuldu, herkes onunla yüz yüze konuşma şansı için yaygara kopardı.

Işığın Kralı odanın diğer tarafındaki parti müdavimleri üzerinde de benzer bir etki yaratıyordu.

Bu nedenle, onur konuğu olmama rağmen gölgeler arasında kaybolmayı kolay buldum.

Salon her zamankinden daha da etkileyiciydi. Düzinelerce masa, kat kat ipek ve dantellerle örtülü, gümüş ve altın çatal bıçak takımlarıyla parıldayan, egzotik meyve ve lezzet tabaklarıyla dolup taşan bir alana yayılmıştı. Baharatların kokusu konukların kullandığı parfümlere karışıyor, beni zengin ve baş döndürücü bir kucağa sarıyordu. Salonu dolduran yaylı çalgılar ve flütlerin müziği, her köşedeki istasyonlardan özgürce akan sayısız şarap sayesinde her dakika daha da coşkulu hale gelen sohbetlere yatıştırıcı bir fon oluşturunuyordu.

Phantom'u bir masanın altına saklanmış, aşırmaı başardığı et parçalarını yerken buldum. Beni görünce kalan parçaları yuttu ve koşarak yanıma geldi.

Göz kamaştırıcı odada yürümeye devam ederken kafalar bana doğru döndü. Çoğu kibar bir selam verdi ya da doğum günüm için genel bir iyi dilekte bulundu. Çok azı uzun süreli göz teması kurdu ya da sohbet etti.

Ailem ya da müstakbel kocam gibi saygı görmüyordum ama nefret de edilmiyordum. *Hoş görülüüyordum*. Sevilen bir kral ve kraliçenin garip kızıydim. Tuhaf sihri me rağmen, evim dediğim kraliyet şehri için hiçbir zaman *gerçek* bir soruna neden olmadım ve bu yüzden çoğunlukla kendi cihazlarımla baş başa bırakıldım. Annemin beni kutlamak için ısrar ettiği nadir durumlar dışında göz ardı edildim.

Bu krallıktan ayrılmamın buradaki insanların umurunda olacağından şüpheliydim. Muhtemelen çoğu gittiğimin farkına bile varmazdı.

Bazı günler, hepsi benden nefret etseydi daha mı kolay olurdu diye düşündüm. Göz ardı edilmekten daha mı iyi olurdu - bir partiye mükemmel bir şekilde uyum sağlayabilmekten ama nadiren dansa kaldırılmaktan daha mı iyi olurdu?

Adımı bilen yüzlerce insanla dolu bir odada bu kadar yalnız hissetmek rahatsız ediciydi.

"Belki bir değışiklik o kadar da kötü olmaz," diye mırıldandım Phantom'a, ona bir dilim kızarmış biftek uzatırken.

Belki Elarith'te işler farklı olabilirdi.

Sonraki birkaç saat boyunca, en sevdiğim kırmızı şarabımı yudumlayarak ve önümüzdeki haftalarda beni nelerin beklediğine dair hayallere dalıp çıkarak ısıltılı alanlarda sürüklendim.

Gece devam etti. Kalabalık daha da sarhoş oldu. Dolunay yükseldi, tavan pencereleri ışınlarının içeri girmesine ve avizelere, payetli elbiselere ve sarkan mücevherlere çarpmasına izin vererek odayı parıldayan bir renk ve hareket kaleydoskopuna dönüştürdü.

Etrafımdaki insanlardan ne kadar kopuk hissedersenem hissedeyim, etkinliğin büyüüne kapılmak kolaydı. Anın tadını çıkarmak kolaydı. Bunun için harcanan tüm emeği takdir etmek ve çok geçmeden annemi bulup bu emek için ona teşekkür etmem gerektiği aklıma geldi.

Biraz aradıktan sonra onu ziyafet salonuna bitişik birkaç verandadan en büyüğünde babamın yanında buldum. Geleceğin Elarithian Kralı ile konuşuyordu.

Tabii ki.

Aleksander'a kusursuz giyimli bir uşak eşlik ediyordu ve elinde güzel bir silah tutuyordu - beyaz ve altından bir kılıfın içine yerleştirilmiş bir kılıç - müstakbel kral bu silahı aileme sunmak ve tarif etmekle meşguldü. Sanırım onlar için bir hediye idi.

Yaklaştığımı ilk fark eden o oldu. Başını bana doğru eğdi ve konuşmasına küçük bir gülümseme sunacak kadar uzun bir ara verdi. Kalbim tıpkı bahçede olduğu gibi garip bir arzu ve belirsizlik karışımıyla tepki verdi.

Etrafımdaki müzik yavaşladı.

Dünya da onunla birlikte yavaşlıyor gibiydi.

Ailemin gözlerinin bana doğru kaydığını, beklentilerinin ağırlığının her geçen saniye daha da arttığını hissedebiliyordum. Göğsüm sıkıştı. Sanki bu gecenin dönüm noktasına, hayatımı ve mirasımı *öncesi* ve *sonrası* olarak ikiye ayıracak ana yaklaşıyormuşum gibi hissediyordum.

Aleksander aileme hitap etmeye devam etti. Gece bitmeden aileme ve krallığıma başka hangi hediyeleri vermeyi planladığını merak ederek nabzım birkaç kez atmaya başladı. Bir an önce yaklaşmak, yönetimi ve ittifakımızla ilgili fikirlerini duymak istiyordum...

Yine de bir şey adımlarımı yavaşlattı, adını koyamadığım bir his.

Bu yüzden verandaya ulaşamadan... Aleksander ve annemle babamın arasında *bir şey* şiddetli bir *çatırtıyla* yere çarptı!

Duman çarptığı yerden patlayarak kalın bir perde oluşturdu ve bu perde ziyafet salonunun içine doğru dalgalandı.

Salondaki şamatalı kahkahalar ve gevezelikler yerini şaşkın bir sessizliğe bıraktı. Müzik durma noktasına geldi. Bulaşıkların takırtıları ve çınlamaları bir an için sessizlikte yankılandı ve ardından diğer her şeyle birlikte kesildi.

Ardından botların taşa çarpma sesi geldi; düzinelerce ceset yukarıdan bir yerden verandaya düşüyordu. Duman görmemi zorlaştırıyordu ama ailemin etrafının sarıldığını anlayabiliyordum.

Bağırışlar yükseldi.

Saray muhafızları panik halindeki kalabalığın arasından geçerek partiye katılanları bir kenara itip kral ve kraliçeye doğru hızla ilerledi.

Elbisemi yukarı kaldırdım ve peşlerinden koştum.

Phantom da peşlerinden fırladı, iri vücudu takip etmem için bana bir yol açtı. Gözlerimi köpeğimden ayırmadım, en hızlı yolu bulacağına güveniyordum - ona o kadar odaklanmışım ki, çok geç olana kadar yoluma çıkan bir adam görmedim.

Çarpıştık. *Sert* bir şekilde. Yere düştüğümde güçlü bir el kolumu yakalayarak beni tekrar ayağa kaldırdı ve kendimi bir çift sıcak kahverengi göze bakarken buldum.

Adını bilmiyordum ama bu adamı gece boyunca Aleksander'ın yanında görmüştüm. Elarithian kralının sessiz bir versiyonuna benziyordu - ruhani olmaktan çok dünyevi, ama gözlerinde ve saçlarında altın parıltıları vardı. Kıvrılmış kolları, sağ kolunun büyük kısmını kapladığı anlaşılan dövmelerin bir anlığına görünmesine izin veriyordu.

Birkaç saniye sonra, gözleri tanıdık bir şekilde genişledi ve bana olan tutumu sıkılaştı. "Prenses, bu güvenli değil-"

Kurtuldum ve ileriye doğru koştum. Babamın bana verdiği bilezik titriyor, bileğimi acıyla sıkıyordu. Sanki biri beni acımasızca tutmuş, panik içindeki kalabalığın arasında ilerlememi sağlıyor, adımlarım sakarlaştığında bile çekmeye devam ediyordu.

Terasa fırladığımda duman, Aleksander'ın ay ışığında dimdik ve net bir şekilde durduğunu görmeme yetecek kadar dağılmıştı. Eli, aileme hediye ettiği kılıcın kabzasına sarılmıştı.

Bıçak şimdi babamın göğsüne gömülmüştü. Bıçağı çekip çıkardı ve sonra anneme döndü.

Daha hızlı hareket ettim. Düşünmek için duraksamadan kendimi annemin önüne attım ve onu yere düşürdüm. Saray muhafızları üzerine çullandı, onu toplayıp güvenli bir yere taşıdılar.

Aleksander'la yüzleşmek için döndüm. Kılıcının ucu boğazımın bir santim yakınına kadar geldi ve burada benim hiçbir çabam ya da kontrolüm olmadan derimden kalkan bir gölge patlamasıyla çarpıştı.

Gölgeler tarafından vurulduğunda kılıçta küçük çatlaklar oluştu. Çatlaklardan sızan ışık, karanlığımın buluşmak için yükseliyordu.

Rekabet halindeki enerjilerimiz gittikçe daha hızlı dönerek bizi içine çekti. Karmakarışık güç, pençeler gibi tenimi tırmalıyor, giysilerimi ve saçlarımı çılgınca savuruyor, beni nefessiz bırakıyor ve titretiyordu.

Gözlerimiz puslu bir aydınlık ve karanlık bulutunun içinde buluştu, altın rengi irisleri patlamaya ve dünyayı yutmaya hazır ikiz güneşler gibi yanıyordu.

Yere çarpan dizlerin *gümbürtüsünü* duydum, ardından bir bedenın geri kalanı geldi. *Babamın cesedi*. Aleksander'ın arkasında hareketsiz bir yığın halinde yere yığıldığını gördüm.

Öfke beni kör etti. Gölgelerim kabardı ve bir an için katılaşıp, dost düşman herkesi ve her şeyi yere seren korkunç uzuvlara dönüştüklerine yemin edebilirdim.

Bir kez daha silikleştiklerinde Aleksander gitmişti.

Babamı bıçaklamak için kullandığı kılıç şimdi verandanın taş zeminine gömülmüştü. Mermer karoları sanki toprağı keser gibi dümdüz yarmıştı.

Babamın kanı bıçağı damladı.

Bir başka öfke patlaması beni ele geçirdi. Gölgelerim bir kez daha bedenimin katı uzantıları haline geldi, dünyaya dalan pençeler, kontrol için boğuşuyorlardı.

Veranda parçalandı, ortasında bir uçurum açıldı ve kılıcı yuttu.

Çatlaklar dışa doğru yayıldı ve beni de yutulmamak için geri sıçramaya zorladı. Yeni bir çığlık korosu havayı doldurdu, ardından insanlar kırılan terasla aralarına daha fazla mesafe koymak için çabalarken ayak sesleri yükseldi.

Phantom elbisemden bir lokma kaptı ve beni güvenli bir yere doğru çekmeye çalıştı. Bakışlarım tekrar babama, açılan uçurumun yakınında tehlikeli bir şekilde yuvarlanan bedenine düşene kadar birkaç adım geriye doğru tökezledim. Aramızda bir düzine metre vardı ama ben onu yakalamak ellerimi uzattım. Gölgelerim hareketle birlikte ileriye doğru savruldu, spiral çizerek cansız bedeninin etrafını sardı. Ama kadar da, büyümün onu sabitleyecek kadar sertleşmesini sağlayamadım; uçurumla buluşmasını engelleyemedim.

kılıçla aynı kaderi paylaşacak.

Yer sarsıldı, onu öne doğru yuvarladı ve yuttu.

Gitti.

Aynen böyle, ardında sadece kan izleri ve kırık gölgeler bırakarak .

Kaçmamış olan birkaç kişi dehşet içinde bana bakıyordu. Her şey dönüyordu. Çözülüyordu. Kendimi kontrolsüz, seçeneksiz ve fikirsiz hissediyordum. Genişleyen uçuruma doğru döndüm.

Ve koştum.

Gölgeler takip etti. *Yıkım* takip etti. Nereye gidersem gideyim, karanlık benimle birlikte çırpınıyor, zaman zaman canlıları yakalayıp kurutuyor, bedenleri parçalıyor, bir zamanlar yemyeşil avlular olan yerleri griye boyuyordu.

Daha hızlı koştum. Daha hızlı, daha hızlı, daha *hızlı*, sonunda Rose Point'e bakan en yüksek tepede tek başıma durana kadar. Nefes nefese evime baktım ve olanları anlamaya çalıştım.

Korkmamak için kendimi zor tuttum.

Ne de olsa ölüm benim için pek çok şekil alabiliyordu.

Ama geleceğin Işık Kralı'nın *babamı* öldürmesini izlediğim gün, Ölüm'ün gölgelerinin formumu aldığı, beni acımasız bir kucağa sardığı ve ölümcül karanlığın bir aracına dönüştürdüğü ilk gündü.

Ve bu, gölgelerimin kontrolden çıkıp hem teselli hem de intikam aradığı ama ikisini de bulamadığı son sefer olmayacaktı.

Chapter One

Yedi Yıl Sonra

AYLARCA ARADIKTAN SONRA, SONUNDA BULMUŞTUM: BİR *CRIMSONLITH* AĞACI. Bir tanesi tam çiçek açmıştı ve büyümümüzün ihtiyacı olan son malzemeyi içeren meyvelerle doluydu. Şimdi tek yapmam gereken bu meyvelerden birini çalıp geri götürmek ve Orin'in içindeki tohumlarla sihrini konuşturmasına izin vermektir.

Ve sonunda ölmeye hazır olacaktım.

Bana defalarca bu ağaçların Valorian İmparatorluğu'nun güney bölgesinde artık bulunmadığı söylenmişti. Yine de burada, Lord Roderic'in evinin tam ortasında, ı ışık ve diğer nadir bitkilerle dolu camla kaplı bir avluda, ruh-benliğimden sadece birkaç metre ötede, dimdik duruyordu.

Keşke ruh benliğim onları hemen o anda toplayabilseydi... bu görev dakikalar içinde bitebilirdi.

Yine de bu bir başlangıçtı.

Hedefimin yerini başarıyla tespit ettikten sonra, hayalet gölgemi yönlendirmek için kullandığım bağlama büyüsünü serbest bıraktım ve onu fiziksel benliğime doğru geri gönderdim. Bu, casusluk ve arayış için kullanışlı bir numaraydı ama *hırsızlık* için pek işe yaramıyordu; bunun için nesneleri tutabilen bir bedene ihtiyaç vardı.

Küçük detaylar, bilirsin.

Dalgın bir şekilde parmaklarım sürekli taktığım dört bilezikten birinin etrafına dolandı. Başparmağım siyah, gül şeklindeki boncukları izlerken başımı eğdim ve gözlerimi kapatıp baş dönmemin geçmesini bekledim. Büyümüştüm

Etrafa kendimden gölgeler yansıtmada konusunda oldukça yetenekliyim, ancak parçalarımı bir araya getirmek muhtemelen her zaman sarsıcı bir deneyim olacaktır.

Elimi bir ürperti kapladı, burnunu parmaklarıma sürttü ve hâlâ sersemlemiş bedenimin yanında durup beni izlediğini hissettirdi.

Ruh yürüyüşü yapmak tehlikeli bir büyü olabilirdi - kullanımı çeşitli sarhoşluk veya tamamen unutkanlık durumlarında bırakabilirdi - ama her zaman bedenimi saklamaya özen gösterdim ve Phantom o bedene yakın kaldığı sürece asla korkmadım.

Yoldan geçenlerin çoğunu sadece korkutucu görüntüsüyle uzak tutuyordu ve bunu buralarda bir efsaneye dönüşecek kadar çok kez yapmıştı; bir zamanların kraliyet şehri Luserna'nın unutulmaz, hayalet canavarı. Görünüşü tek başına işe yaramadığında, hedeflerini korkunç bir şekilde hasta hissettiren korkunç bir enerji de uygulayabiliyordu - öldükten sonra kazandığı oldukça faydalı bir güç.

Ya da çoğunlukla ölüyor.

Çoğunlukla diyorum çünkü büyüm sayesinde olması gerektiği kadar ölü değildi.

Üç yıl önce Phantom hastalandı ve vefat etti. Ama ben onu bırakmaya hazır değildim. Geride kalan tek ailem oydu ve bu yüzden, hiç düşünmeden, gölgelerimi serbest bıraktım ve onları daha önce hiç yapmadığım bir şekilde serbest bıraktım, onu bana geri çekebileceklerini umuyordum... gerçekten *işe yarayan* umutsuz bir girişim.

Sayılr.

Bugüne kadar onu nasıl yanımda tuttuğumu ya da büyüünün ne kadar süreceğini hâlâ tam olarak bilmiyordum.

Limboed, akıl hocam Orin'in kullandığı terimdi. Phantom'un fiziksel bedeninin kısıtlamaları kırılmış, ruhu egemenliğe yükselmiş ve Yeraltı Dünyası'na doğru yola çıkmıştı... ama bu ruh benim çılgın büyüm tarafından durdurulmuştu. Durdurulmuş ve benim garip büyümle yeterince aşılansmıştı ki artık bana ve dolayısıyla benim yaşadığım dünyaya bağlıydı.

Aynı büyü bizi başka şekillerde de birbirimize bağlamış, mükemmel bir netlikle iletişim kurmamızı sağlamıştı. İyi ya da kötü.

(*Gitmen çok uzun sürmedi,*) sesi zihnimde yumuşak şekilde yankılanarak geldi. (*Bir sonraki adım hakkında net bir vizyona sahip olduğundan emin misin?*)

"Yeterince açık."

Hapşırdı. (*Aceleci. zamanki gibi aceleci.*) Ara sıra aramızdaki sessizliği özlüyordum.

Ona çarpık bir sırtış fırlattım. "Şimdiye kadar aceleci davrandığımı düşünüyorsan, planımın bir sonraki bölümünü *gerçekten* beğenmeyeceksin," diye uyardım, başını okşayarak. Elim onun içinden geçti ve yapışkan, gölgeli bir maddeyle kaplandı. Onu okşamak bir alışkanlık meselesiydi; üç yıl sonra bile parmaklarımı onun sert kürkünde gezdirmeyi özlüyordum.

Dişlerini gösterdi - hoşnutsuzluğu belliydi - ama beklentiyle kalçalarına yaslandı. (*Eee? Planın nedir?*)

"Doğruca ön kapıdan gireceğim."

(*Zekice,*) diye cevap verdi, düşünce konuşmasının tonunu yumuşatma ve bulanıklaştırma eğilimine rağmen bariz bir alaycılıkla damlıyordu.

Onun bu tür iğnelemelerine alışık olduğum için yorum yapmadan devam ettim: "Şansımıza, Lord Roderic hizmetkârları dışında yalnız yaşıyor. Tek yapmamız gereken onlara kapıyı açtırmak. Sonra sen kendini olabildiğince korkunç gösterip dikkatlerini dağıtacak ve onları kovalayacaksın, onlar kaçtıktan sonra da ben içeri girip gerisini halledeceğim. Avluya giden yolu ezberledim. Kolay bir yol. Hızlı olabilirim."

(*İyimserliğin çok yorucu.*)

"Bazıları iyimserliğin bir insanda erdemli bir özellik olduğunu iddia edebilir." (*Bazıları kötümserlerin daha uzun yaşadığını iddia edebilir.*)

"Neden bu kadar endişeleniyorsun? Zaten ölü sayılırsın." (*Evet, ama sen değilsin.*)

"Bu işe yarayacak," diye ısrar ettim.

Phantom homurdandı, ikna olmamıştı.

"Ayrıca Lord Roderic bir canavar, eğer dikkatinizi dağıtacak bir canavar olmaya odaklanmanıza yardımcı olacaksa. Kral Aleksander'ın kuklasıdır ve pek çok haksız tutuklama ve kaybolmadan sorumludur."

Aleksander'ın adı dudaklarımdan döküldüğünde irkildim, bir mide bulantısı dalgasını beyaz bir öfkeyle birlikte savuşturdum. Köpeğimden başka izleyicim olmasa bile, Işık Kralı'na olan nefretimi göstermeyi reddettim. O benim duygularımı kontrol edemezdi; böyle bir şeye izin vermek ona boyun eğmek gibi geliyordu.

Ne kadar hayranı ve destekçisi olursa olsun asla yapmayacağım bir şey.

Tüm planlarımı gerçekleştirmeyi bitirdiğimde, *bana* boyun eğen kişi *o olacaktı*. Ya da sürünen, daha doğrusu, merhamet için

ver.

Sığındığımız köhne, kullanılmayan barakanın duvarına yaslandım ve kendimi birkaç sakinleştirici nefes almaya zorladım. Her zaman yaptığım gibi *yorucu iyimserliğime* tutunmak için, içten dışa doğru çatladığımı hissettiğimde bile.

(*Şimdilik dinlenmelisin,*) diye ısrar etti Phantom, tüylü kuyruğunu belirsiz bir şekilde sallayarak ayağa kalktı. (*Hâlâ sersemlemiş görünüyorsun.*)

İtiraz etmedim. Ancak kulübenin çok yakınından geçen çok fazla insan vardı, bu yüzden önce daha az dikkat çeken bir yere taşındık ve Lord Roderic'in malikanesinin arkasındaki küçük ormana gizlendik.

Phantom gözcülük yaparken ben kalın bir meşe ağacına yaslanmış uyukluyordum. Planımızı uygulamaya koymadan önce güneş battıktan sonra malikânedeki ışıkların çoğunun sönmesini bekledik.

Kapüşonumu taktım ve atkımı yüzümün büyük kısmını kapatacak şekilde yukarı çektim; görünmeyi planlamıyordum ama insan asla çok dikkatli olamazdı. Işık Kralı'nın benim ve ailem hakkında söylediği yalanlar ve Orin'le geçinmek için ihtiyaç duyduğumuz şeyleri elde etmek için ara sıra üstlendiğim... ah, *şüpheli* görevler arasında başıma konan ödül bu noktada etkileyiciydi. Bir tutuklamayla uğraşacak ya da şehir hapisanesinden *bir başka* ayrıntılı kaçış yapacak zamanım yoktu.

Yıllardır üzerinde çalıştığım hedefe ulaşmaya bu kadar yaklaşmışken olmazdı.

Ön kapılara sessizce tırmandım -bu sırada Fantom gölgeye bürünüp dar parmaklıklardan geçti- ve sonra parmak uçlarımda çift kanatlı devasa kapıya yaklaşıp birkaç kez hızlıca vurdum ve ayak sesi olabilecek bir ses duyana kadar orada oyalandım.

(*Geliyorlar,*) Hayalet doğruladı, kulakları seğiriyordu.

Arkadaşımın çalışmasını izlemek için yakındaki çitlerin arasına saklanarak gözden kayboldum.

Ölümünden ve neredeyse yeniden dirilişinden sonra, pek de katı olmayan bedenini farklı şekillere sokma yeteneği kazanmıştı. Başlangıçta, çoğunlukla aynı sırık, köpek formundaydı - sadece ruh haline bağlı olarak daha büyük veya daha küçüktü. Yıllar geçtikçe bu konuda daha yetenekli hale geldi ve şimdi kendini büründürmeyi başardığı farklı formlarla beni sürekli şaşırtıyordu.

Her zamanki gibi bu gece de harikaydı. Önce, belli belirsiz bir insan şekline büründü - kamburlaşmış yaşlı bir adam şekline, inandırıcı bir şekilde acınacak haldeydi.

Lord Roderic'in hizmetkârları perdelerin arasından kısa bir bakış attıktan sonra kapılardan birini açtılar.

Sonra, kapı tamamen açılır açılmaz, gölgeler verandayı ve etrafındaki her şeyi yuttu.

Karanlık çöktüğünde, Hayalet tekrar dönüştü; artık kürkü kabarmış, ağzı açık ve soğuk, ısıltılı sis soluyan iri bir kurt şeklini almıştı.

Hizmetkârlar panik içinde ondan uzaklaşırken, ben içeri süzıldüm ve hızla ters yöne doğru ilerledim.

Çok geçmeden diğerlerine yardım etmek için başka hizmetkârlar da geldi; Fantom'la çarpışma sesleri evin içinde yüksek sesle yankılandı ve beni yakalayıp yavaşlatmaya çalışan ani korku dalgasıyla savaşmak zorunda kaldım.

Ona bir şey olursa ne yapacağımdan emin değildim. Zihnimde tekrar tekrar o acımasız, ayıltıcı gerçek dolaşıyordu: *Geriye kalan tek ailem o.*

Korkuyu üzerimden atıp malikânenin derinliklerine doğru ilerlediğimde bile bunu düşünmeden edemiyordum.

Babamın cesedini asla bulamamıştım, onu aramak için kaç kez ruhumu Rose Point'e geri gönderme riskini göze almış olsam da. Annem hâlâ yaşıyordu, ama yedi yıl önceki o korkunç gecede evimizde bulunanların çoğunun 'yaşadığı' şekilde - yani lanetli bir heykel gibi duruyordu. Hâlâ nefes alıyordu ama kıpırdamıyordu, nabızı solgun derisinin altında güçlkle atıyordu. Gözleri de ardına kadar açıktı, sanki en karanlık derinlikleri lanet yerleşmeden önce gördüğü son şeymiş gibi... ve bunca yıl sonra bile bakışlarını o derinliklerden ayıramıyordu.

Eski evimin koridorları ve bahçesi benzer pozlar vermiş bedenlerle doluydu - hem ailemin hem de sarayımızın ve doğum günümü kutlamaya gelen misafirlerin çoğunun bedenleri.

Phantom ve ben krallığımızın bu kaderden kurtulduğunu bildiğim tek iki üyesiydik; diğerlerini aramak için yıllarımı harcamış ama başarılı olamamıştım. Var olduklarına inanıyordum ama kimse o gece Rose Point'te olduğunu kabul etmek istemiyordu. O gün bugündür hala arazide dolaşan lanetli gölgelere maruz kaldıklarını kabul etmek.

Başımı salladım ve devam ettim. Bu gece sadece son malzemeyi çalmam gerekiyordu. Sonra gitmem gereken yere gidebilecektim. Düzeltmem gereken şeyi düzeltmek için.

Cesaret edebildiğim kadar hızlı bir şekilde orta avluya doğru ilerlemeye devam ettim, sadece ara sıra parmaklarımı projeksiyon büyümü yönlendirmeye yardımcı olan bileziğin gül şeklindeki boncuklarının üzerinde gezdirmek için durakladım ve rotamı kontrol etmek için önümdeki spektral versiyonumu gönderdim.

Özümün bu izdüşümü bedenimden birkaç düzine metre uzakta kaldığı sürece, ayrılığın yan etkileri minimum düzeydeydi; hayalet benliğimin gözlerinden önümdeki yolu görürken aynı anda hareket edebiliyordum - başıboş hizmetkârlar ya da daha kötüsü Lord Roderic'in kendisi tarafından pusuya düşürülme ihtimalini ortadan kaldırıyordum.

Birkaç dakika içinde avluya açılan cam kapıyı iterek açtım ve üzerime sıcak hava hücum ederken kendimi destekledim.

Boğucu hava olgunlaşmış ve çürümeye yüz tutmuş meyve kokuyordu. Aradığım ağacın özellikle keskin olduğu, kokusunun yanmış ete benzediği söyleniyordu. Bu doğru çıktı; cam duvarlı odaya girdikten sonra, hedefime giden yolu gözlerim kapalı bile bulabilirdim.

Ağaca yaklaştığımda zemin botlarımın altında düzensiz ve süngerimsi bir hal aldı. Hafifçe titreyen elimle uzandım ve en altta asılı meyvelerden birini kopardım. Parlak kırmızıydılar ve canlı gibi görünen uzantıları vardı, örümcek bacakları gibi hareket ediyorlardı.

Bu bacakların ortasındaki tohumlar yenilebilir kısımlardı, ancak yalnızca uygun şekilde hazırlandıklarında. Uygun şekilde hazırlanmadıklarında zehirliydi.

-Bu da muhtemelen bu ağacın neredeyse yok olmasının ardındaki ana nedendi. Bu ve ölümler dünyasıyla bilinen ilişkileri; sözde sadece cesetlerin gömülü olduğu topraklarda çiçek açıyorlardı ve kırmızı çiçeklerinde yeraltı dünyasının özünü taşıyorlardı.

Tabii ki bu yüzden onlara ihtiyacım vardı.

Lord Roderic, aşçısının potansiyel olarak ölümcül tohumlardan yenilebilir yemekler hazırlayabilmesiyle övünmeyi severdi; aptalın dikkatsiz böbürlenmesi, sonunda beni kapısına getiren söylentilere yol açan şeydi.

İyi bir önlem almak için örümcekli, mumlu kabuklu meyvelerden birkaç tane daha kopardım. Onları dikkatlice Orin'in sağladığı özel kaba yerleştirdim, sonra da kabı vücuduma astığım kanvas çantanın içine koydum.

Orta avlunun genişliği şimdi gerçekten, *fiziksel olarak* içinde durduğum için daha belirgindi. Her şeyi kavramak için bir an duraklamaktan kendimi alamadım. Bakışlarım, çoğunu tanımlayamadığım renkli, nadir bitkilerin bolluğu üzerinde gezindi. Böcekler de aynı derecede renkli ve sıradışıydı,

kulaklarımın etrafında yüksek sesle uğulduyordu. Hava artık tamamen olgun ve mide bulandırıcı derecede tatlı kokmuyordu; şimdi alttan alta bir tuz ve duman kokusu vardı. Ne olduğunu söyleyemesem de tanıdık gelen bir koku.

Gözlerim sürekli kızıl taş ağacına dönüyordu. Toprağın üzerinde yükselen solgun köklerine, karanlık toprağı çaprazlayarak iskelet parmakları gibi iç içe geçmesine. Gümüş yapraklarına ve kopardığım çiçeklerine...

Yerlerini çoktan yenilerine bırakmış olan çiçeklerin birçoğu açılmaya başlamış, cam tavandan içeri süzülen ay ışığında kıpkırmızı parıltıları yanıyordu.

Bu inanılmaz, imkânsız manzara karşısında nabzım hızlandı. Ağacın köklerinin üzerindeki hava titredi. Soluk parmakların arasındaki toprak kayıyor gibiydi, içinden pırıl pırıl, mavimsi siyah damarlar fışkırıyordu.

Gözlerimi kırptım ve parlayan renkler kayboldu.

Bu ağacı çevreleyen efsaneleri tekrar düşündüğümde tüylerim diken diken oldu

-Doğaüstü gelişiminin çürüyen ölümlerle dolu topraktan kaynaklandığı iddiaları. Efsaneyi bilsem bile, bu gelişmeye gerçek zamanlı olarak tanık olmak sinir bozucuydu.

Derin nefes aldım ve yavaşça verdim. Hızla atan nabzımı sakinleştirdim. Kanımda kıpırdanmaya başlayan büyüü yatıştırdım ve tenimdeki soğuk yumuşattım.

Ölümle ilgili hiçbir şeyin beni tedirgin etmesine izin vermem.

Birkaç gün içinde, ölümler dünyasını kendinden emin bir gülümsemeyle, elimde bıçaklarla, gözümü kırpmadan atacağım adımlarla karşılamayı planlıyordum. Artık tüm hayatım bu tek hedefe odaklanmıştı.

Ve şimdi de geri çevrilmeyeceğim.

Chapter Two

GÜNEŞ YÜKSELİYOR, GÖKYÜZÜNÜ ALTIN VE KIRMIZI ÇIZGILERLE BOYUYORDU, Orin'le paylaştığım eve giden köprüden koşarak geçerken.

Echoing Creek kıyısındaki bu küçük kulübede onlarca yıldır tek başına yaşıyordu. Ben çocukken babam ve ben ara sıra ziyaret ederdik. Rahat, kaotik iç mekanı, sihir ve sayısız diğer konularda dersler ve derslerin yanı sıra merak ve kahkaha yeriydi. Ailemi kaybettikten sonra orası benim için de bir sığınak haline gelmişti; ancak orada kalmayı kabul etmem ve orayı *evim* olarak görmem aylar sürmüştü.

Evin sağ tarafına dayalı merdiveni tırmanarak düz çatıya ve çatının üzerinde yer alan üç çatı penceresine doğru . Ortadaki pencere bir geminin kapağı gibi açılıyordu ve kenarına bir merdiven daha bağlayarak kulübeye kolayca inmemizi sağlamıştık. Elbette bir kapımız vardı. Ama Orin'in son deneylerinin parçaları, her zaman olduğu gibi oturma odasının çevresine yayılmıştı ve onları yerleştirmek için kapının önüne bir masa çekilmişti. O

sabah mutfak penceresinden sürünerek ayrıldığımda, söz konusu masa , parşömen parçalarıyla ve çeşitli tamamlanma aşamalarında sayısız aletle kaplıydı... hepsi o kadar tehlikeli bir şekilde dengelenmişti ki, bir kapıyı açma riskini almak istemedim ve

daha da *büyük bir* karmaşa yaratıyor.

Çatıdan içeri girmek daha kolaydı.

Phantom beni takip etti ses çıkarmadan çizik çizik tahta zemine düştü. Gölge bedeni içimde ürpertiler yarattı.

O geçerken.

Kapının önündeki dağınıklığa onaylamayan bir bakış attıktan sonra merdivenlerin altındaki her zamanki yerine doğru ilerledi. Gerçekten hayatta olmadığını düşünürsek uykuya pek ihtiyaı yoktu ama yalnız kalamadığında huysuzlaşmaya meyilliydi, bu yüzden onun için rahat bir yatak tutmaya zen gösterdim.

Akıl hocam mutfak lavabosunun yanında durmuş, bir yığın seramik bardağı yıkarken neşeli bir melodi mırıldanıyordu. Sabunlu su dirseklerine kadar akmasına rağmen kahverengi teninde mürekkep lekeleri vardı. Uzun dalgalar halindeki gri saçları ensesinde bir deri şeritle geriye doğru bağlanmıştı ve ocakta sağlıklı bir ateş yanmasına rağmen en sevdiği paltosunu giymişti. O paltoyu yıllar boyunca sayısız kez onarmıştım - alevlerle, keskin kenarlarla ya da kumaş yiyen bir sıvının sızmasıyla sonuçlanan her talihsiz deney için farklı bir kumaş parçası.

Bu noktada, başlangıçta yapıldığından bile emin değildim. "Günaydın Orin," dedim, yorgunluğuma rağmen neşeliydim.

"Nova, güzelim!" Etrafında dönerek sabunlu suyu her yöne fırlattı. "Seni tek parça halinde görmek ne kadar rahatlatıcı."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu şekilde dneceğimden şüphe mi ettin?"

"Asla," diyerek elini salladı ve çarpık dolapların üzerine daha da fazla köpük saçtı. "Yapmış olsaydım bile, ben bunak bir ihtiyarım. şphelerimi ciddiye alamazsınız." Sert bir bakışla ekledi: "Ya da benim kesinliklerimi."

Sırttım.

Yaşlı demek hafif kalır aslında. Bana gerçek yaşını hiç söylememişti ama bykbabama ve ondan önce de onun bykbabasına hizmet etmişti. Orin, dünyamızdaki eski büyüyle bağlantısı olan ve diğer şeylerin yanı sıra çoğu insanda görülmeyen bir uzun ömür verme eğiliminde olan *Aetherkin varlıklarından* biriydi.

Herhangi bir büyüyü doğrudan kullanamazdı - Aether'lar arasında bile bunu yapabilen çok az kişi vardı - ama onu hissedebilir ve ustalıkla yaptığı aletlerle bir kısmını ynlendirebilirdi. Babam beni en başta bu yüzden onunla tanıştırmıştı; Orin güçlerimi kontrol edebilmemin ana sebebiydi.

On sekizinci yaş günümde babamın bana verdiği bileziği hâlâ takıyordum ve aradan geçen yedi yıl içinde bunun gibi birkaç tane daha hediye almıştım. Her biri Orin tarafından hazırlandı. Her biri farklı bir ruhu yönlendirmeme yardımcı oluyordu.

Gül boncuklu bileziğin çağdırmama yardımcı olduğu yansıtmı büyüğü gibi belirli büyülele erişmemi sağlayan gücümün ipliğı. İçimdeki huzursuz gölgelerin sakinleşmesine de yardımcı oldular; o karanlık şeritler yıllardır tenimde ortaya çıkmamıştı.

Artık dört ana bileziğı ulaşmıştım ve

-Ya da en azından kanallize ettikleri büyülerin her biri hakkında bilgi sahibiydiler. Hepsi de ölüm ve ruhlar, çıkışlar ve sonlar üzerine odaklanan büyüler

-büyücülük, Orin ve diğer büyü bilginlerinin doğuştan gelen güçlerini tanımlamak için kullandıkları kapsayıcı bir terimdi. Büyülü mücevherler ya da başka yollarla ehlileştirilmesi gereken güçler. Herkesin iyiliğı için.

Kaba bir sistemdi ama bu bilezikler yapabileceğimizin en iyisiydi; bana güçlerini nasıl kullanacağımı öğretecek gerçek bir büyücü kalmamıştı.

Bir zamanlar, Valor'un beş krallığının benim gibi yüzlercesine ev sahipliğı yaptığı söylenirdi. Ama artık öyle değil. Orin'in bir asırdır diğerlerini aramasına rağmen karşılaştığı tek kişi bendim. Beni yanına almayı kabul etmesinin nedenlerinden birinin de bu olduğunu düşünmüşümdür hep: Tuhaflikları toplamayı seviyordu.

Annem ve babam bile benim sahip olduğum Gölge büyüğüne sahip olduklarına dair hiçbir işaret göstermemişlerdi... Yine de, ortaya çıkan büyüğün işaretlerini taşıyan bir ikiz kardeşim -Bastian- vardı. Biz daha bir yaşındayken ölmüşü.

Onunla ilgili gerçek bir anım yoktu. Ama görünüşe , onu beşğinde ölü bulmuşlardı; karnında boylu boyunca uzanan koyu bir yara izi ve kollarının ortasından geçen daha fazla yara izi vardı. Sanki bir şey derisini soyup kaçmaya çalışmış gibiydi.

Kendi büyüğüyle parçalanmasına karar verildi.

Ailem, büyüğü neden kontrol altında tutmam gerektiğini hatırlatmak dışında ondan neredeyse hiç bahsetmezdi. Bu konudaki ilk konuşmamızdan kısa bir süre sonra kendimi Orin'in vesayeti altında buldum. Bir çocuk daha kaybetme alternatifi karşısında annem, onun yöntemleri hakkındaki şüphelerine ve yaşlı moruğun kendisinden başka kimseye sadakat yemini etmeyi reddetmesine rağmen, ben büyürken bile güçlerini onunla geliştirmeye devam etmeme gönülsüzce izin vermişti.

"Isınmak için biraz çay iç," dedi Orin, bulaşık yıkamaya geri dönerken ocağın yanındaki dumanı tüten fincanı işaret ederek. "Eminim uzun bir gece olmuştur."

İçeceği elime aldım ama hemen yudumlamadım; bu evdeki her karışım dikkat gerektiriyordu. Ve hızlı bir koklama bana şüphelenmekte haklı olduğumu söyledi - bu bardakta her ne varsa zehir ve bir atın yanlış ucu gibi kokuyordu.

"Bu... Bunun çay olmadığından oldukça eminim, Orin."

Bana kızgın bir bakış fırlattıktan sonra yanıma yaklaştı ve kupayı elimden alarak buharını içine çekti.

"...Ah. Demek yüksükotu iksirini oraya koymuşum." Yüzündeki hoşnutsuz ifade utangaç bir ifadeye dönüştü. "Evet, doğru, hayır-içme onu. Korkarım hafif bir *ölüm* vakasına yol açabilir. Ve hiç de planladığımız türden değil."

Dolapları karıştırıp temiz bir kupa alırken ona alaycı bir gülümseme verdim. "Kendim için bir şeyler hazırlayacağım, teşekkür ederim," dedim ve bardağı birkaç kez daha yıkamak için lavaboya doğru ilerledim... sadece emin olmak için.

"Çok iyi, çok iyi," diye mırıldandı Orin hazırlıksız bir şekilde, yüksükotu iksirini çoktan dikkatsizce yere bırakmış ve dikkatini çeken bir sonraki nesneye geçmişti. Bu kez bir kitaptı bu; neredeyse tüm sayfalarında renkli kâğıtlar olan bir kitap.

"Ruh halinize bakılırsa göreviniz başarılı geçmiş, öyle mi?" diye sordu başını kitaptan kaldırmadan.

"Tabii ki öyleydi," diye cevap verdim ve çantamdan kıpkırmızı meyvelerden oluşan kabı çıkarıp mutfak masasının üzerine bıraktım.

Yukarı baktı. Bir anlık ilgisi sabit bir bakışa dönüştü, gözleri büyüdü, ağzı açık kaldı. Belli ki şaşırmıştı ve şimdi *ona* kızgın bir bakış atma sırası bendeydi.

"Bu soygunu başaracağımı *gerçekten* düşünmedin, değil mi?" Surat astım. "Şimdiye kadar yeteneklerimden şüphe etmemen gerektiğini daha iyi biliyor olmalıydın."

"Bir kez daha bunadığımı iddia ediyorum." Kıkırdadı, kitabı bir kenara fırlattı ve masaya doğru ilerledi. "Ama Nova... bu iyi yapılmış. Aferin, gerçekten!"

Fincanıma dönmeden önce küçük bir selam verdim.

O emeğimin meyvelerini incelerken ben de her zamanki rahatlatıcı içeceğim olan sıcak siyah çayı tarçın, şeker, hindistan cevizi ve bir tutam vanilya ile karıştırdım. Annemin çoğu sabah bana hazırladığı içeceğin aynısıydı bu; gerçi ben onun her zamanki mükemmel acı ve tatlı dengesini nadiren tuttururdum.

Bu sabah, bitkin halimle, yanlışlıkla içine neredeyse içilemez hale getirecek kadar şeker attım.

Yine de yuttum. Şeker midemi bulandırsa da, sıcaklığın iliklerime kadar işlemesi iyi hissettirdi.

Orin kıpkırmızı çiçekleri mutfak tezgâhının üzerine dikkatlice dizmişti - zaten tezgâhı kaplamış olan dağınıklığı bir kenara ittikten sonra- ve şimdi odanın içinde geziniyor, duvarlar boyunca uzanan raflardan farklı kaplar alıyor, şunu bunu ölçerken kendi kendine mırıldanıyor, daha fazla malzemeyi sıralarken başını sallıyordu.

Sessizce çayımı yudumlayarak onu izledim. Birkaç dakika sonra toplamayı bıraktı. Yumuşak lavanta rengi gözleri tekrar topladığım çiçeklere sabitlendi. Dünyayı dolaşmış ve sonunda hedefine ulaşmış bir adam gibi derin bir iç çekti. "Son parça. *Nihayet*."

Odanın üzerine bir ağırlık çöktü, ama ikimiz de bunu diğerine anlamlı bir bakış atmaktan başka bir şeyle kabul etmedik; ihtiyacımız olan tek şey buydu. İkimiz de bundan sonra olacaklarla çoktan barışmıştık.

Ya da en azından onunla yapabileceğimiz kadar barış.

"Hepsini buradan hazırlayacağım," dedi daha sessiz bir şekilde, gözleri hâlâ çiçeklerdeydi. "Sonra kullanılabilir bir büyü haline gelmesi için birkaç saate ve senin için yeni bir mücevher parçasına dönüştürmek için de birkaç saate daha ihtiyacım olacak. Bu arada biraz uyumaya ne dersin?"

Kabul ettim ve içkimin geri kalanını da içtikten sonra, yatağımın beni bıraktığım rahat, aceleyle yarım yamalak yapılmış haliyle beklediği çatı katına çıktım.

Botlarımı tekmeledim ve üzerimi değiştirmeye, kendimi tamamen silahsızlandırmaya ya da mahremiyet perdelerini kapatmaya bile zahmet etmeden pütürlü yatağa uzandım.

En azından dinlenmeye *çalışmayı* planlamıştım ama bunun yerine şiltenin üzerinde bağdaş kurup oturdum ve tam önümdeki rafa baktım. Yıllar boyunca Rose Point'ten toplamaya cesaret ettiğim birkaç nesne vardı: anneme ait bir keman; babamın bir günlüğü; ölümünden ve katı bedenini kaybetmesinden bu yana dokunulmamış olan Phantom'un oyuncaklarından oluşan bir ürün yelpazesi.

Bakışlarım raftan alçak tavan boyunca uzanan altın sarısı boyanın spiral çizdiği yerlere kaydı. Boya, tavanı boydan boya geçen derin olukları kapatmak için eklenmişti; özellikle kötü bir kâbus onu çağırıp şiddetle kontrolden çıkardıktan sonra büyüümün geride bıraktığı yarıklar.

O olayın üzerinden altı yıl geçmişti; gölgelerimin tenimde açıkça görüldüğü son zamandı.

Gecenin bir yarısı onu uyandırıp gölgelerin neden olduğu yıkım için hıçkırı hıçkırı ağladığımda Orin irkilmemişti. Ve beni hemen kapı dışarı etmemiş, daha 'güvenli' bir hapishaneye kapatmakla tehdit etmemiş ya da yapmasından korktuğum diğer korkunç şeylerden herhangi birini yapmamıştı.

Kanepede benim için yeni bir yatak hazırladı, bir fincan papatya çayı ile beni orada bıraktı ve büyüyle harap olmuş alanı çeşitli otlar ve büyülerle arındırmak için çalışmaya başladı. Ertesi sabah, en derin oyukları boyayla kaplarken çıkardığı mırıltı sesiyle .

Parıldayan spiraller bunca yıldan sonra sadece biraz solmuştu. Bana hâlâ *Zephyra*'yı hatırlatıyorlardı - bazen soğuk kış gecelerinde Valorya gökyüzünün güney kısımlarında dans ederken görülen ışıklar.

Yatağımın kenarına süründüm ve uykulu bir şekilde çatı katının döşeme tahtalarından aşağıya baktım. Yatağın hemen sağındaki tahtada, Orin'i ve ara sıra kaosumuza davet ettiği ilginç misafirleri gözetlemek için kullandığım makul büyüklükte bir çentik vardı.

Ancak bugün yalnız kalmıştı. Kapıya barikat kurdu ve doğal ışığı seven biri olarak nadiren yaptığı bir şey olan panjurları bile kapattı.

Şimdi kendini tamamen büyü yapmanın coşkusuna kaptırmış, pervasızca hızlı hareket ediyordu. Sığır yahnisi olduğu anlaşılan bir kâseyi devirdiğinde irkildim; muhtemelen dün geceki akşam yemeğini tamamen unutmuştu. Tüm dikkatini bir çay kaşığının içinde dengelediği bir çeşit tütsü tozuna odaklanmışken, masanın üzerine sızan yoğun et suyunu görmezden gelerek öylece bıraktı.

Gözlerimi kırıştırdım, gözlerimdeki uykuyu temizlemeye çalışırken bakışlarımı mekânın geri kalanında gezdirip inceledim.

Lord Roderic'in malikânesinden yapacağım hırsızlığı planlamaya çalışırken geçen haftanın büyük bir bölümünde evde değildim ve yokluğumda ev her zamankinden daha da dağınık hale gelmişti. Eğer temelli ortadan kaybolursam, Orin'in etrafını saran dağınıklık dalgaları arasında kendini tamamen kaybetme ihtimali çok yüksekti.

Bensiz nasıl idare edecekti?

Güvenlikle ilgili endişeler de vardı; bu evde paha biçilmez eserler, eski kitaplar ve muhtemelen iyi bir fiyat getirecek diğer numuneler eksik değildi - birinin ödülünü dağınıklığın arasından seçebileceğini varsayarsak.

Çeşitli koğuşlar mülkün etrafını sardı, ancak tehditleri kovalayan genellikle *bendim*.

Bu noktaya kadar etkileyici sayıda hırsız adayını sakatlamıştım.

Ve bu sadece bıçakla yaptığım işti - sık sık yanımda avlanırken görülen şekil değiştiren, hayalet köpeğimi, garip büyümü ya da eski evimden kaçtığım geceden beri taşıdığım kanun kaçağı ünümü saymıyorum bile.

Yine de Orin beni yanına almadan önce yıllarca bensiz hayatta kalmayı başarmıştı. Ona bir şey olmaz.

değil mi?

Az önceki şarkısını söylemeye devam ediyordu, eskisinden çok daha yüksek sesle ve büyük ihtimalle büyü yapımıyla ilgili notlar almaya o kadar dalmıştı ki gittiğimi asla duymayacaktı. Duysa bile müdahale edeceğinden şüpheliydim; iyi ya da kötü, her zaman istediğim gibi gelip gitmeme izin verirdi.

Sadece biraz temiz hava almaya ihtiyacım vardı. Kafamı boşaltmak için. Her şeyin başladığı yere dönmek ve böylece bir sonraki adımda nereye gideceğimi kendime hatırlatmak istedim.

Sonra nereye gitmem *gerektiğini*.

Sesimi botlarımı tekrar giydim, kemerime bağlı bıçakları iki kez kontrol ettim ve sonra çatı katının diğer tarafına doğru süzıldüm. Orada, dar bir merdiven sık sık kitap okumak için sığındığım bir köşeye . Arka duvarın büyük bir bölümünü bir pencere kaplıyordu; bu pencereden sessizce geçebiliyordum, çünkü pencere zaten açıktı ve şırıl şırıl akan derenin rahatlatıcı sesinin içeri süzülmesine izin verecek şekilde kısmen açılmıştı.

Dışarı çıktıktan sonra, Echoing Creek boyunca uzanan tanıdık patikayı takip ettim, sabahın erken saatlerindeki sisler arasında sadece kuş sesleri ve ara sıra koşuşturan geyikler eşliğinde koştum.

Ailemin yıkılan arazisinin sınırına sadece yirmi dakika kadar vardı ve gölgelerin görünmesine birkaç dakika daha vardı.

Yedi yıldır bu gölgeler - on sekizinci yaş günümün gecesinde beni evimden kovalayan gölgelerle aynı - Rose Point'in etrafını saran koruyucu Işık büyü bariyeriyle çarpışıyordu. Sonuç olarak, buradaki havanın dövülmüş ve hırpalanmış, yırtık pırtık ve ince bir niteliği vardı. Sanki ne kadar derin nefes alırsam alayım ciğerlerimi asla tam olarak dolduramayacakmış gibi.

Çarpışan güçlerin bulunduğu noktaların her tarafına asılmış ve hepsi de temelde aynı şeyi beyan eden tabelalar vardı:

*Majestelerinin emriyle, Aleksander Caldor, Işığın ve Adil Elarith'in Kralı;
Eldrisan Tahtının Seçilmiş Vekilharcı.*

Işığın Kralı, lanetleri içeride tutmak ve kimsenin diğer tarafta ne olduğunu daha iyi görmek için karşıya geçmesini engellemek için büyüsünün bariyerini dikmişti. Eldris'in halkını, kendi kraliyet ailelerinin üzerlerine saldığı çürümeden koruduğunu iddia ediyordu - Eldris tahtının *vekilharcı* unvanını *da* bu şekilde almıştı.

Hepsi bir yalandı.

Kocaman, lanet bir yalan.

Krallığını kurtardığını iddia ettiği çürümeyi serbest bırakan oydu.

Doğum günümü kutladığım gece tam bir kaostu ama aradan geçen yedi yılda bazı olayları çözmüştüm. Bazı gerçekleri ortaya çıkardım. Çürüyen topraklara da birçok kez girdim, genellikle Rose Point'e dönmek için ruh yürüyüşü yeteneklerimi kullandım.

Böylece karanlığın nereden aktığını kendi gözlerimle görmüş oldum: Aleksander'ın kılıcının taşla saplandığı yerden; babamın kanıyla lekeledikten sonra kılıcının açtığı derin, doğaüstü bir yaradan. Hâlâ iyileşmemiş bir yara.

Kılıcın adının *Luminor* olduğunu öğrenmiştim; Elarithian kraliyet ailesinde nesilden nesile aktarılan meşhur, büyülü Işık Kılıcı. Yanlışlıkla inandığım gibi onu aileme hediye etmeyi hiç planlamamıştı; her zaman onlara karşı kullanmayı planlamıştı.

O kılıç babamla birlikte toprak tarafından yutulmuştu ama açtığı yaradan hâlâ karanlık enerji akıyordu. Aşağıdaki ölü dünyadan gelen enerji, diye teorize etti Orin. Ölenler için ayrılmış bir dünya, ama yüzyıllar önce bizim yaşayan alemimizle çok daha yakından bağlantılı ve erişilebilir olan bir dünya.

Bu gücü, kendi bedenimden gelen büyüden ayrı olduğu sonucuna varacak kadar incelemiştik. Ama yıllarca, bunun ne olduğunu söyleyemedim.

-Ya da aradaki farka inanmak. Yıkıma ve güç kaybına *benim* sebep *olduğumu* düşünmüştüm. Çünkü gölgeler o gece beni kovalamış, evimden ve bildiğim her şeyden uzaklaştırmıştı.

Ama şimdi anlıyorum ki onlar gerçekten benim tarafımdan *çağrılmamışlardı*; bıçak ve kırılan dünya onları içeri almıştı ve ben sadece karanlığı alttan yönlendirmiştim, kısa süreliğine ve istemeden ölü enerjiyi vermiştim.

bir dayanak. Orin o gece gölgeleri üzerime çekerek ve malikânenen kaçarak hayat *kurtardığuma* beni ikna etmeye çalışmıştı.

Yine de kendimi herhangi bir kurtarıcı olarak görebileceğimden emin değildim. En azından henüz.

Işığın Kralı ve yandaşları tarafından yayılan söylentiler ise elbette bana tam tersini söylüyordu. Eski tebaama, hiçbir zaman tam olarak güvenmedikleri ve benimsemedikleri tuhaf prenses olduğumu her fırsatta hatırlatıyorlardı - tüm evini ve sevdiği herkesi lanetlediği iddia edilen Gölge işaretli kadın.

Artık Aleksander'ın küçük ama müreffeh krallığını *resmen* ilhak etmek için harekete geçmesi an meselesiydi; Gül Noktası'ndan yayılan lanetli gölgeleri durduramaz ve Işık Kralı'nın hain eylemleriyle ilgili gerçeği ortaya çıkarmanın bir yolunu bulamazsam, muhtemelen çok az direnişle karşılaşacaktı.

Bunu yapmak için yarayı kapatmam ve buna neden olan kılıcı geri almam gerekiyordu - Orin ve ben yıllardır üzerinde çalışıyorduk.

Ve şimdi, bu komplonun en önemli kısmı nihayet .

Gözlerim uzaktaki ana kapılara takıldı. Yedi yıl sonra, her iki yanlarını çevreleyen karaağaçlar tarafından ele geçirilmiş, yabancı otlarla kaplanmış olmalıydılar.

Bunun yerine, tamamen sağlamdılar.

Etraflarında hiçbir şey büyümemişti, ancak her şeyin rengi doğal olmayan bir şekilde solmuştu; restorasyona ihtiyacı olan bir tabloya bakmak gibiydi.

Geçmişte Işık Kralı'nın bariyerini fiziksel olarak birkaç kez aşmışım ama bu her zaman yorucu ve zor bir deneyim olmuştu; bu yüzden de genellikle onun yerine sadece ruhumu göndermeyi tercih etmişim.

Başparmağımı bileğimdeki gül şeklindeki boncukların üzerinde gezdirdim ve şimdi projeksiyon yapmayı düşündüm. Yalnızken bunu yapmak riskliydi. Ama bu lanetli yere bu kadar yakinken birinin benim aciz bedenime rastlama ihtimali çok düşüktü; yıllar boyunca burada çok fazla tuhaf şey olmuştu, öyle ki en cesur hırsızlar ve izinsiz girenler bile uzun zaman önce daha kolay hedefler uğruna Rose Point'i terk etmişti.

Göğsümdeki özleme engel olamıyordum.

İçeri girmem *gerekiyordu*.

Chapter Three

ORIN'IN BANA ÖĞRETTİĞİ KELİMEYİ FİSİLDADIM - SOMNİS - VE
Gül bileziğın en büyük boncuğı.

Ruhum, bir kar yığınının içine batmaya benzer bir hisle bedenimden ayrıldı - acımasız soğuk, ani karanlık ve etrafımdaki tüm seslerin boğulması.

Ama sonra ortaya çıktım, kendimi tekrar aydınlığa ve sese gömdüm ve kapıları kadar doğal olmayan bir şekilde soluk görünen malikâneye doğru ilerledim. Bu yansıtma büyüsunün bir diğer avantajı -ya da bazı durumlarda *dezavantajı*- hayalet olarak hareket ederken zamanın ve mesafenin kolayca bulanıklaşabilmesiydi, bu da hedefime çok fazla düşünmeden ya da şüphe duymadan ulaşmamı sağlıyordu yoluma .

Kalp atışları gibi gelen bir süre içinde, sanki uygun bir rüzgarla yukarı taşınmış gibi ziyafet salonunun dışındaki basamakları tırmanıyordum.

Kısa, boş koridordan, sanki diğer taraftaki konuklar hâlâ beni bekliyormuş gibi açık duran büyük çift kapıya doğru yürüdüm.

Fiziksel bedenimde olsaydım, tıpkı o son, kader gecesinde olduğu gibi ter derimi kaplardı.

Hala sesleri duyabiliyordum. Hâlâ yemeklerin kokusunu alabiliyordum. Kapıdan geçerken anılar zarif dansçılar gibi etrafımda dönüyordu, parlak ve büyüleyiciydiler ama sonunda hep uçup gidiyorlardı, ben hiçbirine çok yakından bakamadan sahneyi terk ediyorlardı.

Her zaman kaçarlardı, çünkü bu yerde *gerçek* bir yaşam yoktu. Yedi yıldır da yoktu. Bildiğim kadarıyla buradaki tek bilinçli varlık bendim.

Yine de cesetler vardı.

Ana salonun dışındaki küçük bir odada, o lanetli, donmuş bedenlerden düzinelercesi beni bekliyordu; belli belirsiz nefes alıyorlardı ama kıpırdamadan duruyorlardı.

Göğsümde yarattığı ağrıya rağmen kendimi hep bu odada buluyordum.

Kraliçe kapıya en yakın yerde duruyordu, elinde bir kılıç vardı. Arkasındakileri koruduğunu tahmin etmiştim.

Ya da en azından deniyorum.

Ama gözleri sonuna kadar açık olmasına rağmen -şu anda bile ürkütücü bir şekilde farkındaydı- başı eğikti, sanki onu almaya gelen laneti kabullenmiş gibiydi. Ve eğer arkasındakilerin dehşete kapılmış ifadeleri bir gösterge ise, o lanet bu krallığın şimdiye kadar bildiği her şeyin ötesinde dişler ve dehşetle gelmişti.

Gerçekte ne olduğunu sadece tahmin edebiliyordum. Eğer *ben* farklı olsaydım, neler farklı olabilirdi. Krallığımdaki pek çok kişiyi -ben de dahil- korkutan kendi korkunç güçlerim olmasaydı.

Kaçmak yerine savaşmak için kalsaydım.

Annemin yüzünü avuçlamak için uzandım, sanki gözlerini benimkilerle buluşması için kaldırabilirmişim gibi.

Ama tabii ki elim onun içinden geçti. Çünkü buraya ait değildim. Burası yaşayan, nefes alan bir yerken buraya ait değildim. O zamanlar kalabalığın içinde bir hayalet gibi hissediyordum, şimdi ise...

Kendi hayatımda bir yabancı olmanın çok tanıdık hissi beni sardı ve büyüme olan odağımı kaybetmeme neden oldu.

Başımı göğsüme doğru eğdim ve kendimi fiziksel bedenime geri döndürdüm, her zamanki kontrolümden çok daha azıyla ona çarptım. Nefesimi , etrafımdaki dünyanın daha fazla farkına varırken bile birkaç saniye daha kendimi bir hayalet gibi hissetmeme neden oldu.

Sonunda, yüzen hisler azaldı. Gözlerimdeki son anıları da sildim ve şu anki gerçekliğime baktım. Işık Kralı'nın bariyerine saldıran gölgeleri görünce midem yine sıkıştı.

Benim karanlığım değil, diye hatırlattım kendime. *Bu laneti ben çağırmadım.*

Ve yine de.

Ve yine de.

Bu krallıktaki pek çok kişiye göre karanlık karanlıktı.

Çoğu kişiden daha fazla karanlık taşırdım. Ölümle ilgili güçlerimi hiç istememiştim. Onları zorunluluktan benimsemiş, verebilecekleri zararı yok saymaya çalışmışım. Ama burada, sessiz bir sabahta, tek başıma ve hâlâ kaybettiklerimin anıları peşimdeyken, onlardan açıkça nefret ediyordum. İçime uzanıp onları sökmek ya da yeni şekillere sokmak istiyordum...

Sadece *farklı* olmak istedim.

Ani bir soğuk enerji dalgası saçlarımın dalgalarını kaldırarak beni sıçrattı. Kalbim duracak gibi olduğunda arkamdaki çalılara baktım ve tam da beklediğim kişiyi buldum.

"Phantom." İçimi çektim. "Bir dahaki sefere kendini tanıtırsın, değil mi? Beni korkuttun."

Gözlerini kırptığında parlak mavi gözlerinin güneş ışığını yakalama şekli olmasa, yolunu şaşırmış bir gölge parçasıyla karıştırılabilirdi.

(, *değil mi?*)

"Evet, büyük ihtimalle uykusuzluktan ve yaklaşan ölümümü izlemekten."

(*Ölüm biraz abartılı bir ifade. Orin işleri düzgün yapmazsa gerçekten ölmeyeceksiniz*).

Gerginliğimi gizlemek için güldüm. "Gerçekten ölmemeyi biliyorsun, değil mi?"

Durumunun hatırlatılması üzerine dişlerini sıktı.

Ama her zamanki gibi haklıydı.

Ben - tıpkı hayalet yoldaşım gibi - dünyamızın öbür dünyasına kalıcılığı düşünerek inmiyordum. Sadece ona geçen büyülü kılıcın yerini tespit edecek ve sonra da o silahı yok ederek ya da başka bir şekilde, neden olduğu yaranın icabına bakacaktım.

Ve sonra, şansım yaver giderse, yaşayanlar alemine geri

dönecektim. Görüldüğü kadar mantıksız değildi.

Bir zamanlar yaşayan varlıklar, kısa bir süreliğine de olsa, ölmüş olan sevdiklerini ziyaret edebilirlerdi. Aslında Eldris Krallığı bu konuda oldukça ünlüydü; efsaneye göre yaşayanlar ve ölümler arasında en çok seyahat edilen yol olan meşhur Nocturnus Yolu, Eldris'in eski bir hükümdarı olan Kral Argoth'un karısı öldüğünde ondan tamamen ayrı kalmaya dayanamaması nedeniyle ortaya çıkmıştı.

Toplumumuza ne kadar nüfuz ettiği düşünülduğünde, sık sık duyduğum bir hikayeydi. Kraliçesi için yazdığı ağıtın bazı bölümleri, imparatorluğun dört bir yanında evlilik yeminlerinde ve uzun süreli aşkların şerefine yapılan kadeh kaldırmalarda sık sık okunurdu.

*...Ve eğer ölüm seni alırsa,
seninle orada buluşacağım;
Işığın yerini gölgeye bıraktığı
yerde ara beni*

*Acı ve , zamanın artık akmadığı yerde beni
ara;
Herhangi bir kalp ağrısı
büyümeden önce seni
sessizlikte bulacağım...*

Eskiden bu romantik bir hikâyeden çok daha fazlasıydı; insanlar imparatorluğun dört bir yanından Eldris'e gelerek ilk kraliçeye saygılarını sunar ve onun ruhunun kayıp sevdiklerini ziyaret etmelerine izin vermesini umarlardı.

Bilinen son ziyaretin üzerinden bir asırdan fazla zaman geçmişti. Böyle bir seyahat artık yasaktı; hatta bundan bahsetmek bile tabu sayılıyordu ve bazı yerlerde cezalandırılabilir bir suçtu.

Ama bu imkansız olduğu anlamına gelmiyordu.

Dünyalar arasındaki bariyer aşılmaz değildi. Bunu kanıtlayan pek çok musallat ve tuhaf fenomen vardı - Işık Kılıcı'nın yer tarafından yutulduğu ve yaradan yayılan enerjinin açıkça Yeraltı Dünyası'ndan geldiği gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Ve en önemlisi, Nocturnus'u, yani yaşayan ve ölü dünyalar arasındaki o uzun süredir terk edilmiş yolu hâlâ açabilecek büyüler vardı. Gerçekten işe yarama potansiyeli olan bir tane bulmak Orin'in çok zamanını ve araştırmasını almıştı ama başarmıştı.

Elbette bugünlerde kimse bu tür inişlerden geri dönemiyor. Doğru hazırlıkla bile olsa, bu yolda yürümek kendi ölümünüzü imzalamakla eşdeğerdi. Ama işleri yoluna koymak için gereken buysa ölmeye hazırdım; yeter ki önce kılıcın ve onun çarpıtıcı gücünün icabına bakayım.

Eğer geri , tek pişmanlığım bunu yapmamış olmak olurdu.
şahsen Aleksander'a adaleti sağlayabilecektim. Ama Orin ve ben

geri dönmemem durumunda. Kraliçeye iletmesi için bir dizi mektup yazmıştım. Böylece yara iyileştiğinde -ve onun ve diğerlerinin üzerindeki lanet sona erdiğinde- bundan sonra ne yapacağını bilecekti.

Donmuş bedenini hayal ettim. Elindeki kılıcı. Yedi yıldır sürdürdüğü o korkusuz, metanetli duruşu.

Uyandığında, annemin intikamının alındığını göreceğinden emindim.

Ve Işığın Kralı öyle ya da böyle yaptıklarının bedelini ödeyecekti.

Chapter Four

ROSE POINT'TEN AYRILDIKTAN SONRA, KENDİMİ

Birkaç saat boyunca vahşi doğayı çevreledi, hala uyumaya çalışma fikrini hazmedemiyordu.

Nihayet döndüğümde Orin ön verandada bekliyordu. Ben yaklaşırken gözleri ağaçların arasında geziniyor, sanki beni takip eden tehlikeli bir şeytan görmeyi bekliyormuş gibi her garip seste gözlerini kısıyordu.

Nerede sormadı.

Dünyanın çeşitli büyüleri enerjilerine karşı ne kadar hassas olduğu göz önüne alındığında, zaten bildiğinden şüpheleniyordum; muhtemelen Işık Kralı'nın kılıcının geride bıraktığı yaradan kanayan büyü kokuyordum.

Gül Noktası'na özgü bir enerjidi bu; gerçi son aylarda Aleksander'ın büyüleri bariyerine rağmen bu çürümüşlüğü daha zayıf tonları eski evimin sınırlarının ötesine yayılmaya başlamıştı. Doğrusu, çürüme her ziyaretimde daha da dışa doğru yayılıyormuş gibi hissediyordum... Adımlarımın her zamankinden daha aceleci olmasının, Orin'in bakışlarıyla karşılaştığımda yorgunluğumu unutup iyi haberler almayı ummamın nedeni de kısmen buydu.

Bu haberi hemen verdi ve elinde küçük bir ipli çanta tuttu. "Ölüm biletiniz leydim."

Çantayı alıp dikkatlice açarak içindekileri avucuma boşaltırken yüzünde beliren acımasız gülümsemeyi yansıttım.

Bir bilezik düştü. Bir tanesi diğerlerinden çok çok daha ağırdı ama yine de narin bir görünümü vardı; deri parçaları sarmaşıklar gibi örülmüştü ve aralarında soluk ametistler vardı. En büyük iki mücevher eşit aralıklarla yerleştirilmişti, böylece parçayı , biri kolumun üstüne oturuyordu.

diğeri ise bileğinin altına bastırdı. Biri sıcaklık yayıyordu. Diğeri ise ara sıra soğuk patlamalarıyla nabız atıyordu. Bu bana yukarıdaki ve aşağıdaki dünyayı düşündürttü, nabzım arada sıkışmıştı.

Verandadan gün ışığına çıktım ve bileziği daha iyi incelemek için havaya kaldırdım. Güneş ışınları soluk mor mücevherleri delip geçiyor, içlerindeki farklı enerjilerin girdap gibi dönen korteksini ortaya çıkarıyordu. Daha büyük kristallerden birinde, bir an için kırmızı bir çiçek açtığını gördüm; belki de kıpkırmızı çiçeklerin özü? Bir an oradaydı, bir an sonra yok oldu.

Lord Roderic'in malikanesinde beni ele geçiren aynı sinir bozucu his pençelerini tekrar içime batırmaya çalıştı, ama çabucak ondan kurtuldum.

Orin'e "Her zamanki gibi göz kamaştırıcı," dedim.

Kendinden memnun olduğunda ama bunu itiraf etmek istemediğinde her zaman yaptığı gibi sözleri elinin tersiyle itti. "Daha da önemlisi," dedi, "takan kişiyi Yeraltı Dünyası'na götürmek için gerekli tüm maddelerle aşılınmış. Yine de uyarıyorum: Daha önce senin için yaptığım her şeyden farklı çalışacak."

"Nasıl yani?"

"Diğer tüm aksesuarlarınız kendi doğuştan gelen gücünüzü yönlendirir. Ancak bu bileklikteki kristaller, sizin *dışınızdan* büyü çekecek şekilde dövüldü ve yazıldı - ama elbette yalnızca belirli bir tür büyü."

"Sanırım bir zamanlar yaşayan ve ölü dünyaları birbirine bağlayan yolu sular altında bırakan türden."

"Kesinlikle." Sanki bu da başka bir rutin dersmiş gibi gülümsedi - bir kez olsun gerçekten dikkat ettiğim bir ders. "Şimdi, yaptığım tüm araştırmalara göre, o rotada eskiden olduğundan çok daha fazla kaos var. Ama bu bilezik, sizi diğer tarafa tam olarak götürecek doğru enerjilere çekerek, kaosun içinden yardımcı olacaktır."

"...Merakımdan soruyorum, bu yolda ne kadar kaos beklemeliyim?"

Bir elini çenesinin altına koyarak bir süre düşündü. "Bir kısmını kendi gücünüzle eritmeniz gerekebilir - olayları daha net görmenize yardımcı olması için fazlasını emebilirsiniz. Sifonlama bileziğiniz bu konuda size iyi hizmet edecektir."

Bileziğe uzandım, büyük kısmını oluşturan kırmızı boncukları dalgınca sıktım. Ses çıkarmadan onları saydım ve ortasından sarkan üçgen şeklindeki altın tılsıma doğru ilerledim.

Her zaman taktığım dört bilezikten biri idi. Bazen denediğim küçük güçlerle yazılmış başka aksesuarlarım da vardı ama bu dördü -şimdi *beş* oldu- hem fiziksel hem de sihirsel olarak daha güçlü bir şeyden yapılmıştı.

İlk dördü de doğuştan gelen sihirle yakından bağlantılıydı. Kırmızı bileziğin daha etkili bir şekilde yönlendirmeme yardımcı olduğu güç, doğal olarak ortaya çıkan en eski türlerden biri idi: Nesnelerden enerji çekme yeteneği.

Aleksander'la son konuşmamı yaptığım gece, her şey boka sarmadan önce bahçede çalıştığım yeteneğin aynısıydı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım o gecenin hiçbir ayrıntısını unutamıyordum ve belki de bu gücü o anla ilişkilendirdiğim için o günden beri her gün pratik yapmaya çalışıyordum.

Bu yüzden *tabii ki* kullanmam gereken bu olacaktı.

Endişelerimin hiçbirini yüksek sesle dile getirmedim, ama Orin yine de onları anladı.

"Sifonlama büyüsü konusunda kendine verdiği değerden daha yeteneklisin," diye ısrar etti.

Övgüleri duymazdan geldim ve hemen konuyu değiştirdim. Korkularımın üzerinde durmadığım zaman onlarla daha iyi başa çıkabiliyordum; bu yüzden de Phantom'un deyimiyle *yorucu bir iyimserlik* içinde kalabilmek için onları gömme konusunda kendimi ustalaştırmıştım.

"Peki ya Phantom?" Orin'e sordum. "Bu kaosun içinde beni takip edebilecek mi?"

Tekrar ağaçlara baktı; söz konusu yaratık, muhtemelen bir sincabı kovalayan, gövdelerin arasında dolaşan karanlık bir bulanıklıktı. Ölümüne yakın deneyiminden sonra ne kadar değişmiş olursa olsun, bazı köpekleri alışkanlıkları devam ediyordu.

"Korkarım bunu söyleyemem. İlginç bir deney olacak," dedi Orin. "Tam olarak ait olmadığı bu dünyada gayet iyi yaşıyor, umarım cehennemde de idare eder."

Bir an daha Phantom'u izledim, kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum. Bir onu getirme riskini almak istemiyordu. Ama onsuz gitmeme asla izin vermeyeceğini biliyordum; Rose Point'e kadar tek başıma gitmeme bile izin vermemişti.

"Yarın daha fazla şey netleşecek," dedi Orin, eve doğru başını sallamadan önce omzumu rahatlatıcı bir şekilde sıkarak. "Şimdi, bu sefer ben

Sana emrediyorum: Biraz dinlen. Ben eşyalarını toplamayı bitireceğim. Günün ilk ışıklarıyla birlikte Nocturnus Kapısı'na doğru yola çıkacağız."

Bir insan öbür dünyaya yolculuk için eşyalarını NASIL toplar?

Uykuya dalarken üzerinde düşündüğüm soru buydu ve gözlerimi kırıştıtarak kasvetli gün ışığına açtığımda aklıma gelen ilk soru da bu oldu.

Baharatlı çayın kokusu aşağıdan yukarı yayılıyordu. Sazdan çatıya vuran yağmur damlaları yukarıdan düşüyordu. Pencerelerin çoğu yağmura rağmen açıktı ve derenin sesinin içeri dolmasına izin veriyordu - tipik şırıltılı, rahatlatıcı damlasıyla değil, kabarmış ve hızla hareket eden suyun kükremesiyle; şiddetli bir fırtınada uyumuş olmalıydım.

Kendimi o derenin akıntısına kapılmış, beni hedefime doğru çekmesine izin verirken hayal ettim. Beni çekip çevirdi, yorganın altından çıkarıp giyinme hareketleri yaptırdı, sonra da -dengesiz ama inatla ileriye doğru- merdivenlere doğru savurdu.

Elimden geldiğince sakın bir şekilde aşağı indim ve Orin'i çoğu sabah yaptığım gibi neşeyle selamladım.

Kahvaltı sessiz, kararlı bir olaydı. Yıllar içinde tanıdığım ve sevdiğim tüm çiziklerin, eziklerin ve yanık izlerinin olduğu masamızda son kez oturuyor olabileceğimi düşünmemeye çalıştım.

Kahvaltıdan sonra çantamı son bir kez daha gözden geçirdim, parmaklarını etrafıma dolamaya çalışan korkuları zihnime gömmek için birkaç sessiz dakika geçirdim...

Ve sonra gitme vakti geldi.

Orin'in bu şehirde güvendiği birkaç tanıdıktan biri olan Listair Finch'in kullandığı bir arabayla Luscerna'dan çıktık.

Finch, ağır yaralar içindeki derisi ve durup dururken garip şarkılar söylemeye olan düşkünlüğüyle bana hep biraz tuhaf görünmüştü. Ama ayrıca ne zaman ondan bir iyilik istesek Orin'i asla sorgulamazdı. Ve bu sabah onun kayıtsızlığına ihtiyacımız vardı; başka biri olsa kesinlikle ne halt ettiğimizi, bizi neden böyle tuhaf bir yere götürmesini istediğimizi bilmek isterdi.

Orin Finch'le havadan sudan konuşurken -ve ara sıra şarkılarına mırıldanırken- ben arka köşede kıvrılmış, kırların geçip gitmesini izliyordum.

En yeni bileziğimi diğerlerinden ayrı olarak sol bileğimde bırakmıştım. Ne kadar ağır olduğu düşünüldüğünde, onu tek kolumda tutmak kendimi daha dengeli hissetmeme yardımcı oluyordu.

Yolda ilerlerken ilk dört bileziğimin boncuklarını ve bantlarını dalgınca kopardım ve mıcıkkladım. Siyah-gül bilezik -muhtemelen en çok kullandığım ve güvendiğim parça. Kırmızı boncuklu bileklik, görünüşe göre Nocturnus Yolu'na çıktığımda güvenmem gerekecekti. Renkli iplerden yapılmış geniş bir bilezik, çok sayıda elmas içeren bir desene sıkıca dokunmuş, ölülerle konuşmak için doğuştan gelen yeteneğimi desteklemeye yardımcı oldu; Phantom ile aramızdaki iletişimi sürekli olarak pürüzsüz tutan bir güç olduğundan şüpheleniyordum.

Ve son olarak, babamın on sekizinci yaş günümde bana verdiği bilezik vardı; onu ilk taktığımda hissettiğim aynı, kusursuz güçle hâlâ ara sıra titreşen bir bilezik... ama bu güç hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Orin, bu konuda ayrıntılar için onu sıkıştırmaya çalıştığım her seferinde kaçamak cevaplar verdi. Bunu yapan oydu, ama babam bu görev için ona baskı yapmış gibi görünüyordu; babam dersleri zorunlu kılmadan, Orin bu özel gücü kendi başına çözmeme izin vermekten memnun görünüyordu.

Ondan en fazla, kanalize ettiği büyüünün kendi kendine ortaya çıkacağına dair şifreli bir cevap alabildim... *eğer öyle olması gerekiyorsa.*

Yolculuğumuz uzadıkça gözlerimi babamın hediyesi olan turkuaz boncuklardan alamadığımı fark ettim. Bazı büyük kürelerin üzerine kazınmış ve boyanmış tuhaf sembolleri incelemeyi bırakamıyordum; harfler olduğuna karar vermiştim ama Orin'in eski diller ve çoktan unutulmuş tarihle dolu kitaplarını karıştırarak geçirdiğim saatlere rağmen çözmeyi başaramamıştım.

Gök gürültüsü uzaklarda gümbürdüyordu.

Hayalet -kendini küçük, gölgeli, fareye benzer bir yaratığa dönüştürmüş ve pelerininin cebine kıvrılmıştı- başını dışarı çıkardı ve etrafında döndürdü. Hapşırdı. Fırtınaları pek sevmezdi. Hayalet bedeni titredi ve göğsüm ondan yayılan sinirsel enerjiyle gıdıklandı.

Parmağımı çenesinin altından geçirdim ve dokunuşum tam içinden geçmesine rağmen güven verici bir şekilde ovdum. "Sorun yok Fantom. Sanırım oradan uzaklaşıyoruz."

(Ve muhtemelen çok daha kötü bir şeye.)

"Her zaman bu kadar karamsar olmak zorunda mısınız?"

Nefesimin altında söyledim. *(Senin saçma iyimserliğini dengelediğimi düşünmek hoşuma gidiyor).*

"Her zaman burada, yaşayanların ülkesinde kalabilirsin, biliyorsun."

(Bensiz kaybolursun.)

"Yeterince doğru," diye mırıldandım, koltuğuma daha da gömülürken hafifçe sııttım.

Finch bizi, istediği gibi, Ashenveil olarak bilinen ormanın hemen kenarındaki aşırı büyümüş bir patikanın başına bıraktı. Arabadan inmeme yardım etti, hem gözleri hem de dokunuşu biraz fazla uzun sürdü. Ondan uzaklaştığımda ince dudaklarının kenarlarında kaşları çatıldı.

Yüz ifadesi beni tedirgin etti. Sanki savaşa giden bir şövalyeyi izleyen ve geri dönme ihtimalinin düşük olduğunu bilen birinin bakışları gibiydi - ama nereden bilebilirdi ki? Ve neden umursasın ki? Finch ve ben birbirimize nadiren bir bakıştan fazlasını ayırırdık. Benim hakkımda çok az şey biliyordu. Önümdeki savaş hakkında da kesinlikle hiçbir şey bilmiyordu; Orin ve benim dışımda kimse bilmiyordu. Bundan emindik.

Endişesini hayal ettiğime ikna olarak hızlı bir *teşekkür sundum* ve ardından hızla yürüyerek gideceğimiz yola döndüm.

Bir zamanlar iyi kullanılan patika, şimdi en iyi ihtimalle uğursuz görünüyordu. Yabani otlar ve devrilmiş ağaç dalları yürüme alanının çoğunu kaplamıştı. Kırık, paslı fener parçaları güneş ışığında parılıyordu; bir zamanlar tüm güzergâh boyunca duran süslü, parlak nöbetçilerin kalıntıları.

Asıl hedefimiz bu yıkık patika boyunca birkaç mil güneydeydi.

Tek kelime etmeden aşağı inmeye başladık. Sessizlik -aramızda alışılmadık bir durum- yürüyüşümüz sırasında daha da derinleşti ve dik eğimli bir çatının tepesi görünene kadar sürdü. Bu bizim gerçek hedefimizdi: Argoth'un sevgili kraliçesi Calista'ya ait terk edilmiş bir tapınak. Eldris'in dört bir yanına dağılmış birkaç tapınaktan biriydi.

Bir , bu tapınakların içindeki kapılardan, Nocturnus Yolu boyunca çeşitli noktalara nispeten kolaylıkla erişilebildiği varsayılırdı.

Şimdi gerçekten yaklaşıyordum, şüphe tehdit ediyordu; bunun gibi portalların gerçekten gerçek olabileceğinden hala tam olarak emin değildim, hatta

doğru kutsamalar, büyüler ya da her neyse. Ama Orin ikna olmuştu. Ve büyülerini çoğu zaman başarılı oluyordu -bu *başarı* ne kadar dağınık olursa olsun- bu yüzden beni acele etmeye çağırdığında peşinden koşmakta tereddüt etmedim.

Kurumuş çeşmelerin, parçalanmış heykellerin arasından kıvrıla kıvrıla ilerleyen patikalardan geçerek yapraklarla aydınlatılmış basamaklardan kapısız tapınağa çıktık.

İçerisi toz ve ölü çiçek kokuyordu. Sanki bir yerlerde erimiş mumlar saklanmış gibi mumsu bir şeyler de vardı, ancak onları görmeyi asla başaramadım. Pencerelerin camlarının çoğu yoktu ama kenarlarında hâlâ duran renkli, sivri dişlere bakılırsa iyi günlerinde güzelmışler.

Bu dişler sabahın ilk ışıklarıyla parlıyor, bir köşe hariç geniş alanın tamamına parlak desenler yayıyordu.

Orada, taş duvarın içine bir kapı yeri yerleştirilmişti... ama gerçek bir kapı yoktu. Sadece tozlu ahşabının derinliklerine garip semboller kazınmış bir çerçeve vardı.

Bu çerçevenin içindeki tuğlalar etrafındaki duvarlardan farklıydı. Daha yeni, sanki diğer tarafta tapınak tamamlandıktan sonra kapatılmış bir oda varmış gibi. Tüm alan karanlığa gömülmüştü. Güneş ne kadar kayarsa kaysın ve ışınlarını camdan içeri ne kadar fırlatırsa fırlatsın, kırık pencerelerden gelen tüm parlak renkleri emiyor gibiydi.

Doğal olmayan.

Bunda kesinlikle bir şeyler vardı- Orin boğazını temizledi. "Gel de şuna bir bak Nova." Tereddüt ettim, bakışlarım hâlâ tuhaf kapı çerçevesinin üzerindeydi.

Phantom cebimden fırladı, fare vücudu büküldü, her zamanki köpek formuna dönüşen gölgelere dönüştü. Sessizce yere indi ve her zamanki gibi meraklı bir şekilde Orin'in önünde durduğu uzun, dar masaya doğru ilerledi. Arka pençelerinin üzerine kalkarak masanın kenarına dayanmış gibi göründü ama gerçekte neredeyse ağırlıksız bedeni masanın üzerinde geziniyor ve içerdiği sanatı inceliyordu.

Yavaşça onu takip ettim, yanındaki boşluğu aldım.

Önümüzde uzanan bir hikâyeydi bu; masanın üstüne yapıştırılmış on üç ayrı mermer levhaya oyulmuş sahnelerle anlatılan bir hikâye.

Tam ortada özellikle dikkat çekici bir pano vardı. Üzerinde, çiçeklerle kaplı bir tabutun önünde bir adam duruyordu ve her iki yanında iki

Kızıltaş ağaçları. Sayısız asker etrafını sarmış, başları öne eğilmiş, adamın yüzü yukarıya doğru bakıyordu. Bu manzaraya bakarken, kolay kolay tarif edemeyeceğim bir duyguya kapıldım; garip bir tür... *keder*. Yaşanabilir ama sefil bir soğuk. Başını kaldırmış bakışlarındaki o ifade.

Tek başına.

onlarca insana rağmen, tamamen kaybolmuş ve yalnız görünüyordu.

Ürperdim. Bu duyguyu biliyordum. Hayatımın büyük bir bölümünü bu duyguyu *gömmeye* çalışarak geçirmiştım. Ve bu adama bakmakla ilgili bir şey, nefesimi kesen bir çabuklukla onu zihnimin ön saflarına getirdi.

Bakışlarımı zorla Orin'e çevirdim. "Kral

Argoth mu?" "Gerçekten de öyle."

"Tüm bu tapınakları o inşa etti, değil mi?"

"Öyle söyleniyor," diye yanıtladı Orin. "Hepsinin amacı onu sevgili, ölü kraliçesine yaklaştırmaktı. Ancak Yeraltı Dünyası'na düzgün bir şekilde açılan ilk yolu yaratmak için birkaç deneme yapması gerekmiş. Bu ilk yolu açmayı başardıktan sonra, daha önce inşa etmeye çalıştığı tapınaklara geri döndü, onları da işlevsel hale getirdi ve diğer taraftaki yolun üzerine inşa etmeye devam etti - hepsinin çıktığı yol."

"Nocturnus."

"Evet. Şu anda içinde bulunduğumuz tapınak onun inşa ettiği son tapınak ama nihai amacına ulaşan ilk tapınak." Sesi kasvetliydi, yüz ifadesi daha önce hiç görmediğim kadar ciddiydi. Gözlerini harap mekânda gezdirirken buğulandı. "Oldukça sefil bir duruma düşmüş, değil mi?"

Bir cevap bekliyor gibi görünmüyordu; kendi düşünceleri içinde kaybolmuş gibiydi. Bu düşüncelerin ve sahip olduğu anıların genişliğini merak ettim - hala işleyen bir geçitken bu tapınağı ve benzerlerini kaç kez ziyaret etmişti?

Sadece geçtiğimiz yüzyılda Eldris'te çok şey değişmişti. Ve Işığın Kralı'nın krallığında rakipsiz kalması durumunda meydana gelecek değişiklikleri düşündükçe ürperiyordum.

Ortamı yumuşatmak için söyleyecek bir şeyler aradım ama bulamadım.

Orin derin, tıkırtılı bir nefes aldı; bu bana onun gerçekten kaç yaşında olduğunu bir kez daha hatırlattı. "Sanırım zamanı geldi," dedi, bakışları

yüzüme doğru zıplamadan önce bir anlığına yeni bileziğıme baktı. "Kendine güven. Ve karanlığından korkma. Eğer izin verirsen büyüün seni koruyacaktır."

Geri çekilme isteğıimle savaşıırken bile başımı salladım. İçimdeki karanlığıın hatırlatılmasını istemiyordum; sadece ihtiyacım olan şeyi atlatmak için onu kullanmak ve sonra her zamanki hayatta kalma yöntemime geri dönmek istiyordum.

"Nova, yedi yıl önce, seni yanıma almayı ilk teklif ettiğıimde..." Sözünü yarıda kesti, boğumlu parmaklarındaki birkaç yüzükten biriyle oynadı, altın bandın altındaki büyü maddesi kalıntısına benzeyen şeyi kaydırıldı.

Gergin bir kahkaha attım. "Konuşmaya ihtiyacımız yok, Orin. Bu sonsuza dek veda değil."

"Sadece şunu söylemek istedim..." "Biliyorum. İyi olacağım."

"Evet. Elbette." Ağzını zoraki bir gülümsemeye dönüştürdü ve yamalı paltosunun kollarını sıvadı. Hızlı bir göz kırpmayla, "Şimdi arkana yaslan ve çalışmamı izle," dedi.

Garip kapı çerçevesinin durduğu köşeye doğru ilerlerken kenara çekildim. Yüzünü kapıya döndüğünde kalçasına astığı çantaya uzandı. Mantar ve sicimle kapatılmış küçük bir kavanoz çıkardı ve dikkatlice açmaya başladı.

Nefesinin altında bir melodi mırıldanarak parmağını kavanozun menekşe renkli içeriğinde gezdirdi ve ardından çerçevenin içindeki tuğlaları işaretlemeye başladı.

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmadı.

Orin gözlerini kapadı ve nefesinin altında bir şeyler fısıldadı.

Derin bir gümbürtü odayı titretti; tapınağıın içinden mi yoksa dışından mı geldiğini anlayamadım ama hem Phantom'un hem de benim sıçramamıza neden oldu. Bir elimi masaya dayadım, Phantom ise arkamda kıvrılıp bacaklarıma bastırdı, kulakları kafatasına yaslanmıştı.

Tuğlaların ortasında siyah ve griden oluşan dönen bir girdabın belirip Orin'in çizdiği işaretleri yutmasını izledik.

Başka bir gümbürtü. Bu kez, soğuk bir esinti de onunla birlikte odayı süpürdü ve içime çektiğıimde dilimde kül ve çürüme tadı bıraktı. Tuğlaların üzerindeki renkler, daha belirgin bir görüntüye dönüşmeden önce birkaç vuruş boyunca dönmeye devam etti, titreyen ve bir

Ötedeki bir diyara bir anlık bakış; sivri dağlar ve dönen sislerle dolu gölgeli bir manzara.

Gözümü kırptım ve sahne kaybolmuştu. Yerinde bir kapı vardı.

Sanki hep oradaymış gibi son derece sıradan ve mütevazı görünüyordu. Ona ne kadar uzun süre bakarsam, kendimi daha önce nasıl gözden kaçırdığımı sorgularken buldum.

Ani, görünmeyen bir güç bedenimi kavradı ve beni ileri doğru çekti.

Cesaretimi kaybetmeden önce, kapının ortasındaki gümüş renkli kola uzandım ve çekerek açtım.

Ve Phantom peşimdeyken, eşikten adımımı attım ve hemen diğer taraftaki karanlığa düştüm.

Chapter Five

ÖLÜMÜN İÇİNE DÜŞMEK UYKUYA DALMAK GIBIYDI.

İki yanımda yükselen siyah dalgalar görüşümü tünelliyor, dengemin bozulmasına neden oluyordu. Yere düştüm ve hemen ardından göz kapaklarımın düşmesine ve uzuvlarımın halsiz ve beceriksiz hissetmesine neden olan bir ağırlık geldi. Bir an dinlenebilseydim, belki o zaman...

(Burada dinlenemezsiniz.)

Kafamın içindeki ses tanıdıktı ama yine de uzaktı, sanki bir anıdan geliyor gibiydi. Yine de kaynağını saptamaya çalıştım, çok ağır bedenimle tökezleyerek ilerledim, karıncalanan ellerimle uzandım.

Hava bana karşı savaşıyor gibiydi. Bana karşı da *toplaniyor*, parçacıkları göğsüme yerleşiyor ve nefes almamı gittikçe zorlaştırıyordu.

Paniğe kapılmaya başlamıştım, ta ki Orin'in talimatları bir şekilde beynimdeki uyuşuk sisi dağıtana kadar. Parmaklarım, ihtiyacım olan bileziğin -altın tılsımlı kırmızı boncuklu bileziğimin- üzerine gelene kadar bileğimi karıştırdı. O tılsıma dokunmak bile içimde bir güven sarsıntısı yaratmaya yetmişti.

"*Siphonus*," diye fısıldadım.

Hava birdenbire sayısız renkle ışıldadı - yaşamın ve büyüünün tüm farklı tonları beni çevreledi. Biraz çaba sarf ederek Nocturnus Yolu'nun şeklini kısmen seçebildim - her şeyin altında nispeten net bir taslak.

Etrafımda dönen ikinci en yaygın enerjinin belirli bir şekli yoktu. Alacakaranlıktaki gökyüzünün rengindeydi, koruyucu bir örtü gibi dalgalanıyordu.

yolun büyük bir bölümünü maskeliyor.

Orin'in beni uyardığı *kaos* buydu; muhtemelen bir asır önce bu yolda yürümüş olanların anılarının kalıntılarından oluşuyordu. Bir zamanlar yolun taşlarının bulunan bir enerjidi, ama şimdi terk edilmiş uzun süre çürümeye ve şişmeye bırakıldıktan sonra huzursuzlaşmıştı. Terk edilmiş mezarlıkların etrafında dönen benzer renkler görmüştüm.

Hayat, en ıssız ve unutulmuş yerlerde bile kalıcı izler bırakır.

Elimin bir hareketiyle kaotik enerjinin parçalarını yoldan uzaklaştırdım, onları boşaltmaya ve yolumu temizlemeye çalıştım. Direndiler. Topuklarımı sıktım, bileziğimi daha sıkı kavradım ve tekrar denedim. Ve tekrar.

Sonunda, dikenlerin pençesinden kurtulan inatçı bir sarmaşık gibi bir çizginin kaydığını hissettim, bana doğru koparken neredeyse dengemi kaybediyordum.

Her zaman olduğu gibi, büyü beni en ufak bir esintide devrilecekmişim gibi hissettirdi. *Boşaltmak* dağılmak anlamına gelmiyordu; enerji öylece yok olmuyordu. Bir yere -bu durumda içime- gitmesi gerekiyordu ve başka şeylerin parçaları bedenime yeniden dağılırken nasıl dengede kalacağımı henüz öğrenememiştim.

Sonunda her şey durulduğunda başımı kaldırıp yönümü bulmaya çalıştım.

Yolumu açmıştım ama bu yol her iki yönde de sonsuza kadar uzanıyor gibiydi.

En yeni bilekliğimi hatırlayarak onu önüme kaldırdım ve büyük ametist taşlarının her ikisini de kavradım - üstteki sıcak ve alttaki soğuk olanı. Orin'in bana söylediği gibi nereye gitmek istediğimi düşündüm ve sıkıca kavradım. Taşların sıcaklığı ve soğukluğu kaynaşmış gibiydi ve uzuvlarıma rahatlatıcı, sıcak bir kesinlik getirdi.

Bu hissin içinde gevşediğimde, bir çekilme hissinin beni ele geçirdiğini hissettim

-Beni tapınaktaki kapıdan geçmeye teşvik edenle aynı türden.

Bir kez daha, onu takip ettim.

Baş dönmesi hâlâ tehdit ediyordu ama koşmaya başladım, emdiğim alacakaranlık enerjileri yenilenmeye, birleşmeye ve yolumu bir kez daha tıkamaya vakit bulamadan yolun sonuna ulaşmaya kararlıydım.

Gittikçe koyulaşan karanlığın içinde bir mil kadar ilerledikten sonra, daha önceki ağırlığın aynısı beni kovalamaya başladı. Ne kadar uzağa gidersem, ağırlık o kadar cazip hale geliyordu. Neredeyse dizlerimin bağı çözülüyordu.

birden fazla kez tokalaştım. Bir an için diz çökebilseydim, belki başımı dinlendirebilirdim.

(Burada dinlenemezsiniz.)

İşte yine oradaydı - bu sefer daha yakındı. Huzursuz bir okyanusun dalgalarına kapılmış gibi sese doğru tırmandım ve kıyı şeridine geri dönmeye çalıştım.

Ayağım bir şeye takıldı. Ayağım takıldı, zar zor görebildiğim yolda kendimi ancak yakalayabildim. Geriye döndüm, botumun yanındaki bıçağa uzanarak aramaya başladım.

Phantom'un gözleri bana doğru kırıştı.

O tanıdık mavi gözler olmasaydı, muhtemelen onu tanıyamazdım. Yaklaşırken garip bir şekle bürünmüştü; yılan gibi bir şeydi ama güçlü bacakları, tıkırdayan pençeleri ve keskin uçlu bir kuyruğu vardı.

Ve o... *sağlamdı.*

Aslında ona takılıp *düşecek* kadar sağlamdı.

"Sen...?"

Sivri burnunu kaldırdı ve havaya pırıltılı, sıcak bir toz püskürten bir nefes verdi. Şu anda şekli köpekten çok ejderhaya benzese de, yine de dalgalar halinde parlak siyah kürkle kaplıydı. Simsiyah kürk. Verdiği enerji nefesinde parlıyordu.

(Acele edelim ve bu yoldan uzaklaşalım. Kaotik ve dengesiz hissettiriyor.)

Tüm yakıcı sorularıma rağmen, koşmaya başladığında onu takip ettim. Ayak sesleri sessizdi -ama onun daha hayalet formundan duymaya olduğum sessiz adımlar değildi. Yavaş yavaş aşağıya doğru birlikte koştuk. Çok geçmeden ayaklarım yumuşak, süngerimsi bir zemine düşene kadar daha dik bir yokuş çıktım.

Yavaşladım, etrafıma bakındım. Nemli, çürümüş toprak kokusu önce beni ele geçirdi, ama taze toplanmış meyveler gibi daha tatlı bir aroma da sonunda bana doğru yol aldı. Havada eterik bir sis bulutu dolanıyordu. Sisin girdabının ötesinde, uzaktaki ağaçların gölgeye bürünmüş ve yıldız ışığına benzeyen kenarlarının ana hatlarını görebiliyordum - ancak yukarıda görebildiğim kadarıyla hiç yıldız yoktu.

Issızdı. Ürkütücü. Korkutucuydu. Ve yine de...

Şimdiye kadar gördüğüm en güzel yerlerden biriydi.

İçinden geçerken sanki uçuyormuşum gibi hissettim. Sanki beni aşağı çeken tüm sorular ve korkular bir anda yok olmuştu. Sadece ölmüş ve gömülmüş değil... ama *gitmiş*.

Özgürlük hissi ne yazık ki uzun sürmedi.

Yıldızlarla çevrili ağaçlara ulaştığımızda sıcaklık endişe verici bir hızla düştü. Garip bir rüzgâr etrafımızda fısıldayarak havayı daha da soğuk hissettirdi. Sanki yakınlarda bir yerde şimşek çakmaya hazırlanıyormuş gibi tenim karıncalandı.

Yaklaşan fırtınayı görmek için başımı kaldırdım.

Tüm 'gökyüzü' fırtınalı bir bulut olarak geçebilirdi; siyah, kırmızı ve grinin tonları arasında gidip gelen, sürekli, şimşeklerle dolu bir bulut. Kaynama ve kaynatma şekli bana bir zamanlar çocukken ziyaret ettiğim, Valoria'nın doğu kıyısındaki Ember Adaları'ndaki volkanik alanları hatırlattı - sadece renkler daha sessizdi ve bu yüzden bir şekilde daha uğursuzdu.

Midem bulandı.

Nasıl oldu da gardımı düşürdüm?

Güzel olsa da, burası karanlık bir yerdi. Tehlikeli bir yer. Buraya gerçekten ait değildim ve görevimi yerine getirebilmek için odaklanmam ve mümkün olan en kısa sürede her şeyi geride bırakmam gerekiyordu.

Aniden Phantom'un arkamda olmadığını fark ettim ve midemdeki endişeli çırpınma acı verici bir hal aldı.

Panik tam anlamıyla başlamadan hemen önce onu buldum; gümüşü suların aktığı dar bir derenin kenarında durmuş, yansımasına bakıyordu. Orijinal köpek formuna benzeyen bir şeye geri dönmüştü.

"Neredeyse taş gibisin," diye yorum yaptım, hâlâ tam olarak inanamıyordum. (*Ölüler dünyasına yaşayanlardan daha uygun görünüyor.*) O

Kuyruğunu salladı ve kuyruğun yere *çarpma* sesiyle hemen dikkati dağıldı. Kendini toplayıp daha ağırbaşlı bir oturma pozisyonuna geri dönmeden önce birkaç saniye boyunca onu kovaladı - yıllar sonra ilk kez onu çenesiyle kavrayabileceği gerçeğiyle açıkça büyüledi. (*Daha sağlam olmama rağmen burada kendimi hafif hissediyorum.*)

Kaşlarımı çattım; ben de hâlâ öyle hissediyordum - sanki gerçekten istesem uçup gidebilir ve yukarıdaki dünyayı gibi.

Ölümün bu kadar tehlikeli bir şekilde çekici olabilmesi tedirgin ediciydi.

"Buna alışmayalım," dedim ona. "Burada yapmamız gereken bir iş var. Başka bir şey değil."

Phantom ayağa kalktı ve vücudunu sert bir şekilde salladı. Bakışlarını benimkilere kaldırdı, beklenti içindeydi.

Omuzlarımdaki çantanın ağırlığını ayarlayıp yola koyuldum ve o da beni takip etmekte tereddüt etmedi.

"Topografik açıdan bakıldığında, ölü dünya birçok yönden yaşayan dünyayı yansıtır," dedim Phantom'a yürürken, Orin'in bana bu konuda verdiği dersleri tekrarlayarak. "Bu yüzden, sanki yukarıdaki dünyada Gül Noktası'na dönüymüşüz gibi doğudaki rotayı takip edeceğiz. Bu bizi umarım Işık Kralı'nın kılıcının bu diyarın çürümesi için bir yol açtığı yere götürecektir..."

Phantom yanımda tırıs ile ilerliyordu, çoğunlukla dinliyordu, ancak ara sıra kulakları dikiliyor ve kendi duyularımın algılayamayacağı kadar sessiz uzak sesler olduğunu varsaydığım şeylerde tüyleri diken diken oluyordu.

Gözlerim etrafımızda geziniyor, yönümü bulabileceğim işaretleri tarıyordu. İyimserliğimi korumaya, buranın sadece geldiğim yerin bir yansıması olduğu bilgisiyle kendimi topraklamaya çalışıyordum; aslında evden o kadar da uzakta değildim.

Ama her şeyi daha uzun süre inceledikçe, Yeraltı Dünyası'nın bu özel bölgesi, geride bıraktığım yaşayan alemden tamamen uzak görünüyordu.

Solumda, vahşi ve kıvrımlı, karanlık bir sisten oluşan bulanık bir okyanus ve onu dolduran beyaz enerji parçacıklarıyla toprağı yaran büyük bir uçurum vardı. Yürüdükçe daha da sağa sapıyor, uçurumun tehlikeli kenarıyla arama daha fazla mesafe koymaya çalışıyordum ama bu beni sadece çatlak ve ufalanan yüzleriyle yükselen dağlara götürüyordu. Bu dağların dibinde moloz yığınları ve daha önce toprak kayması olduğunu düşündüren soyulmuş, oyulmuş oluklar vardı, bu da beni çok yakın dolaşmakta tereddüt ettirdi.

Uğursuz çevreye rağmen, yolculuğumuz birkaç mil boyunca olaysız geçti - ta ki gözümün ucuyla hareket eden bir şey görene kadar: Karanlık, gölgeli bedenler, etraflarında örümcek ağları gibi birbirine dolanmış beyaz enerji iplikçikleri.

Ölülerin huzursuz, gezgin ruhları.

Onları burada görmeyi beklememe rağmen sarsıcı bir manzaraydılar.

Orin, doğuştan gelen büyüüm göz önüne alındığında, bu hastalıklı manzarada bir tür rahatsızlığa neden olmadan yürüebilme şansımın çok az olduğu konusunda uyarmıştı. Mesele sadece *ne kadar* ve *kaç kişiyi* rahatsız edeceğim ve bu rahatsızlığın ne kadar tehlikeli olabileceğiydi.

Dikkatimi dağıtmamaya kararlı bir şekilde gözlerimi önümden ayırmadım. Gücüm ve benim bu ölü dünyada yaratabileceğimiz kaosu miktarı

ölçülemezdi. İzleyeceğim tek bir yol seçmem ve onu sonuna kadar takip etmem şarttı.

Ama ruhlar da seçtiğim yolda beni takip etmeye devam etti.

Belki de büyüm onları istemeden de olsa bir şekilde besliyordu ama beklediğimden daha duyarlı görünüyorlardı. Ben yavaşladığımda onlar da yavaşladı. Ben döndüğümde döndüler. Birkaçı kendi başlarına da hareket ediyor, görüş alanımdan uzaklaşıp genişliyordu; sanki bölünüyor ve her taraftan saldırmaya hazırlanıyorlardı.

Phantom bir süre sonra korkularımı dile getirdi: (*Sanırım bizi kuşatmaya çalışıyorlar.*)

Koşmaya başladım.

İleride, arazi daha karmaşık bir hal aldı, yanından geçtiğim dağlar yoluma çıktı, engabeli tümsekler, yolu kapatan kayalar ve her şekil ve boyutta çıkıntılı kaya oluşumlarıyla dolu eteklere dönüştü. Gözlerimi uzakta yükselen iki büyük taş levhaya diktim, aralarında dar bir geçit vardı. Eğer o dar aralıktan geçebilirsek, umarım...

Bunun ötesini düşünmedim. Sadece daha hızlı koştum. Tam boşluğa ulaştığımda, dönen beyaz bir enerjinin bana doğru dalışını yakaladım.

Korkunç bir soğukluk ayak bileklerimi sardı. Parmaklar pantolonumun paçasının altından kayarak tenimi sıktı; tam olarak sert bir dokunuş değildi ama dengemi bozmaya yetti. Tökezledim. Ayaklarımın üzerinde kaldım. Uzanan parmaklara tekme attım, botum parmakların arasından geçerken nefesim kesildi. Daha da derin bir soğuk kemiklerime işlerken-

Sonra bana saldıran zebaniye *bir şey* çarptı ve üzerimdeki etkisi azalırken ondan uluyan rüzgâra benzer bir ses çıktı.

Özgürdüm.

Nasıl olduğunu ya da az önce *ne* olduğunu anlamaya çalışmak için durmadım.

-Ben boşluğun diğer ucunda olana kadar değil.

Phantom önümde hızla ilerleyerek karanlık, engabeli ama çoğunlukla temiz bir zeminde geniş bir alana fırladı.

Zorlukla nefes alarak doğruldum ve omzumun üzerinden baktım. Uğuldayan rüzgârın sesi devam ediyordu. Arkamdaki boşluktan tuhaf bir enerji yayılıyordu. Karşı tarafı tekrar görene kadar o boşluğa doğru birkaç adım atma riskini göze aldım.

Bana saldırmaya çalışan yaratıktan başka -ölü ya da başka türlü- hiçbir şey yoktu. , artık hiçbir şeye dönüşmüyordu.

Ara sıra belli belirsiz bir insan şekline bürünen duman parçacıklarından başka bir şey değildi.

Rahatsız edici ama artık zararsız diye düşündüm.

Yanında yerde bir ok yatıyordu. Gezgin ruhun bilincini emmiş ve onu bir şekilde dinlenmeye bırakmış gibi görünen bir ok. O büyülü oku her kim -ya da *her ne-* atmışsa... kaçmama yardım etmeye mi çalışıyordu?

"Teşekkür ederim?" Başka ne söyleyeceğimi bilemediğimden ve görgü kurallarının koruyucumu saklandığı yerden çıkarabileceğini umarak seslendim.

Cevap alamadım.

Merakıma yenik düşerek, daha iyi bir görüş sağlayan geniş, düz bir çıkıntıya gelene kadar sağımdaki kayalara tırmandım. Birkaç dakika aradım ama... hayalet ya da başka bir şeyden iz yoktu.

Oh iyi.

Aşağı atladım ve yoluma devam ettim. Diğer tarafa geçtiğimde geride bıraktıklarımı çabucak unuttum, onun yerine dikkatimi uzakta aniden beliren çiçekli beyaz ağaçlardan oluşan bir koru çekti.

"O koru daha önce bu kadar parlak değildi," diye fısıldadım Fantom'a. O da koşarak yanıma geldi. "Öyle miydi?"

Yanıt olarak homurdandı, ilerlerken etrafındaki hava kararıyordu. Vücudu yukarıdaki dünyada olduğu gibi kolayca yer değiştirdi, ama şimdi çok daha etkileyici bir şekilde; geçmişte olduğu gibi gölgelerin düzensiz bir şekilde yuvarlanmasından ziyade, burada onun değişimini izlemek, mürekkebin bir sayfaya dökülmesini izlemek gibiydi, sadece kendini mükemmel bir şekilde doğru bir çizim şekline sokmak için.

Bu kez mürekkep, köprüde aldığı ejderha şekline dönüştü - kanatların eklenmesiyle. Bu derimsi uzantıları esnetti ama uçmadı; sadece onları zayıf şekline doğru bastırdı, vücudunu düzene soktu ve daha da hızlı hale getirdi.

Ağaçların arasına doğru savrulurken bulanıklaşan görüntüsünün izini kaybettim.

Kucaklarına adım attığımda ağaçlar garip bir şekilde tepki verdi; beyaz çiçekleri ani bir vahşetle açtı ve saniyeler içinde tam çaplarına kadar genişledi, ancak bir sonraki nefeste buruştu. Birçoğu solup en sıkışık noktalarına sıkışırken patladı ve beni güzel kokulu yaprak yağmuruna tuttu.

İnanılmaz *parlak*, hoş kokulu yapraklar.

Bu korunun dışında karanlıkta geçirilen onca zamandan sonra, bu etki kör ediciydi.

Işığa karşı gözlerimi kısarak dar bir patikada dikkatlice ilerledim. Gözlerim alışsa bile, parlaklık başımı ağrıyordu. Korunun derinliklerinde ağaçlar daha dağınıktı, bu da beni kör edecek daha az yaprak anlamına geliyordu - ama bu noktada sayısız başka şey de parlıyor gibiydi; yaprakların damarları; çilek kümeleri; patikaları kaplayan küçük mantarlar. Ve sıcak, yakın hava, ilk başta hoş olsa da, kısa sürede bunaltıcı hale geldi. Yollar labirent benzeri bir şekilde kesişiyordu; iyi bakımlıydı ama net bir yere çıkmıyordu.

Sonunda Phantom'u bu yollardan dördünün ortasında yakaladım.

(Bence burayı terk etmeliyiz. Buraya girmek bir hataydı.)

Daha sözünü bitirmeden ben de onunla birlikte başımı sallamaya başlamıştım ama o dönüp bir çıkış aramak üzere uzaklaşırken peşinden gitmeyi kendime yediremedim.

Uzakta bir şey gözüme çarptı.

Gördüğüm şeyden emin olana kadar birkaç adım daha yaklaştım ve donakaldım.

Yüz metreden daha az bir mesafede, devasa bir gümüş ağacına yaslanmış, gözleri kapalı, Elarith Kralı'na *tıpatıp* benzeyen bir adam vardı.

Chapter Six

"İMKÂNSIZ," DIYE NEFES ALDIM.

Fantom alçak bir hırıltı çıkardı. (*Işığın Kralı buradaysa, Elarith'teki tahtta oturan kim?*)

"Güzel soru."

Yaklaştım.

Nasıl yapamam?

Yedi yıl boyunca bu yüz kâbuslarıma girdi. Yedi yıl boyunca onun verdiği zararı iyileştirmek için çalıştım. *Yedi yıl* boyunca ondan ve onun dünyaya getirdiği tüm lanetlerden intikam almayı planladım. Krallığıma. *Benim* üzerime. Onunla kendim yüzleşmeyi, bir gün hançerimi boynuna bizzat saplamayı umuyordum ama şimdi karşımda oturan bu adam...

Elarith Kralı olamaz.

Ara sıra aldığı yavaş ve derin bir nefes dışında hareket etmiyordu. Gergin kaslar ve gergin, donmuş uzuvlardan oluşan çarpıcı bir heykel, taş muhafazasının altında canlı gibi görünüyordu. Anneme ve Rose Point'te donmuş pozlarında yakalanan tüm parti müdavimlerine ürkütücü bir şekilde benziyordu.

Yatan adamın birkaç adım yakınına geldiğimde Phantom, (*Dikkatli ol,*) diye uyardı.

Bileziklerimi kavradım. İlle de büyü yapmak için değil, rahatlamak için. Her şey sanki etrafımda dönüyormuş gibi hissediyordum ama tanıdık tılsımlarımı sıkmak - kanalize edebilecekleri gücü kendime hatırlatmak - beni dengede tutuyordu.

Dengeliydim. Sağlamdım. Eski evim olan yaşayan mezarda annemi ziyaret ettiğimde genellikle olduğum gibi bir hayalet değildim ve bu heykelsi varlıklardan birinin gerçekten neyden yapılmış olabileceğini görmek ve dokunmak için yardım edemedim ama sağlam elimi ileri doğru uzattım.

Aleksander'ın yüzü her ne kadar benzer bir his verse de taştan değildi. Yanağı inanılmaz derecede sertti ve parmak uçlarımin altında şok edici soğuktu... ama dokunuşumun altında hafifçe esnedi ve birkaç saniye ona bastırdıktan sonra altındaki yaşam nabızı belirginleşti.

Parmaklarımı ona doğru tuttuğum her an daha da güçlenen bir nabız.

Büyümün genelde yarattığı enerjinin tam tersi gibi hissettiriyordu. Üstelik o büyüün hiçbirini kullanmamıştım bile; yine de vücudu dokunuşuma açıkça tepki veriyordu. Kendi nabzım atmaya başladığında ve tenim rahatsız edici bir şekilde kızardığında bile kendimi onun kıpırdanışının garip hissinden çekemedim.

Hayalet sürünerek yaklaştı, kıvrak vücudu bana ulaştığında kavislendi, parlak gözleri ağaçları bir amaçla araştırdı.

Düşüncelerime tek bir kelime tısladı: (*Şirket.*)

Elimi donmuş kraldan çektim. Bir an sonra etrafımızda bir hareket oldu; çalılar titriyor, yer sarsılıyor, ışık titriyordu. Bakışların bize doğru yöneldiğini de hissedebiliyordum. Etrafımız sarılmıştı. Ama ne tarafından, bilemiyordum; gözlerimi Aleksander'dan ayıramıyordum.

Çünkü daha yeni *parlamaya* başlamıştı.

Bu koruya yayılmış bitki örtüsü gibi, sadece daha parlak ve ışık telleri arasında daha sıcak tonlarla örülmüş - soluk, kasvetli bir gün doğumunun ateşli turuncuları ve altınları.

Işığın görüldüğü kadar sıcak olup olmadığını merak ederek ona doğru çekingen bir el uzattım.

Yakacak kadar sıcaktı.

Ve bu kez, derisi dokunduğumda çatlıyor gibiydi, sivri çatlaklar belirliyor ve yüzünde, boynundan aşağıya doğru çaprazlama ilerliyor, giydiği bol keten gömleğin altında kayboluyordu.

Nefesi kesildi.

Geriye doğru yuvarlandım, neredeyse dengemi kaybediyordum. Kendimi toparlayıp daha güçlü bir çömelleme pozisyonuna geçtim ve bakışlarımı onun yüzüne diktim.

Uyanıktı.

Uyanmıştı ve bana o kadar yoğun bir nefretle bakıyordu ki, sıcaklığından derimin eriyebileceğini hissettim. Sonunda gözlerini kırptı ve ifadesi değişti; ilk içgüdüğü öfkeydi, ama ikincisi kafa karışıklığı gibi görünüyordu. İnançsızlık.

Sonunda gözleri öfkeyle ve tanıyarak bir kez daha kısıldı. "Sen."

Hızla ayağa kalkıp birkaç adım geri çekilmeden önce botumdaki bıçağı geri çektim.

Aynı hızla ayağa kalktı. Sanki bacaklarındaki kaslar körelecek kadar uzun süre pozunu korumuş gibi birkaç saniye sallandı. Ama tam gardımı indirmeye başladığımda, gerçekten dövüşmek için çok zayıf olabileceğini düşünerek, ileri atıldı.

Çatırdayan ışık yumruğunu çevreledi. Yumruğunu salladı.

Yumruğun kendisinden kaçmayı başardım ama ondan fırlayan enerji oklarından kaçamadım. Vücuduma bir dolu fırtınası gibi düştüler, daha büyük enerji tanecikleri doğrudan giysilerime battı ve cildimde acı veren yaralar bıraktı.

Görüş alanımın bir köşesinde hâlâ gizli bir hareketlilik görüyordum. İnsanlar hâlâ etrafımızda, görüş alanımızın hemen dışında dolaşıyordu. Phantom ağaçların kenarlarında tıslayarak ve hırlayarak onları kovmaya çalışıyordu.

Dikkatimi Aleksander'dan ayırmadım; buna mecburdum çünkü o çoktan başka bir saldırı hazırlıyordu. Bu kez, sıktığı elinin etrafındaki çatırdayan enerji, eğreti bir kılıç gibi sivrilerek bir noktaya dönüştü.

Silahı hazırlamayı bitiremeden öne atıldım ve bıçağımı boynuna doğru savurdum.

Yarı biçimlendirilmiş enerji kılıcıyla bıçağımı savuşturmak için hamle yaptığında, diğer yumruğumu karnına indirdim. İki büküm oldu. Bıçağımı boynunun açıkta kalan arka kısmına saplamayı düşündüm. Bunu o kadar rahatsız edici bir şekilde net bir şekilde hayal edebiliyordum ki: saçlarının gümüşü buklelerini boyayan kırmızı bir nehir; vücudu çöküyor, önceki heykelsi durgunluğuna geri dönüşüyor...

İki şey beni durdurdu.

Birincisi, onu sorgulayabilecek kadar uzun süre hayatta tutma ihtiyacıydı; o da hayattayken nasıl *burada* olabildiğini anlamaya çalışıyordum.

gerçek.

Sonra, yumruğum vücuduna değdiğinde derisinde daha fazla çatlak oluşmuştu; çatlaklardan kıvılcımlar saçan tehlikeli büyü parıltıları vardı ve canlı şimşekler gibi bana doğru uzanıyordu.

Bıçağımın sapını daha sıkı sıktım ve geri çekildim, daha net düşünebilmek için kendimle o parlak büyü akımları arasına mesafe koymaya çalıştım.

Birkaç saniye daha eğik kaldı, karnını sıkarak küfretti.

Bileğimi salladım, bileziklerimin şingirtı ve çınlamasının beni bir kez daha yere sermesine izin verdim. Kırmızı boncuklu bilezik avucumun üzerinden aşağı kaydı ve sanki önce onu kullanmamı istermiş gibi diğerlerinin üzerine düştü. Başparmağımı üçgen şeklindeki altın tılsımın üzerinde gezdirdim. Orin'in bana öğrettiği kelimeyi fısıldadım.

Etrafımdaki farklı enerjiler girdap gibi dönüyordu ama *yanlış görünüyorlardı*.

Tüm renkler çarpıktı ve hepsinin etrafında garip haleler belirdi, her şeyi bulanıklaştırdı ve büyümü belirli bir şeye odaklamamı imkansız hale getirdi.

Nocturnus Yolu'nda kullandığım güç yüzünden hâlâ çok mu güçsüzdüm, kafam çok mu karıştı?

Yoksa Aleksander'ın büyüleriyle ilgili bir şey benimkini mi ? Ona doğru bir bakış fırlatmaya çalıştım.

Etrafını saran enerji miktarı göz kamaştırıcıydı.

Gözlerimi kırptıştırarak geri döndüm, içimi boşaltma büyü girişimimden vazgeçtim ve kaçış yollarını düşündüm. Aleksander dinlenmeye için hâlâ dengesiz görünüyordu. Kaçabilirdim. Beni takip etmiş olabilirdi ama daha önce biri beni peşimdeki huzursuz ölümlerden kurtarmıştı; belki yine şansım yaver giderdi.

Kaçmaya karar verdim-

Ta ki aşağıya bakana ve aniden bir adım daha atamayacak kadar sersemleyene kadar.

Çünkü *yıllar* sonra ilk kez tenimde koyu, gölgeli işaretler yükseliyordu.

Ne haltlar dönüyordu?

Vücudumdan kalkan siyah şeritler dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki, saf Işık büyüünden yapılmış okun doğruca bana doğru uçtuğunu neredeyse görmüyordum.

Kenara kıvrıldım. Sadece kalçamı sıyırdı ama bu sığ yara bile damarlarımda vızıldayan bir enerjinin sıçramasına neden oldu. Bu ve ortaya çıkan işaretlerim arasında, kendimi yeterince hızlı hareket ettiremeyecek kadar sersemlemiştim.

Öte yandan Işık Kralı son derece hızlıydı ve aniden odaklanmıştı; bir güç bulanıklığı bana çarparak dengemi daha da bozdu. Kolları belime dolandı. Beni en yakın ağaca doğru fırlattı. Bıçağım elimden kaydı ve nefesim şiddetli bir solukla beni terk etti.

Kollarımı iki yanıma sıkıştırarak sert ağaç kabuğuna bastırdı. "Yedi yıl," dedi, yüzü rahatsız edici bir şekilde benimkine yaklaşırken. "şeyden sonra bu cehennemde *yedi yıl* acı çektim."

"Yaptığım şeyden sonra mı? Sen-"

Eli boğazıma yapıştı ve cevabımı boğdu.

Konuşmaya çalışmayı bıraktım ve bunun yerine dizimi yukarı doğru iterek kendimi kurtarmaya çalıştım. Darbeden kıl payı kurtuldu. Hareket tutuşunu değiştirdi ve neredeyse kayarak kurtuluyordum; beni kolumdan yakaladı ve acı verici bir şekilde bükerek hareketsiz kalmaya zorladı.

"*Yedi yıl*," diye tekrarladı alçak, hırıltılı bir sesle. "Ve şimdi benden kaçamayacaksın."

"Kaçma konusunda çok iyi olduğumu göreceksin," hırladım. Kolumu daha sert itti.

Isıran acı içimdeki çaresiz bir şeyi uyandırdı. Kolumdaki karanlık girdaplar daha da büyüdü. Etrafımızda dönmeye, dönmeye ve dönmeye başladılar ve bu manzara karşısında biraz panikledim, geçmişte bu gölgeleri çağırmanın beni her zaman sersemlettiğini, kendi bedenimden uzaklaştırdığını hatırladım - kralın ölümcül kucağında sıkışıp kalmışken yaşamak istediğim bir duygu değil.

Bunca yıl sonra onların yükselmesine izin vererek nasıl bir yol izleyeceğimi bilmiyordum.

Ve asla öğrenemedim - çünkü Fantom bir sonraki anda üzerimize geldi, soğuk bir rüzgar ve kendi gölgelerinden oluşan bir fırtına getirdi.

Kısa bir süreliğine mürekkep gibi, şekilsiz bir öze dönüştü ve Aleksander ile benim aramdan geçebilecek kadar küçüldü. Sonra tekrar patladı.

Katı ejderha formuna bürünen pençeleri kralın göğsüne doğru savruldu ve Aleksander'ı çarpmamak için geriye doğru sendelemeye zorladı.

Fantom'un yeniden katılaşılan bedeninin gücü beni ağaca doğru geri fırlattı ve bir kez daha nefesimi kesti. Ama onu yakaladığımda ve baş dönmem azaldığında, özgür olduğumu fark ettim. Düşen bıçağımı kaptığım gibi tökezleyerek ağaçtan indim.

Aleksander öfkeyle Hayalet'in kıvrılan formunun etrafından dolandı ve peşimden atladı.

Elinden kurtuldum ve bıçağımla bileğini yakalayarak yukarı doğru savurdum. Onunla yüzleşmek için geri dönmeden önce birkaç metre uzaklaştım.

Bileğinden kan akıyordu; ona bir bakış bile .

"Kaçma konusunda *çok* iyiyimdir," diye tekrarladım kötü bir sırıtışla. "Çünkü krallığınızın sabotajları ve yalanları beni bir suçlu haline getirdikten sonra pratik yapmak için *yedi yıl*ım oldu."

Verdiği yanıt ne olursa olsun, Hayalet'in ileri atılırken çıkardığı tıslama tarafından yutuldu.

Bacağımdaki yaraya baskı uygularken, Fantom'un uzun ve güçlü bedenini kralın etrafına sarıp onu yere doğru eğmesini izledim. Alt çenesi çözüldü ve daha geniş açılarak korkunç dişlerini sergilemeye başladı.

Yüzü olsa bile o piçi sorgulayamazdım. Şunu fark ettim.

Ama kalçamdaki acı ve neredeyse ikiye ayırdığı kolumdaki sızı, umursama eğilimimi azalttı.

Ancak Fantom'un dişleri onu ezip yok edemedi, etrafımızı saranlar saklandıkları yerlerden fırladılar.

Hızlıca sayabildiğim kadarıyla on asker. Hepsi de yay taşıyordu. Şekil değiştiren arkadaşına müdahale etmeye çalışmadılar. Bunun yerine, hepsi pratik ve senkronize bir hassasiyetle oklarını yerleştirip çekti ve bana doğrulttu. Aynı rahatsız edici koordineli hareketlerle birkaç adım daha yaklaşarak etrafımdaki çemberi daralttılar ve kaçmak için hiçbir boşluk bırakmadılar.

Phantom ve ben donup kaldık. Bacağımda alev alev yanan acıya rağmen irkilmemeye ya da herhangi bir zayıflık göstermemeye çalıştım. Phantom krala sıkıca sarılmıştı... ya da kralın dublörüne ya da her kimse ona.

Bir an sonra bir adam açıklığa doğru yürüdü, kendi silahı -yanında süslü bir kılıf içinde kılıflanmış geniş bir kılıç- vardı.

Konuşmadan kanunsuz sahneyi inceledi, beni çevreleyen çemberin içine doğru ilerlerken saygılı bakışlar ve eğilmiş başlar çekti. Sağ kolu mürekkepli desenlerden oluşan karmaşık bir goblenle sarılmıştı. Açık kahverengi saçlar; uzun, sıırım gibi bir çerçeve; hiçbirine tam olarak odaklanmadan her şeyi almaya kararlı görünen bal rengi gözler.

Tanıdık geliyordu ama onu daha önce nerede gördüğümü hatırlayamıyordum.

Aleksander'ın yüz ifadesi benimkinin tam tersiydi; en ufak bir öfke belirtisi yoktu. Saf merak bakışlarını aydınlatıyor, gözlerimiz buluştuğunda yüzüne yayılan kolay bir gülümsemeye daha da yumuşuyordu.

Phantom'a doğru başını sallayarak, "Canavarını geri çek," dedi, "ben de benimkini geri çekeceğim."

Bakışlarım açıklıkta gezinip hesap yapıyordu. Herhangi bir şeyi *iptal* edeceğine güvenmiyordum. Ama şu anda bana doğrultulmuş tüm oklardan kurtulma yeteneğime de güvenmiyordum.

Başka bir seçenek göremediğim için başımı salladım. "Bırak onu Fantom."

İsteksiz bir tıslama çıkardı. "Şimdi."

Canavarım yavaşça kendini çözdü ve Aleksander'a yere düşmesi için yeterli alan bıraktı. Kral -ya da ona benzeyen- bir elini karanlık, çamurlu zemine dayadı ve nefes almak için mücadele ederken başını eğdi. Bunu başardıktan sonra sakince doğruldu, etkileyici boyuna ulaştı ve yay kullanan bir grup askere doğru yürüdü. Dövmeli adam açıkça onların saygısını kazanmışken, kralın kendisi de derin bir selam verdi ve gruptan birkaçı önünde diz çöktü.

Başlarını eğmiş olsalar bile ona bakmaya devam ettiler; hepsi onun dik yürüdüğünü görünce şaşırılmış gibiydi.

Ne zamandır o ağaca yaslanmış uyuyordu?

Savaşımız sırasında ne kadar akıcı bir şekilde hareket etmesine rağmen, şimdi biraz sert hareket ediyordu, sanki yavaşlamak vücuduna sadece birkaç dakika önce nasıl heykel olduğunu hatırlatmış gibiydi.

Artık bana doğru bakmıyordu bile.

Onun yerine dövmele adam konuştu, önüme geçerek Aleksander'ı görmemi engelledi ve "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu.

"...Neyi nasıl yaptım?"

Adam başını eğdi. "Kral, onu kurtarmak için tüm çabalarımıza rağmen bu lanetli ormanda çok uzun zamandır uyuyor. Onu nasıl uyandırdınız?"

"Ben... tek yaptığım ona dokunmaktı."

Gülümsemesi tam olarak kaybolmasa da bana tam olarak inanmadığı belliydi. Bakışları sertleşti. Kendimi zor sorulara ve belki de cevapları zorla almak için bir tür işkenceye hazırladım.

Onun yerine sadece "Adın ne?" diye sordu.

Ses tonunda belli belirsiz bir tanıma parıltısı vardı. Buna izin vermek istemeyerek gözlerimi kaçırdım, ama önemli değildi; bana bir an daha baktıktan sonra doğru tahmin etti.

"Sen Eldris'in Prensesisin, değil mi?" Yüzüne baktım ve onu kollarımdaki gölgeleri incelerken buldum. "Bellanova Halestorn."

"*Sürgün* prenses," diye düzeltilti. Aleksander'a doğru öfkeli bir bakış fırlatarak ekledim: "O piçin doğum günümde yaptıklarından sonra monarşi artık sağlam değil."

Kaşları çatıldı. "Anlıyorum."

Sonra bir anda fark ettim ki, bu adamın kim olduğunu biliyordum. "O gece sen de oradaydın, değil mi?" Balkona doğru koşarken çarptığım adam oydu.

Gülümsemesi biraz soldu. "Evet. Ne yazık ki oradaydım." Tekrar ortaya çıkıp beni kibarca selamlamadan önce uzun bir süre anılarında kaybolmuş gibiydi. "Zayn Caldor, Kuzey Lordu." Kaybolduğu kadar hızlı bir şekilde, başını Aleksander'a doğru salladığında yüzündeki rahat gülümseme geri geldi. "Ve korkarım o piçin kuzeni."

Bakışlarım krala doğru kaydı, ama oyalanmasına izin vermedim. Bunun yerine etrafımdaki tüm yüzleri inceledim, aklıma tuhaf görünen bir olasılık geldi...

Öldüğü gece *hepsi* Rose Point'te miydi?

Diğer yüzlerin hiçbirisi tanıdık gelmiyordu ama yine de Aleksander'ınki dışında hiçbir yüzü hafızama kaydetmemiştim. İçime kapanmıştım, sadece ailemi ya da krallığımı hayal kırıklığına uğratmadan partiyi atlatmaya çalışıyordum.

"O gece gerçekten ne oldu?" Yüksek sesle merak ettim.

Zayn bana uzun ve araştıran bir bakış daha attı. "Bunu henüz çözemedik," dedi. "Tek bildiğim, o zamandan beri burada kapana kısıldığımız."

Chapter Seven

Aleksander

"İLGİNÇ BİR GELİŞME, DEĞİL Mİ?"

Kuzenime doğru bir bakış fırlatmadan önce kolumdaki kan izini silmeyi bitirdim. "Hangi kısmı?"

"Hepsi, gerçekten." Zayn konuşurken neredeyse zıplıyordu. Bu cehennem gibi yeraltı dünyasında sıkışıp kaldığımız onca zaman içinde bazı şeyler hâlâ değişmemişti; hâlâ fazlasıyla heyecanlıydı.

"Başlangıç olarak hepimiz *uyanığız*," dedi. "Bazılarımız için uzun zamandır böyle bir şey olmamıştı."

Bu son uyku sırasında kaybettiklerimi düşünmek istemiyordum ama "Bu sefer ne kadar baygın kaldım?" diye sormadan da edemiyordum.

Tereddüt etti.

"Gerçeği söyle, Zayn. Çıkar ağzındaki baklayı."

"...Bu son dönem şimdiye kadarki en uzun dönemdi. Neredeyse bir yıl, takip edebildiğimiz kadarıyla. Tekrar uyanacağını düşünmemiştik."

Nefesim kesildi.

Bir yıl mı?

Bu nasıl mümkün olabilir?

Sanki en fazla bir ya da iki gündür uyuyormuşum gibi hissediyordum.

Dilim garip bir şekilde ağırlaştı. Dudaklarım uyuşmuştu. Konuşamıyordum, bu yüzden bileğime bastırdığım bezi kaldırıp altındaki bıçak yarasını kontrol etmekle meşguldüm.

Hala kanıyor.

O kaotik canavar bıçağıyla etkileyici bir şekilde isabet kaydetmişti.

"Prensesin tek yaptığı sana dokunmakmış, öyle iddia ediyor ve bir anda uyanmışsın." Zayn kaşlarını çatarak söz konusu kadına baktı.

O ve ona eşlik eden garip, şekil değiştiren canavar hâlâ askerlerimiz tarafından kuşatılmış durumdaydı. Kaçamazdı. Ama şu anda benden uzak duruyordu. Bana kalırsa bu daha iyiydi; ne kadar uzakta olursa düşünmek o kadar kolay olurdu.

Zayn bakışlarını tekrar bana çevirerek, "Dediğim gibi ilginç," diye sözlerini tamamladı. "Ve belki de bizim için daha da faydalı olabilir. Büyülü yakınlığı göz önüne alındığında..." Ses tonu değişti, içine temkinli bir umut karıştı ve sessizce ekledi, "Beklediğimiz şey o olabilir, Aleks. Bu cehennemden çıkış yolumuz."

Öfkelendim. "Ben olsam buna güvenmezdim. Hatırlarsanız, burada olmamızın sebebi o ve o lanet olası, kontrolden çıkmış büyü."

Bakışları prenses ve benim aramda dans etti, gözlerini sorular kapladı ama tartışmadı.

"Sanki yıllar önce olmuş gibi hissetmiyorum," dedim ona başımı sallayarak. "Sanki Rose Point'teki o son geceden sonra yeni uyanmışım gibi geliyor. Hâlâ her şeyi çok net hatırlıyorum. Sanırım sen de hatırlıyorsun."

O gece babasını kurtarmaya çalışmışım.

Karşılığında o da bana saldırdı. Büyüsü kılıcımı ellerimden çekip almış, bu sırada dünyanın kendisini kesip açmıştı - ve sonra gölgeleri beni, muhafızlarımı ve saray mensuplarımı ele geçirmiş, bizi ölümler diyarına bastırarak buraya hapsedmişti.

Bizi öldürdüğünü düşünerek bu garip cehenneme gelmiştik. Ancak bir süre sonra daha da rahatsız edici bir şeyin farkına vardık: Buraya musallat olan korkunç ruhlardan farklıydık - en azından ilk başta.

Canlı canlı gömüldüler, bir bakıma.

Arkadaşlarımızdan bazıları sonunda buradaki ölümcül hava ve enerjiye yenik düşmüştü. Zayn ve benim bu boğucu yerde çağırmayı başarabildiğimiz büyüyle korunan, oluşturduğumuz güvenli alanın kenarlarına sıkışmış solgun, ölü figürlere katıldılar.

Ancak haftalar geçtikçe büyüm giderek düzensizleşti ve çok geçmeden bilincim de onunla birlikte gidip gelmeye başladı. Eninde sonunda ölümün beni ve diğer herkesi alacağını düşünmüştüm.

Bu sonu birden fazla kez *ummuştum*.

Yine de gerçek ölüm beni ve kuzenim de dahil olmak üzere diğerk on bir kişiyi atlatmıştı.

Yıllar içinde hepimiz birkaç kez bilincimizi yitirmiştik ve benim uyanıp bir tür yarı-yaşamda var olduğuma dair belli belirsiz anılarım vardı; ölüm benzeri bir uykunun penelerine geri düşmemek için mücadele ettiğime dair.

Ama ne kadar mücadele edersem edeyim, karanlık beni hep geri götürdü.

Ve lanetli karanlığa geri dönmeden önce gördüğüm son şey hep aynı şeydi: Eldris Prensesi'nin yüzü, duman ve gölgelerden oluşan bir pusun içinden bana bakarken, yer çöktü ve etrafımızda kırıldı - Rose Point'te birbirimizle yzleştiğimiz gecenin bir anısı.

Onlarca kez yaşadım. En azından.

Onun yüzüne uyanmak, uykuya dalmaktan daha farklıydı ama daha az öfkeli değildi. Onun ve büyüsünün beni nasıl uyandırdığını bilmiyordum. -eğerk bunun arkasındaki neden gerçekten oysa- ama ne pahasına olursa olsun uyumaya geri dönmeye niyetim yoktu.

Zayn, derin düşüncelere daldığında her zaman yaptığı gibi parmaklarını pazusuna kazınmış olan evinin sembolüne vurdu.

Parmakları amblemin üzerinde gezinirken ben de amblemi inceledim - parlak bir güneşle çevrelenmiş yukarı dönük bir kılıç- ve yukarıdaki dünyayı düşündüm. Bir zamanlar yaşadığımız hayatı, kaybettiklerimizi ve geride bıraktıklarımızı.

İçimdeki fke daha da yoğunlaştı.

"şu kontrolden çıkmış büyüsü biz konuşurken bile etkisini sürdürüyor gibi görünüyor." Zayn'in kaşları endişeyle birbirine kenetlenirken yere düşmüş siyah bir yaprağı eline aldı -şu anda yere dökülen sayısız yapraktan biriydi bu. Ayaklarımızın dibinde biriken koyu renkli su gibi düzenli bir akışla aşağıya doğru akıyorlardı.

"Sen dinlendiğın süre boyunca, etrafımızdaki bu orman gelişmeye devam etti," dedi. "Bizi hayatta tuttu, içindeki yiyecekler inanılmaz bir hızla büyüdü, içinden geçen akarsu mükemmel bir şekilde berrak kaldı... ve hepsinin parladığını varsaydık, çünkü bilinçsiz durumunuza rağmen bynz tarafından besleniyordu. Ama şimdi... peki, bundan ne anlam çıkaracağız?"

Solmuş yaprağı ondan aldım. Nazikçe kavramama rağmen elimde parçalandı.

Zayn, "Onu ve gücünü kendi yararımıza kullanmanın bir yolunu bulsak da bulmasak da, Cehennem'deki küçük köşemize düşmemiş gibi devam edemeyeceğimiz açık," dedi. "Onun varlığı yüzünden her şey değişiyor."

Yumruğumu sıkıp yapraktan geriye kalanları ezerek toz haline getirdim ve tekrar ona doğru baktım.

Ellerini silahlarından ayırmayan askerlerden oluşan bir çemberin içinde oturuyordu. Az kalsın dişlerini yüzüme geçirecek olan yaratıkla konuşuyor gibiydi - daha önce bana küçük bir ejderhayı anımsatan bir yaratıktı bu. Şimdi ise uzun, dar bir burnu olan sıradan bir köpeğe benziyordu. Alnını onunkine bastırmasını, tüylü kuyruğunun üzerlerine dökülmüş ölü yapraklar arasında ileri geri gidip gelmesini izledim.

Şekil değiştiren bir canavar bu diyarda gördüğüm en tuhaf şey değildi ama yine de gözlerimi ikisinden ayırmak zordu.

Prensес bakışlarımı hissetmiş olmalı, çünkü başını bana doğru eğdi ve ters ters baktı; nefret dolu yüz ifadesi, geçtiğimiz yıllarda beni birçok kez karanlığa doğru kovalayan yüz ifadesine benziyordu.

Onun varlığı yüzünden işler değişiyor.

Keşke katılmasaydım.

Ama o zaman neden hâlâ bana dokunduğu yerlerim ağrıyordu?

Büyüm sanki onunla çarpışmak için yanıp tutuşuyormuş gibi o noktalara doğru akıyordu. Yine de, uyanan gücümün ilk telaşı biraz hafiflediğinden, bu büyü... *dağılıyor* gibi görünüyordu. İçimde huzursuzca zıplıyor, sinir bozucu bir yönsüzlükle çırpınıyordu, tıpkı kapalı bir pencereye sıkışıp kalmış bir güve gibi, içerideki ışığı görebiliyor ama ona ulaşmak.

Kendimi dengesiz ama aynı zamanda daha canlı -büyümün daha çok farkında- hissediyordum.

Ama *neden*?

Peki ne pahasına?

Ayağa kalkıp birkaç temkinli askerin eşliğinde bize doğru ilerlerken, olduğum yerde kalıp yaklaşmasını izlemek zorunda hissettim kendimi. Hafif bir topallayarak yürüyordu; bacağına sapladığım büyü okundan şüpheleniyordum.

Bakışlarımı kaçırmaya çalışarak doğrudan Zayn'le konuştu ve "Cevap istiyorum" dedi.

Bu ikimiz yapar diye düşündüm.

Yine de hiçbir şey söylemedim; büyüm onun ani yakınlığı karşısında daha hızlı dönmeye başladı ve başım o kadar acı verici bir şekilde zonkluyordu ki doğru düzgün düşünemiyordum.

Aramızda her zaman daha samimi olan Zayn, "Elbette. Nereden başlayalım?"

Dostane tonu kısa süreliğine kafasını karıştırmış gibiydi, sanki bizden bilgi koparmak için daha fazla uğraşması gerekecekmiş gibi. Kendini toparlayarak, "Doğum günü kutlamamdaki olaylardan beri hepinizin burada mahsur kaldığını söylemişsiniz... peki ya o gece yaşayan dünyadan düşen silah?" dedi.

Bu soru üzerine bakışlarım otomatik olarak yukarı kalktı, başımdaki ağrı bir yanıt vermemi sağlayacak kadar azaldı. "Luminor demek istiyorsun."

"Evet. Işığın Kılıcı." "Ne olmuş ona?"

Bir elini, askerlerin arasından sıyrılıp yanına oturan ve rahatsız edici mavi gözlerini bana diken gölgeli yaratığa doğru uzattı. "Yeraltı dünyasına o kılıcı aramaya geldik," dedi. "Diğer şeylerin yanı sıra."

Ses tonundaki küstahlığa homurdandım; sanki Cehennem'de gezinmek deniz kenarında kısa bir gezintiye çıkmak gibi bir şeymiş gibi konuşuyordu.

Ben yorum yapamadan Zayn konuştu. "Burada değil," diye bilgilendirdi onu. "Olsaydı bilirdik; Aleksander'ın onunla olan bağlantısı tür büyüünün ta kendisi. Bir bakıma onun kanına bağlı."

Keşke o bıçağa sahip olsaydım... o zaman belki de sihriye olan hakimiyetimi asla kaybetmezdim. Ya da bilincimi. Luminor yeteneklerimi kendi başıma başarabileceğimden çok daha güçlü bir şeye kanalize etti; bu güçleri yaşayanların dünyasına geri dönmek için bir yol açmak için kullanma şansım vardı.

Keşke.

"Nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu. "Bu diyarın ne kadarını keşfettin? Kılıcı gerçekten *aradın* mı?"

"Elimizden geldiğince," diye cevap verdi Zayn, eşit bir şekilde. "Korkarım burada işler o kadar basit değil."

Onun gücü öfkeyle alevlenmiş gibiydi ve benimki de buna karşılık olarak daha da huzursuzlaştı. Gözlerimi kapattım ve çenemi göğsüme doğru çekerek

huzursuz edici enerji dalgaları arasında kendimi den çalışıyorum.

"Bu kılıcı ve güçlerini araştırdım," dedi kesin bir ifadeyle. "Yukarıdaki dünyada bir yırtığa neden oldu, bunca yıldan sonra hala orada, hala kanıyor, evimi ve etrafındaki krallığı lanetliyor. Bu ölü topraklarda da ters bir yara açmış olmalı. Ve kılıç muhtemelen bu yaranın yakınında, her şeyin iyileşmesini engelliyor."

"...Böyle bir şey görmedik," dedi Zayn. "*Bir şeyler* olmalı-"

"Küçük maceran boşunaydı," dedim, gözlerim hâlâ sımsıkı kenetliydi, acı sesimi amaçladığımdan daha da sertleştirmişti. "Ve şimdi bizimle birlikte bu cehennemde kapana kısıldın. Kötü haberi verdiğim için üzgünüm."

"*Sesin* pek de üzgün *gelmiyor*."

"Hayır mı? Sanırım yedi yıllık yavaş, sefil ölüm empati yeteneğimi köreltti."

Gözlerimi açtığımda beni zehirli bakışlarla izlediğini gördüm, hareketsizliği tedirgin ediciydi, tıpkı saldırmak için uygun anı bekleyen bir yılan gibi.

Zayn ona yaklaşarak yapabileceği olası bir saldırıyı engelledi. Bakışları kızın arkasındaki kararmış yaprak yığınına takıldı. Bir süre onları inceledikten sonra, "Daha fazla tartışmadan önce bu karmaşadan çıkalım. Benim de size göstermek istediğim bir şey var Prenses."

"Nova," diye düzeltilti.

"Nova, o zaman. Benimle gel." Silahsızlandırıcı gülümsemelerinden birini daha sundu. Bu gülümsemeyle sayamayacağım kadar çok insanı savunmasız bırakmıştı; onu her zaman yakınımda tutmamın ve zamanı geldiğinde sarayında büyük bir rol oynamasını istememin nedenlerinden biri de buydu. Kısa süreler için cazibe ve nezaket taklidi yapabilirdim ama Zayn kadar inandırıcı olamazdım.

Cazibesi onun üzerinde de işe yarıyor gibiydi; sadece hafif bir tereddütle onu takip etti ve yanındaki canavar alçak bir hırıltı çıkardığında onu susturdu.

Üçlüyü uzaktan takip ettim, daha çok kendimi hapsoldüğümüz topraklara yeniden yönlendirmekle ilgileniyordum, son lanetli uyku nöbetim sırasında değişen şeyleri arıyordum.

Bir yıl.

Bu kadar uzun süre gitmiş olmam hâlâ imkânsız görünüyordu.

Hızla, düz ve kasvetli bir araziden yükselen küçük bir yapıya geldik - bu dünyaya düştükten kısa bir süre sonra üzerinde hak iddia ettiğimiz konut.

Zaman içinde onu güçlendirmiştik, ama koyu renkli, yıpranmış taşın duvarlarını inşa eden ya da çatısını oluşturan kemik rengi kütüklerin iç içe geçmiş desenini döşeyen biz değildik. Yüzünü boydan boya kaplayan siyah sarmaşıklar ise biz geldikten kısa bir süre sonra büyümeye başlamıştı ve şimdi onlara yaklaştığımda, varlığımdan -daha doğrusu büyümümün varlığından- yeni heyecanlanmış bir şekilde parıldıyor ve sürünüyorlardı.

Bu âlemdeki pek çok şey gibi, bu ev de yukarıdaki dünyadaki bir yapının yankısı gibi görünüyordu. Teorimize göre buraya gelen daha bilinçli ruhlar - her ne sebeple olursa olsun bu öte diyarların daha derin kısımlarına tam olarak geçemeyenler- bu tür şeylerin inşasından sorumluydu; hatta bazen onları başka projeler üzerinde çalışırken, hayaletimsi beyaz enerjinin dalgalanan perdeleriyle çevrili hareketlerle sürüklenirken görmüştük.

Belki de bu yerle ilgili en akılda kalıcı şey buydu; bazı ölümlerin hâlâ hayattaymış gibi yaşamaya devam etmeleri. Birden fazla kez kendi varlığımı sorgulamama neden olmuştu; yaşayanlar ve ölümler arasındaki çizgi bu kadar bulanıkken, bu cehenneme inişten kurtulduğumdan gerçekten emin olabilir miydim?

Belki de lanetlenmişlerin ebedi cezasıydı, hala hayatta olduğuna ve bir şekilde hayata geri dönebileceğine inanmak.

Eve doğru ilerlerken ahşap kapı gıcırdadı. İçeride çok az şey değişmişti; hâlâ nemli toprak ve odun dumanı kokuyordu. Duvarlar hâlâ soğuk ve kapalıydı, bir evden çok mağara hissi veriyordu.

Zayn orta odadaki büyük şöminenin önünde diz çöktü. Büyüsü benimki kadar güçlü değildi ama büyüsunü pürüzsüz ve kendinden emin bir hassasiyetle yönlendirdi ve kısa sürede ocağın ortasındaki yaprak ve dal yığınını tutuşturmak için yoğunlaştırılmış bir ışık akımı kullandı.

Bölüğümüzün diğer üyeleri içeri girdiklerinde işe devam ettiler, bazıları büyülü olmayan yollarla ateşi yükseltirken, diğerleri duvardan meşaleleri alıp yaktılar ve odalar ve koridorlar boyunca yerleştirilmiş fenerleri tutuşturmaya başladılar.

Işık ve sıcaklık evin her tarafına yayılırken, Zayn Nova'ya evi gezdirdi ve buraya nasıl sığındığımızı ve yıllar boyunca nasıl hayatta kaldığımızı anlattı; büyümümün bu evde bile bazı şeylerin büyümesine nasıl izin verdiğini

İklim ve bunun nasıl ana besin kaynağımız olduğu -bu ve daha fazla sihirle arındırmayı başardığım bir zamanlar bulanık ve çürümüş bir dere.

Onlar konuşurken ben de arka bahçeye, solmuş çiçeklerden oluşan bir beklediği yere doğru yürüdüm. Eve girerken gördüğümüz sarmaşık gibi, bu bahçe de yaklaşımına tepki verdi, içindeki çiçekler farkındalıkla titriyor, bazıları çiçek açıyor ve mor ve mavinin derin, gür tonlarına parlıyordu. Yaptığımız yığma taş çitin kenarlarındaki ağaçlar neredeyse tanınmayacak kadar solmuştu, meyveleri buruşmuş kabuklardan başka bir şey değildi; bilerek onlara biraz öz katmaya çalıştığım da bile herhangi bir yaşam belirtisi göstermiyorlardı.

Muhafızlarımdan üçü beni dışarıda takip etti: Elias, Rowen ve Farren. Son bir yılda evin değiştiğinden daha fazla değişmişlerdi; yüz hatları korkunç derecede zayıf, vücutları iskelet gibiydi - Rose Point'teki felakette beni takip eden gururlu erkek ve kadınlardan çok, güvenli sığınacağımızın dışındaki ölü varlıklara benziyorlardı.

Bu diyara ve onun zehirli havasına daha ne kadar dayanabilirdik?

Bir süre oturduk, kaçırdığım şeyleri ve sıralamaya çalıştığım anıları yakaladık; lanetli, uyku halime girip çıktıkça zaman çizelgelerini net tutmak zorlaşıyordu.

Biz konuşurken, kendimi hâlâ zayıf ve dengesiz hissetmeme rağmen, havaya kurnazca sıcak büyü aşılama çalıştım. Gücüm onların tenlerini ve gözlerini aydınlatarak en azından biraz daha canlı *görünmelerini* sağladı.

Yaşıyor.

Kendime sürekli hayatta olduğumuzu hatırlatmak zorundaydım. Bu karanlığa ait değildik. Ve öyle ya da böyle, bizi ışığa kavuşturmanın bir yolunu bulacaktım.

Zayn yaklaşık yirmi dakika sonra tekrar yanıma geldi, korumaları gönderdi ve yaklaşırken beni değerlendirdi. "Hâlâ bilincin yerinde."

"Tamamen uyanık," diye onu temin ettim.

"İyiye işaret." Tekrar eve doğru baktı. "Hâlâ tek yaptığının sana dokunmak olduğunu iddia ediyor. Kesinlikle seni uyandırmak niyetinde değildi." Ağzının bir köşesi kıvrıldı. "Ve eminim ki uyumaya devam etmeni tercih ederdi."

İğnelemeyi duymazdan geldim. "Ondan daha faydalı bir şey öğrenebildin mi?"

"En azından bizden kaçmaya hevesli değil. Onun ilgisini çektik. Ve anladığım kadarıyla, bu dünyanın bazı kötü ruhlarıyla zaten karşılaşmış... Açıkça itiraf etmese bile, onlarla daha fazla tek başına yüzleşmek istemiyor. Korku güçlü bir motivasyon kaynağı ve diğer canlılara yakın kalmak istemesi için yeterli bir sebep." Kollarını kavuşturdu, başını düşünceli bir şekilde arkaya eğdi. "Yine de bize söylemediği daha çok şey var. Büyüsü, görevi ve yaşayan dünya hakkında."

"Elbette daha fazlası var. Tüm hayat hikayesini, tüm umutlarını ve hayallerini sizinle hemen, isteyerek paylaşmasını mı bekliyordunuz?"

"Benimle tanıştıktan sonra bir saat içinde tüm sırlarını açıklayan bir kadınla ilk kez karşılaşmıyorum."

"Belki de değil ama hatırladığım kadarıyla memleketteki ikna çabalarınıza genellikle bol miktarda şarap katılırdı. Bu diyarda çok eksik olan bir şey."

Kaşlarını kaldırdı. "Çekingenliklerini gevşeten şey şarap değildi, kuzen."

Gözlerini devirmek için içimdeki dürtüyle savaştım.

"Yine de bol miktarda şaraba hayır demezdim," diye sırtarak ekledi, "eğer bir şekilde biraz tedarik edebileceğimizi düşünüyorsanız."

İç çekerek zonklayan şakaklarıma masaj yaptım. "Şaraptan çok daha güçlü bir şey kullanabilirim."

Kıkırdadı ve başını sallayarak onayladı.

Bir dakika sonra, "En azından onu uzaklaştırma. Henüz değil. Bu dünyaya girebildi ve sihrini kullanarak bize doğru yol alabildi - yararlı bir yetenek. O yüzden büyük resmi düşünün lütfen." Sonunda her zamanki neşeli tavrını bıraktı ve bana sert bir bakış attı. "Bazılarımız bu cehennemi bölgede sizden daha uzun süredir uyanık ve bundan yorulmaya başladık."

Bununla birlikte, arkasına bile bakmadan evin içinde kayboldu.

Çitin etrafındaki ölü ağaçları birkaç dakika daha inceledikten sonra, gidip prensesle kendim konuşmaya karar verdim.

Onu şöminenin yanında, bacağında bıraktığım yarayla ilgilenirken buldum. Büyüm pantolonunun paçasını delip geçmiş, ardında yanık ve kanayan deriden oluşan çirkin bir kesik bırakmıştı.

Duvara yaslandım, bir süre onun çalışmasını izledim ve yukarıdaki dünyada karşılaşmalarımıza dair hatırladığım birkaç anıyı hatırlamaya çalıştım. Görünüşü hatırladığımdan daha çarpıcıydı. Koyu renk saç dalgaları sırtının ortasına kadar uzanıyor, ateş ışığını tam olarak yakalayan tellerde koyu morun ipuçları parılıyordu. Teni porselen solukluğundaydı, hem bu koyu dalgalarla hem de gözlerinin delici turkuaz tonuyla çekici bir tezat oluşturunuyordu. Kollarındaki gölgeler hâlâ tamamen yok olmamıştı, ancak şimdi soluk bir griye dönüşmüşlerdi ve sanki onları ocaktan aldığı külle boyamış gibi görünüyorlardı. Bileklerini birkaç bilezik süslüyordu ve birbirlerine sürtündüklerinde etraflarında dönen büyüü hissedebiliyordum.

Ateşin yanında uyuklayan ve hâlâ büyük bir köpek formunda olan şekil değiştiren canavarı gibi o da beni görmezden geldi.

Duvardan uzaklaşıp daha da yaklaştığımda başım daha önce olduğu kadar kötü zonklamıyordu ama gücüm üzerindeki etkisi yadsınamazdı.

Kaotik hissettirdi.

Gelişiyle ilgili her şey öyleydi.

Uzanıp birbirimize dokunabileceğimiz kadar yaklaştığımda bile beni görmezden gelmeye devam etti.

"Hey. Sen."

Yarasıyla ilgilenmekten başını kaldırmadı. "Benim adım *Sen değilsin*."

"Can sıkıcı, iğrenç, iğrenç Ölüm ve Kaos Yaratığı o zaman." "Hâlâ yanlışı."

"Sadece *Kaos* olarak kısaltsam nasıl olur?"

Bileğinin acımasız bir hareketiyle bıçağını çantasından çıkardığı sargı bezi rulosuna sapladı. Bunun yerine bana bunu yapmayı hayal ettiğini varsayabilirdim - belki de bileğimi daha önce biraz daha derinden kesmiş olmayı diliyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu. "Sana bir teklifim var."

"Gidip kendini becermeni de içeriyor mu?" "Bir prenses için ne kadar kötü bir dil."

"*Prenses*?" Bana dişlerini gösterdi. "Eldris Krallığı'nın prensesi yok. Babasını öldürdüğü geceden beri yok."

Tepki vermemek için kendimi zorladım, yüz hatlarımı okunamaz bir duvar haline getirdim.

Yani zavallı yaşlı piç kurusu sonunda ölmüştü.

İlginç.

O andan beri yukarıdaki dünyada başka neler olmuştu?

Aklımda binlerce soru bir anda patladı. En azından bir süreliğine onunla ortaklık kurmaya çalışmam için bir neden daha vardı; cevapları alabilecek ve büyüsünün bu diyarın henüz keşfetmediğimiz sonsuz kısımlarını araştırmamıza nasıl yardımcı olabileceğini görebilecek ve umarım bir kısmında eve dönüş yolumuzu bulabilecek kadar uzun bir süre.

"Babanı ben öldürmedim, Kaos."

"Yalanlarını bana bırak," diye hırladı. "Onu bıçakladığını *gördüm*."

"O gece olanlar...üzücüydü. Ve karmaşıktı. Ama şu anda önemli değil."

"*Önemli değil mi?* Yedi yıldır, ben-"

"Teklifimi dinlemek mi istiyorsun yoksa bu diyardaki ölümcül lanetler ve şeytani şeyler ikimizi de ele geçirip sahiplenene kadar tartışmaya devam etmek mi istiyorsun?"

Aslında her iki seçeneği de eşit ölçüde değerlendiriyor gibi görünüyordu.

Kaos beklediğimden daha uygun bir isimmiş.

Birkaç kez ağzını açtı ama sonra kapattı. Sonunda, "O zaman ne öneriyorsun?" diye sordu.

"Luminor'u birlikte bulmamız."

"Seninle bir yere seyahat etmektense binlerce acı çekerek ölmeyi tercih ederim."

"Bunu bilmek güzel. Çünkü benim ve askerlerimin yardımı olmadan büyük *olasılıkla* öleceksiniz."

Sargılarını kesmeyi bitirdi ve bıçağını aşırı bir güçle toprak zemine sapladı ama dilini tuttu.

"Buraya indiğimizde o askerlerden yaklaşık üç düzine vardı, biliyorsun."

Kirpiklerinin altından bana bakarken bacağını sarmaya devam etti, merakı açıkça ortaya çıkmıştı.

"Kalanlar, bu ıssız yerde nasıl hayatta kalınacağını öğrenmiş olanlar. Geri kalanlar..." Bu yorumun aramızda ağır bir şekilde asılı kalmasına izin verdim.

Parlak gözlerinde acı dolu bir bakışla saplı bıçağına baktı. Bana bakmadan, "Devam et." dedi.

"Bu dünyanın hayaletlerini ve iblislerini uzak tutma konusunda senden daha fazla pratik yaptılar," dedim omuz silkerek. "Ve güven bana: Bu konuda iyi pratik yapan eskortlar istiyorsunuz. Çünkü canlılar bu âleme ait değiller. -Hatta sizinki gibi büyülü olanlar bile."

"Yani kılıcı geri almanıza izin vermeyeceğimi bile bile bana kılıca kadar eşlik etmeyi mi teklif ediyorsunuz? Yaptığı ve yapmaya devam ettiği hasarı onarmanın bir yolunu bulacağım. Sonra da kılıcı etkisiz hale getirmek için sihrimi kullanacağım. Gerekirse onu *yok edeceğim*."

"Ah, yani gerçekten nihai bir planınız var mı? Bu güven verici."

"Benim her zaman bir planım vardır," diye mırıldandı.

"En azından bu kadar ortak noktamız var. Bu da bizi bu teklifin diğer kısmına getiriyor," dedim sakın bir şekilde, "ve bu tekliften *benim çıkarım* ne olacak?"

Elini bıçağının mücevherli kabzasına sardı ama onu toprağa bıraktı ve ben devam ederken sözümü kesmedi.

"Seninle ve sihrinle ilgili bir şey benim sihrimi harekete geçirmiş ve bu süreçte beni uyandırmış gibi görünüyor," dedim. "Ve bu beni uyanık *tutuyor* gibi görünüyor - uzun zamandır olmadığım kadar uyanık- her ne kadar başımı ağrıttıysa da."

Uzun bir süre sözlerimi düşündü, parmakları silahına .

Ve sonra o kötü, kaotik canavar *gülümsedi*.

"Komik bir şey mi söyledim?" Sözlerime bir hırıltı karıştı.

"Bilincini korumak için bana ihtiyacın var. Ben sana, Işığın Kralı'nın kendisine hayat veriyorum. Bana bu kadar çaresizce ihtiyaç duymanı ironik buluyorum, üstelik bana -ne demiştin? *Ölüm ve Kaosun Dipsiz Yaratığı*."

"Ve bu diyarda korkunç bir sonla karşılaşmanı engellemem için *bana* ihtiyacın var."

"Tartışılabilir."

"Eğer öyle düşünüyorsanız, o zaman gitmekte özgürsünüz.

Yolculuğunuzda iyi şanslar. Krallığımda dedikleri gibi, *yol sana merhamet, iyilik ve ışık göstereyim*." Ayağa kalkmadan önce bana kötü bir bakış attı, yaralı bacağına bağladığı bandajda birkaç ayarlama yapmadan önce ağırlığını test etti. Sanki benden uzaklaşmayı düşünüyormuş gibi görünüyordu. ama hareket edemedi.

Ona bir adım daha yaklaştım. Sonra bir adım daha. Yaklaştıkça, içimdeki huzursuz büyü daha yerleşti. Zihnim daha da . Bu

O kadar garip, beklenmedik bir tepki ki, elimde olmadan daha da yaklaştım ve başka hiçbir şeyi umursamadan ani netliğin peşine düştüm.

Bıçağı bir anda boğazıma dayandı.

Soğuk çeliğin tenime değdiğini hissettiğimde neredeyse gülümseyecektim; en azından eğlendiriyordu. Kendimi bu kadar canlı hissetmeyeli kaç yıl olmuştu?

"Kılıcını etkileyici bir şekilde hızlı kullanıyorsun."

"Ve seni yakınımda istemediğimi anlamakta utanç verici derecede yavaşsın." Cümlesini bileğinin bir hareketiyle noktaladı ve bıçağın ucunun derimi acıyla ısırmasına neden oldu.

Birkaç kalp atışı sonra, yaklaşan ayak sesleri bize ulaştı.

İkimiz de irkilmedik.

"Oh, güzel," dedi Zayn, çevresel görüşümde belirttiğinde parlak bir şekilde gülümseyerek. "Görüyorum ki ikiniz hâlâ harika bir şekilde anlaşıyorsunuz."

Ona cevap vermedim, bakışlarımı prensesinkilere diktim. "Ya bizimle güçlerinizi birleştirin ya da gidin," dedim sesimi alçaltarak. "Kaynaklarımız yabancılara harcayamayacağımız kadar kıt."

Ağır bir duraksamadan sonra, "Peki," diye tersledi. "Kabul ediyorum. Ama

seni uyarıyorum: Bir daha şüpheli bir hareket yaparsan seni boynundan

bıçaklarım." Tehdidini bir gülümsemeyle karşıladım. "Bir yanım hâlâ beni öldürmene izin vermenin, senin arkadaşlığına daha fazla maruz kalmaya tercih edileceğini düşünüyor. Yani, elbette: Eğer bıçaklayacaksan, atardamara nişan al." Elbisemin yakasını çektim.

Gömleğimi kenara çekip kendimi bıçağına daha fazla maruz bıraktım.

Gözlerini dikti, geri çekildi ve bıçağı etkileyici bir kontrolle elinde döndürdü.

Zayn boğazını temizledi -yüksek sesle- sonunda ikimizin de bakışlarını kendisine doğru çekti. Diğer elinde tuttuğu sepetteki birkaç meyveden biri olan parlak kırmızı bir meyveyi havaya kaldırdı. "Aç olan var mı?"

Prensес Zayn'a son derece neşeli bir gülümseme attı -sanki az önce kuzenini öldürmekle tehdit etmemiş gibi.

"Aslında açım," dedi ve bıçağı kılıfına sokup ondan meyveyi alıp bana uzattı. "Ama önce sen."

"Paranoyak, hm?"

"Geçmişte pek çok kişi beni zehirlemek için elinden geleni

yaptı." "Ne yazık ki başarısız oldular."

Meyveyi parmaklarının arasında döndürerek daha yakından inceledi. Arka bahçedeki kurumuş ağaçların parlak kırmızı örneklerinden . *Cehennem dikenli elmaları*, onlara bu adı takmıştık, çünkü kolunuzu dikenlerle kaplı dallara çarpmadan bir tanesini koparmak çok zordu. Tadı bana ilk ısırıkta çileği anımsatırdı, ama ağızda bıraktığı tatta tuhaf bir baharat ve bal kokusu vardı.

"Daha önce ne diyordun?" diye sordum. "Benim sana, senin bana olduğundan daha fazla ihtiyacım olduğunu mu?"

"Benim için test etme o zaman. Yemeksiz kalmak benim için gayet iyi." Sanki onu yüzüme fırlatmayı düşünüyormuş gibi bakıyordu.

"Buna gerek yok." Bileğini yakalayıp sabit tuttum. ". Merak etme." Eğildim, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadı ve etli meyveden bir ısırık aldım. Kıp kırmızı meyve suyu elmanın kırılmış etinden kan gibi aktı, kenarından aşağıya doğru bir yol çizerek tenine damladı.

Ben geri çekilirken eli hafifçe titredi.

"Burada kimse seni zehirlemeye çalışmıyor Kaos," dedim ona ve arkamı döndüm. "Ama bu diyarın geri kalanının gerçekte neye benzediğini gördükten sonra keşke yapsaydık diyebilirsiniz."

Chapter Eight

Nova

(ONLARA GÜVENMEK BÜYÜK BİR HATA GIBİ GELİYOR.)

Çantamı yeniden düzenlemeyi bitirdim ve Phantom'a doğru bakmadan önce kapağını kapattım. "Onlara güvenmiyorum," diye itiraf ettim. "Ama Yeraltı Dünyası'nı tek başımıza gezmekten daha iyi bir seçenek gibi geliyor." Dolu çantamı bahçedeki taş banklardan birine koyarak, canlı çiçek sıraları arasında dolaştım, yolculuğumuzla ilgili aklımdan çıkmayan anılardan - Nocturnus Yolu'nun huzursuz enerjilerinden, bizi neredeyse tuzağa düşüren gezgin ruhlardan, bileğimi saran soğuk pençeden- uzaklaşmak için renk tonlarını inceledim...

Hâlâ Zayn'in deyiimiyle 'ileri karakol'daydık. O ve Aleksander içeride, ayrılmak için yoğun bir şekilde hazırlık yapıyorlardı. Kral'ın heybetli varlığından kaçmak için dışarı çıkmıştım ve Phantom o zamandan beri beni kaçmaya ikna etmeye çalışıyordu.

Hâlâ buradaydık çünkü ilk planlarımdan artık emin değildim; Aleksander ve diğerleriyle karşılaşmak beni sarsmıştı. Onlardan ne anlam çıkaracağımı hâlâ bilmiyordum - kral hem burada hem de yaşayan dünyada nasıl var olabilirdi?

Gerçek Aleksander hangisiydi?

Diğer Işık Kralı'ndan henüz Zayn'a ya da başka birine bahsetmemiştim; onları gözlemlemek ve kendim için daha fazla bilgi toplamak istiyordum.

Bir sonraki hareketime karar verdim - bu, daha iyi kararına rağmen onlara rahatsız edici derecede yakın kalmak anlamına gelse bile.

Diz çökerek, geceleyin deniz gibi parıldayan derin, tatlı mavi-siyah yaprakları olan bir çiçek kopardım. Eğer bu Aleksander sahtekârsa, büyüğü kesinlikle ikna ediciydi; etrafımızdaki ölümcül havanın içinde böylesine güzel şeyleri nasıl açtırmıştı? Hem de o baygınken bile açmaya *devam edecek* kadar parlak ve güçlü bir şekilde?

Çiçeğin yapraklarını teker teker koparıırken Phantom'un beni yakından izlediğini hissedebiliyordum.

"İşler ters giderse onlardan kaçamayız diye bir şey yok," diye onu temin ettim. "İşler ters gittiğinde kaçmayı başaramadığım oldu mu hiç?"

(*Şansınız eninde sonunda .*) Alay

ettim. "Bu şans değil. Bu beceri."

Cevap veremeden Zayn'ın gelişiyile sözümüz kesildi. Kuzey Menzilleri Lordu arka bahçeye adım attı, gözleri bana dikildiğinde yüz ifadesi aydınlandı.

Onu ne kadar çok görürsem, Rose Point'teki o geceki karşılaşmamızı o kadar canlı bir şekilde hatırlıyordum. Yedi yıl sonra, onunla ilgili değerlendirmem büyük ölçüde değişmemişti; uzaktan da olsa Aleksander'la akraba olduğu açıktı. Temel özellikleri benzer eller tarafından şekillendirilmiş, güçlü çene hatları, yüksek elmacık kemikleri ve mükemmel bir şekilde rafine edilmiş burunlara meraklı sanatçılar tarafından hazırlanmış gibi görünüyordu. Yine de, her biri kendi farklı güzellik vizyonlarına sahip iki farklı ustanın son dokunuşlarını taşıyorlardı.

Aleksander'da sert bir zarafet, sessiz bir güç ve mükemmel bir duruş vardı.

Zayn çok daha cana yakın bir görünüme sahipti; annemin Elarith kraliyet soyağacıyla ilgili sıkıcı derslerini doğru hatırlıyorsam, ikisi arasında daha yaşlı olmasına rağmen neredeyse genç bir cazibesi vardı. Sıcak bakışlarıyla beni tararken, kahverengi gözlerindeki altın rengi benekler parıltıyor gibiydi.

"Kulak misafiri olmak istemezdim ama sanki köpeğinizle sohbet mi ediyordunuz?"

Cevabımı dikkatlice düşündüm, beni en az deli gibi gösterecek cevabı aradım.

Bu durumda, bunun gerçek olduğuna karar verdim.

"Bu benim sihrimin bir yönü," dedim ona. "Ben onun düşüncelerini anlayabiliyorum, o da benim konuşmamı anlayabiliyor." Hafif, alaycı bir sırıtişla ekledim, "Yine de bazen beni ve emirlerimi görmezden gelebilmek için anlamıyormuş gibi davranmayı seviyor."

Zayn'in gözleri hafifçe büyüdü. "Onun adı Phantom."

Zayn çömeldi ve geçici olarak çenesinin altını kaşımak için uzandı.

Phantom'un tüyleri diken diken oldu. (*Lütfen bu aptala şımartıp okşayacağı sıradan bir ev hayvanı olmadığımı söyleyin*).

Kaşlarımı kaldırdım. "Kulaklarının arasının kaşınmasından hoşlanıyor," dedim. "Alnındaki beyaz noktanın hemen üstü."

Phantom protesto etmek için hırlamaya başladı ama Zayn çoktan bahsettiğim noktaya uzanmıştı. Phantom'un kuyruğu tereddütle ve belki de iradesi dışında olsa da mutlu bir şekilde karşılık verdi.

Ona göz kırptım, bu da bana dişlerimi göstermemi sağladı.

(*Bana ihanet ediyorsun,*) diye itiraz etti, kuyruğu daha öfkeli bir şekilde sallanırken bile. Bu çok dramatik.

"Böyle güzel bir okşamadan zevk almayalı uzun zaman olmuştu," dedim Zayn'a. "Yukarıdaki dünyada bu kadar sağlam değildi."

Elarithian lordu bir kez daha dik durdu ve bana meraklı bir bakış attı. "Ne demek istiyorsun?"

"Üç yıl önce öldü. Onu büyüyle hayatta tuttum ama katı bedenini geri vermeyi tam olarak başaramadım; buraya geldiğimizde, havadaki bir şey girişimimi güçlendirmiş gibi görünüyor. Bir şekilde onu daha bedensel hale getirdi."

"Ve o da şekil değiştirebiliyor mu?"

Başımı salladım. "Kalıcı bedenini kaybettikten sonra edindiği bir başka beceri. Büyümün buna nasıl yardımcı olduğundan hâlâ tam olarak emin değilim ama..." Omuz silkerek konuyu kapattım.

Bir süre sessiz kaldı, bakışları benimkilerle Phantom'unkiler arasında dans etti ve sonunda yüzüme yerleşti. Bana çarpık bir sırıtma yaptı. "Gittikçe garipleşiyorsun, Nova Halestorn."

"Bana *garipten* çok daha kötü şeyler söylendi."

Sanki bana doğuştan gelen tuhaflığımı hatırlatmak istercesine, turkuaz bilezik bileğimde aniden sıkılaştı. Basınç patlamasıyla nefesim kesildi ve Zayn'in bir başka meraklı bakışını kazandım.

"Başka bir tuhaflık daha mı?" demeden önce bir tüm bileziklerimi inceledi.

Cevap vermedim, boncukların hareketini tetikleyen şeyi bulmak için etrafımızı araştırmakla meşguldüm. Işık büyüyle ilgili bir şey miydi?

Bu karakolu korumak mı?

Ve eğer öyleyse, neden çoktan yerleşmişti?

Bu garip, aptal, güzel bileziğin ne işe yaradığını öğrenebilecek miydim?

"...Merak etme," dedi Zayn. "Bana cevap vermek zorunda değilsin. Zaten ben pek meraklı bir tip değilimdir." "Beynimi mümkün olduğunca boş tutmayı tercih ederim" diye eklerken sırtışı yüzüne geri döndü.

Homurdandım. "Ne demek istediğini anlıyorum; kendimi sık sık kendi evimin çok daha boş olmasını dilerken buluyorum."

Gülümsemesinin köşeleri sarmaya başladı, ama hemen konuyu değiştirdi, dikkati yanımdaki bankta duran çantaya kaydı. "Her şey hazır mı?"

"Olabildiğim kadar. Yine de bu yolculuğun umduğumdan daha uzun sürebileceğini ve yeterince erzak getirmediğimi düşünmeye başlıyorum."

"Paylaşmak için fazladan erzağımız var. Bu konuda endişelenmenize gerek yok." Kaşlarımı çattım. "Aslında bu bizi aklımdaki bir soruya götürüyor."

"Oh?"

"Sizi ayakta tutan yiyecek ve su büyü yoluyla işlenmiş ve arıtılmış, anlıyorum. Ancak bu kadar uzun süredir buradaysanız, giysi ve benzeri şeyleri bulmayı nasıl başardınız?"

"Mükemmel bir soru," diye yanıtladı, "ve cevabı basit: Buranın hemen güneyinde 'Yas Tutanların Dinlenme Yeri' dediğimiz bir alan var. Etkileyici heykeller, taş platformlar ve adakların konulduğu havuzlarla dolu bir yer. Bu topraklarda ilk gezinme girişimlerimizden birinde tesadüfen bulmuştuk. Burası, yaşayanlar ile ölümler dünyası arasındaki yolların daha kolay ve sık geçildiği zamanlarda, yaşayan ziyaretçilerin hediyeler bıraktığı yerlerden biri olduğuna inanıyoruz."

"...İnsanların ölen sevdikleri için getirdikleri hediyeleri mi kastediyorsunuz"

"Evet. O sevdiklerinin hayatta tercih etmiş olması gereken her türlü şey - güzel giysiler, silahlar, çeşitli biblolar... aklınıza ne gelirse."

"Sanırım bunları sen çaldın?"

Bana özür dilemeyen bir gülümseme verdi. "Dürüst olmak gerekirse, ölümler onları gerçekten kullanmıyordu. Ruhları bölgeye girmiyor bile. Her yer ıssız bir alan, canlı ya da cansız türlü enerjiden yoksun. Tedirgin edici bir çorak arazi, emin olmak için, ama hiçbir şey bizim kendi korkularımız dışında

orada ne varsa alıp yeniden kullanmamızı engelledi. Sonunda bu korkuların üstesinden zorunluluktan geldik."

Tüm bu uygulama bana hala son derece yanlış geliyordu. Ancak buna karşı ikna edici bir şekilde tartışamayacağımı fark ettim. Ayrıca ahlaki değerleri maddi değerlere tercih edecek durumda değildim, bu yüzden Zayn çalıntı hediyelerle dolu sandıklarından birini arayıp ihtiyacım olanı almamı önerdiğinde istemeye istemeye kabul ettim.

Sandıklar karakolun en iç odalarından birinde istiflenmişti. Çabucak yerlerini buldum ve kendimi ikinci kez tahmin edemeden önce bir tanesini incelemeye başladım. Yaşayan dünyada hayatta kalmak için çok şey çalmıştım; bunun da farklı olmadığına kendimi ikna etmeye çalıştım.

Yine de, özellikle güzel görünen bir pelerini gördüğümde, bir zamanlar onu giymiş olan merhum kişiyi merak ederek kendimi tereddüt ederken buldum.

Parmaklarım nihayet lüks kumaşa değdiğinde zihnimde bir görüntü belirdi.

Pelerine sarınmış genç bir kadın gördüm, narin parmakları pelerini bağlayan broşun üzerinde duruyordu. Parlak gümüşten yapılmış broşun merkezinde özenle şekillendirilmiş bir ağaç bulunuyordu ve dalları olgun meyveler gibi parlayan kırmızı değerli taşlarla süslenmişti. Parçayı çevreleyen telkari bordür, usta bir sanatçılığın kanıtı olan karmaşık dantel işçiliğini andırıyordu. Fakat imgelemim ağaca daha yakından odaklandığında, kıpkırmızı noktaların hepsinin değerli taşlar olmadığını fark ettim.

Bazılarında parlayan kan lekeleri vardı.

Dudaklarımdan bir nefes kaçtı -bunun benim mi yoksa pelerinin eski kullanıcısının mı olduğunu anlayamadım. Hayalimde, solgun eli broşun etrafında sıkılaştı ve onu pelerinin kadifemsi kıvrımlarının daha derinlerine bastırdı. Gerçekte ise sanki aynı el bana vurmuş gibi göğsümde beklenmedik bir acı hissettim.

Gözlerimi kırpıttım ve canlı görüntüler kayboldu ama göğsümdeki acı devam etti. Hayalet elimi nazikçe dişlerinin arasına aldı ve biraz çekti.

(Sorun ne?)

"Hiçbir şey," diye fısıldadım. "Sadece... sadece garip bir his. Geçti." Ve geçmişti.

Yine de elmas desenli dokuma bileziğim sanki kullanılmak istiyormuş gibi bileğimde karıncalanıyordu.

Doğuştan gelen ölülerle konuşma yeteneğimle ilgili deneyimlerim sınırlıydı, çoğunlukla Fantom'la yaptığım konuşmalarla sınırlıydı. Bunun gücümün olası bir tezahürü olduğunu bilmeme rağmen, daha önce nesnelerden bilgi almaya hiç kalkışmamıştım.

Yetenekli bir büyücünün geçmişin uzun süredir gömülü gerçeklerini ortaya çıkarabileceğini söylediler...

Az önce bir şey mi keşfetmişim?

Ayak sesleri duydum. Aceleyle pelerini silkeledim ve gümüş broşu aradım. Ama pelerinin kıvrımlarında böyle bir süs yoktu, kanlı ya da başka türlü.

Giysiyi sandığın dibine geri ittim. Daha basit birkaç giysiyi de aldıktan sonra -neyse ki gözümden bir şey canlanmadı- onları da çantama tıktırdım, omzuma attım ve odadan aceleyle çıktım.

Çıkarken neredeyse Aleksander'la çarpışıyordum.

Beni yakalamak istercesine uzanmaya başladı... ancak son anda kim olduğumu fark etti. Parmak uçları benimkine değmeden önce elini hızla geri çekti.

Bu dokunuş içimde bir kaşıntıya yol açtı. Gölgeler, ürkmüş bir kara kedinin tüyleri gibi kollarımdan kısa süreliğine yükseldi. Aynı anda derisi hafifçe çatladı ve aramızda belli belirsiz parıldayan bir ışık sızdı.

Chapter Nine

Nova

BAKTIK, KÜÇÜMSEMİZ HAVAYI KALINLAŞTIRIYORDU.
sihrimizle.

Büyüsünü çabucak yerleştirdi. Ardından gelen karanlıkta altın gözleri parlıyor gibiydi. Bakışlarındaki kargaşayı ve ateşi açıklamak için kelimelere ihtiyacı yoktu; onun ve gücünün üzerindeki etkimden nefret ediyordu. Bu nefrete ben de karşılık veriyordum; kalbimin çarpmasına neden olan, gittikçe karmaşıklaşan bir düşmanlık ağıydı bu.

Phantom boğazının altından hırladı. Aleksander'ın dikkati ona kaydığında, kilitli bakışlarımızdan kurtulma fırsatını değerlendirdim, onu geçip ön bahçede Zayn'le buluşmak için acele ettim.

Kral birkaç dakika sonra en yetenekli üç askeriyle birlikte onu takip etti. Diğerlerinin geride kalmasına karar verildi, hem karakolla ilgilenmeye devam etmek için hem de büyük bir grupta seyahat etmenin bu derinliklere musallat olan ruhların ve canavarların istenmeyen ilgisini çekme olasılığı daha yüksek olduğu için. Yalnızca benim büyüm bile şüphesiz o şeytanlardan bazılarını çekirdi; bela şansımızı artıracak başka bir şeye ihtiyacımız yoktu.

Elbette daha küçük bir grupta ısrar etmek için kendimce nedenlerim vardı: Bu, yeni yoldaşlarımdan korktuğum kadar güvenilmez çıkması durumunda kaçacak daha az insan anlamına geliyordu.

Yine de şimdilik itaatkâr bir görüntü sergileyerek ekibin arasına karıştım. Zayn'in aklında net bir hedef vardı ve kendinden emin bir şekilde

Yola çıkarkenki hali bulaşıcıydı, beni ve diğer herkesi ilerlemeye teşvik ediyordu.

Onun seçtiği yolun benim orijinal planlarımla örtüştüğünü fark ettiğimde içimde bir rahatlama hissettim; eğer yaşayan dünya ile ölü dünya arasındaki aynalama teorisi doğruysa, ilerideki karanlıkta bir yerlerde yatan Rose Point'in paraleline doğru gidiyorduk.

Altımız -Fantom'u da sayarsak yedi kişiydik- yürürken zaman saatlere yayılmış gibiydi.

Yukarıda gökyüzü, derin menekşeler ve kasvetli grilerin hâkim olduğu, ara sıra kızıl ve kobalt parıltılarıyla aydınlanan, girdaplı renklerden oluşan çalkantılı bir tuvale dönüşüyordu. Yer altımızda sonsuza dek yuvarlanıyordu, koyu renkli taş ve kül rengi toprak karışımı ayak sesiyutuyordu. Hava ağırdı, sanki etrafımızdaki kayıp ruhların tüm eski yaşamlarının ağırlığını taşıyormuş bir melankoli duygusuyla kaplıydı. O gezgin ruhlardan sadece birkaçının yanından geçtik ve hepsi de mesafelerini korudular.

Ama sanki sayısız insan bizi izliyor, görüş alanımızın hemen dışında duruyordu.

Sık sık gökyüzüne baktım. Ne kadar şiddetli olursa olsun, yine de etrafımızda sürüklenen hayaletlerden daha az tedirgin ediciydi. Mavinin parıltısı onu ele geçirdiğinde, ara sıra bana yaşayan dünyadaki gökyüzünü hatırlatıyordu - her ne kadar hala gelecek fırtınaları ima eden önsezi renkleri ve bulutlarla kaplı olsa da.

Birkaç kez, kaotik enerjinin yuvarlanan dalgaları arasından çıkan bir ateş küresine benzeyen bir şey gördüğümü sandım.

"Bu gökyüzünde bir güneş var mı?" Yüksek sesle merak ettim.

"Eğer böyle bir şey denebilirse," dedi bize eşlik eden askerlerden biri olan Elias. "Yine de buraya geldiğimizden beri hareket etmedi. En azından benim gördüğüm kadarıyla. Sadece etrafındaki bulutlar değişiyor ve yaydığı ışık miktarını değiştiriyor - ama bu değişim yaşayan dünyanın gece ve gündüzünü taklit eden bir düzene bağlı kalıyor gibi görünüyor."

Hiç gelmeyen bu 'güneşi' daha net görebilmeyi umarak izlemeye devam ettim.

Sonunda yavaşlayarak durduk. Önümüzde, her iki yönde de görebildiğim kadarıyla garip bir yapı uzanıyordu. Bir zamanlar büyük, koruyucu bir duvarmış gibi görünüyordu, ama şimdi düzensiz aralıklarla dizilmiş çatlak ve kırık taş yığınlarından başka bir şey değildi.

Aldığı fiziksel hasar ne sadece hava koşullarının neden olabileceği ne de gezgin hayaletler ve cisimsiz varlıkların verebileceği türden bir hasara benziyordu...

Peki onu ne yok etmişti?

Zayn çantasından bir parşömen parçası çıkardı ve nereye gideceğine karar vermeden önce uzun bir süre üzerindeki notlara ve diyagramlara . Bizi moloz yığınları arasındaki en büyük açıklıklardan birine götürdü ama içinden geçmeye çalışmadan durdu.

Başka kimse de öne çıkmaya cesaret edemedi; Aleksander bile her zamanki kibirli tavrını neredeyse endişeli sanılabilecek bir bakışla değiştirmişti.

Birkaç temkinli adım atarak yaklaştım ve kırık taşların arasına dağılmış bükülmüş demir parçalarını inceledim. Bir kapının kalıntılarına benziyordu. Ona bakarken, içimde önseziye dayalı bir his kök saldı ve büyümeye başladı.

Zayn, "Yıllar boyunca keşif gezilerimizin çoğu buraya kadar gelebildi," dedi. "Daha önceki günlerde birkaçı bu duvarın ötesine geçti ama..."

"Geri dönemediler mi?" Omzumun üzerinden ona bakarak tahmin ettim.

Başını yavaşça salladı. "Hayır... geri geldiler." Kelimeler dudaklarından isteksizce döküldü, yokuş yukarı itilen ağır taşlar gibi, gerçekten söylemek istediği şeyin ağırlığına karşı savaşıyordu.

Nefesimi tuttum, devam etmesini bekliyordum ama Zayn sessiz kaldı.

"Geri dönmeyi başardılar ama bir daha asla eskisi gibi olamadılar," diye araya girdi Aleksander, sesi soğuktu. "Üçü de ölümlerinden sonraki haftalar içinde kendi canlarına kıydılar.

geri dönüyorum."

Zayn boğazını temizledi. "Evet. Ama bunu yapmadan önce, diğer tarafta gördükleri garip şeylerden bahsettiler. En önemlisi? Uzakta yükselen duvarlarla çevrili bir şehir, büyük bir kısmı puslu bir bulutla gizlenmiş, bu da etrafının güçlü, koruyucu bir büyüyle çevrilmiş olabileceğini düşündürüyor. Ve o yerin merkezinde etkileyici bir şekilde yükselen en az bir yüksek yapı vardı."

"Etkileyici bir yapı..." Tekrar ettim. "Bir saray gibi mi? Rose Point'in ve bir zamanlar etrafında gelişen şehrin bir aynası mı?"

"Benim teorilerimden biri," dedi Zayn. "Her halükarda burayı daha fazla keşfetmeyi merak ediyorum - bu yüzden araştırmamıza bu yönde başlamayı düşündüm. Ama artık burada olduğumuza göre..."

Artık burada olduğumuza göre, ileriye giden yol inanılmaz derecede karanlık ve tehlikeli bir şekilde belirsiz görünüyordu.

Gerçi güvenli ve tanıdık olan her şey çoktan geride kalmıştı ve geri dönmek de uygun bir seçenek gibi görünmüyordu. Bu yüzden ileriye doğru birkaç adım daha attım. Bileğimdeki kırmızı boncuklu bileklik titredi, ben de onun yönlendirdiği büyüye biraz olsun teslim oldum; görüşümü daha algısal bir filtrenin ele geçirmesine yetecek kadar... Böylece taş ve metal yığınlarını çevreleyen enerjileri ve potansiyel büyüleri daha iyi fark edip deşifre edebildim.

Duvarın çoğu yıkılmış olabilirdi ama biri ya da bir şey boşlukları yeniden inşa etmiş, çıplak gözle görülemeyen ama şimdi önümde parlak renklerle dans eden takviye büyüleri yerleştirmişti - siyah ve gümüş büyü'nün yuvarlanan akımı.

"Enerji boş alanlarda garip bir şekilde yer değiştiriyor," diye açıkladım diğerlerine. "Yeni bir duvar gibi inşa ediliyor ve uzuyor." Gözlerimi birkaç kez kırıştırarak gelişmiş Görüşümün kalıntılarını temizledim. "Yol görüldüğü kadar açık değil."

"...Böyle şeyleri görebiliyor musun?" Aleksander şüpheli bir ses tonuyla sordu.

Ses tonundaki şüphe beni rahatsız etti. "Onu görmekten daha fazlasını yapabilirim," diye cevap verdim, bakışlarını meydan okurcasına karşılayarak. "İsteseydim, enerjiyi boşaltıp yaralanmadan geçebileceğimiz bir geçit yaratabilirdim - bu arada askerlerinizi deliliğe sürükleyen lanetli büyüden de kaçınmış olurduk. Bu cehenneme ilk geldiğimde Nocturnus Yolu'nda benzer bir numara kullanmıştım."

Hâlâ şüpheli görünüyordu ama sanki *kanıtla o zaman* der gibi bana en büyük açıklığı işaret etti.

Ve kendimi kanıtlamak için nadiren bir fırsatı kaçırdım.

Tereddüt etmeden, kayıp kapının tam önüne gelene kadar ilerledim, parmaklarım uzandı, havaya dokunmuş parıldayan büyüü keşfetmeye hazırlandım.

"*Siphonus*," diye seslendim, sesim sabit ama sessizdi, niyetle yankılanıyordu. Etrafımdaki enerjinin girdabını hissederek gözlerimi sıkıca kapattım, sonra onları biraz önce gördüğüm siyah ve gümüş güçlerin canlı görüntüsüne açtım. Yenilenmiş bir yoğunlukla dans ediyorlardı, en hararetli şekilde yıkılan duvarın kalıntıları etrafında dönüyorlardı, taşların kendileri ise zengin, ışıltılı bir yeşil renkle parlıyordu.

Orin bana her şeyin bir hayat taşıdığını öğretmişti. Bunun gibi yıkık duvarlar bile geride bırakılan şeylerin izlerini taşırdı - onu işleyen ellerin umutları ve hayalleri, bir zamanlar yaşamış olanların üzüntüleri ve özlemleri

boyunca yürüdüm. Bariyerin içinden bir yol açmak için önce taşlara yapışmış olan enerjiyi boşaltmam ve onu geçişimizi engelleyen büyüden ayırmam gerekiyordu. O zaman büyüye daha kolay odaklanabilirdim.

Sürece başladığımda, sanki sadece enerjiyi değil, duvarın varlığının kalıcı yankılarını da emiyormuşum gibi hissettim - zaferleri ve trajedileri kendi özümle iç içe geçiyordu. Neredeyse çöktüğünü hissedebiliyordum, tarihinin ağırlığı bedenimi çekiyor ve beni de çökertmekle tehdit ediyordu.

Kollarım iki yanına düştü, her şeyin ağırlığı üzerime çökmüştü. Phantom burnunu avucuma dayadı ve sıcak nefesini avucuma . "Sen iyi misin?"

Zayn sordu.

Endişesini bir kenara bıraktım, bacaklarımdaki hissi geri kazandım ve hemen bariyer büyüsunü ele geçirmeye çalışmaya başladım.

Gümüşi siyah enerji dalgalarını hortumlamak zor oldu ama çok daha kötüsünü tahmin etmiştim. Fırtınalı bir rüzgâra yakalanmış, kurtulmaya çalışan bir yelken gibi, tutuşuma karşı tehlikeli bir şekilde mücadele ettiler. Yine de nefesimi sabitledim, kalbimin atışının büyüünün düzensiz ritmiyle senkronize olmasına izin verdim ve kısa süre sonra enerjinin içime aktığını, damarlarımda yol aldığını hissettim.

Son bir odaklanma hamlesiyle büyüünün kalan parçalarını kendime çektim. Neredeyse ayaklarımı yerden kesecek keskin bir şangırtıyla duvardan çözüldü.

"...Nova?"

"Ben iyiyim," diye Zayn'i rahatlattım. "Burası temiz. Yapabiliyorken karşıya geçelim."

Ben gidiyordum, Phantom yanımda, diğerleri de arkamdan geliyordu.

Açıklıktan geçerken, tüm grubumuzda gözle görülür bir ürperti dalgalandı. Aleksander en son geldi, son askerini -Elias'ı- ilerlemeye teşvik etmek için durduğunda derisinde küçük çatlaklar oluştu.

Elias bir an için nerede olduğunu unutmuş gibiydi. Gözlerindeki şaşkın bakış omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Hepimiz geçtikten sonra, bariyerin bu tarafında daha fazla hissedilen ısırmacı soğuğa karşı birbirimize sokulduk.

Aleksander kaşlarını çatarak, "Bu duvarın etrafındaki enerji hâlâ tehlikeli," diye yorum yaptı. "Göremiyorum ama aniden yoğunlaştığını hissedebiliyorum. Huzursuz."

Onunla aynı fikirde olmaktan ne kadar hoşlanmasam da, içgüdüsel olarak büyümlü görüşümü geçide doğru çevirdim ve başımı salladım. "Sanki bir alarmı tetiklemişiz gibi. Bir şey gerçekten geçmemizi istemedi. Bunu açıklayamam ama..."

Sözlerim kesildi ve havada yankılanan, saniyeler geçtikçe daha da artan alçak bir tıslama sesiyle bedenim gerildi. Arkadaşlarım endişeli bakışlar atarken ben kırmızı boncuklu bileziğime sıkıca tutundum. Kimse hemen konuşmadı. Neredeyse nefes almaya bile cesaret edemiyorduk.

"...O büyü çok güçlüydü." Ellerimin titrediğini gizlemeye çalışarak parmaklarımı Fantom'un soğuk kürkünde gezdirdim. "Onu yaratan her neyse, yakınlarda kalıp onu sürdürmek için çalışıyor olma ihtimali çok yüksek."

"Geri dönelim mi?" Elias sordu.

Diğer askerler de -Rowen ve Farren- aynı şeyi merak ederek kendi aralarında fısıldaştılar. Üçü de teker teker krallarına baktı.

"Geri dönmeyeceğiz." Alexander'ın ses tonu acımasızca soğukkanlıydı. "Ama bu duvardan uzaklaşmalı ve bir yerde saklanmalıyız. Bölgeyi inceleyip sonraki adımlarımıza karar verirken bir süre ortalıkta görünmeyelim."

Kimse itiraz etmedi. Suyu bulanık akan küçük bir dereyi takip ederek bizi cılız, yapraksız ağaçlardan oluşan bir kümeye götürdü. Burada çantalarımızı düz, kumlu bir zemin boyunca yere bıraktık ve sessizce seçeneklerimizi tartıştık.

Birkaç dakika sonra Aleksander derenin kenarında diz çöktü, parmak uçlarıyla suyu sıyırdı.

Suyun, onun dokunuşunun altında girdaplar çizerek parlayışını, isteğim dışında büyülenmiş bir halde izledim. Su durulduğunda, akarsuyun tamamen berrak, arıtılmış bir bölümü onun önünde akıyordu.

Matarasını ve birkaç matarayı daha doldururken başını kaldırıp bana bakmadı ama "Etkilenmekte sorun yok" derken kibirli gülümsemesinin akıntıya yansıdığını görebiliyordum.

Sırf yapabildiğim için kısa bir süreliğine temizlenmiş suyu gölgelerimle karartmayı düşündüm. Küçük mü? Evet. Büyü israfı mı? Ayrıca evet.

Ama tanrılar, o sırtıştan *nefret ediyordum*.

Dudağımı kan tadı alacak kadar sert ısırdım ve cevap vermeden uzaklaştım, diğerlerinin dinlenebilmesi için nöbet tutacağımı ilan ettim.

Elias'ı da yanımda getirdim; gözetimsiz bırakılırsa hâlâ sersemleme tehlikesiyle karşı karşıya görünüyordu. Onunla küçük bir konuşma yapmaya çalıştım.

Onu uyanık tutmak -ki bu konuda hiçbir zaman iyi olmamıştım- tüm sinirlerim gerilmişken normalden daha da zor oldu.

Sonunda konuşmaya çalışmaktan vazgeçtim, bunun yerine ben daha geniş bir çevrede devriye gezerken onu dinlenme yerimize doğru eğimli tepenin tepesine yerleştirdim. Phantom ilk başta bu devriyede bana eşlik etti, ancak bir saat kadar sonra sıkıldı ve çukur kazarak ve içlerine çeşitli nesneler gömerek kendini eğlendirmeye başladı. Burada toprakta ne saklıyor olabileceğini sorduğumda, bunun beni değil onu ilgilendirdiği şeklinde kibirli bir cevap aldım.

Görünüşe göre çok ciddi bir köpek işi.

Ben kendi işime bakmaya devam ettim ve arada sırada duvarın yanında duyduğumuz rüzgârdaki aynı alçak tıslamayı duydum.

Sonunda cesaretimi toplayıp duvara doğru yürüdüm ve uğursuz sesin nereden gelmiş olabileceğine dair herhangi bir işaret var mı diye etrafi taradım.

Hiçbir şey bulamadım ama orada bir şey olduğuna ikna olmaya devam ettim. İçimde bir his, her garip sesle ya da ışıktaki titreşimle birlikte geriliyordu. Bir canavarla doğrudan yüzleşmekten daha tedirgin ediciydi, onu *hissedebilmek* ama *görememek*.

Molamız sona ermişti, karar verdim; bir yön seçip yola devam etme zamanıydı.

Diğerlerinin yanına döndüm ve onları ileriye doğru yürüyüş için toplamaya hazırlandım. Ben yaklaşırken Elias bana arkasını dönmüş, yaklaşan tehditleri izlemek yerine geçici kampımıza bakıyordu.

"Ne gözcü ama," diye mırıldandım, hızımı artırarak.

Ona ulaştığımda yavaşlayarak durdum. Gözleri . Yaşayan dünyadan tanıdığım hiçbir dile benzemeyen kelimeler mırıldanıyordu. Onu ne kadar sarsarsam sarsayım ya da adını ne kadar yüksek sesle söylersem söyleyeyim cevap vermedi.

Aklıma rahatsız edici bir düşünce -olası bir açıklama- geldi. Teorimi test etmekten korksam da, titreyen elimi ona doğru uzattım, kırmızı boncuklu bileziğimi salladım ve bir kez daha büyü yapmak için kendimi hazırladım.

Geliştirilmiş Görüş gözlerimin üzerine düştü ve Elias'ı saran gümüşü siyah iplikçikleri ortaya çıkardı; duvarı geçmemizi engellemeye çalışan büyüyle aynı renkte iplikçiklerdi bunlar. Yer yer ona o kadar sıkı sarılmışlardı ki

Onların nerede bitip onun nerede başladığını görmek zordu; ve ben izledikçe enerjisine daha derinden batıyor, rengini değiştiriyor gibiydiler.

Geri dönmeyi başardılar ama bir daha asla gibi olamadılar.

Bu, duvarı son geçenlere , onları deliliğe ve sonunda intihara sürükleyen büyüünün aynısı mıydı?

"Elias," dedim elimden geldiğince sakın bir şekilde, "hadi diğerlerinin yanına dönelim."

"Gölgeler burada olduğumuzu biliyor. Nereye gittiğimizi biliyorlar. Nereye gittiğimizi de. Onlara geri dönmeliyiz - sonuçta kimse onlardan kaçamaz."

"...Sen neden ?" Cevap vermek yerine koşmaya başladı.

İlk başta hareket edemeyecek kadar şok olmuştum - ta ki duvara doğru koştuğunu fark edene kadar.

"Geri dön," diye seslendim, arkasından birkaç uyuşuk ve şaşkın adım attım. "*Geri dön!*"

Sadece daha hızlı koştu.

Aklıma yatmasa da peşinden gittim, duvara, kırık kapıya kadar koştum ve önünde diz çöküp başını eğmesini izledim.

Açıklıkta bir gölge yığını toplanmıştı. Öfkeyle kabarıp dalgalanıyorlardı, sanki bir canavar merkezde sinsice dolaşıyor, ara sıra tekmeliyor, pençeliyor ve kurtulmaya çalışıyordu. Bu canavarı çevreleyen çalkantılı enerjiyi görmek için büyüü Görü'ye ihtiyacım yoktu. Bunun kötü, çok *kötü* olduğunu bilmek için.

Elias hiç kımıldamadı. Karanlık kütlenin bir parçası kopup ona doğru uçarken ve onu doymak bilmez bir açlıkla yutarken bile başını bir daha kaldırmadı. Vücudunun yok oluşunu dehşetle izledim. Son saniyede elini uzattı, parmakları umutsuzca bana doğru uzanıyordu, boğulmakta olan bir kurbanın bir kurtarıcıya işaret etmeye çalışması gibi.

Ama artık çok geçti. O gitmişti.

Bir an sonra küçük kütle, arkasındaki büyük kütle kadar şiddetli bir şekilde çalkalanmaya başladı ve küçük bir kasırğa şekline dönüştü. Kükredi ve döndü, Elias'tan geriye kalanları dışarı fırlattı - tüm yaşamı ve rengi tükenmiş gevşek bir ceset, ben izlerken buruşmaya ve varoluştan kaybolmaya devam etti.

Chapter Ten

Nova

GÖLGELİ KASIRGA ÇEKİLDİ VE GERÇEK YIKIMINI ORTAYA ÇIKARDI.
neden oldu.

Elias'tan geriye parçalanmış kemik yığınları, etrafa saçılmış küller ve yırtık pırtık giysi parçalarından başka pek bir şey kalmamıştı.

Nabzım öfkeyle atarken, etraflarında dönen enerjiyi okumaya çalışarak korkunç kalıntılara doğru koştum. Bu kadar hızlı, bu kadar eksiksiz, bu kadar... bu kadar... gelen ölümü anlamaya çalışıyordum.

Yıkıcı bir şekilde.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve bir elimi kemiklerin üzerine uzattım, cevaplar için çaresizdim. Belki bir dokunuşla bir şeyler bulabilirdim. Belki hâlâ kurbanına yapışmış olan ölümcül büyüü içime çekebilir, içime yerleşmesine izin verebilir ve onu içimden anlamlandırabilirdim...

Ama içime yerleşen tek şey korku ve mide bulantısıydı.

Bu diyar her geçen dakika daha da acımasızlaşıyordu. Boğazım düğümlendi. Bir an için gözyaşları tehdit etti. Bir kırılma noktasına ulaşıyordum, korkunç bir farkındalık-

Buraya hiç gelmemeliydim.

Boyumdan büyük bir işe kalkışmışım ama yine de gözyaşlarımı sildim ve başımı dik tuttum.

Başka ne yapabilirdim ki?

Ayak sesleri yaklaştı ve ardından öfkeli bir ses duyuldu: "Neler oluyor?"

Aleksander'ın bakışlarıyla karşılaşmayı bekleyerek o sese doğru döndüm. Ama o bana bakmıyordu. Arkamdaki bir şeye bakıyordu.

Omzumun üzerinden baktığımda, ölümcül gölge kasırgasının yeniden oluştuğunu, duvardan uzaklaşıp bir kez daha bize doğru geldiğini gördüm.

Ayağa fırladım ve aceleyle geri çekildim. Dumanlı karanlığın şeritleri, bizim yönümüze doğru gürlerken dönen ana kütleden sıyrıldı, her bir şerit kırbaç gibi bir hızla geniş ve çılgınca süpürüldü - bu karanlık uzantılardan kaçmak mümkün olmayacaktı.

Aleksander'ın altın rengi gözleri bana doğru parladı. "Kaos," diye nefes aldı, "*neler* oluyor-"

Gölge vücuduna doğru tırmandı.

Yaklaşan saldırılarını daha onları görmeden hissetmiştim, bu yüzden onu yoldan itmeyi başardım ve sonra kendim kenara çekildim. Gölgeler sıklondan uzaklaştıkça parçalara ayrıldılar ve dağılmadan önce bir anlığına Aleksander'ın etrafında tehditkâr bir şekilde dönen daha küçük spirallere dönüştüler.

Hâlâ bana saldırıyla bir ilgim varmış gibi bakıyordu. Onu güvenli bir yere itmek otomatik bir tepkiydi, aslında gölgelerin o pislige çarpmasına izin vermeliydim.

"Neler olduğunu biliyor gibi mi görünüyorum?" diye sordum.

Gözleri benimle dönen karanlık enerji bulutu arasında gidip geliyordu. Yuvarlanıyor ve kükrüyordu, gümüşü siyah küçük patlamalar ara sıra etrafında patlıyordu, ama o an için başka hiçbir şey bize saldırmadı. Aslında, tekrar geri çekiliyor, daha güvenli bir mesafede ileri geri volta atıyor gibiydi - neredeyse avını ölçüp biçen akıllı bir yırtıcı gibi.

Aleksander, Elias'ın kalıntılarının yanında diz çökmüş, bir yığın toz ve kemik parçasını avucunun içine alıp parmaklarının arasından süzülmesine izin verirken bir gözünü ayırmadı. Bir an için yüz ifadesi acı çekmiş gibi göründü. Hatta perişan.

Görünüşe göre, kibirli küçümseme dışında başka duyguları da varmış. Kim bilebilirdi ki?

Ona doğru belirsiz bir adım atarken suçluluk duygusu midemi sıkıştırdı. Keşke Elias'ı yakalamak için yeterince hızlı olsaydım. Onu *durdurmak* için, bir şekilde...

"Her şey çok hızlı oldu," dedim sessizce.

Işık Kralı yavaşça ayağa kalktı. Sanki bu son ölümün yükünü omuzlarına yeniden dağıtmaya çalışıyormuş gibi ağırlığını bir taraftan diğerine kaydırdı.

"Özür dilerim. I-"

"Her şey bitti." Şiddeti giderek artan kasırgayı işaret etti, kara bulutları bir kez daha tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu. "Buna odaklan."

Dikkatimi tekrar ona yönelttim. Aynı anda daha yüksek sesle kükredi, ikinci bir karanlık şerit darbesi sesi hızla takip etti; onlardan kaçınmaya çalışırken dengemi kaybettim.

Aleksander beni göğsüne bastırdı ve ikimizi de sabitlemek için bir kolunu belime doladı. Ve yine oldu: Onun dokunuşu, yakınlığı göğsümde garip bir dalgalanmaya neden oldu, aramızda vahşi bir büyü kıpırtısı...

Gücümün herhangi bir işaretinin tekrar tenimde patlak vermesini engellemeye çalışarak sinirli bir şekilde tutuşundan kurtuldum. Şu anda dikkatimi dağıtacak başka bir şeye ihtiyacım yoktu. Kafamın içinde çılgılık atan sorulara ihtiyacım yoktu, neredeyse önümüzdeki tehdit kadar yüksek sesle-

Neden böyle bir etkisi var? Bu neden sürekli oluyor?

Aleksander dönen fırtınaya odaklanmaya devam etti ve az önce aramızda geçenleri görmezden gelerek sakince, "Rose Point'te o gece etrafınızda buna benzer gölgelerin patladığını gördüm," dedi.

"...Yani?"

"Belki de *bu* gölgeler hakkında bir şeyler yapmalıyız?"

"Aynı şey değil. Dünyadaki her karanlık zerresini *senin* her ışık zerresini kontrol edemeyeceğin gibi ben de kontrol edemem."

Çenesinde bir kas kasıldı. "Bize bir iyilik yapıp *deneyebilir misiniz?*"

Bükülen kütle tekrar kükredi, bazı kısımları karardı ve sadece tehdit edici olarak tanımlanabilecek bir şekilde dalgalandı. Sanki benim ona karşı bir şey *deneme* ihtimalime karşılık veriyordu. Ve yine, onun *canlı* olduğuna dair garip bir his vardı içimde.

Aceleyle birkaç adım daha attım, perspektif kazanmaya çalışıyordum. Bir sonraki nefesimle birlikte soğuk bir rüzgâr dalgası üzerime çöktü -Hayalet, her ne yaramazlık yapıyorsa oradan dönüyordu. Bacağıma bastırarak beni yerimde tuttu, sırtı elimi dayayabilmem için sağlam bir temel oluşturdu.

(Seni yirmi dakika yalnız bırakıyorum ve geri bu mu oluyor?) "Bir kez olsun beni yargılama," diye mırıldandım,

Omzuma doğru savrulan bir gölge çizgisi.

Bunu Aleksander'a asla itiraf etmeyeceğimden değil, ama bana doğru saldıran enerji çok... *tanıdık* geliyordu. Yine de kolayca anlayabileceğim bir şekilde değil.

Açıkla. Ve onun öldüğü gece kanalizе ettiğim şeyle aynı olup olmadığını kesin olarak söyleyemezdim; sonuçta karanlığın o korkutucu, yıkıcı pençelerini asla yeniden yaratmamıştım.

En azından bilerek değil.

Ama şimdi, babamın öldürüldüğü geceye ait anılar zihnimi dolduruyor, *kontrol etmek* bir yana, herhangi bir şeye tam olarak konsantre olmamı bile imkânsız hale getiriyordu. O gece hiçbir şeyi kontrol edememiştım. Her şeyden kaçmıştım.

O zamandan beri pek çok açıdan kaçmaya çalışıyordum.

Phantom sızlandı, bileğimi dürttü ve bileziklerimin orada olduklarını hatırlatmak istercesine birbirine çarpmasına neden oldu.

Seçeneklerimi düşünerek çeşitli boncuklara ve bantlara dokundum.

Duvardaki büyüü boşaltmamın üzerinden bir saatten fazla zaman geçmişti. Yeterli bir iyileşme süresi gibi gelmiyordu. Vücuduma *daha da fazla* garip enerji çekme riskine girmeye cesaret edebilir miydim - etkileri daha sonraya kadar tam olarak ortaya çıkmayabilirdi?

Aleksander yanıma gelerek beni içimdeki tartışmadan uzaklaştırdı. "Eğer kaçacaksan, bunu şimdi yapmanı öneririm," dedi parmak uçlarına çağırdığı ışık kürelerini inceleyerek. "Böylece en azından yolumdan çekilmiş olursun."

Öfkeli bir sıcaklık vücuduma yayıldı. "Seni burada yalnız başına ölüme terk etme fikrini ne kadar sevsem de hiçbir yere gitmiyorum."

Karanlık bir şekilde , yakalayamadığım bir şeyler mırıldandı - parmaklarımı bileziklerimin üzerinde daha amaçlı bir şekilde gezdirmekle meşguldüm.

Bazen bana rehberlik ederlerdi. İnce titremelerine ve yer değiştirmelerine alışkındım... ama siyah gül bilezik hareket etmeye başladığında şaşırdım, boncukları kavurucu soğuk bir rüzgârda dişler gibi şakırdıyordu.

Sonra Orin'in bana yıllar önce anlattığı, büyü yansıtmanın daha gelişmiş yönünü hatırladım: İnsanın özünü havaya değil de bir *şeylerin* içine göndermesinin nasıl mümkün olduğunu -sadece sürüklenen değil, sahiplenilen bir ruh haline gelmenin-. Yukarıdaki dünyada buna yakın bir şeyi asla başaramamıştım. Ama bu âlem farklıydı, görünüşe göre güçlerime daha elverişliydi. Nesnelerden anılar çıkarma konusunda daha güçlü bir yeteneğe zaten tanık olmuştım, yani belki...

"Lütfen bana yakın dur," diye fısıldadım, sadece Phantom'un kulaklarının duyabileceği kadar sessiz bir şekilde. "Yeni bir şey deneyeceğim."

(*Neden bu işin sonu kötü bitecekmiş gibi hissediyorum?*) "İşler daha da kötüleşecek gibi değil."

(*Bunu geçmişte de söylemiştin ve yanılmıştın.*) "Bir şeyler yap," diye tersledi Aleksander, "ya da *kenara çekil.*"

Dişlerimi sıkarak Fantom'u sertçe yaklaştırdım. Yumuşak bir inilti daha çıkardı ama itaat etti. Onun rahatlatıcı ağırlığı bacaklarıma baskı yaparken, bileziklerimi hızla yeniden düzenledim, siyah-gül bilezik sol bileğimde tek başına olacak şekilde yerlerini değiştirdim, böylece ona ve kanalize ettiği yeteneğe daha iyi odaklanabildim.

Kolumu kaldırdım ve kendimden bir parçanın onunla birlikte kalktığını, bedenimden ayrıldığını hayal ettim. Hayalet gibi bir gölgem şekillenmeye başladı, dökülmeye hazırlanan ikinci bir deri gibi kenarlarımda parlıyordu. Bir sonraki anda, siyah işaretler kaldırdığım kolumun üzerinde ani, güçlü bir yoğunlukla spiral çizerek nefesimin kesilmesine neden oldu.

Sakin kalmaya çalışarak kendime *bunun iyiye işaret* olduğunu hatırlattım.

İşaretler geçmişte iyi ya da kötü her zaman daha güçlü büyüünün habercisi olmuştu.

Derin, sakın bir nefes ve o işaretler fiziksel kolumdan kalktı, onun izdüşümüne doğru büküldü, hayalet uzantımı daha katı hissettiren bir şeye kaynakladı. Daha ağır.

Uzun sürmeyeceğinden korkarak, güçlendirilmiş projeksiyonu hızla ileri doğru yönlendirdim ve Aleksander ile bana doğru ilerleyen dönen gölge kasırgasına nişan aldım.

Projeksiyonum yaklaşan tehdide çarptığında, onu fiziksel bedenimde hissettim: Elime karşı bir baskı, sanki ona *gerçekten* dokunuyormuşum gibi. Sanki dönen karanlığı yakalayabilir ve onunla güreşerek boyun eğdirebilirmişim gibi.

Başka ne yapacağımı bilemediğim için tam olarak bunu denedim.

Elimi tutacakmış gibi yumruk haline getirdim ve sonra bileğimi sertçe salladım.

Ve sihrin dolambaçlı kasırgasının bir bölümü gerçekten *hareket etti*. Bunu başarmıştım.

Bana ait olmayan bir enerjiye sahiptim.

Tekrar denedim ve bu sefer çalkalanan kütleyi soymayı başardım. Uzun sürmedi ama kalbinde ne olduğunu görece kadar çözdüm.

Gördüğüm şey beni neredeyse şok içinde ağlatacaktı.

"Orada bir *insan* var."

"...Ne?"

"Bir kadın." Dönen gölgelere doğru birkaç adım attım, daha da öfkeli, daha yüksek sesli, daha tehditkâr hareketlerle dönmelerine kayıtsız kaldım. "Birisi var... birisi..."

Aleksander kolumu tuttu, beni geri çekmeye çalıştı. Bir an için neredeyse ona izin verecektim. Neden izin vermeyecektim ki? Elias'a yaptıklarına tanık olduktan sonra neden kendimi o kara bulutun içine *isteyerek* gömeyim ki?

Neden mi? Çünkü o gölgelerin ortasında biri vardı ve benimkine benzeyen bu kara büyüü dokuyordu. Onu *kontrol ediyordu*.

Benimkine en ufak bir şekilde benzeyen bir büyüü kontrol eden başka bir insan görmemiştim.

Bu yüzden geri çekildim ve siyah girdabın içine doğru daha hızlı koştum, gölgeler beni yutarken bile ilerlemeye devam ettim ve sanki derimi kırılğan tabakalar halinde donduruyorlarmış ve kemiklerimi parçalamakla tehdit ediyorlarmış gibi hissettim.

Her adım ağırlaşıyor, dayanılmaz bir hal alıyor, bacaklarımdan yukarı doğru acı hançerleri fırlıyordu.

Ama derine indikçe onu daha sık görüyordum. O gerçkti.

Onu hayal etmiyordum.

Bu yüzden hareket etmeye devam ettim.

Sonunda ona ulaştığımda, her şey -planlarım, cesaretim, umudum- beni terk etti. Bir an bayıldım ve bir sonraki anda kadına sertçe çarparak ikimizi de yere yuvarladım. Bir gölge ve toz fırtınasının içinde yuvarlandık. Büyüsünün soğuğu etrafımda titreşmeye devam ediyordu. Birbirimizden ayrılıp ayağa kalktığımızda, o da geri sıçradı ve esasını kaldırarak soğuğu daha hassas bir şekilde yönlendirmek için kullandı; buz gibi bir hava uzuvlarımı sardı. Göğsümü.

Boğazım.

Nefes alamıyordum, *lanet* olası nefes alamıyordum-

Serbest elini kaldırdı ve bana doğru vurdu, bu hareketle arkasındaki havadan karanlık iplikler çekti. Asasını da hareket ettirmeye devam etti ve gölgeli ipler önünde birlikte örülmeye başladı.

Refleks olarak karşı koydum, kendimi iplerin içine yansıttım, yakalayabildiğim kadarını yakaladım ve *sertçe* çektim. Onu tekrar kapatmadan önce onları koparmaya kararlıydım. Sadece birkaçını koparmayı başardım ama bu onun dikkatini çekmeye yetti; ne yaptığımı anladığında gözleri büyüdü.

Tamamen hareketsiz kaldı. Gölgele r     ld  ve soğuğun    unu da beraberinde g   rerek aramızdaki havayı puslu ama nispeten berrak bırakarak uzaklaştı.

baktık, y      de aynı şok ifadesi vardı.

B     daha da dağılırken onu daha yakından inceledim. Uzun boylu ve kaslıydı, giydiği nispeten bol, koyu renk kıyafetlerin altında bile potansiyel g    açıkça g        . G   leri koyu ametistin ilginç bir tonundaydı ve   zellikle yumuşak y     n geri kalanıyla karşılaştırıldığında delici ve keskindi. Saçları sıvı gece dalgaları gibiydi, ara sıra g             le parlıyordu ve bana kayan yıldızları d            .

Kısa s  re sonra fark ettim ki, bu *yıldızlar* aslında başının etrafına bağlanmış narin bir bandın parçasıydı; ince g      zincirler bu bantt n aşağı doğru sarkıyor, uzun obsidyen tellerin altından dışarı bakıyor ve en ufak bir ı ıkta bile parıldıyordu. Aynı derecede narin olan diğer zincirler de boynunu ve kollarını bir amaca y  nelik ve hassas bir şekilde             , şöyle ki -bir bakışta- hepsi kahverengi tenine kalıcı olarak d    e yapılmış ve parlak bir şekilde parlayan m  rekkep gibi g          .

Ta ıdığ  asa yarı havada duruyordu, ama onun geri kalanı tamamen hareketsizdi. Hareket etmesini bekledim. Daha fazla g   enin içinde kaybolmasını.

Ama hayır, o sağlamdı.

Bu          de açıkça sağlam, açıkça gerçek, açıkça *canlı* olan başka bir varlık.

Sonunda hareket etti. Asasını yere vurdu ve kendini ona dayadı ve sonra anlamadığım bir dilde bir şeyler s  yledi. Durakladı. Tekrar denedi, s   leri daha ısrarlı hale geldi. Daha    keli.

Omzumun   zerinden Aleksander'a baktım. Aynı derecede şaşkın ve kafası karışmış g          . Bize doğru bir adım atmaya başladı-

Kadın bir bakış ve benim için hala anlaşılmaz olan, ancak açıkça bir uyarı olan bir dizi ısıricı kelimeyle onu durdurdu.

Bakışlarını tekrar y     e   virdi ve uzun, rahatsız edici bir an boyunca beni değerlendirdi.

Ve sonra tekrar konuştu, bu sefer imparatorluğumun ortak dilinde, kelimeleri net ama yavaş geliyordu: "Senin b     . Ele ge     . Necromancy. Evet?"

Kalbim ciğerlerime sıçradı ve normal bir nefes alma şansını ortadan kaldırdı. *Ölü çağırma*. Bu terimin hayatımda o kadar seyrek kullanıldığını duymuştum ki, sanki benimle hâlâ yabancı bir dilde konuşuyormuş gibi hissettim. Sanki onu bir şekilde yanlış duymuş olmalıydım.

Ama başımı sallamayı başardım.

"O zaman sen de haydut avcılarından birisin?" diye sordu. "Sanırım bir ödül peşindesiniz?"

Sertçe yutkundum, tereddüt ettim, güvenli bir cevaba karar vermeye çalıştım. "Avlanıyorum... *bir şey*. Ama bir ödül peşinde değilim. Altın ya da başka bir şey değil yani."

Beni değerlendirmeye devam etti. "Yine de Işık Canavarı'nı yakaladınız mı?" Gözleri Aleksander'a doğru kaydı.

"Tam olarak değil," dedim.

"Hiç de değil," diye araya girdi Aleksander, bir adım daha atmaya çalışırken kadın yine engel oldu, bu kez hızla çağırdığı karanlık gölgelerden oluşan bir ciritle esasını savurarak ona doğru uçtu.

Aleksander saldırıyı zar zor savuşturdu.

Diğer elini tehditkâr bir şekilde bana doğru kaldırmasına rağmen bu kadından birdenbire biraz daha fazla hoşlandım.

"Bu diyarda sadece kısa bir süredir seyahat ediyorum," dedim ona. "İstemedenden de olsa ona rastladım."

"Donmuştu. Uyuyordu."

"...Bunu nereden biliyorsun?"

Soruma cevap vermek yerine gözlerini kıstı ve bana bir adım daha yaklaştı. "Yani Canavar'ı sen yakalamıyorsun. Onu *uyandıran* sendin. Ve şimdi de onu buraya getirdin."

"Ben... Evet, bir bakıma öyle ama-"

"Peki," dedi esasının ucunu göğsüme vurarak, "böyle bir suçun cezasının *ölüm* olduğunu biliyor musun?"

Chapter Eleven

Nova

DUDAKLARIMDAN BİR DÜZINE AÇIKLAMA DÖKÜLMEME ÇALIŞTI.

Bu bir kazaydı.

Bunu nasıl yaptığımı bilmiyorum.

Elimden gelse onu o lanetli uykusuna geri gönderirdim. Tutarlı bir şey çıkmadı.

Ben daha bir inilti bile çıkaramadan kadın tekrar konuştu. "Yedi yıldır onun işini bitirmeye çalışıyoruz." Asasını göğsümün derinliklerine sapladı. "Onu ormanına hapsettik - en azından onu ve büyüsunü burada daha fazla tahribat yaratmaktan alıkoyduk. Sen kimsin ki onu uyandırdın? Onu serbest bıraktın? Onu *buraya*, Erebos'a bu kadar yakın bir yere getirdin?"

"...Erebos? Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum-" "Sessiz ol."

Hayalet ikimizin etrafında dönüyor, tehditkâr bir şekilde kadının topuklarına vuruyordu. Kadının gözleri birkaç kez Hayalet'e doğru kaydı ama Hayalet'in vücudu değişip şişerek daha büyük bir boyuta ulaşırken ve gözleri beyazın ürkütücü bir tonuna dönüşürken bile dişlerini görünce irkilmedi.

Ensemdeki tüyleri bile diken diken eden uhrevi bir hırıltı çıkardı. Sonunda tamamen dikkatini çekti; sanki asasını çevirip ona doğrultmayı düşünüyormuş baktı. O kıpırdayamadan Zayn da bölüğümüzün geri kalan iki askeriyle birlikte geldi. Aleksander ile hızlı bir bakış alışverişinde bulundu

Bana doğru tereddütsüz adım atmadan önce. Uzaktan körlemesine içine girdiği bu durum ona tam bir kaos gibi görünmüş olmalı ama o her zamanki rahat gülümsemesiyle her şeyi karşıladı ve basitçe şöyle dedi: "Silahını arkadaşşımdan başka bir şeye doğrultmanı öneririm. Şimdi."

Saldırgan şansını hesaplarken göğsümdeki baskı biraz gevşedi.

Aleksander kuzeninin yanına gitti, eli kalçasındaki kısa kılıcın üzerinde tehditkâr bir şekilde dengede duruyordu.

Kadın sonunda duruşunu gevşetti ve asasını yere bıraktı. Nefesim de bu hareketi takip etti; göğsümde bir acı bırakan ve sanki ciğerlerimdeki tüm hava boşaltılmış gibi sersemlememe neden olan yavaş bir gerilim nefesi.

"Oldukça gezgin bir parti," dedi kadın, bakışları hepimizin üzerinde gezindikten sonra bana takıldı.

"Yalnız seyahat edecek kadar aptal değiliz," dedi Aleksander, kılıcını daha sıkı kavrayarak, "öyle görünüyor ki sen de öylesin."

"Gölgeler çağrılarına kulak veriyor. Göründüğüm kadar yalnız değilim."

Övünmesine rağmen, artık etrafında o gölgelerden hiçbirinin oluşmadığını hissediyordum. Yine de bunu kendime sakladım, ona bakarken kim olabileceğini anlamaya çalışıyordum. Bizi nasıl bulmuştu ve Aleksander'ı uyandırmam konusunda neden bu kadar bilgili ve ilgili görünüyordu. Aklımda o kadar çok soru vardı ki...

Ama tek dönüp dolaşıp geldiğim şey onun ne olduğuydu. Başka bir büyücü.

Benim gibi.

Kelimeler kafamın içinde tekrar tekrar yinelenip duruyordu: *O da benim gibi. O da benim gibi. O da benim gibi.*

Bunun imkânsızlığına o kadar kapılmışım ki, ilk başta iki ayrı tarafın birbirine ne kadar tehlikeli bir şekilde yaklaştığını fark etmemiştim. Aleksander kılıcını kınından çıkarmıştı. Zayn, Elias'ın kalıntılarına doğru bakıyordu; tüm olanları bir araya getiriyor gibiydi ve şimdi Aleksander'ın planladığı kanlı cinayette kuzenine yardım etmeyi düşünüyor gibi görünüyordu.

Elias'a olanlar beni ne kadar dehşete düşürmüş olsa da, bu kadına saldırmalarına izin veremezdim.

Onunla gerçekten konuşma fırsatı bulmadan olmaz.

Daha önce yaptığım gibi dikkatini çektim; siyah-gül bileziğim aracılığıyla yönlendirilen gücü çağırarak.

Bu sefer özümün bir kısmını esasına aktardım ve cansız bir nesneye sahip olmanın büyüden daha kolay olduğunu kanıtladım. Elimi ona doğru kaldırdım, yumruk haline getirdim ve hemen avucumun üzerinde belirgin bir baskı hissettim

-Sanki asanın kendisini tutuyormuşum gibi. Bileğimin bir hareketiyle silahı geriye doğru eğdim ve onu da beraberinde geriye doğru tökezlettim.

Bu, şimdiden yararlı bir yeni yetenek olduğunu kanıtlıyordu.

Yine sadece birkaç saniyelik bir kontrol sağladım ama bu onu hayal kırıklığına uğratmaya, planlarını yeniden düşünmesini sağlamaya ve nihayetinde kendisiyle grubum arasına daha fazla mesafe koymaya yetti.

Aleksander gözlerini bana doğru çevirdi, yaptığım bu son numarayı merak ettiği belliydi.

"İğrenç, berbat, ölümcül kaotik bir şey daha," dedim, karakoldaki sözlerini yankılayarak.

Cevabını beklemedim, kadının peşinden koşmaya başladım bile.

"konuşalım," diye usulca seslendim ona.

Diğerlerinin duyabileceği şekilde. "Sadece seninle benim aramda, belki?" "Neden?"

Ses tonumu sertleştirdim. "Çünkü sana bazı şeyleri açıklayabilirim. O çok endişelendiğin *Işık Canavarı* hakkında sana daha fazla bilgi verebilirim."

Omzunun üzerinden şüpheci bir bakış fırlattı ama -birkaç dakika önce silahını tutmak için kullandığım elime temkinli bir bakış attıktan sonra- ona yetişmeme izin verdi.

Tek arkadaşımızın iki sıska, kırılğan görünümlü ağaç ve kırık taşlardan ibaret olduğu تنها bir tepeye doğru ilerledik. Phantom önümüzde koşuyor, etrafı kokluyor ve tehditlere karşı gözcülük yapıyordu.

Yokuş yukarı çıkarken Zayn bizi takip etmeye başladı ama ben hemen geri dönüp önünü kestim.

"Birkaç dakika önce çok güçlü bir büyü kullandı," dedim ona sessizce. "Dikkatli davranmalıyız, sanırım-izin verin de onun iyi tarafına geçmeye çalışayım."

"Bunu başarabileceğini düşünüyor musun?"

"*Seninkine* binmeyi başardım, değil mi?"

Bana çarpık bir sırıtış attı. "Sadece... dikkatli ol," dedi, gözlerini kadına doğru kaldırarak. "Bu cehennemde yaşamayı başaran hiç kimseye güvenilmez. Onlar doğal varlıklar değil. Gerçekten *hayatta* bile olmayabilir."

İkimizin bu cehennemde ve hayatta olduğumuzu söylemeyi düşündüm. Ama sadece başımı salladım ve Aleksander'la birlikte mesafesini korumasını istedim.

Tepeyi tırmanıp ona doğru yaklaştığımda kadının yüzündeki şüpheli ifade devam ediyordu; ben kendi ellerimi bir barış jestiyle kaldırırken bile elleri esasını şiddetle kavıyordu.

"Silahlarını sana çevirmelerine izin vermeyeceğim," dedim ona, bu tür şeyleri gerçekten kontrol edebilen biri gibi görünmek için çok uğraşarak. "Ve artık kendi sihrimi de sana karşı kullanmayacağım. Ama karşılığında bazı sorularım var."

Ağzı sert bir çizgide sabit kaldı ama itiraz etmedi. İtiraz etmesini bekliyordum. Sessizliği daha da kötüydü; nereden başlayacağımı bilemiyordum.

Ağaçlardan birinin altına kıvrılmış olan Hayalet, rahatsızlığını hissederek başını kaldırdı ama endişesini el sallayarak geçiştirdi.

Uzun süre sessiz kaldıktan sonra ilk olarak kadın konuştu, gözlerinde benimkilerle eşleşen ani bir merak parlıyordu. "Daha önce gölgelerimi kontrol etmiştin. Sonra da asamı."

"Kısaca."

"Çok güçlü bir büyücülük bu."

"Öyle mi?" "Öyle mi?" diye sordum, kelimeler ağızımdan çıkarken kulağa fazlasıyla hevesli geldiğini fark ettim.

Bana garip bir bakış attı.

"Bu sadece... yakın zamanda edindiğim yeni bir beceri."

"Güçlü ve potansiyel olarak tehlikeli," dedi kesin bir ifadeyle. "Eğer ne yaptığınızı bilmiyorsanız."

Demek istediğini ima etti.

Belli ki ne yaptığınızı bilmiyorsunuz.

Buna verdiğim yanıtı ısırdım, cılız ağaçlardan birine yaslanmış, esasını dalların kıvrımına dayamış ve ona bakarken onu izledim.

Çok güzel bir silahtı. Boyundan biraz daha uzundu, büyük kısmı koyu gri bir ağaçtan oyulmuştu. Ucunun etrafına zarif bir şekilde sarılmış bir çeşit gümüş metal, dikenlerle kaplı bir asma şeklinde kalıplanmıştı. Bir şekilde hem narin hem de korkutucu görünüyordu. Dikenlerden birkaçı alçak ışıktaki parlıyordu; fark ettim ki bunlar mücevher taşlarıydı. Her birini inceliyor, onlara dokunuyor ve ara sıra başka bir dilde kelimeler fısıldıyordu.

Kendini ve doğrudan taşları. Bir müzisyenin enstrümanına ince ayar yapması gibi.

O bunu yaparken taşlardan birkaçı renk ve parlaklık değiştirdi ve ben bakmaktan kendimi alamadım, ellerinin parça üzerinde ustaca hareket edişiyile büyülenmiş gibi sessizliğe gömüldüm; bana Orin'i hatırlattı, çok düzensiz bir şekilde hızlı ama ustaca hareket ediyordu - kurcalarken ama bir amaç uğruna.

Akıl hocamın düşüncesi göğsümü çökertecekmiş gibi hissettirdi.

Bensiz mi idare ediyordu?

Sadece bir günden biraz fazla oldu diye düşündüm, ama çok çok daha uzunmuş gibi geldi.

Boğazımı temizledim, sessizlikten ve onun yarattığı anılardan rahatsız olmuştum.

Merak, kadının bakışlarını bir kez daha aydınlatarak bana baktı ve yine sessizliği bozan o oldu. "Konuştuğunuz dil... ışıktaki uzun zaman geçirmişsiniz."

Anlamalarını kavramadan önce bir an için kelimeleri düşündüm. "Yaşayan dünyada mı demek istiyorsun?"

Elleri silahının etrafındaki metal sarmaşıktaki hareketsiz kaldı. İşine dönmeden önce tek bir kez başını salladı.

"...Son bir iki gün hariç *tüm* zamanımı orada geçirdim," diye itiraf ettim. Bu konuda yalan söylemeye çalışmanın bir anlamı yok gibiydi. Ve belki de gerçek beni daha az tehdit gibi gösterecekti -asasıyla kazığa oturtması gereken biri gibi. "Ve yukarıdaki dünyada benimki gibi güçleri olan biriyle hiç karşılaşmadım."

Kirpiklerinin altından bana baktı, bu kez başını tamamen kaldırmaya zahmet etmedi. "Hayır. Sanmıyorum. Böyle şeyler genellikle ışıktaki uzun süre kalmaz."

Yirmi beş yıl, ona söylemek istedim.

Yirmi beş yıl boyunca o dünyada yaşadım, sihir ve her şey, ancak bazı günler nasıl olduğundan emin değildim.

Kendime karşı dürüst olursam, *çoğu* gün nasıl yapacağımdan emin değildim.

"Ama yine de," dedi, bakışları tepeden Aleksander'a doğru kayarken, "onun gibi şeyler karanlıkta da uzun süre dayanmazlar."

"...Yine de ," diye düşündüm.

Diğerleri uzakta ve kendi aralarında yoğun bir sohbete dalmış olsalar da sesini alçalttı.

"Bu diyarın dehşetine hemen yenik düşmeliydi," dedi. "Burası onun gibi varlıklar için uygun bir yer değil."

"Büyüsü onu ve takipçilerinin geri kalanını yalıtmış gibi görünüyor," dedim. "Eğer böyle bir şey mümkünse?"

"Evet. Bu mümkün." Çenesi gerildi ve gözleri buzlu mordan, yıldızsız bir gece gökyüzünü akla getiren daha derin, daha koyu bir tona dönüştü. "Elbette bunun bir bedeli var. Bu yüzden geldiğinden beri Işık Canavarı'nı izliyoruz. İlk inişi bu diyarın bazı kısımlarının dengesini bozdu ve felaketle sonuçlandı. Ve yıllar boyunca her uyandığında, tekrar uyuyana kadar süren daha fazla felaket ortaya çıktı. Örneğin, üzerinden geçtiğiniz duvar yedi yıl önce hâlâ tek parçaydı. Ve biz de kendi sihrimizle onu güçlendirmek, yıkımın onun ötesine yayılmasını engellemek için elimizden geleni yaptık, ama şimdi..."

Şimdi, o yıkıcı *canavarı* bariyerlerinin üzerinden geçirdim.

Hay aksi.

Yine de büyü o duvarın dengesini gerçekten bozmuş ve yıkmış mıydı?

Son yedi yılda başka neleri yok etmişti?

Onu bulduğum koruya giderken tanık olduğum uğursuz uçurum... çatlamış toprak ve ona paralel ufalanan dağlar... tüm bu yıkıma da o mu sebep olmuştu?

"Eğer bu kadar rahatsızlık veriyorsa, ondan basitçe kurtulamaz mıydınız?" Merak ettim.

"Onu öldürmek için yaptığımız tüm girişimler boşa çıktı. Bir şey onu en güçlü büyülerimizden koruyor. Ve yeterince uzun süre soluduğunda havanın kendisinin bizim işimizi göreceğini *umuyoruz* ama bu da olmadı."

Bunun arkasındaki nedeni tahmin etmeye çalışmak yerine, "Dediniz ki *Biz*. Kaç kişisiniz?"

Bu âlemin gölgelerinde saklanan *daha fazla* büyücü olma ihtimali tüm bedenimi ürpertti. Bu yüzden mi yukarıdaki dünyada hiç karşılaşmamıştım? Belki de hepsi aşağıdaydı, ölümlere hizmet ediyor ve onların arasında düzeni sağlıyorlardı.

, değil mi?

Ama sonra... nasıl oldu da türümün geri kalanından bu kadar uzakta, yaşayan dünyaya geldim?

Peki Orin neden böyle bir şeyden hiç bahsetmemişti?

"Bir zamanlar bizden çok vardı," dedi kadın sessizce. "Ama artık değil."

Ayrıntıya girmek istemiyor gibiydi. Daha fazlasını öğrenmek için neredeyse patlayacaktım ama merakıma yenik düşmek yerine sadece "Adın ne?" diye sordum.

Sanki bu soru onu şaşırtmış gibi bakışlarını benimkilere çevirdi. Sanki neden umursadığımı bilmiyormuş gibi.

Ama az önce ses tonundaki yalnızlığı duymuştum. Sözlerinin nasıl soğuk, kayıp bir boşlukla yankılandığını. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum. Ve bazen sadece adını yüksek sesle duymak bile güzeldi; sevdiğin ve bağlı olduğun diğer her şey gitmiş olsa bile, boşluğun içinde hâlâ var olabileceğini kendine hatırlatmak için.

Biraz tereddüt ettikten sonra, "...Thalia." dedi.

Elimi uzattım. "Ben Nova."

Elimi hafifçe kavrayıp sıkmadan önce bir süre elime baktı. "Nova of the Above. Canavar ve kardeşlerinin yanında, ışıktaki yürüyen bir büyücü. Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Pek *memnun* olmuş gibi görünmüyordu ama bana karşı düşmanca bir tavırdan çok meraklı *görünüyordu*.

İlerleme var.

Yine de, onun dokunuşundan ve neredeyse *fazla* meraklı bakışlarından kaçma dürtüsüyle savaştığım zorunda kaldım.

Işığın Kralı'yla paylaştığım gerçek geçmişi bilmesine imkân yoktu. Kim olduğumu ya da ne yaptığımı bilmiyordu - Aleksander' gölgeleri ona karşı bir saldırıya yönlendirdikten sonra bu diyara nasıl geldiğini. Görünüşe göre onu buraya nasıl gönderdiğimi ve yere indiğinde buradaki yıkımı nasıl tetiklediğimi.

Ve bu *Thalia*'ya tüm sırlarımı hemen söyleyecek kadar aptal değildim, ondan daha fazla bilgi koparmak umuduyla her gerçeğin ortaya dökülmesine izin verecek kadar çaresiz olsam bile.

"Söyle bana Nova: Canavar'ı nereye götürüyordun?"

Tereddüt ettim, daha ne kadarını açıklamam gerektiğini merak ediyordum. Bakışlarım tepeden aşağı süzüldü ve önce Zayn'e takıldı.

Ondan yeterince hoşlanmıştım ama onunla ve diğerleriyle sadece bir gün birlikte olmuştum. Hiçbirine karşı gerçek bir bağlılığım yoktu ve onların da bana karşı bir bağlılık hissettiklerinden şüpheliydim.

Ayrıca, kılıç için gelmiştim, kral için değil. Ve işte beni o kılıca götürecek potansiyel olarak daha iyi bir rehber vardı. Aynı büyüye sahip biri

benim gibi. Gerçekten bu aleme *ait* olan biri.

"Onu hiçbir yere götürmüyordum," dedim ona. "Daha önce de belirttiğim gibi başka bir şey aramaya geldim. Onu ilk ben buldum. Gerçekten onu uyandırmak istememiştim. Bunu nasıl yaptığımdan bile emin değilim."

Bana inanmadığı belliydi.

Söylediklerimin doğruluğunda ısrar etmek, Aleksander ve diğerlerini arkamıza bakmadan hemen geride bırakmamızı önermek istedim.

Sadece bir şey beni duraksattı.

"Bu son uyanışından bu yana ne gibi *felaketler* yaşandı?" diye sordum.

Onu geride bırakma riskini almadan önce bilmem gerekiyordu.

Thalia'nın bakışları da benimkilerle aynı yolu izleyerek Aleksander'ı ve diğerlerini inceledi, gözleri düşünceli bir şekilde parlıyordu. "Şimdilik yok," diye itiraf etti. "Ama geçmişte yaptığı yıkımlar dikkatli olmak için yeterli bir sebep."

Şimdilik yok.

Benim sihrim onu uyandırmıştı ama ardından gerçekten felaket getirecek bir şey olmamıştı. Ne zaman birbirimize yakın olsak güçlerimiz arasında garip bir şeyler olduğu açıktı... Ya onunkini kontrol altında tutan ve bu diyarı kasıp kavurmasını engelleyen benim büyüümün etkisiyse?

Ona bu kadar yakından bağlı olduğum düşüncesiyle kusmak istedim.

Bu doğru olamazdı.

Orin'in yıllar boyunca bana verdiği tüm büyü derslerini düşünmeye çalıştım, keşke aktarmaya çalıştığı bilgilere daha fazla dikkat etseydim. Tüm farklı yasalar ve nitelikler - Aleksander ve benim aramda olup bitenlerin bir açıklaması olmalıydı.

Ama böyle şeyleri not alan biri hiç olmamıştım.

Pratik denemeler ne kadar acı verici ve dağınık olursa olsun, her zaman yaparak öğrenmeyi tercih etmişimdir.

Ben de bir deney yapmanın zamanı geldiğine karar verdim.

Chapter Twelve

Nova

"YÜRÜYÜŞE ÇIKMAM LAZIM."

Thalia'nın kaşları hemen şüpheyle kalktı.

"Köpeğim... huzursuz."

Phantom başını kaldırdı ve merakla kısa bir süre bana baktı, ama sonra sorgulamadan rolünü oynamaya başladı, ayağa fırladı ve daireler çizerek döndü. Başta rol yapıyordu, ta ki kuyruğu burnunun ucundan geçene kadar; sonra sanırım ciddi ciddi kuyruğunu kovalamaya başladı.

Boğazımı temizledim.

Dişlerini kuyruğuna geçirmesine ramak kala, çenesi ardına kadar açılmış bir halde durdu. Sözsüz emrimi okudu ve sonra tepeden aşağıya doğru fırladı.

"Hemen döneceğim," dedim, peşinden koşarak.

Thalia'nın bakışlarını enseme fiziksel bir ağırlık gibi hissettim. Ama şaşkınlıktan mı, meraktan mı yoksa sadece ilgisizlikten mi bilinmez, beni durdurmaya çalışmadı.

Phantom'a tepenin dibinde yetiştim. Yavaşlamaya başladı ama ben onu koşmaya devam etmesi için kurnazca teşvik ettim. Diğerlerinin geri çekilişimi izleyip izlemediğini görmek için arkama bakmadım, yüzlerindeki soruları görmek istemiyordum; zaten kendi başıma çok fazla soruyla uğraşıyordum.

Phantom'un önderliğinde birkaç dakika koşuttuktan sonra nefesimi toparlamak için tempolu bir yürüyüşe geçtim.

Yavaş bir tempoyla geri döndü. (*Nereye gidiyoruz?*)

"Emin değilim." Kollarımı kendime sarıp soğuğa karşı koydum ve daha hızlı yürüdüm. "Sadece... uzakta. Bir şeyi test ediyorum."

Bir yanım, geride bıraktığım şeylere ne olduğuna aldırmadan derinlere doğru koşmaya devam etmek istiyordu. Bu çılgın, imkânsız yolculukta sadece Phantom ve ben varken daha kolaydı - ya da belki de tüm görevlerimizde sadece ikimizin olmasına alışmıştım.

Sanırım *tanıdık* ve *kolay* olan da bazen aynı şeyi hissediyordu.

Fantom'a "Büyüm Aleksander'ın yanında olmadığında neler olduğunu görmek istiyorum, onun gücünün bu diyar üzerindeki etkisini etkilemek istiyorum," diye açıkladım.

Sonunda bir şey olmadan önce ne kadar -en azından bir milden fazla- yol aldığımızı bilmiyorum: Yerde bir titreme. Zayıf, ama kesin. Botlarımın etrafındaki kayaları sarsmasını ve havaya küçük toprak kabarcıkları göndermesini izledim.

Durdum, durumun ağır gerçeği üzerime çöktü. Önümdeki yol geniş ve boş olsa da, sanki az önce suratıma kocaman bir demir kapı çarpılmış gibi hissediyordum.

Hayalet de bunu hissetmiş olmalı; patinaj yaparak durdu ve geride bıraktıklarımıza doğru geri döndü.

Nefesimi tutarak döndüm ve ben de arkama baktım.

Uzakta, boş bir ufukta parıldayan tek yıldız gibi bir ışık parlıyordu; bu ışık her geçen saniye daha da büyüyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandım.

Gördüğüm manzaradan uzaklaşmaya çalıştım ama daha fazla yürümek için kendimi zor tuttum.

Şimdi ne olacak?

Doğrudan ona bakmasa bile, parıltıyı görmezden gelmek kısa sürede imkânsız hale geldi. Işık titredi ve genişledi, titredi ve genişledi, tekrar tekrar -şimdi bir yıldız patlamaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor.

Sihir.

Aleksander'ın büyüü olmalıydı; bu âlemde onun yarattığı parlaklığa yaklaşabilen başka bir şey görmemiştim.

Ve görmemiş gibi davranamazdım.

Sahip olduğum neredeyse tüm içgüdülere karşı gelerek diğerlerine doğru döndüm ve hızla koşuya dönüşen bir tempoyla yola koyuldum.

Elimden geldiğince hızlı koşmama rağmen Phantom sürekli önüme çıkıyor ve geri dönmek zorunda kalıyordum. Sonunda köpek halinin daha büyük bir versiyonuna dönüştü ve önüme geçerek beni durmaya zorladı.

(Yeterince hızlı değilsin,) dedi işaret ederek.

Tereddüt ettim, ancak bu diyara geldiğinden beri ne kadar sağlamlaştığını hatırlayana kadar. Sinirlerimi çelikleştirerek boynunun etrafındaki kürkü bir avuç tuttum ve kendimi sırtına çektim.

İleri doğru fırladı, neredeyse beni fırlatıp atacaktı.

Çaba sarf etmem gerekti ama birkaç saniye sonra kürek kemiklerinin arasında dengede kalmayı başardım. Ancak dengemi korumak için vücuduna yaslanmam gerekiyordu, bu yüzden karanlık arazide geri dönerken çoğunlukla kördüm, yüzüm onun ipeksi, rüzgârla savrulan kürküne gömülmüştü.

Ama yıkıma yaklaştığımızı anlamak için onu görmeme gerek yoktu.

Hissedebiliyordum.

Bu artık sadece bir titreme değil, toprağı dalgalandıran, bükülmesine ve sallanmasına neden olan sabit bir güç dalgasıydı. Güç bunaltıcıydı ama sıcaklık daha da kötüydü; ciğerlerim yakıcı havayı her içime çektiğimde patlayacakmış gibi hissedene kadar genişliyordu.

Soğuk bir enerji dalgasını serbest bırakırken yüzümü Phantom'un güçlü sırtına bastırmaya devam ettim. Çoğu kişi için bu enerji bir uyarıydı, sistemlerine yönelik kafa karıştırıcı bir şoktu. Benim içinse tanıdık bir rahatlık hissi veriyordu - beni kendime getirmeye yetecek kadar. Başımı kaldırarak, ısı ve gücün çoğunun kaynaklanıyor gibi görüldüğü yöne doğru gözlerimi kısıtım.

Aleksander'ı bir Işıık enerjisi fırtınasının ortasında diz çökmüş, başı öne eğik ve gözleri kapalı bir halde gördüm.

Diğerleri görünürde yoktu.

Korkunç bir düşünce beni yakaladı - bu dünyanın bir parçası çoktan parçalanmış ve onları yutmuş muydu?

Tıpkı yedi yıl önce dünyanın babamı ve diğerlerini yuttuğı gibi...

Her şey Gül Noktası'ndaki geceye çok benziyordu, sadece rollerimiz değışmişti. Aleksander burada, büyüsünü kabul etmeyen bir dünyadaydı, tıpkı benim o gece olduğum gibi. Ve şimdi kanalize ettiğı güç, diyarı dikişlerinden ayırmakla tehdit ediyordu.

Ama tüm bunlar ne *anlama geliyordu?*

Ne düşüneceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum. Ama eğer *bir şey* yapmazsam, ikimizin de bunları anlayacak kadar yaşamama ihtimali çok yüksekti.

Dışarı.

"Beni yaklaştır!" Hayalet'e büyü'nün çatırtı ve tıslamalarının arasından sesimi duyurmak için bağırarak "Beni yaklaştır!" dedim.

Emri yerine getirmeden önce bir süre tereddüt etti, yuvarlanan zeminin üzerinde tehlikeli bir şekilde zıpladı, sarsılan toprağa çarpan Işık enerjisi oklarından kaçtı. Özellikle şiddetli bir enerji çatlağı tam önümüzdeki toprağa çarptı ve Fantom doğruca yukarı sıçradı, refleksleri aniden köpekten çok kediye benzedi.

Kürkünü tutuşum kaydı ve beni çılgınca havaya zıplattı.

Ben yere çarpmadan hemen önce tekrar altımdan kaymayı başardı. Beceriksizce sırtından yuvarlandım ve yanından aşağı kaydım, ayaklarımı diktim ve birkaç tökezleme adımından sonra bir şekilde dik durmayı başardım.

Aleksander'a yaklaştıkça gölgeler tenimde canlandı. Derisi çatladı ve sanki gücüme cevap verircesine yarıklardan ışık aktı.

-Sanki o ışık sadece benim gelmemi bekliyormuş, özgürlüğe kavuşmak, karanlığıma karışmak sabırsızlanıyormuş gibi. Ve *ben* de bir heves dalgası hissettim. Kusursuz bir çekim...

Gölgelerim onunla çarpışmak istedi.

Umutsuzca.

Anlamıyordum ama ne pahasına olursa olsun ona ulaşmalıydım.

Phantom arkamda huzursuzca volta atıyor, ara sıra soğuk burnuyla beni dürtüyor ve bir kez daha sırtına atlamam için beni ikna etmeye çalışıyordu.

Ama içimde ani bir güven ve emin adımlarla ilerleme duygusu vardı; bu tehlikeli okyanusun geri kalanını tek başıma geçecektim ve bunu yaparken en iyi arkadaşımı riske atmayacaktım. İleri doğru koştum, dik durmak ve Aleksander'ı görüş alanımda tutmak için savaşıırken kaslarım gerildi ve dengem sarsıldı. Büyü büyüdü

Daha kalın. Sıcaktan boğulmak üzereydim. Ama yaklaşıyordum.

Yirmi ayak.

On feet.

Beş ayak-

Elimi uzattım.

Parmaklarım Aleksander'ın koluna dokunduğu anda etrafımızdaki dünya *çiçek açmaya* başladı.

Onu ilk bulduğum ormanda olduğu gibi, etrafımdaki her şey -solmuş otlar, uzun zamandır ölmüş çiçeklerin cılız kökleri, daha önce tüm yapraklarından yoksun olan yakındaki bir ağaç- hayata patladı ve havayı kör edici bir parlaklıkla doldurdu.

Bir kez daha, her şey aynı hızla öldü... ama ölümle birlikte göreceli bir sakinlik geldi. Yer artık titremiyordu. Aleksander'ın bedeninden çıkan ışık çatırdamayı ve fişkırmayı bıraktı ve bizi alacakaranlık rengine bir sessizlik içinde bıraktı. Huzurlu bir sessizlik değil, daha fazlasının gelme ihtimalinin ağır bastığı bir sessizlikti, tıpkı bir senfoninin yaklaşan kreşendodan hemen önceki sessiz notası gibi. Gelmesini bekleyip durdum - zillerin çarpışmasını, kemik titreten bir doruktan önce yükselen notaları...

Ama Aleksander'ın kolunu daha sıkı kavradığımda, sessizlik uzadıkça uzadı ve sonunda kalacağına inandım.

Şimdilik.

Aleksander başını öne eğmiş ve gözlerini kapatmıştı. Cildindeki ışık dolu çatlaklar, kollarındaki birkaç tanesi ve sağ gözünün tam ortasından geçerek yüzünün bir tarafını boydan boya bir tanesi dışında, çoğunlukla solmuştu. Bu çatlaklardan hâlâ büyü izleri akıyor, sıvı altından yapılmış gözyaşları gibi yanaklarından aşağı damlıyordu.

Koluna daha sıkı tutunarak -çoğunlukla denge için, şimdi -Etrafıma bakındım.

Zemin birkaç yerde çökmüştü ama onun dışında yıpranmamıştı. Birkaç sığ çatlak kalmıştı... ve bunların birkaçından küçük yeşil filizler çıkıyordu. Hatta birkaç filizin üzerinde çiçek tomurcukları bile vardı.

Bunların hiçbirinin daha önce burada bulunmadığından neredeyse emindim.

Görünüşe göre, her şey çiçek açtığı kadar çabuk ölmemişti.

Nedense bu bana şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf şeylerden biri gibi geldi: Ölüler için yaratılmış bir dünyada kök salan canlı bir bahçe.

Ne haltlar dönüyordu?

Aleksander'a tutunduğum yerden çekine çekine kurtuldum ve boyumun tamamına kadar yükseldim. Sesler duydum ve Zayn, Thalia ve kalan iki askerimizin kısa bir mesafe ötede durduğunu görmek için döndüm.

Hepsi bana bakıyordu - Thalia hariç, o da tomurcuklanan çiçeklere bakıyordu.

Önce Zayn hareket etti. Yaklaşırken bana baktı ama ilk kez tamamen suskun görünüyordu. Kelime bulmakta zorlanıp başarısız olduktan sonra yanımdan geçip gitti ve Aleksander'ın yanına koştu. Rowen ve Farren da hemen onu takip etti.

Kral onların yaklaşması karşısında kıpırdamadı, başını eğerek diz çökmüş vaziyette kaldı.

Bir yıl daha mı ?

Onu izlemekle o kadar meşguldüm ki -ve ara sıra etrafında büyüyen bahçeye şaşkın ve inanmaz bakışlar atıyordum- Thalia'nın aniden yanımda belirmesi beni ürküttü.

"Ölü çağırma..." dedi, bakışları bir kez daha çiçek açan bahçenin üzerinde gezinirken. "Yine de, ölüm yerine yaşam getirmesine yardım ediyor gibi görünüyorsun."

"Ama ben hiçbir şey *yapmadım*," dedim nefes nefese. "Ona karşı hiç büyü kullanmadın mı?"

Başımı sertçe salladım. "Büyü çağırarak şöyle dursun, düşünecek zamanım bile olmadı."

Bakışlarını bahçeden ayırmadı; çiçeklerden birkaçı açmaya başlamıştı, renkleri kırmızı, turuncu ve sarının parlak ve cesur tonlarındaydı. Hepsi sanki güneşten parçalar yakalıyormuş gibi altın kenarlı ve parlıyordu - bu dünyada gerçekte var olmayan göksel bir nesne; sadece değişen, bulutlu enerjilere sarılmış o garip ışık küresi vardı. O küre hâlâ hareket etmemişti. Yine de etrafıma baktığımda, Orin'in verandasında oturup güneşin ağaçların üzerinden doğuşunu izlediğimde hissettiklerimin aynısını hissettim.

"Daha önce de söylediğim gibi," diye fısıldadım, "onu uyandırdığımda da sadece ona dokundum. Yemin ederim."

Thalia o kadar uzun süre sessiz kaldı ki asla cevap vermeyeceğini düşündüm. Bana asla inanmayacağını.

Sonunda, "Ne kadar... *tuhaf*." dedi.

Nefesimi tuttum, sıkıntılı gözlerinin ardında hangi sonuçlara vardığını sormaya neredeyse korkuyordum.

"Senin büyün. Onun büyü. Birbirleri üzerinde derin bir etkileri var gibi görünüyor, değil mi?"

Bunu inkar edemezdim.

"Yani sen..." Doğru kelimeyi arıyor gibiydi. "...*Birlikte*," diye karar verdi ve vurgulamak için parmaklarını birbirine vurdu. "Sihirli bir şekilde birbirimize bağlıyız."

Yüzümü buruşturdum. "*Bağlanmak* çok güçlü bir kelime." Başka bir alternatif sunmadı.

Gözlerim, engellemek için elimden geleni yapmama rağmen tekrar krala kaydı.

Huzurlu, meditatif, hareketsiz - ama yine de son derece korkunç görünüyordu. Endişe verici derecede güçlü. Sanki her an gözlerini açabilir ve

Işık bir kez daha manzarayı çatırdatıyor, göz açıp kapayıncaya kadar her şeyi paramparça ediyordu.

Ama ona her baktığımda hissettiğim şey *dehşet* değildi.

Öyle olmalıydı.

Ama öyle değildi.

Ne olduğunu bilmiyordum. Ama baktıkça, aklıma bir anı düştü. Çocukken ilk kez karşılaştığımızda, beni eski evimin avlusunda saklanırken bulmuştu.

Çok gençtik.

Çok üzgündüm; derslerime, bana gölgeli yanlarımı ezip geçmeyi öğretmek için ellerinden geleni yapan öğretmenlerime kızgındım. Bu, annemin Orin'in bana özel ders verme teklifini kabul etmesinden önceydi. Hâlâ sihrimi saklamam ve sihirsiz normal bir hayat yaşamam için bir şans olduğuna inandığı zamanlardı. Tam da bunu yaparak onu mutlu etmekten bir şey istemediğim, *normal* olmak için her şeyimi verebileceğim zamanlardı.

Aleksander o gün beni teselli etmişti; gözyaşlarımın dikkatimi dağıtması için bir ışık gösterisi çağırırken yaptığı büyüünün sıcaklığını hâlâ hatırlıyorum.

Ve sonra beklenmedik bir şey yaptı: Benden de iplerini çağırmamı istedi, böylece hem aydınlığı hem de karanlığı birlikte dokuyarak bir şey yaratabilirdik - babamın bazen yatmadan önce beni eğlendirdiği gölge kuklaları gibi bir şey, sadece daha ayrıntılı.

O gün konuştuğumuz hiçbir şeyi gerçekten hatırlamıyordum. Sadece bahçenin etrafındaki tuğla duvarlara güneş ışığı ve gölgelerle yazdığımız hikayeleri, bir de etrafımızdaki çiçeklerin bizim gösterimizde canlanan hevesli bir seyirci gibi nasıl açtığını ve kalbimin belki de tüm çocukluğum boyunca ilk kez gerçekten huzurlu hissettiğini hatırlıyordum.

Ama siyaset ve diğer çarpık, keskin kenarlı şeyler o gün hissettiğim huzurun önüne geçeli çok olmuştu. O değişmişti. *Ben değişmiştim*. Aramızda çok fazla soru vardı, çok fazla plan yoldan çıkmıştı ve artık onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Yine de kanıtlar göz ardı edilemezdi.

Sihrimiz umutsuzca bir kez daha birlikte örülmek istiyordu - kendimizi içinde bulduğumuz bu dünyanın duvarlarına başka bir hikaye yazmak için.

Nedenini anlayana kadar, hoşumuza gitse de gitmese de birbirimize bağlıymışız gibi görünüyordu.

Bundan sonra ne yapacağımıza karar vermeden önce düzgün bir kamp kurup dinlenmeye karar verdik. Az da olsa uyudum ve ancak Zayn ilk nöbeti kendisinin tutması konusunda ısrar ettikten sonra uyuyabildim.

Bir noktada, bir kâbustan irkilerek uyandım ve gözlerimi dipsiz bir uçuruma açtım.

Gökyüzüne baktığımı fark etmem için birkaç saniye göz kırpmam gerekti. Ya da en azından bu dünyada gökyüzü olarak geçen şeye; ne kadar koyu siyah olduğunu görünce dehşete kapıldım. Altında uykuya daldığım genişlikten daha karanlık olabileceğini fark etmemiştim. Ama Elias'ın bana söylediği gibiydi: bu âlemde gözlemlenebilir bir gündüz ve gece döngüsü vardı ve şu anda açıkça gecenin ölüsüydü; umutsuzca *güneş* olarak adlandırmak istediğim ışık, kara bulutların girdaplarının arkasında tamamen gizlenmişti.

Beni uyandıran kâbusu hatırlamıyor olsam da, gözlerimi tekrar kapatmaya çalıştığım her seferinde zihnimdeki pençelerinin sıkıştığını hissediyordum.

İç çekerek doğruldum ve yatağımdan sürünerek çıktım ama donmadan önce sadece birkaç santim ilerleyebildim.

Çünkü Aleksander tam *orada*, kolunu büktüğü dizinin üzerine koymuş, uyuduğum yerden sadece birkaç adım ötede oturuyordu. Gözleri açıktı, karanlıkta parlıyordu ve uzaktaki bir şeye odaklanmıştı.

Tüm vücudum sıcaktan kızardı. O beni izlerken, kâbuslarımın pençesinde kıvranıp duruyor muydum?

Elimden geldiğince rahatsızlığımı bastırdım ve tekrar dizlerimin üzerine çöktüm. "Uyanmışsın," dedim.

"Gözlemcisin."

"Uyuduğum süre boyunca tehditkâr bir şekilde üzerimde mi dolaşıyordun?"

"Ben bir tehdit sayılmam. Özellikle de o bu kadar ," dedi ve Phantom'un yattığı, başını tüylü patilerinin üzerine koyarak dinlendiği yakındaki buruşmuş çim parçasını başıyla işaret etti. Köpeğin yanları uykunun yavaş nefesleriyle inip kalkıyordu ama hayalet gibi mavi bir göz ara sıra açılıp bizi izliyordu.

"Elimde olsa senden çok daha uzakta dururdum," diye ekledi Aleksander, "ama aramızdaki mesafe arttıkça büyüm daha da huzursuzlaşıyor. Evrenin bana oynadığı zalim bir oyun gibi görünüyor."

İkimiz için de, çatlamak istedim.

Ama nedense yapmadım. Sadece ayağa kalktım, gerindim ve mırıldandım: "Seni sakinleştirebildiğime sevindim."

Sakin bir ses tonuyla konuşmaya çalışmam onu yanıltmadı.

"Seçme şansını verilse sen de giderdin," dedi. "Daha önce Gölge kullanan o kadınla *konusmaya* gittiğinde gitmeyi düşünüyordun. Bunu gözlerinde görebiliyordum."

Uykusuzluk ve bu durum karşısında giderek artan hayal kırıklığım sesimi vahşileştirdi. "Elbette bunu düşünüyordum. Bu diyarda muhtemelen senden çok daha iyi bir rehber olacaktır ve bildiğim kadarıyla ailemden kimseyi öldürmedi. Öyleyse neden senin yerine onun yardımını istemeyeyim ki?"

Omuz silkti. "Birlikte seyahat etmeyi kabul ettiğimiz için mi?"

"Seninle sadece bir günlüğüne seyahat ettim. Taşa bağlanmış bir anlaşma sayılmazdı."

"Ve sadakat aptallar içindir, ha?" Sesi ilk kez bu kadar hırçın çıkmamıştı. Daha çok yorgun gibiydi.

Kahkahalarım hâlâ sertti. "*Sadakat*," diye homurdandım. "Yıllar boyunca sadakat konusunda şansımı denedim. Düşünmek bile istemediğim kadar çok arkadan bıçaklanmaya ve yakınlaşmaya yol açtı. Güvenmeye cesaret ettiğim neredeyse herkes beni bir şekilde hayal kırıklığına uğrattı."

"Bu sadece senin kötü bir karakter yargıcı olduğunu gösteriyor."

Bir acı kahkaha daha attım. "Belki de öyledir. Çünkü işte buradayım, sana -yine- seni ve sihrini varoluştan gömmek için bir yol bulmak yerine senin yanında seyahat etmek için geri döndüm, yani... evet. Evet, *iğrenç* bir karakter yargıcı olduğumu söyleyebilirim."

Sözlerime kendi kuru kıkırdamasıyla karşılık verdi. "O bana karşı ben kurdum, değil mi?"

Omuz silktilim.

"O zaman bu puanı kazandın. Tebrikler."

"...Skor tutuyor muyuz?"

"Bunu yapacak bir tipe benziyorsun."

Bunu düşündüm, başımı arkaya eğdim ve ikimizin de şimdiye kadar topladığı puanları zihinsel olarak hesaplıyormuş gibi yaptım. "Ben öndeyim," dedim.

Sonuçlandı.

Sırıttı, yere yaslanmadan önce ellerini başının arkasında kavuşturdu. Bu hareket gömleğini kaldırdı ve sıkı bir karın şeridini ortaya çıkardı.

Bakışlarımı başka bir yere çevirmeye zorladım, ensemdaki sıcaklık kızarıp kafa derimi karıncalandırırken dudagımı ısırdım.

Çok saçma.

Ama elimde değildi; sanki daha önce hiç çıplak bir erkek görmemişim gibi birden alev alev yanmaya başlamıştım, oysa çok fazla görmüştüm. Çok fazla, gerçekten ama insan bir şekilde yalnızlıkla başa çıkmak zorundaydı, değil mi? Kiminle iş yaptığım konusunda seçici olsam da, malzeme ya da bilgi karşılığında iyilik yapmaktan da geri kalmıyordum; en sevdiğim birkaç iş *ortağımla*, aslında benim için bir kazan-kazan durumu söz konusuydu.

Gerçi o bölümde herhangi bir nedenle *iş yapmayalı* çok uzun zaman olmuştu.

Ve eğer bu güzel erkek örneği bana bunu hatırlatmıyorsa, hepsine lanet olsun.

Sihirlerimizin birbirine karışması da yardımcı olmadı; onun yakınlığının gücümde yarattığı vızıltı, eğer izin verseydim, tahrik olmanın ilk kıvılcımları olabilirdi. Tamamen çok benzer hissettiler.

Ve kendime engel olamadan önce, nasıl bir cevap vereceğimi merak ediyordum.

-İster dehşet verici ister faydalı olsun, bu kıvılcımı kucaklamak yaratabilir.

Bağlanmaktan bahset.

Dudagımı daha sert ısırarak odaklanmaya çalıştım. "Yani, seni o ormanda uyandırdım. Benim büyüm seninkini yatıştırıyor. Eğer birlikte seyahat etmeye devam edersek... Acaba bundan benim çıkarım ne olacak?"

Gözlerini açmadan, "Eşlik etmekten zevk duyarım," diye cevap verdi.

"Vay canına. Bu anlaşmada kesinlikle *eksik alıyorum*."

Dudaklarında flört eden bir gülümsemenin hayaletini gördüğümü sandım ama daha yakından bakar bakmaz kayboldu.

Bir an için onun gerçek gülümsemesinin neye benzediğini merak ettim. Onu yaşayanlar âleminde görmüş müydüm - belki de çocukken? Görmüş olmalıyım. Peki neden şimdi hatırlayamıyordum?

Neden *istedim* ki?

En iyi kararına rağmen konuşmaya devam ettim, aramızdaki belirsizliğin bir gidermeye çalıştım. "Daha önce sana yaklaştığımda bir şeyler hissettim. Belki de kendi gücümde bir dalgalanma."

Hiçbir şey ; dinlediğinden bile emin değildim.

Konuşmaya devam etmek istemedim. Aramızda sihirli *bir bağ* olduğu fikrine *kapılmak* istemiyordum. Ama anlamamak, istemediğim bir cevabı keşfetmekten daha kötü görünüyordu.

Ben de dedim ki, "Bazen cildimde beliren gölgeler... Eskiden onlar üzerinde daha fazla kontrolüm vardı. Her zaman daha güçlü büyü kullanımına bağlıydılar, ama... Rose Point'te olanlardan kısa bir süre sonra ortaya çıkmayı bıraktılar. Seni burada bulmadan önce *yıllarca* ortaya çıkmadılar. Ve şimdi, bir gün içinde iki kez tenimde ortaya çıktılar."

Sonunda gözlerini açtı ama hâlâ konuşmuyordu.

Yutkundum. "Yani, senin varlığın gücümün daha güçlü kısımlarını uyandırıyor gibi görünüyor. Ve dediğin gibi, benim yakınlığım *senin* gücünü yatıştırıyor."

"Mm. Yine de çok... titiz." "Nasıl yani?"

"Yakınımda ama ulaşamayacağım bir yerde olduğunda, şu anda olduğun gibi, bana sadece sıkıcı, ağırlı bir baş ağrısı veriyorsun." Oturur pozisyona geçti ve bana doğru yaklaştı. "İşlerin kontrolden çıkmasını engelliyor, evet, ama yeteneklerimin daha ince, daha nüanslı kullanımını yönetmek imkansız. Yine de fark ettim ki..." diye devam etti ve bana uzanmak üzereyken durdu.

O an acı veren bir belirsizliğe dönüştü ve bu beni şaşırttı; Işığın Kralı'nın belirsizlik gösterebileceğini sanmıyordum.

Yüzünü kaplayan şaşkınlık ve bıkkınlığa bakılırsa, o da kendisinin bunu yapabileceğini düşünmemişti.

"Boş ," diye mırıldandı. "Bu çok tuhaf. konuyu kapatalım." "Hayır, açıkla." Gerçekten düşünmeden ona yaklaştım.

o.

Sanki çok daha büyük bir şey yapmışım gibi keskin bir nefes çekti. Aramızdaki boşluğu kapatmaktan daha samimi.

Tepkiden etkilenerек daha da cesaretlendim, yaklaştım ve elimi bacağına üzerine koydum.

Kıpırdamadan durdu, dokunuşuma öyle bir yoğunlukla baktı ki bir an için ne söylediğimi unuttum.

"...Sana bu şekilde gerçekten yakın olduğumda," demeyi başardım sonunda, sesim olması gerekenden daha kısıktı, "bu sana ve güçlerine açıklık getiriyor mu?"

Bir duraklama. Sonra elini kaldırdı ve parmak uçlarıyla çenemi kavrayarak bakışlarımı kendisine doğru kaldırdı. süre daha beni ve sorumu düşündü,

Altın gözleri benimkileri yakıyordu.

"Evet," dedi. "Yedi yıldır ilk kez, güçlerimi yeniden gerçek anlamda kontrol edebildiğimi hissediyorum." Sanki bunu göstermek istercesine, çeneme bastırıldığı elinin üzerinde sivri bir ışık çizgisi çatladı. Ön kolundan pazusuna doğru yayıldı ve ışıkla birlikte teninden sıcaklık akarak beni sardı.

Bakışları tekrar yüzümde gezinirken parlıyor gibiydi, büyüünün yarattığı ışıltıyla yeni yeni çalkalanan beni seyrediyordu. "Fırtınalı bir denize düşen bir çapa gibi," diye mırıldandı, benden çok kendine.

Eli çenemi kavramak için yukarı kalktı.

Kendime engel olamadan dokunuşa doğru eğildim. "Sanırım ben *Kaos*, netlik değil," diye mırıldandım.

"Yine de uygun bir lakap," diye yanıtladı, benim alçak, hafif nefesli ses tonumu yansıtarak. "Merkezinde sakinlik olsa bile seni çevreliyor." *Merkez* kelimesini duyunca elini indirdi, sıcak parmakları boynumdan aşağı inerek boğazımın çukurunda gezindi.

Ağzı yaklaştı, burnu benimkine değdi.

Gözlerim kapanmaya başladı, derinlerde gömülü bir parçam bunu gerçekten *istiyordu*, parmaklarının daha da aşağı inmesini, dudaklarının bir sonraki anda benimkini bulmasını diliyordu-

Ama...*hayır*.

Ne halt ediyorduk biz?

Aynı anda kendisine de aynı soruyu soruyor gibiydi. Kaşları çatıldı. Öfke ve şüphenin karışımı gözlerini karartmıştı. Ama aynı zamanda *arzuya* benzediğine yemin edebileceğim bir titreşim de vardı.

Tenimdeki gölge işaretler sanki bu arzuyla beslenmiş gibi canlandı. Altlarında kaynayan güç inkar edilemezdi.

Kendimi geri çektim, kalbim davul gibi çarpıyor, sessizlikte yankılanıyordu. Başım dönüyordu. Şimdi daha da fazla soruyla... ama aynı zamanda farkındalıklarla. Çünkü tüm *deneyselerim* korktuğum sonuçları veriyordu.

Sadece birbirimizle aynı alanı işgal yeterli değildi.

Benim gücümün daha güçlü tonlarını çağırabilmem ve *onun* da gücünü gerçekten kontrol edebilmesi için birbirimize daha da yakın olmamız gerekiyordu. Bağlı. Birbirimizin özüne karıştık.

Bu iş gittikçe kötüleşti.

Ayağa kalktı ve benden bir adım uzaklaştı, gözlerini uyandığında baktıkları yöne doğru kaldırdı; uzak ufkun üzerinde puslu bir aydınlık vardı. Neredeyse uzaktaki bir şehrin ışıltısı gibi diye düşündüm, öyle olamayacağını bilsem de.

"Bahsettiğim gibi evrenin acımasız bir oyunu," dedi Aleksander, sesi aniden soğuklaşarak. "Ve tüm çalışmalarına ve eğitimlerime dayanarak hiçbir anlam ifade etmiyor. Yıllar boyunca tüm öğretmenlerime göre, *benzer benzeri çağırır*. Benim büyüm seninkiyle hiçbir şey yapmak istememeli. Biz zıt kutuplarız; hiçbir ortak noktamız yok."

Bu sözler bana batmamalıydı; bu noktaya kadar insanlarla ortak noktalarımın olmamasına alışmış olmalıydım.

Peki neden birdenbire biriyle ortak bir nokta olmasını önemsemeye başladım?

O mu?

Birkaç dakika sessiz kaldık.

Sonunda düşüncelerimi daha fazla kendime saklayamadım. "Gerçekten hiç ortak noktamız yok mu?" dedim.

Bakışlarını bana çevirdi.

"Sadece... bana büyümün yaşayan dünyada her zaman nasıl yersiz hissettirdiğini hatırlattı. Daha önce, yani ışığın vücudundan kopup etrafımızdaki her şeyi yok etmekle tehdit ettiğini gördüğümde."

Cevap vermedi ama bakışları biraz yumuşadı ve beni devam etmem için teşvik etti.

"Yedi yıldır buradasın," diye devam ettim. "Yedi yıl boyunca sihrinin sana *Canavar* olarak ün kazandırdığı bir yerde bulundun. Ve ben... ben bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Yani en azından ortak bir noktamız var."

Daha yumuşak, daha düşünceli bakışlarıyla karşılaşmak, her zamanki yoğun, ateşli bakışlarına bakmaktan daha zordu, bu yüzden devam ederken bunun yerine ufuktaki uzak parıltıya baktım. "Çünkü bir yere ait olmamanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum," dedim, sesim fısıltının biraz üzerindeydi, "ve senin varlığın o yeri *yok ediyor*. Tek fark, ben yok ettiğim şeyi gerçekten sevdim."

Cevap vermesi uzun zaman aldı. "Doğum gününün olduğu gece olanlardan sonra asla iyileşmedi, anladığım kadarıyla?"

Uyuşmuş bir şekilde başımı salladım.

"Sanırım krallığım da aniden ortadan kaybolmamdan -ya da *ölümümünden*-dolayı benzer şekilde acı çekmiştir."

Sonunda cesaretimi toplayıp arkama baktım ve onun sorgulayan gözleriyle karşılaştım.

Ve yine, konuşmaya devam etmek, aramızda uzanan köprüyü geçmek için bir dürtü hissettim, ne kadar çürük, tehlikeli kalas saklanıyor olursa olsun, ayaklarımızı altımızdan düşürmek için bekliyor olabilirdi.

Eğer birlikte sıkışıp kaldıysak, bazı konularda ona karşı dürüst olmam gerekecekti. Her şeyi kendi başıma çözemeyecek kadar çok tuhaflık vardı; bazı bilgileri ondan saklamak bu noktada yarardan çok zarar getirebilirdi.

Kargaşam yüzümden okunuyor olmalıydı, çünkü kaşları endişeyle çatıldı.

"Kaos mu? Nedir bu?"

"Krallığınız iyi durumda," dedim kaşlarımı çatarak. "Çünkü çoğu insanın inandığı kadarıyla sen hâlâ hayattasın ve onu yönetiyorsun."

Chapter Thirteen

Aleksander

"O YALAN SÖYLÜYOR OLABILIR," ZAYNDEDİ, BAKIYOR
KARAKTERISTİK OLMAYAN BİR ŞEKİLDE
telaşlı.

"Böyle bir konuda yalan söylemek için ne gibi bir nedeni olabilir?"

"İçimize, krallığımıza ve bizim belirsiz çıkışımızdan bu yana tahtı yöneten Bekçilere karşı düşmanlık tohumları ekmeye çalışıyor olabilir."

"...Sanmıyorum."

Zayn kamp ateşinden arta kalanları botuyla temizlerken, "Senin yerine *dublör* falan koymuş olamazlar," diye ısrar etti. "Bunu düşünmek bile çok saçma."

"Öyle mi? Belki de ben ortadan kaybolduğumda paniklediler ve daha iyi bir alternatif düşünemediler? Belki de Elarith'in ailemle birlikte yeterince ölüm gördüğünü ve üçüncü bir kraliyet ailesi üyesinin ölümünün çok fazla kişiyi uçuruma sürükleyebileceğini düşündüler. Bunu yıllar boyunca biz de konuştuk, değil mi?"

Bu lanetli cehennemde sıkışıp kaldığım süre boyunca beni en çok rahatsız eden korkulardan biri buydu; krallığıma ve halkına ne olduğunu merak ediyordum.

Annemin ölümü Elarith'in istikrarını endişe verici derecede bozmuştu. Babamın ölümü, bir zamanlar şanlı olan krallığımızın temelinde bir başka kaymaya neden olmuştu ve dürüst olmak gerekirse, düzeni zar zor koruyordum - ki bu da biriyle görücü usulü evlenmeyi kabul etmemin tek nedeniydi.

yabancı prenses. İstikrarı sağlamak için bir krallıklar birliği. Plan buydu. Eldris'in barışçıl, kolay bir hedef olması gerekiyordu - ihtiyacımız olan her şeyi kullanabileceğimiz sade bir güce sahip biri.

Başından beri bu çetin sınavla ilgili önsezilerim vardı ama Işığın Koruyucuları'nın Elarith için en iyisini bileceklerine güveniyordum, tıpkı babamın, ondan önce onun babasının ve *ondan önce onun babasının* yaptığı gibi...

Keşke kendimi dinleseydim.

Ama geçtiğimiz yedi yılın herhangi bir bölümünün geleceğini nasıl bilebilirdim? Ve danışmanlık konseyimin beni bir sahtekârla değiştirmesi... *Bu* kesinlikle aklımın ucundan bile geçmeyen bir ihtimaldi.

"Nova'ya göre, ailesinin ölümünden ve Rose Point'i çevreleyen karanlık lanetten onun sorumlu olduğuna dair bir söylem geliştiriyorlarmış," dedim Zayn'a. "Bu sözde *Elarith Kralı* kendisini Eldrisan tahtının vekili ilan etti. Yani, her şeye rağmen o krallığın kontrolünü ele geçirdik - her ne kadar kararlaştırdığımız şekilde olmasa da."

Öfke damarlarımda alevlendi.

Ama *kime*?

Sahtekar mı? Işık Bekçileri mi? Kendim mi?

O anda kimden daha çok nefret ettiğime karar veremedim.

Zayn başını salladı. "Bu hainlik sınırında bir şey.

yönetmeye devam etmek için sizin bir kukla versiyonunuzu kullanmayı *düşünebilir*."

Bastırılmış öfke içimde sıcak, kıvrımlı bir yol açarken bile makul bir yanıt vermeye çalıştım. "Alternatifi ne olabilirdi ki? Benden sonra taht sırası *sendeydi*. Unuttuysan söyleyeyim, o gece sen de ortadan kayboldun. Wren senin peşinde olacaktı. Yedi yıl önce pek de yetenekli bir hükümdar sayılmazdı, değil mi?"

Wren onun küçük kız kardeşiydi ve biz ortadan kaybolduğumuzda henüz bir yaşındaydı. Ondan sonra, veraset çizgisi oldukça bulanıklaştı.

Birkaç kez tartışmaya başladı ama sonunda sadece başını salladı, gözlerinin arasındaki boşluğa masaj yaptı ve "Bu ne lanet olası bir felaket" dedi.

"Az bile." Her şeyi düşünürken ateşin için için yanan küllerini dalgınca yaymak için bir çubuk kullandım. Bir dakika sonra, "Ve bu inanılmaz derecede kötü şans gibi görünüyor, değil mi?" dedim.

Zayn her zaman yaptığı gibi ses tonumdaki söylenmemiş imaları okuyarak merakla başını eğdi; biz her zaman bunu yapabilecek kadar yakındık. Ve hiçbir şey sizi Cehennem'de birlikte geçirilen yedi yıldan daha yakın yapamazdı.

"...Bunun tamamen *kötü şans* olduğunu , değil mi?" diye sordu.

"Eldrisan Kralı'nın kızını benimle evlendirmek konusunda tereddütleri olduğunu biliyorum. Belki de anlaşılmaya uymayacağından korkuyordu."

"Yani Muhafızların onu öldürmesi için birini ayarladığına mı inanıyorsunuz?" "Tek bildiğim, o gece kralı bıçaklayan kişinin *ben* olmadığım. Ama

Işık Koruyucuları'nın tam olarak bunu yapmamı isteyen birkaç üyesi var." Yanmış bir odun parçasını mızrakladım ve onu daha küçük kül ve kor parçalarına ayırdım. "Kılıcı ona karşı kimin görmedim. Verandada patlayan blightdust tozu, bir şey yapmak için çok geç olana kadar ne olduğunu anlamayı imkânsız hale getirdi."

Görüşüm netleşir netleşmez refleks olarak Kral Eryndor'un göğsüne saplanmış olan kılıca *-kılıcıma-* doğru gittim. Ve tabii ki Nova olay yerine geldiğinde elim de oradaydı.

Bir parçam *bunun* da kasıtlı olup olmadığını merak etti. Birisi bana komplo kurmayı planlamış olabilir miydi?

Gerçi bundan sonra olanlar muhtemelen *kimsenin* planlarının bir parçası değildi. Titiz, işbirlikçi, ip çekme ustaları olabilirlerdi, ama Bekçiler'den herhangi birinin Nova'nın Cehennem'e lanet olası bir geçit açıp beni ve en yakın takipçilerimi oraya çarpmasını planladığından şüpheliyim.

En başından beri tehlikeli bir şekilde öngörülemez, kaotik biriydi. Zayn bıçakladığım kömürleşmiş odunlardan yükselen dumana baktı. O yapmadı görünüyor hevesli hakkında devam ediyor Bu hat .

Tartışma.

Onu suçlamadım.

Akla yatmayan çok fazla şey vardı ve burada mahsur kaldığımız sürece yapabileceğimiz çok az şey vardı.

"Cevapları bulmanın tek yolu yaşayan dünyaya geri dönmek," dedim, "orada her şeyle kendimiz yüzleşebiliriz."

Zayn kollarını göğsünün önünde kavuşturdu ve başını çürük renkli gökyüzüne doğru eğdi. Söylemeden önce birkaç dakika düşüncelere daldı,

"Doğru. Bunu yapmak son derece kolay *olmalı-özellikle* de sihrin kontrolden çıkıp bu diyarı yok etmek ve hepimizi öldürmekle tehdit ediyorsa."

Alaycı ses tonunu duymazdan geldim, ayağa kalktım ve dün geceyi düşünmemeye çalışarak çantalarımı toplamakla meşgul oldum.

Yine de bunu düşünmemek mümkün değildi.

En kötü yıkımdan oldukça uzakta kamp kurmuştuk ama hâlâ ince, sivri çatlaklar şu anda durduğumuz yere doğru uzanıyor ve bana neden olduğum yıkımı hatırlatıyordu. Ve *neredeyse* sebep *oluyordum*.

Olanların çok azını hatırlıyordum.

Bir yandan Zayn ile bir şey hakkında tartışıyor, bir yandan da Nova ve Thalia'nın tepede yaptıkları konuşmaya göz kulak oluyordum.

Sonra Nova ortadan kayboldu ve onun yokluğunda tüm dünya daha da gürültülü hale geldi - gök gürültüsü sesleri ve kafamda çınlayan metaller, sanki bir savaş alanının ortasındaymışım da etrafımda kılıçlar çarpışıyor ve kalkanlar parçalanıyormuş gibi.

Kör edici ışığı hatırladım. Diz çöktüğümü. Kendi içime çekildiğimi. Kendimi yeterince sıkı kapatırsam savaşı içimde -diğerlerinden uzakta-tutabileceğimi düşünüyordum.

Ani soğuğu hatırladım. Kolumda bir el. Işığa şekil veren gölgeler. Ani bir netlik.

Ve sonra gecenin bir yarısı uyandığımda kendimi çiçeklerle çevrili buldum. Ve *çimenlerle*, yemyeşil çimenlerle. Bunların hepsi geçmişte burada yetiştirdiğim şeylerden farklıydı; başlangıç olarak, yaratılmaları zahmetsiz olmuştu. Ve hepsi şimdi bile, benim yardımım olmadan yaşamaya devam ediyordu. Açıklaması zordu ama yarattığımız küçük bahçe yersiz, parlayan bir sihir gibi görünmüyordu; sanki her zaman bu dünyanın bir parçasıymış gibi görünüyordu. Basit ve mütevazî. Dengeli ve olması gerektiği gibi.

Kahkaha sesi dikkatimi çekti. Nova kısa bir mesafe ötede Rowen ve Farren'la konuşuyor, kamp alanımızdaki son eşyaları toplamalarına yardım ediyordu. Rowen bile onun söylediklerine gülümsüyordu; o huysuz ihtiyarı en son ne zaman bir şeye gülümserken gördüğümü hatırlamıyordum.

Ve kahkaha, bu arafta geçirdiğim süre boyunca sık duyduğum bir ses değildi - belki de bu yüzden dikkatimi çekti. Neden ona bakmaktan kendimi alamıyordum.

Zayn kolumu dürttü ve uzun uzun iç geçirdi. "En azından neşeli büyücü arkadaşımız sihrini yatıştırabiliyor, değil mi?"

Bunu halletmekten daha fazlasını yaptı.

Bunu kimseye itiraf etmeye hazır olmasam da -en azından kuzenim olduğunu varsaydığım kişiye- onun büyüünün benimkini dengelediği bu son olaydan sonra kendimi... *daha güçlü* hissederek uyandım. İnkâr edilemeyecek kadar güçlü. Ve dün gece bana dokunduğunda, parlak gözlerinde parıltıdayan amaç, duruş ve merakla, hissetmişim ki...

Ne hissettiğimin bir önemi yoktu.

Ama gerçek değişmedi: Bu, evrenin oynadığı zalim bir şakaydı ve ben hiç eğlenmiyordum.

"Sanırım ikinizin yakın durması gerekecek." Zayn'in ses tonu imalarla doluydu.

Ona alaycı bir bakış attım.

Sadece gülümsedi. "Daha kötüsü de olabilirdi." "Daha iyi de olabilirdi."

"İkinizin kaderinde evlenmek varmış. Bana onun yakınında olmanın nasıl bir şey olabileceğini hiç hayal etmediğini mi söylemeye çalışıyorsun? Hem de tamamen kendine?"

Ondan siyasi bir malzeme gibi bahsettiğini duymak nedense beni rahatsız ediyordu. "Biz aslında hiç nişanlanmadık," diye hatırlattım ona. "Hiçbir şeyi kabul etmedi."

Ayrıca, benim yoldan çıkmış büyüm için görünürde dengeleyici olmayı kesinlikle kabul etmemişti - bu yüzden, bana getiriyor gibi görüldüğü netliği ve gücü ne kadar umutsuzca arzulamış olursam olayım, ondan uzak durmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Kimsenin yükü olmaktan hoşlanmıyordum. Hiç olmadım.

Hayatım boyunca oynamam gereken roller vardı. Her zaman tam olarak ne olduklarını biliyordum ve onları *mükemmel* bir şekilde yerine getirdim. Asla çizgiyi aşmadım, asla yanlış bir kelime söylemedim, asla *kimseye* fazladan bir ağırlık yüklemedim. Hayatım boyunca, sadece benden bekleneni yaparsam krallığımı sağlam tutabileceğimi düşündüm. Bu fikir kafama kazınmış, kalbime kazık çakılmış, varlığımın özüne gömülmüştü. Katı ve gözü kara. Yirmi yıl boyunca bildiğim tek dünya buydu.

Sonra Rose Point geldi.

Ve şimdi etrafımı saran bu kaos...

Bundan *nefret ediyordum*.

"Büyük resme odaklanalım," dedim, bakışlarımı Zayn'de kalmaya ve kaosa ana şefine sapmamaya zorlayarak. "Sözde *bağımız* bir yana, asıl önemli olan gerçek şu: O bu âleme girmeyi başardı. Bu da umarım bizim buradan çıkmamıza da yardım edebileceği anlamına geliyor."

"Ve *bu* dönüş krallığımızın tarihinde ilginç bir gün olacak, hm?"

Bu konuda yorum yapmadım.

Aklıma gelen ilk kelime *ilginç* değildi.

Işık Koruyucuları'nın nasıl bir oyun oynadıklarını bilmiyordum. Ama neler yapabileceklerini biliyordum. Elarithian tahtının bu kadar güçlü olmasının bir nedeni vardı - Valorian İmparatorluğu'nun çoğunun onun önünde sinmesinin nedeni.

Ama o tahtın başında *ben* , onlar değil.

Hayatım boyunca bu rol için yetiştirilmiştim ve bunu düşündükçe, yerime bir sahtekâr koymaya cüret edeceklerine inanmayı reddediyordum.

Peki gerçekten neler oluyordu?

Zayn, Nova ve diğerlerinin yanına gitmek üzere uzaklaştı. Ona ne dediğini bilmiyorum ama birkaç dakika sonra çantasını omuzlamış bana doğru yürüyordu.

Kendinden memnun görünüyordu, tahmin etmem gerekirse bu benim için muhtemelen kötü bir haberdi.

Kendi çantalarımı düzenlemeye geri döndüm, tam önümde durduğunda ona dikkatli bir bakış attım. "İçinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında gülümsemen fazlasıyla neşeli. Bu sefer hangi kaosu düzenledin?"

Çenesini kaldırdı. "Thalia ile bir anlaşma yaptım."

"Anlat."

"Luminor'u ve yerini biliyor." "Doğru. Ya da en azından bildiğini *iddia ediyor*."

Benim karamsar bakış açımı görmezden geldi. "*Eğer* seni de yanımda götürmeyi ve büyüünün yol boyunca başka bir şeyi yok etmesini engellemeyi kabul edersem, bize rehberlik etmeyi kabul etti. Birbirimize yakın durmamızı istiyor, çünkü bu büyülerimizi *dengede* tutuyor gibi görünüyor. Ve görünüşe göre kılıç, büyüsünü etkisiz hale getiren ve zaten sahip olduğundan daha fazla zarar vermesini engelleyen güvenli bir yerde tutuluyor, bu yüzden..."

"Yani sonuçta *beni* ve sihrimi aynı yere kilitlemek istiyor, sanırım, böylece kılıçla birlikte etkisiz hale getirilebilirim? Ve nasıl

Şanslıymış ki koruma ve refakatçi olarak sen geldin." "Şey, o bunların hiçbirini söylemedi-"

"Ama tabii ki, benim için hiçbir şekilde kötü sonuçlanmayacak böylesine parlak bir planı neden kabul etmeyeyim?"

Hemen cevap veremeyecek kadar sinirli olduğu her halinden belliydi. Ve dudaklarını bükmesi, gözlerindeki ateşli meydan okumayla birleşince...

Lanet olsun.

Çok güzeldi ve birdenbire aklım o anda olması gereken yerde değildi.

Ne olursa olsun, sesimi ve görünüşümü mükemmel seviyede tuttum. Pürüzsüzlüğü ve özgüveniyle mükemmel bir şekilde muhteşemdi; tam da beni yetiştirdikleri gibi. "Yani aslında onu boynuma bir zincir bağladığına mı ikna ettin? Aramızda gelişmiş gibi görünen bu lanetli büyülü *bağ* sayesinde beni istediğin yere sürükleyebileceğine."

Omuz silktili. "Tam olarak o kelimeleri kullanmadım. Ama evet.

Esasen." "Peki zinciri kırarsam ne olur?"

O inanılmaz derecede parlak gözlerini bana dikti, gözünü kırpmadan, "Asi hayvanları *zincire* ihtiyaç duymadan kontrol altında tutmak için başka yöntemlerim de var" dedi.

"Öyle mi?" Kendime engel olamadım. Dudaklarımı yaladım ve daha yakına eğildim. "Göstermek isterim."

"Beni kışkırtma."

"Merakımı uyandırma."

"Uyarılmandan ben sorumlu değilim."

"Bu tamamen senin *sorumlu* tanımına bağlı, değil mi?" Sesimin aldığı alçak tonla nefesi duyulabilir şekilde kesildi. Beklenmedik bir şekilde sarhoş edici bir sestti, beni daha da yaklaştırdı.

Bir denizci sirenin şarkısına kapılıyor.

Çok yakın.

Yine de, tıpkı daha önce olduğu gibi - tıpkı dün gece ona açıkladığım gibi - yakınlık netliğe yol açtı. Ona bir kol boyu yaklaştım ve dünya durgunlaştı, nefeslerimizin fısıltısı, kalplerimizin atışı, büyümüzün uğultusu dışında sessizleşti.

Bu sefer bana bıçak çekmedi ama yine de daha fazla yaklaşmamak için kendimi zor tuttum.

Bu oyunu oynamamalıydım.

Yine de, deney yapmadığımız sürece onun büyüm üzerinde *gerçekten* nasıl bir etkisi olduğunu nasıl bilebilirdim? Susturmak için elimden geleni yapmama rağmen soru şimdi aklımdaydı - onunkiyle daha fazla birleşirse gücüm ne kadar güçlü olabilirdi? Beni bu cehennemden kurtaracak kadar güçlü mü? Yaşayan dünyaya geri dönmek ve tahtımda oturan kişiyle yüzleşmek için bir yol açmak için?

Senin sihrinin dengeleyicisi olmayı kabul etmedi, diye hatırlattım kendime.

Yine de benden ve o sihirden uzaklaşmıyordu.

Ona doğru fırlattığım her kıvılcımı karşılamaya hazır görünüyordu ve bu düşünce beni olması gerekenden daha fazla mest etti. Bu konuda harekete geçmek için kendime güvenmedim.

Bu hissetmeye alışık olduğum bir duygu değildi - kendime olan güvensizliğim.

Yine, tüm bu kaos...

Bundan nefret
ediyordum.

"Bunlar onun şartlarıydı," dedi meydan okurcasına. "Eğer bizi kılıcına götürmesini istiyorsan, uslu durman gerekecek."

Yüzümde beliren sırıtışa engel olamadım, bunun dudaklarının bir kez daha o çekici küçük somurtuşa dönüşmesine neden olacağını biliyordum. "Elimden geleni yapacağım," dedim ona, "ama herhangi bir söz vermiyorum."

Chapter Fourteen

Nova

THALIA KAYALIK VE DÜZ BİR ARAZIDE GENİŞ BİR ALANA DOĞRU İLERLEDİ. *Çorak Topraklar* olarak adlandırılıyordu. Aleksander ve yanındakiler arkadan gelirken ben de onun hemen arkasından geliyordum; Zayn, Uldrin-Thalia'nın çantalarımızın çoğunu taşıma iyiliğini gösteren canavar atının başındaydı.

Bakışlarım o ata doğru kaymaya devam etti, karanlıkta ikiz közler gibi yanan kırmızı gözlerini ve gölgeli enerjiyle dalgalanan şık siyah vücudunu inceledim. Thalia bana *bela* aygırlarından biri olduğunu söylemişti; bu diyara dayanmak için özel olarak yetiştirilmiş, soylarının büyüyle aşılandığı iddia edilen atlardan.

Phantom ilk birkaç saatini yarattığın etrafında daireler çizerek, onu ezberleyerek ve vücudunu onun taklidine dönüştürmek için elinden geleni yaparak geçirdi. Bu alıştırmayı teşvik ettim; eğer bu formda ustalaşabilirse, muhtemelen dün köpek şeklinin sırtında deneyimlediğimden çok daha yumuşak bir sürüş sağlayacaktı.

Bütün sabah boyunca, Aleksander'ın dün gece baktığı, uzaktaki ufukta beliren parıltıya doğru yürüdük. Gökyüzü şimdi daha açıktı, uzaktaki parıltıyı daha az belirgin hale getiriyordu, ama yine de bir şehrin toplu ışıklarının puslu halesine benzediğini düşündüm.

Thalia'ya o parıltı ve etrafındaki tüm alanlar hakkında binlerce soru sormak istedim. İçinden geçtiğimiz manzaralar hakkında. Onun gücü -*benim gücüm*- ve bu diyarı, hayaletlerini, duvarlarını ve diğer her şeyi şekillendiren büyü hakkında...

Yine de yürüdükçe, dikkatim gittikçe daha da yaklaşan huzursuz ölü ruh grupları tarafından çalınmaya devam etti.

Bizi takip ediyorlardı; her iki yanımızda en az bir düzine sürükleniyordu. Çevresel görüşümde gri sisin girdaplı bulanıklığı gibi görünüyorlardı, ama ne zaman merakım beni ele geçirse ve onlara ciddi bir şekilde bakmak için dönsem daha belirgin şekiller alıyorlardı. Her baktığımda daha belirgin görünüyorlardı, sanki gizli bir el tarafından oyulmuş, gri levhaların içinden salınmış figürler gibiydiler.

Etrafımda bir grup canlı olduğu için artık daha az tehlikeli geliyorlardı ama daha az sinir bozucu da değillerdi.

Thalia yavaşlayarak yanımda yürürken, "Sarsılmış görünüyorsun," diye yorum yaptı. "Her baktığımda daha fazlası varmış gibi görünüyor," dedim.

"Ve öyle görünüyorlar ki

bana daha net
geliyor." "Daha
net mi?"

"Özellikle de yüzleri."

"...İlginç."

"Öyle mi?"

"İnsanlara yüzlerini göstermezler," dedi kaşlarını çatarak.

Küçük hayaletlerden biriyle göz göze geldiğimde kalbim küt küt atmaya başladı. Bir çocukla. Vücudu soluktu, neredeyse yarı saydamdı ve ne giydiği basit elbisede ne de sırtının ortasına doğru sallanan gevşek örgüde renk vardı. Yine de gözleri parlak ve meraklı bir yeşildi.

Onlara baktığımda muazzam bir hüznün hissettim; adını bile koyamadığım bir şeye duyduğum özlem.

Thalia'ya yaklaştım ve bakışlarımı dosdoğru karşıya diktim.

"Onlar sadece gölge," dedi bana, gözleri iki yanımızdaki kümelere kayarken, dudakları sessizce kıpırdıyordu. Onları sayıyor, diye düşündüm. "Bize zarar vermezler."

"Beklediğimden daha az *ölü* görünüyorlar. Hikayelerde okuduğumuz hayaletlerden daha duyarlılar." Tereddüt ettim, sonra ekledim, "Bu diyara ilk gelişimden kısa bir süre sonra, onlardan biri beni kovaladı ve bana el kaldırdı."

Thalia bana uzun, araştıran bir bakış attı; yanlış bir şey söylediğim izlenimine kapıldım. Aptalca bir şey. Büyülü hizalanmamızdan birinin söylememesi gerektiğini bilmesi gereken bir şey - ne olduğunu hayal edemesem de; sadece yaşadıklarım hakkında gerçeği söylüyordum.

"Kendilerini ölü olarak görmüyorlar," diye açıkladı Thalia, ses tonunu okumak zordu. "Ama gerçek hayatı da hatırlamıyorlar. Bildikleri tek şey

dolaşıyorlar. Sanırım bunlar şanslı olanlar; bir zamanlar yaşadıkları hayatın daha fazla farkında olan ama yine de olmanın ne demek olduğunu tam olarak kavrayamayan başkaları da var. Ne gerçek ölüm ne de gerçek yaşam halini sürdürüyorlar, onlara anlam veren sadece anıların en belirsiz izlenimleri - biz onlara *hayalet* diyoruz. Önümüzdeki yolda onlarla karşılaşacağız; nihayetinde gideceğimiz yere varmak için bu yaratıklarla dolu bir şehirden geçmemiz gerekiyor."

"Yani ilerideki parıltı bir şehirden mi geliyor?"

"Evet." Gözle görülür bir şekilde gerildi. "*Erebos*. Unutuş Şehri. Orada yaşayanlar... şey, karmaşık. Ve potansiyel olarak bizim için şu anda etrafımızdaki hayaletlerden daha tehlikeli."

Yeşil gözlü gölge kız aniden tiz bir kıkırdama çıkardı ve önümde koşmaya başladı, elini benimkini yakalamak ve bir kovalamaca oyunu başlatmak istercesine uzattı. Ben karşılık vermeyince kıkırdaması daha çok uğuldayan bir rüzgar sesine dönüştü ve gri bir sis ve soğuk hava girdabında kayboldu.

Gözlerinin içine baktığımda beni saran keder geri gelmişti. Bir an patikada yarı donmuş halde durdum, keder üzerime çöküp beni boğmakla tehdit ederken nefesimi tutmaya çalıştım.

Thalia, "Senin büyüne kapıldılar," dedi. "Yolculuğumuz boyunca onları kendimize doğru toplamaya devam edeceğiz, sanırım." Acımasız bir gülümsemeyle, "En azından parıltıları bize fazladan ışık veriyor," diye mırıldandı.

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışırken açıklamasını düşündüm. "Senin büyüün de onları çekiyor, değil mi?"

"O kadar da değil."

"Ama içinden geçtiğimiz o duvarda Elias'a yaptıklarına bakılırsa, sen de en az benim kadar güçlüsün, *hatta daha da güçlüsün*."

Başını iki yana salladı. "Orada kontrol ettiğim gölgeler benim yarattığım herhangi bir büyüden kaynaklanmıyordu. Enerji zaten vardı, uzun zaman önce benden çok daha güçlü büyü kullanıcıları tarafından yerleştirilmişti. Ben sadece asam aracılığıyla bir kısmını yönlendirdim. Ve dürüst olmak gerekirse kötü yönlendirdim; dünyamızın büyüü gün geçtikçe daha az tahmin edilebilir, daha az yönetilebilir hale geliyor gibi görünüyor. O adamın ölmesini istememiştim." Omzunun üzerinden Aleksander ve diğerlerine baktı ve sesini alçaltarak, "Geride kalanlar için bir fark yaratacağından değil," dedi.

Ben de gergin ve temkinli grubumuza bakarken kaşlarımı çattım. Haklıydı; şirketimizdeki hiç kimse onu affetmeyecek ya da ona gerçekten güvenmeyecekti.

yakın bir zamanda. Büyüye olan merakım ve daha bilgili bir rehber olan umutsuz ihtiyacım olmasaydı, ben de onun yanına bile yaklaşamazdım.

Birkaç dakika sessizlik içinde yürüdük. Arada sırada asasıyla oynuyor, tıpkı dün tepede yaptığı gibi asasındaki bazı taşları düzeltiyordu. Konuşmamızdan rahatsız olmuş gibiydi -belki de Elias'ın ölümünü düşünüyordu?

Bu ölüm üzerinde durmak ya da bu konudaki karmaşık duygularımı anlamlandırmaya çalışmak istemediğimden, konuşmayı kafamda dönüp duran sayısız düşünceden biriyle yönlendirdim.

"Silahını tamir etme şeklin bana yukarıdaki dünyadan birini hatırlatıyor. Büyü yapabilen şeyler yaratma konusunda çok becerikliydi." Bileziklerimin çoğunu tutan bileğimi kaldırdım ve salladım. "Bunları benimkilere yardımcı olması için yaptı."

Yavaşça dikkatini asasından uzaklaştırdı. Bana çok yaklaşmamak için mücadele ediyor gibiydi ama sonunda mücevhere olan merakı galip geldi ve siyah güllü bileziği tenimden kısa bir süreliğine kaldırıp inceleyecek kadar yaklaştı.

"Bu çok güçlü bir çalışma," diye bitirdi sözlerini. "Usta bir zanaatkar olmalı, sihir ve sihrin nasıl hareket ettiği konusunda çok keskin bir gözü var."

Tereddüt ettim. Çok az tanıdığım bu kadına hayatımdan çok fazla şey anlatmak aptalca görünüyordu - ortak noktalarımız ne olursa olsun - ama Orin'den bahsetmek bu tepetaklak dünyada kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyordu.

"Aetherkin'i biliyor musun?" Ben sordum.

"Aetherkin..." diye tekrarladı, adımları yavaşlıyor ve sesi garip bir şekilde kısık bir ton alıyordu. "Onlardan birini duymayalı uzun zaman oldu. Hepsinin yok olduğunu sanıyordum."

"En azından *biri* hâlâ yaşıyor. Adı Orin."

Bileziklerimi incelemeye devam etti. "*Kendi* gücünü onun yaptığı bu parçalardan alıyorsun, değil mi? Doğuştan gelen sihrini."

"Bunların çoğuyla, evet. Buna rağmen-" Deri ve ametist bileziği havaya kaldırdım "-özellikle yaşayan ve ölü dünyaları birbirine bağlayan büyüde gezinmek için yapıldı."

Benden uzaklaştı ve "Onları kaybedersen ne olur?" diye sorarken yürümeye devam etti.

Bu düşünce bile nefesimi kesmişti. "Hâlâ sihrimi kullanabilirim. Sadece daha az... *tahmin edilebilir*. Daha vahşi."

"Daha güçlü mü?"

"Belki."

Birkaç adım boyunca cevabımı düşündü. "Pranga gibi o zaman."

Bu kelime göğsüme rahatsız edici bir şekilde yerleşti. "...Bazı açılardan, sanırım."

Başını salladı ama başka bir şey söylemedi, yorumun havada asılı kalmasına izin verdi. Sihrimin bastırılmasının iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu düşündüğünü söylemek zordu. Bunun iyi bir şey olduğunu nadiren düşünmüştüm. Orin her zaman benim iyiliğimi düşünmüştü; bundan hiç şüphem yoktu. Ama yine de...

Calista'nın tapınağında bana söylediği sözler kafamda bir kez daha çınladı- *Kendinize güvenin. Ve karanlığınızdan korkmayın.*

Ama korkuyordum. Aleksander'ın büyüü benimkiyle beklenmedik şekillerde karışıyor ve uzun zamandır uykuda olan gölgeleri uyandırıyor.

Eğer onları bir şekilde zincire *vurmazsam*, o gölgeler bu dünyada ne yapabilir?

Bilezikler hayatımda gerçek duygularımı ve korkularımı gizlemek için taktığım pek çok maske gibiydi sanırım. Onları çıkarmak, kendimi tüm benliğimi ve sihrimi kaldıramayacak bir dünyaya ifşa etmek anlamına geliyordu; böyle bir şeye kalkışmaya bile hazır değildim.

"Peki ya sen?" Erebos'un puslu ışıklarına doğru ilerlerken Thalia'ya sordum. "Senin de doğuştan büyün yok mu?"

"Çok az." Konuşurken asasını dalgınca önünde çevirdi. O konuşurken iki yanımdaki gölgeler, parlak bir yemden etkilenen balıklar gibi birbirlerine yaklaştılar. Ancak asanın taşlarından birine dokunup dışarıya doğru dalgalanan serin bir esinti gönderdiğinde hızla dağıldılar. "Bu asa sahip olduklarımı ortaya çıkarmama yardımcı oluyor, ama bundan da öte, onu dışımda var olan karanlık enerjileri yönlendirmek için kullanıyorum."

Cevap vermeye başladım, ancak uzakta, bulanık gün ışığında şekillenen duvarların görüntüsüyle dikkatim dağıldı.

Çok büyüktüler, görebildiğim yerin ötesinde kıvrılıp dönüyorlardı. Şehrin bazı kısımları arkalarında daha da büyük görünüyordu, binaların kuleleri kasvetli gökyüzüne doğru kılıç gibi yükseliyordu. Kaideler dolusu

Duvarların üst kısımlarına eşit aralıklarla mavi ateşler yerleştirilmişti ve daha fazla safir alevin titreşimleri şehrin çeşitli mimarisinin pencerelerinden yansırken görülebiliyordu.

Şimdi parıltısını neden bu kadar uzaktan görebildiğimi anlıyordum; her yer bir şekilde yanıyor gibiydi ve onu etrafındaki karanlık manzaradan cesurca ayırıyordu.

Yavaşlayarak durduk ve diğerlerinin bize yetişmesine izin verdik.

Zayn yaklaşırken kısık bir ısıklık çaldı, bakışları şehrin ana kapısının önündeki meşaleli heykellerin oluşturduğu yüksek üçlüye takılmıştı. Thalia'ya, "Burası görüldüğünden biraz daha korkutucu," dedi.

"Bunun etrafından dolaşmak mümkün değil," diye cevap verdi, hiç çekinmeden. "Duvarlar her iki yönde de kilometrelerce uzanıyor ve her iki taraftaki son noktada *Grim Barrens* olarak bilinen lanetli bölgeler var, mevcut durumumuz ve malzemelerimiz göz önüne alındığında geçilemez. Ya Erebos'tan geçeceğiz ya da hiç ilerlemeyeceğiz. Ya da en azından *ben* gitmem." Bu açıklamayla birlikte Uldrin'i yanına çağırdı, aygırı kısa bir mesafe uzağa götürdü, beni ve diğerlerini bir sonraki hareketimizi düşünmeye bırakırken onu suladı ve kontrol etti.

Önce Zayn konuştu. "Bu şehir hakkında kötü hisseden başka kimse var mı?" diye sordu gerinerek. "Gerçekten içine girmek *istiyor muyuz*?"

"Burada kalmanın aksine mi?" Aleksander etrafına bakınarak sordu. "Tamamen aydınlık, neşeli ve güvenli bir yerde mi?"

"bu yerle ilgili ayrıntılar konusunda pek açık sözlü değilmiş gibi geliyor."

Kimse buna karşı çıkamaz.

"En azından daha yakından bakmak istiyorum," dedim, ama sesim bu öneriyle titreme tehlikesi geçiriyordu. Kötü bir fikir gibi ama bir kez daha arkamı dönmek de öyle.

Rowen ve Farren önerimi kabul ederek çoğunluğu bize verdiler. Tepeden aşağı, ana kapıya doğru temkinli bir şekilde ve önünde uzanan, cilalı mermer zeminleri Erebos'un kıvrılan ve yuvarlanan ateşlerini hem büyüleyici hem de uğursuz bir şekilde yansıtan büyük, geniş bir pavyona doğru yol aldık. Bu pavyon boyunca her şekil ve boyutta kemerler dikilmişti, çoğunun yüzüne kelimeler veya semboller kazınmıştı; bunların örgütsel bir amacı var gibi görünüyordu, ama ben

Sadece ne olabileceğini tahmin edebiliyorum.

Kapının sağındaki demir parmaklıklı kapıya yakın olan en görkemli kemerlerden birine doğru uzanan bir gölgelik sırası toplanmıştı; neredeyse bir kuyruk gibi. Kendimi oraya doğru yaklaşıırken buldum, daha önce ebelemece oynamak isteyen yeşil gözlü kızı arıyordum ama onu bulamadım.

Thalia birkaç dakika sonra yanımıza döndü, atının toynakları parlak taşa gürültüyle vuruyordu.

"Her zaman kapıda bekleyen ordular vardır," dedi sessizce, hafifçe başını sallayarak gölgelerin sırasını onayladı. "Ne yazık ki onlar için şehir kapılarını çok az açıyor. İçeride hepsine yetecek kadar yer yok."

"İçerideki Wraithlerin dışarıdaki gölgelerden daha kötü durumda olduğunu söylemiştin," diye hatırlattım ona.

"Bence evet." Eli Uldrin'in dizginini bir büküp bir çözdü. "Ama dışarıdakiler yine de şehrin olasılığına ve enerjisine kapılıyor."

"Peki, içeri nasıl *gireceğiz*?" Zayn bilmek istiyordu. "Kraliyet ailesi olarak sıra beklemeye pek alışık değiliz maalesef." Thalia'ya bir gülümseme ve göz kırptı.

Onun cazibesinden hiç etkilenmemiş görünüyordu. "Biz sadece buradan geçen konuklar olacağız," diye açıkladı. "Bunun için farklı bir giriş var. Bunun bir bedeli olacak ama imkânsız değil; sadece kiminle pazarlık yapacağınızı ve onu nasıl kazanacağınızı bilmeniz gerekiyor."

"Ve sen bunları biliyor musun?" Aleksander sordu.

"Buradan yeterince sık geçtim," dedi ve sonra atının dizginlerini kararsızca Rowen'in ellerine bıraktı. "Canavara dikkat et. Bu şehri sevmiyor. Her zaman kaçmaya ve tüm eşyalarınızı da yanında götürmeye çalışma ihtimali vardır." Yanıt beklemeden arkasını döndü ve kapıya doğru yürüdü.

Zayn nefesinin altında bir şeyler mırıldanarak onu takip etti.

Yine daha iyi bir seçeneğim olmadığını düşünerek ben de takip etmeye başladım

-Ta ki Aleksander'ın arkamda durup gölgelerin oluşturduğu çizgiyi incelediğini fark edene kadar. Bu çizgi her geçen dakika daha da uzuyor gibiydi.

Tereddüt ettim. Günün büyük bir kısmında birbirimizi görmezden gelmiştik, büyüsünü dengede tutacak kadar yakın duruyor ama birbirimizle *konusacak* kadar yakın olmuyorduk. Böylesi çok daha huzurluydu.

Yine de nedense şimdi ona yaklaşmaktan kendimi alamıyordum.

"Neyin var?" diye sordum.

Bana yan gözle baktı.

"Ya da boş ver," diye mırıldandım. "İstersen birbirimizi görmezden gelmeye devam edebiliriz."

Gölgelere doğru baktı, görünüşe göre tam da bunu yapmaya hevesliydi. Ama ondan sadece birkaç adım uzaklaşabilmişim ki, "Bugün karşılaştığımız hayaletlerin sayısı... çok fazla" dedi.

Yeraltı dünyasında bir macerada ne bekliyordun? Sormaya başladım ama kendimi tuttum. Çünkü o bu dünyada hiçbir şey yaşamayı *beklemiyordu*, değil mi? Benim cehenneme inişime hazırlanmak için yıllarım vardı; onunsa sadece saniyeleri.

"Sanırım bu daha da sarsıcı çünkü Elarith'te kimse ölülerden pek sık bahsetmez," diye açıkladı. "Nadiren cenaze töreni bile düzenleriz. 'Mezarlıklarımız', külleri toplu bir vazoya yığılan merhumların isimlerinin listelendiği basit kitaplardan oluşur. Bundan daha fazlası grotesk olarak kabul edilir."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Sanırım bu garip, ama kendi ebeveynlerim ölene ve onların yasını birkaç günden fazla tutmama izin verilmeyene kadar bu konu hakkında fazla düşünmemiştim - en azından alenen."

"Birkaç *gün* mü? Bu çok saçma." Omuz silkti.

"Ölüm hayatın bir parçasıdır."

"Işığın Koruyucuları'na göre üzerinde durulacak bir kısım değil. Bu, Elarith'e aşılacak için çok çalıştıkları ve imparatorluğun geri kalanına da yaymayı hedefledikleri bir kültür."

"Ama eskiden bu diyara yapılacak ziyaretleri onaylamaktan sorumlu olanlar onlardı, değil mi?"

Başını salladı.

"...onlara neden izin vermediklerini hep merak etmişimdir."

Kapının yanındaki üç heykelin tuttuğu meşalelere baktı. Kaşları çatıldı ve altın bakışlarındaki ateşin yansıması belli bir şiddetle dans etti; tahtına bir sahtekâr oturttuklarını bildiğine göre, o Bekçiler hakkında gerçekten ne düşündüğünü merak ettim. "Bana söylenenlere göre bunun birkaç nedeni varmış," dedi. "Örneğin çok tehlikeliydi - diyarlar arasındaki yolu açmak ölümcül enerjinin akıp gitmesi riskini taşıyordu, tıpkı senin eski

eve. Bir de ölüleri ziyaret etmek için kendilerine ayrılan süreden sonra geri dönmek istemeyenler vardı."

"Burada, bu karanlıkta sonsuza kadar kalmayı hayal bile edemiyorum," dedim içimdeki ürpertiye bastırarak.

Cevap vermeden önce uzun bir süre bunu düşündü. "İnsanlar kayıplarla farklı şekillerde başa çıkar," dedi sonunda ve arkasını dönüp Thalia ve diğerlerine doğru ilerlemeye başladı. "Her şeyini kaybetmiş biri için bu kadar karanlık görünmeyeceğini sanıyorum."

Ses tonundaki bir şey beni onun yanına daha da yaklaştırdı. Dilimin ucunda bir soru dans ediyordu: *Sana ne kadar karanlık görünüyor?*

Soracak cesareti kendimde bulamadım. Aramızdaki düşünceli huzur bozulamayacak kadar keyifliydi. Artık Thalia'ya yaklaşmıştık; asasını hazırda tuttuğunu fark ettiğimde dikkatim tamamen ona kaydı ve ne yapmaya çalıştığını merak ettim.

Büyük, ana kapıdan biraz uzaktaki duvarda farklı renklerde tuğlalardan oluşan garip bir desen vardı; onun önünde durmuştu ve biz ona ulaştığımızda asasını kaldırdı ve tuğlalardan bir tür sisli maddeden şeritler çekmeye başladı. Silahının ucuna giderek daha fazla şerit sardıkça renkleri soldu, ta ki sonunda ortada hiç tuğla kalmayana kadar.

Bir pencere belirdi.

Thalia birkaç adım geri çekildi -neredeyse benimle çarpışıyordu- çünkü bir adam yavaşça yeni ortaya çıkan pencereye doğru adım attı, omuzlarını yuvarladı ve sanki son birkaç saattir sert bir şekilde oturuyormuş gibi boynunu kırdı. Kaslarını gevşettikten sonra bile hareketleri hala doğal olmayan bir şekilde sert ve seğirmeli görünüyordu. Bizim kadar sağlam görünüyordu ama teni grinin soluk bir tonundaydı. Gözleri tuhaf bir şekilde genişti ve sanki bu diyarın loş ışığına uyum sağlayamamışlar gibi çok az kırpışıyorlardı.

"Gatemaster Atros-şansımıza," dedi Thalia nefesinin altından. "Bırak da bu piçle tüm konuşmayı ben yapayım, lütfen."

Chapter Fifteen

Nova

ATROS, THALIA YAKLAŞIRKEN GÖZLERİNİ KIRPMADAN ONA BAKTI.

Çenesini birkaç kez oynattı - sanki vücudunun geri kalanıyla birlikte çenesini de gevşetiyormuş gibi - sonra kısık bir sesle ve anlamadığım bir dilde ona bir şeyler söyledi; Thalia'nın ilk tanıştığımızda kullandığı dile benziyordu.

Başını bana ve grubumun geri kalanına doğru sallayarak aynı dilde cevap verdi.

Geçit yöneticisi dudaklarını yalayıp konuşmaya devam etmeden önce uzun ve rahatsız edici birkaç dakika boyunca bizi inceledi - bu sefer imparatorluğumun ortak dilinin ağır aksanlı bir versiyonunda.

"Thalia, aşkım," dedi, bakışları onunla bizim aramızda gezinirken, "fazladan beş ruhun var ve iyi bir önlem için fazladan birkaç kötü görünümlü canavarın var."

Fantom bu atamayı hırlayarak protesto etti.

Geçit yöneticisi onu görmezden geldi, tuhaf gözleri daha da büyüdü, sanki bir an için bile olsa kapanma isteğine direniyordu. "Buraya elinizi kolunuzu sallayarak girip dengeleri bozmanıza izin veremeyeceğimizin farkındasınızdır herhalde."

"Beni şovdan kurtar ve sadece fiyatını söyle, Atros. Gerçekten istediğinde bir şeyler yapabileceğini biliyorum."

Ağzı nahoş bir gülümsemeye dönüştü ve çirkin görüntüsüne hiç uymayan, beklenmedik derecede mükemmel, beyaz dişleri ortaya çıktı. "Sen

Beni , değil mi?" Kıkırdadı. "İşin eğlencesini biraz kaçırıyor açıkçası, ama pekâlâ, o zaman ön sevişmeyi atlayabiliriz ve sen de bana ihtiyacım olanı verebilirsin, sanırım."

Ona diktiği bakış ölümcüldü, ama yorum yapmadan kalçasındaki çantaya uzandı, bozuk paraya benzeyen küçük bir çanta aldı ve acımasızca yüzüne fırlattı.

Onu havadan kolayca kaptı. Elinin şeklinin bozuk olduğunu fark ettim; parmaklarından birkaçı anormal derecede uzundu ve çarpık, acı verici açılarla bükülmüştü. Çantayı bu bükülmüş parmaklardan birine doladı ve içindeki bozuk paraların şingirtisini dikkatle dinleyerek salladı. "Güzel bir başlangıç."

Thalia sinirlendi.

"Başlamak mı?"

"Kesinlikle."

"Bu, son solo yolculuğum için sana ödediğim fiyatın beş katı. it ve at için fazladan bir miktar."

"Korkarım son günlerde temel oran arttı. Wrathmere'deki duvarlar yıkılıyor, bu yüzden son zamanlarda daha fazla mülteciyle uğraşmak zorunda kaldık. Arz-talep meselesi işte."

Thalia kaşlarını çatı. "Biz sadece buradan geçiyoruz. Bir günden fazla bile kalmayacağız. Fiyatınız çok saçma."

Atros omuz silkti. "Azrail'in emirleri. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin. Adil olsun ya da olmasın, ne isterse onu ister."

"O zaman paramı geri ver," diye talep etti.

El becerisi şaşırtıcı derecede etkileyici olan çantayı parçalanmış parmaklarının arasında gezdirdi. "Huzurumu bozmanın da bir bedeli var."

Zayn ve Aleksander kendi aralarında mırıldanarak arkalarını dönmeden önce birbirlerine baktılar.

Yüzüm ateş gibi kızardı. Müdahale etmeyi ya da yoluma çıkmayı planlamamıştım ama bu adam bana Eldris'in daha kötü bölgelerinde uğraştığım bazı pislikleri fazlasıyla hatırlatmıştı. Krallığımın pis yeraltı dünyasında hayatta kalmanın ilk kuralı her zaman hissettiğinden daha emin davranmaktı ve bu kuralın evrensel olduğundan şüpheleniyordum.

Bir adım öne çıktım. "Anlaşma yoksa anlaşma da yoktur," diye çıkıştım. "Ödeme senin değil."

Sonunda, göz kapaklarını yavaşça, hesaplı bir şekilde kırıştırdı ve tuhaf bakışlarını bana doğru çevirdi. "Peki siz kimsiniz?"

"Önemli biri yok." Elimi uzattım. "Çanta," dedim avucuma vurarak. "Şimdi."

Thalia'ya attığı yağlı gülümsemenin aynısını atmaya başladı, ta ki gözleri bileziklerime takılana kadar. Babamın bana doğum günümde verdiği bilezik diğerlerinden ayrılmış, aşağıya kaymış ve kısmen elimin etrafında sallanıyordu.

Atros ona öyle rahatsız edici bir açlıkla baktı ki, neredeyse bileğimi geri çekecektim, eğer yapmasaydım ısıırıp koparmasını bekliyordum.

Ama hareketsiz kaldım. Sakin.

Kendimden emin. "Çanta," diye tekrarladım.

Benimle alay edercesine havada bir aşağı bir yukarı savurdu. Onu almaya çalışmam için bana meydan okuyordu.

Bileğimi geri çektim ama sadece bileziklerimi döndürüp siyah gül boncuklarından birini tutabilmek için. Parmaklarımı sıkarak özümden bir tutamı yüzeye çıkardım ve sonra ileri doğru fırlatarak çantanın etrafını sardı, onu ele geçirdi ve havada durdurdu. Elimin hızlı bir işaretiyle Thalia'ya doğru savruldu; Thalia sanki bu rutini daha önce defalarca uygulamışız gibi etkileyici bir yakalayış gerçekleştirdi.

Atros bakakaldı.

Arkamı dönmeden önce ona kötü bir gülümseme verdim. "O halde alternatif rotalara geçelim," dedim Thalia'ya soğukkanlılıkla.

Atros bir şeyler geveledi -şimdi ilk konuştuğu dile geri dönmüştü- ama ben onu duymazdan geldim ve yürümeye başladım.

Thalia bir süre geri çekilen sırtıma baktıktan sonra bana yetiştirdi. "Sana daha önce de söylediğim gibi başka yol yok," dedi sessizce.

Diğerlerine ulaşip geçit yöneticisinin görüş alanından çıkana kadar konuşmadım.

"Gardiyanlar hiç değişiyor mu?" Ben sordum.

"Nadiren. Atros'un gitmesi günler sürebilir."

"Günlerce yetecek erzağımız yok," diye Zayn. "Cehennemin bu kısmında yiyecek arama işi nasıl gidiyor?" Hafifçe sordum.

"Karmaşık," diye cevap verdi; bu kelimeyi çok sevdiğini fark ediyordum. "Şehre bir an önce girmemiz gerekiyor."

"Yakınlarda dinlenebileceğimiz ve bu işi çözmek için yeniden toplanabileceğimiz bir yer var mı?" Aleksander sordu.

Thalia istemeye istemeye bizi batı duvarı boyunca götürdü, çamurlu arazide bir mil kadar yürüdükten sonra bir zamanlar ana kapıdakine benzer büyük bir köşkmüş gibi görünen ama daha küçük olan yere geldik. Zemin çatlak ve engebeliydi, sopalar ve taşlarla doluydu. Kenarında çatısı yarıya kadar çökmüş küçük bir bina duruyordu.

"Burası Erebos'un çok daha büyük olduğu zamanlarda şehrin orijinal kapı evlerinden biriydi," diye açıkladı. Artık şehir kendi içine daha sıkı bir şekilde çekildiği için hiç kullanılmıyor."

Diğerleri bölgeyi daha fazla araştırırken ben Thalia'ya döndüm ve Atros'la yaşadığım gergin karşılaşmayı kafamda tekrar canlandırımdım. "Atros, *Wrathmere'deki duvarların çöktüğünü* söylerken ne demek istedi?"

Thalia sesimdeki endişeyi elinin tersiyle itti. "Wrathmere, buradan biraz uzakta, son zamanlarda huzursuzluk yaşayan başka bir şehir. Ama düşmeyecek. O sadece mültecilerin tehdidini bahane olarak kullanıyor."

"Bu dünyada kaç tane şehir var?" "Bir zamanlar bir sürü vardı."

Sinir bozucu derecede muğlak cevap karşısında kızgınlığımı bastırdım. "Ölülerin neden şehirleri var ki?"

"Daha önce de söylediğim gibi: Kendilerini ölü olarak görmüyorlar." Bir an için bu konuda daha fazla şey söylemeyi düşünüyormuş gibi baktı. Gözleri benimkilere dikilmiş, sırları konusunda bana güvenebileceğine dair bir işaret arıyor gibiydi.

Ama sonuçta başka bir şey açıklamadı. Zayn'in daha önceki yorumları aklımda oynadı.

...Bu yerle ilgili detaylar konusunda pek açık sözlü değil.

O haklıydı. Belli ki değildi. Ve şimdi çoktan arkasını dönmüş, atıyla ilgilenmek için acele ediyordu -sanki dilimin ucunda ona yöneltmeye hazırlandığım tüm soruları hissedebiliyormuş gibi.

Onu takip etmeyi ve cevaplar talep etmeyi düşündüm. Ama o, bir şeyleri zorla anlatabileceğim bir tipe benzemiyordu; daha çok, altındaki gerçeğe ulaşmak için stratejik olarak parçalara ayırmam gereken bir tipe benziyordu.

Bu arada, sisli havada duvarları ve alevlerini görebildiğim kadarıyla geriye bakarak son uğursuz çevremizi inceledim. O duvarların içine nasıl gireceğimizi bilmiyordum. İçlerinde ne yatıyordu ya da tüm bunların diğer tarafında bizi neler bekliyor olabilirdi.

Bu ürkütücü şehrin gölgelerinde gereğinden fazla zaman geçirmek istemediğimi biliyordum.

TOPARLANMA çabalarımız çok uzun sürüyordu.

Saatler sonra, bulduğumuz her plan nihayetinde parçalanmış ve bizi başladığımız yere geri getirmişti. Erebos'un ana kapısına doğru yürümeme ve lanet şeyi tırmanma şansımı denememe dakikalar kalmıştı.

Dürüst olmak gerekirse, gerçekleştirmeye çalıştığım *en kötü* plan bu olmazdı.

Ancak şirketimin geri kalanı beklemekten, biz bir şekilde mucizevi, kusursuz bir fikir bulana kadar dinlenmekten daha memnun görünüyordu. Phantom bile uyuyordu, yüksek sesle horluyordu; seyahat ve bütün gün yeni formlara girmeye çalışmanın birleşimi ona zarar vermiş gibi görünüyordu.

Ben de yorgundum ama uyuyacak vakti çoktan geçmiştim. Artık hareket etmeyi bıraktığımıza göre, tanıdık, dinlendirici rutinlerimi özlemekten kendimi alamıyordum. Bir kadeh şarap ve iyi bir kitap gibi bir şey için - belki de bunların tadını çıkarmak için bir banyo.

Uzakta küçük bir gölün yüzeyi görülebiliyordu, sisli havaya sızan azıcık ışıktaki suyu ara sıra parlıyordu; Thalia bana daha önce Nyrras Gölü'nden söz etmişti. Her geçen dakika daha da cazip hale geliyordu. Eve döndüğümde alışık olduğum küvetlerin pençe ayaklı güzelliğine pek benzemiyordu ama su bu diyarda karşılaştıklarımızın çoğundan *biraz* daha berrak görünüyordu - belki de yakınlarda beliren şehri koruyan ve muhafaza eden güçler yüzünden. Ya da belki de bu sadece hüsnükuruntudan ibaretti?

Öyle ya da böyle, banyolar her zaman benim günlük kurtuluşum olmuştu; Orin bir gün suyun içinde eriyip gideceğime yemin ederdi.

Kararımı vermiştim, temiz bir kıyafet ve havlu olarak kullanabileceğim bir battaniye almak için diğerlerinin yanına döndüm. Herkes uyurken Thalia ve Aleksander nöbet tutuyordu. Birincisine nerede olacağımı söyledim, ikincisine aldırış etmedim; Aleksander beni görmezden gelmeye geri dönmüştü ve ben de bu anlaşmanın devam etmesine izin vermekten çok mutluydum.

Ama seçtiğim تنها göl kıyısına varmamın üzerinden çok geçmeden arkamda ayak sesleri duydum. Kısa bir süre sonra büyüünün nabzını hissettim; belli belirsiz ama kusursuzdu. Göz ucuyla bir bakış onun orada olduğunu doğruladı, küçük enerji ışıkları teninde belli belirsiz parlıyordu, sadece etrafımızı çevreleyen ağaçların altındaki karanlığın derinliği nedeniyle görülebiliyordu.

Onu fark etmemiş gibi davrandım. Ben üzerimdekileri çıkarıp battaniyeyi üzerime sararken o mesafesini korudu ve arkasını döndü. Rahatlamaya kararlı bir şekilde, kıyı şeridinde doğru ilerlerken onu görmezden gelmeye devam ettim ve suyu test etmek için bir ayağımı suya soktum.

Ayak parmaklarımı anında uyuşturan ısıracı soğuk karşısında bir lanet yuttum. *Tam* bir banyonun davetkâr çekiciliği değildi. Ama en azından ferahlatıcı olacaktı - keşke kendimi ilk dalmaya zorlayabilseydim.

Ki yapamadım.

Tanrım, soğuktan ne kadar nefret ederdim.

Planlarımdaki bu soğuk aksamaya yeni sinirlenmiş bir halde, hayal kırıklığımı etraftaki diğer tek kişiye yönelttim. "Beni mi takip ediyorsun?" Omzumun üzerinden Aleksander'a doğru bakarak talep ettim.

"Hayır," diye cevap verdi, sırtı dönük, bir omzu ağaca yaslanmış bir şekilde. "Yine de yaralı bir ayının tüm zarafeti ve inceliğiyle hareket ettiğin düşünülürse, seni takip etmek zor değil."

"Yırtıcı hayvanları korkutup kaçırmak için bilerek ses çıkarmaya çalışıyordum. Bilirsiniz işte, yılanlar falan." Bu tamamen doğru değildi - aslında sadece gürültücü ve dikkatsiz davranmıştım - ama bunu bilmesine gerek yoktu. "Yılanlardan ödüm kopar," diye ekledim. Bu kısmı doğrudu; kural olarak iki bacadan az ya da dört bacadan fazla olan hiçbir şeye güvenmezdim.

"Bu diyarda hiç yılan sanmıyorum," diye düşündü.

"Ah, demek ki bu su yollarının arasında gizlenenler sadece kara kara düşünen, sinir bozucu krallar."

Sessizce güldü. "Sadece aramızdaki *bağın* hatırına yakın duruyorum, sevgili Kaos'um. Ve boğulmadığından emin olmak için. Bu diyardaki suların aldatıcı bir şekilde derin olabileceğini fark ettim; sık görünen şeyler çoğu zaman öyle *değildir*."

Uyarıyı dikkate aldım, suya baktım ama sesimin endişeyle dolmasına izin vermemeye çalışarak, "Bu çok dolambaçlı bir bahane - neden sadece beni yıkanırken görmeyi umduğunu itiraf etmiyorsun?" dedim.

"Kendini övme. O kadar çaresiz değilim."

"Emin misin?"

"Yakınından bile
geçmiyorum."

"...Yedi yıldır buradasınız, değil mi?"

"Çoğunda uyuyordum," diye hatırlattı bana. "Ve hatırlarsan tamamen yalnız da değildim. Başardık, sizi temin ederim."

Kendimi zihinsel olarak karakollarında bulunan tüm askerleri ve diğerlerini hayal ederken buldum. Nedense Aleksander'ın onlardan herhangi biriyle *idare ettiğini* düşünmek istemiyordum.

"mı yapıyorsunuz, Prenseler?" diye sordu.

"Yansıtmak mı?"

"Eğer yaşayan dünyada gerçekten iddia ettiğin gibi bir dışlanmışsan, sanırım sen de kurak dönemlere yabancı değilsin. Krallıkların vahşi bir yok edicisiyle yatmak isteyen erkekler bulmak zor olmalı."

"Düşündüğünüz kadar zor değil," dedim. "Bazıları yatak odasında biraz şiddetten hoşlanıyor. Ya da *kaos* demeye cesaret edebilirim. Bazıları benden yapmamı istedikleri şeyleri..."

"Bana detayları anlatma."

Belki benim hayal gücümdü -ya da kibrim- ama sesi daha keskin bir hal almış gibiydi.

"Seni kıskandırdım mı?" Buz gibi suya masumca tekmeler atarak alay ettim.

Cevap vermedi.

Bir dakika, *gerçekten* kıskanmış mıydı? Eğer öyleyse, bu çok kolay olmuştu... bu da işi daha az eğlenceli hale getirmişti. Yine de yüzümü ona dönmekten kendimi alamadım, onu daha fazla sarsıp sarsamayacağımı görmek için hazırdım.

Bana bakmak için çoktan dönmüş olduğunu gördüğümde vücudumdaki ısı kıvrıldı ve *yanlış değerlendirdiğimi* fark ettim.

Hiç de tedirgin görünmüyordu. Kıskanç ve rahatsız olmanın tam tersi görünüyordu; kollarını göğsünde kavuşturmuş ve bir omzunu hâlâ ağaca yaslamış, kibir sınırında bir güvenin resmiydi.

Ve birdenbire kelimeleri bulmakta zorlanan, etrafımdaki battaniyenin daha büyük olmasını dileyen *ben oldum*. Daha kalın. Kalçalarımın ortasına kadar ancak iniyordu ve ince malzeme sisli havada nemleniyor, aniden çok fazla açıkta hissettiren bir yakınlıkla kıvrımlarıma yapışmasına neden oluyordu.

"Neden?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak. "Beni kıskandırmaya mı çalışıyordun?"

Benim ona yapmaya çalıştığım gibi onun da beni sinirlendirmeye çalıştığını anlayabiliyordum ve beni kendi oyunumda yenmesine izin vermeyi reddettim.

Ses tonum flörtten çok meydan okumaya benziyordu: "Belki de tüm bu gerginliği bir kenara bırakıp birbirimizle bazı şeyleri *halledersek* büyümüzün sahip olduğu bağa yardımcı olabiliriz."

Bu meydan okumayı gülümseyerek karşıladı. "Ne gerginliği?"

Ağaçtan uzaklaşıp bana doğru ilerlerken ona ters ters baktım. "Benim hatam," diye mırıldandım. "Belli ki hiç gerginlik yok; ben Şu anda beni gözlerinle nasıl soyduğunu hayal ediyorum."

Dudaklarından karanlık bir kıkırdama döküldü. "Dürüst olmak , pek bir şey yok."

"Yani bunu yaptığını kabul ediyorsun?"

"Etrafınızı saran çamur ve kirli sudan daha iyi göründüğünüzü kabul ediyorum, bu yüzden belki de gözlerim doğal olarak size çekiliyordur."

"Ne iltifat ama."

"Bir kralın sahip olması gereken faydalı bir beceri."

"Daha faydalı olabilecek birkaç tane daha düşünebilirim."

Bakışları vücudumu taradı. "Üşümüyor musun?"

"Daha soğukta da hayatta kaldım."

Çenesinde bir kas kıpırdadı ve kibirli gülümsemesini bir anlığına bozdu. Gözlerindeki parıltı da neredeyse *endişeye* benzeyen bir şeye dönüştü. Bu ne istediğim ne de ihtiyaç duyduğum bir şeydi, en azından ondan.

"Sen ve sikin beni ısıtmayı teklif etmiyorsanız, bana bir iyilik yapın ve gidin."

Bu öneriyi bir süre düşündükten sonra omuz silkti ve "Hiç değilse bir orgazm ruh halini iyileştirebilir" dedi. "Genellikle iyileştirir," diye cevap verdim ve sonra yardım edemedim ama ekledim: "Ama sadece Yani anlaştık mı? Bunun için yardımınıza pek ihtiyacım yok." "Hayır mı?"

"Bir elim var. Aslında iki tane." Birini havaya kaldırdım ve parmaklarımı oynattım. "Bunlar çok yetenekli."

"Benim kadar yetenekli değil." "Bundan şüpheliyim."

Yine o sessiz, karanlık ve eğlenceli kıkırdamalardan biri. "Eğer kendi elinin yeterli bir ikame olduğunu düşünüyorsan, belli ki kayda değer bir partnerle birlikte olmamışsın."

Parmaklarımı oynatmayı bırakıp ona kaba bir hareketle birlikte çekici bir gülümseme gösterdim.

Hiç istifini bozmadı. "Tabii ki, istersen bana tam olarak nasıl sevdiğini göstermek için ellerini kullanabilirsin. Daha sonrası için not alırım."

"Sonra mı?"

"Mm."

"Bir daha düşündüm de, biraz daha yaklaşırsan sanırım bu elleri seni boğmak için kullanacağım," dedim tatlı bir sesle.

"Bu en azından bıçaklamaktan bir adım önde."

"Bıçaklanma ihtimalini göz ardı etmeyelim."

"Yani duyduğuma göre sen ve ellerin sert işlerle ilgileniyormuşsunuz. Not edildi."

Dudağımı ısırdım.

Sinir bozucu piç.

Bir adım daha yaklaştı, suyun hemen kenarında durdu - cesaret edebilseydi uzanıp bana dokunabilecek kadar yakındı.

Titreyen bedenime elini sürmedi ama bakışlarının çakıllı tenimde gezinmesi, battaniyenin en çok yapıştığı kırıksıklıklar ve kıvrımlarda oyalanması bir dokunuş kadar samimi hissettirdi.

Dengemi kaybettiğimi hissettim. Ayağımı kaydırmam bizi daha da yakınlaştırdı. Kalp atışlarımı düzene sokmak için birkaç derin nefes aldım ama kokusunu içime çekerken daha da hızlanmasına neden oldu. Toprak ve çiy gibi kokuyordu. Gözlerinin altın sıcaklığıyla birleştiğinde, tüm dünyanın hala uyuduğu ve günün vaaadinin lekelenmediği bir sabah gün doğumunu düşünmeden edemedim. Olasılıkların sonsuz olduğu zamanları.

Ve bir an için *bizim* sonsuz olasılığımızı düşünmeden edemedim.

Ama yine de bana uzanmadı.

Bunun yerine diz çöktü ve parmak uçlarını suya daldırdı, göl yatağındaki her kayayı ve dalı seçebileceğim kadar berraklaşana kadar ileri geri döndürdü.

"İşte," dedi doğrulurken. "Artık yılanların geldiğini görebileceksin. Hatta biraz da ısıttım, böylece ısırıldığında en azından ölüme sürüklenirken sıcak ve rahat bir atmosferin tadını çıkarabilirsin."

"...Kahramanım."

Beni yalnız bırakmadan önce küçük bir selam verdi, ellerini rahatça ceplerine soktu ve eğimli kıyıya doğru geri döndü,

ağaçların arasında kayboluyor.

Geri dönmeyeceğinden emin olana kadar uzun bir süre kaybolduğu noktaya baktım ve battaniyeyi vücudumdan sıyırıp temiz kıyafetlerimle birlikte katladım. Üzerimden çıkardığım kirli kıyafetleri temizlemek için suya taşıdım, zihnimi meşgul edecek ve Aleksander'ın muhtemelen hâlâ ne kadar yakınımda olduğunu düşünmememe yardımcı olacak bir görevim olduğu için mutluydum.

Onları temizlemeyi bitirdikten sonra, kurumaları için asacak bir yer aramak üzere bölgeyi taradım. Onları çatallı bir ağacın kollarına astıktan sonra, kendimi birkaç dakika daha suya girmeye karşı koyamazken buldum.

Saçımı yıkamaya çalışıyordum ki dalların kayma ve çatlama sesleri beni dondurdu.

"Aleksander?"

Cevap yok.

Başka bir gürültülü *craaaack*.

Suya gömüldüm, kollarımla kendimi daha iyi örterek kaybolduğu ağaçlara doğru baktım ve o sinir bozucu kibirli sırtışıyla ortaya çıkmasını bekledim.

"Bu hiç komik değil, seni göt."

Arkamdan daha yüksek bir ses geldi -rüzgarın uğultusu ve çalılıarın çılgınca hışırtısı- ve arkamı döndüğümde tanıdık birinin bana bakmak için dışarı çıktığını gördüm.

Ama Aleksander değildi.

Chapter Sixteen

Nova

YEŞİL GÖZLÜ GÖLGE KIZ KIYIDA DURMUŞ, ARKASINA BAKIYORDU.

Bana.

Etrafıma bakındım, diğer gölgelerden oluşan bir sürünün ona eşlik etmesini bekliyordum. Hiçbir şey görmedim ama Aleksander'dan da hâlâ bir iz yoktu. Eğer daha fazla hayalet bana doğru geliyorsa, onlarla tek başıma yüzleşmek zorunda kalacaktım. Görünüşe göre çıplakken.

Mükemmel.

Daha kötülerini de yaşamıştım.

Kendimi hazırladım... ama yine de başka bir şey görünmedi. Henüz.

Harekete geçmeden önce bir dakika geçti. Kollarımı kendime sararak yaklaştım ve kızla konuşmayı denemeli miyim diye düşündüm. Thalia onların amaçsız serseriler olduğunu, sadece büyüye ilgi duyduklarını söylemişti... ama yine de bu kız bir sebepten dolayı açıkça dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Açıkça beni takip ediyordu. Ve bu, büyüme karşı akılsızca bir tepkiden daha fazlası gibi geldi; gözleri çok parlaktı, çok farkındaydı.

Beni *gördü*.

Bundan neredeyse emindim.

Birkaç adım daha attım ve kısa bir mesafe ötede durdum.

On

u. "Merhaba," dedim usulca.

Cevap vermedi, bakışlarını indirdi, aniden utandı.

"Beni mi takip ediyorsun?" Bir adım geri çekildi.

"Benim için sorun değil," dedim.

Gergin bir yavru geyik gibi durakladı ve başını eğerek örgüsünden kurtulmuş dağınık saç tellerinin altından bana baktı.

"Gerçekten, bilmiyorum."

Cevap vermek için ağzını açtı. Bir ses çıktı - bir ses değil, ama belki de fısıltılı bir taklit. Kelimeleri oluşturmaması kafasını karıştırıyor gibiydi. Ve sonra onu *korkuttu*. İfadesi saf bir paniğe dönüştü, nerede olduğunu ilk kez fark etmiş gibi etrafına bakarken gözleri inanılmaz derecede büyüdü.

"İyi misin?"

Dizlerinin üzerine çöktü ve kendini toprağa gömmek istercesine toprağı tırmalamaya başladı. Parmakları yumuşak çamurda bile çok az ilerleme kaydetti; formu fazla etki yaratacak kadar sağlam değildi. Bu onun için de bir keşif gibi görünüyordu - onu daha da derin bir paniğe sürükleyen bir keşif.

Yanına koşup diz çökerek omzuna rahatlatıcı bir el koyarken diğer her şeyi -temkinliliğimi, sorularımı, çıplaklığımı- unuttum.

Vücudu ilk başta dokunuşlarımın altında kil gibi kaldı. Ama ona doğru bastırmaya devam ettikçe, daha belirgin bir şekle bürünüyor gibiydi, diye düşündüm. Bana sabitlediği bakış olmasa hayal gördüğüme inanabilirdim.

-Şaşkınlık, umut ve dehşetin tuhaf bir bileşimi. Cereyana kapılmış bir mum alevi gibi titriyordu. Dehşete kapılmıştı ama yine de sanki sağlamlığını test ediyormuş gibi bana doğru eğildi.

Kollarım temkinli bir şekilde onun etrafında dönerken bileğimdeki dokuma, elmas desenli bileklik titremeye başladı. Gözlerimin arasına bıçak gibi bir acı saplandı. Göz kırparak uzaklaştırmaya çalıştım. Bunun yerine, görüş alanıma başka bir sahne girdi - şu anki çevremden tamamen zıt bir şey.

Bu kızı *canlı* gördüm.

Yemyeşil bir avluda dönüyor, gülüyor, uçlarına kurdeleler bağlanmış sopalar taşıyordu. Dans ediyor, o kurdeleleri çılgın bir ritimle döndürüyordu. Saçları parlak kumraldı, fildişi teni çillerle kaplıydı, yeşil gözleri altın kırmızısı bir güneşin ışığında daha da göz kamaştırıcıydı.

Ve bir seyircisi vardı: Ellerini ırpan ve onunla birlikte gülen yaşı bir kadın.

Bana benzeyen yaşı bir kadın.

ılgınca kızı ittim. Kız şaşkın ve yalvaran gözlerle bana baktığında kendimi suçlu hissettim, ama onu tekrar kollarıma almaya kıyamadım.

Çünkü ben de en az onun kadar korkmuştum.

"Kimsin sen?" Nefes aldım.

Tekrar konuşmaya çalıştı. Yine sadece boğuk, iniltili, anlaşılmaz sesler çıkardı. Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

Büyüm aniden canlanıyor, sabahın erken saatlerinde bir göletin üzerindeki sis gibi kollarımdan kalkıyordu. Beklenti. Bekliyordum. Kızın etrafını sarmak istiyordu ve *nedenini* bilmiyordum, ne yapacağını da bilmiyordum.

-Ama olmasını engelleyemedim.

Gölgeler dışarı doğru patlayarak ona çarptı ve onu geriye doğru savurdu. Gölgeler şiddetle vücudunun etrafını sararken kıvrıldı, o kadar kalın bir şekilde sardılar ki karanlığın içinde izini kaybettim.

Umutsuzca onları kontrol etmeye çalıştım.

Sonunda peneleyen karanlığı ondan uzaklaştırmayı başardığımda, kızın vücudu çamurlu zeminde kıpırdamadan duruyordu.

Ama o beden de *sağlamdı* ve kenarları belli belirsiz parlıyordu. Ben ne yapmıştım?

Ne halt ettim ben?

Daha yakından bakmak için cesaretimi toplayamadan etrafımızdaki ağaçlar sallanmaya başladı.

Rüzgâr uğuldadı ve onunla birlikte, bir barajı yaran şiddetli, girdaplı bir nehir gibi geldiler; elleri uzanan, bedenleri itişen, sesleri inleyen bir gölgeler sürüsü.

Suyun onları bir şekilde caydırabileceğini umarak gölün derinliklerine doğru tökezledim.

dalarken sadece hafifçe tereddüt ettiler. Bazıları bunu bile yapmadı; alt yarıları yüzeyin altında çözünüyor gibiydi, ama bu sadece onları daha hızlı hale getirdi. Birkaç ılgın kalp atışı süresinde, düzinelercesi üzerimdeydi, yüzleri sanki kendilerini bana tanıtmaya çalışıyorlarmış gibi odaklanıp odaklanmıyordu, ama büyüünün ve tüm farklı enerjilerinin düzensiz karmaşası arasında şekillerini korumak için mücadele ediyorlardı.

Kurtulmak için mücadele ettim, daha hızlı hareket edebileceğimi bildiğim suyun altına daldım ve Aleksander'ı en son gördüğüm kıyıya doğru gitmeye çalıştım.

Hava almak için ayağa kalktığımda, yüzleri korkunç derecede net olan üç gölge tarafından karşılandım: kız kardeş olabilecek kadar birbirine benzeyen üç zayıf, ağlayan kadın.

Etraflarından dolanmayı ve bir kez daha suyun altına dalmayı başardım. Yüzeye çıktığımda hâlâ kıyıdan uzaktaydım ama ayaklarımın göl yatağına değebileceği kadar yakındım. Omzumun üzerinden bakıp etrafımı saran hayaletlerin sayısını doğru bir şekilde ölçmeye çalışırken ayak parmaklarım çamur ve alüvyona doğru kıvrıldı.

Birkaçının durup yeşil gözlü kızın vücudunu inceledikten sonra bana dönüp kovalamaya başlamasını izledim.

Ona verdiğim sağlamlığı mı istiyorlardı?

Hayatın parlaklığını taklit eden o ışıltı... Bunu onlara verebileceğimi mi düşündüler?

Suyun altında bir şey beni yakaladı.

Kolayca kurtulduğum kısa süreli bir tutuştu, ama beni o kadar panikletti ki, aniden yüzeyin altında yatan şeye çok fazla odaklandım; arkamda dönen gölgeleri fark etmedim, ta ki çoktan orada olup beni çevreleyene, soğuk parmakları omuzlarımı pençeleylene kadar.

"Lütfen," diye nefes nefese kaldım, belki beni anlayabileceklerini, kızın yaptığı gibi bana bağlanabileceklerini düşündüm. "*Lütfen bekle-*"

Ama yönsüzlerdi. Thalia'nın uyardığı gibi akılsızdılar. Her yönden daha fazlası akın akın geliyordu. Yakalıyor, pençeliyor, beni varoluşumdan boğmakla tehdit eden bir dalga gibi üzerime geliyorlardı. Saldırılarının arkasına bir canlının sahip olabileceği tam gücü ya da baskıyı koyamıyorlardı ama o kadar çoktular ki bunun bir önemi yoktu; sürekli dengemi kaybediyordum, birinden kurtulduğumda yerine iki tane daha geliyordu.

Başım yüzeyin altına kaydı. Tekrar

yukarı çıkmak için mücadele ettim.

Daha fazla el beni karşıladı ve tekrar aşağı itti.

Değişken yüzleri yukarıda yüzüyordu, karanlık, çamurlu su tarafından daha da bozulmuştu.

Her yerdeydiler.

Tekmeledim. Kıvrıldım. Temiz su için savaştım ama bulamadım. Uzanan ellerin soğuk dokunuşundan kaçmak için çaresizce

kendimi daha derine yuvarlanırken, çamurlu yatağa çarparken, batarken, bir çapa gibi sürüklenirken buldum.

Ne kadar derine yuvarlanabilirim?

Kolum bir şeye takıldı ve beni sarsarak durdurdu.

Etrafımdaki su ısındı. Daha berrak. Artık fiziksel olarak batmıyordum, ama yine de düşüyormuş gibi hissediyordum, garip bir parlaklığa sürükleniyordum - gözlerinizi sıkıca kapattığınızda gördüğünüz türden, karanlıkla çevrili bir parlaklığa. Saniyeler geçtikçe daha da yoğunlaştı, ta ki-

Yüzüm yüzeye çıktı.

Nefesim kesildi. Boğuldum. Soğuk bana bir yumruk gibi çarptı ve sefalet içinde haykırdım. Korku içinde. Ilık suya geri dönmek istedim. Başka bir şey görmeme izin vermeyecek kadar parlak, kör edici olan ışığa doğru geri dönmek. Sahip olduğum her şeyle mücadele ettim, geri dönmeye çalıştım.

Bir ses kulağıma homurdandı, bana emreliyordu. .

Kaskatı kesildim. Ve bir kez durduğumda, tekrar başlayabilecek gibi görünmüyordum. Ne nefeslerim, ne kalp atışlarım, ne de sihrim. Ben hareketsizdim. Ölümdüm.

Hemen ardından aynı ses geldi, şimdi daha yumuşaktı. Neredeyse yalvarıyordu. *Benimle kal. Sadece benimle kal. Yanındayım.*

Ama kalmak istemedim. Bırakmak, rahatlatıcı sıcaklığın içinde sürüklenmek istedim.

Ben de öyle yaptım.

Yüzümdeki acıdan uyandım ve ilk şey - tek şey

İlk başta odaklanabildiğim şey soğuktu.

Acımasız, affetmeyen soğuk.

Yine de vücuduma hızlı bir bakış artık soğuk suda olmadığımı söylüyordu. Artık ölü ruhlar tarafından batırılmıyordum. Tamamen çıplak da değildim; Aleksander paltosunu üzerime örtmüştü. Onun saf, topraksı kokusu üzerime sinmiş, beni topraklıyordu.

Hâlâ buradaydım, hâlâ nefes alıyordum, hâlâ çalışıyordum.

Oturduğum yerden kalkarken giysiyi etrafıma daha iyi yerleştirdim, titreyen parmaklarımla düğmeleri yukarıdan aşağıya doğru ilikledim ve etrafımı daha iyi görebilmek için hareket etmeden önce derme çatma bir elbise oluşturdum.

Aleksander yeşil gözlü kızın yanında diz çökmüş, ona bakıyordu.

Ben de aynısını yaparken nefesimi tuttum. Hâlâ sağlamdı... ama kenarlarındaki parıltı hızla kayboluyordu. Şimdi ona ne olacaktı?

Tanrım, ona ne yaptım ben?

Tökezleyip yanına düştüğümde Aleksander kısa bir süre bana doğru baktı.

"Bir şeyler yap," diye yalvardım. "Ona

yardım et." Bana şüpheli bir bakış attı.

Bileğini tuttum ve elini kıza doğru yönlendirdim.

Kasları gerildi ve onu daha fazla sürüklememi engelledi. "İnsanları ölümden diriltemem, Nova."

"Tamamen öldüğünü sanmıyorum. Ne yaptığımı bilmediğimden beri.

Onda garip bir şeyler var. Sadece... *dene*. Lütfen."

Kolunu tuttuğum yerden çekti.

Ama sonra bir mucize gerçekleşti: *İstediğimi yaptı*.

Şüphe gözlerini bulandırsa da elini kendi başına uzatıp kızın solgun yüzünün hemen üzerinde gezdirdi. Altın ışık avucunun çizgileri boyunca kıvrıldı, parmaklarının ucunda toplandı ve kan damlaları gibi aşağı düşüp kızın alnına sıçramadan önce kalınlaştı. Temas noktalarından çıkan altın çizgiler kızın teninde örümcek ağı gibi yayıldı ve solgun tenine azar azar sıcaklık kattı.

Karaya fırlatılmış bir balık gibi derin, yutkunarak bir nefes aldı.

Ona doğru uzanmaya başladım ama o yana yuvarlandı. Bir an sonra Aleksander'ın büyüünün etkisiyle tamamen sarsılmıştı, vücudu daha önce gölgelerimde olduğu gibi ışık parıltılarında da kaybolmuştu.

Aleksander bir küfür savurdu, elini geri çekti, aniden ayağa kalktı ve uzaklaştı. "Durumu daha da kötüleştiriyorum. Gidip Thalia'yı bulalım ve görelim-"

Ben de ayağa kalktım, kolunu tuttum ve onu sabit tuttum.

Kızdan gelen keskin bir nefes ikimizin de bakışlarını tekrar ona çevirene kadar onu kavradığım yere baktı. Aleksander'ın son gücü de onu terk ederken vücudu taş rengine dönmüş, bir kez daha hareketsiz kalmıştı.

Onun dediğini yapmalı ve bu garip felaketin yaşandığı yerden kaçmalıydık.

Peki neden taşınmadım?

Aleksander'ın gözleri yavaşça bana kaydı. Yoğun, yakıcı ve belirsizlik dolu. Ama bakışlarının tüm sıcaklığı üzerime çökerken bile irkilmedim çünkü zihnimde dünkü çarpışmamızın sonrasını görüyordum: Dünya etrafımızda çiçek açıyordu. Hepsi aynı hızla ölüyordu... yeşil çimlerin ve tomurcuklanan çiçeklerin o inatçı filizleri *hariç*.

Hiç şansı olmaması gereken bir yerde kök salan bir bahçe.

Ve işte o an -o güç, o bağlantı- yeniden karşısındaydı. Ama bu sefer *uyanıktı*.

Uyanmış ve bana saf kaos ile saf büyüün bir bileşimiymişim gibi bakıyordu, aynı anda hem boğmak hem de kucaklamak istediği bir şey. Bakışlarını tenime yerleşen güneş ışığı gibi hissettim. Büyüsü bedenimde şimşek gibi çakıyor, onunkine sıçramaya, aramızda öyle derin bir bağ kurmaya hazırlanıyordu ki, benim nerede bitip onun nerede başladığını anlayamayacaktım.

Kıza baktım, beni neden takip ettiğini tekrar anlamaya çalışırken nabzım hızla atıyordu.

Kimdi o?

Ona dokunduğumda vücudundan ne çıkarmıştım? Bir anı olduğunu düşünmüştüm ama bu Thalia'nın bana yaptığı açıklamaya uymuyordu. Bu kız bir gölgeydi, bilinçten, farkındalıktan yoksundu...

Dün ölü toprağa gömülmüş yeşil çimenler gibi, onun da içinde, derinlerde bir yerde hâlâ hayat var mıydı? Bir *şeyin* onu yüzeye çıkarmasını bekleyen gömülü bir hayat mı?

Dokunuşum Aleksander'ın kolundan aşağı kaydı, elim onunkini buldu. Parmaklarımı birbirene geçirdim. Eli çok sıcaktı. Çok ağırdı. Yer değiştirdi, vücudunu benimkine doğru daha da yaklaştırdı. Tereddüt beni yakaladı.

Bu çok aptalca.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi alçaktı, adını koyamadığım bir duyguyla doluydu.

"Güven bana," diye cevap verdim - gerçi bana güvenmesini istediğim şeyin ne olduğunu bile bilmiyordum. Sadece elimi bırakmasını istemiyordum. Tıpkı gölde beni bırakmadığı gibi. Çünkü onun sesiydi, şimdi fark ettim.

*Sadece benimle
kal. Yanındayım.*

Beni sudan çıkardı, beni tutan şeyleri kovaladı.

Ve şimdi, üstümüzde, altımızda, aramızda biriken tüm garip, korkunç enerjiye rağmen gitmesine izin vermedi. Büyüsünün derisinde açtığı çatlaklara ve dışarıya doğru uçan soluk altın rengi enerji korları göndermesine rağmen.

Büyümün parçaları damarlarımdan süzülüp onunkilerle çarpıştığında da irkilmedi, açlıktan ölüyormuş gibi peşine düştü, karanlığını dengeleyecek bir ışık dokunuşuna muhtaçtı.

İkimizden de daha fazla büyü yükseliyordu. Hava o kadar yoğundu ki zorlukla nefes alabiliyordum. Sorular kuşların kanat çırpışları gibi çarpıyor, bedenlerimizi ayıran ince boşlukta titreşiyordu.

Kendimizi teslim edersek ne olur?

Karmakarışık büyüümüzün yarattığı karmaşayla ne yapacağız?

Önce bu sorulara cevap vermek için hareket etti, benimkini tutmayan eli giydiğim paltonun -onun paltosunun- altından çıkan gölgelerin izini sürmek için uzandı. Parmakları göğsümün kabarıklığı üzerinde geziniyor, gölgelerimin boğazımın çukuruna çizdiği çizgileri takip ediyordu. Büyümün soğuşunu kovalıyor, kendi büyüünün daha fazla bükülmesine izin veriyor, güçlerimizin birbirine dolandığı yerlerde sıcak bir uğultu bırakıyordu.

Daha yakına eğildim.

Aynı havayı soluyor, aynı olasılıkları hissediyor, aynı cevapları dilimizin ucunda tadıyorduk.

Dudaklarım onunkilerle hiç buluşmadı. Sadece parmak uçları ağzımın titreyen şeklinin üzerinde gezindi. Ama şimdiye kadar tüm öpücüklerden daha derin hissettirdi, gücünün tamamen içime dalması, dokunuşunun altından yayılan büyüünün sıcak karıncalanması, dudaklarımı ayırdı, boğazımdan aşağı aktı.

Bu ısı dolaşmaya devam etti, vücudumun üzerinde ve sonra da ötesinde dolaştı. Yer titriyor, çıplak ayaklarımı gıdıklıyordu. Etrafımızdaki karanlık dağıldı, sanki biri bir perdeyi kenara çekmiş ve saf, dolunay ışığının sahneye süzülmesine izin vermişti. Yumuşak parıltının içinde gür, kalın, ayak bileklerime kadar uzanan çimler yükseldi. Kızın cansız bedenini çevreleyen toprak da dönüştü ve kısa süre sonra kız kara çamur yerine yumuşak yeşillikler ve rengarenk çiçeklerle sarıldı.

Gölün bize en yakın kısmı göz kamaştırıcı bir yarı saydam turkuaz tonuna dönüştü ve giderek çiçeklenen kıyı şeridine hafifçe vurdu.

Bakışlarımı Aleksander'dan zorla ayırdım, elimi onunkinden çektim ve etrafımızdaki manzarayı tamamen görebilmek için yavaş bir daire çizerek yürüdüm.

Nefeslerim sığılaştı. Ellerim titriyordu. Dünya eğildi ve döndü, eğildi ve döndü - renklerin kaleydoskopu, seslerin yumuşak bir senfonisi, yavaşça odaklanan imkansız görüntülerin uzak bir serabı.

Ve kız.

Gözlerini açtı. Titreyerek oturdu. Örgüsünü omzunun üzerinden çekti.
-Parlak, kumral saç örgüsüyle endişeyle oynuyordu.

Aleksander ve ben birlikte baktık, ikimiz de konuşmadık. İkimiz de tam olarak inanmıyorduk ama ikimizin de gördüklerini inkâr etmek mümkün değildi. Kız renk ve nefes doluydu, etrafındaki dünya kadar parlaktı. Parlak ve nefes alan, yeni bir enerjiyle dolup taşan bir dünya.

Yaşıyor.

Ölüler diyarının bu küçük bölümü .

Kız da öyleydi.

Chapter Seventeen

Nova

NE KADAR CANLI OLURSA OLSUN, KIZ HALA konuşamıyordu. Yürüyemiyor, hatta çok uzun süre ayakta duramıyordu. Bacakları sallanmaya ve bükülmeye devam ediyor, altında katlanmakla tehdit ediyor, yine yavru bir geyiği akla getiriyordu.

"Sanırım şokta," diye mırıldandı Aleksander. Bir an için onu kaderine terk etmeyi düşünüyormuş gibi baktı. Doğanın kendi akışına bıraktığı bir avcı.

Sonra içini çekti ve titreyen bedenini kollarına aldı, parmak uçlarından ılık şeritleri akıyor ve onu sarıyordu. Onu yatıştırdı. Kız ona daha da yaklaşp yüzünü gömleğinin kıvrımlarına gömdüğünde de itiraz etmedi.

O kadar nazik ve beklenmedik bir andı ki, bakmaktan kendimi alamadım.

Ama büyüüne ve diğer çabalarına rağmen, kız hâlâ çok solgun, çok zayıf görünüyordu - hayaletimsi bir gölgeye dönmesine sadece birkaç dakika kalmıştı.

Aleksander bana yığılı eşyalarımın olduğu yönü göstererek, "Daha önce aldığın battaniye," dedi.

Temiz giysilerimle birlikte çabucak topladım. Pantolonumu ve botlarımı çektim, ancak Aleksander'ın paltosunu üzerinde bıraktım, böylece gömleğimi battaniyeyle birlikte kıza bağışlayabildim ve her ikisini de onun küçük, zayıf bedenine sıkıca sardım. Aklıma başka görüntüler gelmesinden korktuğum için ona fazla dokunmamaya özen gösterdim.

Sonuncusu. Gördüğüm o kadından ve gülüp dans ettikleri avludan...

Kızın güvenliğini sağlamayı bitirdim ve aceleyle ondan ve Aleksander'dan uzaklaşarak çevremize odaklandım.

Her seferinde bir açıklanamaz şey.

Etrafımızdaki alan gelişmeye devam ediyordu. Yemyeşil çimler, temiz hava, berrak su... Ölü bir dünyaya değil, *yaşayan* bir dünyaya benziyordu.

"Biz burada ne yaptık?" Yüksek sesle merak ettim, soluk mavi yapraklı bir çiçeği koparmak için eğildiğimde sesim kısıldı.

Aleksander yorum yapmadan önce bir dakika boyunca her şeyi inceledi:

"Hiçbir şey parlamıyor."

"Ve hiçbir şey kontrolden çıkmıyor." "Ya da ölmek."

"Sadece...öyle."

Kaşlarını çattı, alanı adımladı ve bazı kısımlarını daha yakından inceledikten sonra, "Dengeli. Yaşayan dünyaya benziyor."

Aynı fikirde olmama rağmen başımı salladım. Dengeli *hissediyordum*. Sanki hep buradaymış ve hep burada kalacakmış gibi. "Ama bu yanlış, değil mi?" Çiçeği avucumun içinde ezerek sordum. "Bu dünyanın *canlı* olmaması gerekiyor. Ve..." Kollarındaki kıza baktım, kelimelerim boğazımda acıyla düğümlendi.

O da öyle.

Keşfetmeye devam ettim, her ot tutamını ve kadifemsi çiçek yaprağını bunun bir serap olduğuna dair bir işaret aradım - aklımız başımıza gelir gelmez dağılacak bir serap.

Kız uykuya dalmış gibi görünüyordu ama nefes alış verişi huzurlu ve düzgündü, yanakları pembenin pembe bir tonundaydı. Aleksander onu tutmaya devam etti, gözleri her yöndeki tehditleri tarıyordu.

Bir dakika sonra, "Sanırım birinin geldiğini duyuyorum" dedi.

"Grubumuzun geri kalanı bir şeyler duymuş ya da sihrimizin işe yaradığını görmüş olmalı..." Yüzümü buruşturdum. "Erebos'un surları boyunca muhafızların ne kadar dikkatini çektiğimizi merak ediyorum."

"Şansımızı bildiğimiz için çok fazla."

Hayalet önce bana doğru koşmaya başladı ama daha ilginç bir koku alınca aniden durdu; burnunu Aleksander'a doğru kaldırıp hararetle kokladı ve sonra temkinli adımlarla kralın yanına gidip kollarındaki bohçaya burnunu soktu.

(Size başka bir canlı daha katıldı,) dedi kesin bir ifadeyle. (Elma ve toprak gibi kokuyor.)

Hiçbir şey gibi kokmamalı, diye cevap vermeye başladım. *Bir hayaletin kokusu olmamalı.*

Ama daha önce olduğu gibi kelimelerim boğazımda düğümlendi. Phantom'un onu onayladığını duymak bir şekilde her şeyi çok daha gerçekçi hale getirdi; seraptan kurtulmaya çalışmayı bıraktım ve bunun yerine tüm bunlar hakkında ne halt *edeceğimi* düşünmeye çalıştım.

Bir süre sonra Zayn, Rowen ve Farren'in eşliğinde geldi ve hemen ardından Thalia ağaçların arasından çıktı. Zayn, Aleksander ve kızı görünce Phantom gibi aniden durdu ve gözlerinde dans eden bir eğlence ve şaşkınlık karışımıyla başını eğdi.

"Başınızı belaya sokmanızı beklediğim onca şey arasında," dedi, "bu kesinlikle listede *yoktu*." Kıza ve krala daha yakından baktı, manzarayı birkaç farklı açıdan inceledikten sonra, "Ama evlat edindiğiniz için tebrikler, sanırım?" dedi.

Aleksander kaşlarını çattı ve çocuğu Zayn'in kollarına bırakmak istercesine kuzenine doğru ilerledi... Bu girişim boşa çıkmıştı çünkü kız ani hareketle uyanmış ve Zayn'in boynuna daha sıkı sarılmıştı. Farklı koşullar altında bu eğlenceli, hatta sevimli olabilirdi.

Thalia, Aleksander'ın etrafında temkinli bir şekilde döndü, sanki elinde zayıf bir çocuk değil de hırlayan bir kurt varmış gibi. "Yaşayan bir kız mı? Nereden geldi bu kız?"

Aleksander ve ben belirsiz bir bakış alışverişinde bulunduk.

Thalia'nın bakışları ısrarcı ve sınırdan tehditkâr bir şekilde üzerimdeydi; gerçek bir kez daha en güvenli seçenek gibi görünüyordu.

"...Daha birkaç dakika önce *yaşamıyordu*," dedim.

Thalia'nın yüzü birkaç farklı duygudan geçti -şaşıklık, endişe, inançsızlık, korku- ve sonunda her zamanki sert, soğukkanlı ifadesine büründü.

Kendimi daha fazla açıklamaya başladım ama önce yüksek sesler ve yaklaşan ayak sesleri bize ulaştı.

Thalia hemen parmağını dudaklarına götürerek sözümü kesti. "Bu kız için yaptıkların hakkında hiçbir şey söyleme." Gözleri biraz vahşiydi. "*Hiçbir şey*. Anlaşıldı mı?"

"Evet, tabii ki."

Bakışları çevremizdeki güzellikleri taradı. "Yarattığınız bu manzara başımıza yeterince dert açacak."

Ne tür bir beladan bahsettiğini sormadan, ağır silahlı kadın ve erkeklerden oluşan küçük bir grup karanlıktan çıktı.

Saniyeler içinde etrafımız sarıldı.

Onları çabucak saydım; toplam on dört kişiydiler. Yüzleri çoğunlukla çeşitli eşarplar ve maskelerle kaplıydı ama tenlerinden görebildiğim kadarıyla doğal olmayan bir solgunlukları vardı; gölgeler kadar zayıf değillerdi ama yakındılar. Hafif insanlık dışı bir seğirmeyle hareket ediyorlardı ve vücutları gölgelerden daha katı görünse de, loş ışık belirli açılardan bastırıldığında derileri yine de kâğıt gibi, yarı saydam bir nitelik kazanıyordu. Hepsi aynı palaskaları takıyordu ve her birinin kemerine altınla çevrelenmiş küçük, dairesel bir kap iliştirilmişti. Erebos'un etrafındaki duvarların tepesinde dans eden ateşlere benzeyen mavi alevler bu kapların içinde bir şekilde hiç durmadan yanıyordu.

Grup etrafımızı sararken, bir adam çemberin ortasına doğru ilerledi ve diğerlerini ayırdı.

Yüzünde örtü olmayan tek kişi oydu. Yüzünün bir kısmını kaplayan koyu renk sakalı, gözleri benim ve Thalia'nın üzerinden geçerken oluşan keskin, değerlendirici bir gülümsemeyle bölünmüştü. O gözler siyah görünüyordu, altın kahverengi teninde parlayan mürekkepten iki nokta ve vücudu canlı ve mükemmel derecede sağlam görünüyordu - sırtına bağladığı bir çift kısa tırpan kadar sağlam.

Diğerlerinin aksine, görebildiğim kadarıyla alev taşı mıyordu.

Bizi tanımak yerine, kavisli bıçaklarından birini çıkarıp uzun, yeni yetişmiş bir çiçek kümesine savurdu ve kopan parçaların yere düşmesini dikkatle izledi.

Thalia'ya yaklaştım. İkimiz de Aleksander'ın önüne geçerek kızın görüş alanını kapattık; gerçi sayıca az olduğumuz düşünüldüğünde, bu adam kızla ilgilenirse bunun pek bir fark yaratacağını sanmıyordum.

"Thalia Blackwood," dedi tırpanlı adam, başını tembelce ona doğru çevirerek. "Şehrimin kapı eşiğini kararttığını duydum." Tırpanı sırtına dayayarak botunun burnunu kopmuş, dökülmüş çiçek yığına bastırdı ve onları ezdi. Bakışları uzun kirpiklerinin altından Thalia'ya bakmadan önce uzun bir süre parçalanmış yaprakların üzerinde oyalandı. "Ama bu kadar *tuhaf* bir arkadaşla seyahat ettiğini fark etmemiştim."

Thalia daha dik durdu. "İşleri ilginç tutmayı sevdiğimi biliyorsun."

"Biliyorum." Botunu otların arasında sürükledi, hareketleri tiksintiyle hızlıydı, sanki tabanından çiçeklerden çok daha iğrenç bir şeyi kazımaya çalışıyordu.

Thalia ona, "Ve kapınızın önünü çok uzun süre karartmayacaktık," diye bilgi verdi. "Sadece bir geçiş talep edildi ve ben de çok daha uzun bir konaklama ücreti teklif ettim. Bu anlaşmadan cömertçe kazançlı çıkacaktınız."

"Öyle mi?"

"Atros'un sizin adınıza düzgün iş yapma konusunda birkaç derse daha ihtiyacı var sanırım," dedi. "Bu aptal size para kaybettiriyor."

"Eh, bugünlerde iyi bir yardımcı bulmak zor," dedi adam, yaklaşmadan önce çizmelerindeki renkli, ezilmiş yaprakların son parçalarına dokunarak.

Hayalet bir kol mesafesine kadar yaklaştığında bile Thalia yerini korudu. Phantom dişleri parlayarak ve kulakları kafatasına yaslanarak yanına yaklaşırken ben de onun hareketlerini taklit ettim ve kendimi boyuma göre yukarı çektim.

Adam Thalia'ya sormadan önce bize üstünkörü bir bakış attı, "Ayrıca, yıllar geçtikçe *paraya* daha az ihtiyacımız oluyor, değil mi?"

"Yine de, işlerinizi yürüttüğünüz kişiler konusunda daha seçici olmalısınız."

Bunun üzerine kıkırdadı; alçak, karanlık bir sesteki ve tüylerimi diken diken etti. "Sana da önerebileceğim bir tavsiye." Bakışları bir kez daha üzerimde gezindi, bu kez uzun süre kaldı, sonra da yanımdakilere yöneldi. "Bu da bizi tesadüfen karşılaştığım bu küçük sahneye getiriyor, değil mi?"

Thalia metanetini korudu. "Öyle mi?"

Kollarını göğsünde kavuşturup sakalını düşünceli bir şekilde sıvazlayarak etrafına bakındı. "Açıkça *iş* yaptığınız bu ilginç insanlar... Bu gösteriden onlar mı sorumlu?"

Hemen cevap vermedi. Ona eşlik edenleri ölçüp biçiyor, iş kavgaya varırsa kazanma şansımızı hesaplıyor gibiydi.

Bu düşünceyle kaslarım gerildi. Genelde meydan okumalar karşısında geri adım atan biri değildim ama savaşlarımı nasıl seçeceğimi ve kazanmanın her zaman kılıç sallamayı gerektirmediğini de uzun zaman önce öğrenmiştim.

Rakibimizi de ölçüp biçtim ama silahlarından ziyade sözlerine dayanarak. Bizi sonradan görüyormuş gibi davranabilirdi ama

hemen yaşıyan dünyanın dilinde konuştu. Bizi kolayca şehrinin duvarlarının dışında  r meye terk edebilecekken, o da partimizi karşılamaya gelmişti.

Belli ki bizimle ilgileniyordu.

Bu da benim elimde koz olduğu

anlamına geliyordu.

"Bu sahneden biz sorumlu değiliz," diye yalan söyledim, "ama bundan sorumlu olanları gördük."

Yalanıma inanacağından şüpheliydim ama önemli değildi.  nce benim hilemi kabul etmediği sürece bizden *doğru* bilgi alamayacağını anlayacak kadar zeki görünüyordu.

"şehrinizden geçmemize izin verin," diye talep ettim, "bildiklerimizi paylaşmaktan mutluluk duyarız."

Bakışlarının tüm ağırlığının üzerime düşmesine izin verdi - hesaplanmış bir hassasiyetin ağır parıltısı, saniyeler geçtikçe gözlerinin karararak tedirgin edici bir uçuruma dönüşmesiyle daha da heybetli hale geldi.

"Size şehrimde eşlik etmekten daha çok beni memnun edecek bir şey olamaz," dedi sonunda. "Yolculuğunuzun bir sonraki bölümü sizi nereye götürürse oraya devam etmeden önce geceyi misafirim olarak geçirme onurunu bana bahşetmeniz şartıyla."

Thalia yanımda sertleşti ama hiçbir şey söylemedi. Taktiklerimi ve gerek elerimi anlamıştı -şehre girmek için başka bir fırsatımız olmayabilirdi.

Alabildiğimizi almak zorundaydık.

Çenemi kaldırdım ve korkumu göstermeyi reddettim. "Kabul ediyoruz."

Chapter Eighteen

Nova

EREBOS'UN DIŞ DUVARLARININ ÖTESİNE GEÇTİKTEN SONRA

doğrudan genişleyen şehrin merkezine doğru. Sokaklarda hızla ilerledik. Yanından geçtiğimiz şeylerin çok azını özüksedim; her köşede dikkatimi çekecek çok fazla şey vardı.

Fark ettiğim şey, o garip mavi alevlerden daha fazlasıydı. Yanından geçtiğimiz her gölgemsi varlık, tıpkı bize eşlik eden askerler gibi, bir şekilde kendi kişisel ateşlerini taşıyor gibiydi. Ana kapıdakiler gibi, ellerinde meşaleler, fincanlar ya da safır duman ve alevle dolu başka kaplar tutan heykeller de vardı. Garip bir şekilde koyu renkli bir su nehri, dar yaya köprülerinin altından geçerek sokakları boydan boya kat ediyordu ve hatta bazı bölümleri zaman zaman mavi renkte titriyordu.

Kendisini eskortumuz olarak adlandırmasına rağmen tırpanlı adam bize liderlik etmek yerine arkamızdan geliyordu. Yürürken de bize hiç dikkat etmedi; kılıçlarından birini çekip yanında gelişigüzel asılı tutarak geçtiğimiz karanlık sokakları ve evleri taramakla meşguldü. Bir saldırı beklentisi içinde olduğunu düşündüm -ki iddia ettiği gibi bu şehrin hükümdarı ise bu garip görünüyordu.

Nihayetinde kimse bizi pusuya düşürmedi ama yanımızdan geçen neredeyse her gezgin varlığın bakışlarını üzerimize çekti. Thalia'nın söylediği gibi, duvarların dışında adımlarımıza musallat olan gerçekten de farklıydılar - daha katı, sesleri ton ve ağırlık olarak daha netti, ancak çözemediğim bir dilde konuşuyorlardı. Belki de benim hayal gücümdü ama

Bize eşlik eden askerler de artık şehrin içinde olduğumuz için daha canlı görünüyorlardı.

Takip edemeyeceğim kadar çok yoldan kıvrılıp döndükten sonra, hedefimiz aniden önümüzde belirdi: Pırıl pırıl beyaz duvarları ve üç farklı kubbeli çatısı olan büyük bir malikâneye giden geniş bir yol. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bina mavi alevlerle vurgulanmıştı. Bu durumda, esas olarak köşelerde yoğunlaşmışlardı, şelaleler gibi aşağı akan lamba çizgileri, binanın temeli boyunca süpürülen daha fazla ateş çukurlarına akıyordu.

Malikâneye yaklaştıkça, eskortlarımızın taktığı kemerlere bağlı alevler daha parlak parlıyor gibiydi... ve babamın bana verdiği bilezik hafifçe titremeye başladı.

Titremelerim nefesimi düzene sokmaya çalışmak zorunda kaldım. Daha güçlü.

Aleksander bana meraklı bir bakış attı, kollarında kalan, canlanmış kızın başının üzerinden baktı; uyanıktı ve görünüşe göre gücünü yeniden kazanıyordu, ama hala kendi ayakları üzerinde yürümeye pek ilgi duymuyordu.

Bileziğim seğirmeye devam etti. Şimdi dikkatleri o, Ancak, Yani I seçildi yukarı benim hız ve görmezden gelindi Aleksander'ın sorgulayan bakışlarıyla önümüzde yükselen konuta doğru ilerledik.

İçerideki hava, kaybedilen ve çürümeye terk edilen şeylerin hissedilir ağırlığıyla yoğundu. Büyük koridorlar, toz kaplı kadife döşemeli mobilyalarla dolu zengin ama çürümeye yüz tutmuş odalara açılıyordu. Duvarları kaplayan solmuş duvar resimleri sayısız sahneyi tasvir ediyordu ve bunların çoğu bana yukarıdaki dünyanın noktalarını hatırlatan yerlerde geçiyordu. Acaba bunlar burada ikamet eden ölülerin anıları mıydı, yoksa onları ölülerin kendileri mi çizmişti diye merak ettim.

Hâlâ bu tür şeyleri yaratmak için gereken bilgi ve farkındalığa sahipler miydi?

Daha dar, daha özel bir koridora geçtiğimizde, hemen koyu renk cüppeler giymiş, gözlerini ortaya çıkaran bir şerit dışında yüzleri tamamen koyu mor peçelerle örtülü küçük bir hizmetçi ordusuyla karşılaştık. Bu gözlerin hepsi mavinin benzer tonlarında, ancak farklı parlaklık seviyelerinde parlıyordu - sanki renkleri zaman içinde farklı oranlarda akıp gitmiş gibi.

Grubumuzu ikinci kata çıkardılar ve burada her birimize dinlenmemiz ve iyileşmemiz için özel bir oda tahsis ettiler. Genç kızın bile kendine ait bir odası vardı. Aleksander'ın kollarından alınıp o odalara götürülürken neredeyse müdahale edecektim -bizden ayrılacağı düşüncesiyle dehşete kapılmış görünüyordu- ama hizmetkârlar onları durduramayacağım kadar hızlı hareket ediyorlardı.

Tüm bunlar endişe verici bir şekilde hızlı ilerliyordu ve aniden Phantom ve ben koridorun sonunda, kendi odamızın kapısına bakarken yalnız kaldık.

(Bizi yalnız bırakmaya ve birbirimizden ayırmaya hevesli görünüyorlar) dedi Phantom, endişelerimi dile getirerek.

Potansiyel kaçış yolları için bölgeyi tararken bile kulaklarının arasını kaşıyarak onu rahatlatmaya çalıştım.

Metal bir heykel gözüme çarptı; bir elinde kalkan, diğerinde meşale taşıyan uzun boylu, sert görünümlü bir kadın. Meşalesi boştu, bu şehirde her yerde görmeyi beklediğim mavi alevler yoktu. Salonun sonundaki bir kaidenin üzerinde dengede duruyordu ve havaya kaldırdığı kalkanının yansımada, ev sahibimizin hizmetkârlarından birine bir şeyler söylediğini ve ardından dönüp gülümseyerek bana doğru baktığını gördüm.

"Bir dakika," diye seslendi.

Yavaşça yüzümü ona döndüm.

"Kendimizi tam olarak , değil mi?" diye sordu.

"Yapmadık." Hissettiğim korkuyu belli etmemeye kararlı bir şekilde gülümsedim ve bir adım öne çıkarak önce ona elimi uzattım. "Bellanova Halestorn. Ya da sadece Nova, daha doğrusu."

Elimi sıkı. Cildi görüldüğünden daha da nasırlı ve pürüzlüydü. Yakından bakınca, ilk başta düşündüğümde çok daha yaşlı görüldüğünü fark etmeden edemedim; koyu renk sakalının içinde biberli gri lekeler vardı ve yüzü de elleri kadar pürüzlüydü, yüz hatları bir ömür boyu zor kararlar vermenin getirdiği o özel şekilde sertleşmişti.

"Kaelen Drakmere," dedi. "Buralarda *Azrail* lakabını hak ettim, belki duymuşsunuzdur ama sizi temin ederim ki bu çok yanlış bir isimlendirme. Bugünlerde odak noktam ölüm değil; Erebos'ta tutunmayı başardığımız yaşam parçalarıyla çok daha fazla ilgileniyorum. Daha önce hepinizle bu kadar kaba konuştuğum için özür dilerim; bu sadece bu malikânenin güvenliği dışındayken genellikle takındığım rolün bir parçasıydı."

Phantom , Kaelen'in hâlâ yanında rahatça tuttuğu silahı kokladı, tüyleri diken diken oldu.

İkisini de tanıştırdım. Erebos'un hükümdarı silahını kınına soktu ve Fantom'un kulaklarının arasındaki tüyleri okşayarak onu şimdilik : "Odarı iyi döşenmiş bulacağınıza inanıyorum. Ama ihtiyacınız olan başka bir şey varsa, sormaktan çekinmeyin."

Sanki söylemek istediği başka bir şey varmış gibi gözleri birkaç saniye üzerimde kaldı. Ama sonra kibarca selam vermekten başka bir şey yapmadan, iki hizmetkâr dışında herkesi yanına alarak ayrıldı. Bu ikisi kalkan ve hendek taşıyan heykelin iki yanına yerleştiler. Muhtemelen ihtiyacımız olabilecek başka bir şeyi almak için bekliyorlardı - gerçi hizmetçilerden çok her hareketimizi Kaelen'e rapor etmeye hazır casuslar gibiydiler.

Bana verilen odaya girerken onlarla göz teması kurmaktan kaçındım.

İyi döşenmişti. Orin'in evinin sahip olduğu cazibeden yoksun olsa da, özlediğim tüm temel ev konforlarıyla doluydu. Sade bir dekoru vardı ama yine de Kaelen'in neden çekici bir misafir odasına ihtiyaç duyacağını düşünemiyordum.

Ya da *herhangi bir* misafir odası, bu konuda.

Elimizde tutmayı başardığımız hayat kırıntılarıyla ne demek istemişti?

Ve buraya gelirken yanından geçtiğimiz, gölgelerden daha canlı olan ama yine de hayalet oldukları belli olan tüm o tuhaf varlıkların taşıdığı mavi alevler... Bu şehrin amacı tam olarak neydi ve sakinleri nasıl oldu da duvarlarının dışına değil de buraya geldiler?

Odanın içinde dönüp dururken kafamda sorular dönüp duruyordu. Ama düzgün bir banyo ve temiz çarşafılara sahip olduğum için o kadar heyecanlıydım ki, sonunda bu soruların çoğunu kısa bir süreliğine de olsa unuttum. Düzgünce yıkanacak, eşyalarımı düzenleyecek ve yatağı şaşırtıcı derecede topaklı olsa da yatakta kısa bir şekerleme yapacak kadar uzun bir süre.

Ancak bu uyku kısa süre sonra endişeli düşüncelerin yeni bir sağanağıyla kesildi. Yeşil gözlü kızın yüzünde gördüğüm dehşet ifadesini hatırlayarak botlarımı tekrar giydim ve onu kontrol etmeye gittim.

Odasında değildi.

Phantom'un burnunun yardımıyla onu bulmayı başardım; malikanenin arka bahçesine gitmişti - gri toprak ve ölü otlarla kaplı geniş bir alan.

Sonunda o da elim sende oyununa katılacak birini bulmuştu: Zayn. Kuzey Menzilleri'nin Lordu

Gömleğinin düğmelerini çözmüş, nefes almak için oflayıp puflarken yanakları kızarmış ve alev alev yanıyordu.

Avlunun kenarındaki taş banka oturdum, sarkık gözkapaklarımla onları izledim ve daha fazla uyumayı başarmış olmayı diledim.

Birkaç dakika içinde sessiz hizmetkârlar belirdi ve yiyecek ve içecek tepsilerini yanıma bıraktılar. Eğildiler ve tek kelime etmeden tekrar gittiler. Getirdikleri şeylere bakakaldım. Bana bahşedilen oda gibi, her şey neredeyse çok normal, gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu.

Bu da tehlikeli hissettirdi.

Yine de, Fantom pençelerini tezgâha dayadı ve tepsiye uzanarak her bir parçayı kokladıktan sonra ince dilimlenmiş bir çeşit peyniri dişlerinin arasına alarak havaya fırlattı ve ağzında yakaladı.

"Bunu yemenin güvenli olduğuna emin misin?"

(*Peynir olduğunu* söyledi.) (*Zehirlenme riskine değer.*)

"Tartışılır," dedim, gülümsemem çarpıktı.

O da geri kalan yığını mideye indirerek karşılık verdi.

Kristal berraklığında bir cam şişeye uzandım, dikkatlice bir bardağa döktüm ve birkaç yudum aldım. İçkinin etkisi hemen geçmeyince, kalanını da birkaç yudumda bitirmekten kendimi alamadım. Birdenbire endişe verici bir şekilde susamıştım.

Yine de Zayn kadar susamamıştı, ellerini dizlerine koymuş, nefes almak için çırpındığına bakılırsa. Adamın pozisyonuna rağmen kız hiç acımadı; kendini adamın sırtına fırlattı. Adam yere yuvarlandı -kızın elli kilodan daha ağır olamayacağı düşünülürse, daha çok gösteriş için olduğunu varsaymıştım. Ceketinin cebinden bir mendil çıkardı ve teslim bayrağı gibi salladı.

Kahkahamı bastırarak seslendim: "Bayılmadan önce gelin bir şeyler için. İkiniz de."

Zayn yuvarlandı ve kendini yukarı iterek şakacı bir gülümsemeyle bana doğru koşmaya başladı.

Kız onu takip etmeye başladı ama Fantom'u görünce tökezleyerek durdu. Yeşil gözleri kocaman oldu. Elleri birbirine kenetlendi, titriyordu, ta ki -benim yönlendirmemle- Fantom köpek yavrusu gibi bir boyuta geçip mutlu bir *havlama* sesi çıkarana kadar.

Gözlerini ondan hiç ayırmadan ikram ettiğim içkiyi aldı ve bir kısmını ağzına götürmeden yuttu. Sonra kıkırdayarak tekrar gitti.

Phantom kovalarken.

O köpekle birlikte tozlu çimlerde yuvarlanmaya devam ederken, Zayn ayaklarımın dibine çöktü ve abartılı bir iç çekişle sırt üstü uzandı.

"Çocuklar çok yorucu," dedi esneyerek ve gözlerini kapatarak.

"Ben de öyle duydum." Ben de onun esnemesini yansıttım. "Kısmen bu yüzden ben de daha çok köpekleri severim."

Tek gözünü kırarak açtı. "Elarithian tahtına bol miktarda varis bırakmayı planlayan tüm saray mensupları bunu duyunca hayal kırıklığına uğrayacaktı."

Bu düşünce yanaklarımı alevlendirdi. Ama görücü usulü evliliğim gerçekleşmiş olsaydı neler olabileceği üzerinde durmayı reddettim. "Yine de senden hoşlanıyor gibi görünüyor," dedim, şu anda Phantom'a patisini nasıl sallayacağını öğretmekle meşgul olan kıza başımı sallayarak - tamamen cahilmiş gibi davranıyordu.

Zayn omuz silkti. "Çocukları etkilemek ve eğlendirmek kolaydır. Son yedi yılın çoğunu birlikte geçirdiğim huysuz kuzenimden çok daha kolay."

Aleksander'dan bahsedince midem bulansa da gülümsemem aydınlandı; söz konusu huysuz kralla karşılaşabileceğimi ummuştum ama saatler önce odasında kayboluşunu izlediğimden beri onu görmemiştim.

Olanlar hakkında konuşmamız gerekiyordu. Belki de bu kız yerine *onun* izini sürmeliydim, ama onu isteyerek aramaya kendimi ikna edememiştim.

Kız da aynı derecede kafa karıştırıcıydı ama en azından Işık Kralı'ndan daha az tehlikeli görünüyordu.

"Sanırım hala ondan bir haber yok?"

"Tek bir tane bile yok." Zayn'in yüzü endişeyle buruştu. "Zavallı şey. Ondan bir isim bile alamıyorum. Saçları yüzünden ona *Kızıl* diyorum."

"Çok yaratıcı."

"Ben basit zevkleri olan basit bir adamım." Bana her zamanki rahat sırıtışını verdi ama gözlerinin normalde olduğu gibi parlamadığını fark etmeden edemedim. Red'e bakmaya devam etti, yüz ifadesi düşüncelerle bulanıklaşmıştı... ve belki de özlemle.

"Yüzündeki o hüzünlü ifade... Sana birini hatırlatıyor, değil mi?" Tahmin ettim.

Bir süre durakladıktan sonra, "Elarith'te küçük bir kız kardeşim var," dedi. "Oraya son gittiğimde sadece bir yaşındaydı."

"...Yani şu anda bizim gizemli *Kızıl* ile aynı yaşlarda olmalı."

Gözlerinde titreşen acı kısa süreliydi ama barizdi. "Evet. Sanırım öyle olurdu."

"Adı *neydi*?" Yaşayan dünyadakilerden geçmiş zamanda bahsetmek o kadar kolaydı ; burada geçirdiğim kısa süreden sonra bile varlığım tersine dönmüş gibi hissediyordum. Sanki yukarıdaki her şey ölüp gitmişti ve etrafımdaki bu tuhaf dünya benim tek varlığımıydı.

"Wren," dedi.

"Ötücü kuş gibi."

Başını salladı, hareket ağırdı - pişmanlık ve anılarla, diye tahmin ettim.

Gülümsememi cesaret verici hale getirmeye çalıştım. "Umarım yakında onu tekrar görürsün."

"Umarım. Tabii ki beni hatırlamayacak." Kelimeler, düşüşlerini durduramadan ağzından yuvarlanıyor gibiydi. Sanki onlardan kaçmaya çalışıyormuş gibi aceleyle devam etti. "Peki ya sen? Hatırladığım kadarıyla hiç kardeşin yok."

Tereddüt ettim. "Aslında bir tane vardı. Bir ikizim. Biz daha bebekken öldü."

Şokunu gizlemeye çalıştı ve başaramadı. "Oh. Ben... Özür dilerim."

Sözcükleri elimi tersiyle ittim; Bastian hakkında özür dilemekle ne yapacağımı asla bilemedim. Kardeşimi hatırlayamıyordum bile. Onu kaybetmek kimliğimin bir parçasıydı, saçlarımin kuzguni rengi ya da solak olmam kadar basitti; bu konu üzerinde nadiren düşünürdüm.

Konu kız kardeşi olduğunda Zayn için de aynı şeyin geçerli olup olmadığını merak ettim. Onunla yedi yılını kaybetmişti ama aslında ona hiç *sahip olmamıştı*. Tıpkı benim Bastian'ı kaybetmem gibi bir yokluk vardı ama insan hiç tanımadığı bir şey için nasıl yas tutardı?

"Gerçi görünüşe göre *ölüm* sandığımız kadar kalıcı değilmiş," diye düşündü Zayn, bakışları tekrar Kırmızı'ya kayarken. "Bunun yaşanması daha az acı veren bir şey olduğundan emin değilim. Ama... düşünmesi ilginç, değil mi?"

Kollarımı kendime sıkıca sararak hissettiğim ani yönelim bozukluğu duygusuyla savaşmaya çalıştım.

"İkinizin bunu nasıl yaptığına dair bir fikriniz yok, ha?" diye sordu.

Başımı salladım. "Daha önce -hâlâ bir gölgeyken- bana tek başına geldi. Sanırım beni takip ediyordu. Üzgün görünüyordu, ben de onu rahatlatmaya çalıştım ve ona dokunduğumda bir şey gördüm. Bir imgelem."

"İmgelem mi?"

"Kehanet bazı büyücülerin sahip olduğu bir yetenektir. Ben bu konuda hiçbir zaman çok iyi olmadım ama bu diyara geldiğimden beri gücüm giderek daha fazla uyanıyor gibi görünüyor."

"Peki ne gördün?"

Elimden geldiğince ayrıntılı bir şekilde anlatmaya çalıştım - ki bu çok fazla değildi; uyandığım anda düşüncelerimden kaçan bir rüyayı anlatmaya çalışıyormuşum gibi hissettim.

"Kadını ya da yeri tanıyamadınız mı?" diye sordu.

"Tam olarak değil, hayır. Yine de yemin ederim ki o kadın benim daha yaşlı bir versiyonum olabilirdi. Ama bir büyücünün geleceği gördüğünü hiç duymadım; sadece geçmişti. Ve kız şu anda olduğu yaşta görünüyordu."

Zayn uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Sana hiç çok tuhaf bir insan olduğunu söylemiş miydin?" dedi.

Ona alaycı bir gülümseme verdim. "Evet. Bundan bahsetmiştin."

Sessiz kaldık, düşüncelere daldık, hizmetçilerin getirdiği içecek tepsisini karıştırdık.

Turkuaz bileziğim yine kıpırdanıyordu. Daha önceki gibi hafif bir titreme değil, bileğimi zaman zaman o kadar şiddetle sıkıyordu ki kan dolaşımımı kesiyor ve parmak uçlarımı uyuşturuyordu. Görmezden gelmek için elimden geleni yaptım; o anda *tuhaflığım* hakkında daha fazla konuşmak istemiyordum.

"Bu yiyeceklerin en azından *bir kısmının* zehirli ya da lanetli olma ihtimali nedir acaba?" Zayn küçük bir keki kaldırıp şüpheli bir şekilde ısırarak sordu. "Ya da en azından gerçek, *yaşayan* insan tüketimi için değil mi?"

"Kaelen de en az bizim kadar canlı görünüyor. Sanırım bu yüzden gerçek bir madde içeren bu yiyecek ve suya sahipler - ama kim bilir nereden geliyorlar. Acaba Wraithler de benzer bir şey yiyor mu?"

Omuz silkti, gözleri bir kez daha düşünceli bir şekilde bulutlandı.

"...Ev sahibimizin bizi zehirlemek istediğini sanmıyorum," dedim. "Eğer oyunu bu olsaydı bizi şehrin dışında da öldürebilirdi. Bizden başka bir şey istiyor." Daha önce koridorda gözlerinin beni nasıl süzdüğünü düşününce kaşlarımı çattım. "Benden bir şey."

Zayn başını salladı. "Muhtemelen senin büyüünü ve bunu kendi çıkarları için nasıl kullanabileceğini öğrenmek istiyor."

"Kendi başıma çözmek istediğim bir şey," diye mırıldandım.

Bu yorum daha fazla dayanamayana kadar havada asılı kaldı; burada oturup kek yiyerek hiçbir şeyi çözmiyordum.

Kendimi ayağa kalkmaya zorladım. "Aleksander'la konuşmam gerek. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Tahmin etmem gerekirse bir yerlerde kara kara düşünüyor," dedi Zayn, parlak gözleri ve rahat sırtılarıyla her zamanki alaycı ifadesine geri dönerek.

"Yardımcı olmuyor."

"Bir saat önce kontrol ettiğimde odasında olmadığını biliyorum, eğer yardımı olacaksa."

Ona teşekkür ettim, doldurduğum son suyu da boşalttım ve yola koyuldum. Aleksander'ın izini sürmek için Phantom'u kullanmayı düşündüm ama Red oynadığı için daha rahat görünüyordu, ben de onun yanında kalması için ısrar ettim.

Yine de bir yanım evi kendi başıma keşfetmek istiyordu. Kendi hızımda dolaşmak, bu alemdeki varlığını anlamlandırmaya çalışmak ve aynı zamanda kendimi Işık Kralı ile yapmam gereken konuşmaya hazırlamaya çalışmak.

Malikânenin üç katında da aşağı yukarı dolaştım ve unutulmaz güzelliğini seyre daldım. Toz ve karanlıktan matlaşmış olsa da ihtişamı inkâr edilemezdi. Koridorlarda daha fazla metal heykel sıralanıyordu -kimliklerini sadece tahmin edebildiğim daha fazla figür. Yine de yüzlerini daha yakından inceledikten sonra, hepsinin birbirine benzediği sonucuna vardım. Soyulmuş ve solmuş duvar resimlerinden birkaçında da benzer kişiler yer alıyordu. Yani burası bir aile tarafından ya da bir aile için inşa edilmiş bir evdi. Bir anıt mezar gibi, diye düşündüm. Ancak, hiçbir yerde gerçekten *ölü* bedenler yok gibiydi... ve hiçbir hayaletin işine yaramayacak çok fazla şey vardı.

Her şeyi gözden geçirdikçe kafamın daha da karıştığını hissettim.

Keşfetmeye devam etmek istedim. Ama sonunda, görmezden gelemeyeceğim tanıdık sesler duydum -Thalia ve Kaelen yakınlardaydı ve hararetli bir konuşmaya benzeyen bir şey yapıyorlardı. Dikkatli bir şekilde sese doğru yaklaştım, bu da beni yabani, aşırı büyümüş bir bahçenin üzerindeki bir balkona getirdi. Arnavut kaldırımlı yollardan birinde tek başlarına duruyorlardı, vücutları dikenli sarmaşıklar ve buruşmuş çiçekler tarafından yarı yarıya gizlenmişti.

Balkon devasaydı, havadar, açık bir odadan dışarı taşıyordu ve birden fazla kapı ona açılıyordu. Dikkatli bir şekilde sürünerek ilerliyor, görünmeden Thalia'ya yaklaşmanın bir yolunu arıyordum ki Aleksander'ı fark ettim.

Balkonun bir sütununa yaslanmış, bakışlarını dikkatle aşağıdaki bahçeye dikmişti. Başının üzerinde asılı duran yırtık pırtık bir perde onu gölgede bırakıyor ve görüş alanından daha da gizliyordu; anlaşılan kulak misafiri olmak konusunda aynı fikre sahiptik.

Dikkatlice ona doğru ilerledim.

Chapter Nineteen

Nova

"KAOS," DIYE SELAMLADI BENİ, SESİ ALÇAKTI.

"Pislik," diye cevap
verdim. Kaşlarını
kaldırdı.

"...Şimdi aklıma geliyor da, sana uygun bir lakap bulamamışım," dedim.

"Çoğu kişi bana kısaca *Aleks* der."

"Sanırım bundan daha iyisini yapabilirim. Sadece bana zaman verin."

"Doğru." Dikkatini tekrar Thalia ve Kaelen'e çevirdi. "Mutlu yaratımlar o zaman."

gölgelere yerleşmeden önce kuru ses tonuna biraz gülümsedim. Olmak istediğimden daha yakındım ama gözetlediğimiz çiftin görüş alanından uzak durmak için bu gerekli bir kötülüktü.

Onu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Onun keskin, toprak kokusunu çok derinden içime çekmemek için. Kalp atışlarının değişen ritmine kendimi fazla kaptırmamak için.

Yine de, onun ve gücünün farkındalığıyla büyüm değişti, onları kontrol etmek için en iyi çabalarım rağmen gölgeler tenimin üzerinde hareket etti; kısa süre sonra bu gölgeleri durdurmaya çalışmaktan vazgeçtim ve sadece birkaç dalın yüzeyi kırmasına ve etrafımızda dönmesine izin verdim, bizi daha da karanlıkta gizledim.

Aşağıdaki bahçede konuşulanları ara sıra duyabiliyorduk ama önemli değildi, ikimizin de bildiği bir dili konuşmuyorlardı.

Yine de dikkatle izledim, yüz ifadelerinden ve vücut dillerinden anlayabildiğim kadarıyla yorumlamaya çalıştım.

Her ikisini de bu şekilde okumak zordu. Bu ikisinin birbiriyle ilk münakaşası değilmiş gibi bir izlenim edindim ve her biri dışarıya herhangi bir sıkıntı ya da herhangi bir duygu belirtisi vermeme konusunda diğerinden daha iyi olmaya çalışıyordu.

Sonunda tartışmaları doruk noktasına ulaşır gibi oldu; Thalia bir yerden bir bıçak çıkardı, bıçağın ağzı bahçenin her tarafına serpiştirilmiş mavi alevli fenerlerin ışığında parlıyordu. Hareketleri hâlâ kusursuz, soğuk ve kontrollüydü. Bıçağı kıpırdamayan Kaelen'in boğazına doğrulttu ve alçak bir sesle bir şeyler söyledikten sonra topuklarının üzerinde dönüp hışımla uzaklaştı.

Balkon korkuluğuna daha da yaklaştım ve Thalia orada olmadığı için Erebosialı liderin gösterebileceği herhangi bir duyguya karşı onu izledim.

Tam o sırada Aleksander bir kolunu belime doladı ve beni usulca, sessizce görüş alanından çıkardı.

Yine yakınlığını görmezden gelmek için elimden geleni yaptım, bahçeye doğru bakıp "Sence bu neyle ilgiliydi?" diye sormadan önce sakın bir şekilde dokunuşundan uzaklaştım - ama gölgelerin barınağında kalmaya devam ettim.

"Hiçbir fikrim yok." Kaşlarını çattı. "Ama bu şehirden ne kadar çabuk çıkarsak o kadar iyi olur diye düşünüyorum."

"Bir kez olsun bir konuda hemfikiriz."

"Bugün mucizeler günü, belli ki," dedi ve tekrar içeri girdi.

Yavaşça cesaretimi toplayarak yanına yaklaştım ve şöyle dedim: "Mucizelerden bahsetmişken..."

"...Göldeki olay mı?" Başımı salladım.

İç çekti. "Sanırım bunu tartışmalıyız."

Odanın bir köşesine, daha az açık ve açıkta hissettiren ve en yakın kapı ve pencerelerin görüş alanından uzak bir alana doğru ilerledik. Aleksander duvara yaslanırken ben bir sandalyenin kolçağına tünedim ama tam olarak oturmadım; yıpranmış rahatlamak için fazla endişeliydim.

İkimiz de nereden başlayacağımızı bilmiyor gibiydik.

Elini önünde tuttu, avucunun çizgilerini belli belirsiz aydınlatan büyüünü izledi ve sonunda şöyle dedi: "O kız ve etrafında canlanan alan... Daha önce hiç böyle bir büyü görmemişim."

"Ben de öyle."

"Kabul , hocalarımın bana öğrettikleri dışında sizin büyü türünüz hakkında pek bir bilmiyorum."

"Neredeyse kesinlikle önyargılı olan öğretiler."

Bu konuda yorum yapmadı ama aynı fikirde de değildi. "Ama kendi sihri gelince," diye devam etti, "daha önce de bir şeyleri hayata döndürdüm, ama bu şeyler genellikle sadece onları gücümle beslemeye devam ettiğim sürece yaşarlar; asla o gölün yanında olduğu gibi kök salmazlar. Orada sihrimi tamamen kestim ama yine de her şey gelişmeye devam etti."

"...Ve içimden bir ses şimdi oraya geri dönsek, *hâlâ* gelişiyor olacağını söylüyor," dedim. "Bu imkansız görünüyor. Geçmişte ölümün bir şeyler üzerindeki etkisini gevşetmeyi başardım ama bu etki de asla uzun sürmedi. Phantom bir şeyi canlandırmaya en çok yaklaştığım şeydi ve kesinlikle o kıza yaptığımız kadar kalıcı bir büyü değildi. O da böyle bir şeyi başardığım tek örnekti ve çaresizlik dışında bunu nasıl başardığımı hala bilmiyorum."

"Peki bu diyarın ve varlıklarının hayata dönmesini sağlayan şey nedir?"

Hayata geri dön.

Gözlerimi kapatıp birlikte yaptığımız tüm imkânsız şeyleri mükemmel bir netlikle hayal ettiğimde bile bu sözler bana *imkânsız* gibi geldi. Dengem sarsıldı. Oturduğum kolçağı o kadar sıkı kavradım ki muhtemelen yıpranmış döşemesinde kalıcı izler bırakıyordum.

Yeraltı Dünyası'na gelme sebebim bu değildi.

Buradaydım çünkü annemi ve krallığımı hayata döndürmek istiyordum, beni burada takip etmeye karar veren hayaletleri canlandırmak değil. Bu şehrin ve alevlerinin gizemini ya da karşımda duran adamın gizemini çözecek zamanım yoktu.

Ve yine de, yaptığımız şey... hepsi göz ardı edilemeyecek kadar inanılmaz, çok önemli görünüyordu.

Uzaktan birinin öksürmesi dikkatimizi sese doğru çekti. Odanın karşı tarafındaki kapılardan birinden uzanan birkaç uzun gölge zeminin üzerinde kayıyordu.

Kimse eşikten adımını atmadı ama bizden uzaklaşan ayak seslerini duymamız için birkaç dakika geçmesi gerekti - sanki konuşmamıza kulak misafiri olmak umuduyla kapıda oyalanmışlardı.

"...Bakalım daha özel bir yer bulabilecek miyiz," diye önerdi Aleksander, ben sandalyeden kalkarken bana doğru adım atarak.

Bir elini sırtımın alt kısmına bastırarak beni odanın köşesindeki merdivene doğru yönlendirdi. Sarmal, gıcırdayan merdivenlerden tavandan sarkan pankartlarla aşağıdaki alandan gizlenmiş küçük, yüksek bir alana çıktık.

Eğimli tavanın ortasında boylu boyunca uzanan kirle kaplı bir tavan penceresi, fırtınalı, cehennem ateşi gökyüzüne bir bakış sunuyor ve mekânı sıcak bir ışıltıya boğuyordu. Ayak seslerimiz altın parçacıkları gibi parıltıya tozları karıştırıyor, aksi halde karanlık ve ürkütücü olan mekâna büyümlü bir hava katıyordu. Işık huzmelerinin çoğu çatı katının ortasındaki yükseltilmiş platforma doğru yoğunlaşmıştı; burada pençeli ayakları ve altın işlemeli minderleri olan süslü bir bank duruyordu.

Her şey bana annemle birlikte Luscerna'da gittiğimiz tiyatrodaki süslü seyir locasını hatırlattı ve bir kez daha ölümler şehrinde var olmanın tuhaf bir şey olduğu düşüncesine kapıldım; bu yerde kimin oturması gerekiyordu?

Tavandaki pankartlar ayrıldığında ne tür bir gösteri izleyebilirlerdi?

Aleksander, çatı katının derinliklerine doğru adım attığımızda bile elini sırtımdan çekmedi. Ondan uzaklaşmaya çalışmadım; parmak uçlarında titreşen sıcak büyümlü hissetmek çok ilgimi çekmişti. Bu daha mahrem alana hapsedilmiş ve bana karşı tek bir noktaya sabitlenmiş olarak daha az vahşi ve korkutucu görünüyordu.

Sonunda elini çekti, merdivenlere doğru geri çekildi ve takip edilmediğimizden emin olmak için kavisli korkuluğun üzerinden baktı.

"Bu malikânenin her yerinde kulak misafirleri var, eminim göremediklerimiz de dâhil," diye mırıldandı, sanki toz ve örümcek ağları arasında bile daha fazla potansiyel suçlunun saklanması bekliyormuş gibi bakışlarını çatı katında gezdirdi. "Söylediklerinize dikkat edin."

Başımı salladım.

Zaten o anda *konusma* ihtiyacı da hissetmedim; tüm sorularım sessizleşmiş, büyümlünün meraklı nabzında kaybolmuştu. Aramıza koyduğu boşluğa rağmen onu hâlâ tenimde hissedebiliyordum.

Tekrar yaklaştı, sanki aynı nabız atışıyla geri çekilmiş gibi - sanki içimde kendinden bir parça bırakmış ve kendini durduramıyormuş gibi

onu almak için geri dönüyor.

Bu düşünceyle nefesim kesildi.

Sese karşılık olarak merakla başını eğdi. Bu hareket yüzünün yarısını ışığa çıkardı ve altın gözlerini içten içe yanıyor gibi gösteren zengin kırmızı darbelerle boyadı. Konuşmadı. Sadece bir kolunu belime doladı, parmaklarını sırtımda gezdirdi ve büyüsünün kalıcı bir iz bırakmaya başladığı noktada oyalanmalarına izin verdi.

"Sadece ben değilim, değil mi?" Sesim o kadar kısıktı ki beni duymak için daha da yaklaşmak zorunda kaldı, bu da sözlerimin daha yumuşak çıkmasına neden oldu, "Dokunuşunun ne yaptığını hissediyorsun..." Bir elimi kaldırdım ve göğsüne bastırdım, bileğimin etrafında hareket eden gölgeleri izledim, parmaklarım vücuduyla buluşur buluşmaz nasıl karardıklarını fark ettim. "...Ve yakınlığımızın neyi tetiklediğini görüyorsun, değil mi?"

Bunu kabul etmekte isteksiz görünüyordu ama sonunda başını salladı. "Tepkinin hafiflemesini bekleyip duruyorum."

Sertçe yutkundum, tenime yayılan kafa karıştırıcı kızarıklığa rağmen mantıklı düşünce ve açıklamaları yönetmeye çalışıyordum. "Yedi yıldır vücudunda biriken büyü, sadece ara sıra düzensiz uyanışların sırasında açığa çıkıyor," diye belirttim. "Belki de tam anlamıyla yerleşmesi için bastırılmış enerjinin serbest bırakılması gerekiyordur."

Başını salladı, ancak gözleri açıklamadan tatmin olmamış şekilde uzak ve sıkıntılı kaldı.

Ben de bundan tam olarak tatmin olmamıştım. Çünkü daha derin hissediyordum; kaşınması gereken bir kaşıntıdan ya da rutin olarak boşaltılması gereken bir barajdan daha fazlası gibi.

"Her ne sebeple olursa olsun, en azından birleştiğimizde *iyi* bir şey gibi görünüyor," dedim.

"Asıl soru, bu birleşik güç bir şekilde kontrol edilebilir mi?" diye sordu. "İstenildiği zaman çağrılabilir mi?" Parmakları düşünceli bir şekilde sırtıma vurdu. Her dokunuş omurgam boyunca kayan bir başka sıcak güç titreşimi gönderdi ve kısa süre sonra düşüncelerimi sabit ve mantıklı tutma savaşını kaybediyordum. Aldığım her nefes onun sıcaklığını daha da derine gönderiyor, ayak parmaklarımın ucuna kadar taşıyor ve onları botlarımın içinde kıvırıyordu.

Gözlerimi göğsüne dayadığım elimden kaldırdım. Beni dikkatle izledi, bana bakarken sabitlediği aynı sessiz kendinden emin bakışlarla bakıyordu.

Nyras Gölü'nün kenarında, " bu istek azalır mı acaba?" dedi.

Özlem.

Bu kelime bir davet gibi yerleşti. Sözünü geri almasını bekleyip durdum.

O yapmadı.

Dudaklarımdaki kuruluğu yalayarak giderdim ve sonra kendi kendime şöyle dediğimi duydum: "Deneyelim ve görelim."

Gözlerinde aç ama tereddütlü bir şey parladı. Kalbi dokunuşumun altında hızla çarpmaya başladı ve benimki de ona yetişmeye çalışarak birkaç atım atladı.

"Bunun sonu kötü olabilir," diye uyardı. "Ya da tehlikeli bir şekilde."

"Uyandırabileceğimiz *tehlikeli* şeylerden daha kötülerini atlattığımdan eminim."

"Ben de öyle. Ama yine de." Elini sırtımdan çekti. Bir an için kendisiyle savaşıyor gibi göründü; dönüp merdivenlerden aşağı koşmasına ramak kalmıştı.

Sonra yüzüme doğru uzandı ve parmak eklemlerinin çene çizgimi sıyrmasına izin verdi. Başparmağı dudaklarımda gezindi ve kendi dudakları da sanki beklenti içindeymiş gibi aralandı. "Ama yine de... yavaşça gitmeliyiz. Dikkatlice. Böylece tam olarak ne yapacağımızı daha iyi belirleyebiliriz..."

Eli aşağıya doğru kayarak boğazımın çukurunda gezindi ve bir an için nefes almayı unuttum.

"...Olaylara tepkiler," diye bitirdi alçak ve gergin bir sesle.

Bu planı sakince kabul edebilecek kadar kendimi toparlayabilmek için bir adım geri attım. Aramıza koyduğum boşluğa pişman olmuştum; kanımdaki sıcaklığı daha da arttırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Etrafımızdaki hava aniden enerji ile doldu, yükselen gücümüzün baskısı daha da yoğunlaştı -Her geçen saniye daha da inkar edilemez oluyor.

Aramızdaki mesafeyi tekrar kapatan o oldu, gelirken etrafımda dönüyor, tenimde hareket ettiğini hissedebildiğim soğuk gölgeleri inceliyordu. Bir elini saçlarımdan arasından geçirerek bir kısmını omzumun üzerinden geçirdi, böylece karanlığın ensem boyunca ilerleyişini izleyebildi.

"Bu işaretleri gördüğüm kadar karanlık," diye yorumladı. "Belki de buradaki korkunç ışıktan dolayıdır."

"Belki."

Düşünceli bir dokunuşla değişen işaretlerin izini sürerken içimden bir çırpıntı geçti. Gözlerimi dosdoğru ileriye diktim, süslü

Bankın deniz mavisi ve altın rengi minderlerinin solmuş ışıltısını inceliyor.

"Ama her temas onları daha da heyecanlandırıyor gibi görünüyor." Tenimin haritasını çıkarma ve bir şeyleri karıştırma eyleminde kendini kaybediyor gibiydi; gölgelerin dokunuşuna nasıl tepki verdiğini test ediyor; izledikleri kalıpları ezberliyor; kürek kemiklerimin arasındaki boşluğa doğru uzanan siyah dalları daha iyi inceleyebilmek için gömleğimin yakasını hafifçe kenara itiyor...

Sonunda elini çekti ve fiziksel dokunuşunu büyülü bir dokunuşla değiştirerek, cildime dağlama demirleri gibi baskı yapan küçük ışık mızraklarını çağırdı. Işığın yaktığı her yerde, gücüm onu takip etti, soğuttu. Sakinleştirdi. *Dengeli* hissettiriyordu. Çağırmayı bırakıp ışığın boşlukta serbestçe dolaşmasına izin verdiğinde, bunun tersi de doğru çıktı; büyüsü doğal olarak benimkine yöneldi.

Birkaç dakika boyunca her şeyin tozların arasında dans edişini izledik; Gölge ve Işık dönüyor ve zaman zaman daha güçlü bir şeyin geçici, yanardöner parıltılarıyla birlikte dönüyordu.

Alan, o büyük gücün ipuçlarıyla parlamaya başladı. Ahşap ve sıva arasında hiçbir şey yetişmiyordu elbette ama yine de her şey daha *canlı* hissediliyordu. Döşeme tahtaları titredi. Yukarıdan süzülen ışık daha saf görünüyordu. Sessizlik artık ürkütücü değil, sıcak ve beklenti doluydu; tıpkı bir tiyatro gösterisinden önceki heyecanlı sessizlik gibi, vaat ve olasılıklarla doluydu. Sevinçli, ancak zar zor kontrol altına alınabilen bir kalabalığın fısıltılarını ve sessiz kahkahalarını duyduğuma yemin edebilirdim.

Ve sihrimizin gölgeleri her çarpıştığında, sanki Aleksander bana fiziksel olarak tekrar dokunuyormuş gibi, sanki parmakları açıkta kalan sinir uçları demetlerini tırmıklıyormuş gibi vücudumda büküldüğünü hissettim. Bu his o kadar yoğun ki kendimi ona daha da yaklaşıırken buldum, bana *gerçekten* dokunursa neler olabileceğini görmek istiyordum.

Yaşadığım bu yüksekliğin daha da yükselmesi mümkün müydü?

Büyüm ve arzum arasındaki çizgi giderek bulanıklaştı. Işığının bir şeridi bacaklarımın etrafında dolaştı, sıcaklığı uyluklarımın tepesini okşadı ve ben yakalayamadan dudaklarımdan yumuşak bir zevk iç çekişi döküldü. Gözlerim kapanmıştı ama Aleksander'ın bakışlarının bu sesle birlikte üzerimde daha da yoğunlaştığını hissedebiliyordum.

Daha önce yaptığı uyarı düşüncelerime fısıldadı. Bu tehlikeli hissettirdi.

Ama belki de kastettiği şekilde değildi.

Ve belki de hazırlandığım şekilde değil.

Kendimi dönmeye ve bir adım uzaklaşmaya zorladım, bir kez daha *sihirle* deney yapmaya ve başka hiçbir şeye odaklanmamaya çalıştım.

Ama Aleksander sanki pervasızca, aptalca başlattığımız dansın bir parçasıymış gibi onu izledi, bir kolunu arkadan belime doladı ve ağırlığının bana yaslanmasına izin verdi. Parmakları kalçama hafifçe kenetlendi. Beni yerimde tutmak için yeterli bir baskı.

Kollarına daha fazla gömölme arzusuyla savaştım, ama ellerimi ondan iplik iplik sıyrılan ışığa uzanmaktan alıkoyamadım. Parmaklarımın arasına kısa bir süreliğine yerleşti, ağırlığı hissediliyordu ama örümcek ağı kadar yumuşak ve narindi.

Yüzü saçlarıma yaslandı, sıcak nefesi koyu renkli tellerin arasından süzüldü ve "Sana dokunmak istiyorum" diye fısıldarken kafa derimi karıncalandırdı.

Sertçe yutkundum. "Bana dokunuyorsun."

"Benim istediğim şekilde değil." Kelimeler isteksizce, alçak sesle ve sertçe döküldü. Neredeyse bir itiraf gibiydi.

"Büyünün istediği şekilde demek istiyorsun." "Evet," dedi. "Bu."

Kucağına doğru biraz daha eğildim. Çok küçük bir hareketti ama ağırlığımı geriye doğru değil de öne doğru vermek gibi hissettirdi; altımdan kayıp gitmesine saniyeler kalan tehlikeli, ufalanan bir çıkıntıya *doğru savrulmak* gibi.

Chapter Twenty

Nova

"NOVA..." ADIM DUDAKLARINDA BİR ŞEKİLDE HEM YALVARIŞ HEM DE YAKARIŞ
GIBİ

ve bir emir bir arada. İsteddiği şeyler için izin istemeye alışık olmayan bir kral gibi; nasıl yapıldığından emin değil ama istekli -en azından şu anda- bunun için yalvarmayı denemek.

Benim için.

Yüzünü saçlarıma daha fazla gömdü. Bir sıcak nefes daha ve sonra başımı sallayarak ona izin veriyordum, kafa derimdeki karıncalanmanın vücudumun geri kalanını ele geçirmesi için çaresizce.

Tüy kadar hafif dokunuşu aniden kayboldu, yerini kalçama karşı çok daha sahiplenici bir tutuş aldı. Sırtımı göğsüyle aynı hizaya getirirken parmakları içeri girdi, beni yerimde sabitledi, diğer eli kıvrımlarım boyunca ilerledi, kıyafetlerimi kavrayıp karıştırırken büyük avucunun altından lezzetli bir sıcaklık yayıldı.

Midemde bir kıpırdanma hissettim, merhametsizce kıvrılan bir gerginlik. Bir beklenti, bir sızı, bir ihtiyaç... ya da hayır, daha önce kullandığı kelimeydi: *Bir arzu*. Aramızda oluşan bu doyumsuz hissin tek gerçek adıydı.

Bir parçam hâlâ bundan nefret ediyordu. Teslim olup parmaklarının keşfetmeye devam etmesine, gömleğimin eteklerinin altından kaymasına izin verdiğimde bile nefret ediyordum.

Bu yanıştı, *nefes kesecek* kadar yanıştı ve *yıllardır* inandığım her şeye aykırıydı.

Ama ellerinin karnımda dolaşmaya devam etmesini istiyordum. Yukarılara doğru ilerlemeye devam etmesini, göğüslerime doğru yol bulmasını. Gölgeleri kovalamaktan ve tenime ışık damlatmaktan daha fazlasını yapmasına *ihtiyacım vardı*. Parmaklarının diğer yerlerimi de bulmasını istiyordum. Gizli yerlerimi. Daha derin yerlerimi.

Bu düşünceyle dengem bozuldu ve göğsünden sessiz bir kahkaha yükseldi, sonra da şöyle dedi: "Çağırabileceğimiz her türlü tehlikeli büyüden sağ çıkabileceğini iddia ettin ama yine de doğru düzgün ayakta bile duramıyorsun."

"Kendimi savunmak için söylüyorum, birkaç gündür yürüyorum."

"O zaman seni sabitlememe izin ver," diyerek beni daha da kendine çekti, dudakları kelimelerle birlikte kulağımın kabuğuna sürtündü. Eli kalçamın üzerinde gezinip iç uyluğuma doğru ilerlerken ağzını o hassas noktaya yakın tuttu. Vücudum otomatik olarak kamburlaşarak elini merkezime yaklaştırmaya çalıştı. Bu hareket karşısında nefesini içine çekti, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırarak dengesini sağlamaya çalıştı.

"Kendini pek de sağlam hissetmiyorsun," diye takıldım, sözcükler soluk soluğa ve silikti.

Bir elini saçlarımda gezdirdi, tutuşunun ısırganlığı canımı acıtmaya yetti. "Üzerimde sinir bozucu bir etkiniz var gibi görünüyor."

"Evrenin oynadığı başka bir zalim oyun mu?"

"Şimdiye kadarkilerin en acımasızı." Saçlarımı kavrayarak başımı ona doğru eğdi ve boynumu açgözlü ağzına maruz bıraktı.

Zonklayan nabzımı öpüp emerken yıldızlar görüşümde dans ediyordu. Düşüyormuşum gibi hissettim, bir denge kaybı daha. Benim mi, onun mu, yoksa ikimizin mi, bilmiyordum. Ama sonunda birlikte dengeye, yükseltilmiş platforma ve onun üzerindeki bankın ortasına doğru geri çekildik.

Rengi solmuş minderlerin üzerine çöktü ve beni kucığına doğru sürükledi. Elini vücudumda gezdirerek beni onunkine doğru uzanmaya teşvik etti. Ben de geriye uzandım ve kollarımı boynuna doladım. Sırtım ona dönükken, hatta ikimiz de tamamen giyinikken bile bu duruş harika, korkunç derecede samimi ve savunmasız hissettiriyordu.

Bir an sonra dudakları tekrar boynumun kenarına yapıştı. Bacaklarını benimkilerin arasına sıkıştırarak onları birbirinden ayırdı ve elinin aradaki boşluğu kavraması için daha fazla alan bıraktı. Tıpkı söylediği gibi yavaşça hareket etti, alaycı vuruşlarla ağrıyan merkezime baskı uyguladı, ancak aramızda bir giysi bariyeri bıraktı.

"Ve daha karanlık, hâlâ," diye mırıldandı bir süre sonra, diğer elinin parmak uçları kolumda gezinirken.

Gözlerimdeki yıldızları kırıştırdım ve ne demek istediğini anlayacak kadar uzun süre odaklandım; tenimdeki işaretler o kadar siyahtı ki gölgeden çok parlayan mürekkebe benziyorlardı. Büyüsü de artmaya devam ediyor, zaman zaman karanlığımı dalıyor, bizi güç ve zevkin baş döndürücü bir bileşiminde birlikte örüyordu.

Sihir.

Gücümüzün gizli rezervlerine erişmek için daha derinden bağlantı kurup kuramayacağımızı görmeye çalışmamız gerekiyordu. Bilerek kontrol etmek için. Bu bir deneydi.

Sihir.

Daha fazlası değil.

Bu yüzden kalçalarımı ona doğru hareket ettirdiğimde, sadece *gücü* çekmeyi düşünüyordum, boynumun arkasında çok hoş bir şekilde titreşen iniltilerini çekmeyi değil. Elinin gömleğimin altında dolaşp göğüslerimin çıplak kıvrımlarını ortaya çıkarmasına odaklanmamıştım. O elin, göğüslerimden birinin kadifemsi ucunu mükemmel bir şekilde dikleştirmek için iz sürüp sıkıştırmasına da

-Ya da diğer elinin bacaklarımın arasında çalışmaya devam etmesi, sonunda kıyafetlerimin altından kayması ve onu bekleyen nemi bulması. Ve kesinlikle o nemi hissettiğinde nefesinin duyulabilir bir şekilde nasıl sıkıştığına ve dokunuşunun daha sert, daha az ölçülü hale geldiğine odaklanmamıştım.

Oda her zamankinden daha canlı görünüyordu; parlaktı ve tüm duyularımı neredeyse kendinden geçme noktasına kadar yükselten bir güçle titriyordu. Hava her nasılsa daha az ağırdı. Üzerimizde asılı olan pankartlar hafif bir esintiyle hareketlenmiş gibi sallanmaya ve dalgalanmaya başladı.

Göğüslerimi okşayan el durdu ve Aleksander bacaklarımın arasından çekti. İtiraz etmeye başladım ama parmaklarının ağzıma girmesiyle sustum. Bu beni o kadar tahrik etmişti ki, ilk içgüdüm onları daha tam olarak, daha derine çekmeye çalışmak oldu; bu hareket Aleksander'ın sikişinin arka tarafında seğirmesine neden oldu.

"Siktir," diye homurdandı.

Ağzımı parmaklarından çektim ve dudaklarımı parmaklarının üzerinde gezdirdim. *"İstekli olurdum ama bunun yavaş gitmekten sayılacağını sanmıyorum."*

Sert bir kakhaha ile lanet arasında bir şey attı. Kalçalarımı biraz döndürerek ona daha sert bastırdım.

Alaycı tavrıma elini tekrar bacaklarımın arasına sokarak ve iki ıslak parmağını içime sokarak karşılık verdi.

Şok ve zevkin birleşimiyle haykırdım ve o da elini göğsümden çekip ağzımı kapattı.

Elini ağzımdan çekip bir kez daha vücudumda gezdirirken, "Duyulmamaya çalışıyoruz, hatırlarsan," dedi ve karnımın üzerinden geçerek diğer eliyle birlikte seksime tapmaya başladı. Bu el ona uyum sağlamak için beni daha da gererken, parmakları işkence gibi yavaş bir hızda içime girip çıkıyor, her daha derine itiyor, bir inilti ısırana kadar iç duvarlarıma baskı yapıyor ve kıvrılıyordu. Bir kolumu denge için boynuna dolamıştım ama diğer kolumla parmakları içimde olan eli kavramak için aşağı uzandım ve onu daha da derine.

Aleksander yüzünü benimkine yaklaştırdı ve alçak sesle, "Görüyorum ki bu gece yine ellerini kullanmaya heveslisin," dedi.

Nyras kıyısındaki konuşmamızı hatırlayarak kızardım. "Hatırlarsan, onlarla aram çok iyidir."

Alçak ve karanlık bir kahkaha atarak, "Yine de eğer istersen senin için yapabileceklerimin yerini tutamaz," dedi.

Bu son beş kelime, mantıklı düşüncelerimden geriye kalanları işe yaramaz bir lapa yığınınna dönüştürmeyi başardı.

"Yani *yavaş gitmekten* vazgeçtik, öyle mi?" Mırıldandım.

Dudakları çene çizgim boyunca ilerledi, kulak mememi ısırdı. "Bir kelime söyle ve durayım."

Sanki böyle bir kelime için bir yol açmak istercesine sertçe yutkundum. Ama söyleyemedim. O yüzümü, boynumu, saçlarımı böylesine açıklıkla öperken; parmakları içimi doldurmaya devam ederken, böylesine mükemmel, ustaca vuruşlarla içimde hareket ederken *hiçbir şey* söyleyemiyor gibiydim.

Eğer yapmamı istersen.

O anda yapmasını *istediğim* çok fazla şey vardı.

Altımda yer değiştirdi, hafifçe doğrulup parmaklarının daha iyi nüfuz edebilmesi için kendini eğdi.

Başım arkaya doğru eğildi. Kollarım iki yanıma düştü, ellerim bankın kenarına yapıştı, kendimi sabitleyecek başka bir şey aradım.

Tahtayı kavradığım anda zihnimde bir görüntü belirdi.

Daha önce duyduğum kalabalığın konuşmaları sağır edici bir hızla geri döndü ve beni kendimden geçirdi. Gözlerimi kırptım ve manzara titredi;

Birdenbire oturduğum platformun altında başka banklar belirdi; hepsi de şık giyimli, mücevherleri sayısız avizenin ışığında parıldayan doluydu.

Bir göz kırpmada daha ve avizeler çok daha alçakta yanıyordu; aşağıdaki odada bir sahnede bir performans devam ediyordu - etrafımdaki perişan yüzlere ve beni ele geçiren ani ıstırap dalgasına bakılırsa bir trajedi.

Aleksander'ın kucağından o kadar hızlı sıçradım ki takılıp düştüm. Eğer refleks olarak bir kolunu bana dolayarak düşüşümü yavaşlatmasaydı kafa üstü yere çakılacaktım. O da benimle birlikte banktan aşağı yuvarlandı ve birbirimizden ayrılp yüzleşmeyi başarana kadar bir an boyunca birbirine dolanmış uzuvlar ve nefes nefese kalmış, şaşkın küfürler karmaşası içindeydik.

"Sorun ne?" diye sordu.

Tüm bunlar, zihnimin gerisinde sert, dehşete düşmüş bir sesin tıslamasıydı. Ama konuşamıyordum; hala çok zor nefes alıyordum, düşüncelerim son gördüğüm garip görüntüden dolayı çok çılgınca koşuyordu.

Bana yine annemi hatırlatmıştı. Kraliyet şehrimizde katıldığımız oyunları. Bir zamanlar ait olduğum dünyayı ve her şeyin ne kadar harap olduğunu. Birkaç gün önce her şeyi nasıl düzelterceğimi bildiğimi *sanıyordum*. Ama şimdi...

Yavaşça ayağa kalktım. Döşeme tahtaları altımızda titremeye ve iç çekmeye devam etti. Birleştirdiğimiz büyüün bükülen kalıntıları havayı dolduruyordu. Özellikle karanlık ve kıvrımlı bir saç teline bakarken, her şeyin başlangıcına, doğum günümün olduğu geceye geri döndüm. Gölgelemin vücudumda şiddetle kanallize oluşunu . Kırılan zemin. Düşen bedenler. Yankılanan çığlıklar.

Aleksander'ın dokunuşu dikkatimi olması gerekenden daha fazla dağıtmış olabilirdi ve sihrimiz olmaması gereken yerde denge ve hayat yaratmış olabilirdi ama bazı şeyler hâlâ değişmemişti.

Ona hâlâ güvenemiyordum. Krallıklarımız hâlâ düşmandı. Ve içinde bulunduğumuz bu diyar hâlâ cehennemdi. Büyümüzün tüm bunların üzerine örttüğü parlak perde ne olursa olsun, bunların herhangi birini unutmak aptallık olurdu.

"Nova?"

Üç kez.

Bugün üç kez gerçek adımları kullanmıştı. Ve bu iki oldu, şimdi, dengemi kaybettiğimde beni yakaladı-ilk önce dalgaların içinde yuvarlanırken

Nyras Gölü'nde ve şimdi de hafızanın dalgalarında ve mümkün olan en kötü zamanlarda ortaya çıkmaya devam eden garip hayalet görüntülerinde.

Sorun ne? diye sormuştu. Ve gözlerindeki endişe.

Bu endişeye katlanmak neden onun hakaretleri ve acımasız sataşmalarıyla baş etmekten çok daha zordu? Neden bu durum beni tüm hayallerimin toplamından daha fazla korkutuyordu?

"Sorun bu," diye fısıldadım, o da ayağa kalkarken onu dikkatle izliyordum. "Bütün bunlar." Derin ve sakin bir nefes alarak, "Kılıcının *bir şekilde* babamın göğsüne saplandığı gece her şeyimi kaybettim," dedim.

"Ben yapmadım-"

"*Biliyorum*. Masum olduğumu iddia ettiğin zaman seni duymuştum. Ama yedi yılımı senin benim düşmanım olduğuna inanarak geçirdim; o lanetli kılıcını bulup Elarith tahtında oturan kişiyle yüzleşebilirsem kurtuluşa ve iyileşmeye giden bir yol olduğunu düşündüm. Ama şimdi buradayım ve bu diyarda hiçbir şey beklediğim gibi değil ve sen..." Bir adım geri çekildim, yumruklarımı sıkıp açarak konuşmaya devam edebilecek kadar hayal kırıklığımı yatıştırmaya çalıştım. "Bunların hiçbirisi mantıklı değil."

Bankta arkasına yaslandı, ellerini başının arkasında kavuşturdu ve yüzünü tavana doğru eğdi. Duruşu bıkkınlık hissi verse de, yine de sakin görünmeyi başarıyordu - mükemmel bir şekilde dengeli ve asil - ve bu yüzden ondan bir kez daha nefret ettim.

"Anlamıyorum." Çılgılık atmak istedim. Bunun yerine sesim kısık çıktı, "*Hiçbir şey* anlamıyorum" derken çatlamak üzereydim.

Ağır bir duraksamadan sonra, "Ben de cevaplar istiyorum. Ve sen onları birlikte aramak isteyeceğim son kişisin. Ama işte buradayız." Yere baktı ve gözlerimle buluştu -gerçekten buluştu- ve sanki bana uzatmayı düşünüyormuş gibi ellerinden birini başının arkasında kaydırdı. Zayıf da olsa bir ateşkesin başlangıcı.

Kendimi bu ateşkesi desteklemeye ikna edemedim. Belki de inatçılıktı. Ya da korku. Ya da belki de uzun zamandır kendimi intikam planlarına o kadar sıkı sarmıştım ki, şimdi aramızda başka nelerin gelişebileceğini hayal bile edemiyordum.

Başka hiçbir şey
gerçek gelmiyordu.
Başka hiçbir şey
güvende
hissettirmiyordu.

Bu yüzden duygularımın karmaşasını bir süreliğine bastırdım. Hepsini aşağı ittim. Hepsini geri ittim. Hepsini gömdüm, tıpkı her zaman yaptığım gibi.

Bu duyguları öldürüp kontrol edebileceğim bir şey haline getirir mi diye düşündüm.

Yine de içimde Aleksander'la aramda gelişen her ne ise bunun o kadar kolay yatışmayacağına dair korkunç bir his vardı.

"Gidip Thalia'yı bulmam gerekiyor," dedim ona, eşit bir şekilde. "Daha önce de söylediğimiz gibi, bu şehirden mümkün olduğunca çabuk çıkmak için bir plan yapmamız gerekiyor. Biraz önce kendimi kaptırdığım için özür dilerim. Hadi..." Samimi bir gülümsemeye zorladım. "Hiç olmamış gibi davranalım."

Ayağa kalktı, yüzüne okunmaz bir maske düştü. Ne rol yapma planına katılıyor ya da katılmıyordu, ne de tahmin ettiğim gibi aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalıştı.

Artan şaşkınlığımı ve kızgınlığımı görmesine izin vermedim; merdivenlere yöneldim ve başka bir şey söylemeden inmeye başladım. Aşağıya indiğimde o kadar hızlı hareket ediyordum ki neredeyse merdivenleri çıkmaya başlayan Kaelen'le çarpışıyordum.

Kolumu güçlü bir şekilde kavrayarak beni sabitledi. "Sizi korkuttuğum için özür dilerim. Umarım bir şeyi bölmüyorumdur?"

Omzumun üzerinden bir bakış attım.

Aleksander şimdi en üst basamağa oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, çenesini ellerinin üzerine koymuştu. Bir kez daha mükemmel bir şekilde sakinleşmişti. Sanki bütün öğleden sonra orada oturmuş, odayı ve onun tüm kararmış ve tozlu ihtişamını seyretmiş, düşüncelere dalmıştı.

"Hiçbir şey," dedim Kaelen'e, süregelen tüm hayal kırıklıklarım sesimi buz gibi soğuk yapıyordu.

"Güzel. Çünkü ben de seni arıyordum," dedi ve bakışlarımı tekrar kendisine çekti.

"...Öyle mi?"

Başıyla onayladı. "Acaba şehirde doğru düzgün bir tur atmak ister misin?" Bunu açıkça ifade etmedi ama gözlerinin bana ve sadece bana odaklanmasından yeterince açıktı: Bunun özel bir tur olmasını istiyordu.

Aleksander'ın bakışları aniden sırtıma saplanan somut bir bıçak gibiydi.

Arzu, ben ona karşı koyamadan içime doğru kıvrıldı.

Ne kadar çabuk kaçmış olursam olayım, başladığımız işi bitirmemiştik.

Kısa bir an için beni durdurmasını istedim. İlgi göstermesini. Erebos'un hükümdarına benim adıma meydan okumak için. Beni bir yerlere sürüklemesini

Böylece işleri *bitirebilirdik*.

Bir *an* için, belki de bu garip cehennemde yakalanmış, kafa karıştırıcı, talihsiz koşullar tarafından bir araya getirilmiş bir çift asi ruhtan daha fazlası olabileceğimizi düşündüm.

Ancak Işığın Kralı basamakların tepesindeki yerinden kıpırdamadı. Bakışlarını tavana çevirmişti, yüzünde altındaki hiçbir şey için endişe duyduğuna dair bir ipucu yoktu. Kesinlikle *benim* için değil. Bugünkü deneyimiz sona ermişti ve belli ki bundan sonra ne yapmayı planladığım umurunda değildi.

Kaelen boğazını temizledi, beklenti içindeydi.

Bu beklentiye cevap vermemeliydim. *Karşımdaki* bu adamın -bu *Azrail* denen adamın- güvenebileceğim biri olmadığını biliyordum. Ama tüm bunlardan daha çok, *cevaplar* istiyordum. Onları elde etmek için risk almak gerekse bile. İhtiyacım olanı elde etmek için bir kurdun ağzının kenarında ilk kez dans etmiyordum.

Ben de sakince Kaelen'e döndüm ve "Yolu göster" dedim.

Chapter Twenty-One

Nova

ŞEHİR DAHA DA BÜYÜK VE ANLAŞILMASI DAHA DA ZOR GÖRÜNÜYORDU.
Kaelen'le birlikte yürümek için zaman ayırdık.

Bildiğim kadarıyla hiç yağmur yağmamış olmasına rağmen ıslakmış gibi parlayan gölgeli taşlarla döşeli sokaklardan geçtik.

Bu alemde *hiç* yağmur yağdı mı?

Soruyu düşünürken, yukarıdaki şiddetli renkli bulutlardan görebildiğim kadarına baktım. Ancak şehrin sivri çatı çizgisi, yükselen siyah kuleleri ve evlerin çoğundan pankartlar göz önüne alındığında gökyüzünün herhangi bir genişliğini görmek zordu. Bu pankartların neredeyse hepsinde aynı şey vardı: Asma sargılı boynuzlarının arasında meşale yanan altın bir geyik.

Sonunda tezgâhların kurulduğu bir köşeye geldik, bölgede dolaşan sayısız hayalet için tuhaf mallar sergileniyordu.

En uzun süre, her birinin içinde bir çeşit bulanık gri madde bulunan, düzgün sıralar halinde elmas biçimli kaplar içeren bir masaya baktım. Bu masanın arkasında duran tüccarın gözleri, mumların titreyen alevleri gibi turuncu ve kırmızının tonları arasında huzursuzca dans ediyordu. Bana doğru sabitlendiler ve uzun parmaklarını beni yanına çağırdı ama ben bir adım atmayı bile düşünmeden Kaelen omzuma bir el koydu.

"Yaşayan dünyamızın anıları," diye açıkladı elmas şeklindeki kapları başıyla işaret ederek. "Onları kırıp buğuyu soluyorsun ve sanki

bir süreliğine orada olmak."

Ağzım açık kaldı, koşup kendim denemek için bir tane kapma isteğime zorlukla karşı koydum.

Kaelen'in omzumdaki tutuşu sanki arzumu hissetmiş gibi sıkılaştı. İlk başta can sıkıcıydı ama düşündükçe beni kendimden korumakta muhtemelen haklı olduğunu fark ettim; şu anda yaşayan dünyanın net bir anısına dalmak, bugün olanlardan sonra hissettiğim can sıkıntısını gidermek için hiçbir şey yapmayacaktı. Görevimi bırakıp yukarıdaki dünyaya geri dönmek isteyen yanıma gömmek için çok çalışıyordum; kendimi o dünyanın görüntüleriyle baştan çıkarmak aptallık olurdu.

Bakışlarım anıların yanındaki masaya kaydı; masada farklı boyutlarda ve renklerde küçük şişeler eşit düzende sıralanmıştı.

"Ve bunlar tüketilmek üzere şişelenmiş güçlü duygular," dedi Kaelen nefesinin altından, ses tonu onların bu kadar belirgin bir şekilde sergilenmesine tam olarak katılmadığını gösteriyordu.

"Nasıl?" Ben sordum. "Ve neden?"

"*Nasıl*, nispeten basit bir sihir yoluyla. *Neden...*" Tereddüt etti. "Bu büyülerin yarattığı hisleri unutmak kolay, burada şehrimin koruyucu duvarlarında bile. Vatandaşlarımın asla *tamamen* unutmak zorunda kalmamalarını sağlıyorum. Yine de bazıları büyülere diğerlerinden daha fazla bağımlı hale geliyor ve ellerinden gelse bir duygunun peşinden koşarak kendilerini mahvedecekler - bu yüzden önemli bir mal, ancak düzenlenmesi gereken bir mal."

Merakım iyice kabarmıştı, renkli sıvıların şişelerinde parlayışını, fokurdayışını, yükselişini ve yuvarlanışını izledim. Muhtemelen Orin'in *salon* sihri dediği şeye benziyordu - doğru malzemelere ve biraz bilgiye sahip olan herkesin yapabileceği genel büyüler. Başka bir deyişle, kalıcı bir etki bırakacak bir şey değildi.

Her halükârda bu tür şeyleri denemek istiyordum - bu âlemde bu tür sıradan sihir numaralarının nasıl olabileceğini deneyimlemek için. Ancak söz konusu numaralardan herhangi birini satın alacak param da yoktu; Yeraltı Dünyası için ihtiyaç duyacağımı düşündüğüm şeyler listesinde madeni paralar yoktu ne de olsa.

Zaten pek fazla para ya da mal alışverişi yapılmıyor gibiydi. Yine de bir işlem gözüme çarptı: Soluk menekşe rengi saçlı, bodur, küçük bir kadın, hafıza satıcısının karşısındaki tüccarlardan birine bileğini kaldırmış, kafese iyice bakmasını sağlıyordu

Bileziğinden alev sarkıyordu. Hızlı ve kısık sesle konuşuyorlardı; kadın bir şeylerden rahatsız olmuş gibiydi.

Gözlerim onun bileğindeki alevden ona yardım eden tüccarın bileğindeki aleve, oradan da etrafımızdaki diğer tüm varlıkların üzerindeki ateşlere kaydı.

Her yerdeydiler.

Bu şehirde ilk yürüyüşüm sırasında bunu hayal etmemiştim - Erebos'un tüm vatandaşları bir şekilde üzerlerinde alev taşıyordu. Bazıları palaskalara , bazıları kolye ya da yüzük şeklindeydi, birkaçı ise sadece küçük metal fenerler içinde taşıyordu.

"Bütün bu mavi ateşler ne için?" Kaelen'e sordum.

"*Vivaris* alevleri," diye cevap verdi. "Şehrin dört bir yanına dağılmış olduğunu fark etmiş olabileceğiniz benzer yangınların yoğunluğundan kaynaklanıyorlar."

Başımı salladım, malikânesinin tabanında ve başka yerlerde toplanan safir parçacıklarını hatırladım. "Ne işe yarıyorlar?"

"Bunu açıklamak... oldukça zor."

"Thalia bu şehirdekilerin duvarların dışındaki gölgelerden daha canlı olduğunu söyledi," diye ısrar ettim, kaçamak cevabını kabul etmeyi reddederek.

"O haklı."

"Bu alevlerin bununla bir ilgisi var mı?" diye sordum. "İçlerinde büyü hissedebiliyorum." Elim dalgınca babamın bana verdiği turkuaz boncuklardan oluşan bileziğe gitti. Ne zaman yoğun bir ateş havuzuna yaklaşırsak -hatta sadece alev taşıyan büyük bir grup hayalete bile- titreşimler, uğultular oluyordu.

Ama yine de bunların ne *anlama geldiği* hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Bu çok eski bir büyü," diye onayladı Kaelen, "bu şehir ilk kez bugünkü haline geldiğinde güçlü varlıklar tarafından yerleştirilmiş. Ben o varlıkların soyundan - bunca zaman sonra geriye kalan tek kişi. On yaşımdan beri buradaki alevler ve hortlaklarla ilgileniyorum."

Güçlü varlıklar.

Thalia'yla ilk karşılaştığımız yerde bariyeri inşa edenler gibi daha fazla büyücü mü?

"Bu şehrin duvarları içinde yaşayan tek varlık sizsiniz, normalde?"

"Evet."

"Ve sen çocukluğundan beri buradasın... Yani sen yaşlandın ve değiştin, ama sanırım Wraithler aynı kaldı?" Bu bir teoriydi.

Red'e dokunduğumda gördüğüm imgeyi anlamaya çalışırken parçaları ; eğer ölümünden beri değişmediyse, o zaman belki de gördüğüm kadın - bana benzeyen - çocuğu hayattayken tanıyan uzak bir atamdı. Belki de bu yüzden bana çekilmişti; çünkü benim başka biri olduğumu düşünüyordu.

"Doğru," dedi Kaelen. "Bugünlerde bu diyarda genellikle sadece damarlarında Gölge Kanı taşıyanlar hayatta kalabiliyor. Yine de, eskisinden daha hızlı yaşıyoruz ve büyümüz giderek daha az etkili hale geliyor."

"Shadowblood..." Bu terim bana biraz tanıdık geldi.

Yüzümdeki meraklı ifadeyi okudu ve buna bir gösteriyle cevap vermek için harekete geçti; kolunu sıvadı ve bir elini yakındaki bir vivaris ateşi yoğunluğuna doğru uzattı - mermer taştan oyulmuş muhteşem görünümlü bir adam tarafından tutulan büyük bir metal kaseyin içinde toplanıyordu.

Kaelen'in kolundaki damarların kararmasını izledim. Kâsenin içindeki ateşin kıvrım kıvrım iplikçikleri de öyle, o karanlığın bir kısmını çekip kendi bedenine hortumlamaya başlamadan önce kütleleri neredeyse siyaha dönüyordu.

İşini bitirdiğinde, heykelin tuttuğu alevler öncekinden çok daha parlak bir maviydi, ancak kolektif kütlelerinin boyutu azalmıştı.

Etrafımızdaki dolambaçlı ruhların birçoğu daha kararlı bir şekilde hareket etmeye başladı ve parlayan alevlere doğru yöneldiler. Taşıdıkları kişisel ateşleri alıp metal kaseye yaklaştırdılar ve teker teker bu kişisel ışıklar titredi ve öncekinden daha yoğun bir şekilde kısa süreliğine yandı.

Turkuaz bileziğim titredi. Yanımdaki adamı daha yakından incelerken onu sıkıca kavradım ve farkına vardım. "O karanlığı içine çekme şeklin... Sen bir büyücüsün. Thalia gibi. Benim gibi."

Gözleri önündeki yola döndü ve beni kemerli siyah demir bir kapının altından geçirerek, "Evet. Artık bunun bir değeri var mı?" dedikten sonra şehri ilerlemeye devam etti.

"Yani, bizim kanımızı taşıyan herkes bu ölü diyarda özgürce hareket edebilir."

"Bu doğru - gerçi Thalia'nın bana söylediğine göre sizinle seyahat edenler de bunu başarıyor gibi görünüyor. Işık Kralı'nın büyüsü çok güçlü olmalı ve

Burada geçirdikleri yedi yıl boyunca nispeten normal bir şekilde yaşamış ve yaşlanmış olmaları gerçekten de koruyucu."

Neredeyse tökezleyerek duracaktım.

Thalia ona *başka* ne söylemişti? Ve neden? Daha önce ona kızgın görünüyordu... Neden sırlarımız konusunda ona güvenelim ki? İkisi arasında gerçekten nasıl bir ilişki vardı?

Bu şehirde ne kadar uzun zaman geçirirsem, o kadar çok sorum .

Gerginliğimi belli etmemeye çalışarak sohbeti kendimden ve birlikte seyahat ettiğim kişilerden uzaklaştırmaya çalıştım ve "Burada alevlerle ilgileniyorsun demek?" dedim.

"Büyümle yönlendirebildiğim daha duyarlı wraithlerin yardımıyla."

Aklıma tüyler ürpertici bir ihtimal geldi. "Eğer Erebos'un yaşayan son Bekçisi sensen, sen öldüğünde ne olacak? Onlara bakacak kimse kalmadığında alevlere ve onların duyarlılık kazandırdıklarına ne olacak?"

Cevap vermedi.

"Başlangıçta onları neden saklıyorsun?"

Yine cevap yok. Sessizlik, üzerimize çöken ve adımlarımızı yavaşlatan ağır, ezici bir şeye dönüştü.

Sonunda, "Korkarım bunun açıklaması bu tanıtım turunda yer almıyor," dedi.

Bu küçümseyici cevap içimde öfkeli bir sıcaklık yarattı. Buna karşılık büyüüm tehlikeli bir şekilde harekete geçti. Gölgelerimi kullanarak onu korkutmayı ve bana *gerçek* bir cevap vermesini sağlamayı düşündüm.

Ama sonra etrafımda bizi izleyen kapüşonlu gözlere baktım - görünüşe göre bir şekilde kontrol ettiği tüm hayaletlere.

Rakamlar benim lehime değildi.

Dilimi tuttum.

Yürürken kafamdaki diğer tüm soruları sıralamaya devam ettim ve sonunda ortadaki bir meydana geldik. Burada, her biri farklı bir açıyla eğilmiş bir dizi metal kase garip bir sanat sergisi gibi duruyordu. En ortadaki kase devasa boyutlardaydı ama içindeki alev onun yanında cılız kalıyordu.

Yangın bir noktada her şeyi doldurmuş muydu?

Büyük kasenin etrafına dağılmış yedi kase daha vardı; şimdi içlerinde hiçbir şey yanmıyordu ama içimden bir ses bunun her zaman böyle olmadığını söylüyordu.

Merakıma yenik düşerek parmak uçlarımı bana en yakın olanın kenarında gezdirdim.

Beklediğim gibi, dokuma elmas bileziğim soğuk metale dokunur dokunmaz seğirdi ve mavi alevlerden oluşan kör edici bir görüntü zihnime çarptı

-Böyle alevlerin parıl parıl yandığı geçmişe dair bir hayal.

Gözlerimi kırpıştırarak geri çekildim ve Kaelen'e çarptım.

Beni fark etmiş gibi görünmüyordu; en büyük kâseye bakmakla meşguldü, gözleri ateşten geriye kalanları yansıtıırken perili ve uzaktı.

"Erebos halkı hayatta kalanlardır," dedi bana, sesi alçaktı, sanki o insanlardan herhangi birinin duymasını istemiyormuş gibi. "Ama bir zamanlar onları koruyan büyü -ateş- gün geçtikçe daha da azalıyor. Bizimki gibi pek çok şehir çoktan düştü. Ve vatandaşları... *silindi*."

"Hayatta kalanlar mı?"

"Bu kelime sizin için beklenmedik bir şey mi?"

"Bu diyarda ölümden başka bir şey beklemiyordum. Ölümle yüzleşmeye *hazırdım*. Buna değil."

Yüz ifadesi acımasızdı. "Ve adil şehrimizin güvenliği dışında yolculuk etmeye devam ederseniz bulacağınız şey çoğunlukla ölüm olacaktır."

"Ama burada olan o değil."

"Henüz değil."

Kollarımı kendime doladım, ani bir soğuk dalgası beni ele geçirdi. "Alevler yeniden alevlenebilir mi?"

Sessizlik bir kez daha ağırlaştı. Kötü haberlerden önce gelen türden bir yük gibi. Zayn ile daha önce yaptığım konuşmayı hatırladığımda içimde bir uyarı vızıltısı belirdi.

Kaelen'e sert bir bakış fırlattım. "Beni gerçekten neden bu şehre getirdin?"

Gözlerini sönmekte olan ateşten ayırmadan, "Size daha önce de söylediğim gibi, burayı gezdirmek için. Anlamanıza yardımcı olmak için."

"Gerçekten hepsi bu mu?"

"Yapılacak en misafirperver şey bu değil mi? Yanılmıyorsam, ev dediğiniz canlılar dünyasında da böyle şeyler yapıyorlar."

"Tecrübelerime göre, insanlar *misafirperverliklerini* daha açık bir şekilde ortaya koyuyorlar karşılığında bir şey istediklerinde."

Dişlerini pek de gülümsemeyen bir şekilde gösterdi. Yumruğunu sıktı ve kasenin içindeki alevin titrediğine yemin edebilirdim, sanki kapanan eli tarafından boğulmuş gibi.

"Belki de senden bir iyilik isteyeceğim." derken hâlâ bana bakmıyordu.

Chapter Twenty-Two

Nova

KENDİMİ DESTEKLEDİM.

"Belli ki muazzam miktarda büyü taşıyorsunuz."

"Evet, ama bu öngörülebilir ya da her zaman tamamen *faydalı* bir büyü değil." "Yine de ölü diyarımızın koca bir bölümünü hayata döndürdün." "Size söyledim: Bunu ben yapmadım."

Bu çürük bir yalan denemesiydi ve en ufak bir tutarlılığı yoktu. "Hadi ama Nova. İkimiz de yalan söylediğini biliyoruz."

Bir grup Wraith bize yaklaştı. Rahatsız edici derecede yakın. Turkuaz bileziğim yine alevlerinin yoğunluğuna tepki verdi ve bileğimi kaşıdıran bir çırpınısla canlandı. Elimden geldiğince rahat bir şekilde kavradım, dikkat çekmemeye çalışırken bir yandan da onu yatıştırmaya çalıştım. "Tamamen yalan değil," dedim Kaelen'e. "Bazı şeylerin çiçek açmasına neden oldum, evet. Ama bunu bilerek yapmadım. Ve ben yapmadım..."

Kaelen'in beklenti dolu bakışlarından kaçınmak için gözlerimi uzaktaki, dalgalanan bir afişe sabitleyerek konuyu kapattım.

Tek başına.

Neredeyse bunu söyleyecektim.

Ama bir şey dilimi tutmuştu ve şimdi de tutmaya devam ediyordu. Işığın Kralı'na karşı hissettiğim hayal kırıklığı ve belirsizliğe -ve daha önce ondan aceleyle uzaklaşmama- rağmen, bir parçam ona ihanet etmek istemiyordu.

Bu sadece onu korumakla ilgili değildi ve o çatı katında yaptıklarımızı düşündüğümde gelen kalıcı acıyla da *hiçbir* ilgisi yoktu. Ya da imgelemim bizi bölmeseydi neler yapabileceğimizi.

Tüm yeteneklerimizden bahsetmezsem daha güvende olurduk.

Erebos'un Bekçisi, Aleksander ve benim birlikte ne kadar güçlü olduğumuzu fark etmemişti. O kızı getirdiğimizi fark etmedi, gizemli *Kızı*'ımızı.

-Hayata geri dönmek. Sadece benimle ve güçlerimle ilgili şüpheleri vardı. Başka bir şeyden değil.

Ve ona bundan daha fazlasını verecek kadar aptal değildim. "Yine de, bu şehirde uzun zamandır görmediğimiz bir büyüye sahipsin. bir süre."

Sessiz kaldım.

"Büyünün potansiyel olarak bize yardımcı olabileceğini inkar , değil mi?"

Dişlerimi sıktım. "Eğer beni suçluyorsan, gerçekten bir *iyilik* sayılmaz. Bu mu?"

Ellerini bir barış jestiyle havaya kaldırdı. "Seni zorlamayacağım Herhangi bir şey. Sadece... düşünün. Tüm potansiyelini."

Rahatsız edici bir sessizlik içinde, yavaşça malikâneye doğru yolumuza devam ettik. Az önceki keskin soğuk devam ediyor, topuklarımıza vuruyor, donmuş heykellere dönüşmememiz için bizi hareket etmeye çağırıyordu. Cildim sanki çoktan heykelsi bir hale gelmiş gibi gergin hissediyordum ve ayaklarım üzerimden atamadığım bir uyuşuklukla ağrıyordu.

Birden fazla kez kontrolden çıktığımı, botlarımın yere tam olarak değmediğini, bedenimin başka birine ait olduğunu hissettim ve bunun sadece soğuktan kaynaklandığını düşünmedim.

Bu şehrin havasıyla ilgili bir şey miydi?

Suyunu içmek ya da alevlerine çok uzun süre bakmakla ilgili bir şey mi?

Bakışlarımdan kaçmaya çalışıyor gibi görünen Kaelen'e bir göz attım. Kaşları derin bir düşünceyle çatılmıştı. Bu ifade gözlerinin altındaki koyu halkaları ve yanağının üstündeki buruşuk yara izini belirginleştiriyordu. Belli ki savaşlardan payına düşeni almış bir adamdı. Korkuları ve üzüntüleri de- ve muhtemelen bu tür şeylerden payını almıştı.

Buna rağmen, bana gerçekten *kötü* bir adam gibi gelmedi. Daha çok çaresiz biri gibiydi. Ama çaresiz olanların çok daha tehlikeli olduğunu uzun zaman önce öğrenmiştim.

Çünkü kötü bir adamın ne yapacağını tahmin edebilirdiniz. Bu her zaman umutsuz biri için geçerli değildi.

Ve daha da kötüsü: Şehrine yardım etmek *istiyordum*. Tüm yangınları yeniden , pazara geri dönüp o perişan görünümlü kadını bulmak ve ona nasıl yardım edebileceğimi görmek istedim. Bu benim tanıdık bir dürtümdü, bir şeyleri düzeltme ihtiyacı. Hayatımın büyük bölümünde yöneldiğim bir rol, yardımcı rolü.

Orin'in sık sık azarladığı gibi, çoğu zaman kendi zararıma.

Ama bu diyarda şimdiye kadar karşılaştığım pek çok şey gibi Erebos'la ilgili pek çok şey de akla yatkın değildi. Kaelen'de de Thalia'da hissettiğimin aynısını hissettim: Anlatının bazı kısımlarını dışarıda bırakıyordu. Peki nasıl *yardım edebilirdim*? Tekerleklerinden biri eksik olan bir arabayı yönlendirmeye çalışmak gibi bir şey olurdu bu.

Beyaz badanalı dış cephesi garip gökyüzünün ışığında turuncu renkte yanan malikâne tekrar gözümün önüne geldi - akşamın geç saatleriyle ilişkilendirmeye başladığım bir ışık. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum; sadece kendime bir zaman ve anlam duygusu vermek için bunu etiketlemem gerekiyordu.

Doğrudan ana konuta yürümek yerine, daha dar bir yan patikaya saptık, aşırı büyümüş çitlerin ve dikenli çalıların ölü kümelerinin yanından geçerek, kısa süre sonra yerini sadece toprağa bırakan kırmızı tuğlalardan oluşan bir yolu takip ettik. Yolumuzun üzerinde kavisli metal çukurlar vardı; içlerindeki yanık izleri onların da bir zamanlar alevler barındırdığını gösteriyordu ama şimdi tıpkı şehrin merkezindeki metal çanaklar gibi boştular.

Malikâne çevresel görüşümde kaldı ama Kaelen'in beni yönlendirdiği yer orası değildi. Onun yerine, sağ taraftaki daha küçük bir binaya doğru ilerledik; burada avlunun çitlerle çevrili bir bölümünde oldukça kalabalık bir Wraith topluluğu vardı. Çoğu, şehirde sergilenirken gördüğüm metal kaselerin daha sık versiyonlarını taşıyordu, her birinin ortasında küçük, sönmekte olan bir alev vardı. Açlıktan ölmek üzere olan insanlar gibi dolaşıyor, var olmadığından korktuğum yiyecek için dilenmeye hazırlanıyorlardı.

"Burası neresi?" Yumuşakça sordum.

Kaelen'in ifadesi ciddiye. Sesi alçaktı. Acılıydı. "Bir çeşit revir. Alevleri sönmekte olanlar için bir bekleme yeri."

Pazar yerindeki o perişan kadın gibi olanlar mı?

"Bazen kısa süreliğine de olsa ateşlerini yeniden alevlendirmenin bir yolunu bulurlar.

Diğer zamanlarda..."

"*Silindiler* mi?" Daha önce kullandığı kelimeyi hatırlayarak sordum.

"Bu şehrin dışındaki gölgeleri gördünüz. Onlar lanetli olanlar, düşmüş olanlar, tabiri caizse kendilerini yakmaya devam edecek kadar güçlü olmayanlar."

Hastalıklı merakıma engel olamadım; önümde duran cılız figürleri inceleyerek yaklaştım. Kaelen'in önerdiği gibi, bu varlıklar sürüklenen gölgeler ile bilinçli hayaletlerin arasında bir yerde duruyordu. Vücutları hâlâ iyi tanımlanmıştı, ara sıra görülen ince kenarlar dışında katıydılar. Ama yavaş hareket ediyorlardı, sanki her adımları büyük bir çaba gerektiriyordu. Çırpınışlarını izlemek rahatsız ediciydi. Sanki ölmekte olan bir umudun canlı bedenini izliyordum.

"Büyünü kontrol edemediğini söylüyorsun," diye geldi Kaelen'in soğuk ve mesafeli sesi, "ama *bir şey* onu tetiklemeli. Asıl soru... ne?"

Benden çok kendisiyle konuşuyor gibiydi. Ne olursa olsun, ona verecek kesin bir cevabım . Pek çok şey onu tetikliyor gibiydi. Korku, acı, uyarılma... herhangi bir güçlü duygu.

Ve ne yazık ki en güçlü dalgalar, Işığın Kralı ile etkileşimlerim sırasında inkar edilemez bir şekilde alevlendi.

Kaelen'le paylaşmaya hiç niyetim olmayan bir başka gerçek.

Solmakta olan hayaletleri izlemeye devam ederken, ani ve keskin bir acı omzumdan koluma doğru yayıldı ve ardından bir sıcaklık hissettim. O kadar ani oldu ki, bu sıcaklığın gerçekte ne olduğunu fark etmem gerekenden birkaç saniye daha uzun sürdü-

Kan.

Kolumun üzerinden hızla aktı, kolumu ıslattı ve parmak uçlarımda toplandı, birkaç damla tozlu, gri zemine damladı.

Korku ve kafa karışıklığı birbirine karışarak içimde şiddetli bir yol açtı. Gölgelerim yüzeye sıçradı, bana acı veren her türlü tehdide karşı savunmaya hazırды. Onların hareketi solmakta olan hayaletlerin tepkisini tetikledi; bana doğru o kadar şiddetli bir şekilde saldırdılar ki neredeyse geriye doğru düşüyordum. Serbest bıraktığım enerjiye, havada dönen kan ve büyü kokusuna çekildikleri açıktı.

"Tahmin ettiğim gibi," dedi Kaelen'in hâlâ dalgın olan sesi, arkamda bir yerden.

Ne yaptığını hemen anladım: Kendi sorusuna cevap vermiş, büyümü bilerek yüzeye çıkarmış, ne olacağını görmek için beni bir et parçası gibi bir köpek sürüsünün önüne atmıştı.

Gölgeli parçalarımın biri hortlaklardan birinin taşıdığı zayıf aleve doğru sürüklendi ve şaşkınlık ve dehşet içinde o alev *anında daha da* parladı.

Onu tutan kişi yavaşça bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı. Ben onlara bakarken bile gözleri daha farkında, daha *canlı* görünüyordu.

Yine kendimi bu dünyaya alışkın olduğum ölüm ve karanlık yerine yaşam ve ışık getirirken buldum.

Ama ne pahasına?

Düzinelerce aç bakış bana doğru kalktı.

Kanayan omzum yanıyor ve ağrıyordu. Panik beni pençesine aldı ama durumu değerlendirecek kadar uzun süre paniğimi bastırdım. Hayaletler daha yakınımda daireler çiziyor, loş akşam ışığının puslu havasında şekilleri daha belirgin hale geliyordu. Gözleri, taşıdıkları sönmekte olan ateşlerin korları gibi belli belirsiz parlıyordu ama yine de dikkatle bana odaklanmışlardı.

Wraithlerden biri beklediğimden daha hızlı bir şekilde ileri atıldı, formu duman gibi titriyordu. Onu büyüyle ele geçirmeye, irademi solmakta olan özüne yönlendirmeye çalıştım ve başlangıçta başarısız oldum. Siyah-gül bilezik bu çabayla sarsıldı, o kadar şiddetli titriyordu ki kırılacağını sandım ama koluma soğuk, yabancı bir enerjinin saplandığını hissedene kadar kolumu sabit tuttum. Elimi yumruk yaparak sıktım ve bu sahip olma gücünü kullanarak diğer şeyleri yakaladığım gibi bu enerjiyi de yakalamaya çalıştım. Ama bu kez avucumda farklı bir his vardı; bir an çamur gibi katı bir şeyi kavramaya çalışırken, bir an sonra parmaklarımın arasından geçip gidiyordu.

Yine de, Wraith'in iradesini dengesini bozacak kadar bükmeyi başardım ve onu benden uzağa yuvarlanmaya gönderdim.

Sayısız kişi daha saldırıyı takip etmek için harekete geçti.

Grup ilk görüldüğü kadar durgun değildi. Şimdi dikkatlerini -açlıklarını- çektiğim için bir amaç uğruna üşüşmüşlerdi, hareketleri hızlı ve senkronize olmuştu. Ama avucumu tehditkâr bir şekilde onlara doğru kaldırdığımda durup taktiklerini düşünecek kadar da zekiydiler, ilkin yaptığım gibi daha fazlasını kenara atmaya hazırdılar.

İçlerinden biri diğerlerinin ötesine geçti, bir elini kaldırıp onlara işaret ederek emirler yağdırdı. Bir lider. Diğer wraithlere sert ve gür bir sesle konuşurken, öfkeyle Kaelen'e doğru döndüm.

Erebos'un hükümdarı, elinde tırpanlarından biriyle, gözlerinde tuhaf, hafif çılgın bir parıltıyla beni izliyordu. Bakışları tırpanların arasında

Kanımın bıçağı lekeleyen izi, yere sıçrayan kırmızı damlalara kadar.

"Seni evime getirdiğimden beri büyüünün farkındalar," dedi. "Bunun için açlık çekiyorlar."

"Seni *piç kurusu*." Ona doğru öfkeli bir adım attım, bunu yaparken etrafımda gölgeler uçuşuyordu. "Beni hiçbir şeye zorlamayacağını söylemiştin!"

Sanki etrafımızda büyüyen kaosa kayıtsızmış gibi yavaş ve kasıtlı bir hareketle silahını kınına soktu. "Hiçbir şeyi zorlamıyorum. Ama Erebos vatandaşları umutsuzluğa kapılıyor ve ben de liderleri olarak onlara arada bir umut aşılama ile yükümlüyüm." Kanımın izini işaret etti.

Onun *umut* fikri.

Bu adam çaresizin de ötesindeydi.

"Sizinle ne yapacakları onlara kalmış," dedi.

Bakışlarım çılgınca etrafımda dolaşüyor, kaçış yolları arıyor ama hiçbirini bulamıyordum; Wraithler her yönden yaklaşıyordu. Sayıları çok fazlaydı.

Çok, çok fazla.

"Ya da belki başka bir plan bulabilirsin?" Kaelen devam etti, sesi düzdü. "Devam et: Aksini gösteren tüm kanıtlara rağmen onlara verecek bir şeyin olmadığını söyle. Belki seni rahat bırakırlar. Belki de vatandaşlarımın kötü durumunu görmezden gelerek yolunuza devam edebilirsiniz."

Ona ters ters baktım, öfkem artıyordu. "Sen aklını kaçırmışsın." "Davamı anlattım ve iyilik istedim." Gözlerini benden kaçırdı, Görevine boyun eğmiş bir cellat gibi belirli bir şeye odaklanmamıştı. Cezamla ilgili ne kadar şüphesi olursa olsun, elini kaldırdı ve katliamın devam etmesi için işaret verdi.

Hareket tüyler ürpertici derecede rahattı.

Wraith kalabalığı Kaelen'in elini hafifçe sallayarak bir kez daha ileri fırladı; gölgeler, açlık ve sönen, titreyen alevlerden oluşan bir bulanıklığa dönüştü.

Kargaşanın içinde Kaelen'i bir anda gözden kaybettim. Nefes almak, dengemi sağlamak ve bu çılgınlıktan bir çıkış yolu bulmak için mücadele ederek sürünün içinde yolumu bulmaya çalışmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Arada sırada büyülerimle wraithlerden birini yakalamayı başarıyor, onu kenara itip yolumu açıyordum. Ama her geri fırlattığıma karşılık üç tane daha geliyor ve aynı hızla yolumu kesiyordu.

Nyras Gölü'nün korkunç anıları zihnimde canlandı. O hayaletimsi gölgelerin ağırlığının beni tekrar suyun altına ittiğini hissettim.

bu hayaletler çok daha ağır, çok daha şiddetliydi. Çok daha aç.

Ve Aleksander bu sefer beni kurtarmak için burada değildi.

Soğuk bir el omzumdaki yarayı pençeledi. Çılgılık attım ve bununla birlikte daha fazla karanlık şerit dışarı doğru patladı - otomatik bir savunma mekanizması sadece gölgelerimin daha fazlasının wraithlerin taşıdığı alevlerin içinde yol bulmasına neden oldu.

Alevler birbiri ardına daha parlak, daha sıcak ve daha yüksek bir şekilde yandı.

Turkuaz bileziğim yine takırdadı. Boncukları sıkıca kavradım, başımı göğsüme doğru eğdim ve omzuma yayılan acıya tepki olarak kusmamaya çalıştım.

Etrafımdaki açlıktan ölmek üzere olan ölü sürüsü sallanıyor ve inliyordu, doymak bilmeyen bir açlık denizi. Ta ki aniden ayrılana kadar.

Liderleri bir kez daha ortaya çıkıp bana doğru yaklaşırken kendimi iki sıranın ortasında buldum. Taşıdığı mavi alev şimdiye kadar gördüklerimin en parlağıydı. Gözleri zaten diğerlerinin çoğundan daha zekiydi; ateşin ışığında... farklıydılar. Tekinsiz. Yüzünün tamamı, sanki yeniden canlanmış ama yüz hatlarını nasıl düzgün bir insan şekline sokacağını henüz hatırlayamamış gibi, gerçekten de biraz tuhaf ve tedirgin ediciydi.

Yoldan çıkan gölgelerimden birinin en yakın aleve düşmesini dikkatle izledi. Ve tıpkı daha önce olduğu gibi, ateş karanlık şeridi yuttukça büyüdü, büyümün yakıtını yaşamak için daha cesur, daha parlak bir ışığa dönüştürdü.

O yanarken, Wraith lideri bir başka emir daha verdi.

Sesi cama sürtünen taşlar gibiydi ve beni ürkütüyordu. Kelimeler yabancıydı, ama rahatsız edici bir şekilde ifade eden yüzündeki anlam açıktı... o kadar korkunç derecede açıktı ki, neredeyse göğsüme baskı yapan ağırlığını hissedebiliyordum, kalbimin korkuyla teklemesine neden oluyordu-

Kanını kurut.

Chapter Twenty-Three

Aleksander

ÇATI KATINDAKİ O ANDAN BU YANA NEREDEYSE BİR SAAT GEÇMİŞTİ VE NOVA Kaelen ile çıktığı iddia edilen *turdan* hâlâ dönmemişti.

Dakikaları saydığımdan değil. Ama bir şeyler doğru gelmiyordu.

"Neden gidip onu aramıyoruz?" Zayn önerdi. Tekrar. Rowen ve Farren da onunla aynı fikirdeydi.

Yine de hareket etmedim.

"Kendi başının çaresine bakabilecek durumda," dedim, dakikalar önce yanıma kıvrılıp hemen uykuya dalan Red'i uyandırmamak için sesimi alçaltarak. Bu çocuğun neden bana yapışmakta ısrar ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu endişelerimin en önemsiziydi. En azından sakın ve sessiz davranıyordu.

"Prensesin *gerçekte* neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrimiz yok, değil mi?" Rowen işaret etti.

"Bir şey yapmaya kalkışırsa Kaelen gibilerle başa çıkabilecek kadar yetenekli olduğuna inanıyorum," diye cevap verdim.

Yine de dün gece onu Nyras Gölü'nün karanlık sularının altında batarken gördüğüm anı düşünmeden edemiyordum. Beni saran panik ve *korku*.

Aslında korkuyordum.

Sık yaşadığım bir duygu değildi. Özellikle de başkasının iyiliği için.

Ama elbette onu kaybetmekten korkuyordum; o benim bu âlemin ölümcül enerjilerine karşı kalkanım ve bu cehennemden çıkış biletimizdi. Onun bana olan faydasını düşündüğümde, Zayn ve diğerlerinin haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım: Çok uzun süredir ortalıkta yoktu. Onu gözümüzün önünden ayırarak ateşle oynuyorduk. Ya Kaelen'le birlikte bizi geride bırakıp kendi başımızın çaresine bakmak için ayrıntılı bir plan hazırlıyorsa?

Thalia oturduğumuz avluya adım attığında ben hâlâ onun izini sürmenin artılarını ve eksilerini tartıyordum. Yüzünde dikkati dağılmış bir ifade vardı. Elleri esasını süsleyen mücevherlerle huzursuzca oynuyordu ve sanki orada oturduğumuzu yeni fark etmiş gibi bize yaklaştığında irkildi.

"...Nova nerede?" diye sordu.

"Görünüşe göre günün sorusu," diye yanıtladı Zayn esneyerek. "Ama anladığım kadarıyla bu salak onu çıldırtmış -" başını bana doğru salladı "- ve o da Kaelen'le kaçarak misilleme yapmış, böylece birlikte kibirli krallar ve diğer can sıkıcı şeylerin olmadığı yeni bir hayata başlayabileceklermiş."

"Tam olarak böyle olmadı," dedim kuru bir sesle.

Thalia esasını daha sıkı kavradı. "Kaelen'le birlikte mi?"

"Sanıyoruz," dedi Rowen.

Büyücü kadın nadiren güçlü duygular ; genel olarak bu yönünü seviyordum. Ama şimdi onun hakkında bir fikir edinememek sinir bozucuydu. Bu Kaelen karakteri hakkında bize söylemediği ne biliyordu?

Açık sözlü olmaya karar verdim. "Daha önce onunla tartıştığınızı duydum. Konu neydi?"

Hâlâ okunamayan bakışlarını bana dikti ve basitçe "Nova" dedi.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Peki ya o?"

Bir süre durakladıktan sonra gözlerini kaçırdı ve sonunda şöyle dedi: "O görüldüğünden çok daha fazlası. Onun hakkında şüphelerim vardı ama ikinizin Nyras Gölü'nde yaptıklarınızı görene kadar aklımda kesin bir şey yoktu. Ve şimdi bile, hala bir sürü soru var..."

"*Şüpheler* derken neyi kastediyorsun?" diye sordum. "Ve neden şimdiye kadar onlar hakkında hiçbir şeyden bahsetmedin?"

Cevap vermedi, onun yerine esasının mücevherlerini değerlendirme ve ayarlama görevine geri döndü.

Farren ve Rowen gerilerek daha dik oturdular, parmakları kınalı kılıçlarının kabzalarında dans ediyordu.

Zayn dikkatsizce uzandığı sandalyeden kalktı. Her zamanki gibi Thalia'ya doğru adım atarken hâlâ gülümsüyordu ama bu genellikle masum bir kurbanın üzerine atlamadan önce gelen keskin, hafif vahşî bir gülümseme idi. "Sanırım hepimiz senin yarı gerçeklerinden ve kaçamak cevaplarından bıktık."

"Seni daha iyi cevaplara götüreceğim," diye ısrar etti ve ona ters ters baktı. "Ama önce ayarlamam gereken şeyler vardı ve biz burada olduğumuz sürece bunların hiçbirini hakkında ayrıntılı konuşulamaz." Çenesini kaldırdı. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, Kaelen'le de bu konuda tartışıyorduk -yarı doğrularım ve kaçamak cevaplarım. Ona bilmek istediği her şeyi söylemedim. Bu yüzden Nova'yı olabildiğince uzun süre burada tutmayı ve ondan öğrenebileceği gerçekleri öğrenmeyi planladığından eminim." Bana sert bir bakış fırlattı. "Ve onun gözünün önünden ayrılmasına izin vermemeliydin."

"Ben onun koruması değilim," diye homurdandım, kelimelerin bende yarattığı huzursuzluğa rağmen.

Ondan ben sorumlu *değildim*.

Ama göğsüme çöken pişmanlık ve endişeyi de inkâr edemezdim.

Gitmesine izin vermemeliydim.

Ayağa kalktım, paltomu dikkatlice çıkardım ve uyanmasını önlemek için Red'in başının altına kaydardım. Avluda volta atarken bir sonraki hamlem için mantıklı bir fikir bulmaya çalıştım. Bir zamanlar iyi bilenmiş bir yeteneğimdi bu -herhangi bir aksaklık ya da tehlike karşısında plan yapabilme yeteneği. Ama şimdi...

Dengesiz hissettim.

Bana yakın olmadığında bile, çileden çıkaran kaosu devam etti.

Farren bir plan sunmaya başlamıştı ki, Nova'nın hayalet köpeği ayağa kalkarken alçak bir hırıltıyla bölündü. Canavar havayı kokladı, vücudu karanlık enerjiyle dalgalanıyor, altındaki katı form gittikçe daha akışkan hale geliyordu. Üzerinden yayılan sıkıntı hissediliyordu. Onu izlerken göğsümdeki ağırlık daha da arttı, keşke Nova'nın düşüncelerini duyma yeteneğini ben de paylaşabilseydim.

Köpek formunda kaldı ama daha da büyüdü, göğsü başka bir huzursuz hırıltıyla gürledi. Solgun gözleri bana doğru kaydı, sanki söylemek istediği şeyi doğrudan zihnime sokmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırpmadan bakıyordu.

"...Ona bir şey oldu, mi?"

Alçak bir mırıltı çıkardı.

Aynı anda, malikânenin ön yüzündeki meşalelerin alevleri titremeye, dans etmeye, dalgalanmaya ve sonunda daha da parlamaya başladı.

Thalia alevlere baktı, parlaklıkları karşısında irkildi, yüzünde sonunda bir duygu belirtisi belirdi: *korku*.

"Bu ne anlama geliyor?" Ben talep ettim.

Derin sulara dalmaya hazırlanmış gibi derin bir nefes aldı. "Eşyalarını topla demek. Çabuk olun. Nova'yı bulmalı ve buradan uzaklaşmalıyız. *Hemen*."

ROWEN ve Farren eşyalarımızı toplayıp Thalia'yı şehir dışına kadar takip ederken, Zayn ve ben malikânenin arazisinde yolumuza devam ediyor, efendisinin izini süren Phantom'a yetişmeye çalışıyorduk.

Thalia, Red'i de yanına almış ve onlarla şehrin kuzey kapısında buluşmamızı söylemişti. Bize aceleyle yol tarif etmiş, daha da aceleyle çizilmiş bir harita vermiş ve kimse kaçış planlarımızı ikinci kez tahmin edemeden yollarımızı ayırmıştı.

Gökyüzü koyu pas rengindeydi. Hava, etrafımızdaki mavi alevlerden yayılan duman gibi kokuyordu ve uçucu bir şeyle cızırdıyor gibiydi. Malikânenin ölü bahçelerinin kaba taş duvarına yaslanmış, değişen ateşlerin ışığında titreyen ve eğrilen gölgeleri izliyordum

-Tıpkı avluda olduğu gibi aniden parlayan ateşler. "Bana mı öyle geliyor," diye başladım Zayn bana yetişirken, "yoksa her lanet olası

Bu alemdeki her gün bir şekilde bir öncekinden daha kötü mü olacak?"

"Bundan çok daha vahim şeylerin üstesinden geldik, elbette," dedi.

Her zaman iyimserdir.

"Öyle mi?"

"Tüm bu gizlice dolaşmalar bana biraz evi hatırlatıyor." "Sana nasıl evi hatırlatabilir ki?"

"Bana yüklemeye çalıştıkları sıkıcı görevlerden gizlice kaçtığım sayısız zamanlar... Etrafımızdaki bu labirent bana biraz Graystone Bölgesi'ndeki bahçeleri bile hatırlatıyor. Gece geç saatlerde Solaryn'in daha sefil bölgelerine yaptığımız kaçamakları hatırlamıyor musun?"

"Unutuyorsunuz: Kraliyet şehrindeki gizli maceralarınızın çoğunda size eşlik etmedim."

"Ahdoğru ya, evde kalan huysuz, sıkıcı kişi sendin."

"*Sorumluluk* sahibi olan bendim," diye düzelttim, "her an yüzlerce göz üzerimdeydi. Senin evinden gizlice kaçmak çok daha kolaydı."

"Sanırım bu yeterince doğru."

"Ama tüm ilgiyi üzerimde tutabildiğim için mutluyum, böylece sen de sefahat hayatını sonuna kadar yaşayabilirsin."

"Bunun için çok teşekkürler bu arada," dedi sırtarak.

"Lafı bile olmaz."

Geride bıraktığı hayatı hakkında sessizce anılarını anlatmaya devam etti. Sadece yarım yamalak dinledim - içimde yükselmeye çalışan korkulardan kendimi uzaklaştıracak kadar. Memlekette şüpheli maceralardan ve kuralları çiğnemekten hiç hoşlanmadığımdan değil; sadece ciddi sonuçları olmadan katılmam imkansızdı - tek oğullarının yetişkinliğini görecektik kadar yaşamayı beklenmeyen bir kral ve kraliçe tarafından yönetilen bir tahtın varisi olmanın gerçekliği.

Herkesin bildiği kadarıyla annem bir binicilik kazasında hayatını kaybetmiş, babam da kısa bir süre sonra canına kıymıştı. Uzun zaman önce kararlaştırılan, senaryolaştırılan ve sonunda mükemmel bir şekilde icra edilen hikâyeye buydu.

Gerçek çok daha karmaşıktı. Ama kısacası, ölümlerinden önce uzun süre hastaydılar. Bu yüzden krallığının yönetimini her an devralmak zorunda kalacağım beklentisiyle yetiştirilmiştim ve Işık Koruyucuları beni bu kaçınılmaz yönetime hazırlarken acımasız, katı efendiler olmuşlardı.

Ya da en azından ben bunun kaçınılmaz bir kural

olduğunu *düşünüyordum*. Belli ki planlar değişmişti.

Phantom keskin bir havlama sesi çıkararak bizi ona doğru itti. Başımı kararlı bir şekilde salladım. Nova'yı bulup bu yerden defolup gitmezsek anılarımızın ya da planlarımızın hiçbirinin uzun süre önemi kalmayacaktı.

Köpeği yol göstermeye devam etti. Soğuk, tedirgin edici enerji dalgaları yaymasına rağmen onu yakından takip ettim; Nova'nın büyüünün soğukluğuna ve buna bağlı olarak canavarının büyüüne alışmaya başlamıştım sanırım.

Benim de yakınımda durmam gerekiyordu çünkü ölü bahçelerde ilerledikçe havadaki duman daha da yoğunlaşıyordu. Garip bir sis de çöküyordu, bu da işleri daha da kötüleştiriyordu. Arada sırada dumanın arasında bir anlık mavi bir ışık yakalıyorduk; titreyen bir alev. Bazen sabit. Diğer zamanlarda, yanımızdan çılgınca geçen, bilinmeyen bir hedefe doğru pervasızca yarışan hayaletlerin taşıdığı.

Hepsi de bizim yöne doğru yaklaşıyor gibiydi ve kısa süre sonra onlardan oluşan organize bir sıraya rastladık.

Hayalet doğrudan ileri atıldı, içinden fişkırان korkunç soğuk enerji kısa bir paniğe neden oldu ve hayaletlerin dağılmasıyla bir açıklık yarattı.

Ve orada, onların kırık hattının diğer tarafında, sonunda Nova'yı gördük.

Ürkütücü bir şekilde hareketsizdi, başı öne eğik duruyordu, gölgeler canlı, koruyucu yılanlar gibi vücudunun etrafında kıvrılıp bükülüyordu. Ayaklarının dibinde birkaç gevşek hayalet yere saçılmıştı. Ayakta kalanlar, sakinleşip düzenli bir sıraya girseler bile, ondan uzak durdular. Onu dikkatle, açıklıkla izlediler ama yaklaşmaya cesaret edemediler.

Onları suçlamadım.

Nova'nın yerdeki cansız varlıklara ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama şimdi ona bakınca...

Kalbim birkaç kez çarptı.

Korkunç derecede parlaktı, gölgeleri keskin ve enerjiyle parlıyordu ve onu doğaüstü bir ışıltıya büründürüyor, onu her yönüyle bir kaos ve ölüm tanrıçası gibi gösteriyordu.

Ama aynı zamanda *kanaması* vardı.

Ölümlülüğünün bir hatırlatıcısı ağır bir şekilde yanında birikti. Kolları da aynı kıpkırmızı nemle ıslanmıştı. Yaklaştıkça yüzünün her daha da solgun olduğunu fark ettim; enerjisi o kadar tükenmişti ki hâlâ ayakta durmayı nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

İçime garip bir sıcaklık yayıldı, hissettiğim korkuyu yakıp kül etti ve çok daha karanlık bir şeyin yükselmesi için alan bıraktı. Çok daha şiddetli bir şey. Bakışlarım etrafı tarayarak ona bunu yapanı aradı.

Kaelen neredeydi?

Kaelen hangi cehennemdeydi?

"Bu hiç iyi görünmüyor," diye mırıldandı Zayn, gereksiz yere.

O kanla ıslanmış yere bakarken, ben ileri atıldım.

Nova'nın ulaşamayacağı bir yerde yavaşladım ve o katı gölgeler vücudunun etrafında yılan gibi kıvrılırken ona en son ne zaman saldırdığımı hatırladım. Kısa bir süre için, bizimkinden daha derin bir cehennem olup olmadığını merak ettim.

şu anda içinde duruyordu. Eğer bir yanlış hareket daha yaparsam gölgeleri beni içine düşürebilirdi.

Ama sonra acı dolu küçük bir nefes verdi ve ben artık kendimi nasıl bir tehlikeye atmış olabileceğimi düşünmüyordum. Tereddüt etmeden ileri atıldım, ellerimi kalçalarına koyarak onu sabitledim.

Gölgeleri yenilenen farkındalıkla sarsıldı ve soğuk ikimizi de sardı. Refleks olarak, soğuğa karşı koymak için ellerime ılık çağırdım - denge yaratacak kadar sıcaklık.

Göz kırptı. Başını kaldırdı. Tekrar göz kırptı, yüzüme odaklanmaya çalıştı. Kısa bir mücadeleden sonra bir tanıma titreşimi gözlerini aydınlattı. Rahatladı, omuzlarındaki gerginlik azaldı... ama o gerginlik olmadan daha fazla dik duramayacak gibi görünüyordu ve bacakları altına çöktü.

Düşerken onu yakaladım, omzundaki yaradan kaçınmak için elimden geleni yaptım. Derin görünüyordu.

Şimdiye kadar ne kadar kan kaybetmişti?

Dikkatlice onu kaldırdım. Gölgeleri, ona zarar vermek istemediğimi bir şekilde anlamışlar gibi, daha az katı versiyonlara dönüşerek uzaklaştı. Bakışlarını benimkine doğru çevirirken hâlâ hızla göz kırptıyor, farkındalık içinde ve dışında sürükleniyordu. "Sen buradasın." İnançsızlık kelimelere yapışmıştı. "Sen... sen benim için geldin. Yine."

Onu tamamen göğsüme yasladım, gözlerim hâlâ Kaelen'i ararken, "Evet. Korkarım birbirimize yapıştık," dedim.

Dudaklarını kıpırdatan alaycı bir gülümsemenin başlangıcını görecektim kadar uzun süre aşağı baktım. Tam olarak yerleşmeden tekrar soldu ve yüzünü bana gömdü. Onu sarsmak ve adını söylemek onu uyandırmayı başaramadım.

Küfürler mırıldanarak kendimi onun ağırlığının altında dengeledim ve bir dakika önce içinden geçtiğim Wraith sırasına doğru geri döndüm.

Artık gölgeleri daha az katı versiyonlara dönüştüğü Nova'ya doğru korkusuzca ilerliyorlardı. Aslında onun gücünün daha güvenli, daha yumuşak versiyonlarına *doğru çekiliyor* gibiydiler.

Özellikle iri bir tanesi öne doğru ilerledi ve durmadan önce bana bir metre kadar yaklaştı. Dudaklarını araladı ve "*Onu bize geri ver*" diye tıslarken korkunç bir şekilde kıvrılan siyah bir ağız ortaya çıktı.

"Hayır."

"O bize *ait*." "Ne sikime *aitse*."

Küçük metal bir feneri bana doğru kaldırırken bu kez tıslaması anlaşılmazdı. İçinde mavi bir alev yanıyordu ve Nova'nın gölgelerini içine çekip bu çabayla daha da parlaklaşmasını izledim.

Yani sadece kan kaybı değildi; büyüsünü de tüketiyorlardı. Fury elimi ileri doğru götürdü. Derimden kalkmadan önce kolumda pürüzlü ışık çatlakları parladı hızlı bir enerji hançerinde toplanarak feneri Wraith'in elinden düşürdü. Fenerin peşinden koşarken yere düştü. Bir ışık ciritini daha sırtına nişan aldım. Saflık içinde kıvranırken hava çürüyen ve yanan ete benzer bir kokuyla çtırdadı,

bariz bir acı.

Pek bir şey fark etmedi; birkaç kişi daha onun yerini almak için ortaya çıktı.

Nova'nın ağırlığını kollarımda taşıyarak pençe atan ellerden kaçtım ve alev dolu kapları devirmeye devam ettim.

Phantom yanıma doğru sıçradı, yaklaşmasına eşlik eden soğuk bir enerji patlaması birkaç Wraith'i geriye doğru itti.

Arkamda bir sıcaklık dalgası hissettim ve Zayn'in benimle yaklaşmakta olan şeytanların arasına girdiğini görmek için döndüm. Etrafında ışık büyüsü kıvılcımları çakıyor, benim çağırdığım büyüyle besleniyordu. O da kılıcını geri çekmişti. Wraithlerden biri saldırdığında kılıcını savurdu ve aynı hareketle ışığı kılıçta topladı. Kılıç Wraith'in boynunu temiz bir şekilde kesti, kafasını kopardı ve onu uçurdu.

"Görünüşe göre hâlâ kafalarını kaybedecek kadar sağlamlar," dedi bana, bir yandan da şimdi tereddüt eden diğer Wraith'lere alaycı bir gülümseme göndererek. "Ben de bu teoriyi test etmek istiyordum."

"Bu teori için kanıt toplamaya devam et, neden etmiyorsun?" Sinsi bir saldırı girişiminden kaçınmak için dönerek söyledim.

Zayn bana küçük bir selam verdi, bir anda meydan okumayı kabul etti ve hemen ardından kılıcını saldırganın boynuna saplamak için döndü.

Phantom da meydan okumayı üstlendi ve Nova'yı onlardan uzağa taşıyabilmem için bir yol açmaya çalışarak, birkaç dakika boyunca sürüler halindeki Wraith'leri kesip parçaladı. Ama umutsuzdu; sayıları çok fazlaydı.

"Farklı bir plana ihtiyacımız var," diye homurdandım, bir yumruk daha bana doğru savrulurken bileğimi yakaladım ve karşı saldırımı, Wraith'i geriye doğru tökezleten ve giderken çığlık atmasına neden olan kör edici bir Işık büyüsü patlamasıyla bitirdim.

Phantom'un beni Nova'yı anladığı gibi anlayabildiğinden emin değildim ama bir sonraki anda formunu değiştiriyordu.

İşini bitirdiğinde, at şeklinden çok ejderha şeklinde olan kafası dışında Thalia'nın bindiği canavar gibi aygıra benziyordu. Başını bana doğru çevirdi, bakışları yanıyordu ve beklenti içindeydi.

Anlayışla Nova'yı ona doğru taşıdım, diz çökerken onu sırtına aldım.

Yelesinin koyu renkli tellerine tutunacak kadar uyandı, ama tutuşu zayıftı, dengesi hâlâ bozuktı; onu sabitlemeye devam etmek için arkasından sallanmaktan başka çarem yoktu - bu hareket Fantom'dan kibirli bir homurtu duymama neden oldu. Yine de bunun gerekliliğini anlamış görünüyordu ve beni yere fırlatmaktan kaçınmayı başardı.

Tereddüt ettim, kuzenimi aramak için omzumun üzerinden baktım.

Başka bir Wraith'in kafasını kesmeyi bitirdiği sırada duman ve büyü sisinin arasından gözlerimiz buluştu. İçinde bulunduğu koşullar göz önüne alındığında, fazlasıyla eğleniyor gibi görünüyordu.

"Yetiyeceğim!" diye bana güvence verdi.

Ben itiraz edemedim Phantom'ın kasları güçle kıvrıldı ve ileriye doğru hamle yaparak birkaç cesedi kenara savurdu. En azından Zayn'in takip edebileceği kadar geniş bir yol açılmıştı ama ona yetişemeyeceğinden endişeleniyordum.

Her iki şekilde de arkama bakamayacağım kadar hızlı hareket ettik.

Şehir etrafımızda bulanıklaşıyordu. Bir elimi Phantom'un yelesine sıkıca dolamıştım, diğer kolum da Nova'nın belini sarıyordu. Çok fazla itilip kakılmasını engellemeye çalıştım ama bu çoğunlukla boşunaydı; her sert adım ya da keskin dönüş ondan acı dolu inilti çıkarıyordu. Bu sesler beni hazırlıklı olmadığım şekillerde -şimdi düşünmeye zaman ayıramayacağım şekillerde- çözdü.

Rowen ve Farren planlandığı gibi bizi kuzey kapısında karşıladı. Rowen, Thalia'nın aygırı Uldrin'in dizginlerini tutuyordu. Red o devasa hayvanın sırtına yapışmış, gözleri fal taşı gibi açılmış ve titriyordu.

Kendime rağmen, onu güvende gördüğüm için rahat bir nefes aldım.

Nova bir an için dengesini koruyabilecek kadar bilinçli görünüyordu, ben de Fantom'un sırtından kayarak askerlerime doğru ilerledim.

"Thalia nerede?" Ben talep ettim.

Farren kaşlarını çatarak, "Emin değiliz," dedi. "Bizi buraya getirdikten ve buradaki muhafızlarla konuştuktan kısa bir süre sonra ortadan kayboldu.

Kapı."

Kapıya baktım, nasıl geçeceğimizi merak ediyordum.

Henüz gitmiyordum, aptal kuzenim olmadan gitmiyordum.

Onu bulmak için şehre geri dönmeme ramak kalmıştı ki, nihayet her zamanki aptal ve ukala sırtışıyla caddede koşarak belirdi.

Yalnız değildi.

En az iki düzine Wraith onu kovalıyordu. Onlardan çok ama aradaki mesafeyi endişe verici bir hızla kapatıyorlardı.

Elim kılıcımın kabzasını kavradı ama çekmedim. Kaç düşman daha gelecekti? Tüm şehrin kafasını kesemezdik. Sayıca azdık ve bu amaçsız katliama devam edecek zamanımız yoktu.

Phantom huzursuzca volta atıyor, benim yaptığım gibi kapıyı ölçüp biçiyor, sanki üzerinden atlamayı düşünüyormuş gibi görünüyordu.

O da benim kadar iyi anlıyordu: Nova'nın tedaviye ihtiyacı vardı. Bu şehirden gitmesi gerekiyordu.

Sanki bu düşünceye yanıt olarak, derimin üzerinde bir kez daha pürüzlü ışık çizgileri belirdi. Hâlâ gerçek bir planım yoktu ama büyümü ve onu çağıran düşüncelerimi kucakladım. Onu iyileştirme düşünceleri. Onu korumak. Işık genişledi, Zayn arkamda nispeten güvenli bir yere koşarken, yaklaşan wraith kalabalığına doğru çatırdayarak yayıldı.

Ne yaptığının farkına varmadan, o okların yolunu takip ediyor, doğrudan düşmanlarımıza doğru yürüyordum.

Bilinci yerinde olmasa da Nova'nın gölgeleri kalktı ve peşimden geldi, büyüsünün ipleri benimkilerin etrafına dolandı ve daha fazla ağırlık verdi. Benim adımlarım da daha ağır, daha amaçlı hissediliyordu.

Nefes aldım, etrafımdaki havada biriken büyük gücü içime çektim. Ama ben bu gücün tek bir zerresini bile kullanamadan Thalia birdenbire ortaya çıktı, kolumu tuttu ve beni kabaca sarsarak durdurdu. "*Yapma.*"

Ona öfkeli bir bakış fırlattım ama elimi ve sihrimi şimdilik tuttum. "Ne demek *yapma*?"

"Eğer siz ikiniz Nyrras Gölü kıyısında yaptığınız gibi bir büyü çağırırsanız, bu tüm şehri üzerimize çekecektir. Buradaki her Wraith gelip onu ele geçirmeye çalışacaktır - öyle bir şeyi serbest bırakamazsınız ki

güçlü, kontrolünüzün çok az olduğu bir şey, bu umutsuz yerde. Bu kargaşaya yol açacaktır."

"O zaman biz neyiz-"

Beni Nova'ya doğru itti. "Onu al ve kaç. Askerlerinle birlikte hemen arkada olacağım. Şehrin diğer tarafında yardım bekliyor."

"Yardım mı?"

"Sana söyledim: Bir şeyler ayarlıyordum."

Şüphcilik doldu ve beni olduğum yere çiviledi. Ama o zaman alternatifimiz neydi?

Tekrar Nova'ya baktım. Gölgeleeri hâlâ sürükleniyor, bilinçli bir beklenti gibi görünen bir şeyle etrafında dönüyordu; dik ve dengeliydi, ancak gözleri kapalıydı, başı tıpkı onu daha önce bulduğumda olduğu gibi eğikti.

"Muhafızların parasını da ödedim," diye ısrar etti Thalia, beni Nova'ya doğru sallayarak. "Onlar bizi çıkıştan mahrum bırakmaya karar vermeden önce git. Doğruca kapıya koş ve açılacağına güven. *Şimdi!*"

Zayn kendini Thalia'nın atının eyerine atmış ve Red'i önüne bağlamıştı bile.

Daha iyi bir seçenek göremeyince hızla Phantom'a doğru geri çekildim ve Zayn'in izinden giderek kendimi yukarı kaldırıp Nova'yı bir kez daha kendime doğru çektim.

Omzumun üzerinden son bir kez bakarken nabzım onun sırtına çarpıyordu. Her şey *bitmemiş* gibiydi. Cevaplanmamış çok fazla soru vardı. Havada kalan çok fazla büyü. Karşılanmamış çok fazla olasılık. Ama kararımı vermiştim; burada ölmeye hiç niyetim yoktu.

Kapılar gıcırdayarak açıldı.

Şehir ve canavarları arkamızda ulurken, tüm mavi alevleri derinleşen geceye karşı umutsuzca titrerken, tereddüt etmeden hızla ilerledik.

Chapter Twenty-Four

Aleksander ÖTEKİ

TARAFTA BEKLEYEN YARDIM VAR.

Karanlığa doğru dörtlüye giderken Thalia'nın sözlerini kendi kendime defalarca tekrarladım.

Diğer tarafta bekleyen bir yardım var.

Ona inanmadım.

Nereden gelirse gelsin, başkalarından gelecek yardıma hiçbir zaman inanmamıştım. Beni bu âlemde ya da başka bir âlemde bulmasını beklemiyordum; böyle aptalca fikirler genç yaşta aklımdan çıkmıştı. Zaten yardım kabul etmek her zaman tehlikeli bir çabaydı. Borçlanmaya yol açardı. Ve konseyimin başı ve çalışmalarımın ustası Lord Ithar'ın dediği gibi, Işık Kralı'nın yönetimi *borçsuz* olmalıydı.

Yavaşlayıp Erebos'a doğru geri dönmeden önce belki bir mil kadar yol almıştık, grubumuzun geri kalanının bize yaklaştığını görmeyi umuyorduk. Ama ne arkamızda ne de önümüzde kimse vardı ve şehrin bu tarafında manzara daha da ıssız ve ürkütücüydü.

Eğer Zayn'e atını vermemiş olsaydı, Thalia'nın bizi kandırdığına ve bizi bir daha görmeye niyeti olmadığına tamamen ikna olurdu.

"Şimdi ne olacak?" Zayn, Uldrin'in arkasından seslenirken bir yandan da atını sabit tutmaya çalışıyordu.

Ona nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Thalia'nın bize yetişmek için ne gibi planları olduğundan emin değildim, sadece Rowen ve Farren'i bırakamayacağımızı biliyordum.

ama mevcut yükümüzle onlara geri dönmek için etkili bir şekilde savaşılamazdık.

"Nova."

Sesime karşılık olarak bir şeyler mırıldandı ama gözlerini açmadı.

Onu zorla uyandırabilir

miyim? Zorlamalı mıyım?

Hayır; aslında bu bir soru bile değildi. Omzundan taze kan sızmaya devam ediyordu, paltomla akışını durdurmaya çalışmama rağmen şimdi bile - onu bırakıp diğerlerine gidemezdim.

"Kaos seninle hiç bitmiyor, değil mi?" Kısmen onu kızdırmak için mırıldandım. Sesini duymaya ihtiyacım vardı, bu sadece bana siktirip gitmesini söylemesi olsa bile.

Ama ben onu konuşacak kadar uyandıramadan Zayn adımı haykırarak sözümüzü kesti.

"Bölük!" dedi bana, uzakta şekillenen bir sıra atlıyı işaret ederek. Atlarının teçhizatına yapışmış mavi alevler hayaletleri andırıyordu.

Tabii ki.

Belki onlardan kaçabilirdik ama bu diğerlerini süresiz olarak geride bırakmak anlamına gelirdi. Diğerleri *de* erzaklarımızın çoğuna sahipti.

Tartışarak geçirdiğimiz kısa süre içinde, Wraith binicileri sayılabilecek kadar yaklaştı ve sayıca ne kadar az olduğumuzu fark ettim.

Kötüden daha kötüye, tekrar tekrar ve tekrar.

Zayn, Uldrin'i Phantom'un yanına çekerek, "Yedi yıl boyunca burada her şeye rağmen hayatta kaldık," dedi. "Sanırım ölümün bizi eninde sonunda burada yakalaması kaçınılmazdı."

"*Yaptığımız* süre açısından bir çeşit rekor kırmış olmalıyız.

Sonuncusu," diye cevap verdim, onun hastalıklı bir

şekilde eğlenen ses tonuna uyarak. "Bu rekoru

genişletme şansımız nedir?"

Bakışlarımı daire içine aldım, bulamayacağımı bilsem de kaçırmış olabileceğim mucizevi bir zafer anahtarı arıyordum. "İyi değil, bahse girerim."

Anlamsız arayışında o da bana katıldı.

Red ona doğru sokulmuştu - beklendiği gibi hiçbir yorum yapmıyordu - yüzü kalın bir binicilik battaniyesiyle gözlerden gizlenmişti. Bir şeylerin bıçaklandığını hissettim

Onu battaniyenin altında titrerken izlemek, onu nasıl hayata döndürdüğümüzü düşünmek, ancak korkunç bir sonla karşılaşması suçluluk gibi.

Onu bir şekilde Nova ve Phantom'la birlikte göndermek için son bir umutsuz çaba göstermeyi düşünüyordum ki Zayn aniden, "Belki de önceki rekorumuzu kırmamıza yardım edebilirler?" dedi.

Gözlerimi kırıştırdım ve bakışlarını hayret verici, beklenmedik bir manzaraya doğru takip ettim: Uldrin gibi bir bela aygır sürüsü karanlığın içinden fırlayıp bize doğru koşuyordu.

Sayıları yirmiden az değildi. Gümbürdeyen toynaklarının altında yer sarsılıyor, hava garip, titrek bir gerilimle dalgalanıyordu; sanki dünyanın kendisi onların yaklaşmasıyla nefesini tutmuş gibiydi. Sırtlarına binen askerler sessizdi, çevrelerine uyum sağlamalarını sağlayan deri zırhlar giymişlerdi. Bu durum gerçek sayılarını saymayı zorlaştırıyordu, aynı şekilde şaşırtıcı derecede *hızlı* hareket etmeleri *de öyle* hızlıydı ki, yanımızdan dörtnala geçip yaklaşan wraith dalgasıyla çarpıyorlardı.

Şaşırtıcı bir farkındalığa varmadan önce onları sadece bir an için yakından izledim: Onlar da benim kadar canlıydı. *Hepsi*, bu ne kadar imkânsız olsa da. Taşıdıkları kılıçlar da katı ve gerçektir; parıldıyor, havada ağırlıkla ve bir amaç uğruna savruluyorlardı. Her bir savuruşları korkunç bir hassasiyetle wraithleri parçalıyor, yaratıkları acımasız bir verimlilikle parçalara ayırıyordu.

Phantom savaşın kenarında gergin bir şekilde dans ediyordu. Onu en kötüsünden uzaklaştırdım ama gözlemlemeye devam edebilecek kadar yakın durdum.

Yeni gelen atlılardan biri kısa sürede göze çarptı; başında miğfer ya da başka bir koruma olmayan tek kişiydi. İleri geri dönerken siyah saçları gevşekçe dalgalanıyor, düşman üstüne düşman keserken ikiz bıçakları parlıyordu. Diğer gölge giysili askerlere bağırarak talimatlar veren başlıca kişi oydu ve atının kıyafeti de, gümüş işlemeli dizginlerden koyu kırmızı çiçekleri olan bir ağacın yer aldığı bir amblemle süslenmiş eyer kumaşına kadar önemliydi. O ağaç bakışlarımı yakalayıp duruyordu. Böyle şeyler için endişelenmenin zamanı değildi, yine de onunla ilgili bir şey garip bir şekilde tanıdık geliyordu.

Katliamın şiddeti ve gürültüsü arttıkça Nova bana doğru kıpırdandı ve başını kaldırmak için mücadele etti. Gözleri açıldı. Uzun bir süre boş boş baktı ve sonra çatlak dudaklarından tek bir kelime döküldü: "*Dur.*"

"...Ne?"

"Onlara durmalarını söyle." "Onlar-"

"Bu adil bir savaş değil," dedi dişlerini sıkarak, acının bariz dalgaları içinden geçerken. "Wraithler zaten şehirlerinin dışında yok olacaklar, onları bu şekilde *katletmeye* gerek yok."

"Büyümüz için çaresizler," dedim ona. "Biri onları durdurmadıkça durmayacaklar."

"Çaresizler çünkü *yaşamak* istiyorlar."

Bunu inkar edemezdim; sadece neden birdenbire bu tartışmayı yaptığını anlamıyordum.

Erebos'taki o bahçede ona ne olmuştu? Ben ona ulaşmadan önce neler görmüş, nelere katlanmıştı?

Askerlerden biri bir kafayı koparıp tehlikeli bir şekilde bize doğru uçuurken gözlerini kaçırdı.

"Yaşamak istemek suç değil," diye fısıldadı.

Buna ne diyeceğimi bilemedim.

Hızlı bir *gümbürtü* ve metalin eti parçalayarak çıkardığı ıslak, kanlı *gıcırtı* bize ulaştı, ardından bir çeşit vücut parçasının yakındaki bir yere çarpmasıyla *bir gümbürtü* daha geldi. Nova yüzünü buruşturdu ve garip bir şekilde kulaklarını kapatma -onu koruma- içgüdüğü beni ele geçirdi ama buna karşı savaştım. Sadece kolumu ona doladım ve vücudu bana karşı titrerken tutuşumu sıkılaştırdım.

Bir an sonra fark ettim ki.

Korkudan ya da tiksintiden değil, *güçten* titriyordu. Kısa süre sonra somut bir şekle bürünecek olan güç - gölgeleri havaya fırlıyordu.

Ben onu durduramadan, bir şekilde benden uzaklaşacak gücü buldu, Fantom'un sırtından atladı ve kargaşanın içine daldı.

Kendim de yere kaymadan önce bir an için şok içinde oturdum. O zaman bile tereddüt ettim, Nova'yı ve etrafında oluşan büyüğü izlerken bir elimi Fantom'un yanına dayadım, hâlâ daha kısa bir süre önce onu yutmaya çalışan bu varlıkları neden korumak istediğini anlamaya çalışıyordum.

Bu fırsatı kaçmak için kullanabilirdik. Peki o ne halt ediyordu?

Phantom endişeyle yere vurdu, keskin burnuyla beni sertçe dürttü ve onun peşinden gitmemi istedi.

Onun cesaretlendirmesine ihtiyacım yoktu; bir sonraki vuruşta çoktan koşmaya başlamıştım, kesici silahların ve şaha kalkan atların arasından dikkatlice yolumu seçiyor, düşen cesetlerden kaçınmak için çılgınca atılıyor, bir yandan da Nova'nın görüş alanımdan çıkmasına izin vermemek için savaşıyordum.

Gölgeler daha da çılgınca etrafında dönüyor, yanından geçtiği her Wraith'in gözlerini üzerine çekiyordu. Birkaçı savaştıkları askerlerden sıyrılıp ona doğru yaklaşıırken bile fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünüyordu.

Koşmaya başladım.

Kılıcımı çekerek onun yanına doğru bir yol açtım ve yol boyunca üç Wraith'i öldürdüm.

Nova ona ulaştığımda döndü, hâlâ transa geçmiş gibi hareket ediyordu. Kaşları çatılmıştı. Diğer wraithlerin iki yanımıza yaklaştığını açıkça görüyordu ama onlar yaklaştıkça irkilmedi. Gözlerini benimkilerden ayırmadı ve benimle buluşmak için adım atarak elini uzattı.

Ona baktım. Ona. Bu aptal kadının ne yaptığını hâlâ bilmiyordum. Bu kaotik, sinir bozucu, lanet olası güzel, *apтал* kadın.

Konuşmadı ama Nyras'ın soğuk sularının kenarında dururken fısıldayan sesini hafızamda duyabiliyordum.

Güven bana.

Yapmıştım. Bir şekilde yapmıştım ve sonra dünyayı etrafımızda canlandırmıştık. Yine de şu anda *yaşamı* düşünmek zordu. Etrafımızı saran, bu cehennemde var olan azıcık ışıgı ve havayı da boğan boğucu zebanilerin ötesini düşünmek zordu.

Bugün tanık olduğumuz onca ölümden sonra yaşamı düşünmek saçma geliyordu. Ama kılıcımı bir kenara bıraktım.

Ve geri uzandım.

Parmaklarımız birbirininkine dokunduğunda, yine aynı şey oldu: Nyras Gölü'nde bizi ele geçiren aynı enerji patlaması. Şimdiye kadar bildiğim hiçbir şeye benzemeyen aynı güç kıvılcımı. Tüm arka plan bir an için kaybolmuş gibiydi, dünya aramızdaki tek dokunuş noktasına yoğunlaşıyordu.

O noktadan sonra, daha büyük bir büyü nabız gibi atmaya başladı.

Ne tamamen Gölge büyüğü ne de tamamen Işık büyüğü, ama her ikisinin birleşimi

-Bir dalga gibi yükselen, etrafımızdaki her şeyin üzerine çökmeden önce daha yüksek ve daha geniş yuvarlanan, dokunduğu her şeyi hayat ve renkle süpüren gümüş beyaz gücün parıldayan bir örtüsü.

Hava uğuldadı. Dünya sarsıldı ve titredi, yerin altından derin bir sarsıntı akıyordu. Her hareketi kemiklerimde hissettim, sanki ilkel bir parçam artık yeryüzüne geri dönülmez bir şekilde bağlıymış gibi.

Sihrimizin sınırlarına yaklaştığı anı ben de hissettim, tıpkı ani bir *çatırtıyla* kopmadan önce gidebildiği yere kadar geri çekilen bir yay kirişi gibi! Bu, eterde yankılanarak Nova'nın elini benimkinden kopardı ve ikimizi de geriye doğru sendeletti.

Hemen tekrar ona doğru koşmaya başladım, ama fark ettiğim gibi yolumda durdum... bitmişti. Büyü çoktan bitmişti. Geriye bakakalmak ve sonrasını anlamlandırmaya çalışmaktan başka yapacak pek bir şey kalmamıştı. Omuzlarıma kurşuni bir ağırlık gibi çöken yorgunluğun altında nefesimi tutmaya ve ayaklarımın üzerinde durmaya çalışmak.

Beklemeye başladığım gibi, etrafımızda canlı bir büyüme sahnesi bırakmıştı - sallanan çimler, parıldayan çiçekler ve ışıldayan, çırpınan böcekler.

Ancak bu kez çok daha ilginç olan, Wraith ordusuna ne olduğuydu.

Ölüler düştükleri yerden kıpırdamadı. Ama hâlâ ayakta olanlar değişiyordu, tıpkı Red'in o gece Nyras'ta değiştiği gibi; tenlerine renk geliyordu; gözlerini duygular dolduruyordu; kenarları daha keskin, daha belirgin hale geliyordu.

Şaşkın fısıltılar havayı doldurdu, hemen ardından hıçkırıklar ve kahkahalar geldi. Bana en yakın ses -hıçkırık ve kahkaha karışımı- yerde sürünen ve kolundan kan akan bir kadından geldi. Kurumuştı ve çoğunlukla siyahtı, tıpkı Wraith kanının da böyle olma eğiliminde olduğunu fark ettiğim gibi. Yaralanmıştı ama tek parça halinde kalmıştı ve şimdi... hayattaydı.

Yaşıyor.

Başım dönmesine rağmen sendeleyerek ona doğru yürüdüm, ayağa kalkmasına yardım ettim, esas olarak yüzüne daha yakından bakabilmek ve hala imkansız görünen şeyi doğrulayabilmek için. Yanaklarının kızarması. Nefesini hissediyordum. Kolundaki kan, şimdi daha parlak, daha *canlı* bir kızıl tonuna dönüşüyordu. Daha taze, daha parlak kan için heyecanlanmış görünüyordu. Kanın izi sabitlediğim elime doğru sızarken, onu aniden bıraktım ve tökezleyerek geri çekildim.

Arkamı döndüğümde Nova'yı tekrar gördüm. Yeni dirilen birkaç kişinin arasında diz çökmüştü. Vücudu yorgunluktan gözle görülür şekilde ağırlaşmıştı ama etrafı incelerken gözleri tetikteydi.

Daha önce dikkatimi çeken siyah saçlı adam da sahneyi inceleyerek çevresel görüş alanıma girdi. Sakin sesi bir an sonra havayı doldurdu, etrafımızdaki şaşkın konuşmalar arasında bile her nasılsa gayet netti.

"Kendisine geri dönüşü olmayan bir zarar vermeden önce onu emniyete alın," dedi. "Ve daha fazla dikkat çekmeden buradan uzaklaşalım."

Sözlerini anlamam bir an aldı. Gözlerimin neler olduğunu anlayacak kadar odaklanması, insanların Nova'ya doğru ilerlediğini ve onu yakalamaya hazırlandığını görmem zaman aldı. Hiç düşünmeden kılıcımı çektim, dakikalar önce Wraithleri kestiğim gibi onları da hızla kesmeye hazırdım.

Ama tıpkı şehir kapılarında olduğu gibi, Thalia da yoluma çıkmak ve önümü kesmek için tam zamanında birdenbire ortaya çıkıverdi.

"Bırak onları," diye ısrar etti. "Ona zarar vermezler. İzle ve gör."

Bir kez daha ona inanmama eğilimindeydim. Ta ki o işaret edip dikkatimi kalabalığın geri kalanında olup bitenlere çekene kadar.

Tüm çatışmalar sona ermişti. Yeniden canlanan Wraithler ve askerler... hepsi kıpırdamadan durmuştu ve iki adam Nova'nın ayağa kalkmasına yardım edip onu dik tutarken hepsi onu izliyordu.

Omuzlarını geriye çekti, gözleri gerildi, farkındalık için savaştı. Şimdi ona doğru bakan her insanın yüzünü içine çekmek için mücadele ediyordu.

Ve o onlara bakarken, hepsi önünde eğildi.

Chapter Twenty-Five

Nova

UYANDIM SESİ KUŞ SESLERİ DIŞARISI PENCEREM VE SICAK
Güneş ışığı yüzümü yıkıyordu. Bal ve odun dumanı kokusu burnumu gıdıklıyordu. Vücudum yumuşak battaniyelerle sarılmıştı ve giysilerim de aynı derecede yumuşaktı; dökümlü bir tunik ve pantolon tenime karşı saf bir lükstü ve *temiz* hissettiriyorlardı.

Artık kan yok.

Gözlerim sımsıkı kapalı kaldı. Çünkü bir an için evde olduğuma inanmak istedim. Bu sıcaklık, bu temizlik... hepsi gerçektir. Orin aşağıda bana bir fincan çay hazırlıyordu. Evimizin hiçbir zaman gerçekten ayrılmamıştım. Kabus gerçek değildi, hiç olmamıştı.

Ve şimdi, bitmişti.

Uyanabilirdim.

Eve gidebilirim.

Kendimi gözlerimi açmaya ve tanımadığım bir tavana bakmaya zorlamadan önce dakikalar bu hayalin içinde geçti. Kendimi toparlamaya, beni bekleyen şeyle yüzleşmek için cesaretimi toplamaya çalışırken gözyaşları sessizce yüzümden aşağı süzüldü.

Yavaşça , kaslarım her hareketimi protesto ediyor, sanki bütün bir kış kış uykusunda geçirmişim gibi ağırıyordu.

Son gözyaşlarımı akıtmak ve beklenmedik parlaklığa için birkaç kez gözlerimi kırptıktan sonra Aleksander'ın odanın diğer tarafında, minderli bir banka uzanmış uyuduğunu fark ettim.

Ağır perdelerle örtülü geniş bir pencere vardı. Benim yattığım yatak kadar rahat görünmüyordu ama aradaki farkı kapatmak için etrafına battaniyeler ve yastıklar yığmıştı; yani bu son talihsizliğimizden sonra her nereye , en azından rahattı.

Sarsılarak ayağa kalktım, parçalanmış iyimserliğimin daha fazla kırıntısına tutunmaya çalıştım. Burası rahattan da öteydi; çok güzeldi. O kadar çok ışık ve enerjiyle doluydu ki, şimdi tamamen uyanık olduğumda bile, hala evimdeymişim gibi davranabiliyordum - ya da en azından yaşayan dünyada bir yerde.

Bakışlarım tekrar Aleksander'a kaydı.

Burayı yaratan bizim ortak sihrimiz miydi?

Gözlerimi ondan ayırmadığım için tüylü halıyı çok geç olana kadar göremedim; tökezleyerek üzerine düştüm ve sarsılan, yaralı omzumdan yayılan acıyla keskin bir nefes aldım.

"Hâlâ akıllısın, ha?"

Nazik, tanıdık olmayan sese doğru döndüm *daha fazla* acıya neden olduğu için irkildim- ve bodur, küçük bir kadının kapı aralığından beni izlediğini gördüm. Saçları kırılğan ve yaşlılıktan beyazlamış görünüyordu ama yüzü benimkinden çok daha yaşlı görünmüyordu. Koyu mavi gözleri kibardı - karanlık ve hayatta kalmak için verilen umutsuz savaşlarla geçen günlerin ardından beklenmedik bir manzara daha.

Burası *neresiydi*?

Hala Yeraltı Dünyası'nda mıydım?

Kadın içeri girerek, "Ağrıya iyi gelecek şeylerimiz var," dedi, "ama herhangi birini uygulamadan önce bilincinin açık olmasını istedim." Sanki gerçekten bilincimin yerinde *olup* olmadığına karar vermeye çalışıyormuş gibi beni tepeden tırnağa süzdü.

Kendimden tam olarak emin değildim; oda o kadar aydınlık ve sıcaktı ki kendimi hâlâ garip bir rüyadaymışım gibi hissediyordum.

Farklı parçalarına daha yakından baktım, kendimi ayrıntılara daha fazla dayandırmaya çalıştım.

Yatağın yanında, koyu maun ağacından oyulmuş bir komodinin üzerinde taze kır çiçekleriyle dolu kristal bir kadeh duruyordu. Tavandan küçük bir avize sarkıyordu, kristalleri parıltıyor, perdelerin arasından süzülen güneş ışığını yakalıyor ve duvarlara karmaşık desenler yansıtıyordu. Duvarlar yeşilin yumuşak ve hoş bir tonunda ipek kâğıtlarla kaplıydı. Bu duvarların her birinde en az bir kitaplık vardı ve her biri deri ciltli kitaplarla doluydu. Uzak köşede, parlak mermerden bir şömine tavana kadar uzanıyordu, şöminenin ortasında ise üzerinde bir ağaç bulunan metal bir kalkan yer alıyordu.

Kırmızı çiçekler, kenarlarında karmaşık telkari ve alt kısmında kıvrılan, çözemediğim bir kelime.

Kraliyetin ve zenginliğin bir sürü simgesi...

Tüm bunlar beni daha da şaşırtmaya yaradı.

Tüm bunları incelerken, durduramadan aklıma bir düşünce geldi: Bu sahne hayatımın başka bir versiyonundan olabilirdi, eğer yolum farklı bir yöne sapmış olsaydı. Işık ve ihtişamla dolu bir saray ve Aleksander'ın yakınlarda uyuduğunu görerek uyanmam...

Beyaz saçlı kadın, annemin burnunu sokmak istediğinde çıkardığı ama görgü kurallarının sessiz kalmayı gerektirdiği yumuşak *hmm* sesini çıkardığında, yine ona baktığımı fark ettim.

Sertçe yutkundum, düşüncelerimi yeniden yönlendirdim ve "Yaralandı mı?" diye sorarken sesimi iş gibi tuttum.

"Çoğunlukla yorgunluk. Dinlenmesi için onu kendine ait bir odaya götürmeye çalıştık ama reddetti." Rengârenk işlemeli tuniğinin geniş kollarını masumca karıştırdı ve kirpiklerinin altından bana bakarak, "Geldiğinizden beri yanınızdan ayrılmadı sanırım bizi sizinle yalnız bırakırsa sizi ondan sonsuza dek çalacağımıza ikna oldu" dedi.

"Ne zamandır uyuyorum?" diye sorarken Işığın Kralı'na karşı hissettiğim karmaşık duyguları yine bastırdım.

Omuz silkti, sanki zaman onun için çok önemsizmiş gibi. "Aşağı yukarı iki gün."

Odanın diğer tarafındaki pencereye doğru yürüdüm, kısmen çekilmiş perdelerin arasından, içinde durduğum oda kadar yemyeşil ve güzel bir dış dünyaya baktım. İkinci kattaydım ve aşağıda uzanan çimler sıkı, hafif bir esintiyle dalgalanıyordu. Çiçekli ağaçların dalları ve yaprakları da aynı esintiyle sallanıyor, beyaz ve pembe yapraklardan oluşan girdaplı bir yağmur yaratıyordu.

Her şeyin üzerindeki gökyüzü soluk, tozlu bir maviydi ve içinde gerçek bir *güneş* varmış gibi görünüyordu - belki de şimdiye kadar gördüğüm en kafa karıştırıcı şeydi.

"neresi?" Kadına dönüp bakarak sordum. "Hâlâ Yeraltı Dünyası'nda mıyız?"

"Ah, Aşkım." Bana yarı acıma yarı endişe dolu bir bakış attı. "Bu soruya cevap verecek kişinin olduğumu sanmıyorum - ya da eminim pek çok soruya cevap verecek kişinin." Bir adım atmadan önce tereddüt etti.

Daha yakın. Bir an için kollarını bana dolamak ve bırakmamak ister gibi baktı.

Bunun yerine, ellerini önünde birleştirdi, endişeyle ovuşturdu ve "Ama burada cevaplar var, eğer onları aramaya cesaretin varsa" derken tutuşunu sürekli yeniden ayarladı.

Bu tuhaf sözler beni uzun bir süre suskun bıraktı.

"İhtiyacın varsa önce biraz daha dinlen," diye ekledi, ellerini yanlarına doğru iterek ve yüzüne nazik bir gülümseme yerleştirerek. "Yemek yedikten sonra ağrıların için sana yiyecek bir şeyler gönderip geri getireceğim. Bu arada benim adım Aveline."

Ben sesimi bulamadan gitmişti.

Söylediği her şeyi düşünerek arkasından bakakaldım.

Cesaret.

Korkarım ki bunları toplamam biraz zaman alacaktı.

Bu arada Aleksander'a yaklaştım. Aveline'in söylediği gibi tamamen bitkin görünüyordu; onunla yaptığım tüm konuşma boyunca bir santim bile kıpırdamamıştı.

Pencere kenarındaki küçük masanın üzerinde boş bir şişe vardı. Uyumasına yardımcı olması için aldığı bir şey mi? Üstü çıplaktı, kolları ve karnının bir kısmı bandajla sarılmıştı. Görünüşe bakılırsa ufak tefek yaraları vardı ama gözüme çarpan bunların hiçbirisi değildi.

Daha iyi görebilmek için ona doğru çekilmemi sağlayan şey, geçmişte aldığı yaraların kanıtlarıydı.

Göğsünü kaplayan soluk yara izleri perdelerin arasından sızan zayıf ışıkta belli belirsiz parlıyordu. Onları neyin yaptığını söyleyemiyordum, ama her bir izin kesin desenine ve derinliğine bakılırsa, kötü bir şeydi ve kasıtlı bir el tarafından kullanılmıştı. Dikkatlice sırtına doğru ilerledim ve parmaklarım kürek kemikleri arasında daha fazla yara izi buldu. Bunlar göğsündekilerden daha derin ve belki de daha düzensizdi. Belki de daha *şiddetli*.

Bunu kim yapmıştı?

Ve neden?

Bir öfke ve üzüntü dalgası üzerime çöktü ve beni dayanılmaz derecede ağır hissettirdi. Yara izleri yerine yüzüne odaklanmaya çalışarak yanına yerleştim.

Böyle mışıl mışıl uyurken çok farklı görünüyordu, yüz hatları her zamanki gerginliğinden arınmış, rahatlamıştı. Gamzeleri daha çok

Son birkaç günün çoğunu bana kaşlarını çatarak ya da ona getirdiğim *kaosu* onaylamayarak geçirdiğinden, bu son buluşmamızda nadiren tanık olduğum bir özellikti.

İçimi çekerek elimin tersiyle yanağına hafifçe bastırdım. Uyanmayınca dokunuşum daha yukarılara çıktı, parmaklarım saçlarının solgun dalgaları arasında gezindi.

Başı kayarak yastıktan bacağıma doğru yuvarlandı. Ayağa kalkmaya başladı. Nefesimi tuttum ama o sadece kendini yeniden konumlandırıyordu; başı hızla kucağıma yerleşti ve daha önceki huzurlu nefes alış verişine ve yumuşak farkındalığına geri döndü.

Daha samimi bir pozisyonda kalbim gümbür gümbür atıyordu ama durumun gerçekliği -planlarımın ne kadar raydan çıktığı- içime bir yumruk gibi inse de kıpırdamadan durmayı başardım.

Bir hafta önce, şu anda kucağımda yatan kafaya hançerimi saplamak için her şeyimi verebilirdim.

Şimdi, dinlenmesini kesintiye uğratabilecek herhangi bir harekete ya da rahatsızlığa neden olmaktan korkarak zar zor nefes alıyordum.

Birkaç dakika orada oturup onu inceledikten sonra garip bir şey fark ettim: Duygularımın güçlü dalgalanması onun yakınlığıyla birleşmesine rağmen, büyümüz hiç yükselmüyordu.

Ona odaklandığımda hala içimde hareket ettiğini hissediyordum, ama garip bir şekilde sakindi, beklediğim umutsuzca uzanma ve denge için savaşıma yoktu. Belki de bu anla ilgili her şey zaten dengeli hissettirdiği için -ve yine, sanki yıllar önce dünyam parçalanmadan önce yaşamayı beklediğim bir hayata bir şekilde rastlamışım gibi.

Ama...hayır. Bu normal değildi. Göğsümde kıpırdanan bu hisler gerçek değildi. Olabileceğimiz gibi evli değildik ve onun krallığında evimizde değildik. Cehennemdeydik ve şu anki ortamımız ne kadar parlak olursa olsun, yaşadığımız şeyleri kanıtlayacak taze yaralarımız vardı.

Tanıdık, uzaktan bir havlama sesi duydum ve sesle birlikte sıçramamak için kendimi zor tuttum.

Aleksander'ın altından dikkatlice kaydım, başının altına yastıklar sıkıştırdım ve onu dinlenmeye bırakmadan önce üzerine bir battaniye çektim.

Karşı pencereye geçip bir kez daha dışarı baktığımda Hayalet ve Kırmızı'nın bahçede yarışıklarını gördüm. Yuvarlanıyorlardı

Red ara sıra durup yaprakları topluyor ve Phantom'un yakalaması için havaya fırlatıyordu.

İkisinin güvende olduğunu görmek göğsümü rahatlattı.

Ama onları buradan nereye götürecektim?

Nerede olduğumuzu ve bundan sonra ne olacağını anlamam gerekiyordu ve bunu bu odada otururken yapamazdım.

Cesaretli ya da cesaretsiz, ilerlemeye devam etmek zorundaydım.

Hafifçe titreyen ellerimle, odanın köşesindeki makyaj masasının üzerinde duran gül kokulu su dolu kâseyle yüzümü yıkadım. Saçlarımın önünü ördüm ve geriye doğru çektim, beni daha çok kendim gibi hissettiren o tanıdık yarım topuzla sabitledim - bu aptalca görünüyordu ama aynı zamanda bu tuhaf, öngörülemez yerde önemliydi.

Bir soyunma perdesinin arkasına saklanmış botlarımı bulduktan sonra, yakınlarda asılı olduğunu keşfettiğim lüks bir paltoyla birlikte onları giydim ve sonra dikkatlice dışarıdaki geniş salona süzıldüm.

Rüya gibi odamın parlaklığı ve güzelliği bu yeni mekânda da devam etti. Burası gerçek bir saraydı; uzun pencereler ve yükselen tavanlar; parlayan, sedefli gri zeminler; duvarları kaplayan sayısız sanat eseri ve kilometrelerce devam ediyormuş gibi görünen koridorlar sayesinde her geçen dakika daha da belirginleşiyordu.

Üstelik *işleyen* bir saraydı. Geçtiğim odaların çoğunda koşuşturan gerçek, yaşayan insanlar vardı.

Benden kaçtılar. Ya da panikle soluk soluğa kalıp derin bir selam verdikten sonra kaçmaya çalışıyorlardı. Birden fazla kez, ben güvenli bir şekilde geçtikten sonra bir bakış yakalamaya çalışan kapıların ve köşelerin etrafından dışarı bakan kafaları görmek için arkama baktım.

Buna da bir anlam veremiyordum, bu yüzden hedefime ulaşma amacıma odaklandım ve gördüğüm taç yapraklarıyla kaplı avlunun genel yönü olduğuna inandığım yöne doğru ilerledim.

Sonunda, hedefimi tam olarak belirlememi sağlayan birkaç havlama daha duydum.

Dışarı adımımı atar atmaz Phantom'un kulakları dikildi ve Red'le oynadıkları oyunu hemen bırakıp yanıma koştu.

(*Çok uzun süre uyudun*) diye beni bilgilendirdi.

Kulaklarının arasını kaşıyarak ona gülümsedim. "Neredeyse ölmek çok yorucu bir şeymiş meğer. Bunu en iyi senin bilmen gerekir."

Yumuşak bir inilti çıkardı, başını bacağıma yasladı, kuyruğu çimlerin üzerinde yavaşça sallanıyordu.

"Ama şimdi iyiyim. Gerçekten." Elbette bu bir yalandı, ama o kadar sık söylüyordum ki bu cümleyi söylerken kekelemiyordum.

Phantom yine yumuşak, bilmiş bir inilti çıkardı ama onu birkaç yoğun kulak ve çene kaşmasıyla sakinleştirdim, hatta dizlerimin üzerine çökerek parmaklarımı soğuk kürkünde daha derinlemesine gezdirebildim. Bu her zaman tahammül edemediği bir şefkat seviyesiydi ama şimdi bundan zevk alıyordu - itiraf etmese de ne kadar endişelendiğinin kanıtı.

Red uzaktan izledi. Ona gülümsedim ve o da bana utangaç bir el salladıktan sonra yere dökülmüş yaprak yığınının üzerine çöktü. Bu yaprakları daha açık ve daha koyu yığınlar halinde ayırırken kendi kendine usulca mırıldandı, sonra bu yığınları yıkmaya devam etti, ellerini üzerlerinde güldü.

Phantom'un kulakları seğirdi ve omzunun üzerinden yaprakların yükselip alçalmasını izlerken kuyruğu gümbürdedi.

"Devam et," diye cesaretlendirdim.

Sürüklenen çiçek parçalarını kopararak ona doğru koşarken, kollarımı kendime sararak yavaşça ayağa kalktım. Gülümsemem, zihnimin arkasında *bir şeylerin* oluştuğuna dair rahatsız edici bir duyguya rağmen devam etti.

Tüm bu sahne bir zamanlar gördüğüm bir rüyadan alınmış gibiydi. Daha önceki ateşli fanteziler değil ama kalbimde puslu bir aşinalık hissi uyandıran bir şeydi. Belki de sadece sıcak havaydı ya da sallanan ağaçların arasından süzülen güneş ışığı bana geride bıraktığım evimi hatırlatıyordu.

Bahçede geziniyordum, dalgın dalgın her şeyi düşünüyordum ki sonunda gerçek kafama dank etti.

Burası, Kırmızı'ya ilk dokunduğumda imgelemimde gördüğüm avlunun aynısıydı; bu yüzden tanıdık *geliyordu*.

Kanımı donduran bir şok ve daha fazla kafa karışıklığı karışımıyla donup kaldım. "Bellanova, değil mi?" diye aniden bir ses geldi.

Başımı eğdiğimde bana yaklaşan bir adam gördüm.

Saçları hem kuzguni rengi hem de dalgalarının düzensizliği açısından benimkine benziyordu, ancak onun dalgaları çenesinin hemen arkasında bitiyordu. Gri gözleri bana sabitlenmişken ciddiye, dudakları düzgün bir çizgi halinde çekilmişti - ama her ikisi de kolayca kahkahaya dönüşebilecekmiş gibi görünüyordu ve çoğu zaman da dönüşüyordu.

Acı ve yorgunluktan yere yığılmadan önce Erebos'un dışındaki tarlalarda onun uzun boylu figürünü gördüğümü hayal meyal hatırlıyordum ama o savaş alanında olanların çoğu benim için bulanıktı.

"Sadece Nova," diye düzelttim, düşüncelerim son farkındalığımla yarışırken kelimeleri kekelemeyi zar zor başardım.

Biz daha fazla bir şey söyleyemeden Red adamı gördü ve ona doğru koşmaya başladı, taklalar atıyor ve zıplıyordu. Onu şimdiye kadar gördüğüm en hareketli haliydi ve kollarını ona açıp içine atlamasına izin veren bu adama karşı hiçbir korku göstermedi.

Şaşırtıcı bir şekilde, Fantom da adama karşı herhangi bir rahatsızlık göstermedi; bizi dikkatle izledi, ancak Red'in onun için yaptığı çiçek yatağında ağaçlardan birinin altında dinlenmeye devam etti.

Adam Red'i bir süre kucakladıktan sonra tekrar yere bıraktı ve yüz yüze gelecek şekilde diz çöktü. Onunla yabancı bir dilde konuştu, ama büyükler özel olarak konuşurken ondan oyunlarına dönmesini istediğini anlamak için kelimeleri çözmem gerekmedi.

"Onu tanıyorsun," dedim o hızla uzaklaşırken.

"Bir burada yaşıyordu," derken gözlerini ondan ayırmadı. "Buranın dışındaki ölü bölgelere gitmeden önce mi?"

Başını salladı.

"Ama burada nasıl *yaşayabilir* ki? *Buranın* ne olduğunu anlamıyorum ve ayrıca onu hiçbir şey hakkında konuşturamadım."

"Bu beni şaşırtmadı; Ölü Topraklar'a kaçmadan çok önce konuşmayı bırakmıştı." Düşünerek gökyüzüne baktı. "Hatırladığım kadarıyla annesi öldükten tam iki hafta sonra."

"Annesi de mi bu sarayda yaşıyordu?"

"Annemin çok yakın bir arkadaşıydı."

Annesinden bahsederken bakışlarının bana doğru kayması ve hemen ardından Red'i izlemeye geri dönmesi... Bunu açıklayamıyordum ama beni huzursuz ediyordu.

Onu anlamaya çalışarak daha yakından inceledim. Yüz hatları güçlü ama nazik olmanın garip bir karışımıydı. Yaptığı her hareketten sakın, sessiz bir güç yayılıyor gibiydi. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, sade ama ince dikilmiş bir gömlek giymişti ve...

Ve her iki kolunun ortasında, giysilerinin altında kaybolan garip, boğumlu, koyu renkli yara izleri vardı.

Daha fazla kafa karışıklığıyla birlikte soğuk terler döktüm. Daha fazla soru. Daha fazla potansiyel farkındalık.

Yavaşça, "Sen kimsin?" diye sordum.

Sonunda bana baktı ama soruya cevap vermedi.

Nedeninden tam olarak emin olmasam da birkaç adım geri çekildim. Bu adam tehditkâr *görünmüyordu*. Phantom da hâlâ kıpırdamamıştı, ki bu genellikle acil bir tehlike olmadığına dair güvenilir bir işaretti.

Yine de kaçmamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

"Nova..." Yakındaki bir bankı işaret etti. "Bence oturmalısın."

"Oturmak istemiyorum. Bana buranın ne olduğunu ve etrafındaki her şeyden neden bu kadar farklı olduğunu anlatmanı istiyorum."

"Çünkü korunuyor."

"Erebos gibi mi?"

"O şehirden ya da Rivenholt'taki diğer şehirlerden çok daha güçlü bir büyüye sahip."

"Rivenholt?"

"Bu krallığın adı bu."

"Krallık mı?" Söylediği her şeyi aptalca ve soluksuz bir tonda tekrarlamaktan başka bir şey yapmadığımı fark ettim ve söyleyecek daha akıllıca bir şey bulmaya çalıştım, çaresizce çalıştım. "Ölüler dünyasında krallık yoktur; böyle bir şeyi hiç duymadım."

Ne de olsa bu diyara inmeden önce yıllarca araştırma yapmıştım. Her şeyi titizlikle planlamıştım. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamıştım. Ne bekleyeceğimi biliyordum.

Ve her şeyin tamamen farklı olduğu ortaya çıktı, diye fısıldadı zihnimin arkasındaki küçük bir ses.

Yere baktım, aniden karşılaştığım tüm tuhaflıkları *-yanlışlıkları-* daha fazla inkâr edemedim. Tüm bunları, anlamlandırmak *istediğim* çerçeve içinde anlamlandırmak mümkün değildi.

Bu yüzden, "ölülerin dünyası değil" dediğinde sessiz kalmaktan başka çarem yoktu.

Başımı salladım ama konuşmayı kesmedi.

"Bu saray bir zamanlar gelişen, *yaşayan* bir imparatorluğun merkeziydi," dedi, "Yukarıdakilerin imparatorluklarıyla barış içinde birlikte *yaşayan* bir imparatorluktu. Ve son günlerde karşılaştığınız varlıklar ölü değil. Onlar lanetli.

Annemizin bir gün bozabileceğimizi umduğu bir lanet, bu yüzden yirmi beş yıl önce Yukarı'ya gönderildik."

Bakışlarımı onunkilere çevirmek için kendimi zorladım.

Bana hüzünle gülümsedi, gözleri adlandırılması imkânsız bir duyguyla .
"Gerçek d nyana tekrar hoş geldin, Nova."

Chapter Twenty-Six

Nova

SANKI ALTIMDAKI ZEMİN YOK OLMUŞ VE BEN DÜŞÜYORMUŞUM GIBİ HİSSETTİM, hiçliğin içinde yuvarlanıp gidiyor.

Omzumu kavrayan sabit el olmasa sonsuza kadar düşebilirdim. Bakışlarım yavaşça yukarıya, kolunun iç kısmını ikiye bölen tuhaf yara izinin üzerinde gezindi; pürüzlü, harap bir deriden oluşan kömürleşmiş siyah bir çizgi. Karşı kolundaki yara izi de aynıydı. Karnını göremiyordum ama merak ettim... acaba karnının ortasında da bir yara izi var mıydı?

Yirmi dört yıl önce onu beşiğinde ölü bulanlara göre, bunlar kardeşimin cildini tahrip eden türden yaralardı.

Kendi büyüyle parçalandığını iddia etmişlerdi.

Nefesim kesildi.

Bunların hiçbiri mantıklı değildi.

O yaralar daha küçük olmalıydı. Zamanla daha soluk. Yine de... onlara baktıkça, yirmi dört yıl önce onu parçalamış olsun ya da olmasın, büyü tarafından bırakıldıklarına daha çok ikna oldum. Siyahın boğumlu kıvrımları açıkça normal değildi. Yüzeylerinin altında da bir şeylerin olduğunu hissedebiliyordum; sıradan bir kılıçtan ya da diğer silahlardan çok daha güçlü bir şeyin enerjisini.

"Otur," dedi adam tekrar, yakındaki bankı işaret ederek.

Bu sefer dinledim, dizlerim tamamen çökmeden önce bankın üzerine zar zor çıkabildim.

Yanıma oturmadan önce bir an tereddüt etti. Uzun bir süre sessiz kaldık. Titremelerini engellemek için ellerimi önümde birbirine kenetledim.

"Kimsin sen?" Yine sesim çatlayarak sordum. "Adım Bastian."

Ellerimi birbirine daha sıkı kenetledim. "Hayır, öyle değil. ."

Beni yakından izlediğini hissedebiliyordum ama gözlerimi önümde, Phantom'a dikmiştim. Köpek hâlâ ilgiyle bize bakıyor, kulaklarını dikmiş ve ara sıra başını eğerek sessizce ona ihtiyacım olup olmadığını sorguluyordu.

"Bastian *öldü*," diye fısıldadım. "Biz daha bebekken öldü." "...O gece ölmedim," dedi uzun bir aradan sonra. "Yine de geldim

Bana yakın olduğu söylendi. Evlat edinen ailemiz ve Orin, bu sarayın etrafındaki büyüün beni tekrar sağlığıma kavuşturacağı umuduyla beni buraya geri gönderdiler. Biraz ironik bir şekilde, aslında bizi Yukarı'ya aynı sihir tarafından boğulmaktan *korumak* için göndermişlerdi."

Orin.

Bu isim bir cankurtaran halatıydı, etrafımda dönen imkânsız ifşaatlar denizine atılmış, tutunabileceğim tanıdık bir şeydi. Ve yine de... şimdi sanki sevgili akıl hocamın gerçeği de parmaklarımın arasından kayıp gitme tehlikesiyle karşı karşıyaymış gibi hissediyordum.

Cevabından korkmama rağmen, "Orin'i de tanıyor muydun?" diye sordum.

"Sadece ismen, gerçekten. Yaptığı yolculukları hatırlamak için çok gençtim.

görünüşe göre bana eşlik etti. Neredeyse yirmi dört yıldır buraya dönmedi; eminim farkındasınızdır, diyarlar arasında geçiş yapmak kolay değildir."

"Yani sana ne olduğu hakkındaki gerçeği biliyordu..."

"Evet."

Ellerimi o kadar sıktım ki herhangi bir kemiğimin kırılmadığına şaşırdım. "Hayır," dedim. "*Hayır. Yalan* söylüyorsun. Böyle büyük bir sırrı benden saklamazdı."

"Sanırım seni mümkün olduğunca uzun süre güvende tutmak ve eve dönmeye hazır olana kadar bu diyardan uzak tutmak umuduyla *pek çok* şey saklamıştır."

"benim evim değil," dedim ayağa kalkarken.

Bastian yedek kulübesinde kaldı. "Ama orası senin doğduğun yer. Biz nerede

İkiniz de kraliyet ailesinde doğdunuz. Ve sen bu dünyaya

Avucunuzdaki Vaelora... Yüzyıllardır çürümekte olan bu kayıp dünyanın son umudu."

"Vaelora..." Onun düzgün ses tonuna uymak için elimden geleni yaptım. "Sen neden *bahsediyorsun* ki?"

Burnunun kenarını sıkarak yüz ifadesine sızmaya başlayan sıkıntıyı biraz olsun gidermek için masaj yaptı. Burnunun benimkine ne kadar benzediğini fark etmeden edemedim. Dar, hafifçe eğimli, köprünün üzerinde belli belirsiz çiller...

"Gerçeğin yukarıdaki dünyadan ne kadar derinlemesine temizlendiğini hayal etmek zor," dedi. "Ama bu yüzyıllardır süren bir komplo, bu yüzden... sanırım bunların hiçbirinden haberdar olmamanız mantıklı."

"*Yüzyıllardır süren bir komplo* nedir? Bana yalın gerçeği söyle, yoksa yemin ederim bu konuşma *biter*." Sarayın kapısına doğru baktım, her iki durumda da içeri kaçmayı düşünüyordum.

Sonunda hareket etmedim, çünkü Phantom o anda yanıma gelip ona yaslanmayı seçti, başını elimin altına soktu ve evcil hayvanları teşvik etti. Onun katı ağırlığı, geçmişte pek çok kez olduğu gibi beni yerimde tuttu.

(*Bacaklarını ısıtıp koparmamı mı istiyorsun?*)

Uyuşuk bir şekilde başımı salladım ama teklifi için ona fazladan birkaç kulak kaşıntısı verdim.

Red uzaktaki bir ağacın altında uyukluyordu. Ağacın çiçeklerinin onun üzerinde salınışını, bu bahçede sürekli esen garip, ılık rüzgârın kollarında aşağıya doğru süzülüşünü izledim. Sürüklenen her bir yaprağı takip etmek, zihnimin onlarla birlikte sürüklenmesine izin vermek ve mevcut gerçekliğimden kaçmak cazip geliyordu.

Kardeşim olduğunu iddia eden adam derin bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Birkaç bin yıl boyunca eskiden böyleydi: İki dünya. Biri yukarıda, diğeri burada, aşağıda. Sırasıyla Soltaris ve Noctaris - her ikisi de aralarında duran *Aetherstone*'un büyüyle besleniyor. Başlangıçta birlikte var olmuşlar, Taş her ikisine de hayat ve güç vermiş. Ancak zamanla, büyü sadece bir dünyanın varlığını sürdürebileceği noktaya kadar başarısız oldu. Hangi dünyanın yaşayıp hangisinin öleceği konusunda acı ve kanlı savaşlar yapıldı, ta ki sonunda her iki tarafın en güçlü iki büyü kullanıcısı öne çıkıp bir anlaşma yapana kadar."

"Anlaşma mı?"

Ayağa kalktı, bana yaklaştı, bakışlarını gökyüzüne doğru kaldırdı. Berrak, mükemmel sakın, mükemmel mavi gökyüzü. Hala omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor

ona bakmak için. Ne kadar *canlı* göründüğünü düşünmek - bir zamanlar tüm bu diyarın nasıl göründüğünü düşünmek.

"Evet, bir anlaşma," dedi Bastian. "Aetherstone'un büyüsünün ritüelistik, periyodik olarak yer değiştirmesini içeren bir anlaşma, böylece diğerine geçmeden önce belirli bir süre boyunca bir dünyada yoğunlaştı. Her nesilde, her bir dünyada Vaelora olarak bilinen bir varlık doğar ve sonunda buluşup güçlerini birlikte kullanarak taşı çevirirlerdi. Bu dönüşümün gerçekleştiği güne *Aequinoctium* -ya da Ekinoks Günü- denirdi."

"Bunların duymadım."

Bakışlarını benimkilere indirdi ve sesi ciddileşerek şöyle dedi: "Evet, çünkü geçmişte bir noktada anlaşma bozuldu. Taş olması gerektiği zamanda Noctaris'e doğru dönmedi ve Işık Bekçileri ile yordakçıları yüzyıllardır büyüünün kendi dünyaları üzerinde tek başına parlamasını sağlamak ve yukarıda, altında yatan bu dünyaya dair tüm bilgileri temizlemek için çalışıyorlar. Bu... karmaşık bir hikaye."

"İmkânsız bir hikâye gibi görünüyor," dedim kaşlarımı çatarak. "Özellikle de hatırlayabildiğim hiçbir bilgi olmadığını düşünürsek. Çocukluğumda ve sonrasında yeterince okumuştum - yirmi beş yıl içinde tüm bunlarla ilgili *bir şeye* rastlamış olmalıyım."

O da benim kaşlarımı çattı. "Yanlış insanlar kendilerini yetkili kılmayı başardıklarında bilginin ne kadar çabuk erozyona uğrayabileceğini bilseniz şaşarsınız."

Dudağımı ısırdım, kendimi konuşmaya zorlayamadım. Düşüncelerim kelimelere dökülemeyecek kadar hızlı akıyordu.

Işık Bekçileri...

Bunlar Aleksander'ın krallığını yöneten tehlikeli derecede güçlü varlıklardı. Peki bu geçmişten haberi var mıydı? Yine de gerçeği bu kadar iyi saklamış olmaları imkânsız görünüyordu...

Ama tahtına bir sahtekâr oturtmuşlardı ve o da bunun olacağını tahmin etmediğini iddia etmişti. Bu yüzden, belki de Bekçilerin hazırladığı daha büyük planlardan olması ihtimal dışı değildi.

Bastian nazikçe, "Bunu kabullenmek çok zor, anlıyorum," dedi. "Ama senin her zaman buraya dönmen gerekiyordu. Eldris'in Kralı ve Kraliçesi tarafından evlat edinilmeden önce burada bir prenestin-davamızın iki nadir, Üst-dünya müttefiki. Gerçek tacın sen ayrıldığından beri bu sarayın derinliklerinde güvende tutuluyor."

Yine burnuna bakıyordum. Sonra gözlerine; benimkilerle aynı derin bakışa sahiplerdi. Yüksek elmacık kemikleri, yay şeklindeki dudakları, başını özel bir şekilde eğmesi ve kaşlarını kavislendirmesi. Ne kadar aptalca, küçük ortak noktalarımız vardı. Ve yine de...

"Sen gerçekten... , değil mi?"

Bana yine hüzünlü bir gülümseme verdi. Yavaş ama kesin bir baş sallama. Kaybettiğimiz yılların ağırlığı aramıza yerleşmiş, söylemek istediğim her şeyi bastırıyor gibiydi. Onu, *bizi* ve tüm kırık dökük parçalarımızı anlamlandırmaya zorlanırken bir yandan *da* ayaklarımın dibine bıraktığı dünyayı sarsan ifşaatlarla yüzleşmek haksızlık gibi görünüyordu. Eğer bana söylediği her şey doğruysa.

Tüm bunları anlamlandırmak söz konusu olduğunda nereden başlamam gerekiyordu?

Omuzlarındaki gergin yükün bir kısmını attı. Sanki daha yeni yüzeye çıkmış ve daha derinlere dalmaya hazırlanıyormuş gibi kendini destekliyor gibiydi.

Bu düşünceye
dayanamadım. "Gitmem
gerekiyor."

"Nova, bir dakika bekle-"

Beklemedim. Bekleyemedim. Durumun ciddiyeti bir anda yüzüme çarptı ve altında ezilmek istedim - ama aynı zamanda bu özel çöküş için bir seyirci de istemişyordum. Phantom'a seslendim ve içeri yöneldim.

Ancak devasa ahşap kapıdan içeri adımımızı atar atmaz kendimizi başka bir engelle karşı karşıya bulduk: Thalia.

Phantom onu görünce sinirlendi ve alçak sesle, belirsiz bir hırıltı çıkardı.

Köpeğe doğru bir bakış fırlattı ama sonuçta ondan rahatsız olmamış görünüyordu. "Sonunda uyandın," dedi, gözleri üzerimde gezinerek değerlendirme yapıyordu. "Bu rahatlatıcı."

Rahatlamış görünüyordu ama nezaket gösterecek havada değildim. Şaşkınlığım hızla öfkeye dönüşüyor ve sesim keskinleşiyordu. "Beni neden buraya getirdin?"

Ses tonum onu şaşırtmış gibiydi ama hemen toparlandı. "Çünkü seni Luminor'a götürmemi sen istedin."

Luminor. Tabii ki, en başta bu karanlık dünyaya inmemin tek nedeni buydu. Olan diğer her şeyle birlikte, bu aklımdan çıkmıştı.

Ona şüpheli bir bakış attım. "...Burada mı?"

Kaba bir şekilde başını salladı.

Öfkemi yatıştırmaya yetmedi. "Yani gerçekten nerede olduğunu biliyordun, ama *aynı zamanda* bu diyar hakkındaki gerçeği de başından beri biliyordun."

İnkâr etmedi. Bunu yapmasını beklemiyordum; onun özür dilemeyen tavrına alışmaya başlamıştım.

"Neden bana söylemedin?" diye sordum.

Çenesini kaldırdı. "Işık Koruyucuları için çalışmadığından emin olmalıydım. Sen *ya da* yoldaşların. Yukarıdakilerin Bekçileri bu dünyanın tamamen ölü olduğuna inanıyor ve eğer onu kurtarma planımızı uygulayabilecek kadar uzun süre güvende tutmak istiyorsak, buna inanmaya *devam etmeleri* şart. Güvenilirliğini kanıtladıktan sonra seni de dahil etmeyi düşündüğümüz bir plan."

"Ne tür bir plan?"

Henüz detay vermeye hazır görünmüyordu, bu da sinirlerimi yatıştırmaya yetmedi. Sessiz bekleyişimiz kardeşime yetişmesi için zaman tanıyacak kadar uzun sürdü.

"Bu dünyayı kurtarmak için ne *planınız* var?" Bakışlarımı ikisi arasında değiştirerek tekrar sordum.

Thalia kollarını göğsünde kavuşturdu ve sanki şu anda bile güvenilir olduğuma tam olarak ikna olmamış gibi ifadesi karardı ve içine kapandı.

Bastian elini onun koluna koydu. Omuz silkmediğinde şaşırmıştım; Bastian'ın amansız sakinliği onun huysuz doğasını bile yatıştırıyor gibiydi.

"Bu planın birkaç parçası var," dedi bana. "Ve artık burada olduğuna göre, sen ve sihrin yardımcı olabilir-"

"Benim sihrim tehlikeli bir şekilde öngörülemez."

"Olabilir. Ama neler yapabildiğini gördük. Erebus'un dışındaki Wraithler için yaptıklarını. Ve hatta ondan önce, Thalia bana anlattı."

"Bunların hiçbirini tek başıma yapmadım. Benim büyüm -benim *öngörülemeyen* büyüm- Aleksander'inkinden etkileniyor ve bunların nasıl birleştiğini hâlâ tam olarak anlayabilmiş değiliz."

"...Ben de öyle duydum." İfadesi yumuşaktı ama alttan alta bir aciliyet akımı vardı ve bu da benim nabzımın daha hızlı atmasına neden oldu. "Yine de, açıkça Vaelora'nın işaretini ve bununla birlikte gelen büyüyü taşıyorsun. Aetherstone'un hayat veren gücünü dünyamızın lehine çevirmeye yetebilecek bir büyü. Belki de Işık Kralı'nın yardımıyla,

Belki de değil; kesinlikle çözmemiz gereken şeyler var. Hâlâ cevaplanması gereken pek çok soru var."

Başımı sallayarak derin bir nefes aldım. "Planın her neyse bunun için neden *bana* ihtiyacın var? Senin de büyüün var, değil mi?"

"Evet ama seninki kadar güçlü değil. Ben Vaelora'nın işaretini taşımıyorum. Saray bilginlerine göre bu kadar güçlü olmasının tek nedeni, bir zamanlar seninle aynı rahmi paylaşmış ve bazı şeyleri özümsemiş olmam. Sahip olduklarımla elimden geleni yaptım, Erebos gibi şehirlerin koruma ve muhafazalarının inşa edilmesine yardımcı oldum. Ama bunların hiçbirini *yaratan* ben değilim. Bu dünyaya yaşamı geri getirmeyi de asla başaramadım, ya da..." Yüz hatlarını bir gölge kaplamıştı.

Sessizlik öktü. İkisi de sanki gerçekten bir cevap, bir işaret için ömür boyu beklemişler gibi bana baktılar ve işte buradaydım. Thalia'nın her zamanki sert yüz hatları bile sonunda yumuşadı, gözlerinde umuda benzer bir şey titreşti.

Sadece başımı sallayabildim, kalbim inançsızlık ve korku karışımıyla çarpıyordu. "Bir hata yaptın. Ben sandığın gibi bir kurtarıcı değilim."

Geri çekilmeye başladım. Thalia beni durdurmak istercesine hareket etti ama Bastian kolunu tekrar yakaladı, sıkıca ama nazikçe kavramıştı. Ona keskin bir bakış fırlattı, aralarında okunamayan bir şey geçti. Çenesi sıkıştı ve onu tanıdığımndan beri ilk kez soluk mor gözlerinde belirsizliğe benzer bir şeyin titrediğini gördüm.

Kadının ağzı itiraz gibi açıldı ama Bastian önce konuştu; sesi alçaktı ama krallara özgü bir otoriteyle doluydu: "Bırak onu gitsin."

Bunun dışında ne dediğini duymadım.

Çünkü çoktan uzaklaşmıştım.

Chapter Twenty-Seven

Nova

SARAYDA ILERLERKEN DAHA DA FAZLA GÖZ BENİ TAKIP ETTİ.

Bu sefer.

Yine de kimse benimle konuşmadı ya da bana yaklaşmadı. Garip bir şekilde, sanki Rose Point'e çocukluğuma geri dönmüştüm, sadece ihtişam ve entrika dolu bir dünyada var oluyordum, etrafım bitmek bilmeyen sohbetler, büyüleyici hayatlar ve gelişen hikayelerle çevriliydi... yine de bir şekilde hepsinden tamamen ayrılmıştım.

Phantom yanımda beni yakından takip etti, ama o bile sonunda beni terk etti - her zaman olduğu gibi yemek kokusuyla dikkati dağıldı. Gözlerimi ondan ayırdığım anda gitmiş, bir tür kiler gibi görünen bir yere dalmıştı. Sallanan kapılar arkasından kapanmadan hemen önce, onun yaklaşmasıyla korku ve merakın birleşiminden donup kalmış birkaç hizmetçiye gözüm ilişti.

Midem gurulduyor, beni onu takip etmeye çağırıyordu. Ama kalbim direndi; benden uzak durmak için canla başla çalışan bu saray sakinlerinden herhangi biriyle garip bir şekilde havadan sudan konuşmaya zorlanmak istemiyordu.

Bunun yerine, her zaman yaptığım gibi tek başıma devam ettim ve sonunda daha önce uyandığım odanın kapısını açarak arkamdan kapattım. Dışarıdaki herkesten kaçmaya çalışırken kendimi o kadar kaptırmıştım ki, bir an için *içeride* beni kimin beklediğini unuttum.

Kapıyı kilitlemek için arkamı döndüğümde Aleksander uyanmış ve temiz bir gömlek giymek için silkeleniyordu. Bana merakla baktı ama başka bir şey yapmadı.

Sanki aramızda ortak bir şeymiş gibi, aynı yere girip çıkmak. Sanki her zaman aynı odayı paylaşıyormuşuz gibi.

Başımı dik tuttum ve diğer her şey de normalmiş gibi davranmaya çalıştım, içimin çözülüyormuş gibi hissetmesini, kıvrılıp dönmesini ve kendimi doğru hissettirecek şekilde tekrar bir araya getirmeye çalışmasını görmezden geldim.

Bir daha hiçbir şeyin *doğru* hissettireceğinden emin değildim.

Yine de, dışarıdan her zamanki iyimser selamımı verdim ve bunun onu tekrar yalnız kalana ve huzur içinde parçalanana kadar kandırmaya yeteceğini umdum.

Belli ki birlikte çok fazla zaman geçirmiştik, çünkü kollarını sıvarken bana baktı ve "Sorun ne?" diye sordu.

Soruyu duymazdan gelerek masanın üzerinde duran ve Aveline'in daha önce söz verdiği yiyeceklerle dolu gümüş tepsiye doğru ilerledim. Zengin, lezzetli görünen yiyecekler - parlak meyveler, ince dilimlenmiş etler, tereyağlı ekmek ve yanında baharat serpilmiş bir çeşit sürme. Şu anda hiçbirini gerçekten mideme indirebileceğimden emin değildim ama Aleksander yaklaştığında ona cevap vermekten kaçınmak için kendime bir ziyafet çekmeye karar veriyormuş gibi davrandım.

"Nova?"

Parlak kırmızı bir meyveyi elime aldım ve parlak kabuğunda görünen her bir tohumu sayarak incelemeye başladım. "Hiçbir sorun yok."

"Yalancı."

Burnumdan derin bir nefes aldım.

Ağzının bir köşesi yukarı doğru eğildi. "Ben de ölüleri birlikte diriltmenin bizi bir iki sırrı paylaşacak kadar yakınlaştıracaklarını sanıyordum."

Onun sırtışını aynı özgüvenle yansıtmaya çalıştım ama bu girişimim sonuçsuz kaldı.

Bir süre beklentiyle beni izledi, ama cevap vermeyince dikkatini yemek tabağına da odakladı. Dikkatini dağıtmak için bir fırsat olduğunu düşünerek hemen ona bir tabak uzattım ve bir şeyler yemesi için ısrar ettim.

Tabağı aldı ve dikkatlice, özenle doldurdu, ancak aldığı hiçbir şeyden tek bir ısırık bile almadı.

Bu onun bir alışkanlığıydı, fark etmiştim -yiyeceklerini mükemmel bir şekilde düzgün, eşit yığınlar haline getirmekle diğer her şeyden daha fazla ilgileniyordu. Önüne konan her şeyi asla yemezdi, yediğini de yavaş yedi ve her lokmayı yuttuktan sonra sessizce yeniden sayma ve ölçüp biçme eğilimi vardı - sanki pay ve istiflemeye hazırlanıyormuş gibi. Garip bir durum gibi görünüyordu.

Elarithian Sarayı'nda büyürken hiç şüphesiz ne yapacağını bildiğinden daha fazla yiyeceği olan bir prens için tavrı.

"Ee?" diye sordu, bana bakarak. "Bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin, söylemeyecek misin?"

Sesi kalbimin birkaç atış atlamasına neden oldu; sesi gerçekten endişeli geliyordu. Bugün duyduğum *en tuhaf* şey değildi... ama listenin başındaydı. Ve içimdeki gerçeği ortaya çıkardı.

"Yetiştirdiklerimiz gerçekten ölmemişti," diye ağzımdan kaçırdım, sesim titremeye başlamıştı ama bunu engellemek için elimden geleni yaptım.

"...Sen neden bahsediyorsun?"

Meyvelerimi tepsiye geri koydum. Açlıktan ölüyordum, gerçekten- ama yediğim her şeyin hemen geri geleceğinden şüpheleniyordum.

"Canlandırdıklarımız gerçekten ölmemişti," dedim ona. "Onlar..." Başımı salladım. Tekrar denedim. Yine başarısız oldum. Birkaç yanlış başlangıçtan sonra, kardeşimin bana verdiği bilgilerin özetlenmiş bir versiyonunu tekrarlamayı başardım.

Nefes nefese ve hâlâ hafifçe titreyerek konuşmamı bitirdiğimde Aleksander yatağın kenarına oturdu ve dirseklerini dizlerine dayayarak başını düşünceli bir şekilde eğdi.

Bir dakika sonra dışarıdan gelen sesler bize ulaştı. Gözlerini kapıya dikti. İkimiz de gerilmiştik, muhtemelen aynı şeyi merak ediyorduk - burada gerçekten güvende miydik?

"Sana doğruyu söylediklerini düşünüyor musun?" diye sordu, salon yeniden sessizliğe büründüğünde.

"Bilmiyorum. Belki de."

Kaşları çatıldı.

"Yine de bana Luminor'u gösterdiklerinde onlara inanmaya daha meyilli olacağımı düşünüyorum," dedim. "Thalia burada olduğunu iddia ediyor. Eğer bizi oraya götüreceğine dair verdiği sözü tutabilirse, o zaman belki..."

Kılıcından bahsedince gözleri yeni bir ilgiyle parladı ve bir an için bu yolculuğa nasıl başladığımızı hatırlayarak hafifçe geri çekildim: *Düşman* olarak.

Bu noktaya gelmek için ne kadar garip ve dolambaçlı bir yol izlemiştik.

Ve eğer ağabeyimin söyledikleri doğruysa, işler daha da karışacaktı. Çünkü Aleksander ve ben tamamen ayrı iki dünyadan geliyorduk.

-Birlikte var olmaları mümkün olmayan dünyalar. Peki, Aşağı başarılı bir şekilde canlandırıldıysa Yukarı'ya ne oldu?

En iyi bildiğim dünyaya, Aleksander'a ve krallığına ne oldu?

Bize mi?

Daha da önemlisi, neden *bizi* kolektif bir varlık olarak düşünüyordum ki?

Tanrım, bir şekilde mideme bir şeyler indirmem gerekiyordu; belli ki başım dönmeye ve hayal görmeye başlamıştım.

Aleksander, "Kılıcı tekrar tutabildiğimde gerçekten ellerinde olduğuna inanacağım, daha önce değil," dedi ve beni tekrar farkındalığa sürükledi.

"Katılıyorum," dedim odada volta atarak. "Ben de bu dünyaya bunun için geldim; kılıcın tutulduğu yere gitmek yerine neden şimdi burada saklandığımdan emin değilim."

Basit bir açıklama mırıldandı, gözleri bir kez daha düşünceli bir şekilde parlıyordu: "Çünkü maceranızın sonunun böyle olacağını hayal etmemiştiniz. Beklediğinden daha karmaşık bir hal aldı, değil mi?"

Haklı olduğunu kabul etmek istemiyordum -birdenbire *beni* nasıl *bu kadar iyi tanıyabildi?*

Sessizce dedim ki, "Bu dünyanın kurtarıcısı olmak istemiyorum. Bu sarayın sunduğu hiçbir tacı istemiyorum. Yukarıda bile bunların hiçbirini gerçekten istemedim."

"Sen Eldris'te bile her zaman kraliyet ailesindendin," diye hatırlattı bana.

"Evet, ama hiçbir zaman öyle *hissetmedim*. Annem kraliçeydi ama ben sadece..." Yükselmeye çalışan duygularımı yuttum ve başımı salladım. "Sadece kimsenin gerçekten istemediği bir gölge."

Gözlerini kırptırdı, yoğun bakışları değişti ve tamamen bana odaklandı. Kıvrınma dürtüsüyle savaştım, keşke son kısım hakkında çenemi kapalı tutsaydım.

Geri dönülemez, acı verici bir şekilde doğru olsa bile.

Derinlerde bir yerde, cehennem olduğuna inandığım yerin derinliklerine cesurca dalmak için bu kadar çaresiz olmamın bir nedeni de krallığımın beni bir baş belasından *başka* bir şey olarak hatırlayabilmesiydi. Görülmeye layık olduğumu kanıtlamak istedim. Ailemin saltanatının ışığını engelleyen bir daha fazlası olarak var olmak. O zaman burada ölebilirdim ve belki de değerli bir miras bırakabilirdim. Evet; gerçek bir parçam burada ölmeye istekliydi, hatta belki de *hazırdı*.

Şimdi benden bunun yerine yaşamam ve ölmekte olan bir dünyaya hayat vermem mi isteniyordu?

Nedense çok daha korkutucu bir ihtimal.

Aleksander'ın her zamanki huysuz ifadesi yerini daha yumuşak bir ifadeye bırakmıştı

-Ama belli ki emin değildi. Acı dolu itirafıma yanıt vermedi, ama bunu yapmanın bir yolunu arıyormuş gibi görünüyordu; başımı garip bir şekilde okşamasını ve duygularım konusunda bana iyi şanslar dilemesini bekledim.

Tanrılara şükürler olsun ki, bunların hiçbirini yapmadı - boğazını temizleyip "Kanamam var" demeden önce uzun bir süre o belirsiz endişeyle beni izledi.

"Hm?"

"Omzun."

"Oh." Baktım ve haklıydı; etrafına sarılan bandajlar kirlenmiş, gömleğimin kollarından kan sızmaya başlayacak kadar nemlenmişti. Bunu görmezden gelmeye çalıştım ama inatla onu takip etmemi işaret etti; birileri tarafından şifa malzemeleriyle birlikte taze bir kap su bırakılmıştı; Aveline yiyecek getirmenin yanı sıra bu yarayı da iyileştirmeye niyetlenmişti anlaşılan.

İkisinin de yaralarımıyla ilgilenmesini pek istemiyordum ama bir kez olsun tartışacak havada değildim. Bu yüzden Aleksander'ın çalışmasına izin verirken gözlerimi yarı kapalı perdelerin arasından görebildiğim avlu parçasına diktim.

Onun dokunuşunu düşünmemeye çalıştım. Ama düşünmemek imkansızdı.

Hafifti. Kesin. Mükemmel derecede klinikti. Ama altındaki sargılı yarayı daha iyi değerlendirmek için gömleğimi önünden çekerken, canlı anıların selini engelleyemedim - parmak uçlarını tenimde son kez gezdirdiği anın görüntüleri. Erebos'taki o çatı katında birlikte geçirdiğimiz anlar. Dokunuşunun beni açlıkla, kendinden emin bir şekilde keşfetmesi. Aramızda yükselen sıcaklık ve büyü...

Nefesimi tuttuğumu fark ettim ve bir an için o da tutuyordu. O da mı her şeyi hatırlıyordu?

Her şeyi nasıl da *yarım* bırakmıştık?

Erebos'ta yanlış hissettirmişti. Ama şimdi, her şey değişmişti. Tekrar. Dokunuşu tanıdık ve yine de tamamen yeni hissettiriyordu, aramızdaki bağlantı durmaksızın değişiyor, sonsuza dek ayaklarımı yerden kesmekle tehdit ediyordu... ama

Birdenbire, onun tarafından dengemin bozulması fikrinden tamamen nefret etmeyen bir parçam oldu. En azından *tanıdığım* bir düşmandı.

Ve şu anda hiç de düşman gibi hissetmiyordu.

"Baygın olduğum süre boyunca yanımdan ayrılmadığını söylediler," dedim sessizce, bizi ele geçiren durgunluktan sıyrılıp yeniden bandajlama çalışmalarına geri döndüğünde.

"...Burası büyük bir saray. Burada kalmak daha basit görünüyordu." Sesi sinir bozucu derecede düzdü. Korunaklı.

"Daha mı

basit?"

"Evet."

Bir kakhaha attım. "Bizimle ilgili hiçbir şey *basit* değil Aleks."

Cevap vermedi. Tam bir sessizlik içinde yaramı sardı ve sonra odanın diğer tarafına geçerek kadife süslemeli kanepenin üzerine örttüğü paltosunu topladı. Bakışları mesafeliydi; ne düşündüğünü sadece tahmin edebiliyordum.

Bilmek istememeliydim.

Endişelenmem gereken bir sürü kendi düşüncem vardı.

"Erebos'ta benim için geri geldin," dediğimi duydum.

"Ve?"

"savaşta beni takip ettin." Başını bana doğru eğdi. "Takip ettim."

Belli bir açıdan bile bakışları korkutucuydu. Uzaktan bile olsa, gözlerini üzerimde daha uzun süre tutarsa alev alacakmışım gibi hissediyordum.

Merak onu ele geçirmiş gibiydi, kapıya doğru gitmek yerine bana doğru yöneldi. Merakını gidermeden önce bir an düşündü ve aramızdaki mesafeyi bir kez daha kapattı. Bakışları omzumda yaptığı işi gözden geçirdi, sonra yüzüme geldi, sorguluyordu. Bekliyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim şu ki ben..."

Odanın diğer tarafındayken bir noktaya değinmiştim; nereye gitmişti?

Bir adım daha yaklaştı. En fazla yarım santim yaklaştı, dokunmadı bile.

-Yine de varlığının gücüyle beni yerimde sabitliyormuş gibi hissediyordum.

Ne söylemeye çalıştığımı hâlâ hatırlayamıyordum.

"Ne dedin?" diye sordu, ağzında gamzelerini daha da belirginleştirmeye yetecek bir gülümseme belirdi.

Neden beni kurtarmaya devam ettiğini anlamıyorum.

Bunun tek nedeni bu dünyada hayatta kalmak için bana ve sihriime ihtiyaç duyması mıydı?

Yoksa başka bir şey miydi?

Kader bizi bir araya getirmiş gibiydi. Sihirlerimiz bizi birbirimize daha çok . Ama büyüm bu korunaklı sarayda uyandığımdan beri olduğu gibi şu anda da derece sakindi. Bu sefer beni körü körüne ona doğru çekmiyordu.

Ne yaptığının tamamen farkındaydım.

İçimde dönen sıcaklığın ve ihtiyacın, parmak uçlarıma uzanmak, güçlü çenesini avuçlarımin arasına almak için yaptığım seçimin *çok* farkındaydım...

Dudakları aralandı, altın rengi gözlerinde bir parça şaşkınlık belirdi. Ama geri çekilmedi. Öne doğru eğildi ve beni en zayıf öpücüklerle, eşit oranda beklenti ve elektrikle dolu bir öpücükle dağıladı. Tenimin üzerinde statik elektrik atladı; yıldırım düşmeden önceki uyarı.

"Kaos," diye fısıldadı dudaklarıma. "Bu bizi daha basit bir hale getirmeyecek."

"Hayır, değil" diye kabul ettim. Yine de ağzımı onunkine daha da yaklaştııyor, yaptığımız bu karmaşanın daha da derinlerine dalmak için yanıp tutuşuyordum ve her şeyin bir felaketle sonuçlanabileceğinin tamamen farkındaydım.

Yüzünü iki elimin arasına aldığımda kalçalarımin kavradı ve beni daha da yaklaştırdı. Hareketin şiddetiyle nefesim kesildi ve bu sesle birlikte elleri benimkilerin üzerinde hareket etti, onlara doğru bastırarak ağzımı onunkine daha da yaklaştırdı.

Sonra beni daha önce hiç öpülmediğim şekilde öpmeye başladı, öpüşün gücü duvara yaslanmama neden oldu. Parmakları bileklerime dolandı, ellerimi yüzüne doğru çekip sabitledi.

Gücü nefes kesiciydi. Dili emrediciydi, ağzımın derinliklerine doğru iterken acımasızdı. Dudakları sıcaktı ve sihrinin en zayıf ipuçlarıyla titreşiyordu. O büyünün patlamasını istedim. Beni çevrelemesini. Bedenime, kanıma, ruhuma girmesini.

Beni bütün olarak yutmasını istedim.

Beni nefes nefese ve titreyerek bırakarak çok ama çok erken çekip gitti.

Bakışları hemen ağzıma düştü, gözleri karşılanmamış bir şehvetle yanıyordu ama kıpırdamadı.

Dudaklarım benzer bir şehvetle karıncalandı. Yine de onun kadar kıpırdamadan durdum ve hafif şaşkın, çarpık bir gülümsemeye zorladım kendimi. "Erebos'taki o çatı katında seni tatminsiz bırakmanın intikamı mı bu?"

Sesimi etkilenmemiş gibi çıkarmaya çalıştım. Başarılı olduğumu sanmıyorum.

Esprili bir şekilde kıkırdadı. "Hayır. İntikamcı bir piç olabiliyorum, bu doğru. Ama beni terk etmek o zamanlar yapılacak en doğru şeydi. Eğer yapmasaydın, ben..." Başını sallayarak sözlerini bitirdi.

Vücudumdaki her sinir ucu aniden yeniden alevlendi, onun her nefesinin - söylenmemiş duyguların her seğirmesinin- farkındaydım ve cümlesini bitirmesi için çaresizce bekliyordum.

İngelemim tarafından bölünmemiş olsaydık, o çatı katında bana ne yapacağını bilmek istiyordum.

Küçük bir öksürük çıkardı. "Yine de o akşam bizi gerçekten neyin böldüğünü merak ediyorum. Sanki bir hayalet görmüş gibi benden uzaklaştın. Sonra da hiçbir şey hakkında konuşmaya fırsat bulamadan dikkatimiz dağıldı."

Gözlerimi kaçırdım; olabilecekler hakkında düşünmeyi bırakmamı kolaylaştırdı. "Ben... Ben bir ingelem gördüm. Öngörülemeyen sihrim iş başında."

Yavaşça, bilerek başını salladı. "...olabileceğinden şüphelenmiştim. Zayn bana Red'e dokunduğunda senin de bir şey gördüğünü söyledi."

"Çatı katının durumunda, geçmişte bir noktada Kaelen'in malikanesinde gerçekleştiğine inandığım bir tür gösteriydi. Sanırım bu da Bastian'ın iddia ettiği gibi Erebos'un bir zamanlar Rivenholt adlı bu krallıkta gelişen bir şehir olduğunu doğruluyor."

Ceketini çekti, dalgın bakışlarına rağmen düğmelerini zarif bir hassasiyetle ilikledi. "Cevaplanmamış o kadar çok soru var ki," dedi benden çok kendi kendine. "Tüm bunları çözene kadar burada gerekecek, değil mi?"

"Öyle görünüyor."

Dalgınca omzuma uzandım. Hafifçe ağrıyordu ama eskisi kadar kötü değildi. Yara izlerinin üzerine sürdüğü bir merhem mi, yoksa büyüsünün işe yaradığının belli belirsiz bir göstergesi mi? Bazı Işık büyüsü sahiplerinin bunu iyileştirmek için kullanabildiğini duymuştum ama ne onun ne de bir başkasının bunu yaptığına şahit olmuştum; iddiaya göre bu, söz konusu gücün çok gelişmiş bir yönüydü.

"Bu arada teşekkür ederim," dedim. "Gerek yok," diye cevap verdi.

"Erebos'ta beni kurtardığın için var. Ve... bandajlama ve her şey için."

Elini sallayarak kabul etti. "Kardeşinin söylediği şeylerin hiçbirinin cevabını ya da buradan nereye gideceğimizi bilmiyorum. Ama yaralara nasıl müdahale edileceğini biliyorum; en azından bu konuda epey pratik yaptım."

"Sırtınızdaki ve göğsünüzdekilerle ilgilenme deneyiminiz yüzünden mi?"

Çok hareketsiz kaldı.

"Ben... Özür dilerim," dedim çabucak. "Onları görmek istememiştim, sadece... Seni kontrol ediyordum ve..." Sertçe yutkundum. "Dürüst olmak gerekirse, penceremde yarı çıplaktın. Bakmamak ve... görmemek zordu."

Omuz silkti, hissettiği rahatsızlığı belli etmemeye çalıştı ama başaramadı. "Üstümü değiştirecek enerjim kalmadı."

"...Yorgun görünüyordun."

Çenesinde bir kas kıpırdadı, söylemeye başladığı şeyi tutmaktan kaynaklanan bir esneme.

Kapıya doğru yöneldi. Konuyla ilgili başka bir şey söylemeyeceğini ya da konuyu kabul etmeyeceğini düşündüm.

Ama sonra odanın iki süslü aynasından birine yöneldi, aynadaki yansımasını incelemek için durakladı, göğsündeki izlerin en büyüğünü daha net görebilmek için ceketini ve gömleğini aşağı çekti.

Baktığını fark etti. Gözlerini yansımasından ayırmadan, "Altı yaşındayken beni neredeyse öldüren bir hastalığa yakalandım. Bir büyü ya da düşman bir saray tarafından yemeğime karıştırılan nadir bir zehirden şüpheleniyorduk ama bunu hiçbir zaman tam olarak çözemedik. Doktorlar hastalığı vücudumdan atmak için her şeyi denediler. Herhangi bir etkisi varmış gibi görünen tek şey kan almaktı. Bu yara izlerinin ilk sırası oradan geliyor."

"...Peki ya diğerleri?"

"Uzun süre yalnız kaldıktan sonra onları kendim oydu. Ateşli bir panikle uyandım ve odamın dışındaki koridorda sergilenen tören bıçaklarından birini kaptım. Hiçbirini hatırlamıyorum ama hizmetkârlardan bazıları beni bu kadar çabuk bulmasaydı muhtemelen o gece kan kaybından ölecektim."

Bu, sırtındakilerin neden daha dağınık olduğunu açıklıyordu; oraya o kadar kolay ulaşamamıştı.

"Parlak bir ışığın onları endişe verici durumum konusunda uyardığını iddia ettiler, ancak bunu da gerçekten hatırlamıyorum."

"Bir ışık... senin büyü mü?"

Başını salladı. "Sanırım. Bu olaydan sonra ilk kez ortaya çıktı."

"Yani doğuştan bunun belirtilerini göstermiyor muydunuz?"

Başını iki yana salladı.

"...Ama duyduğuma göre sen doğuştan bir büyü kullanıcısıymışsın. Hem de efsanevi bir efsane."

"Krallığımdaki herkese de böyle söylendi. Belki de gerçek budur; belki de her zaman içimdeydi, sadece bu enfeksiyon ve ateş gibi bir şeyin onu tetiklemesini bekliyordu. Emin değilim. Sadece o gece garip bir şey olduğunu biliyorum." Parmaklarını solgun saçlarında gezdirdi, büyü avucunu usulca aydınlattı ve saç tellerinin ay ışığında don gibi parıldamasını sağladı. "Hâlâ bazen kâbuslar görüyorum," dedi. "Anlam veremediğim şekiller. Göğsümü ve sırtımı kaplayan kan. Ben uyanana kadar adımlı söyleyen bir ses."

"Kulağa... korkunç geliyor." Yansımalarımız yan yana gelene kadar yaklaştım.

Kararlı bakışlarını aynaya sabitlemeden önce yarım anlığına bana doğru baktı. "Onlar sadece kâbus. Gerçek olmadıklarını biliyorum."

Saklamaya çalışmasına rağmen sesindeki üstü örtülü korkuyu duyabiliyordum. Kabusları ve çocukken biriktirdiği diğer tüm yaralar hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordum ama onu bunları yeniden yaşamaya zorlamak ya da bunlardan herhangi birini merak ettiğimi yüksek sesle itiraf etmek istemiyordum.

"...Gidip kuzenimi bulmalıyım," dedi. "Onu uzun süre gözetimsiz bırakmak asla iyi bir fikir değildir."

Onu tutmak için yeterince hızlı bir bahane bulamadım. Ayrıca muhtemelen haklıydı da; Zayn'in nasıl bir belaya bulaştığını sadece Tanrılar biliyordu.

Aleks aynadan uzaklaşmadan önce son bir kez tereddüt etti. İfadesini okumak zordu, söyleyebileceği binlerce farklı şeyi ima ediyordu. Ama sadece omzuma doğru başını salladı ve bana "Dikkatli ol. Yara çok derin."

"İyi olacağım."

Bir dakika sonra gitmişti.

Zekice, bandaja tekrar dokundum. Altındaki ağrı neredeyse tamamen . Her zamankinden daha fazla ikna olmuşum.

büyüsü. Yorgunluğu göz önüne alındığında, özellikle de bu sarayı çevreleyen koruyucu büyülerin ağırlığı altında bunu yapmak son derece zor olmalıydı.

Aveline iki gün demişti. İki gündür uyuyordum. İki gündür buradaydı, beni rahatlatıyor ve izliyordu. Ve şimdi de beni iyileştirmeye çalışıyordu.

Ama bu odanın içindeydi.

Dışarıda, ayrı dünyalarımızın baskıları bekliyordu ve ağırlıklarının inşa etmeye başladığımız kırılgan ateşkesi ezmekle tehdit ettiğini şimdiden hissedebiliyordum.

Chapter Twenty-Eight

Nova

"ASLINDA İKİ KILIÇ VAR," DEDİ AĞABEYİM BENİ YÖNLENDİRİRKEN, Aleksander, Zayn ve Thalia dar bir koridorda ilerliyor, koridorun sonunda bir dizi çift çelik kapı bulunuyordu. Hayalet omzuma tünemiş, uzun gövdeli, keskin pençeli ve tüylü kanatları olan küçük bir ejderha şekline bürünmüştü. Red, sarayın diğer tarafındaki salonda kalmıştı ve orada, başlangıçta başarısız bir şekilde bana yutturmaya çalıştığı bol miktarda unlu mamul için istekli bir tat testçisine sahip olmaktan heyecan duyan Aveline tarafından üzerine titreniyordu.

"Luminor'un bir muadili var, *Grimnor*," diye devam etti Bastian, kapıların önünde durup parmaklarını kapılara kazınmış girdaplı desenlerin üzerinde gezdirerek. "Her iki kılıç da aynı ilahi el tarafından yapıldı. Her ikisi de bir zamanlar kendi dünyalarının ilk Vaelora'sına aitti. Kılıçlar her türlü büyüyü yönlendirir, ancak güçlerinin en önemli yönü Ekinoks'taki Aetherstone'u yönlendirme yetenekleridir - ancak gücünü kontrol etmeye tam olarak *nasıl* yardımcı oldukları konusunda rivayetler farklıdır."

Zayn, "Her iki dünyayı da desteklemeye yetmeyen bir güç olduğunu iddia ediyorsunuz," dedi.

"Binlerce yıldır da öyle olmadı. Artan nüfus ve büyüye artan bağımlılık ilk suçlulardı ve daha sonra, bu şeyler dengelense bile, asla tam olarak iyileşmedi."

"Belki de dönüş onu daha da zayıflattığı içindir?" Zayn, gergin havaya rağmen her zamanki rahat tonuyla konuşarak düşündü

geri kalanımıza. "Paylaşmaya çalışırlarsa böyle olur, değil mi? Dünyalardan biri en başından beri açgözlü olmalıydı, o zaman şimdi bu karmaşayla uğraşıyor olmazdık."

Bastian bu konuda bir yorum yapmadı, ellerini önümüzde duran kapıların üzerinde gezdirmeye devam etti, görünüşe göre ayrıntılı bir mühürleme büyüsünü bozmaya çalışıyordu. Onun sessizliğiyle birlikte gerginlik daha da arttı ve üzerimize ağır, kaşındırıcı bir battaniye gibi çöktü.

Işık Bekçileriyle olan bağlantılarına rağmen, ağabeyim Zayn ve Aleksander'ın bize eşlik etmesine ve kılıçlar ve onları çevreleyen efsaneler hakkında daha fazla şey öğrenmelerine geçici olarak izin vermişti - çoğunlukla benim ısrarım üzerine.

Ancak Thalia onların varlığı konusunda daha az hevesli görünüyordu. Gerçek duygularını uğraşacak biri olmadığından, yürüyüşümüzün büyük bölümünde ikisine hançer gibi bakıyordu. Zayn bu durumdan habersiz görünüyordu; Aleksander da ona ters ters bakıyordu.

"Bu dönüşlerden kaç tanesi kaçırıldı?" Ben sordum.

"Deşifre ettiğimiz kayıtların çoğuna göre, Aetherstone'un büyüsünün olması gerektiği gibi bize doğru dönmediği o kader anından bu yana beş yüz doksan altı yıl geçti," dedi Thalia, kardeşime yaklaşıp, ellerinin hareketlerini Zayn ve Aleksander'ın görüş alanından koruyacakmış gibi pozisyon aldı.

Sonunda Bastian'ın izini sürdüğü ve dokunduğu oymalar hafif bir gümüş ışıltısıyla parlamaya başladı.

Turkuaz bileziğim onlar gibi titredi. Ancak tepkiyi çok fazla merak edemedim dikkatim dağıldı, çünkü kapılar birbirinden ayrıldı ve diğer tarafta büyük bir oda ortaya çıktı.

Phantom omuzlarımın arasında endişeyle ileri geri zıplıyor, arada bir uzun boynunu uzatıyor, havayı temkinli bir şekilde kokluyor ama hemen geri çekiliyordu. Cesaretimi toplayıp diğerleriyle birlikte içeri adım atarken bir elimle kıpırdayan bedenini sıkıca kavradım ve onu sabit tuttum.

Oda o kadar soğuktu ki nefesimi göremediğime şaşırdım. Duvarları koyu renkli ahşap panellerle kaplıydı; zemini pürüzsüz, yansıtıcı taştandı; ve mekânın ortasında, cılalı metalden bir kaidenin üzerinde havada asılı duran iki kılıç vardı.

Onlara cesaret edebildiğim kadar yaklaştım ve bir metre kadar ötede durdum. Görebildiğim kadarıyla onları tutan hiçbir şey yoktu, öylece yüzüyorlardı,

görünmeyen bir el tarafından yavaşça döndürülüyor.

Phantom bana daha da yaklaşarak pullu bedenini boynuma sardı. Pençeleri saçlarımın dalgalarına takılıyordu, ancak dolanmasının neden olduğu acı verici çekmeye kayıtsızdım.

Düşünebildiğim, görebildiğim, hissedebildiğim ve duyabildiğim tek şey önümdeki iki kılıçtı. Zayıf, kadim bir güçle uğulduyor, rüzgârın su üzerindeki fırçası gibi tenime fısıldıyor, içime yayılan huşu dalgaları gönderiyorlardı.

Luminor hatırladığım kadar güzeldi. Odanın alçak ışığında özellikle parlak görünüyordu, geniş kılıcı soluk altın ve yumuşak mavi tonları arasında gidip gelen bir parıltıyla hafifçe titreşiyordu. Kabzası cilalı ay taşından yapılmıştı, sade ama zarif bir muhafazası vardı, iç içe geçmiş altın iğleri koruyucu ışık huzmelerini andırıyordu. Narin ama güçlü; insanın kolunun ağırlıksız bir uzantısı gibi hissedeceğini hayal ettiğim türden bir silah.

Grimnor daha belirgin bir ağırlıkla asılı duruyordu. Güzelliği farklı bir türdendi; ürkütücü, ağır, inatçı. Luminor'un ışık yaydığı yerde, Grimnor ışığı emiyor, daha dar olan kılıcını zaman zaman dumanlı beyaz bir enerjiyle yuvarlanan derin, kadifemsi bir siyah tonuna boyuyor gibiydi. Kabzası obsidyenden yapılmış gibi görünüyordu ve Luminor'un ışığı üzerinde gezindiğinde parıldayan kırmızı bir değerli taşın damarlarıyla işlenmişti. Muhafız minimaldi, bana ejderha kanatlarını düşündüren cilalı siyah metalden pürüzlü bir parlama.

"İkisi de burada." Sesim kısılmıştı. Göğsümde yükselen hürmet duygusunu tam olarak açıklayamıyordum ama sanki tanrıların yüzlerine bakıyormuşum gibi hissediyordum.

"Evet," dedi Thalia. "Luminor yedi yıl önce, istemeden de olsa senin sayende elimize geçti; bu diyarın çok gecikmiş bir şansıydı. Grimnor ise yüzyıllar önce Calista'nın ölümünden beri burada."

"...Calista?" Hemen zihinsel olarak Orin'le birlikte en son durduğum tapınağa geri döndüm. "Argoth'un karısı ve kraliçesi mi demek istiyorsun?"

Thalia bana, "Hiçbir zaman gerçekten evlenmediler," diye bilgi verdi. "Ve o asla bir kraliçe olmadı."

"Birbirlerine aşık olmalarına rağmen," diye ekledi Bastian.

Zayn duvara yaslanmış bir bankın kıpkırmızı minderlerine yerleşti ve kolçağa yaslanarak bir kral edasıyla

bir performans izlemek.

Aleksander ona alaycı bir bakış attı.

Elarithian lordunun gösterisinin yanında eğlenmek için yiyecek ve içecek çağırmasını bekleyerek kaşlarını kaldırdım.

Ama Zayn sadece omuz silkti ve "Belli ki burada uzun bir hikâye var" dedi. Kardeşime doğru bir el sallayarak onu devam etmesi için teşvik etti.

Bastian yavaşça başını salladı ve başlarken yüzen kılıçlara baktı. "Calista, yüzlerce yıl sonra Nova gelene kadar Noctaris'te doğan son Vaelora'ydı. Onun muadili Lorien Blackvale'di, Soltaris'te yürüyen en güçlü Işık büyüsü kullanıcılarından biriydi. Hatta bazıları Lorien'in bir insandan daha fazlası olduğunu ve aslında bir ölümlü ile bir tanrının çocuğu olduğunu söylüyor. Ancak kalbi yeterince insandı çünkü Calista'ya aşık olmuştu.

"Bu ikisinden önce, Vaelora her zaman bekâr varlıklardı. Hem gelenek hem de ilk Vaelora ile eski tanrıların kendileri arasında yapılan büyülmü anlaşma gereği sadece görevlerine bağlıydılar. Katı hedeflerle yetiştirildiler: Başka kimseye bağlanmadan yetişkinliğe ulaşmak, büyülerinde ustalaşmak ve büyü ve kendi kılıçlarını kullanarak Ekinoktial Dönüşü gerçekleştirmek için meslektaşlarıyla birlikte çalışmaya hazır olmak. Dönüşümden sonra beklenti fedakârlıktı."

"Fedakârlık mı?" Bu kelime dilime ağır geldi.

"Luminor ve Grimnor'un bir başka görevi," dedi Bastian. "Vaelora ritüel olarak kendilerini kılıçlara sapladığında, taşıdıkları büyü bedenlerini terk eder ve sonunda doğacak bir sonraki çiftin ruhlarına girmenin yolunu bulurdu ve böylece döngü devam ederdi."

"*Bu ikisinden önce* demiştiniz," dedi Aleksander. "Yani Calista ve Lorien'in beklentileri karşılamadığını tahmin ediyorum?"

Thalia, "Bu en hafif tabirle," dedi.

Bastian başını salladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Geleneksel Dönüş'ü terk etmelerini öneren ilk kişi Lorien'di. *Her iki* dünyaya da bir kez daha denge getirmenin bir yolunu aramak istediğini iddia etti ama doğrusu bu, ölümden kaçınma ve Calista'yı kendi bencil arzuları için hayatta tutma girişimiydi."

"Calista da bu plana uyuyormuş gibi yaptı," dedi Thalia, "çünkü o da Aetherstone'un büyüsünü bozmak istemiyordu. İsteksizliğinin *Lorien'e* duyduğu sevgiyle hiçbir ilgisi yoktu, her ne kadar onu böyle olduğuna inandırmış olsa da."

"Argotha olan aşkıydı, değil mi?" Zayn tahmin etti.

Belki de hayal gücümün etkisiydi ama bu sözler üzerine oda kararmış gibiydi, her iki kılıç da asılı durdukları yerde sallanmaya başladı. Özellikle Luminor huzursuz görünüyordu, kılıcı Zayn konuştuktan sonra birkaç dakika boyunca titremeye ve parıldamaya devam etti.

"...Evet," dedi Thalia, başı Zayn'e doğru eğilirken göz ucuyla Luminor'u izleyerek. "O ölümlü, büyüsüz kralı o kadar çok seviyordu ki, Aetherstone'un gücünü Noctaris'e vermeyi reddetti çünkü bu ilişkilerinin sonu anlamına gelecekti."

"Taş ondan uzaklaştığında dünyalara ne olur?" Bilmek istedim. "İşler hala amaçlandığı gibi işlerken yani."

Bastian, "Ölüm benzeri bir uyku o dünyalarda yaşayan her şeyi ele geçirir," dedi. "Bir çeşit *kış uykusu*. İçindeki ruhlardan bazıları korunur ve büyü değişip yeniden uyanma zamanı geldiğinde yeniden canlanırdı; diğerleri aradaki zamanda yok olurdu; ve seçilmiş birkaçının da hemen karşı dünyaya aktarıldığına, orada da yaşama fırsatı verildiğine inanılırdı... gerçekten de üzerinde çalışılacak ilginç bir şey, eğer isterseniz-"

"İlginç ama şu anda vaktimiz olan bir konu değil," diye araya girdi Thalia.

Bastian ona mahcup bir bakış attı. Kardeşimin gerçekleri ve rakamları anlatmaya başlamasına ilk kez engel olmadığı izlenimine kapıldım. Ancak aceleyle susturmasına rağmen, ametist gözlerinde nadir görülen bir sevgi pırıltısı var gibiydi - sanki bunun için zamanımız olmasa bile onun coşkusuna hayranlık duyuyordu.

Aralarındaki ilişkiyi, kardeşimin benim dışımdaki herkesle olan ilişkisini kısaca düşündüm. Kaçırdığım her şeyi. Kalbim göğsümde kararsızca atıyordu, hâlâ onun hakkında ne hissedeceğimden ve kaybettiğimiz zamanı telafi etme fikrinden emin değildim.

"Her neyse," diye devam etti Thalia, "Lorien Calista'nın ölümlü krala olan aşkını keşfettiğinde, kıskançlık krizine girerek onu öldürmeye çalıştı. Calista ağır yaralandı ama kaçtı ve bu saraya sığındı. Burada son büyüsünü de dökerek bu bölgenin etrafında koruyucu bir koğuş oluşturdu. Kısa bir süre sonra öldü.

"Onun ölümüyle birlikte, zaten gecikmiş olan Dönüş daha da... *kalıcı olarak gecikti* - ama burada yaptığı büyüler devam etti ve sarayın ve güneyindeki kraliyet şehrinin

nispeten normal bir durum. Ancak bunun dışında kalan Aşağı, o zamandan beri yok olmaya devam ediyor - her ne kadar hiçbir şey gerçekten *ölmese* de. Gölgeleleri, hayaletleri, alevlerle dolu şehirleri gördünüz... bunların hepsi bir zamanlar var olanın gölgeleleri. Hepsi Calista'nın umutsuz son büyüleriyle ayakta kaldı ve bir gün gerçekten eski haline dönebileceği umuduyla ona hizmet edenlerin daha zayıf büyüleriyle zaman zaman desteklendi."

"Onarılabilir mi?" Zayn sordu.

"Buradaki insanlar bundan şüphe etmeye başlamıştı," dedi Bastian. "Nesiller boyunca hiçbir Noctarisan çocuğu Vaeloran işaretiyle doğmamıştı - ta ki Nova yirmi beş yıl önce burada doğana kadar."

"Neden bu kadar uzun sürdü acaba?" Zayn düşüncelere daldı.

Aleksander, "Bu dünyanın nüfusunun çoğu şu anda donmuş, ölümsüz bir durumda," diye belirtti. "Yani böyle bir çocuğun doğması için çok fazla fırsat olmadı, değil mi?"

"Bu doğru. Ama..." Bastian sanki lanetli ve şeytani bir şeyden bahsetmeye hazırlanıyormuş gibi duraksadı - sadece adını duymakla bile kendine bir yer edinebilecek kötücül bir şey. "Lorien Blackvale'in de bunu etkilemiş olabileceğine inanan pek çok kişi var. Hâlâ dışarıda bir yerlerde, Noctaris'in bir daha uyanmaması için elinden geleni yapıyor; böylece Calista'nın ve geldiği dünyanın ona yalan söylediği ve onu reddettiği için sonsuza dek acı çekmesini sağlayarak intikam alıyor."

"Yani o ölümsüz, öyle mi?" diye sordum.

"Bir anlamda," dedi kardeşim. "Vaelora'ya her zaman daha uzun ömürler bahşedildi, tıpkı onlara ve davalarına hizmet edenler gibi - senin *Aetherkin* olarak bildiğine inandığım kişiler."

"Aetherkin... Orin gibi mi?"

"Evet. Onun gibi," dedi Thalia, sesi birdenbire tuhaf bir şekilde gerilmişti.

"Lorien'in uzun ömrünün çok daha fazla olduğuna inanılıyor, Ancak," dedi Bastian, bir elini Thalia'nın koluna koyup hafifçe sıkarak, "cinayet girişimi sırasında Calista'dan çaldığı bir yetenek sayesinde. Luminor vücudunu deldiğinde ondan büyü akıttı; Dönüş'ten sonra kılıcın gerçekleştirmesi gereken kurbanın bir bozulması. Diğer varlıklara ve nesnelere sahip olma yeteneği, diğer sihirli yeteneklerinin yanı sıra Lorien'e yerleşti. Ve kendi büyüyle birleştiğinde, iddiaya göre bu onun diğer insanları kalıcı bir şekilde ele geçirebilmesini sağlıyor.

"Yüzyıllardır ölümden kaçarak bir bedenden diğerine atladığına inanıyoruz. Ve hizmetkârları da ona yardım etmek için ellerinden geleni yapmaya devam ediyor.

Aşağıdakilerimiz daha da aşağıya ezilirken Yukarıdakileri daha da yukarıya çıkarma arayışında."

"Hizmetkârları... Işığın Koruyucuları mı demek istiyorsun?" Daha önce avluda yaptığımız konuşmayı hatırlayarak sordum.

Başını salladı. "Aetherkin olarak başladılar, kadim anlaşmaların emrettiği gibi sadece Vaelora'ya yardım etmek için. Ama yıllar içinde bir şekilde onları daha da güçlendirdi ve şimdi... şey, şimdi tam olarak ne kadar güce sahip olduklarını söylemek zor."

"Eğer iddia ettiğin gibi bu ölümsüz iblisle işbirliği yapıyorlarsa, bunu gizlemek için olağanüstü bir iş çıkarmışlar demektir," dedi Zayn, sözlerine şüphecilik karışmıştı.

Aleksander bu ihtimalden daha da rahatsız olmuş görünüyordu ama hiçbir şey söylemedi. Birkaç dakika boyunca başka kimse de bir şey söylemedi.

Kılıçlar uğuldamaya ve dönmeye devam ederken Thalia ve kardeşim sanki hasar olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi altlarındaki platformun etrafında döndüler. Zayn gözlerini kapatıp sıraya yaslandı. Aleksander kılıçları sert bir izliyor, Luminor'un parıltısı değişirken bile gözünü kırpmıyordu sert yüz hatları üzerinde.

Phantom omzuma tünediği yerde kıpırdanarak boynuma yaklaştı. Minik, iğne gibi keskin dişlerle dolu ağzı kulağımı buldu ve beni içine düştüğüm sersemlikten kurtarmak için şefkatle ısırdı.

Biraz düşündükten sonra, kafamda dönüp duran sayısız soru arasından bir soruda karar kıldım ve sessizliği bozdu: "Argoth... ona ne oldu?"

Şaşkınlıkla ilk cevap veren Zayn oldu, gözleri fal taşı gibi açılarak, "Yaşıyordu. Evlendi ve en az bir çocuğu oldu."

"Lorien onu öldürmedi mi?"

Zayn omuz silkerek, "Calista olmadan yaşamak daha kötü bir cezaydı sanırım," dedi.

"Ama yaşadığını nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü ben onun soyundanım," dedi Aleksander sessizce. "Gerçi memlekette ondan pek bahsetmezdik -tüm bu karışık tarih doğruysa, biraz daha netleşen nedenlerden dolayı."

Sözcükleri ve tüm bunların içerdiği anlamları düşündüm. "Yani sevdiğinden başka biriyle evlendi..."

"Hafızam beni yanıltmıyorsa Kraliçe Elowen," dedi Zayn. "Oğullarının adı da Arius'tu." Bana o çapkın sırtışlarından birini gösterdi. "Gerçi ben

Tarih derslerimin çoğunda gerçekten dikkatimi veriyorum, bu yüzden benden herhangi bir alıntı yapmayın."

"...Sanırım zorunluluktan bir varis," diye düşündüm. "Çünkü Eldris'te dolaşan tüm hikayeler sadece Calista'dan ve *ona* olan büyük aşkından bahsediyor. Bu aşk hakkında yazılmış şiirler ve şarkılar bile var ve bu dünyaya inşa edilen yollar... onlar da onun için değil miydi?"

"Evet," diye onayladı Bastian. "Onları Calista'nın bedenini kurtarmak ve onun dünyasını kurtarmak için elinden geleni yapmak amacıyla inşa etti ama çabaları, evlenip krallığı için bir varis üretmesi gerektiği politikasıyla engellendi ve söz konusu çabalar ölümünden sonra daha da aşıldı. Zamanla, aşklarının ve yarattıkları yolların gerçek hikayesi düşmanları tarafından çarpıtıldı ve yeniden yazıldı."

"Ve sonunda, Işığın Koruyucuları bu dünyadan Cehennem olarak bahsetmeye başladılar ve böylece Cehennem oldu," diye ekledi Thalia. "Vaelora'nın ve buradan gelen Aetherkin'in güçleri göz önüne alındığında, Yukarı'nın sakinlerini Noctaris'in yalnızca karanlık ve ölüm dolu bir yer olduğuna ikna etmek yeterince kolaydı."

Bastian, "Gerçekte büyücülük, Yukarıdakilerin bildiği Işık büyüsü olan luxmancy'den daha kötü değildir," dedi. "Büyünün her iki tonu da büyük iyilik ve büyük kötülük kapasitesine sahiptir. Sadece dünyaları dengelemek için *farklıdır*lar. Ama Işık Bekçileri ve hizmet ettikleri kişi dengeyle ilgilenmiyor. Noctaris'i düzgün bir şekilde gömmek için onu ve büyüsünü şeytanlaştırmaları gerekiyordu, bu yüzden de öyle yaptılar. Argoth'un yarattığı yollar ölüme giden yollar olarak bilinmeye başladı ve sonunda, Aşağı'nın kayıp ruhlar için bir yerden başka bir şey olduğuna dair tüm inançlar önce tarihe, sonra efsaneye ve en sonunda da zar zor inanılan bir efsaneye dönüştü."

Tüm bu yeni bilgilerin ağırlığıyla sersemlemiş bir halde yanlarına gittim ve Zayn'in yanına oturdum. Phantom kucağıma düştü, yüzünü göğsüme bastırabilmek için çapraz kollarımın altına girdi. Zayn bir elini dizime koyarak rahatlatıcı bir sıkışma teklif etti.

"Ölüme giden o yollardan birine girmenin bir yolunu bulmam *yıllarımı* aldı," dedim dikkatimi tekrar kardeşime çevirerek. "İlk etapta neden bu dünyadan uzaklaştırıldığımı hala anlamıyorum. Daha önce bunun bizi korumak için olduğunu söylemiştin ama..."

"Evet. Çünkü sen doğduğunda, büyüün başlangıçta yarardan çok zarara neden oldu - dünyamızın bu küçük bölümünde kontrol altına alınamayacak kadar fazlaydı. Her türlü hayalet ve gölgeyi kendine çekiyordu,

ve ondan beslenmeye çalışırken akıllarını kaybeden çok daha kötü yaratıklar. Bu yüzden Orin seni yukarıya götürdü ve büyük buraya gelip kılıcını ve tacını geri alacak kadar dengelenene kadar seni güvende tutacağına söz verdi."

Orin'in benim için yaptığı bilezikleri kavradım ve gözlerimi söz konusu kılıca doğru kaldırdım. Grimnor güçlerimi dengelememe ve daha fazla yönlendirmeme yardımcı olacak mıydı?

Ağabeyimin bakışları benimkileri takip ederek uzunca bir süre kara kılıcın üzerinde durdu ve yüzünü bana doğru eğerek şöyle dedi: "Onu kullanman gerekiyor. Ve onun aracılığıyla büyüü bir kez daha lehimize çevirmek için."

İnanılmaz derecede ağır görünüyordu. Yine de, en azından o anda, onu kullanmayı hayal etmemek imkansızdı. Ellerimi onun güzel, ısıtılı kabzasına doladığımda neler olacağını merak etmemek imkansızdı...

Ne yaptığımın farkına varmadan kendimi ayağa kalkmış, kılıçlara doğru ilerlerken ve üzerinde durdukları kaidede diz çökmüş buldum. Phantom omzuma yapıştı, vücudunun büyük kısmı sırtıma yaslanırken endişeyle kılıçlara bakıyordu.

Kaidenin yüzüne kazınmış kelimeler vardı. Parmaklarımı üzerlerinde gezdirdim, okuyamadığım bir dilde bir mesaj olduğunu hissettim ve çok geçmeden fark ettim...

Buradaki sembollerden bazıları benim turkuaz bileziğime çizilenlerle aynıydı.

Ve o bilezik bileğimde hafifçe titremeye başlamıştı.

"Bu dünyayı kurtarmak için kılıcı kullanabileceğini sana düşündüren nedir?" Zayn de ayağa kalkarak sordu. "Büyüsünü hassas bir şekilde kontrol altında tutma konusunda pek de iyi bir geçmişi yok." Boğazını temizleyerek, "Alınmayın Prenses," diye ekledi.

"Alınmadı," dedim dikkatim dağılmış bir şekilde, parmaklarım hâlâ kaidenin tuhaf sözcüklerini izliyordu.

"Peki bunu neye karşı kullanmaya çalışıyor olabilir, gerçekten?" Aleksander sordu. "Işığın Koruyucuları'nın bu Lorien figürüyle işbirliği içinde olduğunu iddia ediyorsun; kılıcı ve onu manipüle etmek için gereken büyüü nasıl kullanacağını bulsa bile, Aetherstone'a ulaşmayı kolaylaştırmayacaklarını tahmin ediyorum."

"Evet." Bastian'ın sesi dile getirilmemiş binlerce endişeyle yüklü gibiydi ama yine de inatla devam etti: "Aslında Bekçiler burayı şiddetle koruyorlar ve yüzyıllardır da koruyorlar - muhtemelen Lorien'in emri altında. Ne yazık ki bu da karşılaştığımız savaşın diğer kısmı. Onları geçemeyiz

koruyucu hatlar. Ya da en azından Nova gelip bize düzgün bir orduyu yeniden diriltme şansı verene kadar bunu yapamazdık."

Bakışlarının değiştiğini hissedebiliyordum, bana doğru bastırıyordu, umutla ağırlaşmıştı. Beklentilerle. İçime dolmaya çalışan şüpheye karşı gözlerimi kapattım ve elimi kaideye dayadım. Parmak uçlarımda altındaki kelimelerin verdiği his -her ne kadar deşifre edemesem de- beni sakinleştirdi. Bilekliğimdeki titremeyi de çabucak yatıştırdı. Sanki boncuklarında uyuyan güç her neyse, onu bu odanın merkezindeki güçle yeniden bir araya getirmemi bekliyormuş gibiydi.

Bastian, "Erebos'un dışında yaptığınız şey hayret verici olmaktan başka bir şey değildi," diye devam etti. "Bu dünyaya *hayatı* geri getiriyorsunuz. Hepsine değil, hayır, ama gücün yüzyıllardır bizi Nerithys'e, yani Aetherstone'un bulunduğu bölgeye girmekten alıkoyan güçleri alt edebilecek bir ordu kurmamıza yardım etmeye yetecek."

Zayn onlara, "O varlıkları ölümden kendi başına diriltmedi," diye hatırlattı.

"Ve Vaelora'dan her zaman iki tane vardı, dememiş miydin?" Aleksander ekledi. "Ama şimdi Nova'dan başka bir tane daha var mı?"

Thalia'nın cevabı sertti. "Bildiğimiz kadarıyla yok."

"Peki Luminor'u kim kullanacak? Taşı yeterince kontrol edebilmek için ikisine de ihtiyacınız yok mu?"

Bu kez Thalia cevap vermedi; sorular havada bir fırtına bulutu gibi asılı duruyordu, yüklü ve ağırdı ve kırılmayı bekliyordu.

Aramızda görünmez ama çok net bir çit yükseliyor gibiydi. Yavaşça durdum, omzumun üzerinden baktım ve her iki taraftaki yüzleri inceledim.

Aleksander kılıcına bakıyordu, gözleri kılıcın ışığında parlak bir altın tonunda parlıyordu ve şöyle dedi: "Bu kılıç bana çocukken hediye edilmişti. Ağırlığını, büyüünü biliyorum ve potansiyel olarak onu kullanabilirim... ama bunu yapmak muhtemelen dünyanın ve krallığının yönetiminin sonu anlamına gelecekken neden ona -ya *da sana*- yardım edeyim?"

Sözlerindeki soğuk hesaplama canımı yaktı. Ama haklı olduğunu inkâr edemezdim; daha önce ben de kendime aynı soruyu sormuştum. Birbirimizi öldürmek istememe yolunda kaydettiğimiz onca ilerlemeye rağmen, hoşumuza gitse de gitmese de düşman kalmaya mahkûmmuşuz gibi görünüyordu.

Thalia soğukkanlılıkla, "Senden ödünç aldığı güç her neyse, ona yapmayı öğreteceğiz," dedi. "Bir kez güçlendikten sonra sana ihtiyacı kalmayacak."

Kendisiyle aynı hizayı paylaşan diğer sihir kullanıcılarıyla güçlerini düzgün bir şekilde uygulama şansı."

"Sence Taş'ı kendi başına çevirebilir mi?" Zayn sordu.

"Arkasında bir orduyla, evet. Eski yöntemler çoktan öldü, anlaşmalar bozuldu, yasalar unutuldu ve şimdi bunun lehimize işlemesini sağlamaya niyetliyiz."

Hem Zayn hem de Aleksander itiraz etmeye başladılar ama kardeşim onları kesti.

Kapalı.

"Bunu gerek olduğunu pek sanmıyorum," dedi sesi alçak ve doluydu

"Ama ikiniz bu sarayda sayıca çok üstünsünüz. Bu yüzden bize isteyerek yardım edip etmeyeceğiniz pek de önemli değil."

Bunun üzerine konuşma tartışmadan başka bir şeye dönüşmedi.

Arkamdaki gürültüyü elimden geldiğince engelleyerek kılıçlara döndüm.

Grimnor'a bakarken, Luminor ona her yaklaştığında nasıl parladığını izlerken, düşüncelerimin içine sessizce, endişeyle bir çözüm sızdı. Belirsizliklerle dolu olsa da bariz görünen bir çözüm. Bunu yüksek sesle söyleyecek cesareti toplamak birkaç dakikamı aldı.

Sesimi tartışmaların üzerine yükselterek, "Lorien'in yapmak istediğini iddia ettiği gibi iki dünyayı *dengelememiz* mümkün değil mi?" dedim.

Tartışmalar yavaşlayarak durdu, sessizlik odanın üzerine bir kar örtüsü gibi çöktü ve neredeyse ürkütücü olacak kadar derin bir sessizlik yarattı.

"Gerçekten böyle bir şey yapmaya kalkarsak ne olur?" Soğuk sessizliğin içinde Grimnor'un karanlık kılıcındaki yansımamı inceleyerek söyledim. "Her iki dünya da bir zamanlar olduğu gibi birlikte var olabilir mi?"

"Bu şekilde var olmalarının üzerinden binlerce yıl geçti" derken kardeşimin sesindeki kaş çatma ifadesini duyabiliyordum.

"Evet, ama Aleksander ve ben geçtiğimiz hafta boyunca etrafımızdaki şeyleri dengelemek ve hayatı bir *araya* getirmek için güçlerimizi birlikte örmeyi başardık. Hem de gerçekten denemedim." Bakışlarımın Işık Kralı'na doğru kaymasına izin vermeden önce kendimi destekledim. Beni kuşkulu ve meraklı bir ifadeyle izliyordu.

Kendimi toparladım ve devam ettim. "Bunun bir anlamı olmalı, değil mi? Vaelora efsanesi ve onlarla ilgili her şey o kadar çok çarpıtıldı ve yeniden yazıldı ki... belki de bir seferde sadece bir dünyanın hayatta kalabileceği iddiası da başka bir yalandır."

Thalia sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi, "Noctaris sonsuz ölüm ve lanetten bir nefes uzaklıkta," dedi. "Şimdi deney yapmanın zamanı değil."

Dişlerimi sıkarak verdiğim yanıtı yuttum. Sözlerimiz birbirinin etrafında daireler çizmeye mahkûm gibiydi. Bunun yerine harekete geçmek için yarım aklım vardı - kılıçları kapmak ve odadan fırlamak için. Ama kılıçlara doğru uzanmaya başladığımda üzerime soğuk bir basınç dalgası yayıldı, kolumdaki tüyler diken diken oldu ve kaslarımı hareketsizliğe itti.

"Onları koruyan ve güçlerini bastıran bir kalkan var," diye açıkladı ağabeyim. "Onu ortaya çıkarmadan önce Grimnor'un sihrin üzerinde yaratacağı tam etkiyle başa çıkmaya hazır olduğundan emin olmalıyız; aksi takdirde, senin doğumunu takip eden aynı tehlikeli duruma düşebiliriz."

Potansiyel olarak *her şeyi* değiştirecek o kadar çok güç vardı ki... ama yine de ulaşamayacağım bir yerde duruyordu, o kadar yol kat ettikten sonra bile. Hayal kırıklığına uğramış bir halde etrafıma bakındım - başka hangi cevapları bulmayı umuyordum, emin değildim.

Kapıda nöbetçiler olduğunu fark ettim.

Muhtemelen Aleksander ve Zayn'ın Luminor'a ulaşmak için herhangi bir şey denemeye karar verme ihtimaline karşı - ama sanki onlar da beni kafeslemek için oradaymışlar gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Kendimi kapana kısılmış hissettim. Etrafımda dönen garip bir güç ve umutsuzluk karışımıyla köşeye sıkışmıştım.

"Büyüne tam olarak adım attığında, Grimnor senin olacak," diye güvence verdi ağabeyim, "bir taç ve bu saraydakilerin ve onun için savaşanların sadakatiyle birlikte."

"Bunu almak için ne kadar süre hazırlanmam gerekiyor?"

Thalia, "Hesaplamalarımıza göre bir sonraki Ekinoks'a dört haftadan az bir süre kaldı," dedi. "Bu, Aetherstone'a hem ulaşmak hem de onu manipüle etmek için en kolay zaman -belki de *tek zaman*- ve muhtemelen son şansımız olacak."

Dört hafta.

Dizlerimin üzerine çökme dürtüsüyle savaşıarak başımı öne eğdim.

"Bütün bir kayıp dünyanın kaderini değiştirmeye hazırlanmak için dört haftadan az bir süre kaldı," dedi Zayn inanmaz bir kıkırdamayla. "Yine de baskı yok."

Phantom burnunu çenemin altına sokarak başımı kaldırmamı ve Grimnor'un kılıcının etrafında dönmeye başlayan gölgeleri görmemi istedi. Sık sık derimden yükselen gölgelere oldukça benziyorlardı.

Luminor'un etrafında dönmelerini izledim, ışık bıçağı aynı nefeste daha parlak parlıyordu, büyüsünün şeritleri daha katı bir şekil alıyordu. Bu şeritler Grimnor'unkilerle çarpıştığında havanın gürlemesini bekliyordum.

Gölgeler, ancak hiçbir şiddet ortaya çıkmadı - sadece açıkça güçlü ama barışçıl bir hassasiyetle dans ederek içeri ve dışarı dokundular.

Dengeli.

Sanki dakikalar önce bahsettiğim plana cevap veriyormuşum gibi. Aydınlık ve karanlık, karanlık ve aydınlık... Bu aşağı âlemde doğmuş olabilirdim ve hiçbir zaman gerçekten yukarıdakine ait olmamıştım...

Ama yine *de iki* diyara *da* bir şey olmasını istemiyordum.

"Taş'ı ve onun yoldan çıkmış gücünü düzeltmek için elimden geleni yapacağım," dedim sessizce ama kararlı bir şekilde, "ama bir dünyayı diğerinin pahasına kurtarmayacağım. Her ikisi için de savaşacağım ya da hiç savaşmayacağım."

Thalia ve Bastian birbirlerine endişeli bir bakış attılar. Zayn hafifçe eğlenmiş görünüyordu.

Üçüne de pek aldırış etmedim, gözlerim otomatik olarak Aleksander'a kaydı.

O da benim izlediğim aynı ışık ve karanlık kıvrımlarını izliyordu. Sanki bir kez daha çocuktuk ve önümüzde inanılmaz derecede yüksekte duran duvarlardaki gölge kuklalarının gösterisinin tadını çıkarıyorduk.

Bakışları yavaşça bana kaydı.

Gözlerinin ardındaki soğuk hesaplamalar devam ediyordu ama altın rengi derinliklerinde yıllar önce beni teselli eden çocuğun izleri vardı. Her şey ne kadar şiddetli bir şekilde bizi ayırmaya çalışıyor gibi görünse de o hâlâ oradaydı.

Başını eğdi, beni inceliyordu ve "Ve ben onunla savaşacağım" derken dünya da onunla birlikte eğiliyordu gibiydi.

Chapter Twenty-Nine

Aleksander

"BURANIN HAVASI DERİMİ İSTEMEME NEDEN OLUYOR," DIYOR ZAYN mırıldandı.

"Bu oldukça dramatik bir çözüm gibi görünüyor," diye cevap verdim, sarayın kuzey avlusunun çevresinden geçen duvarın çatlaklarına bir büyü akımı yönlendirmeye odaklanırken. Bu duvarı sarmaşıklar kaplamıştı ve üzerlerinde solmuş beyaz çiçekler vardı. Işığım çatlakların derinliklerine inip taşın içinden geçerken, duvar altın enerjisiyle parıldadı, o beyaz çiçeklere hayat verdi, boyutlarını iki katına çıkardı ve kenarlarından parlamalarını sağladı.

Zayn, durumumuzdan yakınmaya devam ederken, güneşlenen bir kedi gibi alçak duvarın tepesine uzandı.

Söylediği hiçbir şeye yanıt vermedim ama düşüncelerine katılmadığımı da söyleyemem.

Rivenholt Sarayı'na varışımızın üzerinden beş gün geçmişti ve buradaki koruyucu büyü - Lorien Blackvale'i ve ona hizmet eden herkesi caydırmak için - ciğerlerimiz onu solumak için ne kadar pratik yaparsa yapsın, baskıcı olmaya devam ediyordu. Kemiklerimiz onun ağırlığı altında gıcırıyor gibiydi, sanki

hava bize karşı çalışıyor, kaslarımıza batıyor ve bizi aşağı çekiyordu. Son birkaç sabahı büyülerimizi daha iyi alıştırmak için çalışarak geçirmiştik; en basit bile yönetmek için saatlerce uğraşıştık. Bu boğucu koşullarda çalışmak rahatsız ediciydi ama diğer seçenek

-Esasen bir düşman sarayında işe yarar bir büyü çağırnamamak çok daha kötüydü.

"En azından Rowen ve Farren eğleniyor gibi görünüyor," dedi Zayn. Yan dönmüştü ve avlunun kenarına, iki sadık askerimizin çimenli bir tepeciğin üzerinde uzandıkları yere doğru bakıyordu. Arkalarında yükselen ve ejderha dişleri gibi parıldayan karanlık kuleleriyle göz korkutucu saraya rağmen son derece rahat görünüyorlardı. Hatta Farren tamamen kitap okumaya dalmış gibi görünüyordu.

"Bırakın yapsınlar," diye mırıldandım, odağım hızla sihime döndü. Kemerimden bir bıçak çıkardım ve Işık enerjisini bıçağa aktarmaya başladım, sonra da bunu havada desenler çizmek için kullandım. Bu eski bir konsantrasyon çalışması yöntemi; çocukken öğrendiğim en temel numaralardan biriydi. "Doğru düzgün bir sarayda dinlenmeyeli çok uzun zaman oldu, değil mi?"

Zayn sallanarak oturma pozisyonuna geçti. "...Buranın gerçek bir saray olduğuna inanmakta hâlâ güçlük çekiyorum. Dün akşam Tarnath'a -kraliyet şehrine- girdim, biliyorsun, ve insanlar gerçekten de sanki yukarıdaki herhangi bir şehirmiş gibi işlerine devam ediyorlardı. Bu çok garip; neredeyse evimize dönmüşüz gibi hissediyoruz, ta ki her şeyin kenarına sıkışmış ölü şeyleri hatırlayana kadar."

"Tam olarak ölü değil," diye hatırlattım ona. "Yeterince yakın."
"azından şimdilik."

Gözlerini kaçırdı, kollarını kavuşturdu ve parmaklarını sağ pazusunu çevreleyen dikenli sarmaşık dövmesine vurdu, açıkça bunun tartışmaya değip değmeyeceğini tartışıyordu. Bana sık sık hatırlattığı gibi, genellikle tartışmanın iyi vakit geçirmenin önüne geçmesine izin vermeyi tercih ederdi. Ancak bu sefer kaşları endişeyle çatılmıştı.

Bakışlarımı onunkilere diktim, sorguluyordum.

"...Aynı anda var olamayan iki dünya gibi küçük bir mesele var," dedi.

"Tabii ikisini de dengelemenin bir yolunu bulamazsak."

Bir tereddüt daha. Sonra, "Bunu yapmanın bir yolunu bulamadığımızı varsayalım... O zaman ne olacak?"

Başparmağımı bıçağımın üzerinde gezdirerek bıçağa daha fazla enerji enjekte ettim. Etrafını saran boğucu havaya rağmen hava, derimi karıncalandırmaya ve kollarımdaki tüyleri diken diken etmeye yetecek kadar çatırdadı.

"Bizim dünyamız ya da onların dünyası söz konusu olursa, sence kimi seçer?" Zayn bastırdı.

"İkisi arasında seçim yapmayacak. Zaten bu kadarını ifade etti."

"Korkarım onu buna zorlayacaklar," dedi. "Doğrusu o da bizim kadar sayıca az. Planlarını çoktan kafalarına koymuşlar, *yıllardır* kafalarındalar ve eninde sonunda onları bundan vazgeçireceğinden şüpheliyim. Ona nasıl baktıklarını gördün mü? Onu kendi küçük kuklaları haline getirmek istiyorlar."

Bu düşünce beni öfkелendirdi ve etrafımı saran büyü cızırdadı. Bu saraydaki gerçekleri ortaya çıkarmaya başladığımızdan beri aklımdan birkaç kez geçmişti ve Luminor ile Grimnor'un gölgelerinde dururken Nova'nın tarafını tutmamın nedeni de buydu. Neden ona karşı değil de onun yanında savaşmaya yemin etmişim. Bu yüzden Işık Kılıcı'nı çalıp kaçmaya çalışmamışım, her ne kadar bu fikir cazip gelse de.

Doğru, bu kısmen kendini korumak içindi.

Ama bundan daha fazlası vardı.

Kardeşinin ya da ona bağlı olanların ona ihanet etmeyeceğine güvenmiyordum. Ve onlara karşı kendini savunması düşüncesi...

"Onun rızası olmadan onu hiçbir şeye dönüştürmezler," dedim Zayn'e.

"Hayır mı?"

"Onlara izin vermeyeceğim."

Kelimeler boğucu havada yankılanıyor gibiydi. Zayn birkaç kez cevap vermeye başladı ama her seferinde dudaklarını birbirine bastırdı ve sonunda sessiz bir "*Hmm*." cümlesinde karar kıldı.

Ona sert bir bakış attım. "Ne?" "Bu bir ilk."

"İlk nedir?"

"Ona karşı koruyucu , değil mi?"

Bu ifade neredeyse bıçağımı düşürmeme neden oluyordu. "Yapmıyorum. En azından kendi planlarımızdaki çok önemli bir dişlinin icabına bakmanın ötesinde değil. Onunla olan bağlantımızı kaybedersek, bu dünyadan canlı çıkmak için en iyi şansımızı kaybederiz. Ve eğer onun ve büyüünün kontrolünü tamamen ele geçirirlerse... bu hem bizim hem de dünyamızın geri kalanı için kötü bir son olur."

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi, "Bu kadar bağlanmak sana yakışmıyor," dedi. "Hiç de senin gibi değil."

"Ona bağlı değilim. Aksine, onu çileden çıkarıcı buluyorum. Ama aynı zamanda gerekli bir kötülük, korkarım."

Hafifçe sırttı. "Her şey genellikle böyle başlar, değil mi?"

Buna cevap verme zahmetine girmedim, onun yerine oturduğu duvarın yanında yürümeyi seçtim ve çağırdığım ışıkla hâlâ parıldayan bölümleri inceledim. En azından önceki denemelerimden biraz daha uzun sürüyordu.

"Ne olursa olsun, ben de ondan hoşlanıyorum," dedi Zayn. "Ama tehlikede olan daha büyük şeyler var. Ona buradaki diğer büyücülerden daha çok güveniyorum ama Gölge ve bu dünyayla Yukarı'daki her şeyden daha derin bağları var - henüz bu bağları benimsemeye hazır olmasa bile."

"Bunu biliyorum."

Duvardan aşağı zıpladı, gerindi. "Sanırım kolay cevaplar yok. Ama yaklaşık yirmi yedi yıldır senin için en iyisini istediğimi biliyorsun."

"Evet; bu yüzden sana tahammül ediyorum."

"Ve en *hoşgörülü* danışmanın ve dostun olarak, ona daha fazla yaklaşmadan önce iki kez düşünmen konusunda ısrar etmek . Krallığınıza ve halkına, yani tüm Yukarıdakiler dünyasına karşı bir göreviniz var. Ve onun bu konudaki kararlarınızı gölgeleyeceğini öngörüyorum."

"Yargılama yeteneğimi ciddi şekilde küçümsüyorsun." "Sadece dikkatli ol."

"Sorun yok." "Yok mu?"

"Hem de hiç."

Bana çarpık bir sırtış fırlattı. "İşte bunu kanıtlamak için bir fırsat."

Bakışlarını takip ettim ve Nova'nın saray yönünden bize doğru yaklaştığını gördüm.

Bakmamaya çalıştım ama bakmamak imkânsızdı.

Buradaki hava Zayn ve bana zarar verirken, onun üzerinde tam tersi bir etki yaratıyordu. Gölgeleleri daha önce hiç görmediğim kadar özgürce ve sakince hareket ediyordu. Şu anda bile, gücünün zayıf ipuçları, giydiği bol pantolon ve kolsuz tuniğin bir uzantısı gibi etrafında akıyordu, sanki yetenekli bir terzi onları hareketleriyle mükemmel bir uyum içinde akacak şekilde tasarlamıştı. Gözleri her zamankinden daha da parlak görünüyordu. Adımlarında da daha önce olmayan bir kararlılık vardı.

Henüz bu krallığın tacını kucaklamamış olabilir ama hâlâ kraliçe gibi görünüyordu.

Zayn omzuma bir el attı ve hafifçe sıçramama neden oldu; ne kadar hareketsiz kaldığımı fark etmemiştim.

"İyi şanslar," dedi, yarı kahkaha yarı iç çekiş gibi bir sesle.

Hızlıca çıkışını yaptı. Bir an acaba onu takip etmeli miydim diye düşündüm ama artık çok geçti; Nova bir şekilde çoktan önüme geçmişti.

Her zamanki neşeli gülümsemesini takınmıştı; bu garip değildi. Garip olan, o gülümsemenin bana yönelmiş gibi görünmesiydi... Bana küçümseme dışında bir şeyle bakmasına hâlâ alışamamıştım.

Elinde büyük bir sepet vardı ve hemen Zayn'in az önce oturduğu duvarın üzerine koydu. Tek kelime etmeden sepeti açmaya başladı ve hâlâ parıldayan taşın üzerine aşırı miktarda yiyecek koydu. Her şekil ve renkte meyveler vardı, kabukları büyümenin sıcak ışığında parlıyordu; mükemmel kızarmış kabuklu hamur işleri; çeşitli peynirlerden oluşan bir tabak; mantarlarla ve kurdelelerle tutturulmuş içki şişeleri.

"Bütün bunlar da ne?" diye sordum.

"Bu *yiyecek* olarak bilinen şey olabilir."

"Evet, ama neden burada?"

Neden buradasın? Gerçekten sormak istediğim şey buydu. Sabahtan beri Thalia ve diğerleriyle ayrı ayrı çalıştığını biliyordum ve şimdi yakınımda olduğu için yorgun olduğunu söyleyebilirdim. Gözleri daha parlak olsa da, altındaki koyu halkalar yorgunluğunun derinliğine ihanet ediyordu. Kollarında da garip, çürük renkli lekeler vardı, sanki şimdi etrafında özgürce akan gölgeler vücudundan çıkarken çok daha şiddetli olmuş gibiydi.

Dinleniyor olmalıydı.

Umursadığımdan değil.

"Burada çünkü biri bana sabahtan beri bir şey yemediğini söyledi," dedi omuz silkerek.

"Aveline?" O baş hizmetçinin başkalarının işine burnunu konusunda çok iyi olduğunu fark etmiştim.

Nova bir kez daha omuz silkti. "Sadece biri."

"Neden yemek yiyip yemediğimle ilgileniyorsun?"

Bana cevap vermek yerine sepetini boşaltmayı bitirdi ve sonra duvar boyunca yürüdü.

parmaklarını taşın üzerindeki sarmaşığın üzerinde gezdirdi ve parlayan çiçeklerden birini kopardı. "Bunu sen mi yaptın?"

Başımı salladım.

"Sihrin burada bile etkilemeye devam ediyor." Yiyeceklere doğru ilerledi, kendini duvara dayadı ve pembemsi altın kabuklu bir elmaya uzandı. "Bunun nasıl gideceğini merak ediyordum."

"...Sanırım bu sarayı çevreleyen boğucu korumalara daha fazla alışıyor. Ama yine de burada çağırmak dışarıda olduğundan çok daha zor."

Bunu düşündü, kaşları konsantrasyonla çatılırken meyveyi yavaşça çiğnedi. "Buradaki hava doğal değil, değil mi?"

"Öyle. Büyü hizanız göz önüne alındığında bunu fark edip etmeyeceğinizden emin değildim."

"Bu benim için *kötü* bir his değil. Ama neredeyse ezici bir his. Burada olanlar -Calista'nın bu bölgeyi korumak için yaptıkları- dünyalarımızın yasalarına göre doğal ya da sürdürülebilir değil." Saray arazisini dışarıdaki karanlık, lanetli topraklardan ayıran siyah taştan uzak bir duvara bakarken gözleri buğulandı. Elmadan birkaç ısırık daha aldıktan sonra şöyle dedi: "Kardeşim, senin ve benim bu alanın dışında bir şeyleri hayata geçirebilmemizin ve bu hayatı *sürdürebilmemizin* nedeninin, alemleri yeniden dengelemek için geleneksel olarak hem büyücülük hem de lüksmenlik gerektirmesi olduğuna inanıyor. Taşı çevirmek, dünyaları uyandırmak için büyüü hareketi geçirmek ve sonra onları normal hissettirecek şekilde sürdürmek."

Kaşlarımı çattım, bu teoriye katıldığımdan emin değildim. "Böyle bir büyü her zaman Vaelora'dan gelmiştir; ben o varlıklardan hiçbir iz taşımıyorum."

"Benim de artık görünür bir izim yok - gerçi bir süre önce ön kolumda yıldız şeklinde garip bir yara izi olduğunu hatırlıyorum." Omuz silkti. "Sadece zamanla solan normal bir doğum lekesi olduğunu düşünmüştüm." Sanki söz konusu izin yeniden ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi kolunu inceledi.

Olmayınca bakışlarını benimkilere çevirdi ve sordu: "Senin de böyle bir şeyin -unuttuğun bir şeyin- olduğunu, sarayının ve Gardiyanlarının senden sakladığını düşünüyor musun?"

Geçtiğimiz hafta yaşanan olaylardan önce bu soruya hızlı ve kesin bir *hayır* cevabını verirdim; çok kısa bir süre öncesine kadar her şeyden o kadar emindim ki.

Şimdi, sadece sessiz kaldım.

Nova içini çekti. "Böyle bir işaret taşıyıp taşımamanızın konuyla bir ilgisi yok sanırım; Bastian Noctaris'i kendi başıma canlandırabileceğimi düşünüyorum ya da en azından buna inanmak istiyor gibi görünüyor."

"...Bunu yapmanın bir yolu olduğuna inanmıyor musunuz?"

"Bence *her* dünyaya bir Vaelora'nın doğmasının bir nedeni var. Her iki büyü türü de önemli. O bile bunu kabul ediyor. Birlikte çalışmaları gerekiyor; başka türlü *her şeyin* doğasına aykırı gibi geliyor."

"Evet, ama özellikle sihrim için *bana* ihtiyacınız yok."

"İhtiyacım yok mu?"

"Eminim kardeşin ve yandaşları ihtiyaç duydukları Işık büyüsünü elde etmek için başka yollar planlamakla meşguldürler; belki Luminor'dan hortumlamak ya da başka türlü. Ne de olsa ben bu büyü için sadece başka bir aracım." Taşıyıcı, Bekçilerin benden bahsederken sık sık kullandıkları bir kelimeydi; ben bunu hiç düşünmemiştim.

Ama Nova çenesini dikleştirdi ve gözleri sıkıntılı baktı. "Sen sadece bir *araçtan* daha fazlasısın, seni aptal."

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden ona baktım.

Ne kadar sık konuşursak, kendimi o kadar sık böyle suskun buluyordum.

Elarith'teki hayatımın ve sarayımın acımasız üyelerinden çok... *farklıydı*. Benim büyüdüğüm dünyada kimse birlikte çalışmaktan ve denge için çabalamaktan bahsetmezdi, sadece dengeyi kendi lehlerine nasıl çevirebileceklerinden bahsederlerdi.

Bazıları Eldris Prensesi'ne *Ölüm* Bakiresi derdi. Ya da özellikle acımasız hissediyorlarsa *Ölüm Cadısı*. Ve bunu genellikle korku ve zar zor maskelenmiş tiksinti karışımı bir ses tonuyla söylerlerdi. Yaklaşan görücü usulü evliliğimiz duyurulduğunda, sayısız saray mensubu beni bundan vazgeçirmeye çalışmıştı.

Yine de, onu çevreleyen tüm gölgelere rağmen, şimdi ona baktığımda aklıma gelen kelime *ölüm* değildi.

"Sen bir araçtan daha fazlasısın," diye tekrarladı, sanki bu basit bir gerçekmiş gibi, "ve bunu sondan önce anlayacaklar."

"İyimserliğiniz burada bile etkilemeye devam ediyor."

Nefes nefese küçük bir kahkaha attı ve sesi son derece düzdü, "Bu kötü alışkanlığımdan kurtulamıyorum - bu güneş gibi parlayan huyumdan."

Gülümsemeye karşı koyarak ben de duvarın üzerine zıpladım, bir bacağıma altına sıkıştırıp diğerini yan tarafa sarkıtarak onun duruşunu taklit ettim.

Yüzünde beklenti dolu bir ifadeyle yiyecekleri işaret etti.

Herhangi birine uzanmakta tereddüt ettim, ancak bakışları ters ters bakmaya başladığında bunu yaptım; teslim olana kadar bana ters ters bakmaya devam edeceğini biliyordum - geçen hafta boyunca bu özel rutini ilk kez yapmıyorduk.

Yiyecekleri hassas hareketlerle seçerken, kısa süre sonra onun orada olduğunu bile unuttum, her zamanki ritüelim olan ekmeği meyveden, peyniri etten ayırmakla meşguldüm - her şeyin kendi yeri olduğundan ve hepsinin eşit, kabul edilebilir bir şekilde yerleştirildiğinden emin olmak. Bazıları şimdi için, bazıları daha sonra için, bazıları-

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu aniden.

Parmaklarım az önce uzandığım ekmeğin üzerinde hareketsiz kaldı. "Ne yapacağım?" "Yiyeceklerini say ve düzenle, sanki kaybolmasını bekliyormuşsun gibi

doğru düzgün envanter çıkarmayın. Eski evinizin bolluk içindeki salonlarında eşyaları karneye bağlamaya gerçekten gerek var mıydı?"

"Aklına gelen her soruyu ağzından geçiriyor musun?" Yara izlerim hakkında yaptığımız rahatsız edici konuşmanın anıları zihnimde canlandı.

"Ben...şey, evet. Bazen." Kızardı. Aramızda sessizlik uzadı. Yanaklarındaki renk derinleşti ve bu pembeliğin onu nasıl daha çekici hale getirdiğini fark etmemek, onu kızartabileceğim başka yollar düşünmeye başlamak imkânsızdı.

Lanet olsun.

Zayn bir şeylerin peşinde olabilir.

Omuzlarımdaki gerginliği attım ve ses tonumu olabildiğince soğukkanlı tutarak gözlerimi onunkilere diktim. "Çocukken görgü kuralları dersi almadın mı?"

"Benim için kayboldular."

"Tabii ki. Neden şaşırmadım ki?"

"Sert yüzlü bir öğretmenden kurallar ve görgü kuralları öğrenmek bir şeydir," diye ısrar etti. "Bunu yaşamak, uygulamak başka bir şey ve ben... sanırım pratik yapabileceğim çok fazla konuşmam olmadı diyebilirsiniz. Sanırım size daha önce de söylediğim gibi insanlar benden uzak durdu."

"Rose Point'ten ayrıldıktan sonra bile mi?"

"Orin vardı -tam olarak görgü kurallarının resmi sayılmazdı, o sevimli ama kaba yaşlı adam- ve ara daha karmaşık *maceralarımda* bana yardım eden suç ortaklarım vardı. Ama hayır. Gerçekten uzun uzun sohbet edecek kadar güvendiğim kimse olmadı."

Onu yalnız ve konuşacak kimsesi olmadan hayal etmek göğsümde garip bir ağrıya neden oldu.

Boğazımı temizledim. Ve tıpkı daha önce, odasında yaralar ve kâbuslar hakkında konuştuğumuzda olduğu gibi, sorularını cevaplama zorunluluğu hissettim... genellikle kendime saklamak için elimden gelenin en iyisini yaptığım şeyler hakkında bile.

Sessizce, "Duskhaven'da kesinlikle yiyecek sıkıntısı yoktu. -benim sarayım- ama yine de geçirdiğim pek çok gün oldu."

"Neden?"

"Bu, öğretmenlerim tarafından sıkça uygulanan bir taktikti. Derslerde başarısızlık için bir ceza. Sanırım on beş gün benim rekorumdur. Bu süreye birden fazla kez ulaştım." Dehşete kapılmış görünüyordu ama o ana kadar kendimi her şeyden yeterince soyutlamıştım, uyuşuk bir şekilde konuşmaya devam ettim. "Bir noktada, sanırım bununla ilgili bir takıntı geliştirdim. Elimde bol miktarda yiyecek bunları kontrol etme ihtiyacı. Gerektiğinde bir şeyleri organize etme ve saklama arzusu. Bazılarını şimdi yemek için, bazılarını daha sonra yemek için."

Dehşete kapılmış sessizliği uzayınca aceleyle ekledim: "Tuhaf olduğunu biliyorum."

Başını iki yana salladı. "Garip değil." Sesi kararlıydı. "İnsanlar hayatta kalmak için ne yapmaları gerekiyorsa onu yaparlar."

"Olabilir. Gerçi... kendimi hiçbir zaman *hayatta kalmaya* çalışıyor olarak görmedim," dedim. "Daha çok beklentileri karşılamak gibi, ne pahasına olursa olsun."

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Sanırım bazen travmatik şeyler, onlara katlanmaya çalışırken içeriden farklı görünür," dedi.

Kelimeler aramızdaki havada asılı kaldı. Ona ulaşmak ve onu göğsüme çekmek için garip bir arzu duydum. O yakınımdayken kendimi hazırladığım şehvetten farklıydı; o anda arzuladığım onun vücudu değildi. *O'ydu*. Onun her şeyiydi. Sırf kalp atışlarını üzerimde hissedebilmek için onu daha yakınımda istedim.

Daha iyi bir denge duygusu bulmaya çalışarak oturduğum yeri değiştirdim.

"Bunlar anne babanızın yasını tutmanıza izin vermeyen aynı piçler," diye yorum yaptı.

"Onlar... katıydılar."

"Onlar canavardı, hâlâ . Neden ailen onlar hayattayken cezalarına müdahale etmedi?" diye sordu. "Seni koruyacak kimse yok muydu?"

Korunmaya ihtiyacım yoktu, neredeyse kopuyordum.

Ama nedense bu tipik, savunmacı tepkiyi yuttum ve onun yerine gerçeği söyledim. "Annem ve babam çocukluğumun büyük bölümünde hastaydı. Aynı sarayda yaşıyorduk ama onları gördüğüm kadarıyla başka bir krallıkta da büyümüş olabilirdim; Bekçiler bunun en iyisi olduğunu, böylece diğer tüm yükümlülüklerine ve hastalıklarına ek olarak kral ve kraliçeye yük olmayacağımı iddia ettiler."

"Bir yük
mü?" Omuz
silktim.

Bu konuda dilini ısırmağa çalışmaktan yanacakmış gibi görünüyordu. Yanakları yeniden parlıyordu - kırmızının öfkeli, kabarık bir tonu.

Benim adıma çok fazla öfke.

Garipti. Bana gülümsemesinden ve yemek getirmesinden bile daha garipti.

"Her şey böyleydi," diye ısrar ettim. "Doğduğumdan beri başka bir şey bilmiyordum."

Burnundan birkaç derin nefes aldı. "Bu Bekçi pislikleri kontrolcü tiplere benziyor, değil mi? Planlarına hizmet edecekse bir sahtekârı tahta oturtacak tipler. Ve belki de size gerçek sihrinizi ve gücünüzü söylemeyecek bir tip."

Yüksek sesle itiraf edemesem de haklı olduğunu inkâr edemezdim.

"Halletmemiz gereken bir şey daha var," dedi, sanki sıradan bir yapılacaklar listesi hazırlıyormuş gibi.

Umursamaz ses tonuna şaşırmamalıydım, sanırım - bu aynı zamanda *cehenneme inmeyi* yapılacaklar listesine koymuş olan kadındı.

Böyle kaotik, güzel küçük bir canavar.

Artık beni yemek yemeye zorlamaya çalışmadı. Bir süre teoriler ve gelecek planları hakkında konuştuk, geçmiş hayaletlerimizin sohbetimizin kenarlarında oylanmasına izin verdik ama artık onları içeri davet etmedik.

Bir saat kadar sonra yollarımızı ayırdık.

Ama bir süre sonra odama döndüğümde, bir tepside özenle paketlenmiş bir yığın yiyeceğin beni beklediğini gördüm. Biraz dağınık bir el yazısıyla notlar bırakmak için de zaman ayırmıştı; bir yığının *üzerinde Şimdi İçin*, diğerinde ise *Daha Sonra İçin* yazıyordu.

Tepsiye uzun bir süre baktıktan sonra yavaşça bir parça ekmek alıp yatağın kenarına uzandım. Kapının üzerinde asılı duran Rivenholt kraliyet armasına bakıp Zayn'in bana daha önce yaptığı uyarıları kendime hatırlatmaya çalışarak hepsini yedim.

Ona yaklaşmadan önce iki kere düşün.

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Chapter Thirty

Aleksander

RIVENHOLT SARAYI'NDA İKİ GÜN DAHA GEÇTİ.

Üçüncüsünde, öğleden sonra geç saatlerde uyuyakaldım, ancak bir başlangıçla uyandım, cildimden ter , kafatasımda bir kabusun yankıları çarpıyordu - günler önce Nova'ya bahsettiğim aynı, tekrarlayan bir kabus. Beni ziyaret edeli uzun zaman olmuştu ve akıldan çıkmayan görüntüler kayıp zamanı telafi etmeye çalışıyor gibiydi, düşüncelerimi her zamankinden çok daha fazla keskinlik ve netlikle tırmalıyordu.

Bu kâbuslar beni hep aynı şekilde etkilerdi: Yataktan sendeleyerek kalkar, hayatımın tamamen tükendiğini hissederdim; büyüm uyanmıştı ama dağınık ve zayıftı, sanki benim adıma karanlık rüyalarla savaşmaya çalışıyordu.

Koridorun karşısındaki tuvalete doğru ilerledim. Her zamanki gibi, zihnimin ve sihrimin şiddetli kıpırdanışları derimde geçici çatlaklar bırakmıştı -Her ne kadar içlerinde parlayan altın enerji bu sarayın duvarları ve korumaları arasında daha sönük olsa da.

Bu kabuslar bir zamanlar bu tür çatlaklara neden olan tek şeydi... Nova ortaya çıkana kadar.

Üzerimde neden kâbuslarımla aynı etkiyi yarattığını sadece tahmin edebiliyordum.

İlişkimizin anlamlandıramadığım parçası daha.

Cildime soğuk su sıçratmak dış çatlakların yatışmasına yardımcı oldu, ancak içim hala sıkılarak kurutulmuş, içimdeki tüm yaşam sıkılarak çıkarılmış gibi hissediyordum.

Zayıflığın kazanmasına izin vermemeye kararlıyım -özellikle de yanlış bir hareketin ölümcül olabileceği bu yabancı sarayda- bu yüzden sarayın eğitim sahasına doğru yola çıktım, orada her zaman yaptığım gibi olaylarla başa çıkabilirdim: acı, kafa karışıklığı ya da başka bir şey düşünemeyecek kadar uyuşana kadar savaşıyorak yoluma devam edebilirdim.

Bastian bu eğitim alanını, yanındaki cephaneliğe erişimle birlikte bana karşılıksız olarak ; Nova'nın onu teşvik ettiğinden şüphelendiğim bir konukseverlik gösterisiydi bu. Onun sevgisini kazanma arzusu, bana karşı beslediği şüphelerden daha büyük görünüyordu ve ben de bunu elimden geldiğince kendi avantajıma kullanmayı planlıyordum.

Zırhın içinden bir kılıç aldım; iki elimi de kullanmamı gerektiren ağır bir claymore. Her zamanki silah seçimim değildi ama aşinalıktan ziyade odaklanmayı gerektirecek bir şeye ihtiyacım vardı. Dikkatimi daha iyi dağıtacak bir şey.

Hiç tereddüt etmeden, alanın bir ucunda sıralanan alıştırma mankenlerini oymaya başladım. Arada sırada bıçağa sihir katmayı da denedim. O kadar geniş ve kalın bir çelik parçasıydı ki, bu numarayı başarmak için tüm dikkatimi toplamam gerekiyordu. Kabuslarım kısa sürede unutuldu, umduğum gibi artan yorgunluğumun arasında kayboldu - gerçi kısa süre sonra gelişen baş ağrım pek bir gelişme sayılmazdı.

Geçen gün kuzenimin, bu sarayın koruyucu havasının neden olduğu lanetli ağırlıktan kurtulmak için derisini kemiklerinden sıyırmayı önererek dramatik davrandığını düşünmüştüm. Ancak hareketlerim uzadıkça vücudum daha da ağırlaşıyor ve ısınıyor gibiydi. Gömleğimi ve ceketimi atmam biraz yardımcı oldu ama yine de olması gerekenden daha zor nefes alıyordum ve hoşuma gitmeyecek kadar çok hata yapıyordum.

Açık hava alanı yanan meşalelerle kaplıydı, cephanelik ile sarayın bir zamanlar daha az önemli konuklar için ayrılmış olan kanadı arasında yer alıyordu. Bana söylendiğine göre o kanattaki yatak odaları yıllardır boş duruyormuş ama orta salon hâlâ düzenli olarak kullanılıyormuş.

Saray sakinlerinden oluşan küçük bir kalabalık kısa bir süre sonra bu salonun balkonunda toplanarak eğitim alanını kuşbakışı görmelerini sağladı. Sohbetleri ve şamatalı kahkahalarına bakılırsa, yemek sonrası içkilerinin tadını çıkarıyorlardı.

Bir süre geçene kadar onlara pek aldırış etmedim - ta ki üzerlerine bir sessizlik çökene ve ardından heyecanlı bir fısıltı korusu gelene kadar.

Nova'nın yeni geldiğini fark ettim. Fısıldaşan, işaret eden kalabalığı ve beni görmezden gelerek eğitim alanının karşı tarafında bir yer kaptı. Tüm dikkatini omzuna astığı yayı hazırlamaya vermişti.

Kendi pratiğime dönmeden önce onu göz ucuyla sadece bir an izledim. Odaklanmış görünüyordu - tıpkı benim gibi bir tür disiplinli dikkat dağınıklığına ihtiyacı vardı - ben de onu kendi haline bıraktım. Bir saatten daha uzun bir süre boyunca sadece aynı alanda var olduk. Hareketlerimizi yaparken gün tamamen geceye dönüştü, aramızda kılıcımın ve büyümün vuruşları ve şakırtıları dışında çok az ses vardı, ara sıra hedefe isabet eden oklarının yankılanan gümbürtüsüyle noktalanıyordu.

Ama göremesem ya da duyamasam bile .

Daha doğrusu, onun büyüünü hissedebiliyordum. Benden kaçan her ışık kıvılcımına karşılık, sanki cevap verircesine gölgelerinden birinin yükseldiğini hissediyordum.

Diğer her şey gibi, bu alanı çevreleyen koruyucu kabuğun içinde farklıydı - daha sessizdi. Sanki güçlerimiz burada dengelenmeye ya da canlanmaya gerek olmadığını anlayacak kadar bilinçliydi ve bu yüzden benim büyümün onunkine ulaşmak için duyduğu çaresiz, pençeleyen arzu şimdilik yoktu.

Yine de kendimi onun tarafına doğru gittikçe yaklaşıırken buluyordum.

Özellikle parlak bir ışık dalgası damarlarımdan kılıcıma doğru yuvarlandı. Bir an sonra Nova'nın gölgeleri tepki olarak yer değiştirdi içime bir soğukluk yayıldı. Ensem karıncalandı ve bakışlarımı ona doğru çevirdiğimde nefesini tutmaya çalışırken bana baktığını gördüm. Gölge vücutunu çevreliyor, neredeyse kanatları andıran şekillerde parlıyordu.

"Bakmak kabalıktır," diye seslendim ona.

Bunun üzerine homurdanarak gözlerini kaçırdı. "Sana daha önce de söyledim: Görgü kuralları derslerim anlamsızdı. Korkarım kaderimde umutsuzca kaba olmak var."

Ona yaklaşıp birkaç adım ötesinde durduğumda dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Yine de yabancı bir sarayda ziyaretçi olarak yarı çıplak dolaşmaya karşı bazı sosyal kurallar olabileceğini düşünüyorum" derken hala bana bakmıyordu.

"Gösteriş mi yapıyorum?"

"Seyirci çekmişsiniz," dedi sert bir ifadeyle, üstümüzdeki balkona doğru başını sallayarak -izleyici kalabalığı neredeyse iki katına çıkmıştı.

Bakışlarımı tekrar Nova'ya çevirdim. "Belki de seni izlemek için buradadırlar?" "Bundan şüpheliyim."

Bir bakışım daha bir dizi kıkırdamaya neden oldu, ardından daha iyi bir pozisyon almak için itişip kakışan bedenler birbirine karıştı. Bu kargaşa Nova'yı kızdırmışa benziyordu, boğazının derinliklerinden hoşnutsuz bir ses çıkardı ve dudaklarımı daha eksiksiz bir gülümsemeye dönüştüren küstahlığa engel olamadım.

"Onların bakışları seni kışkandırıyor mu?"

"Hayır." Cevap çabuk gelmişti ama kızarması daha da çabuk olmuştu.

Onu kendime doğru çağırdım. "Buraya gel. Gel benimle büyü çalış." Tereddüt etti.

"Bahse girerim *onları* kışkandırabiliriz," dedim sesimi alçak, komplocu bir tona düşürerek.

"Diğer kadınları kışkandırmak umurumda değil."

"Hayır mı? Duyguları manipüle etmek tüm saray yaşamının ve politikasının merkezinde yer alır. Başka bir deyişle, geleceğin kraliçesi için faydalı bir beceri."

"Ne kadar asilce."

Kıkırdadım. "Dur tahmin edeyim: Sen de siyaset derslerine dikkat etmedin."

"Bu tür şeyleri derslerde öğretiyorlar mı?"

"Benim geldiğim yerde *tüm* derslerin altında yatan mesaj budur."

"Bu endişe verici," dedi. Ama de yaklaşıyordu, bakışları belli ki benimkinde sabit kalmak ve aşağı inmemek için mücadele ediyordu.

"Konsantre olmana yardımcı olacaksa gömleğimi geri giyebilirim," diye teklif ettim. "Kendini övme; çıplak göğsün beni o kadar da telaşlandırmıyor." "O zaman seni kızdırmak için başka bir yol bulmam gerekecek."

"Konuşmaya devam et," diye kestirip attı, "eminim olacak. Genelde öyle olur."

Pelerinini çıkarıp gömleğimin ve ceketimin yanına atarken kıkırdadım, altından hafif, vücuda oturan deri zırhı çıktı ve neredeyse beline kadar sarkan örgüsünü yeniden ördü.

Bu hareketleri yaparken ona baktım; geçen günkü hazırlıksız pikniğimiz sırasında fark ettiklerime benzer daha fazla çürük arıyordum... ama bakışlarım boğazına takıldı - aşağıya inmeden önce boğazını çevreleyen ve göğüslerinin kıvrımlarını okşayan gölgeli bir ipliğe.

"Bakmak kabalıktır," diye sırtarak beni bilgilendirdi. "Öyle." Ben de ona sırtarak karşılık verdim. "Hızlı öğreniyorsun."

"Kendimle gurur duyduğum birçok şeyden biri. Ayrıca? Seni tanımak güzel sadece bir sandık yüzünden telaşlanıyorlar." "*Telaşlanmak* güçlü bir kelime."

"Giysilerinizi çıkarmaya devam edeyim mi, bakalım sizi oraya götürebilecek miyiz?"

"Büyü pratiği mi yapacağız yoksa yatak odası maskaralıkları mı?" "İkincisi için pratiğe ihtiyacım yok," dedi.

"Yeni beceriler öğrenmekten asla zarar gelmez."

"Bu doğru. Ve eminim size öğretebileceğim çok şey vardır."

"Bu fırsatı seve seve değerlendiririm," dedim göz kırparak ve yanaklarına bir renk daha yayıldı.

Öksürdü. "büyüye bağlı kalalım." "Madem ısrar ediyorsun."

Sanki kendine bir hatırlatma mırıldanıyormuş gibi nefesinin altından "Biliyorum," dedi. Bir el hareketiyle etrafındaki gölgemsi iplikler dağıldı. Yakındaki bir banka doğru yürüdü ve yayıyla sadağını bankın üzerine bıraktı; ben de kılıcımın aynısını yaptım.

"Bu saraydaki bazı bilginlerle konuşuyor, ikimizin de büyülerini daha iyi anlamaya çalışıyordum," dedi.

"Ve?"

"Ve tartışmalarımızın çoğu, lüks büyücülüğün büyücülüğün tam tersi, bu diyarın geliştiği şeyin tam tersi olduğu üzerine yoğunlaştı. Bu yüzden senin büyüün benimkinin dengeleyici ağırlığıyla karşılaşmadan önce burada bu kadar yıkıcı oldu. Ancak şu anda etrafımızdaki alan zaten bir şekilde istikrarlı, bu yüzden belki de güçlerimizi daha güvenli bir şekilde deneyebileceğimizi düşündüm. Özellikle de seninkileri."

"Deney mi?"

Başını salladı. "Kendi özel güçlerimin her birinin zıttının ne olabileceğini daha iyi belirlemeye çalışıyordum - *gerçekten* ne yapabileceğinizi. Çünkü içimden bir ses Elarith'te büyüünün tam potansiyeline ulaşamadığını söylüyor. O kontrolcü Bekçi piçlerinin senden hangi kısımlarını sakladığını kim bilebilir?" Yumruklarını sıktı ve yüzü yıldızlarla kaplı gökyüzüne döndü, sanki o anda Yukarı'ya geri dönüp o Bekçilerle yüzleşmeyi düşünüyordu.

Böyle bir şeyi başarabilecek biri varsa, onun o olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Derin bir nefes aldı ve daha sakin bir şekilde devam etti: "Her iki diyara da denge getirmenin bir yolunu bulacaksak, sanırım her iki gücümüzün de tüm yönlerini kullanmamız gerekecek."

Şüphelerim vardı ama yine de "Devam et. Aklınızda ne tür *ayrıntılar* var?"

"Örneğin, bir şeyleri ele geçirebiliyorum - nesneleri, büyüü... ve hatta teoride canlı varlıkları bile. Bu, ruhumun ve büyümün küçük bir parçasını bir hedefe yansıtmayı ve onu kontrol etmek için kullanmayı içeriyor. Merak ediyorum... bunun tam tersini yapabilir misin? Belki... bir şeyi sahipsiz *bırakmak*? Belirli bir nesneden benim parçalarımı geri çekebilir misin?"

Başka bir şey olmasa bile bu fikir ilgi çekiciydi. "Deneyebilirim."

Kemerinde asılı duran kılıftan küçük bir bıçak çıkardı ve ikimiz de planını tahmin edemeden hemen işe koyuldu. Bıçağı toprağa fırlattı ve elini bıçağın üzerine uzattı. Gölgelerinden birinin belli belirsiz bir filizinin avucundan kalkıp bıçağın içine daldığını gördüm; o kadar hızlı oldu ki gözümü kırpmış olsaydım kaçırabilirdim.

Elini kaldırdı ve bıçak da onunla birlikte yükseldi.

"Bunu genellikle sahip olmaya çalıştığım şeyi tutan fazladan bir el gibi hissediyorum" dedi. "Bunu düşünmek sana yardımcı olur mu bilmiyorum ama..."

Yüzten bıçağı her açıdan inceleyerek onun etrafında döndüm. Geçici olarak ona doğru uzandım. Onun özünün bıçağın içinde büküldüğünü hissedebiliyordum ve buna odaklandım -soğukluğuna, ağırlığına- kendi sihrimin akmasına izin verip onu yönlendirirken, onun ruhunu bir yumruk gibi sardığını hayal ettim. İki enerjimiz birbirinden ayırt edilemez hale geldiğinde parmaklarımla işaret ettim. Bıçak karardı - onu ele geçiren gölgeli gücün bir anlık görüntüsü.

Tekrar çağırdım.

Bıçak hafifçe eğildi. Nova

keskin bir nefes aldı.

Ama aynı hızla bitti, onun özünü kavrayışım, onu gerçekten yakalayamadan elimden kayıp gitti.

Nova kaşlarını çatı, konuşmak için birkaç kez ağzını açtı ama sonunda söyleyecek söz bulamadı.

Her zamanki iyimserliğinin bir kısmını taklit etmeye çalıştım. "...Bu en azından bir şeyin başlangıcı gibi hissettirdi. Daha güçlü olabilecek bir şey

bu korunaklı sarayın dışında."

"Belki," diye kabul etti, dikkati dağılmış bir şekilde, yüzen bıçağı tekrar yere yönlendirirken. "Acaba başka ne deneyebiliriz?" Düşüncelere dalmış bir halde volta atıyor, parmaklarıyla kolundaki çok sayıdaki bileziğe dokunuyor ve onları büküyordu.

"Büyü çağırırken sık sık o bileziklere uzandığınızı fark ettim."

Adımlarının ortasında durakladı. "İlki ailemin ısrarı üzerine Orin tarafından yapıldı; farklı güçlerimi yönlendirmeme yardımcı oluyorlar."

"Onları hiç çıkarıyor musun?"

"Onları çıkarmak tehlikeli. İçimdeki kaotik enerjileri ayıklamakta ve bunları kontrol altında tutmakta çok daha zorlandım.

-Bilezikleri takmaya başlamadan önce."

"Yani... o zaman hiç takmadın?"

Başını iki yana salladı.

Belli ki bunu gizlemeye çalışsa da, soru karşısında gözlerinde parlayan korkuyu görmüştüm ve anladım ki... kendi gücünden korkuyordu.

On sekizinci yaş gününün gecesinde o gücün yaptıkları düşünülduğünde yeterince makul. Ondan önce ne tür bir kaosa maruz kaldığını ancak tahmin edebilirdim.

Ama nedense bakıcılarının onun güçlerini kucaklamak yerine bağlamayı tercih beni hala rahatsız ediyordu. Belki o da kontrolcü bakıcılardan nasibini almıştı - onlar benim birlikte bakıcılardan daha iyidiler.

Bunların hiçbirini yüksek sesle söylemedim. Ama bıçağı eline alıp zahmetsizce tekrar havaya kaldırmasını ve diğer silahlarımızın durduğu banka doğru yönlendirmesini izlerken, kendimi onun sonunda nasıl bir kraliçe olabileceğini ve gücünün gerçek sınırının nerede yattığını merak ederken buldum.

"Yani hepsi senin sihrinin farklı kollarını mı yönlendiriyor?" Ben sordum.

"Evet," dedi, bileziklerin her birini sırayla inceledikten sonra renkli ipliklerden örülmüş bir tanesine odaklandı ve görmem için bileğinden çekip çıkardı. "Ne zaman geçmişini görsem tepki veren bu oluyor. Ve eğer geçmişini görebiliyorsam, merak ediyorum..."

"Eğer tam tersini, yani geleceği görebiliyorsam?"

"İnanılmaz derecede faydalı olurdu, değil mi?"

"Olabilir. Ne yazık ki daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım."

"Ve geçmişî görme konusunda hâlâ pek iyi değilim," diye itiraf etti ama yüz ifadesi kararlılığını korudu. "Belki basit bir şey olabilir. Belki yine bıçak? Onu her kavradığımda, onunla kestiğim geçmiş şeylerin anlık görüntülerini görüyorum. Belki de ona dokunursan..."

Bir süre düşündükten sonra banka doğru yürüdüm ve ihtiyatlı bir şekilde söz konusu nesneye uzandım. Gelecekte bizi nelerin beklediğini görmek *istediğimden* tam olarak emin değildim; bu yüzden silahı ne kadar sert sıkarsam sıkayım hiçbir şey olmaması beni rahatlatı.

"Hiçbir şey mi?"

Omuz silktim. "Korkarım hayır."

Devam etmeden önce yarım anlığına yenilmiş gibi baktı. "Belki de zaten başarılı olduğumuz bir şeyi mükemmelleştirmeye çalışmalıyız." Bununla birlikte bıçağı işaret etti ve hızlı bir konsantrasyon ve bileğinin bir hareketiyle onu tekrar emrine aldı. "Eğer yapabilirsen bıçağı elimden al," diye meydan okudu.

Onunla tanışmak için bir adım öne çıktım.

Tekrar tekrar alıştırmaya yaptık -onun gölgeleri bıçağın içine kayıyor, kontrolü ele geçiriyordu; benim ışığım onu takip ediyor, karanlığı geri çekmeye, onun hakimiyetini kırmaya çalışıyordu.

Yukarıdaki kalabalık sessizce ama dikkatle, sanki bir şeylerin ters gitmesini bekliyormuş gibi nefeslerini tutarak izlemeye devam etti. Nova ara sıra onlara kibirli bir bakış fırlatıyor, ama bunun dışında elindeki işe odaklanmaya devam ediyordu. Ve yavaş ama emin adımlarla ilerleme kaydettiğini görmeye başladık. Kendine güveni arttı, hareketlerinde daha hızlıydı. Neredeyse bir kereden fazla onu kaçıırıyordum ama o her seferinde kontrolü geri almayı başarıyordu. Bir bakıma bu alemde birlikte geçirdiğimiz zamanın bir temsili gibiydi; sürekli bir itme ve çekme, ara sıra nefes nefese güç alışverişi ve güven ve ardından hayal kırıklığı.

Durması gerektiğine dair işaretler gösterene kadar uzun bir süre geçti - bir tereddüt, ifadesi acı çekerken keskin bir nefes alma. Bir an için endişelendim. Dikkat dağınıklığı pahalıya mal oldu; ikimizin de dikkati dağıldı ve bıçak bana doğru fırlayarak ön kolumu kesti.

Nova bir nefes verdi. "Ah-özür dilerim."

"Üzülme. Önemli bir şey değil." Yukarıdaki kalabalık huzursuzlaşırken, fısıltıları gittikçe artarken, kan akışını durdurmak için bir elimi koluma .

Nova onlara bir kez daha bakmadı ama çenesindeki bir kas endişe ve kızgınlık karışımı bir duyguyla seğirdi. "İçeri girip burayı temizlemeliyiz."

"Beni hayranlarımdan uzaklaştırıp daha özel bir odaya götürmek mi istiyorsun?"

"Konuşmaya devam edersen," dedi gözlerini kısarak, "diğer koluna da aynı yara izinden yaparım."

Tehdidine gülümsedim ve "Aslında geçen günkü iyiliğinin karşılığını vermek istiyorum," diye eklerken sesi biraz yumuşadı. Erebos'taki olaydan bu yana tamamen iyileşmiş olan omzunda bir el gezdirdi.

Bu iyileşmeye yardımcı olmak için, yaraya zayıf bir parça sıcak, yatıştırıcı enerji göndermek dışında pek bir şey yapmamıştım - aslında bir iyilik sayılmazdı.

Yine de ısrarcıydı. Giysilerimizin yığınının doğru yürüdü, gömleğimi ve paltomu alıp bana fırlatmadan önce kendi pelerinini tekrar giydi. "*Hayranların* yaralarını tedavi etmek için buraya gelmeye çalışırken kendilerini yaralamadan önce örtünsen iyi olur."

Kıkırdayarak, bol gömleği başımın üzerine çektim, kollarını nazikçe kıvırdım ve kana bulamaktan kaçınmaya çalıştım. Bu iş biter bitmez Nova elimi tuttu ve beni içeri sürükledi.

"Beni bu şekilde sürükleyip götürmen hayranlarımdan gözünde çok ayıp görünüyor," dedim.

"İnsanların arkamdan ilk kez konuşmaya başlamaları değil bu," diye cevap verdi gerçekçi bir şekilde.

Kendimizi yatak odasının karşısındaki tuvalette bulduk. Gerçekte, *skandalımıza* tanıklık edecek çok az göz vardı; saray sessizdi, ışıkları kısık yanıyordu - fark ettiğimden çok daha geç olmuştu. Aramızdaki ortak güç ve sihir dalgalarının arasında bir yerlerde zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım.

"Bu bana güzel anıları hatırlattı," diye yorum yaptım, lavabonun yanındaki tezgâha yerleştim ve kolumu kaldırarak ısrarla yaptığı gibi kanı yıkamasına izin verdim.

"Öyle mi?"

"Beni lanetli uykumdan şiddetle uyandırdıktan sonra bileğimden bıçakladığın zaman."

"Ah. Doğru. Bu... Bu dünyaya zor bir başlangıç , değil mi?" "Bazıları aramızdaki ilişkinin *hâlâ* biraz sert olduğunu iddia edebilir."

İç çekti. "Geçmişte herhangi bir erkekle yaşadığım herhangi bir ilişkiden kesinlikle daha karmaşık."

"...İlişki?"

Biraz sertleşti ama geri almadı. "Sırayla birbirimizin kanını temizlediğimize göre buna başka ne diyebiliriz ki?"

Koluma bandaj sararken yüzümü buruşturma dürtüsüyle savaşıarak tavana baktım. "Tipik bir *ilişkinin* daha eğlenceli kısımlarını atlamış gibiyiz."

"Ne öneriyorsun?" "Hiçbir şey."

Boğazının derinliklerinden ikna olmamış bir ses çıkardı.

"Size önermemi *istediğiniz* bir şey var mı?" diye sordum.

Elleri beceriksizleşti. Alt dudağını çiğnerken gözlerini üzerinde çalıştığı düğüme dikti, açıkça görevine odaklanmaya çalışıyordu.

Öne doğru eğildim. "Çünkü eğer duymak isterseniz, size sunabileceğim pek çok önerim var."

Kirpiklerinin altından bana baktı. "Bu daha önce bahsettiğin kibarlık becerilerinin bir örneği mi? Şu anda duygularımı manipüle etmeye mi çalışıyorsun?"

Gülümsedim, elini tuttum ve dizlerimin arasına sıkışana kadar onu kendime çektim, ağzı kışkırtıcı bir şekilde benimkine yakındı.

"Dediğim gibi faydalı bir beceri," diye cevap verdim, dudaklarına sıcak bir nefes üfledim ve onun içinden geçen bir ürperti benim içimde de bir ürpertiye tetikledi. "Ben sadece sana öğretmek için elimden geleni yapıyorum."

"Öyle mi?"

"Evet."

Tam söylediğim anda fark ettim: Yalan söylüyordum.

Tüm bunların oynadığımız başka bir saray oyunu olması daha kolay, daha iyi bir şey olurdu. Başı ve sonu belli olan bir ders.

Ama bu öyle bir şey .

Bakışları dudaklarıma kaydı. "Beni manipüle etmeye devam et o zaman."

Sesinin kendinden emin mırıltısı içimde bir arzu şoku yarattı. *İhtiyaç duymaya* çok yaklaşan bir arzu.

"Bunlar tehlikeli kelimeler," dedim ona, çenesini kavrayıp dudaklarını kendime yaklaştırarak.

"Farkındayım. Ve umurumda değil."

Başparmağımla kulağının kabuğunda gezindim. "Kaotik derecede kötü, umursamaz şey," diye mırıldandım.

"Gördüğüm kadarıyla lakabım daha ayrıntılı hale gelmiş. Artık sadece *Kaos*."

"Ve kendimi tutuyorum. İstesem kullanabileceğim birkaç kelime daha var."

Cevabı çırpınan bir fısıltıyla geldi. "et. Kullan onları."

Elimi aşağıya doğru takip ettim. Boynunda, boğazında, göğüslerinin kabarıklığında. Aşağıya ve daha da aşağıya, kalçalarından birini sahiplenici bir şekilde tuttum. "Aceleci. Aptalca. Çileden çıkarıcı."

Daha da yakına eğildi. "Devam et."

"İmkânsız." Dudaklarına yavaş ve kalıcı bir öpücük kondurdum. "Çok güzel," dedim ağzımı çekerek.

Son kelime onun gülümsemesine neden oldu. Geri çekildi ve ben de sanki görünmez bir iple ona bağlıymışım gibi hareket ettim, onu koridora kadar takip ettim, birkaç kez durup onu kollarımın arasına aldım ve dudaklarımı bir kez daha dudaklarına yapıştırdım.

Odanın içinde tökezleyerek ve öpüşerek ilerledik, duvarlara ve dolaplara yaslandık, çarşaf sepetlerini, sabun ve parfüm şişelerini ve diğer tuvalet malzemelerini devirerek ilerledik.

Sonunda yeniden ortaya çıktığımızda koridor daha karanlık, daha dar görünüyordu, hala birbirimize kapılmıştık ve onun yatak odasının kapısına doğru tökezledik. Kapıyı açıp onu eşikten geçirmeden hemen önce durdum, bunun yerine onu kapının yanındaki duvara sıkıştırdım.

Dudaklarım onunkilerden birkaç santim ötede duruyordu. "İnanılmaz derecede baştan çıkarıcısın, bunu biliyor musun?"

"Bana baktığında hissettiklerin için *telaşlanmak* hala çok mu güçlü bir kelime?"

"Telaşlanmayı çoktan geçtik," diyerek bir kolumu duvara dayadım, diğerini ona doladım ve kalçalarını benimkilerle aynı hizaya çektim. Sertleşmiş sikim bacaklarının arasına girdiğinde keskin bir nefes aldı ve sesimi alçaltarak ağzımı kulağına götürdüm, "Ne yaptığını görüyor musun?" diye sordum.

Nefesini tuttu. Yüzünü daha iyi görebilmek için geri çekildiğinde gözleri benimkilere dikilmişti. "Özür dilememi ister misin?" diye sordu.

"Sanırım ikimiz de bunun samimiyetsiz olacağını biliyoruz."

Dudaklarındaki gülümsemeyi öpmek için eğildiğim anda, nispeten yakından gelen yüksek sesler dikkatimizi çekti.

Onları duymamış gibi davranmaya çalıştı ama gözlerindeki şüphe titreşimini gördüm. Görmezden gelmek için elimden geleni yaptım çünkü onu *istiyordum*.

Onu o kadar çok istiyordum ki neredeyse çıldıracaktım.

Ama bir yandan da sırada ne olduğunu düşünüyordum. Ve son günlerde koridorlardaki konuşmaları dinliyordum. Dedikoduları. Soruları. Şüpheleri. Bu şüphelerin çoğunun onunla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey *benimle* ilgiliydi. Halkı yakınlığımıza güvenmiyordu. Ve bu saraydaki insanların güvenini ve saygısını kazanmak için ne kadar çok çalıştığını biliyordum, bu da ondan çaldığım her öpücüğü sabotaj gibi hissettiriyordu.

İsteksizce, küçük bir adım geri attım.

Uzaktaki sesler devam ediyordu. Nova'nın bakışları odasının kapısında idi. Yavaşça yüzünü bana doğru çevirdi, parlak gözleri parlıyordu, dudakları bir türlü çıkaramadığı kelimeler için aralanmıştı.

Sesini bulamasa da ne demek istediği yeterince açıktı.

Benimle içeri gel.

Dili dudaklarının üzerinde kaydı ve baştan çıkarma acı verici, fiziksel bir şeye dönüştü. Bizi bütünüyle yutmaya hazır bir canavar.

Ona teslim olmanın geri dönüşü olmayacaktı.

Eğer o kapıdan girersek, arkamızdan kilitlerim. Dışındaki herkesi unuturdum. Yukarıdaki ve Aşağıdaki her krallığı, her anlaşılmayı, her yasayı. Benim Kaos'um olacaktı, başka kimse olmayacaktı ve onu becerecek, sahiplenecek, mümkün olan her şekilde dolduracaktım. Sihirlerimizin bağının derinliği, kendimi onun içine ne kadar derinden gömmek istediğimin yanında hiçbir şeydi. Adımı onun dudaklarında, tadını da benimkinde duymayı ne kadar çok istiyordum.

Bana bakarken zor nefes alıyordu, cevabımı bekliyordu, gölgeler teninde duman gibi yuvarlanıyordu.

Uzaktaki sesler artık konuşmalarının bir kısmını seçebileceğim kadar yakındı.

Ama kafamın içindeki ses çok daha yüksekti.

Krallığınıza ve halkına karşı bir göreviniz var, Yukarıdakilerin tüm dünyasına karşı. Ona daha fazla yaklaşımadan önce iki kez düşün.

Bunu haklı çıkarmanın bir yolu yoktu; yaklaşmak en azından birimizi mahvedecekti.

Muhtemelen ikimiz de.

Sahip olduğum tüm kısıtlamaları kullanarak yanağına iffetli bir öpücük kondurdum ve "İyi geceler, Nova" diye fısıldadım.

Yüzünden bir duygu girdabı geçti -hüsrân, kırıklığı, pişmanlık ipuçları. Ancak, yapmakta çok yetenekli olduğu gibi, hızlı bir şekilde neşeli bir maske taktı ve yaşadığı gerçek duyguların her izini örttü.

"İyi geceler, Aleks." Arkasına bile bakmadan odasına doğru gözden kayboldu.

Kendimi oradan uzaklaşmaya zorlamadan önce kapalı kapısının önünde çok uzun süre aptal gibi durdum.

Chapter Thirty-One

Nova

DÜN GECEYİ DÜŞÜNMEYEN EDEMIYORDUM.

Aleksander'dan düşüncelerimi böylesine işgal ettiği için nefret ediyordum. Onun aklımdan çıkmasını istiyordum. Yalnızca sihriye odaklanabilmek, aramda hiçbir şey olmamış gibi davranmak, sırttan yüzünü, çıplak, yontulmuş karnını ya da aptal, güzel kahkahasını bir daha *asla* düşünmemek istiyordum.

Yine *de* uyandığımda *da* nefret .

Birbiriyle çelişen duygular sabahtan beri içimde bir savaş yürütüyordu. Başım ağrıyordu. Midem bulanıyordu. Saatler ilerledikçe adımlarım giderek daha da sakarlaştı.

"Dikkatiniz dağılmış görünüyor, Majesteleri."

Bana öyle demeyi kes, neredeyse hırlayacaktım.

Ama bunun bir işe yaramayacağını bildiğim için dilimi ısırdım; karşımdaki genç adam, bu krallığın tacını henüz resmi olarak almamış olmama rağmen bana kraliçesi olarak hitap etmekte ısrar ediyordu.

Adı Eamon Ashmore'du ve Red'in ağabeyiydi. Yetenekli bir büyü kullanıcısıydı, hatta Thalia'dan bile daha yetenekliydi. Son birkaç sabahı birlikte geçirmiştik ve zorlu eğitimlere rağmen zamanımız şaşırtıcı derecede keyifli geçmişti; onun pozitif tavrı Thalia'nın neredeyse daimi olan çatık kaşlarına kıyasla ferahlatıcı bir değişiklikti.

"Ben iyiyim," dedim ona, ses tonumdaki keskinliği yumuşatmaya çalışarak. Ne de olsa gerçekten hayal kırıklığına uğradığım kişi o değildi.

"Hadi

Tekrar yap. Bu konuda olabildiğince çok pratik yapmam gerekiyor."

Bundan önceki her sabah odaklandığımız şeye odaklanıyorduk: İçimdeki gölgeleri daha hassas bir şekilde şekillendirmeye ve daha iyi kontrol etmeye.

Hayatım boyunca lanetlediğim ve korktuğum gölgeler. Kurtarmam gerektiği iddia edilen bu alacakaranlık dünyasını oluşturan aynı tür güç ve enerjiden yapılmış gölgeler. Ben Noctaris'tim. Noctaris bendim. Vaelora'dan biri olmanın anlamı buydu. Ve potansiyel gücüm dünyanın kendisi kadar büyüktü-

Ya da Eamon öyle iddia etti.

Ona gelince, yetenekleri açısından Thalia'ya benziyordu: var olan büyüleri enerjileri çekip manipüle edebiliyor, ancak herhangi bir şeyi varlığa getiremiyordu. Görünüşe göre güç bakımından Orin gibi Aetherkin'in bir basamak altında olan *feyth-varlıklardan* biriydi. *Necromancer* teriminin, Noctaris'in karanlık enerjilerini bir şekilde yönlendirebilen tüm bu farklı varlık katmanlarını kapsayan kolektif bir terim olduğunu öğrenmiştim.

Soltaris'in enerjisinden Işık büyüü yapabilen luxmancer'lar ise yelpazenin diğer tarafındaydı. Onların da farklı seviyelerde varlıkları vardı ama Aleks'in bu merdivenin tam olarak neresinde olduğunu hâlâ anlayamamıştım. Hizalanmış enerjisinin çok az olduğu bu dünyada olmasına rağmen nasıl bu kadar güçlü bir büyü yaratabildiğini. Ya da nasıl-

Hayır.

Hayır, önemli değildi; şu anda onu düşünmüyordum. Endişelenmem gereken kendi sihrim vardı.

Omuzlarımı geriye çektim ve Eamon'a kararlı bir bakış attım. "Yine," diye kabul etti iyi huylu gülümsemesiyle. "Nasıl istersen."

Sırık gibi bedeninde sakladığı güç ve tehlikeli beceri miktarı göz önüne alındığında, bu gülümsemesi aldattıcı idi. Görünüşe göre etrafındaki neredeyse her şeyden gölgeler çekebiliyor ve onları şaşırtıcı bir hassasiyet ve güçle kontrol edebiliyordu. İlk eğitim seansımız sırasında, onun genç ve rahat görünüşüne tamamen hazırlıksız yakalanmıştım ve bu yüzden defalarca kışımın üstüne düşmüştüm.

Duruşumu belirledim, bunun bir daha olmasına izin vermemeye kararlıydım.

Gözlerimi kapatarak, damarlarımdan akan karanlığı hayal ederken olabildiğince sakin bir şekilde nefes alıp vermeye devam ettim. Korkmamaya çalışarak

o karanlığa şekil vermek için. Onu çağırmak için.

Gözlerimi açtığımda, çok sayıda gölgeli ip, emirlerimi yerine getirmeye hazır yılanlar gibi etrafımda dönüyordu. Şimdiden, bu seanslar sırasında biraz ilerleme kaydetmiştim - gölgelerimin ipleri, Calista'nın kalan büyüünün güçlerini beslediği bu alanda bile, bir zamanlar olduğu kadar çılgınca saldırmıyordu.

Derin bir nefes daha aldım.

Ellerimin küçük hareketleri ve parmaklarımın seğirmeleriyle - Eamon'un bana gösterdiği teknikleri izleyerek - çalışmaya başladım. Eğitim alanı boyunca hedefler belirledik ve birbiri ardına gölgeli yılan sürülerimi çözdüm ve onları bu hedeflerin üzerinden ve içinden kıvrılarak gönderdim.

Kaydettiğim ilerlemeye rağmen dayanılmaz derecede zordu. Geçmişe kıyasla daha kontrollüydüler ama karanlık hâlâ yönlendirilmeye direniyordu; fırtınalı bir denizle mücadele ederken aynı anda bir düzine farklı yelkeni ayarlamaya çalışmak gibiydi. Dengem sarsıldı ve kollarım ağrıdı. Ter alnımı kapladı ve gözlerime damladı.

Eamon'dan öğrendiğime göre gerçek adı Brynn olan Red, bir eliyle Phantom'un karnını ovuşturarak eğitim alanının kenarından beni izliyordu. Bakışları beni ve gölgeleri takip ederken genişti, bir hedefi başarıyla vurmaya başardığım her seferinde küçük soluklar çıkarıyordu. Kardeşi de bana benzer, saygılı bir ilgiyle bakıyordu. Onların coşkusunu içime çekmeye çalıştım ve bunun kötü, sinirli ruh halimin bir kısmını kovalamasına izin verdim.

Aleksander'ı düşünmeyi bırak, diye kendime şiddetle emrettim. Senin daha büyük sorunların var.

Nerithys'e yürüyüp Aetherstone'la başa çıkmaya layık bir ordu kuracaksam, bu gölgeleri kendi bedenimin bir uzantısıymış gibi yönlendirebilmeliydim. Bu, üzerinde çalıştığımız daha büyük planın ilk kısmıydı: Noctaris'in can damarı olan sihrimi hassas bir el ile gölgelerden oluşan hayalet bir orduya yönlendirmek. O canlandırmak. Sonra, canlanmalarını sürdürme meselesi vardı. Bastian, Thalia ve diğer birkaç kişi Luminor'un gücünün bir kısmını daha küçük bir silaha dönüştürmek ve güvenle kullanabileceğim bir şey yaratmak için çalışıyorlardı. Aleksander'ın tahmin ettiği gibi, ona güvenmeden güçlerimi dengelemenin bir yolunu arıyorlardı.

Aleksander'ı düşünmeyi bırak, diye emrettim kendime. Tekrar.

Başımı sertçe sallayarak gölgelerimin son telini kalan son hedefe gönderdim. Hepsi kendi hedeflerinin üzerinde asılı kalarak parlayan, deniz mavisi gökyüzünden süzülen ışığı kararttı.

"Bana," diye emretti Eamon.

Ayrılan telleri tekrar bir araya getirerek çalkalanan bir kütle haline getirdim. Duruşumu genişletip kendimi destekleyerek parmaklarımı ileri doğru uzattım ve bu hareketle kütleyi Eamon'a doğru ateşledim.

Ellerinin hızlı ve kesin hareketleriyle havada durdurdu, üzerinde birkaç kez döndürdü ve bakışlarını bana indirmeden önce kabaran siyah bulutu inceledi.

"Şimdi," dedi cesaret verici bir gülümseme ve parlak gözlerinde meydan okuyan bir parıltıyla, "onu kendine geri getir."

Kalbim birkaç kez . Bu her zaman en zor kısım olmuştur.

-Genel dünyanın tadına baktıktan sonra gölgeleri tekrar içeriye yerleştirmeye çalışmak.

Ben çağırdım. Yuvarlanan top hızla bana doğru yuvarlandı. *Çok* hızlı. Saldırgan bir canavar gibi göğsüme çarptı ve toplanan gölgeler çözülmekle tehdit etti. Eğitimin bu bölümünde her zaman en duyarlı hallerinde olduklarını hissederdim; geri dönme emrime direnir, üzerimde hâkimiyet kurmaya çalışırlardı.

Şiddetli ve dağınıktı, ama sonunda kollarımda ve göğsümde sadece birkaç yeni çürük ile onları içeri çekmeyi başardım.

Tekrar içime yerleştiklerinde, ağırlığım iki katına çıkıyormuş gibi hissettim. Tek dizimin üstüne düşmeden önce birkaç adım sendeledim. Dengem daha da bozuldu. Düştüğümü bile fark edemedim sırtüstü düşmüştüm, omurgamdan aşağıya doğru bir acı yayılıyor ve görüşümde noktalar dans ediyordu. Gökyüzü tepemden akıyordu, birinin pervasızca üzerine boya döktüğü bir tuval gibiydi; morlar, maviler ve beyazlardan oluşan dağınık bir girdap.

Eamon bir an sonra üzerime eğilmişti. "Harikaydınız, Majesteleri."

Binlerce parçaya ayrılacakmışım gibi hissettim, ama otururken gülümsemeye zorladım, nefesimi tutmaya ve baş dönmeme rağmen dik durmaya çalıştım. "Sen öyle diyorsan."

Phantom, Brynn'in yanındaki yerinden beni bilgilendirdi (*Şaşırtıcı derecede ortalama olduğunu sanıyordum*).

"Bunun için teşekkür ederim," diye mırıldandım, hassas kulaklarının uzaktan bile sözlerimi algılayabileceğini biliyordum.

Bir esnemeyle karşılık verdi ve sonra Brynn'in kollarına gömüldü, elbisesinin düğmelerini kemirdi ve onu kıkırdattı.

Eamon kız kardeşinin yanına bıraktığı mataradan bir içki almadan önce bir süre daha bana bakıp gülümsedi. İçkisini içerken çocuksu yüzüne düşünceli bir ifade yerleşti, alnındaki teri sildi ve arazideki hedefleri inceledi. Hâlâ çoğunlukla sağlamdılar; bu da daha iyiye gittiğimin bir kanıtıydı; ilk denemelerim aşırı hevesli gölgelerimin birkaçını yok etmesiyle sonuçlanmıştı.

Tüm ilerlemelerime rağmen, yine de yeterli gelmiyordu. Günler çok hızlı geçiyordu. Beni izleyen umutlu gözlerin sayısı her geçen saat artıyor, büyüyen beklentilerinin ağırlığı omuzlarıma biniyordu. Hedefler bir yana, gölgeler - *insanlar*- başka bir şeydi. Gölgelemlerim onlara karşı çok pervasızca hareket ederse...

Eamon bana dönerek kendi mataramı uzattı ve "Bir kez daha gidelim mi?" diye sordu.

Titrek bacaklarımla üzerinde durdum, suyu aldım ve yavaşça yudumladım, karanlığımın yarardan çok zarar getirme ihtimalini düşünmemeye çalıştım. Doğum günümün olduğu gece verdiğim zararın görüntüleri şimdi bile aklımdan çıkmıyordu. Pratik yapmaya ne kadar ihtiyacım olsa da, zihnimin işbirliği yapacağını sanmıyordum.

"...Bir molaya ihtiyacım olabilir," diye itiraf ettim isteksizce.

Eamon, başım dönmeden önce ayaklarımı yerden kesip beni güvenli bir yere taşımayı düşünüyormuş gibi görünüyordu. Ama o böyle bir şey yapmaya fırsat bulamadan ben sert adımlarla avlunun kenarındaki banklardan birine doğru ilerledim.

O da itaatkâr bir şekilde takip etti. "Sizi yemeğe götürebilir miyim?" "Şu anda pek aç değilim ama teşekkür ederim."

Sırtışı hiç bozulmadı. "Bir dahaki sefere o zaman. Dört gözle bekliyorum olacağım." Eşyalarını topladı ve kız kardeşine doğru döndü. Omzunun üzerinden bana bakarak ekledi, "Ve sen gerçekten harikaydın - birlikte pratik yapmak bir onur. Kısa süre içinde Grimnor'la pratik yapmaya ve gücünün tamamını kullanmaya başlayacağımıza eminim."

O efsanevi kılıcı düşündükçe kalbim sıkışsa da kibarca gülümsemeye çalıştım. Odasında, Luminor'un yanında duruyordu. Güvende. Korunuyordu. Ve onu orada *tutmak* inanılmaz derecede cazipti.

Kardeşim ne zaman hazır olursam onu çıkarabileceğimi ve onunla pratik yapabileceğimi . Ama onun ısrarlarına ve Eamon'un

Sonsuz güven oylarına rağmen kendimi hazır hissetmiyordum.

Yapabileceğimden emin değildim.

Eamon küçük kız kardeşinin yanına gitti ve onu kollarının arasına aldı. İnanılmaz derecede birbirlerine benziyorlardı; aynı çarpıcı yeşil gözler; zayıf, sırık gibi bir vücut; aynı hafif orantısız sırtış. Saçları kıızıdan çok sarıydı ama aynı şekilde asiydi. Brynn bana utangaç bir şekilde el salladı ve Eamon da onu taklit ederek dönmeden önce son bir kez gülümsedi.

Onlar ayrılırken Brynn mutlu bir şekilde ağabeyinin omuzlarına tünedi, Phantom tırıs tırıs yanıma geldi ve ayaklarımın dibine yerleşti. (*Seni çok seviyor, değil mi?*)

"Bana sadece kız kardeşini geri getirdiğim için minnettar olduğunu söyledi." (*Bundan daha fazlası gibi görünüyor.*)

"Pek benim tipim değil. Benim için bile fazla neşeli." (*Huysuz tipleri mi tercih ediyorsun?*)

"Evet; seni bu yüzden çok seviyorum," diye cevap verdim, başını okşayarak.

Homurdandı, ama başını avucumun içine daha çok soktu. (*Seni kaç kere yemeğe davet etti?*)

Yavaş bir nefes verdim. Eamon tatlı görünüyordu. Karanlık enerjiler üzerindeki tehlikeli derecede etkileyici hâkimiyeti bir yana, yeterince zararsızdı da. Ama ilgilenmiyordum; hâlâ belli bir Işık Kralı'nı aklımdan çıkarmaya çalışmakla meşguldüm.

Çenem sıkıştı, elim hareketsiz kaldı ve Fantom başını yana eğerek sordu, (*Bacaklarını ısırp koparmamı ister misin?*)

Homurdandım. "Senin neyin var da bu saraydaki insanların bacaklarını ısırmak istiyorsun?"

(*Bilmiyorum,*) diye cevap verdi, yüzüstü düştü ve toprakta ileri geri yuvarlandı. (*Burada sıkılmaya başlıyorum.*)

"Bunun yerine korumasız Ölü Topraklar'a geri dönmek ister misiniz?"

Bu öneri karşısında sızlandı.

"Aynen öyle. Şahsen, hayatlarımızda biraz can sıkıntısı için geç kaldığımızı düşünüyorum."

Aynı fikirde değildi.

"Yine de, bir şekilde, onu alacağımızı sanmıyorum," diye ekledim ve tam bu sırada Thalia'nın bize yaklaştığını fark ettim.

Son birkaç gündür o kadar çok birlikte çalışmıştık ki bana ısınmaya başladığını hissediyordum - en azından onun herhangi birine ısındığını gördüğüm kadarıyla. Kaşlarını çatması bir şekilde daha az korkutucuydu ve bana bakarken gözlerinde bir parça endişe bile vardı.

"Hâlâ tek parça mısın?" diye sordu.

"Eamon'un aksini sağlamak için gösterdiği tüm çabalara rağmen."

Bu yorum ağzının kenarlarının seğirmesine neden oldu, belki de bir gülümsemenin başlangıcıyla. "Güzel," dedi. "Çünkü öğleden sonra bizim için bir planım var, eğer sen de istersen."

Gerçek yorgunluğumu ona belli etmemeye çalışarak bankta biraz daha dik oturdum.

"Kardeşin sana krallığımızı daha fazla göstermemi önerdi," dedi bana. "Seni götürmek istediğim özellikle bir yer var - Ekinoks günü gitmemiz gereken bir yer ve... şey, bunu yerinde açıklamak daha kolay olacak."

Yorgunluğuma rağmen, görünüşe göre kurtarmaya yazgılı olduğum dünya hakkında daha fazla şey öğrenme düşüncesiyle neşelenmekten kendimi alamadım. Bu yüzden kabul ettim, üstümü değiştirmek ve temizlenmek için odama yöneldim.

Kapıyı açtığımda Aveline oradaydı ve hizmetçilere çarşafaları değiştirmelerini, mobilyaların tozunu almalarını ve yastıkları kabartmalarını tembihliyordu. Bu sabah ayrıldığımda her şey zaten tertemiz görünüyordu ama ona bu konularda soru sormamayı öğrenmişim.

Beni kemik kıran bir sarımayla sardı. Aldırmadım; onun sarılmaları her zaman samimi gelirdi. Gülsuyu ve yeni sıkılmış nevresimlerin rahatlatıcı bir karışımı gibi kokuyordu, arada bir de eğer firincılık yapıyorsa baharat ve şeker kokuyordu - ki bugün de öyleydi. Yumuşak, dolgun bedeninden sıcaklık yayılıyordu ve sanki onun içinde eriyip tamamen güvende olabilirmişim gibi hissediyordum... sanki onu bir haftadan çok daha uzun süredir tanıyormuşum gibi.

Ona öğleden sonraki planlarımdan bahseder bahsetmez üzerimi değiştirmeme yardım etti ve hayal edilebilecek en yumuşak kumaştan yapılmış, diz hizasında, lacivert bir elbise ile altın süslemeli bir palto ve rahat yürüyüş botlarından oluşan güzel bir kıyafet hazırladı. Bu benim sahip olduğumdan çok daha farklı bir sihirdi, onun beni her zaman böylesine mükemmel, gurur verici kıyafetlere sokma yeteneği.

"Otursana," dedi ve aynalı makyaj masasının önündeki tabureyi işaret etti.

Thalia'ya dönmek için sabırsızlanıyordum ama yine de oturdum.

Bu saraya gelmeden önce, üzerime bu şekilde titrenmeyeli uzun zaman olmuştu. Bunu ne Aveline'e ne de bir başkasına itiraf etmiştim ve muhtemelen hiçbir zaman da etmeyecektim ama gençliğimde bu tür şeylere pek düşkün olmasam da bir yanım abartılı elbiseler ve saç modelleriyle dolu günlerimi özlüyordu. Sanırım sahip olduklarınızı elinizden gidene kadar fark etmediğiniz doğrudu.

Aveline saç tellerini çekiştirip bükerek örmeye çalışırken, "Annenin saçlarına sahipsin," diye nefesinin altından. "Güzel ama vahşi."

Altımdaki pelüş yastığı kavrayarak gerildim. Gerçek annemi kastettiği açıktı ama *anne* kelimesi bana hâlâ Eldris Kraliçesi'ni düşündürüyordu.

Yıllardır kanıksadığım bir başka şey daha.

Onun yerinde bir başkasının olduğunu hayal etmek zordu ama merak beni "Gerçek anneme ne oldu?" diye sormaya itti.

Aveline hemen cevap vermedi. Aynada onu izledim, kelimeleri bulmakta zorlanırken gözlerini kırıştırıyor ve dudaklarını büzüyordu. "Vaelora'lardan birini doğuranların çoğu hikayeyi anlatacak kadar yaşayamaz. Annen de bir istisna değildi."

"Peki ya babam?"

Bir uzun duraklama daha, bu sırada elleri karanlık, vahşi saçlarımı taramaya devam ederken alışılmadık bir şekilde beceriksizleşti.

"Aveline?"

"...Bilmiyorum. Rivenholt Kralı sen doğmadan çok önce öldü. Ondan sonra Kraliçe Isolde ile kimin yattığını kimse bilmiyor; Kraliçe onun kimliğini asla açıklamadı, ölüm döşeğindeyken bile."

Yumruklarım kadife minderde daha sıkı kenetlendi.

"Anladığım kadarıyla sizi yukarıda seven bir babanız olsaydı, onu gerçek ebeveyniniz olarak görür ve gerisi için endişelenmezdim."

Yıllar önce gitmiş olsa bile onu gerçek babam olarak görüyordum. Benimle kan bağı olmadığını bilsem bile. Beni büyüten ve korumak için elinden gelen her şeyi yapan kişi hâlâ oydu.

Ve bu yüzden öldü.

Cinayeti çevreleyen gizemli koşulların hâlâ çözülmesi gerekiyordu ama bir gerçek artık açık ve inkâr edilemez görünüyordu: Eğer o olmasaydı

beni sarayında barındırıyor olsaydı, Luminor'un kılıcının yanlış ucuna düşmezdi.

Gerçek annem olarak gördüğüm kişi de o sarayda donup kalmayacak, kontrolden çıkmış gücümün kurbanı olmayacaktı. Çünkü Orin bu konuda da açıkça yalan söylemişti - doğum günümün olduğu gece yaşananların benim suçum olmadığına beni ikna etmeye çalışmıştı.

Ama çoğu öyleydi.

Yeryüzünü yırtıp açmıştım. Aşağıdan gelen karanlık, *bana* ulaşmaya çalıştığı için Yukarı dünyaya doğru yükselmişti.

Ve şimdi Anne dediğim kişiyi kurtarmanın tek yolu bir şekilde dengeyi sağlamak ve Noctaris'e bir kez daha hayat vermektir. Bastian bunu yapmanın Gül Noktası'ndaki huzursuz gölgeleri yatıştıracağına ve oradaki kurbanların lanetten kurtulmalarına izin vereceğine inanıyordu.

Ama ya yapamazsam?

Bedenimi bir uyuşukluk kapladı. Aveline bunu fark etmiş gibiydi; başı benimkinin üzerine geldi ve kollarıyla beni nazikçe kucakladı. Bir an sonra geri çekilerek saçlarımı dikkatlice okşadı ve orkide şeklindeki altın bir tokayla yüzümden uzaklaştırdı.

"Çok güzel görünüyorsunuz leydim."

Kalbimdeki acıya rağmen küçük bir gülümsemeyi başardım. "Teşekkür ederim."

Görüşüm bulanıktı. Gözlerimi şişiren duygulardan yansımamı seçemiyordum ama *kendimi* güzel *hissetmiyordum*. Dolaştığım her yere ölüm ve karanlık götüren bir canavar gibi hissediyordum - görünüşe göre doğduğum andan itibaren bunu yapan bir canavar.

Gölgelerim onu yutmadan önce gerçek annemin yüzümü tanıma şansı olmuş muydu? Peki ya kardeşimin? Sesimi duymuş muydu? Ya da onunkini? Bize isimlerimizi veren o muydu?

Ya *her iki* annemin ölümünden de ben sorumlu olursam?

Bunlar ağır sorulardı. Ve Orin'in neden beni bu soruların ağırlığından korumaya çalıştığını anlıyordum. Ama bu beni daha az öfkeli yapmıyordu.

Onca yıl boyunca Yukarı'ya ait değilmişim gibi hissetmişim ve kimse bana *nedenini* söyleme zahmetine girmemişti. Sihrimi anlamamıştım, bu yüzden ondan korkmaya başlamıştım.

Ve şimdi bu korkunun pençesini kalbimden nasıl emin değildim.

Cevaplar için her zamankinden daha çaresiz bir halde Aveline'e sarılıp vedalaştım ve aceleyle eğitim alanında kalan Thalia'nın yanına döndüm. Phantom bankın altına kıvrılmış, yüksek sesle horluyordu. Çizmelerimle onu dürttüm. Hoşnutsuz bir hırıltıyla uyandı, ama hemen sinirini üzerinden attı ve bacaklarını esnetip sarayın dışında bir yerde koşma fırsatı bulduğu için heyecanlandı.

Thalia Uldrin'i almak için ahırlara giderken, Fantom'un ata benzer bir forma bürünüp beni taşıma teklifini kabul ettim; onun sırtında kendimi diğer bineklere göre daha güvende hissediyordum.

Bir saate yakın bir süre at sürdük. Saray arazisinin çok ötesinde, ısıltılı kraliyet şehri Tarnath'ın içinden geçerek, her şeyin ötesindeki korunmasız Ölü Topraklar'a geri döndük. Tarnath'tan uzaklaştıkça gökyüzü daha da kararıyordu. Ağaçlar gittikçe daha da çıplaklaştı; toprak daha da tozlandı. Hava, kana benzer bir şeyin soluk, metalik tınısıyla karışan keskin sülfür kokusuyla yoğunlaştı.

Bu yerin ne olduğu hakkındaki gerçeği bilse bile, yine de cehenneme yeniden iniyormuş gibi hissetti.

"Krallığım," diye fısıldadım nefesimin altında, tekrar tekrar, bir hatırlatma. "*Benim krallığım...*"

Burası benim krallığımdı ve onu hâlâ kurtarabilirdim.

Chapter Thirty-Two

Nova

BİR ÜRPERTİ BİZİ ELE GEÇİRMEYE BAŞLADI, KEMİKLERİME DOĞRU SINSICE İLERLEDİ VE oraya yerleşiyordum. Fantom'un sırtına, ondan yayılan sıcaklığa daha da yaklaştım ve dikkatli, kararlı gözlerle etrafımızı izlemeye devam ettim.

Gökyüzü sonunda tekrar aydınlanmaya başladı, siyah yerine morun çürük bir tonuna dönüştü ama ışığı Tarnath ve sarayın üzerinde asılı duran ışıktan farklıydı. Gerçek bir dünya güneşinin ışığı değil, kaynağını tam olarak belirleyemediğim örtülü bir parıltıydı. Yumuşaklığına rağmen tehditkâr bir his uyandırıyordu.

Dikenli sarmaşıklarla sarılmış iki sütunun işaretlediği dar, kumlu gri bir patikanın başına geldik. Thalia sonunda yavaşlayarak durdu ve atından inerek asasını Uldrin'in eyerine bağlı özel askıdan çıkardı.

"Burada uzun süre kalmayacağız," dedi, "çünkü bunu yapmak güvenli değil. Siz ve gücünüz eninde sonunda yakınlarda olabilecek gölgelerin dikkatini çekeceksiniz. Ama genelde burası gölgelerin uzak durduğu bir bölge. Yani çalışmak için birkaç dakikamız olmalı - kardeşinin bana defalarca vurguladığı gibi *çok* az bir süre."

Konu ağabeyime geldiğinde ses tonunun ne kadar sevecen ve tanıdık olduğunu bir kez daha fark ettim.

"Yani onu yirmi dört yıldan fazladır tanıyorsun," dedim Phantom'un sırtından atlayarak.

"Aşağı yukarı."

"İkiniz yakın görünüyorsunuz."

Onun hakkında o kadar çok sorum vardı ki, nereden başlayacağımı bilemiyordum. Geldiğimden beri Bastian'la çok az zaman geçirmiştım; popüler bir adam olduğu ortaya çıkmıştı. Kendisine Naip diyordu ama diğer herkes ona *Kral* diye hitap ediyordu ve bu görevi sonsuz bir sabır ve kararlılıkla yerine getiriyordu; ancak sınırlı gözlemlerime dayanarak, gerçek bir güç arzusundan çok zorunluluktan kaynaklandığını söyleyebilirim.

Büyük ikiz bendim ve görünüşe göre yasalarına göre Noctaris'in merkezi krallığı Rivenholt'u yönetmesi gereken kişi bendim. Aşağı'nın bu en güçlü tacı benimdi... tabii onu giymek istersem. Yine de, sunduğu önemli fırsata rağmen, tüm bu fikir bana sonradan düşünülmüş gibi geldi.

Çünkü büyümde ustalaşamazsam, kılıcımı ve ordumu hazırlayamazsam, hükmedecek krallık kalmayacaktı.

"Yıllar içinde birbirimize güvenmeye başladık," diye yanıtladı Thalia, ses tonu her zamanki soğuk güveninden biraz yoksundu. "Ama şu anda bunun bir önemi yok." Sütunların arasından uzanan gri kum patikasını işaret etti. "Önemli olan bu. Hadi gelin."

"Peki ya Uldrin?"

"Gideceğimiz yeri pek sevmiyor," dedi, yürümeye başlamıştı bile, "o yüzden geride kalmak isteyecektir. Merak etmeyin; hiçbir yere gitmeyecek."

Belalı aygıra kararsız bir bakış attım ama o çoktan sıkılmış bir şekilde yeri eşelemeye başlamış, ot dallarını ortaya çıkarıp tembelce çiğnemeye başlamıştı.

Biz yokken hiçbir şeyin onu rahatsız edemeyeceği kadar iri ve korkutucuydu sanırım.

Thalia'nın uzun bacaklı adımlarına yetişmek için koştum. Phantom köpek formuna büründü ve solmuş çiçek kümelerini koklayarak ve havada uçan morumsu mavi ışık zerreciklerini yakalayarak önümüzde koşmaya başladı. Yürüdükçe bu lekelerin sayısı artıyordu. İlk başta ateşböceği olduklarını düşünmüştüm, ta ki bazıları garip bir şekilde etrafta uçuşmaya başlayana, ara sıra daha büyük bir yaratığın parlayan dış hatlarını oluşturana kadar - bir an orada olan, bir an sonra yok olan hayalet, kanatlı yaratıklar. İçlerinden birini daha yakından izlemek için yavaşlayarak durmaya başladım ama Thalia devam etmem için beni teşvik etti.

"Acele etmeliyiz," diye hatırlattı bana, bakışları uzaklara, karanlığın mutlak olduğu yere doğru kaydı. Elleri asasını öyle sıkı kavramıştı ki

parmak eklemleri beyazlaştı.

Yürürken parlayan garip yaratıkları görmezden gelmek için elimden geleni yaptım, her ne kadar merakla ve ürkekçe bizi takip ediyor gibi görünseler de.

Yolun sonunda, zeminin gümüş rengi çimenlerle kaplı olduğu küçük bir alana geldik. Buradaki ağaçların üzerinde hâlâ yanardöner ve kâğıt inceliğinde gerçek yapraklar vardı, kenarları ay ışığına yakalanmış yusufçuk kanatları gibi parıldıyordu. Her şeyin üzerinden ince bir sis süzülüyor, parıltılı etkiye ve kemiklerime işleyen soğuğa katkıda bulunuyordu. Hava toprak ve yosun kokusuyla ağırlaşmıştı ve görünmeyen kanatların fırçası gibi yumuşak bir hışırtıyla doluydu - ya da belki de görünmeyen ruhların fısıltıları.

Her şeyin ortasında, koyu renkli ahşaptan yapılmış bağımsız bir kapının üzerinde kıvrılan taş bir kemer vardı. Ahşap sanki içeriden aydınlatılmış gibi parlıyor, üzerine oyulmuş çeşitli sembollerin üzerinde karmaşık ışık ve gölge desenleri oluşturuyordu. Etrafında geniş bir daire çizdim; arka tarafta kayda değer bir şey yoktu; sadece bir başka gri kum ve ahşap kapının arkasında olmasını beklediğim yerde pürüzsüz bir taş duvar vardı.

Her şey *çok eski* gibiydi. Zamansız. Sanki tüm canlılardan çok önce buradaymış ve hepsi yok olduktan sonra da burada kalacakmış gibi.

"Burası neresi?" Sesim kısık çıktı. "*Nerithys Kapısı*."

"Nerithys... Aetherstone'un bulunduğu diyar gibi mi?" Başını salladı.

"Yani buradan geçerek o diyara erişebiliyor musunuz?"

"Teoride evet. Yine de kapı herkese teslim olmaz."

Dikkatli adımlarla ilerledim, taş kemeri ve kapısını daha yakından inceledim. Küçük bir yosun parçasını kenara iterek, kapının her iki yanındaki kemerin alt kısmının dışarıya doğru çıkıntı yapan küçük bir ayağı olduğunu ve her birinin taşta oyulmuş bir açıklığı olduğunu fark ettim. "İki açıklık... iki kılıç için mi?"

"Aynen öyle."

"Grimnor ve Luminor."

"Evet."

Meşhur Gölgeler Kılıcı'nı kullanma becerimden hâlâ emin değildim, "O iki bıçak olmadan açmak mümkün mü?" diye sordum.

Thalia bu soru karşısında hazırlıksız yakalanmış gibiydi. "Bunu yapmak için son derece güçlü bir büyü gerekir ama... belki? Kılıçlar kuşkusuz en kolay yöntem. Amaçlanan yöntem."

"Son zamanlarda kimse açmaya çalıştı mı?"

"Son zamanlarda değil. Nerithys'in tehlikeli bir yer haline geldiğine dair türümüzden uyarılar içeren önceki açılışların kayıtlarına sahibiz. Lorien Blackvale adına diyarda devriye gezen Işık Bekçileri hakkında, ama..."

"Ama kadarıyla bu kapıdan son kez geçildiğinden beri bazı şeyler değişmiş. Bu kapıdan sonra neyle karşılaşacağımızı *gerçekten* bilmiyor muyuz?"

"Korkarım hayır," dedi.

Ve yaklaşan Ekinoks'un ağırlığı daha arttı.

Paltomu daha sıkı sararak kapıdan uzaklaştım ve hızla akan düşüncelerimi yavaşlatmaya çalıştım.

Bölgedeki ağaçlar seyrek ve kısa bir yürüyüşten sonra yerlerini daha gümüş renkli çimenlerle kaplı tepelere bıraktılar - üzerinde yüzen yaratıkların ışığından parıldayan çimenlere. Şimdi daha büyük, daha belirgin şekiller ve gördüklerimi hayal etmediğimden emindim; neredeyse tilkiye benziyorlardı, keskin yüzleri ve gür kuyrukları vardı ama aynı zamanda küçük, şık kanatları da vardı.

"*Vaekin*," diye bilgilendirdi Thalia beni.

Yaratıkların süzülüşünü, yuvarlanışını ve manzaranın üzerinde süzülüşünü izlerken bir şey fark ettim. "Bu dünyada çok az hayvan gördüm."

"Dünyamızın sınırlı, kalan enerjisi başka yerlere yönlendirildiği ve mümkün olduğunca çok *insanı* kurtarmaya odaklandığı için pek çoğu yok oldu. Ancak Tarnath'ın Güney Bölgesi'nde her türden canlıyı koruyan bir sığınak var. Erebos gibi şehirlerde de bu türden birkaç sığınak hâlâ varlığını sürdürüyor. Yani, dünyamız bir kez daha düzeldiğinde... umarım şeylerin popülasyonlarını yeniden inşa edebileceğiz."

Phantom'un daireler çizerek koşmasını, parlayan yaratıklardan birini yakalamaya çalışmasını ve başaramamasını izledim. Bir kuyruğu çenesinin arasına almaya çok yaklaşıyordu, ancak vaekin ürkütücü bir şekilde kahkahaya benzeyen tiz bir sesle sadece bir ışık zerresine dönüşüyordu.

"Yine de bunlar tipik fauna değil. Bu yaratıkların daha zeki olanları alemler arasında ara sıra haberci olarak görev yapıyor," dedi Thalia, "ve burada toplanıyorlar çünkü burası dünyalar arasındaki perdenin en ince olduğu nokta. Geçit burada ama Argoth'un yollarından birkaçı da yakınlarda."

"Argoth bu yolları nasıl inşa etti?" Bir süredir aklımı kurcalayan bir soruyu sordum. "Güçlü bir büyü yeteneğine sahip değildi,

O muydu?"

"Onları o inşa etmedi, gerçekten; iki dünyanın yan yana var olduğu zamanlardan beri zaten buradaydılar. O sadece onları tekrar açmanın yollarını buldu. *Nasıl olduğu* konusunda epeyce tartışma var. Öldürecek boş bir beş saatiniz olursa, bunu kardeşinize sorun." Gülümsemesi hafıftı. "Hoşuna gitse de gitmese de sana bu konudaki tüm detayları anlatacaktır."

Ben de biraz gülümsedim ve sarayın rahat çalışma odalarından birinde oturup, yanan ateşin başında kıvrılıp kitap okumanın ya da ağabeyimin bana anlattığı tarih ve sihir hikâyelerini dinlemenin ne kadar güzel olacağını düşündüm.

Özellikle meraklı görünen vaekinlerden birine elimi uzattım. Dikkatle avucumu birkaç kez kokladı ve ardından kulağıma doğru homurdanıp gökyüzüne doğru fırlamadan önce vücudu akıcı bir zarafetle kolumun etrafında döndü.

"Her iki dünyada da özgürce seyahat edebiliyorlar mı?" Kulağımı ovuşturarak sordum. "Bu dünyada daha istikrarlılar, ama evet, her iki dünyaya da gidebiliyorlar.

Yukarıdaki. Bunu yapabilen bildiğimiz birkaç canlıdan biri. Tıpkı köpeğiniz gibi."

"...Köpeğim mi?"

"Phantom bir *vaehound*. Tıpkı vaekin gibi, onun türü de bu dünyanın enerjisinden doğmuştur ve türlerinin ilki bizzat bir Vaelora'nın eliyle şekillendirilmiş ve onun büyüyle aşılanmıştır. Doğal bir şekilde yaşayıp ölmezler; enerjileri daha akışkandır, reenkarnasyon gibi bir şey yapabilir - tıpkı Vaelora'nın kendi büyüğü gibi. Sanırım bu yüzden, tam olarak farkına vardığınız güçleriniz olmadan bile onun ölmesini engelleyebildiniz. Ve bu dünyaya döndüğünde neden formunun daha fazlasını geri kazandığını da. Çünkü her iki dünyada da form ve güç bulabilse de, bu dünya onun gerçek evi." Sesi biraz yumuşadı ve ekledi: "İkinizin ortak bir yönü var."

Söz konusu köpek şu anda sırt üstü yatmış, pençelerini havaya kaldırmış, teslim olmuş gibi davranıyordu. Sahte bir güvenlik duygusuyla vaekini kendine çekmeye çalışıyordu; Orin'in bahçesindeki kuşlara karşı da aynı taktiği kullandığını görmüştüm. Etrafımızda biriken savaşımlara ve belirsizliklere rağmen, bu bende küçük bir gülümseme daha uyandırdı.

"Onu sana kardeşin gönderdi, biliyorsun. Bu köpeklerden Tarnath yakınlarında dolaşan birkaç vahşi sürü var; Fantom'unuzu onlardan biri tarafından terk edilmiş olarak buldu. Kabul edilmesi tehlikeli bir şey ama..." Başını salladı, bir

İfadesinde isteksiz bir düşkünlük vardı. "Naip çok daha tehlikeli Şeyler yaptı sanırım."

Belki de minnettarlıkla dolup taşmalıydım. Çünkü Phantom hayatımı birden fazla kez ve birden fazla Şekilde kurtarmıştı.

Yine de tek , bu diğer dünyadan -bu diğer hayattan- böylesine muazzam bir hediye almış olmamın ve yine de gerçeğin benden saklanmış olmasının ne kadar tuhaf olduğuydu.

"Yıllardır hakkında hiçbir Şey bilmediğim bir Şey daha," diye mırıldandım.

Thalia yüzünü bana doğru eğdi, gözlerinde ender rastlanan bir sempati parıltısı vardı.

"Ben sadece... Orin'in benden nasıl bu kadar çok Şey saklayabildiğini anlamıyorum."

" zellikle iyi bir adam değil," dedi açıkça. "Yine de bizim için amacına yeterince iyi hizmet ediyor sanırım."  l  l  tonuna rağmen yüz ifadesinde bariz bir incinmişlik vardı -ne zaman Orin konusu a ılsa bunu birkaç kez fark etmiştim.

Merakım bu sefer beni alt etti ve "Onu ne kadar iyi tanıyorsun?" diye sormadan edemedim.

"İstediğim kadar iyi değil" "Bu ne anlama geliyor?"

Yavaşça, bıkkın bir nefes verdi. "Yani yirmi beş yıl önce, sen doğduktan kısa bir süre sonra beni terk etti."

"Terk edilmiş... yani bu krallıkta mı yaşıyordu?" "Evet."

Ona baktım, rahatsız edici bir olasılık düşüncelerime baskı yapıyordu. *Gözlerine*. O tuhaf ametist rengi... Benzer gözleri sadece bir kişide daha görmüştüm. "O... o seninle akraba mıydı?"

 enesinde bir kas kasıldı. "Benim babam."

Kelimeler ciğerlerimden nefesimi çaldı.

Bu daha kaç kez olacaktı - bilgi ile karnına yumruk yeme hissi?

Daha kaç Şey hakkında bilgisizdim?

"Burada kalırsan büyünün seni alt edeceğine karar verdikten sonra, sana göz kulak olabilmek için bu saraydan ayrılmayı se ti," dedi. "Ve kardeşini bize geri getirmek için yaptığı kısa bir yolculuk dışında geri dönmedi."

Bana karşı soğuk ve mesafeli tavrı birden anlam kazandı - çünkü babasını ondan çalmışım gibi görünmüş olmalıydı. İstemeden yaptığım bir başka canavarca şey.

Midemin bulandığını hissederek çömeldim ve botlarımın bağcıklarını çözmeye çalışan vaekin'e dalgınca uzandım.

"Aether'lerden biri olarak görevi her zaman önce gelirdi," diye devam etti Thalia. "Birlikte geçirdiğimiz zamanlara dair çok net anılarım yok - onun yerine seni korumak için gittiğinde sadece altı yaşındaydım - ama sen gelmeden önce bile mesafesini koruduğunu hatırlıyorum. Gözlerindeki o dalgın bakışı ve her fırsatta sihir yapmak için ne kadar hızlı koştuğunu.

"Büyüm nispeten zayıf ve bu yüzden sanırım... Sanırım onun için bir hayal kırıklığıydım. Annemi sevdiğine de inanmıyorum; o sadece sarayda bir hizmetçiydi ve bildiğiniz gibi Aetherkinler doğal olmayan bir şekilde uzun yaşarlar, bu yüzden onun ilk ya da son aşkı olduğundan şüpheliyim. Yıllar önce öldü. Onun hakkında neredeyse hiç konuşmazdık ama..." Omuz silkerek sözlerini tamamladı.

Ne diyeceğimi bilemedim.

Ne söylemiş olabilirim ki?

Onun anlattığından çok daha farklı bir adam olduğuna dair pek çok anım vardı. Ne de olsa insanlar karmaşıktı; farklı tonlardan oluşan tablolar, bir tuvalde derinlik yaratan açık ve koyu vuruşlar. Ama bu düşüncemi kendime sakladım. Her nasılsa, babasının açık tonları hakkında iç açıcı hikayeler duymaya hazır olduğundan şüpheliydim

-Özellikle de benden.

Bunun yerine, omzumun üzerinden uzaktaki geçide bakarak yavaşça tekrar tam boyuma yükseldim ve konuşmayı diyarlar ve önümdeki görevler hakkında daha fazla şey öğrenmeye odaklanmaya çalıştım. "O zaman farklı dünyalar arasında serbestçe seyahat ediyordu?"

"Göreceli olarak konuşuyorum. Bunu başarmak için çok fazla büyü gerekiyor; güçlerini tam olarak kullanabilen bir Vaelora dışında, artık kimsenin düzenli olarak yapabileceği bir şey değil."

"Yine de son seferinde benimle gelebilir miydi?"

"Olabilir. Ama Yukarı'da bir varlığa ihtiyacımız var ve onun orada kalması konusunda anlaşmaya varıldı. Bir süredir vaekin gibi haberciler aracılığıyla bunu tartışıyorlardı."

Yanaklarım öfke ve bilgisizliğimden dolayı duyduğum utancın birleşimiyle yandı. "Yani benim buraya gelmem, senin beni bulman ve

Beni saraya getirmek... hepsi planlanmış mıydı?"

"Sadece bazı kısımları. Noctaris'e döndüğünüzde büyüünüzün nasıl tepki vereceğini bilmiyorduk, bu yüzden ancak bu kadarını planlayabilirdik. Orin sizi bilerek Rivenholt Sarayı'ndan uzakta, bu dünyanın enerjisinin daha zayıf olduğu bir noktaya yönlendirdi; böylece bize gelmeden önce güçlerinizin alışması için daha fazla zamanınız olacaktı. Yine de daha hızlı olacağınızı düşünmüştük; büyüünüz sizi doğrudan buraya götürmeliydi. Ama her ne sebeple olursa olsun en kısa yoldan sapıp Aleksander'a yöneldiniz; Işık Kralı'nı bulmanızı ve onu da yanınızda kraliyet şehrimize sürüklemenizi kesinlikle beklemiyorduk."

"Planlarımda bu da yoktu," diye mırıldandım.

Birkaç dakika boyunca sessiz kaldık. Thalia'nın söylediklerinin ağırlığı altında dengemi sağlamaya çalışırken çevremizi incelemeye devam ettim. Kapının yanında durmuş, ellerini ara sıra taş kemerin üzerinde gezdiriyordu. Birkaç kez avuçlarını kemere dayayarak durakladı ve dua ediyormuş gibi başını eğdi. Belki de kapıyı yapanlara, her kimse -ya da her neyse- onlara.

Yaralarını deşmeye devam etmek istemiyordum ama içimde hâlâ yanan meraka engel olamıyordum. "Aetherkin'in hiç çocuğu olduğunu sanmıyordum," dedim. "Vaelora'dan beklendiği gibi bekâr kaldıklarını sanıyordum."

"Çocuk sahibi olmalarının normal olmadığı doğru. Ama Calista'ya hizmet edenlerin neredeyse hepsi sonunda çocuk sahibi oldu. Calista'nın ölümünden yüzyıllar sonra bile Noctaris'te hiçbir Vaelora yeniden ortaya çıkmadığında çaresizlik bir faktör haline geldi... ve çocuklarının neredeyse her zaman dünyamızın büyüünü nasıl çekip manipüle edeceklerini öğrenebildiklerini fark ettiklerinde, ebeveynlerinden daha az ölçüde bile."

"...Feyth," diye fark ettim, Eamon'dan aldığım derslerle bunu bir araya getirdim.

Başını salladı ama gözlerini kaçırdı. "Bazen, beni sadece yanlış yönlendirilmiş bir görev duygusuyla istediğini düşünüyorum - çünkü bu dünyanın solmakta olan büyüünü kontrol edebilecek ve daha kalıcı bir çözüm bulunana kadar devam etmesini sağlayacak daha fazla varlığa ihtiyacı vardı. Ve bu nedenle ortaya çıkan tek kişinin ben olduğumu sanmıyorum. Sarayda bizden birkaç kişi var."

"Eamon gibi mi demek istiyorsun?"

"Evet. Gerçi bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyor; aslında anne ve babası Aetherkin'di. Vivaris'e yakıt sağlamak için kendilerini feda ederek öldüler.

Erebos'un alevleri."

"Kendilerini feda ederek mi?"

"Evet - büyülerini ayinsel bir şekilde o alevlere dökmek için. O şehir bugün bile onlar yüzünden yanıyor. Kaelen, Eamon ve Brynn'in amcasıdır, ancak Brynn karşılaşmamızdan önce onunla hiç tanışmamıştı. O da bir Aetherkin ve Vivaris'in kalan son bekçisi. Kısmen kız kardeşinin ve onun fedakârlığının anısına ateşlerle ilgilenmeye devam ediyor."

İçimi kaplayan rahatsız edici duyguyu üzerimden attım. Kaelen'i düşünmek ya da dramatik karşılaşmamızdan sonra ona ne olduğunu merak etmek istemiyordum.

Bunun yerine, yeğeniyle ilgili beklenmedik bir ifşayı daha merak ettim; Brynn'in herhangi bir Gölge büyüünü kontrol ettiğine tanık olmamıştım ama o benimkini bulmayı ve takip etmeyi başarmıştı. Bir gölge olarak bile beni gerçekten *görmüştü*. Bunun nedeni benimkine otomatik olarak ulaşan gizli bir güç müydü?

Bunu Thalia'yla tartışmayı düşündüm ama bakışları uzaklaşmıştı. Duvar gibi.

"Muhtemelen saraya doğru geri dönmeliyiz," dedi bana bakmadan.

İtiraz etmedim ve yürürken konuyu değiştirme zamanının geldiğine karar verdim. "Vaekin'in parıltısı bana bir zamanlar eski krallığımda katıldığım bir festivali hatırlattı," diye yorum yaptım. "Ay Dokumacısı Festivali. O gece şehir fenerlerle doluydu ve hepsi benzer bir mavimsi mor ışıqla parlıyordu."

Dinlediğini göstermek için bakışlarını bana doğru çevirdi. Hala havada asılı duran sorulara rağmen yeterince dostça bir sohbete daldık.

O festival gecesı en net anılarımdan biriydi... belki de Orin'in bana gerçekten *kızdığını* hatırladığım tek an olduğu içindir.

İki yıl önce, Elarith Kralı - ya da onun kılığına girmiş biri, sanırım - Eldris'in tebaası arasında daha da fazla iyilik kazanmak amacıyla krallığıma gelmişti. En eski geleneklerimizden birini alıp üzerine kendi ellerini koymuş, Eldris halkının bugün bile hala hakkında konuştuğu bir kutlama yaratmak için hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Şatafat ve ihtişam, en sadık muhaliflerinden bazılarını bile kazanmıştı.

Sadece birkaçı bunun gerçek bir propaganda olduğunu görmüştü.

Her ayrıntıyı hatırlıyordum. Gökyüzü yıldızlarla kaplıydı; renkli iplere bağlı yüzen fenerler; göz kamaştırıcı, mücevherlerle süslü kostümleri içinde dönen dansçılar; havai fişek topları ateşleniyor, havada patlıyor ve gülen, alkışlayan kalabalığı duman ve kıvılcım yağmuruna tutuyordu.

Kan ve gölge renginde bir elbise giymiştim - gece bitmeden ellerimde her ikisinin de olmasına tamamen hazırdım - ve o toplardan birini çalıp caddede geçit töreni yapan krala doğrultmuştum.

O gece kaosa neden olan birkaç isyancıdan biriydim. Ama doğrudan kralı hedef alan tek kişi bendim.

Duman dağıldığında hâlâ onun önünde duran tek kişiydim, dudaklarımda okunması kolay net bir mesaj vardı: *Git* buradan.

Pervasızca bir meydan okuma olduğunu kabul edebilirim. Özellikle de bunca yıl sonra. Ve yakın zamanda öğrendiklerimden sonra, hedeflediğim kişinin Elarith'in gerçek Kralı bile olmadığı daha da şüpheli gelmişti. Yüzü özenle hazırlanmış bir maskeyle kaplıydı ve tören hareketlerinin çoğu Muhafızları tarafından etrafı sarılmış ve korunurken gerçekleşiyordu ve şimdi bunun nedenini anlıyordum.

O gece yaptığım hiçbir şeyden pişman değildim.

Çünkü topumu ateşlediğim anda içimde bir şey uyanmıştı. Sonraki kargaşa sırasında daha da güçlenen bir şey.

Partiyi mahvetmişim. Daha önce hiç olmadığı kadar yüksek sesle dışlanmış ve tehdit olarak damgalanmışım. İşte o gece krallığım üzerindeki hak iddiamı tamamen kaybettiğimi fark ettim -ya da belki de *kabul ettim*. Tebaam yabancı bir kralın ışıyla, zenginliğiyle, zulmünü örtbas etmek için uydurduğu kutlamalarla kör olmuştu ve ben onlara gerçeği göstermenin daha iyi bir yolunu bulamazsam hep öyle olacaktı.

Etrafımı saran duman ve çılgınlarla tek başıma ayakta dururken, hayatımı ve krallığımı mahveden kılıcı geri almak için Yeraltı Dünyası'na gitmeye yönelik umutsuz planıma kendimi tamamen adanmışım.

O kader kararının üzerinden iki yıl geçti.

Her şey buna yol açmıştı -şu anda etrafımda yükselen imkânsız ifşaat dalgalarına ve yaklaşan devrimlere.

Hepsi bir topun fitilinin tek bir vuruşuyla.

O topu ateşleme anısı aciliyet hissimi yeniden canlandırdı. Thalia ile yaptığım konuşmalar ne kadar ilginç olsa da

Saraya, oturup tüm bu yeni şeyleri parmaklarımın arasından kayıp gitmeden önce anlamlandırabileceğim nispeten daha güvenli bir yere geri döndüm.

Ve ne kadar sinir bozucu olsa da, Aleks tüm bu zor şeyleri konuşabileceğimi hayal edebildiğim tek kişiydi.

Yine de onu bulma şansım olmadı; saraya döndüğümüzde, içeri adım attığımızda sarayın hareketlendiğini gördük ve hemen etrafımız telaşlı hizmetkârlar ve paniklemiş muhafızlar tarafından sarıldı.

" oluyor?" Thalia talep etti.

Muhafızlardan herhangi biri cevap veremeden kardeşim kalabalığı yarararak bize doğru yürüdü. Bizi görünce rahat bir nefes aldı, yüz hatlarındaki gerginlik bir anlığına gevşedi.

"Bastian?" Thalia bastırdı.

Bir adım daha yaklaştı, gözleri herhangi bir yaralanma belirtisi arar gibi üzerimde gezinirken derin bir nefes aldı ve "Birisi kılıçların tutulduğu odaya girmeye çalıştı ve bu sırada iki muhafızımızı öldürdü" dedi.

Chapter Thirty-Three

Nova

DUVARLARDAKİ KAN KURUMUŞTU.

Kılıçların odasına giriş.

Odanın kapıları mühürlü kalmıştı. Bir avuç muhafız kan sıçramalarını ve kapılardan birinin yanmış gibi görünen bir bölümünü inceliyordu; Bastian onlarla konuşmaya giderken ben uyuşmuş bir şekilde durup her şeyi kavradım ve Thalia bize en yakın olan kanlı ayak izini incelerken kendi kendine lanetler mırıldandı. Her zamankinden daha küçük bir köpek formunda olan Phantom, muhafızlar ve duvarların arasına daldı, kan lekelerini kokladı, kulakları tedirginlikle seğirdi.

Birkaç dakikalık tartışmadan sonra Bastian isteğim üzerine odanın kapılarını açtı; böylece iki kılıcın da hâlâ yerli yerinde olduğunu kendim görebilecektim.

Güçleri üzerimde dalgalanırken yavaş ve rahatlamış bir nefes verdim. Onları kimin almaya çalıştığına dair hiçbir fikrim yoktu ama güçlerinin yanlış ellere geçmesi düşüncesi beni iliklerime kadar uyuşturdu.

Yıllardır bu odada güvendeydiler. Sadece kısa bir süre daha güvende kalmalarına ihtiyacımız vardı - Grimnor'u düzgün bir şekilde kullanmaya hazırlanmama kadar. Zaten bunu başarmak için yeterli zamanım yokmuş gibi hissediyordum.

Görünüşe göre zamanımız daha da kısaydı ve durum korktuğumuzdan daha da tehlikeliydi.

"Bu nasıl olabilir?" diye sordum. "Bu *ne zaman* oldu?"

"Saatler önce de olabilirdi," dedi kardeşim. "Ölümler ancak bir sonraki nöbetçi grubu onları görevden almaya geldiğinde fark edildi."

Saatler önce.

Soygunlarını gerçekleştirmek için bilerek benim saraydan ayrılmamı mı beklemişlerdi?

"Bu sarayda birileri *bir şeyler* biliyor," dedi Thalia. "Bu köşe ne kadar tenha olsa da, her gün meraklı gözler buraya düşüyor. Suikastçı ve hırsız ne kadar sinsi olursa olsun, görünmez olmadıkları sürece..."

Rahatsız edici, belirsiz bir sessizlik çöktü üzerimize, birkaç dakika sürdü, ta ki kardeşim Noctarisan dilinde bir şeyler homurdanıp bizi odadan dışarı çıkarana kadar; çok fazla meraklı hizmetçi ve diğer saray sakinleri içeriye bakmaya çalışarak çok fazla yaklaşıyorlardı.

Odayı bir kez daha kapattık. Kardeşim herkesi salondan uzaklaştırdı ama o, Thalia, Phantom ve ben hâlâ anlamlandırmaya çalışarak boşlukta oyalanıyorduk. Kapılardan birinin ortasına yakın bir yerde özellikle büyük bir kan lekesi vardı; gözlerimi ondan alamıyordum.

"Işık Kralı nerede?" Bastian bir süre sonra sordu.

"Bu sabah onu görmedim," dedim gayri ihtiyari. Kanı incelemekle o kadar meşguldüm ki sözlerinin ardındaki anlamı kavramam biraz zaman aldı. Bakışlarım ona kaydı. "...Neden sordunuz?"

Cevap vermedi ama yorgun gözlerindeki endişeli bakış yeterince şey anlatıyordu. "Aleks bunu yapmazdı."

Boğazını temizledi. "...Yine de onu sorgulamak zorunda kalacağımı biliyorsun. Onunla birlikte seyahat edenlerle birlikte."

Bu düşünce midemi sıkıştırdı. "Onunla kendim konuşacağım."

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum." Sanki gitmemi engellemeyi planlıyormuş gibi bana doğru bir adım attı.

Ama başkalarının benim adıma konuşmasından bıkmıştım. Bazı şeyleri kendim görememekten, başkalarının benim adıma karar vermesinden bıkmıştım. Hayatımın çok büyük bir kısmının benim dışımdaki eller tarafından düzenlendiği giderek daha açık hale geliyordu.

Bu eğilimin devam etmesine izin *veremezdim*.

Kardeşimden uzaklaştım ve koridorda hızlı adımlarla ilerlemeye başladım, ancak o arkamdan seslenince yavaşladım: "Ben sadece seni güvende tutmaya çalışıyorum."

Durakladım, omzumun üzerinden baktığımda gözlerinde acı dolu bir bakışla tereddüt ettiğini gördüm.

"Şimdiye kadar yaptığım tek şey buydu," dedi, "yaptığının farkında o." olmadığım zamanlarda bile

"...Sen neden bahsediyorsun?"

"Gençken beni öldürdüğünü sandığın büyü," dedi.

"Bu gücümün rastgele bir tezahürü değildi, savunma amaçlı bir tepkiydi. O gece saldırıya uğradık. Hem Orin'e hem de Eldris Kral ve Kraliçesi'ne göre bize karşı başka büyülerin kullanıldığına dair kanıtlar vardı. *Işık büyüsünün* kanıtı. Neredeyse ikimizi de öldürüyordu. Buna tanık olanlara göre gücüm sizi korudu ama sadece biraz. Bize karşı çok büyük miktarda güç kullanıldı."

"Bu tüm luxmancer'ların kötü olduğu anlamına gelmez. Ve kesinlikle Aleksander'ın böyle bir şey yapacağını kanıtı değil."

"Işığın Koruyucuları bizim *düşmanımız*, Nova."

"Onlar için çalışmıyor."

"Yirmi yılını onlar tarafından telkin edilerek geçirdi."

Ağzımı açtım ama hayal kırıklığı içinde kapattım; bu gerçeği reddedemezdim. Krallığında ona neler olduğunu tam olarak bilmiyordum ama düşününce tüylerimi diken diken edecek kadarını biliyordum. Ona ne tür şeyler yaptıklarını bilemezdim. Küfürlü, korkunç yöntemlerle ona hangi inançları aşıladıklarını.

Bastian derin bir nefes alarak kendini toparladı. "Yirmi beş yıl boyunca Yukarı'da hayatta kaldın ve buraya kadar gelmeyi başardın. Dünyamız sana güveniyor. *Ben* de sana güveniyorum. O yüzden sadece... sadece her şeyi bir kenara atma. Tek istediğim bu."

"Hiçbir şeyi . Bunu Aleks'in yapmadığını biliyorum."

Kardeşimin sessizliği ağırdı. Boğucu. Sonunda "Ona güveniyor musun?" dediğinde sesi endişeli ve bitkin bir tonda çıkıyordu. Gerçekten mi?"

Kalbim *evet diye* fısıldadı.

Aklım *yapmamalısın* diye bağırdı.

O anda fısıltının daha yüksek gibi görünmesi komikti. Daha ısrarcıydı - sanki hiçbir gürültü kalbimde kıpırdanan duyguları bastıramazmış gibi.

"O bunu yapmazdı," diye tekrarladım, sesimin inatçı bir aptal gibi çıktığının tamamen farkındaydım.

Bastian elini sıktı ve çözdü. Bana uzanma dürtüsüyle savaşıyor gibiydi. "Bu konuda kararını vermişsin."

Bir şekilde kendimi sakın bir şekilde cevap verecek kadar topladım:
"Evet."

"...Konuş onunla o zaman." İkizlerden büyük olan bendim ama bakışları benimle etrafımızdaki kan arasında gidip gelirken birdenbire benden on yaş büyük görünmeye başladı. "Sadece... lütfen dikkatli ol, Nova. Bunca zaman sonra seni tekrar kaybetmek istemiyorum."

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için sadece başımı salladım. "Dikkatli olacağım."

Phantom bana yetişti, bacaklarımın arasından geçerek botlarımdan birinin üzerine oturdu, sanki beni yerime sabitlemeye çalışıyordu. Bir süre daha tereddüt ettim ve diz çökerek kulaklarının arasına güven verici bir çizik attım.

"Burada kalın ve burnunuzla birlikte bazı şeyleri çözmeye yardımcı olup olamayacağınıza bakın."

(Olağandışı bir koku almıyorum) diye beni bilgilendirdi. "Aramaya devam et. Yakında döneceğim."

Başını iki yana eğdi, açıkça huzursuzdu, ama itaat etti, ben dönüp hızla uzaklaşırken yerinde kaldı.

Thalia hemen ağabeyimin yanına gitti ve onun beni bırakma kararına karşı çıkmaya başladı; ben hızımı artırırken onların hararetli tartışması arkamda yankılandı. İçlerinden birinin peşimden gelmesini bekliyordum ama .

Önce Aleks'in genelde bu saatlerde bulunduğu eğitim alanını kontrol ettim. Sadece Eamon oradaydı ve bana Işık Kralı'nı bütün gün görmediğini söyledi. Saraydaki hızlı yürüyüşüm sırasında karşılaştığım herkesten benzer bir cevap aldım: Saatlerdir kimse onu görmemişti.

Attığım her adımda korku midemi daha da sarıyordu. Sabahtan beri her şey - Aleks'le konuşmak için yanıp tutuştuğum her şey - etrafımda su gibi yükseliyordu, ta ki başımı yüzeyin üzerinde zar zor tutuyormuşum gibi hissedene kadar.

Her şeyi anlatacağım kişinin o olduğunu düşünerek kendimi kandırıyor muydum? Sadece aynı tarafta olma ihtimalimizi mi hayal etmişim?

Kardeşim haklı mıydı?

Aleksander'ın odasının bulunduğu koridora ulaştığımda neredeyse koşuyordum. Çaba sarf ederek yavaşladım, nefesimi tutmaya çalıştım, kapısına vurmadan önce en azından biraz sakinleştim.

Sanki bir şekilde geleceğimi hissetmiş gibi hemen cevap verdi. Yüzüme bir kez baktı ve sonra endişeyle bana doğru ilerledi, bakışları daraldı, sanki beni kovalayan birini görmeyi bekliyormuş gibi arkamdaki koridoru araştırdı.

"Nova? Neyin var?"

"Bugün erken saatlerde neredeydin?"

Gözleri yüzüme yerleşti, sorguluyordu.

"Sadece cevap ver."

" oluyor?" diye sordu. "Nerede.

Neredeydin? Neredeydin?"

"...Neden?" Aramızdaki hava gerildi ve bir an için, inşa etmeye başladığımız tüm güvenin çözülme tehlikesiyle karşı karşıya olduğu hissine kapıldım. Sanki tek bir iplik tarafından bir arada tutuluyormuş gibi.

"Çünkü birisi Luminor ve Grimmor'un tutulduğu odaya girmeye çalıştı," dedim elimden geldiğince sakın bir şekilde, "ve önlerine çıkan herkesi öldürdüler."

Yüz ifadesi aniden değişti. Önce şaşkınlık hakim oldu. Ardından bir parça panik geldi ama o da bir anda kayboldu ve yerini her zamanki sert ve öfkeli bakışlarına bıraktı.

Nefes nefese, "Kardeşim senin -ya da arkadaşlarından birinin- sorumlu olabileceğini düşünüyor," dedim.

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

Boğazım sanki bir ağız dolusu kum yutmuşum gibi ağrıyor ve yanıyordu. Sadece onun sözüne , değil mi? Bütün gün kimse onu görmemişti. Nerede olduğuna dair kimsenin kanıtı yoktu.

"Yemin ederim hiçbir şey bilmiyorum, Nova."

Tıpkı babamı kimin öldürdüğünü bilmediğine yemin ettiği gibi.

Yine de elimde *buna* dair kesin bir kanıt yoktu; ancak o korkunç anda bunu nasıl elde edebileceğimi fark ettim.

Kılıçların olduğu odaya geri dönebilirdim.

Elimi Luminor'un bıçağının üzerine koyabilir, çalkantılı geçmişine dair görebildiğim her şeyi görmeme izin verebilirdim - gerçek ve sonuçları ne olursa olsun. Nesnelerin geçmişlerini okuma konusunda giderek daha iyi oluyordum. Ve oda kapısının kendisinden de işe yarar bir şeyler okuyabilme şansım vardı. Belki de büyüm onu kimin kana buladığını, yaktığını, zorla geçmeye çalıştığını ortaya çıkarabilirdi...

Olay yerini incelerken bunu düşünmemiştim ve bu fikrin Thalia ya da Bastian'ın aklından geçtiğinden de şüpheliydim; bu güç duyulmamış bir şey değildi ama büyücülüğün yaygın bir tezahürü de değildi ve kendim ve Aleks dışında kimsenin huzurunda uyguladığım bir şey de değildi.

Gerçeği bulmak için bariz bir yol gibi görünüyordu. Ama bulmak *istiyor muydum?*

Bu sorunun cevabını hemen biliyordum: *Hayır*. Kendimi korkak gibi hissediyordum... ama kalbimin, karşımda duran adama karşı geliştirmeye başladığım hisler konusunda yanılmayı kaldırabileceğinden emin değildim.

Bir elimi kapının pervazına dayadığımda nabzım hızla atıyordu.

Ona güveniyor musun?

Gerçekten mi?

"İçeri gel," dedi Aleksander. "Bunun hakkında konuşalım. Lütfen."

Başımı salladım. Kaçmak istedim. Kalmak istedim. Ayaklarımı iki yöne de hareket ettiremiyordum.

"O zaman başka bir yerde konuşalım. Sen nereye gitmek istersen, ben de oraya giderim."

"Ne hakkında konuşmalıyız?" Sesim biraz titreyerek sordum. "Aramızdaki hiçbir şeyin mantıklı olmadığını mı? İkimiz de o kadar kötü manipüle edildik ki kime ya da neye güveneceğimizi bilemiyoruz?" Odasına doğru bir adım atmayı başardım. Muhtemelen daha iyi bir yargıya karşı... ama salon çok açık görünüyordu, söylemem gereken her şey için çok açıktı. "Kendi krallığına olan görevin yerine beni *asla* seçmeyeceğın, *seçemeyeceğın* konusuna ne dersin?"

"Seni seçmeyeceğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu sessizce.

"Siz yapsanız bile buradaki herkes bu seçime katılmayacaktır. Geldiğimizden beri tüm bu saray beni senin hakkında uyarmaktan başka bir şey yapmadı. Zayn de sana aynısını yaptı, değil mi? Dikkat etmediğimi düşündüğünde bana nasıl baktığını gördüm. Sarayımın *sana* güvendiğı kadar o da *bana* güvenmiyor."

İnkar etmedi.

"Ve belki de hepsi haklı. Birbirimiz için yanlışız. Hepimiz yanlışız. Dürüst olmak gerekirse, denge için ne umut var? Dünyalarımız ve tarihleri hakkında öğrendiğim her yeni şeyle birlikte, bu daha da imkânsız geliyor. Sen imkânsız hissediyorsun. *Biz* imkansız hissediyoruz."

Yine savunmasında hiçbir şey söylemedi.

Uzun bir süre konuşmadan durduk. Bizi birbirimize bağlayan o iplik belirsizlikle sallanıyor, kararsız kalbimle ritim tutuyor, bir an bükölüp sıkılaşıyor, bir sonraki an yıpranmaya başlıyordu.

Lütfen kırılma, diye düşündüm, umutsuzca.

Ona söylemek istediğim onca şey, onunla konuşmam *gereken* onca önemli, dünyayı sarsan, savaşıla ilgili şey... O anda bunların hiçbirinin benim için önemi yoktu.

Çünkü birden tek düşünebildiğim *o* oldu.

Tek bilmek istediğim, buradan nereye gideceğimizdi - devam etmek için aramızdaki incinmişlik ve güvensizlik vadileri arasında nasıl köprü kurabileceğimiz, hiçbirinin çiçek açmaya hakkı olmayan yerlere hayat getirmeye devam edebileceğimizdi.

İşleri kendi başıma halledebilirdim. Nasıl yalnız kalınacağını biliyordum; tüm hayatımı bunu yaparak geçirmiştim. Ama belki de hayatımda ilk kez gelecekle tek başıma yüzleşmek *istemiordum*.

Onunla birlikte yüzleşmek istedim. Sadece nasıl yapabileceğimi göremedim.

Sesim biraz daha kırılarak, "Dün gece gitmeme izin verdin. Beni yalnız bıraktın."

"Ben yaptım."

"Çünkü en iyisi buydu." "Evet.

Öyleydi."

Kendimi bir kez daha reddedilmeye hazırladım. "Ama pişmanım," dedi.

Nefesim kesildi. Onu yanlış duyduğumdan emindim. Sonra tekrar söyledi, duygularla sıkılmış bir sesle-

"Pişmanım. Tanrılara yemin ederim, *pişmanım*."

Cevap veremeden ceketimin önünü tuttu, beni odasının derinliklerine çekti ve neredeyse vücuduyla aynı hizaya getirdi. Ve bir sel kapağının açılması gibi, itiraflar dudaklarından dökülmeye başladı, hırıltılı sesi tenimi titretiyordu.

"Bunu düşünmekten bir an bile vazgeçmedim," dedi, beni kavrayışı değişti, elleri ceketimin altından kayarak kalçalarımı tuttu. "Neredeyse hiç yemek yemedim. Ya da uyumadım. Tek yaptığım dün gece seni odana kadar takip etmeyi ve odanın dışındaki her şeyi unutmanı sağlamayı ne kadar çok istediğimi düşünmekti. Benim dışındaki *her şeyi* unutmanı, kendimi içine o kadar derinden gömmeyi ne kadar çok istemiştım ki, soluk soluğa söyleyebileceğin tek şey benim adım olacaktı. Hala içindeyken uykuya dalmak ve sonra uyanıp her şeyi yeniden yapmak."

Doğru düzgün cevap veremeyecek kadar zor nefes alıyor, kalbim çok hızlı çarpıyordu. "Seninle kavga etmekten yoruldum, Nova. *Seni istiyorum*.

Olması gerekenden daha fazla, mantıklı olmaktan çok daha fazlası, herhangi bir lanet kılıçtan, krallıktan ya da

başka bir şey."

"Bu, bir savaşın iki ayrı tarafında olduğumuz gerçeğini değiştirmiyor. İkimizin de nasıl kazanacağını anlamıyorum-"

"Kazanmak umurumda değil." Dudakları dudaklarıma çarptı, öyle bir bastırdı ki düzgün nefes alma şansım kalmadı. Sonunda çekilip "Yenilgiyi kabul ediyorum" diye fısıldadığında başım dönüyordu.

Duvarlar etrafımda dönüyordu.

Ellerini yüzüme bastırdı ve beni tekrar, bu sefer daha yavaş öperken sabitledi.

"Bu odanın dışında neler olduğunu bilmiyorum," dedi dudaklarıma karşı, sesi alçak ve düzensizdi, "ama... kal. Sadece burada kal. Beni yalvartma."

Gözlerimi dönmeye karşı kapattım ve alnımı omzuna yasladım. Kolları beni sarıp sarmaladı, onun ve sabununun kokusuyla sarmaladı; parlak bir narenciye patlaması-taze, keskin, temiz. Altında, parlaklığı topraklayan daha tanıdık toprak kokusu yatıyordu. İçime çektiğimde sıcaklık beni ele geçirdi; daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir sıcaklık. Şehvetin parlak alevleri oradaydı, tanrılar yardımcım olsun, *hep* oradaydı ama altında başka bir şey yanmaya başlamıştı. Daha çok içine yerleşebileceğim sabit, sürekli bir parıltı gibi bir şey.

Bana evimi düşündüren bir şey.

"Nasıl yalvarılacağını biliyor musun, Işık Kralı?" Ona karşı mırıldandım.

Yumuşakça güldü. "Senin için bunu başarabilirim."

Başımı kaldırdım. Eliyle yanağımı okşadı. Parmaklarını saçlarıma geçirdi. Gözleri benimkilere dikilmişti, altın rengi her zamankinden daha büyüleyiciydi - çünkü o anda benden başka bir şey görmediğini biliyordum.

Başka bir şey *istemiyordu*.

"Kal," diye tekrarladı. "Lütfen kal. Gerisini sonra düşünürüz." Ben kararımı çoktan vermiştim.

Kapıya doğru yürüdüm. Kapattım. Kilitledim. Her yerim titriyordu. Sonra ne olacağını bilmiyordum. Sadece kesintiye istemediğimi biliyordum - bir başka kesintiye daha dayanamayacağımı.

Arkamı döndüm ve onun beni beklerkenki görüntüsü nefesimi yeniden kesti.

Elini uzattı. Bir adım öne çıktım ve beni içine çekmesine izin vererek elini tuttum. Avucum göğsünün üzerinde düz bir şekilde durdu. Boştaki eli benim elime doğru kaydı.

kıvrımlarımı kavrayarak vücudumu bir kez daha sıkıca onunkine yaklaştırdı.

Gözlerimi ona diktim. "Yenilgiyi kabul ediyorsun." "Evet."

"Ben kazandım."

Bir elini yanağımda gezdirdi. "Öyle." "Peki tam olarak ne kazandım?"

Yüzünde beliren gülümseme beni neredeyse tamamen, anında mahvediyordu.

Sözünü sakınmadan beni yatağının ayakucunda duran uzun, minderli banka götürdü. Burada durakladı, elleri vücudumda dolaştı, ceketimi çıkardı, elbisemi bağlayan kemeri çözdü, elbisenin arkasındaki düğmeleri ustalıkla açarak aşağı kaydırıldı.

Başım geriye doğru eğildi. Çıplak omuzlarım boyunca öpücükler bıraktıktan sonra aşağıya inip elbisemi tuttu ve altındaki destekleyici bağla birlikte aşağıya doğru yuvarladı. Kumaş göğüslerimin altında toplanarak onları hevesli ağzıyla buluşmaları için yukarı itti. Bir elini sırayla her bir göğsümün etrafında dolaştırarak onları sahiplenici bir şekilde kavrarken, dilinin sert darbeleri satenimsi uçlarını sert tepelere dönüştürdü.

Yumuşak bir inilti kaçtı

içimden. Durakladı.

Gözlerim parlayarak açıldı.

Başıyla bankı işaret etti. "Otur," diye emretti.

Oturdum.

Önümde diz çökerek ellerini bacaklarımda gezdirdi ve dokunuşunun ardından küçük yumrular bıraktı. Yavaşça önce bir botu, sonra diğerini çıkardı. Sırada çoraplar ve sol ayak bileğimdeki kılıflı bıçak vardı; beni birden fazla şekilde silahsızlandırıyordu.

Dudakları baldırıma değerken bacağıma kucakladı. Dizimi. Kalçamın iç kısmını. Eli aynı anda yukarı doğru ilerledi, dizime doğru kaymadan önce merkezimin hemen yakınında durdu. Bu şekilde benimle birkaç kez oynadı ve sonunda parmaklarının uyluklarımla arasındaki ince, nemli kumaşı okşadığı, baskı uyguladığı ama tam olarak nüfuz etmediği yere kadar gitmesine izin verdi.

Dokunuşu telaşsız ve zevkliydi.

Yavaşça, bizi ayıran son kumaş parçasını kenara çekti, parmakları uyarılmamın kanıtları arasında kayarak, ihtiyaçla titreyen yumuşak kıvrımların üzerinde yollarını haritaladı. Bu titreme kısa sürede tüm vücudumu kapladı.

Ta ki onun en ufak dokunuşları bile beni uçurumdan aşağı atmakla tehdit edene kadar.

İç bacaklarım boyunca bir dizi öpücük daha kondurdu ve sonra alçak sesle, sert bir emir verirken gözleri benimkileri aradı: "Kalçalarını benim için kaldır, Kaos."

Öyle yaptım ve elbisemi üzerlerine sıyırarak beni daha da teşhir etmesini sağladım. Altımdaki giysileri kaydırarak çıkardı ve botlarımın üzerine attı. Kendi gömleği de onu takip etti. Tekrar bankın üzerine yerleştim, onun sıkı vücuduna hayranlıkla bakıyordum... ve o anda aklıma geldi-

Bu gerçekten oluyordu.

Giysilerimizi çıkarmak dış dünyayı soyup atmak gibiydi, sanki tüm krallıkların tozu ve şüpheleri bir kenara atılıyor, geriye sadece ikimiz kalıyorduk. Önümde bir kez daha diz çöktüğünde başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Baş kalçalarımın arasına daldı, merkezimdaki muhtaç acıya bir öpücük kondurdu ve bunu dilinin birkaç yavaş, kışkırtıcı dokunuşuyla takip etti.

Bir elini yatağın kenarına dayayarak eğildi ve üzerime çıktı. Eli bacaklarımın arasına yerleşirken ağzı ağzımı buldu, dili dudaklarımın arasından ilerledi.

Bir süre nazıkçe masaj yaptıktan sonra bir parmağım içime girdi. Hemen ardından bir ikincisi geldi. Yüzümü inceleyebilmek için dudaklarını dudaklarımdan uzaklaştırdı, her dokunuşuna verdiğim her tepkiyi izledi. Her nefes alışımı, seğirmemi ve inlememi ezberliyor, bunlardan daha fazlasını ortaya çıkarmanın kesin yolunu buluyordu.

Parmakları iç duvarlarıma karşı kıvrılıp kandırarak daha derine iterken, başparmağı klitorisimi buldu ve daha fazlası için yalvarana kadar hassas sinir uçlarına hafifçe dokunup daireler çizerek onu kızdırmaya başladı.

Yalvarışlarıma başparmağının daha ağır, daha hınzır baskısı ve hareketiyle karşılık verdi. Kalçalarımı tekrar kaldırdım ve ondan alçak, karanlık bir kahkaha çıkaran bir hevesle eline karşı sallandım.

Boştaki elini sırtımın altından geçirerek daha yukarıya doğru sallanmama yardım etti, bizi daha da tam, daha derin bir şekilde birbirimize bastırdı. Üçüncü bir parmağı girişime dokundu, ucu içeri kaydı. Dürttüğçe ve gerdikçe lezzetli, yıkıcı bir şekilde yandı.

Durmasını istemiyordum ama yine de *yapamam* gibi bir şey söylediğimi duydum.

"Yapabilirsin," diye cesaretlendirdi, eli sırtımdan çekildi, onun yerine boğazımı kavradı ve dudaklarımı derin, aç bir öpücüğe boğdu, "ve yapacaksın."

Daha yavaş, daha kasıtlı hareket etti, parmağını tamamen içeri sokmadan önce kenarlarımda gezdirdi. Ani dolgunluk boğazımdan bir inilti çıkardı. Bir öpücükle susturdu ve sonra ağzını boynumun kıvrımına götürdü, dudakları emdi ve parmaklarını daha da içeri bastırırken dili nabzıma doğru fırladı.

"Tanrım," diye nefes aldı tenime karşı, "sıkimi bu darlığa gömmek için sabırsızlanıyorum."

Sadece bu düşünce bile beni serbest kalmaya doğru sürüklemeye yetti. Sırtım kamburlaştı. Parmakları gittikçe daha derine dalıyor, ben zevkten haykırana, içimde paramparça olan orgazmı zapt edemeyene kadar durmaksızın içime girip çıkıyordu.

Son salıverme çığlığı boğazımdan yankılanırken, ağzını tekrar boynuma götürdü ve mırıldandı, "Ne kadar güzel bir sesti bu."

Alçaktan yanan avize üzerimde dans ediyordu. Titreşen mumlarla birlikte tavanda süzülüyormuşum gibi hissettim. Gözlerimi kapatarak, "O gece Nyra Gölü'nde söylediklerinde haklıydın," diye fısıldadım.

"...Hakkında?"

"Senin ellerin benimkilerden daha *becerikli*."

Sessizce güldü, parmak uçları uyluklarımda arasında hâlâ zonklayan boşlukta nazikçe geziniyor, içime coşku dalgaları gönderiyordu. "Sen de mi yenilgiyi kabul ediyorsun?" diye sordu.

"En azından bu konuda." "Peki *ben* ne kazanacağım?"

"Aklında ne tür bir ödül var?" Gözlerimi açtığımda beni daha önce olduğu kadar yakından izlediğini gördüm, açlık hala gözlerinde parlak ve güzel bir şekilde yanıyordu. Birkaç dakika boyunca sorumu düşünürken, eli karnımdan yukarıya, çıplak göğsüme doğru ilerledi ve hâlâ sert olan meme uçlarımı çimdikledi.

Hemen cevap vermedi, ben de bakışlarımda odaktan uzaklaşmasına izin verdim, sadece ellerinin vücudumu keşfederken hissettirdiklerini düşündüm.

"Ödülüm için..." diye cevap verdi sonunda, dokunuşu kalçalarımda arasında geziniyor, parmakları nemi içinde dolaşıyordu, "...Seni tatmak istiyorum. Seni *gerçekten* tatmak ve ellerimin ağzım kadar yetenekli olmadığını sana göstermek için."

İşimin bittiğini, tamamen tükendiğimi ve yaptıklarından tatmin olduğumu düşünmüştüm ama sözleri içimde yeni bir arzu şoku yarattı. Kalbim hemen yeniden çarpmaya başladı. Nefeslerim düzensizleşti ve sıkıştı.

Ben cevap verecek kelimeleri bulamadan güçlü elleri kalçalarımın dolandı. Beni yatağın kenarına, diz çöktüğü banktan biraz daha yükseğe kaldırdı ve ağzını bacaklarımın arasına mükemmel bir şekilde hizaladı.

Dili ilk başta nazikti, geniş ve düzdü, hassas yerlerimi dikkatlice uyarılmaya geri döndürürken sıcak hava puflarıyla serpiştirilmiş ölçülü vuruşlar. Bu yerler hala zevk ve acı arasındaki dar çizgide yürüyen mutluluk verici bir hisle titreşiyordu. Sabırlıydı, inlediğimde gevşiyor, ama yavaş, coşkulu bir yalamayla geri dönmeden önce asla uzun süre beklemiyordu.

Seslerim acıdan çok zevke dönüşür dönüşmez, açlığı gerçekten kendini gösterdi. Doyumsuzlaştı, kollarını kalçalarımın doladı ve onları baskın bir şekilde kavrayarak bacaklarımı birbirinden ayırmak için kullandı, böylece aralarında düzgün bir şekilde ziyafet çekebilecekti.

"Çok tatlı amına koyayım," diye nefes nefese kaldı. Alçak sesi tenimde titreşiyordu. "Çok lezzetli. Tadın sana verdiğim ilk orgazm gibi. Bu da mükemmel," diye ekledi, dilinin ucuyla hızlı, işkenceli kirpiklerinin arasında, "çünkü bu, tadının *benimki* gibi olduğu anlamına geliyor."

Çünkü öyleyim, cevap vermek istedim. *Ben seninim, ben seninim, ben seninim-*

Ama ben daha konuşmadan yüzünü bir kez daha tamamen bacaklarımın arasına gömmüştü... ve ben artık kelimeler üretemiyordum.

Elleri iç uyluklarım boyunca uzanırken ve bacaklarımı yatağa daha sıkı bastırırken, beni yutması için daha fazla açarken sadece nefes alabiliyordum.

O yerken altında kıvrandım, ikinci orgazmımın dalgaları hızla kreşendoya doğru yükseliyordu. Ben bu dalgaların içinde sallanırken onun gücü tavizsizdi ve ağzı benden her bir tatmin zerresini emene kadar beni rehin tuttu.

Yatak sanki yer değiştiriyor gibiydi. Vücudumun her yeri karıncalanıyor, mükemmel bir mutluluk içinde yüzüyordum. Yine de bacaklarımın arasında hareket ettiğinin, üstümde konumlandığının, pantolonunu indirdiğinin ve sikiğinin serbest kalmasına izin verdiğinin farkındaydım. Sonra benim ellerim de hareket ediyor, sertliğin etrafında dönüyordu,

etkileyici kalınlığı. O yaklaştıkça, çok yaklaştıkça avuçlarımın altında zonkladığını hissediyordum-

Başını geriye doğru eğdi. Alçak, gürleyen bir çığlıkla doruğa ulaştı, göğsümü sıcak spermle boyadı, karıncalanan cildimin üzerine damlama hissi kendi orgazmımın son bir artçı şokunu çıkardı.

Salgısının son damlaları üzerimden süzülürken, vücudu hâlâ hafifçe titreyerek eğildi ve alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

Üzerimi temizlemek için yakınlardaki bir battaniyeyi kullandım. Sonra bitkin bir halde yanıma kıvrıldım ve gözlerimi kapattım. Yine uzun süre kapalı kalmadılar; tekrar hareket ettiğini hissettiğim anda, bir kez daha tamamen uyanıktım ve kendini temizlemeye devam ederken her hareketini izliyordum. Tamamen, inkar edilemez bir şekilde onun farkındaydım. Kendimi aptal, aşk acısı çeken bir kız gibi hissediyordum ama sadece ona *bakmaya* devam etmek istiyordum.

Yatağa geri döndü ve yüzünü bana dönerek yan yattı. Elim onunkini buldu ve oda etrafımızda dönmeyi bırakana kadar sıkıca tuttum.

Orada ne kadar yattığımızı bilmiyorum.

Sanırım bir noktada dalıp gitmiştim, ancak onun yer değiştirdiğini, vücudunun benimkine yaklaştığını hissettiğimde kıpırdandım.

"Bu odadan çıkmak istemiyorum," diye fısıldadım. "Dışarıdaki insanlarla yüzleşmek istemiyorum."

Bir kolunu belime doladı ve sırt üstü dönerek beni çıplak göğsüne çekti ve "Sen istediğin sürece onları uzak tutacağım" dedi.

Duymak istediğim şey buydu. Bu yüzden söylemişti. Ayrıca bunun imkânsız olduğunu da biliyordum; hiçbir şey yüzleştığımız canavarları sonsuza dek uzak tutamazdı. Beni üzerimize gelen tüm sorulardan ve tehlikelerden korumaya istekli olabilirdi ama zamanın geçişini yavaşlatamazdı. Bizim ve dünyalarımızın karmaşık tarihini ya da biz çıkmadan çok önce başlamış olan savaşları değiştiremezdi.

Yine de kendimi birkaç dakika daha rahatlatıcı yalanımıza bıraktım, kalbinin hızlı atışını dinledim ve ikimiz için de çok farklı bir hayat hayal ettim.

Ama sonra kucağından sıyrıldım ve yavaşça doğruldum, kendimi toparlamaya başlarken derin, sakın nefesler aldım.

İsteksizce beni izledi, yataktan yuvarlandı ve çarşaf dolabına gitti, geri döndü ve bana bir havlu uzattı.

Kendimi daha iyi temizledim. Elbisemi ve altındaki her şeyi düzgünce giydim. Çoraplarımı ve botlarımı giydim. Örgülerimi yeniden yaptım.

Aleks konuşmadan, kendini toparlamak için hareket etmeden beni izledi. Gömleği yerde buruşuk bir yığın halinde duruyordu. Pantolonu hâlâ kalçalarından aşağı sarkıyordu. Bir elini saçlarında gezdirip biraz düzeltti ama saçlarının çoğu hâlâ yüzünün etrafına dağınık dalgalar halinde dökülüyordu. Göğsünde ince bir ter parıltısı vardı ve çekilmiş perdelerin arasından sızan gün ışığının etkisiyle tüm kenarları parlıyordu... ya da belki de derisinin altında kıpırdanan kendi büyüünden; o anda onu güneşten ayırmak zordu.

Onu tekrar yatağa, yanıma çekmek istedim.

Elleri ve diliyle başardığı kadarını, *diğer* parçalarının neler yapabileceğini ancak hayal edebilirdim.

Ama gereken başka şeyler vardı, bu yüzden zorlukla yutkundum ve "Bıçağımı verin lütfen" dedim.

Onu yerden aldı. Neredeyse muhafazasından kurtulmuştu ve parmakları açığındaki çelik parçasına bastırıldığında dondu kaldı, bakışları kısa süreliğine donuklaştı.

"...İyi misin?"

Gözlerini kırıştırdı, sanki yeni uyanmış gibi bana usulca gülümsedi. "Ben iyiyim," dedi ve bıçağı bana uzattı.

Garip diye düşündüm. Ama odanın dışında beni neyin beklediğine o kadar odaklanmıştım ki başka bir şey düşünemedim.

Bıçağı işlemeli deri kılıfına geri koymayı bitirdim, sonra kendimi kapıya doğru ilerlemeye zorladım - ama sapına uzanmadan durdum.

Aleksander da onu takip etti, kollarını arkamdan doladı, yüzünü saçlarıma bastırdı ve boynumun kıvrımlarına rahatlatıcı bir sıcaklık üfledi. "Her şeyi çözeceğiz," diye söz verdi.

Bir şekilde başımı sallayabildim.

Ancak oradan ayrıldıktan ve koridorda ilerlemeye başladıktan sonra, bıçakla yaşadığı anın tuhaflığı beni gerçekten etkiledi - bunun olası bir açıklamasıyla birlikte.

Dün aynı bıçak üzerinde sihrimizi denediğimizde hiçbir şey görememişti. Ama eğer bu adam hakkında bir şey biliyorsam,

Muhtemelen bütün geceyi, onu atlatan bu büyüü mükemmelleştirmeye çalışarak geçirmişti. Muhtemelen bütün sabahı da.

O bıçağın içinde geleceğe dair bir anlık görüntüyü ortaya çıkarmayı başarmış mıydı?

Yüzünde kısa bir süre beliren o dehşet dolu ifadenin aklıma gelen tek açıklaması buydu.

Ama ne görmüştü?

Chapter Thirty-Four

Nova

BİR ÇIĞLIK DUYMADAN ÖNCE FAZLA UZAKLAŞMAMIŞTIM.

Aleksander'ın yatak odasında deneyimlediğim mutluluk verici sessizlik ve huzurla öylesine keskin bir tezat oluşturunuyordu ki, zihnimin duyduklarını kabullenmesi, şu anda bir parçası olduğum dünyanın ve savaşların gerçekliğine beni tamamen geri döndürmesi bir anımı aldı.

Çılgılığı ve onu takip eden diğer seslerin yükselişini izleyerek Rowen ve Farren'in kaldığı, Aleksander'ın odasına dik uzanan koridorda karşılıklı duran yatak odalarına ulaştım.

Her iki odanın da kapısı açıktı. Hizmetkârlar ve muhafızlar aceleyle konuşarak ve telaşlı bakışlarla odalar arasında gidip geliyorlardı. Hizmetkârlardan birinin kollarına sarılmış kanlı bir battaniye gözüme ilişti. Bir diğeri ardında kırmızı ayak izleri bırakmıştı.

İçeri adımımı attığımda kaos ortamı daha da sardı, varışım birçok bakışı üzerime çekti. Başlar eğildi. Bedenler belirsizlik içinde büzüştü. Seslerin çoğu fısıltıya dönüştü, ancak onlara daha fazla izleyicinin sesi katıldı ve böylece dar salondaki genel yaygara daha da arttı.

Odalar arasındaki çılgınca yürüyüş devam etti. Çok geçmeden birkaç kişi kardeşimi getirmesi için birilerini çağırmaya başladı, sesleri panikle yapılan konuşmalardan duyuluyordu.

O kadar çok gürültü vardı ki Aleksander'ın bana katıldığını fark etmedim, ta ki elini sırtımın alt kısmına bastırıldığını hissedene kadar. Arkamı dönmeden bile o olduğunu biliyordum, çünkü dokunuşunda sihir vardı - kargaşanın ortasında rahatlatıcı sıcak bir ışık patlaması. Tenime işledi ve beni kısa bir süreliğine onun yatağında, kollarının sıcaklığıyla sarmalanmış bir şekilde dinlendiğim ana geri götürdü.

Bu gerçekten sadece birkaç dakika önce miydi? Sıcaklık uzun sürmedi.

Sesimi bulup karşımdaki insanlardan cevap isteyemeden Zayn odalardan birinden öfkeyle çıktı, eli kemerinde asılı duran kılıcı sıkıca kavrıyordu. Kılıcı kınından çıkarıp birkaç hassas vuruşla etrafımızdaki herkesi susturmayı düşünüyor gibi görünüyordu.

Onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim.

Aleksander benden uzaklaşarak kuzeninin sert bir şey yapmasına fırsat vermeden önünü kesti. Zayn'in kolunu sıkıca tuttu, alçak sesle konuşarak onu sakinleştirmeye çalıştı; Zayn'in onun orada olduğunu fark etmesi bile birkaç dakika sürdü.

İkisi kendi krallıklarının dilinde bir şeyler tartışırken, cesaretimi topladım ve açık odalardan birine doğru uyuşuk bir şekilde yürüdüm.

Endişeli ifadeler her hareketimi takip etti ama kimse beni durdurmaya çalışmadı.

Oda karanlıktı, sadece bağlantıdaki tuvalette bulunan ve mekâna zayıf bir ışık saçan bir lamba tarafından aydınlatılıyordu. Yerde iki şamdan ve bir şifonyerin üstünden düşmüş gibi görünen bir dizi başka nesne duruyordu. Oda balmumu ve duman kokuyordu...

Ve kan.

Yatağın diğer tarafına doğru ilerlerken o keskin, metalik kokunun kaynağını çabucak buldum: bir ceset. Boğazı kesilerek açılmıştı. Yüzü korkunç bir şekilde parçalanmıştı ama bir süre baktıktan sonra tanıdık bir çift göz seçebildim, ölülerin unutulmaz, görmeyen bakışlarıyla ardına kadar açılmıştı.

Rowen.

İçimden bir ses Farren'ın da koridorun diğer tarafında aynı şekilde yere yığıldığını söylüyordu.

"Siktir..." Aleksander arkamdan gelerek mırıldandı.

Kapıda bir kalabalık toplanmıştı. Artık ben de oradaydım, hepsi orada durmuş, onlara emir vermemi bekliyor gibiydi. Ama ben hala ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Konuşamadım bile. Sadece bakabiliyordum. Önce kılıç odasında öldürülen muhafızlar, şimdi de bu.

Sırada ne var?

Aleksander benden önce hareket etmeyi başardı. Dikkatle, sıçrayan kanın ve masadan dağılan eşyaların üzerinden geçerek askerinin yanına diz çöktü. Rowen'in başının yanında yerde duran bir et parçasını incelerken bakışlarım onu takip etti...

"Bu... bu onun dili, değil mi?" Dehşet içinde fısıldadım, şifonyere doğru ilerledim, dengem bozulduğu için kenarına tutunmaya çalıştım.

Aleks gözlerini kaçırdı, nefesleri titrek ve düzensiz bir hal aldı, her zamanki soğukkanlı tavrı çatırdamaya başladı.

Zayn kapıdaki kalabalığı iterek ilerledi. Öfke vücudundan yayılıyordu. Düşük ışıktaki bunu görebiliyordum; çenesindeki seğirme, gözlerindeki ateş, kaslarının kopmaya hazır gergin sarmalı. Sesi keskindi, her kelimesi havayı bir bıçak gibi kesiyordu, "Belli ki birileri onların konuşmasını istememiş. Görmemeleri gereken bir şey görmüş olmalılar."

Şifonyeri daha sıkı kavradım, başım bu son katliamın sonuçlarıyla zonkluyordu.

"Evet," dedi Aleks. "soru, *ne*?"

BEŞ GÜN DAHA GEÇTİ.

Sarayın her köşesi arandı, içindeki herkes sorgulandı, ancak soruşturma hiçbir cevap vermedi. Cinayetler ve haneye tecavüz girişimi gizemini korudu.

Bu soruşturmaya yardım etmediğim her saniyeyi büyülerimde daha fazla ustalaşmaya çalışarak ya da Grimnor'un ağırlığını ellerimde dengelemek için kendimi zihinsel olarak hazırlayarak geçirdim.

Çoğu antrenmandan sonra yorgunluktan yatağıma yığılır, hizmetçilerden biri beni yemekle ya da sıcak bir banyo ile baştan çıkarana kadar kıpırdamazdım,

Aleksander'ın yatağına ve onun tüm farklı cazibelerine giderek daha sık daldım.

Beni bu sarayın sunabileceği her şeyden daha fazla rahatlattı. Bu sadece fiziksel bir rahatlama da değildi. Her nasılsa, ben dikkat etmediğimde, beyaz ateşli bir rahatsızlık kaynağından inkar edilemez bir rahatlığa dönüşmüştü.

Beşinci günün akşamı beni yatak odamda tek başıma, yüzümü yastığa gömmüş, Aleks'in olduğundan çok daha yakın olmasını dilerken buldum. Phantom yanıma yayılmıştı, yatağın büyük bir kısmını kaplamıştı ve yanlışı bir hareketiyle beni yere düşürmesine ramak kalmıştı.

Aveline başımı yastığa koyduktan kısa bir süre sonra kolları yemek tepsileriyle dolu olarak içeri girdi. En sevdiklerimden biri olan tarçınlı kurabiyelerinin kokusunu alabiliyordum ama ona doğru yuvarlanmanın ötesinde fazla ilgi gösteremeyecek kadar yorgundum.

Phantom ise bir anda ayağa kalktı, yataktan tırmandı ve beklentiyle onun ayaklarının dibine oturdu.

"Burada senin için bir şey yok, küçük haylaz," diyerek onu kovdu.

Masanın altına kaydı ve uzanıp somurtmaya başladı, yüksek sesle oflayarak başını patilerinin üzerine koydu.

"Işık Kralı'nın odasında olmanı bekliyordum ama kimse kapıyı açmadı," dedi, somurtan köpeği görmezden gelip bana dönerek.

"Hâlâ eğitim sahasında," diye bilgilendirdim onu.

Zayn ben durduktan sonra bile devam etmeleri için ısrar etmişti. Ben de kalmak istemişim ama vücudum büyü yapmaya devam edebileceğimi kanıtlamak için yaptığım her girişime karşı savaşmış, beni utanç verici, tökezleyen bir karmaşaya dönüştürmüştü - ta ki her iki adam da gidip uzanmam gerektiği konusunda ısrar edene kadar.

Aveline bir an beni düşündü. Ve sonra, o açık sözlü, gerçekçi tonuyla, "Bu bana en azından seninle bu konuyu özel olarak konuşma şansı veriyor," dedi. İçinde otlar yüzen soluk mavi bir sıvıyla dolu küçük bir cam şişeyi havaya kaldırdı.

"Neymiş o?"

"Siz ikiniz her fırsatta ortalığı karıştırmakta ısrar ederseniz, *kazaları* önleyecek bir şey."

Yanaklarım hafifçe yanarak doğruldu. "Böyle bir toniğe ihtiyaç duymamızı gerektirecek hiçbir şey yapmadık, çok teşekkür ederim."

Şüpheli

görünüyordu. "Bu doğru," diye ısrar ettim.

Ve öyleydi. Yine de, arzu eksikliğinden değil. Bir şey beni hep geri tuttu. Korku, diye tahmin ettim; seksi hiçbir zaman özellikle kutsal sayan biri olmamıştım, ama onunla işler... *farklı* hissediyordu. Kendimi ona tamamen teslim etme düşüncesi beni dehşete düşürüyordu, her şeyin bizi ayırmaya hazır bir şekilde beklediğini biliyordum.

Ayrıca, çok... *yaratıcı* olduğunu ve beni rahatlatmak için başka yöntemler kullanabileceğini kanıtlamıştı.

"Eh, bunu yapmanız an meselesi," dedi Aveline hiç istifini bozmadan. "İkinizin yanında bir dakikadan fazla zaman geçiren herkes bu kadarını anlay"

"Kiminle ve ne ölçüde yattığımdan daha büyük endişelerim var," diye mırıldandım, yastığa yaslandım.

Dilini sempatik bir şekilde şaklatarak, "Bu konuda anlaşmazlık yok," dedi. Ama yine de şişeyi komodininin üzerine bıraktı.

Aveline yemeğimi yakındaki masaya koyarken kendi kendine mırıldanırken ben de uykulu bir şekilde şişenin içindeki bitkilerin yükselip alçalmasını izledim. Üzerime sinen kokular mide bulandırıcı ve baştan çıkarıcı kokuların tuhaf bir bileşimiymiş.

"Ye aşkım," diye cesaretlendirdi Aveline, bir süre sırtımı sıvazladıktan sonra yanımdan ayrıldı. Çıkarken Phantom'a bir avuç peynir dilimi atarak onun somurtma seansına son verdi.

Yatağımdan yuvarlandım ve mideye indirebildiğim kadarını indirdim - ki bu çok fazla bir şey değildi. Birkaç lokma peynir, biraz biberli hindi, normalde düzinelerce yediğim tarçınlı kurabiyelerden birkaç kırıntı. Ama normalde yaptığım gibi yemekten sonra yikanacak enerjiyi bile bulamadım. Uyku da zor geldi.

Sonunda sendeleyerek odamdan çıktım ve Aleksander'ı aramaya koyuldum. Phantom geride kaldı, yatağımın tamamen kendisine ait olmasından ve tabağımda bıraktığım tüm yiyecekleri cilalamaktan mutluydu.

Koridorlarda ilerlerken düşüncelerimi sadece Aleksander'dan ayırmıyordum; diğer her şeyi düşünmek çok yorucuydu. Zihnim kısa süre sonra bir önceki gecenin görüntüleriyle doldu; ikimiz birlikte onun tuvaletinin ortasında duran devasa küvette rahatlamış, tatlı şarabımızı yudumlamıştık. Bu aktiviteyi tekrarlama düşüncesi tarçınlı kurabiyelerden bile daha cazip geldi ve bir şekilde yorgun ayaklarım hareket etmeye devam etti.

Ama ne yazık ki hâlâ odasında değildi. Ve artık eğitim alanında da değildi, baktığım başka bir yerde de.

Sonunda bulduğum Aleksander değil, Zayn'dı. Bir köşeyi döndüm ve neredeyse Elarithian lorduyla çarpışıyordum; Calista'nın bir portresinin altında durmuş, kaşlarını çatmış ve dalgın bakışlarla portreyi inceliyordu.

Bu saraya geldiğimizden beri, ara sıra yaptığımız ortak eğitim seansları dışında birbirimizi pek görmemiştik. Birkaç gün önceki cinayetlerden beri onu daha da az görüyordum ve neredeyse hiç yalnız kalmıyorduk. Benden kaçtığından şüpheleniyordum. Aleksander'la yakınlaşmamızdan hoşlanmıyordu ama elinden gelse tartışacak biri değildi... Bu yüzden de ben yokmuşum gibi davranmaya çalışıyordu.

Yine de, bu sefer beni sıcak bir şekilde karşıladı - belki de kaçmak için çok geç olduğu için. Birkaç dakika birlikte durduk ve yüzeysel de olsa hoş bir sohbete daldık.

Bu konuşma sona erdiğinde, bakışları benimle incelemekte olduğu portre arasında gidip geldi.

"Onu biraz kayırıyorsun," diye bilgilendirdi beni. "Elbette, aralarında kan bağı olmasa bile, belirli bir akrabalığa sahip tüm Vaelora'ların birbirini kayırdığını söylerler."

Kraliçe Isolde'yi de çok severdim; odamın dışındaki koridorda onun birkaç resmi asılıydı. Her gün onların önünden geçmek zorundaydım ve her gün gözlerinin ağırlığı artıyor gibiydi. Ve kendi gözlerimin de Eldris Kraliçesi'ninkilerle aynı renkte olduğunu düşünmeden edemiyordum, görünüşe göre gerçek bir kan bağımız olmamasına rağmen.

Benimle kişisel bağları olan tüm bu güçlü kadınlar.

Neden onların gölgesinde kendimi bu kadar zayıf, bu kadar belirsiz, bu kadar küçük hissediyordum?

Gözlerimi Calista'nın resmine sabitlemeden önce Zayn'e gönülsüz bir gülümseme verdim. Hiçbir zaman gerçek bir kraliçe olamamış olsa da, muhteşem bir zarafetin resmiydi. Gözleri koyu yeşildi, kuzguni siyah saçlarına çarpıcı bir iltifattı. Bakışları zekiydi. Başını hafifçe eğmesi sessiz bir asalet hissi verirken, dudakları hafif, gizemli bir gülümsemeyle kıvrılmıştı, sanki kendi gücünün farkındaydı ve birinin ona meydan okumaya cesaret etmesini bekliyordu.

Ona bakarken turkuaz bileziğim bileğimi hafifçe sıktı. Bakışlarımı Calista'ninkilerden ayırmadan baskıyı hafifletmeye çalışarak parmaklarımı bilezikle tenim arasında kaydırdım.

"Korkarım benzerlik göremiyorum."

"Belki kılıcını eline aldıktan sonra yaparsın?" Zayn teklif etti.

Kelimeler beni sayısız kafa karıştırıcı duygu ve soruyla doldurdu.

Aramızdaki ilişkiyi daha da karmaşık hale getireceğini bile bile o kılıcı elime almamı mı *istiyordu*?

Saniyeler sessizlik içinde geçip giderken aramızdaki son sıcaklık ipuçları da kaybolmuş gibiydi. Bu sarayda bulduğumuz karışıklıklardan önce kurduğumuz ilişkiyi ne kadar özlediğimi fark ettim ve durduramadan bir soru ağzımdan kaçtı: "Aleks'e bana ve o kılıca dikkat etmesini söyledin, değil mi?"

"Aleks'e herkese karşı dikkatli olmasını söylüyorum. Riskleri çok iyi değerlendiremiyor, kendini yenilmez sanıyor."

"Ciddi ol, Zayn."

Bir dakika boyunca sessiz kaldı, portreyi incelemeye geri döndü. Derin bir iç çekişle göğsü inip kalktı. "Tam bir trajediydi, değil mi? Calista ve Argoth'un hikâyesi yani." Yüzünü bana doğru eğdi. Her zamanki kaygısız gülümsemesini takınmıştı - özlediğim gülümsemeye yakındı ama gözlerine ulaşmıyordu. "Sanırım hiçbir zaman trajedileri seven biri olmadım."

"...Sanırım ben de değilim," dedim sessizce. Ciğerlerim büzüşmüş gibi hissediyor, ne kadar uğraşırsam uğraşayım doğru dürüst nefes alamıyordum.

Sessizlik bir kez daha tehdit etti ama Zayn daha parlak ve kararlı bir gülümsemeyle sessizliği bozdu. "Yine de bahçelerde akşam gezintilerinin hayranıyım."

Bir barış teklifi gibi , Aleksander'ın nereye gittiğini hâlâ merak ediyor olsam da elimde olmadan kabul ettim. Zayn bu sorunun cevabını da biliyor görünmüyordu ama kısa süre sonra rahat bir sohbet ritmine geri döndüğümüzde, aramızdaki ağırlık her geçen dakika biraz daha hafiflediğinde bunu aklımdan .

En az bir saat boyunca birlikte yürüdük, gül benekli çitlerin arasından, yıpranmış tuğla yollardan, şırıl şırıl akan bir dere boyunca. Hava berraktı, narenciye ve yaseminin canlandırıcı kokusuyla doluydu.

Sonunda yorgunluğum unutuldu ve sarayın önüne döndüğümüzde kardeşimi bir omzunu bir sütuna yaslamış, sanki bir şey bekliyormuş gibi uzaklara bakarken bulduğumda nispeten neşeliydim. Sadece orada duruyordu ama

Onu çevreleyen, açıklayamadığım bir çekim vardı; tüm sinirlerimi yeniden geren bir çekim.

"Her zaman çok ciddi görünüyor," diye fısıldadı Zayn, kelimelerle flört eden çarpık bir gülümsemeyle. "Bana her baktığında başım beladaymış gibi hissediyorum."

"Pekâlâ başımız belada olabilir," fısıldadım, ses tonumu hafif tutmaya çalışarak.

"Kaçmak istersen dikkatini dağıtırım," diye teklif etti. "Biz büyürken Aleks'e birkaç kez bu iyiliği yapmıştım."

"Buna gerek kalmayacak," dedim ve bana gülümsemesine karşılık verdim. Kardeşime dönüp baktığımda onun dikkatli bakışlarını üzerimde buldum. İçimi çekerek ekledim, "Arkadaşlık ve sohbet için teşekkür ederim, ama dünyayı kurtarmak gibi *ciddi* işlere geri dönmem gerekiyor gibi görünüyor."

Kıkırdadı ve küçük bir selam verdi, bana iyi geceler diledi ve içeri girerken kardeşime başını salladı.

Paylaştığımız kahkahalara rağmen, Zayn'in gidişini izlerken, kendimi tekrar, daha önce koridorda konuşurken takındığı sıkıntılı ifadeyi ve Calista'nın ve hayatımı şekillendiren diğer herkesin oluşturduğu uzun gölgeleri düşünürken buldum.

Hiçbir zaman trajedilerden hoşlanmadım.

Derin bir nefes aldım ve kardeşimin merdivenlerini çıkarken bir trajediye doğru yürümediğime kendimi ikna etmeye çalıştım.

"Ben de seni arıyordum," dedi Bastian. "Konuşmamız gerek." En üst basamağa oturdu ve bana yanındaki boşluğa geçmemi işaret etti.

Oturdum, kollarımı bacaklarıma doladım ve göğsüme doğru çektim, midemdeki huzursuz çırpınışları görmezden gelmeye çalıştım.

"Eamon ve Thalia ile eğitimindeki ilerlemeyi tartışıyorduk," diye devam etti ağabeyim, "ve hepimiz kılıcını kuşanma zamanının geldiği konusunda hemfikiriz - en azından bir deneme için."

"Deneme sürüşü mü?"

Bakışlarını bir kez daha uzaktaki ufka çevirdi. "Daha önce de konuştuğumuz gibi, canlandırılması gereken bir ordu var. Sarayda ve Tarnath'ta bulunan askerlerimizin sayısı sınırlı; takviye olmadan Nerithys Kapısı'nın diğer tarafında uzun süre dayanamayız."

"Sanırım bu canlanma için aklınızda belirli hedefler var?"

Başını salladı. "Yarın, eğer isterseniz, şehrin doğusuna giden yolu takip edebiliriz. Nispeten kısa bir yolculuk bizi Graykeep'e götürecektir."

ve kışlası, tarihsel olarak krallığımızın en iyi savaşçılarının sahnelenmesi ve eğitimi için kullanılan bir yer. Buradaki gölgeler... diğer yerlerdekilere *farklı*."

Baktığı şeyin bu olduğunu şimdi anlıyordum - uzaktaki barakalar.

Uzak bir umut ihtimali. "Nasıl farklılar?" diye sordum.

"Gölgelere dönüşen insanların çoğu şimdi Ölü Topraklar'da amaçsızca sürükleniyor olsa da, solmaya başladıklarında Graykeep'te olanlar henüz o kaleyi geride bırakmadı. Ölümünden çok önce Calista tarafından işaretlenmişler, tıpkı Graykeep'in toprakları gibi ekstra bir kutsama ve onun büyüünden korunma verilmiş. Görünüşe göre bu ortak kutsama savaşçıları oraya bağlamış. Şu anda bile sadık kalmalarını sağlamış... ve bunun onları uyandırmanızı kolaylaştıracağını umuyoruz. Sadakatleri sana da geçebilir."

Hayal etmeye çalışırken daha dik oturdum: Nerithys Kapısı'nı açıp diğer tarafta beni bekleyen kadere doğru adım atarken arkamda bir ordu vardı.

Görüntü hâlâ bulanıktı ama ana hatlar . Belki de Zayn'in önerdiği gibi kılıcımı elime aldığımda her şey daha da netleşecekti.

Bastian beni dikkatle izliyordu. Beklentiyle. Düşüncelerimi kelimelere dökmekte zorlanıyordum; bu son birkaç gündür yinelenen bir sorundu.

"Çalışmak için çok az zamanımız var," dedi, "ama eğer kararsızsanız, o zaman belki..."

"Hayır," dedim çabucak, şüphe pençelerini içime geçirmeden önce. "Emin . Bunu yapabilirim."

Bunu yapmak *zorundaydım*.

Başarısızlığın bedeli düşünülemez kadar ağırdı.

Tuttuğu nefesi verdi, gülümsemesi rahatlamıştı, ancak gözleri biraz acıyordu, sanki bu kadar çaresiz bir yere nasıl geldiğimizi düşünmekten acı çekiyordu.

Biraz sessiz düşündükten sonra kararlı bir şekilde ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "O halde önce kılıçların odasına nasıl girileceğini öğrenmelisin. Benden başka biri de bunu nasıl yapacağını bilmeli, her ihtimale karşı bana bir şey olursa diye."

Dönüp saraya doğru ilerlerken son birkaç kelimeyi sonradan aklına gelmiş gibi söylemişti ama içimdeki önseziyi bir türlü atamıyordum.

Ona yetişmek için acele ederken üzerime çöktü.

Odanın kapısına doğru ilerledik. Dışarıda iki muhafız duruyordu, vücutları o kadar hareketsizdi ki heykel olabilirlerdi. Görev yerlerine yaklaşan birini her duyduklarında akıllarından neler geçtiğini merak ettim - sadece birkaç gün önce tam da durdukları yerde işlenen cinayetleri ne sıklıkla düşünmüşlerdi.

Duvarlar, yerler ve kapılar bir kez daha tertemizdi. Yine de baktığım her yerde önce kan gördüğümü sandım - en azından gözümü kırıp her seferinde kaybolmasını sağlayana kadar. Ne var ki, ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam da kan kokusu hâlâ burnumdaydı. Hafıza mı yoksa gerçeklik mi, emin olamıyordum.

Muhafızlar kardeşimi ve beni selamlayıp tek kelime etmeden kenara çekildiler. Onlar koridorun biraz yukarısında yeni bir pozisyon alırken ben de kapıya doğru yaklaştım. Babamın bana verdiği bilezik titremeye başladı, tıpkı bu odayı en son ziyaret ettiğimizde olduğu gibi. Daha önce ona fazla dikkat edemeyecek kadar dalgındım ama şimdi vızıltısı sessiz havada yankılanıyor gibiydi; Bastian'ın başını sese doğru eğmesine neden olacak kadar yüksekti. Görmesi için havaya kaldırdım.

"Kapılara tepki mi veriyor?" Bir adım daha yaklaşarak meraklı bakışlarını mücevhere sabitledi.

"Bunu daha önce de yapmıştı."

"...Bu odayı kapatan büyüye tepki verdiğinden şüpheleniyorum, çünkü bu saf Vaeloran büyü. bakarsan, muhtemelen onun yönlendirmelerini takip edebilir ve mühürleme büyüünü nasıl bozacağını kendin bul. Devam et; dene ve gör." Çekingen bir tavırla elimi kapıya doğru uzattım. Bunu yaptığımda bilezik daha şiddetli bir şekilde takırdadı ama bunun dışında hemen hiçbir şey olmadı. Gözlerimi kapattım ve bileziğimin hareketi dışındaki tüm duyuları engelledim. Kısa süre sonra göğsümde tuhaf bir baskı hissettim, sanki biri kalbimi tutup sıkıyormuş gibi. Bunu vücudumla ilgili ani bir farkındalık izledi; damarlarımdaki her bir kan damlasını, ciğerlerimdeki her bir nefes fısıltısını hissedebiliyordum. Cildimdeki her tüy yumağının da aşırı farkındaydım... ve hafifçe hayalet parmak uçları gibi hissettiren şeylerin de kolumu fırçalıyor.

Parmak uçları kolum boyunca ilerledi ve elimde daha büyük bir baskıya dönüştü. Sonra sanki başka biri o eli tutuyor ve ona rehberlik ediyordu - kapılarda hangi sembolleri izleyeceğini gösteriyordu. Hangilerinden kaçınacağını. Nereye basacağını ve dokunuşumu ne kadar sert ya da yumuşak yapacağımı.

Gözlerimi açtığımda derimin yüzeyinin altında dönen karanlıktan başka bir şey göremedim, o kadar silikti ki acaba hayal mi görüyorum diye düşündüm. Yine de elimdeki baskı artmaya devam etti, hayaletimsi rehberlik ağır ve ısrarcıydı.

Güçlerimin bu belirgin yeni yönünün beni yönlendirmesine izin vermek için elimden geleni yaptım, ancak bu tuhaf his karşısında birden fazla kez neredeyse paniğe kapılıyordum.

Bastian her düşmeye başladığında elimi sabitledi ve büyümle birlikte ona rehberlik etti. Birkaç dakika içinde, çelikteki oymalar parlıyordu - buraya en son geldiğimizde olduğu gibi - ve kapılar açıldı.

İçeri adım attığımızda bileziğim titremeye devam etti. Elimi bileziğimin etrafında kenetledim, zor nefes alıyordum. *Yıllardır* bu bilezik aracılığıyla bir çeşit güç kanallara emmeye çalışıyordum.

Ama şimdi bunu yaptığım için tek hissettiğim şey... *garipti*.

Uyandırdığı tetikte olma hali devam etti ve beni neredeyse paranoyak hissettirecek kadar her nefes alışımın ve seğiren sinirlerimin tamamen farkında olmamı sağladı.

Ağabeyim rahatsızlığımı anlamış gibiydi. "Vaeloran büyüyle olan bağların kılıcını da düzgün bir şekilde kullanmanı sağlayacak," dedi cesaretlendirici bir şekilde. "Bu hissiyata alışacaksın; bu arada bilezik çok bunaltıcı olmasını engelleyecektir."

Daha yavaş, daha sakın nefesler almaya çalıştım. "Bu parçanın ne iş yaradığı konusunda yıllardır hiçbir fikrim yok; sahip olduğumdan beri sadece birkaç şeye tepki verdi ve *neye* tepki verdiğini ya da beni ne tür bir büyü yapmaya teşvik ettiğini asla tam olarak belirleyemedim." Boncuklarını dalgınca çevirip düşündüm. "Erebos'ta da vivaris alevlerine yaklaştığında uyanıyor gibiydi."

Kardeşim buna şaşırmış gibi görünmüyordu. "O alevler aslında bir Vaelora tarafından yaratıldı," dedi. "Calista değil, ondan önce gelen Gölge Vaelora'lardan biri. Yıllar boyunca devam etmeleri için Aetherkin ve benzerlerinden kurbanlar verildi ama bu mavi ateşler aslında daha yüksek, daha saf bir büyüden doğdu."

Bir teoride karar kılmadan önce bunu kafamda birkaç kez evirdim çevirdim. "...Yani, ne zaman tepki verse, muhtemelen yakınlarda güçlü, saf Vaeloran büyüü iş başında?"

Başını salladı, elimi nazikçe tuttu ve bileziği daha iyi inceleyebilmek için kaldırdı. "Benim tahminim de bu yönde."

"...Eğer çıkarırsam ne olacağını düşünüyorsun?" Ona böyle bir şey sormak için neden o anı seçtiğimi bilmiyorum - her zaman aklımın bir köşesinde duran bir soru olması dışında, ama son birkaç gündür giderek daha yüksek sesle sorulmaya başlanmıştı.

Bastian cevabını düşünürken yüzünde hem meraklı hem de sıkıntılı bir ifade vardı. Uzun bir süre sonra şöyle dedi: "Sen uzun bir Vaelora soyunun parçasısın ve bir bakıma onların geçmişteki tüm tezahürleri senin bir parçan. Yaşlandıkça güçlerin uyandığı gibi, onlarla ve bu dünyaya bıraktıkları tüm büyülerle olan bağlantıların da uyandı. Tüm bunları bastıran bir şey olmasaydı, Noctaris'teki yolculuğunuzun daha da tehlikeli bir şekilde bunaltıcı olacağını hayal ediyorum. Ama sanırım kısıtlamaları kaldırmanın da bir zamanı gelecek."

İçimden gelen kötümser ve müdahaleci tepkiyi bastırdım - *ya o zaman hiç gelmezse?*

Ya o noktaya ulaşmadan önce başarısız olursam?

Kardeşim boncukları birkaç kez çevirdi ve tüm semboller ona bakacak şekilde yerleştirdi. "Üzerindeki harfler eski bir yazı; modern dilimizde *avelian* olarak telaffuz edilir. Bu eski bir Noctarisan kelimesi, *akraba ruhlar* ya da *birbirine bağlı ruhlar* gibi bir anlama geliyor."

O dikkatini havada süzülen kılıçlara verirken, ben yumruğumu sıkıp açtım, elimi yönlendiren büyü'nün bana yakın bir şey olduğunu düşünmeye çalıştım - kendime artık bu yabancı topraklarda bir yabancı olmadığımı hatırlattım, hala öyle hissetsem bile.

Odanın ortasından yayılan bir güç tınısı gözlerimi kılıçlara çekti.

Bakışlarım önce Luminor'a kaydı. Ona dokunma fikri -parıldayan bıçağının içerdiği anıları okuma fikri- beni tekrar etkiledi. Yine de, şimdi bile, ona ne kadar yakın dursam da, ona uzanmaya kendimi ikna edemiyordum. Gerçeğin ne olmasını istediğimi biliyordum. Ama yine de yanılmış olmaktan korkuyordum.

Onun yerine Grimmor'a odaklandım. Her zamanki gibi ağır ve ürkütücü görünüyordu, kadifemsi koyu renkli kılıcı, sadece ara sıra ışığı yakalayan kararmış bir ayna gibi donuk bir şekilde parlıyordu.

"Hepsi de bu kılıcı bir noktada kullanmış olan akraba ruhlar..." Yüksek sesle düşündüm.

Bastian'ın bana bakışı gururun sınırındaydı. "Aynen öyle."

Elime bir basınç darbesi daha vurdu. Bu sefer beni o kadar korkutmadı. Tüm seleflerimi o basınç noktasının içinde, her birinin elini üzerine koyarken hayal etmeye çalıştım ve odanın ortasındaki kaideye doğru bir adım attım.

Ben yaklaştıkça Grimnor havada durdu; yavaş, ince hareketleri, elimle neredeyse mükemmel bir şekilde hizalanan tutuşuyla durdu. Sanki onu tutmam için beni davet eder gibiydi.

Elimi uzattığımda bir parçam hâlâ direniş bekliyordu.

Ama hiç yoktu; ne olduğunu anlamadan parmaklarım obsidyen kabzanın etrafına dolanmaya başlamıştı bile. Kabzayı kaideden ayırmak, çamurlu bir nehirden ağır bir ağaç dalını çekmek gibiydi. Gerçi bir adım geri attığımda, ağırlığı çok daha katlanılabilir göründü.

Turkuaz bilezik bir kez daha şıngırdadı. Kısa bir süreliğine gözlerimi kapattım ve hayalet baskıların bileğimi ele geçirerek beni bir dizi kaydırma ve itme hareketine yönlendirmesine izin verdim.

Birkaç dakika boyunca, herhangi bir antrenman seansında yaptığım gibi hareketleri yaptım, kardeşim ise yüzünde düşünceli bir ifadeyle beni izledi. Bir an tuhaf bir şekilde sıradan, sanki daha önce yüzlerce kez yapmışım gibi, ama bir sonraki an nefes kesici bir şekilde önemli hissettirdi. Derin bir denizin altındaki bir dağ gibi, kılıcın gerçek gücünün sadece ucu ortadaydı ama yüzeyin altında çok daha fazlası gizliydi.

Silahın ağırlığı ve verdiği his konusunda kendimi nispeten rahat hissettiğimde, yavaşça odanın ortasına doğru yürüdüm. Kılıcın gitmesine izin vermek istemiyordum; eski bir dostu geride bırakmak gibi hissettiriyordu. Yine de onu gerçekten kullanmaya hazır olana kadar burada bırakmak daha güvenli, daha akıllıca geldi.

Elim kabzadan kaydı ve kılıç kendi kendine kalkarak kaidenin üzerindeki asılı yerine geri döndü. Gözlerim bir kez daha benzerine takılmadan önce bir dakika daha hayretle baktım ve rahatsız edici bir soru kafamda belirdi.

"Grimnor'u kullanabilirim, peki ya Luminor?"

Bastian bana cevap vermekten kaçındı, onun yerine odanın köşesindeki küçük sandığa doğru ilerledi. Sandık, kılıçların üzerinde durduğuna benzer bir kaide üzerinde duruyordu.

Aynı büyüyle korunan başka bir nokta mı?

"Yukarıda o kılıcı Aleksander ," diye üsteledim, onu odanın diğer ucuna kadar takip ederek. "Sihri bu saraya ve her şeye alıştırmak için son haftalarda benim kadar sıkı çalışıyor. Ve her

Ne zaman gölgelerden birini canlandırırsam, hemen yanımda oldu. Elinde Işık Kılıcı varken benimle birlikte neler yapabileceğini düşünmeliyiz. Bunu size en başından beri söyledim."

"O zamandan bu yana çok şey oldu," diye ısrar etti.

Doğruydu - dört ceset ve giderek artan bir çaresizlik ve güvensizlik duygusu. Yine de inatla dedim ki: "Gerçek canlanma denge gerektirir. Bunu bana kendin söyledin. Ve Işık büyüğü için başka bir kaynak yaratmaya çalıştığını biliyorum ama-

"Ve biz bunu yaptık."

"...Yaptınız mı?"

Parmakları bir süre sandığın kilidi üzerinde ustalıkla çalıştı ve sonra sandığı açıp bir kolye çıkardı; kalın bir kordon ve üzerinde uzun, parıltıyan bir kolye ucu vardı. Geri dönüp kolyeyi bana uzatarak, "Bir süredir bunun üzerinde çalışıyorduk. Luminor'un kılıcının bir parçasından yapılmış, yetenekli bir büyü kullanıcısının çok az zorlukla kullanabileceği bir hale getirilmiş güçlü bir mücevher."

Merakımı engelleyemeyerek kolyeyi aldım. Avucumun içinde usulca mırıldandı. Bir mucizeydi, biliyordum; düzinelerce bilgin ve büyü kullanıcısının, ölmekte olan dünyalarına bir çözüm bulmak için yorulmadan çalışmasının sonucuydu.

Ama Aleksander'ın büyüünün sıcaklığı ve gücüyle kıyaslanamazdı. Ve onu tutmak Grimnor'u tutarken hissettiğim kesinliğin hiçbirini getirmedi.

Mücevheri avucumun içinde ezme isteğimle savaşıarak kardeşime baktım. "Ona asla güvenmeyeceksin, değil mi?"

Kolyeyi tekrar aldı ve boynuma taktı. "Bu daha güvenli bir yol. Daha öngörülebilir olan."

"Daha güvenli her zaman daha iyi demek değildir," diye karşı çıktım. "Risk almak istemiyorsan bu dünya için herhangi bir savaşı kazanmayı nasıl bekleyebilirsin?" Ses tonum istediğimden daha sert çıktı ama sözlerimi geri almadım.

Bana sert bir bakış fırlattı, gri gözlerinde nadir görülen bir öfke parıltısı vardı. "*On yıllardır* yaptığım neredeyse her şey bir riskti. Bu dünyada hayatta kalmak bile başlı başına bir risktir."

Ağırlığımı bir o yana bir bu yana salladım ama dilimi tuttum. Öfkeliydim ama uzun zamandır bensiz katlanmak zorunda kaldığı şeyleri de yeni yeni hatırlıyordum.

Burnundan derin bir nefes verdi. "Bakalım yarın ne olacak."

Kalbim düşüncelerimle savaşı girmeye hazırды ama bir şekilde ikisini de susturmayı başardım ve dilimi tutmaya devam ettim.

Belki de bu görevi sorgulamadan yerine getirmeye çalışmayı krallığıma borçluydum. Onun ihtiyaçlarını ilk sıraya koymak. Kendimi Aleksander'a ve dolayısıyla onun tehlikeli krallığına ve Bekçilerine bağlamanın getireceği komplikasyonlardan korumak.

Başka bir şeyin doğru olmasını ne kadar çok istesem de, bu savaşta iki taraf vardı.

Ve ben ikisi için de savaşamazdım.

Chapter Thirty-Five

Aleksander

RIVENHOLT SARAYI'NDAKİ ÜÇÜNCÜ HAFTAMIZIN İLK SÖKTÜ, Penceremden sızan kan kırmızısı bir gün doğumu ve kapımın dışında yapılan hevesli hazırlıkların sesleri tarafından müjdelendi.

Ekinoks'a on iki gün kalmıştı.

Zaman tükeniyordu. Havada giderek artan bir korku ve tedirginlik duygusu vardı. Buna karşı koymak için, bu dünyanın müstakbel kurtarıcılarının bugün için iddialı bir hedefi vardı: Nerithys'e açılan kapıyı açtıklarında onlara savaşma şansı verebilecek bir orduyu canlandırmak.

Ve Nova buna öncülük edecekti.

Dün gece geç saatlerde bana planı bildirmişti; uyuyamadan odama girdiğinde saat gece yarısını çoktan geçmişti. Hiç uyudu mu emin *değilim*. Ama bir ara o kollarımdayken uyuyakalmıştım, ancak uyandığımda onun perişan bir ifade ve dudaklarında sessiz bir yalvarışla beni izlediğini gördüm-

Benimle geleceğine söz ver.

Bizimle, ayrı dünyalarımızla ve kendi krallığıma borçlu olduğum görevle ilgili tüm sorularıma rağmen söz vermiştim.

Yalnız gitmesine izin veremezdim.

Böylece, uyandıktan kısa bir süre sonra, heybeleri sabitliyor ve takımları ayarlarken, günlük görev sırasında Nova'ya eşlik edecek olan askerlerin sorgulayıcı ve endişeli bakışlarını görmezden geliyordum.

"Bakışlarına bakılırsa dünyalarını bizzat lanetleyenler *biziz* sanırsın," dedi Zayn atının sırtına çıkmadan önce nefesinin altından. "Ayrıca, kendi müttefiklerimizin son cinayetlerini göz önüne alırsak, bizim de onlara bakıyor olmamız gerekir, değil mi?"

Kendimi kendi atıma çekerken bu konuda yorum yapmadım. O cinayetleri düşünmek istemiyordum; gözlerimi her kapattığımda Rowen'ın kopmuş dilini görmeyi daha yeni bırakabilmişim.

Bir saatlik bir sürüşten sonra kendimizi gri toz ve çakıl taşlarıyla kaplı bir tepenin üzerinde, karanlık orman sütunları arasına sıkışmış geniş bir açıklığa bakarken bulduk.

Ormanın ağaçları tuhaftı, gövdeleri kömürleşmiş siyahtı, sanki bir yangın onları kasıp kavurmuş ama bir şekilde tamamen sağlam bırakmıştı - sağlam, uzun ve güçlü, hafif esintide sallanıyor ve gıcırıyordu. Tepenin yamacında kül rengi tozlar dönüyordu ve havada da alttan alta bir dumanlılık vardı.

Açıklığın ortasında, siyah taştan duvarlarla çevrili birkaç sıra baraka vardı. Bu duvarların arasında beyaz dalgalar hareket ediyor ve binaların içine girip çıkıyordu. Uzaktan bakınca girdaplı bir sis okyanusu gibiydi ama yaklaştıkça tek tek bedenleri, ara sıra da *yüzleri* seçebiliyordum.

Şimdiye kadar gördüğümde çok daha fazlası bir yerde toplanmıştı.

Geçmişte karşılaştıklarımızdan biraz daha hassas hareket ediyorlardı. Neredeyse düzenli. Çoğu küçük bir kılıç taşıyor, sanki onları hayata bağlayan son ağırlıklı gibi ona tutunuyorlardı. Ve belki de *öyleydi*; bu kılıçların ağızları zaman zaman soluk, yeşilimsi bir mavi renkte parlıyordu - Calista'nın hayattayken bu askerlerin üzerine serdiği söylenen kutsamanın bir parçası belki de.

Çevreleri de ara sıra benzer renkte bir parıltıyla titreşiyor gibiydi, ancak bu zayıf ışığın bir hilesi olabilirdi; Calista bu alana her ne büyü yaptıysa, gökyüzüne kadar uzanmıyordu. Donmuş "güneş" gri bir denizin içinde kaybolmuş soluk bir madeni paraydı ve zayıf parıltısı ağır bulut örtüsünü delmekte zorlanıyordu.

Uzun bir süre askerleri izledim, sessiz ve acımasız tekrarları karşısında donup kalmışım. Kasvetli kışlada durmaksızın ileri geri yürüyorlardı, ayakları toprağa karşı ses çıkarmıyordu, hareketleri saat gibi senkronize olmuştu.

Sonsuza kadar aynı hareketleri yapacaklarını düşünmek biraz sinir bozucuydu, hepsi de... *ne* için hazırlanıyordu? Zihinleri muhtemelen ne yaptıklarını ya da neden yaptıklarını bile anlayamayacak kadar bulanıktı. Onları bu yolda yürüten şey *sadakat* değildi; sihirdi. Başlangıçta bir lütuf gibi hissettiren ama şimdi daha çok bir lanet gibi görünen büyü.

Atlarımızdan indik ve atlarımızı Nova'nın hedef alacağı bölgeden güvenli bir mesafede, bulabildiğimiz en sağlam çitlere bağladık.

Ben, Zayn, Nova, Thalia ve Bastian sessizce o bölgeye doğru ilerledik. Az önce ata benzer bir yaratıktan köpeğe benzer bir yaratığa dönüşen Phantom'un dikkati hemen uzaktaki ormanda bir şeye takıldı; Nova'nın itirazlarına rağmen onu kovaladı. Saraydan bir düzine asker de bize eşlik etti, başlarında da geçtiğimiz haftalarda Nova'nın eğitiminin çoğundan sorumlu olan genç adam Eamon vardı.

Diğerleri Graykeep'in çevresini dolaşp stratejilerini tartışırken Nova ve ben yan yana duruyorduk.

İkimiz hemen konuşmadık. Nova'nın bakışları sabitti, eli kalçasında süslü bir kılıf içinde asılı duran Grimnor'un kabzasında sıkıydı.

Kılıcın gücünü hissedebiliyordum, her an patlamaya hazır mış gibi hissettiren aldatıcı derecede yumuşak bir uğultu. *Onun* gücünü de hissedebiliyordum ama bu his Grimnor'un kiyle iç içeydi. Belli ki kılıç tarafından güçlendiriliyordu. Saniyeler geçtikçe ve Grimnor'un odağı arttıkça, iki ayrı enerjiyi birbirinden ayırmak gittikçe zorlaşıyordu.

Yapmak üzere olduğu şeyden onu vazgeçirmenin mümkün olmayacağını biliyordum, yine de denemek için içimde ani bir istek vardı.

Ağabeyi onu kendisine doğru çağırdı. "Bana şans dile," dedi belli belirsiz bir sesle.

Şansın seni o hayalet şeytanların arasında güvende tutmayacağını düşündüm. Ama haftalar önce yapamayacağım şekilde dilimi tuttum. Onun için iyimsermiş gibi davranabilirdim, o anda buna her şeyden daha çok ihtiyacı olduğunu biliyordum.

"Şansa ihtiyacın yok," dedim ona. "İyi olacaksın."

Bana küçük bir gülümseme verdi, ama genellikle duygularını arkasına sakladığı kendinden emin maske, kardeşinin yanına gitmeden önce yerine tam olarak oturmadı. Birkaç dakika konuştular, hedefleri ölçüp biçtiler ve planlarını anlattılar, sonra dönüp tepeden aşağı inmeye başladı.

Vücudumun onu takip etmek için dönmesi otomatik bir tepkiydi; kendimi durdurmayı ancak başarabildim. Ama peşinden attığım birkaç adım, bana daha da yaklaşmış olan Thalia ve Eamon'un gözünden kaçmadı.

"Bunu kendi başına yapabilir," dedi Thalia bana, konuşurken bakışları Nova'ya sabitlenmişti. "Endişelenmene gerek yok." Sözleri bir şekilde hem bir güvence hem de bir tehdit gibiydi... müdahale etmemem için bir hatırlatma.

Ama endişelenmemek aptalca görünüyordu ve *tek başına* da tam olarak doğru değildi. Grimnor'un yanında kullanması için başka bir araç yaratmışlardı. Boynunda, en azından kısmen Luminor'dan çalınan elementlerden oluşan bir mücevher asılıydı.

Elbette gücüne şüpheyile yaklaşıyordum.

Ve bunun onu yanlış bir güvenlik duygusuna sürüklemesinden ya da başka bir şekilde dengesini bozup yarardan çok zarar getirmesinden korkuyordum.

Thalia ve Eamon da Zayn gibi kıpırdamadan duruyordu. Bastian bize geri döndükten sonra huzursuzca volta attı. Ben arada bir yerdeydim, Nova'nın etrafındaki büyü'nün dalgalandığını hissedene kadar sakin kalmayı başarıyordum, bu noktada kendimi yavaşça nefes almaya, hareketsiz kalmaya ve aşağıda gelişen sahneyi izlemeye devam etmeye zorlamam gerekiyordu.

Nova kışlanın ana kapısının hemen dışında durdu. Bir an bile tereddüt etmeden kılıcını kınından çıkardı ve ucunu fildişi ve bükülmüş metalden oluşan bariyere doğrulttu. Kılıç, bölgeyi çevreleyen kömürleşmiş ağaçlar kadar siyahtı ve belki de karanlık kabzasına işlenmiş, sessiz ışıktaki kor gibi parlayan kırmızı değerli taş damarları nedeniyle ateşi de akla getiriyordu.

Uzaktan bile bu manzara dikkat çekiciydi.

Nova kılıcı sanki hayatı boyunca onunla çalışmış gibi tutuyordu. Sanki onun bir uzantısıymış gibi. Gölgeler kısa süre sonra kılıcın ağzından ve ardından kollarından akmaya başladı, hassasiyet ve zarafetle iç içe geçerek kendisine doğru çektiği tüm hayalet figürlerin üzerinden akan sağlam bir dalga oluşturdu.

Onun ve kılıcının içindeki gölgelerin aynı enerjiden oluştuğu söylenmişti bana; içinde bulunduğumuz dünyayı da oluşturan aynı enerjiden. Bu da gölgelere hayat veren bir nabza kanaliz edilebileceği anlamına . Ve Nova'nın taşıdığı Işık büyü'sü kolyesi gölgeleri dengelemeye yardımcı olacak, gölgelerin gücünün bilince geri getirilenleri ezmesini önleyecekti.

Konsept olarak yeterince basit.

Nova bunu yaparken de basit görünmesini sağladı, tıpkı mükemmel koreografili bir dans gibi. Parlayan kılıcı ve kara büyüü havada akıcı bir zarafetle süzülüyor, her hareket bir sonrakine sorunsuzca akıyordu.

O... inanılmazdı.

Bunun için başka bir kelime yoktu.

Ve hayalet askerler teker teker uyanmaya başladılar, gri, sessiz görünümelerini ölü derilerinden sıyrılan yılanlar gibi döktüler.

Uzuvlarındaki katılığı silkelediler, yenilenmiş güçlerine -uzaktan bile belli olan bir farkındalığa- adım atmadan önce birkaç dakika tökezlediler. Kılıçları puslu gün ışığında parıldarken, onları yeniden doğmuş bir maharetle kaldırıp bir o yana bir bu yana döndürdüler. Sesler yükselip alçaldı - şaşkın fısıltılardan heyecanlı bir yaygaraya, sonra tekrar huşu dolu bir sessizliğe.

İçlerinden biri kılıcını selam verir gibi gökyüzüne doğrulttu. Diğerleri de onu takip etti. Hepsinin bakışları Nova'nın üzerinde sabitlenmişti; kısa süre sonra Nova'nın etrafı tamamen onlar tarafından sarılmış, neredeyse havaya kalkmış, parlayan kılıçlardan oluşan bir ormanda kaybolmuştu. Ağabeyi ve

çemberinin geri kalanı daha da yaklaşarak ,

Uyanan ordularını organize etmeye yardım etmeye hazırlanıyorlar.

Zayn'in yanında olduğum yerde kaldım, uzuvlarımdaki ani ağırlık hareket etmeyi düşünmemi zorlaştırıyordu. "İşe yarıyor."

"Öyle görünüyor." Zayn'in sesindeki kaş çatmayı duyabiliyordum; gözlerimi Nova'dan ayırmadım.

Onun başarısı hakkında çok farklı ve birbiriyle çelişen iki duyguya sahiptim.

Rahatlamıştı, çünkü bu, değişen ordunun arasında durduğu yerde hâlâ güvende olduğu anlamına geliyordu.

Bundan sonraki her şey için ne anlama geldiğini düşünmek dehşet vericiydi.

"Ve böylece planlarının bir sonraki bölümüne geçecekler," dedi Zayn, onu sadece benim duyabileceğim kadar sessiz bir şekilde. "Bu da seçeneklerimizi yeniden gözden geçirmemiz gerekebileceği anlamına geliyor. Belki de ilk fikrimize geri dönmeliyiz."

Bu düşünce, yıldırımın bir ağacı yarması gibi içimi parçaladı ve içimde ölü, ağrıyan bir boşluk bıraktı.

Çünkü asıl fikir elbette onu geride bırakmaktı. Luminor'u toplamak ve ona ve kendimi kapana kısılmış bulduğum bu dünyaya ne pahasına olursa olsun Yukarı'ya giden bir yol açmaya yardım etmek için kullanmak - çünkü haftalar önce bunları umursamamıştım.

Zayn, "Bu sabah sarayda duyduğum fısıltılara göre odaya nasıl gireceğini biliyor," diye belirtti.

Gözlerimi ona doğru çevirdim.

"Yani Luminor'a ulaşmak her zamankinden daha kolay olmalı." "O odaya girmek için onu kullanmamı mı öneriyorsun?"

"Hayatta kalmayı öneriyorum," dedi daha da sessiz bir şekilde. "Çünkü kesinlikle farkındasınız: Eğer bu diyarın yöneticilerinin senin büyüne ihtiyacı yoksa, bizim de burada hiçbir kozumuz yok demektir."

"Yani dünyamıza dönelim ve yaklaşan savaşın nasıl sonuçlanacağını görelim... onunla savaş alanının karşı tarafında buluşalım ve en iyisini mi umalım? Önerin bu mu?"

Bana yorgun bir bakış attı. "Şimdiye kadar bulduğum en favori planım değil, kabul ediyorum." "Ama burada kalarak işleri onun için daha da zorlaştıracaksın" diye eklemeyi önce birkaç saniye sessiz kaldı.

Bu son nokta beni duraksatan tek şey oldu.

Bana ne olabileceği konusunda endişelenmiyordum. *Hayatta* kalmak benim için bir endişe kaynağı değildi; hayatım boyunca *hayatta* kaldım. Bu diyarın ve yöneticilerinin bana dayanamayacağım çok şey yapabileceğinden şüpheliydim.

Ama Nova'nın üzerinde artık bütün bir alemin gözleri ve beklentileri vardı. Ondan bu şeylere dönmesini ya da benim için geleceğini riske atmasını isteyemezdim.

Belki de çok daha karmaşık bir sona zorlanmadan önce yollarımızı ayırmak daha kolay olurdu.

Zayn'in mantığını görebiliyordum ama yine de onun beklenti dolu bakışlarına cevap vermeyi kendime yediremedim. Bunun yerine bakışlarımı tekrar uyanan orduya ve komutanına çevirdim.

Yine de görülmesi gereken inanılmaz bir manzara.

Ama Nova sihrini ne kadar uzun süre kullanırsa, o kadar sık dalgalandığını hissettim, tıpkı bir gelgitin ritmini kaybetmesi gibi.

Hâlâ hayaletimsi formlarını koruyan, rahatsız edici bir istikrarsızlıkla titreyen çok fazla asker vardı. Onların denizi acımasızdı; kaç tanesini canlandırırca canlandırırsın, daha fazlası akın akın geliyor, dalga dalga gücünün ağlarına çarpıyor ve ondan daha fazlasını talep ediyordu.

Bastian ve diğerleri tepenin ortasında durmuş, tereddütlü bir şekilde dengede durmuşlardı; görünüşe bakılırsa Nova hâlâ ayakta olduğu ve herhangi bir ilerleme kaydettiği sürece -bu ilerleme yavaşlıyor olsa bile- süreci kesintiye uğratmak istemiyorlardı.

Nova kılıcını havada döndürmeye ve savurmaya devam etti, gözüpek ve sarsılmazdı ama onu izlerken içimde hastalıklı bir his kök salmaya başladı.

"Hâlâ ondan çok fazla şey istediklerini düşünüyorum, hem de çok erken," diye mırıldandı Zayn, kendi endişelerimi dile getirerek.

Ses tonumdaki belirsizliği gizlemeye çalıştım. "Bunu kabul etti," dedim, "zamanlarının tükenmekte olduğunu biliyordu."

İzlemeye devam ettik ama daha fazla dayanamadan sadece birkaç dakika daha geçti; Erebos'ta tanık olduğum dehşet yeniden geliyor gibiydi. O gün onun yanına gitmem neredeyse çok uzun sürmüştü.

Tekrar o kadar yaklaşmasına izin veremezdim.

Hızla kardeşine doğru yürüdüm. Nova'dan bir büyü dalgası daha yayıldı ve ona en yakın gölge dalgasını geride bıraktı ama adımları daha özensizleşiyor gibiydi, Grimnor'un ağırlığı onu her savuruşunda yere doğru biraz daha sürüklüyordu.

"Durdurun onu." Bastian bakışlarını bana çevirene kadar kelimeleri yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim, aramızdaki gerginlik elle tutulur bir şey gibi çatırdıyordu.

"İşi neredeyse bitti," dedi Bastian.

"Yeterince şey yaptı."

"Bir dakika daha-"

"*Kendine zarar verecek.*"

Derin bir nefes aldı. Sinir bozucu derecede sakin, derin bir nefes. Gözlerindeki endişeyi görebiliyordum... yine de hareket etmedi.

"Durdurun onu," diye homurdandım, "yoksa kendim yaparım."

Seçeneklerini tartışıyor gibi görünüyordu ama çok yavaş tartışıyordu.

O herhangi bir karar alamadan derimden büyü yükseldi. Bir tıslama, bir çatırtı ve bir *uyarıyla* birlikte havada pürüzlü bir ışık parladı.

Bir eliyle gözlerini artan parlaklıktan korurken diğer eliyle havayı keskin, çapraz bir şekilde kesti. Bir işaret. Çevresel görüşümde hem Eamon'un hem de Thalia'nın birkaç kişiyle birlikte hareket ettiğini gördüm.

Etrafımı saran ışık ne kadar güçlü olursa olsun, büyüümün bu âlemde dezavantajlı olduğunu biliyordum. Sayıca da azdım ve hepsiyle savaşmak zaman kaybına neden olacaktı.

Bunun ötesini düşünmedim.

Sihrimi bıraktım ve onun yerine yumruğumu salladım.

Yumruk Bastian'ın yüzüne çarparak onu şaşkınlıkla geriye savurdu ve burnunu tutmasına neden oldu.

Burnundan akan kanla dikkati dağılmışken, tek kelime etmeden yanından geçip gittim. Askerler peşime düşmüş, önümü kesmeye çalışıyorlardı. Ama ben onların çok ötesine bakıyordum, tüm odağım uzaktaki tek bir noktadaydı.

Nova yere yığılmıştı.

Bedeni, durmaksızın kaynaşan gölgeler arasında hızla kayboluyordu.

Kılıcımı geri çektim, beni durdurmaya çalışan askerleri yumruklamaktan daha fazlasını yapmaya hazırdım. Birkaçı da silahlarını çekerek önümde yarım bir daire oluşturdu.

"Bırakın onu," dedi Bastian'ın keskin sesi, hiçbirimiz tek bir yumruk bile atamadan.

Tereddüt ettiler ama sonunda itaat ettiler, kenara çekilirken belirsiz bakışlar atıldılar.

Kılıcımı kınına soktum ve koşmaya başladım. Bastırmaya çalışsam da Nova'ya yaklaştıkça büyü bir kez daha etrafımda yükseldi. Altın ışık bantları ona doğru akıyor, sanki ben ona ulaşana kadar düşmüş halini rahatlatmak istercesine vücudunu sıkıca sarıyordu. Bu şeritler neredeyse katı bir hal alarak onu soğuk zeminden kaldırdı ve ben yanına düşerken onu kollarımın arasına aldı.

Canlanan düzinelerce asker etrafımızda toplandı, birçoğu hâlâ şaşkın görünüyordu ve destek için birbirlerine yaslanmışlardı. Şok olmuş hallerine rağmen, Nova'yı hâlâ büyüüne doğru ilerlemeye çalışan gölge dalgalarından korumaya çalışıyor gibiydiler.

Gözlerim Nova'nın yüzüne sabitlendi. Yüzünü kaplayan morluk benzeri gölgelerden daha fazlası vardı - son haftalardaki eğitimleri boyunca kazandığı türden. Burada, solgun ve ölü gökyüzünün altında çok daha rahatsız edici görünüyorlardı. Onu dikkatlice kucağıma aldım ve bir tutam saçını morlukların en koyu olanından uzaklaştırdım.

"Gözlerini aç," diye fısıldadım.

Açmadı.

Işık büyüü kolyesinin onun yanında yerde paramparça yattığını fark ettim.

Bir kolumu Nova'ya dolayarak onu kendime daha sıkı sararken diğer kolumla uzanıp ellerimi kolyeden geriye kalanlar üzerinde gezdirdim. Böyle bir biblonun yeterli olacağını düşünmekle aptallık etmişlerdi. Onu bu şekilde riske atmaları aptallıktı. Parmaklarım keskin tozun üzerinde gezinirken, ona yapışan zayıf, işe yaramaz büyü ipuçlarını hissederken, göğsümde yanan bir öfke ortaya çıktı.

Zayn ve benim yaptığımız planları biliyordum. Diğer yöne gitmeyi seçersem nasıl bir karmaşaya sürükleneceğimi biliyordum.

Ama Nova'yı burada yalnız bırakmadan önce *iki* dünyanın da mahvolmasına izin verirdim.

İçimden bir büyü dalgası daha geçti. Bu sefer onu bastırmaya çalışmakla uğraşmadım. Vücudumdan yuvarlandı, ışık huzmeleri birbiri ardına fırladı, döndü ve Nova'nın dağılmış gölgelerini kendine doğru çekti.

Nova'yı hâlâ sıkıca kendime doğru tutarken, gücümüzün çarpışıp birbirine karışmasını, tozlu toprağa doğru çökmeden önce neredeyse ceset grisi gökyüzüne degecek bir sütuna dönüşmesini izledim. Düşerken daha da genişledi, ne tam olarak ışık ne de gölge olan geniş, çırpınan bir büyü perdesi yarattı - etrafımızı saran gölgelerin üzerine yerleşti, onları kucakladı, daha fazlasını hayata getirdi.

Hava hissedilir bir enerji uğultusuyla titreşti. Yer sarsıldı ve çok geçmeden o da canlandı, toz yerini yeşil çim filizlerine bıraktı, soluk sarı büyü'nün küçük noktaları ateşböcekleri gibi üzerinde geziniyordu.

Nova sonunda kollarımda kıpırdandı ve gözlerini açarak kirpiklerinin altından bana baktı. "Ben... onlara senin herhangi bir sihirli kolyeden daha iyi olacağını söylemeye çalıştım," dedi, kelimeleri biraz geveleyerek. "Ve haklıydım."

Çenem sıkıştı. "Bu bir noktayı kanıtlamak için tehlikeli derecede aptalca bir yoldu."

Tahmin edilebileceği gibi kaotik bir sırtış ağzının bir köşesine yerleşti. "Yolunu benim tarafıma düşüreceğini biliyordum," dedi, onu irkilten bir omuz silkme girişiminde bulunarak.

"Her zaman bu kadar iyimser olmak zorunda mısın?"

"Bu bir lanet, gerçekten," diye mırıldandı - gücü tamamen tükenmeden önceki son sözleri. Göğsüme yaslanıp gevşedi. Panik kısa süreliğine beni ele geçirdi. Bir elimi kalbinin üzerine koydum ve nefes alışımı yavaşlatmaya zorladım, böylece yeterince düzenli olduğundan emin olana kadar onunkini izleyebildim.

Onu kollarımın arasına alarak ayağa kalktım ve döndüğümde ağabeyi Thalia ve diğer birkaç kişinin bizi karşılamak için aşağıya koştuğunu gördüm.

Yükselen ordu.

Hava ısınmaya başlamıştı. Toz ve kül kokusu azalıyor, yerini yeni büyümenin keskin, neredeyse elektrikli kokusuna bırakıyordu. Hareket eden bedenler, ortaya çıkan hayat... Hayal meyal fark ettiğim bu manzara şaşırtıcıydı. Ama çok fazla şey algılayamayacak kadar uyuşmuş hissediyordum, gözlerim Rivenholt Naibine ve sadece Naibe odaklanmıştı.

Kan hala burnundan serbestçe akıyordu.

Bir damlasına bile pişman olmadım.

Keşke daha kötüsünü yapsaydım.

Uzun, gergin bir an boyunca birbirimize baktık. Yabani sınırlarda gezinen koruyucu bir dürtü içime işledi, kaslarımı sıkılaştırdı, Nova'yı tamamen kendime çektim. Kardeşine söyleyebileceğim binlerce kelime vardı ama tek söyleyebildiğim, "Umarım tamamen iyileşir," oldu.

Herhangi bir cevap beklemedim.

Arkama bile bakmadan Nova'yı tepeye, atımın beklediği yere taşıdım.

Eyere tırmandım ve Zayn'in yardımıyla Nova'yı da yukarı çekerek dikkatlice önüme yerleştirdim. Tamamen dengede durduğumuzda, nihayet gözlerini tekrar açtı ve başını göğsümden kaldırmadan bana baktı.

Sadece bir kelime daha söyledi, sadece benim adımlı. Dudaklarından çıkan tam bir cümle gibiydi. Tam bir yalvarış. Tam bir teslimiyet.

"Güvendesin," dedim, onu bir kez daha sıkıca kavradım ve arkamızdaki topraklara serilmiş büyüye son bir kez daha baktım.

Hayata döndürdüğü onca şeye rağmen, ölüm hâlâ kenarlarda geziniyordu. Hâlâ diriltilmemiş gölge orduları vardı. Gökyüzü hâlâ Nova'nın yüzündekilere benzeyen çürük renkli bulutlarla kaplıydı. Yarattığımız yeşil çim yaması küçük ve önemsiz görünüyordu, karanlık bir okyanusta bir ada gibiydi, bana bu dünyanın ne kadar büyük olduğunu ve onu kurtarmak için daha ne kadar çok şey gerektiğini hatırlatıyordu.

Sona ermeden önce ondan daha ne kadar çok şey isteyeceklerdi.

Bana daha da yaklaştı, elleri önünü sıkıca kavradı. "Güvendesin," diye tekrarladım.

Yalan gibi gelse de.

Chapter Thirty-Six

Nova

GÖZLERİMİ AÇTIĞIMDA KENDİMİ SARAYDAKI ODAMDA BULDUM. BU Pencereden içeri süzülen ışığa bakılırsa sabahın erken saatleriydi; bu da en azından bir günün daha geçtiği anlamına geliyordu.

Daha uzun olsaydı?

Ne kadar zaman kaybetmişim?

Phantom, ben hasta olduğumda her zaman yaptığı gibi bacaklarımın üstüne uzandı ve ben huzursuzca pozisyon değiştirdiğimde yumuşak bir çığlık attı. Başım zonkluyordu. Ellerim karıncalanıyordu. Kollarım silik, gölge gibi morluklarla kaplıydı ve ağzım o kadar kuruydu ki yutkunmak acı veriyordu... ama bunun dışında sağlam görünüyordum.

Birkaç deneme yaptım ama sonunda Phantom'un ağırlığının altından sıyrılıp doğrulmayı başardım, bu sırada kardeşimin odanın köşesindeki sandalyeye çökmüş, yüzünü ellerinden birine dayamış olduğunu fark ettim. Phantom'un yatakta yeniden konumlanma sesiyle başını kaldırana kadar uyuduğunu sanıyordum.

Uzun, rahatsız edici bir an boyunca konuşmadan birbirimize baktık; sanki yeniden yabancıymışız gibi hissettik.

Daha da doğruldum, döşemeli yatak başlığına yaslandım ve bayılmadan önceki son anlarımı hatırlamaya çalıştım. Graykeep görevi hakkında söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordum, bu sahne bana parça parça geri geliyordu ama tüm detaylar en iyi ihtimalle sisliydi.

Bakışlarımı onunkilere sabitledim. "...Uykuya daldığımı ya da öncesini pek hatırlamıyorum. Ne oldu?"

Sertçe yutkundu, gözlerinde duygu parıldıyordu. "Ben bir hata yaptım."

"...Bir hata mı?"

Yaklaştı ve yatağın kenarına yerleşti. Kısa bir tereddüitten sonra bana tüm olanları anlattı; hayata döndürdüğüm savaşçıları, kolyenin parçalanmasını, etrafımda toplanan sürüyü, Aleksander'ın bana ulaşmak için verdiği mücadeleyi.

Durum tehlikeli bir hal almadan önce bana durmamı söylemiş olmayı dileme şekli.

"Çaresizlik bir mazeret değildir." Uzun, titreyen bir nefes verdi. "Ama korkarım elimdeki tek mazeret bu. Üzgünüm, Nova."

Ben buna doğru cevabı ararken -eğer varsa- sessizlik uzadı. "Ben de üzgünüm," dedim, başımı arkaya yatırıp kasetli tavana bakarak. "Daha fazlasını yapabileceğimi düşünmüştüm. Sonunda o savaşçılardan kaçını hayata döndürdüm?"

"Fark etmez."

"Tabii ki önemli."

"fazlasını yaptın," diye ısrar etti. "."

. "Eamon gibi konuşuyorsun. Eğer bir kişi daha benim Etrafımızdaki dünya parçalanmaya devam ederken ben çığlık atabilirim."

Elimi tuttu, ön kolumdaki çürüklerden birini daha iyi incelemek için nazıkçe kaldırıp çevirdi. "Senden bu dünyanın büyük bir kısmını tek başına ayakta tutmanı istemem adil değildi."

Tartışmaya başladım ama ne enerjim ne de doğru kelimeler vardı.

-Bunun için.

"Yeterince şey yaptın," diye . "Ve tekrar... Özür dilerim."

Elimi onunkinden çektim, kollarımı kendime sardım ve bu hafif baskının bile neden olduğu acıdan irkilmemeye çalıştım. " yok. Aslında iyi değil. Ama içinde bulunduğumuz durum bu, değil mi? Sanki başka seçeneğin varmış gibi."

İç çekti.

Tavan döşemelerini saymaya geri döndüm.

Uzun ve rahatsız edici bir sessizlikten sonra, "Tüm olanları telafi etmez ama düşünüyordum da... günün geri kalanında eğitimden ve bu sarayın baskılarıyla uğraşmaktan izin almalısın" dedi.

İlgimi çeken bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdim.

"Yarından sonraki gün burada önemli bir toplantımız var; şimdiye kadar bu konuda hiçbir şey söylemedim çünkü gerçekten gerçekleşeceğini düşünmemiştim - gönderdiğim davetlerin cevapsız kalacağını varsaymışım. Ama en azından dünyamızdan geriye kalan liderlerden bazıları bu çağrıya cevap verdi; yaklaşan Ekinoks'u tartışmak üzere bize katılacaklar. Ve tabii ki sizinle tanışmak için."

Kalbim birkaç kez çarptı ama yüzümü soğukkanlı tuttum.

"Kasabaya gitmeli ve bu toplantıda giymek istediğin her şeyi almalısın. Nasıl olsa Tarnath halkının seni görmesi iyi olacak - tabii ki eskortlarla birlikte."

"Saray muhafızlarının bana eşlik ihtiyacım yok." "Yalnız gidemezsin."

"Aleksander benimle gelecek."

Ayağa kalktı, şifonyere doğru yürüdü ve ortasındaki yiyecek ve içecek tepsisiyle oynadı. Gümüş sürahidten kendine bir bardak su doldurdu ama hiç içmedi, sadece düşünceli bir şekilde çenesini ovalarken elinde sıkıca tuttu.

Boğazımı temizledim. "Benim adıma *seni* yumruklamaya hazırsa, beni tehdit edebilecek sıradan bir insana neler yapmaya hazır olduğunu bir düşün."

"...Haklısın," diye kabul etti Bastian alaycı bir gülümsemeyle. "Ve içimden bir ses sana ulaşmak için çok daha kötüsünü yapabileceğini söylüyor. Bu yüzden kendimi şanslı sayıyorum." Dikkatle şiş burnuna dokundu ve içkisinden uzun, yavaş bir yudum alarak düşündü. "O zaman ikiniz birlikte. Ama korumalar da olacak, onlara saygıdeğer bir mesafeyi korumalarını emredeceğim."

Herhangi bir mesafede onları düşünmek boğucuydu. Ancak geldiğimden beri Tarnath'ı çok az görmüştüm ve bir şehirde nispeten normal bir gezinti yapma fikri inkar edilemez derecede cazipti, bu yüzden bu şartları çok telaşla kabul ettim.

Bir süre daha oturduk ve çoğunlukla dünya liderlerimizle yapılacak toplantı hakkında sohbet ettik. Hizmetçiler içeri girip çıkıyor, daha fazla yiyecek ve içecek tepsisi getiriyor, beni yemeye ikna etmeye çalışıyorlardı. Bu konuda zorlandım; en son ne zaman yemekle bu kadar az ilgilendiğimi hatırlayamıyordum.

Sonunda kardeşimin endişesini giderecek kadar yemeyi başardığımda, ayağa kalktı ve gitmek için dönmeden önce köşedeki sandalyeden ceketini aldı.

"Akşamın tadını çıkarın," dedi, paltosunun kollarını düzeltirken son bir kez bana baktı, "ama bana gözlerinizi açık ve tetikte tutacağınıza söz verin. Bu şehirdeki tek çaresiz kişi ben değilim."

BİRKAÇ SAAT SONRA, geziye hazırlanmak için yeterli enerjiyi yeniden kazanmıştım ve böylece iki hizmetçinin yardımıyla yıkandım, dolaptan bir yığın giysi çıkardım ve giyinmeye başladım.

Birkaç gün önce Aveline'e en sevdiğim rengin turuncu olduğundan bahsetmiştim. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kısa bir süre sonra gardırobumda bu rengin yoğun olarak kullanıldığı güzel bir elbise ortaya çıkmıştı; bu onu giymek için mükemmel bir fırsat gibi görünüyordu.

Hizmetçiler saçımı yarım topuz yapmaya çalışırken, ben de büyük bir aynanın önünde durup elbiseye hayranlıkla bakıyor ve içinde dönme isteğimle savaşıyordum. Ana gövde sıcak bir tonundaydı ve kalçalarımda tüylü bir kumaşa dönüşüyordu. Etek çeşitli, hafif katmanlar halinde, fildişi ve bele yakın soluk, altın sarısı bir tondan etek ucuna doğru daha koyu, ateşli bir tona dönüşen parlak bir turuncu karışımı olarak düşüyordu. Bir şekilde hem narin hem de yoğun, sanki sabah güneşinin ilk ışınlarından dokunmuş gibiydi. Kolları uzun ve şeffaftı, neredeyse ağırlıksızdı, omuzlarımin üzerinde duran ipek kanatlar gibiydi.

Saçlarım kısa sürede tamamlanmıştı; üst yarısı geriye doğru taranmış ve tepede toplanmıştı, burada narin altın taraklarla gevşekçe tutturulmuştu, alt yarısı ise geniş, gevşek dalgalar halinde düşüyordu - zarafet ve rahatlığın mükemmel bir karışımı. Büyümün neden olduğu çürükler çoğunlukla solmuştu. Solmayan şey olmuştur ustaca gizlenmiş ile ince girdaplar . altın boya, göz kapaklarımdaki ısıltılı pudrayı tamamlıyordu. Sanatsal girdaplar, Phantom'oynama umuduyla ortaya çıkan ve bunun yerine makyaj masamın üzerine serpiştirilmiş çok sayıda kozmetik ürünle dikkati dağılan Brynn'in izniyle yapılmıştı. Yaşına bakılırsa şaşırtıcı derecede yetenekli bir sanatçıydı.

yaş.

Sonunda ortak çalışma tamamlandı ve elbiseyi düzgün bir şekilde döndürmeme izin verildi. Ben bunu yaparken kendi başına bir hayat sürüyor gibiydi.

katmanları zarifçe süzülüyor, kumaşı güneş ışığının suyu okşaması gibi parıltıyor ve ışıltıyor.

Aveline'in yeğeni Sylvia ellerini sevinçle birbirine vurarak, "Zarafetin ve ateşin timsali," dedi. "Çok güzel görünüyorsun."

"Çok güzel," dedi Aeris, saçlarımdan sorumlu olan kişi.

Fildişi renginde, üzerinde ince parıltılı işlemeler olan rahat bir çift düz ayakkabıyı giyerken hepsine teşekkür ettim. Kendi aralarında kıkırdayarak dışarı çıktılar. Phantom da onlarla birlikte gitti ve Brynn'in sırtına binebileceği kadar büyük bir köpeğe dönüştü.

"Ona dikkat et," diye seslendim.

(*Ben her zaman dikkatliyimdir*)

diye karşılık verdi.

En az beş saniye sonra, koridordan yarı dehşet, yarı sevinç dolu çığlık sesleri yankılandı.

İçimi çektim ama onları kendi hallerine bıraktım, kapıdan çıkmadan önce aynada son bir kez yansımamı kontrol ettim. Çıkarken Aveline'in komodinin üzerine bıraktığı tonik ilişti. Bir süre düşündükten sonra birkaç yudumda yuttum. Her ihtimale karşı.

Toniğin göğsümde yarattığı garip yanma hissi odadan çıkarken dikkatimi dağıttı; sonuç olarak neredeyse Thalia'ya çarpıyordum. Kardeşimle ilk uyandığımda paylaştığımıza benzer bir anı paylaştık - aramızdaki boşluk genişlemiş gibi hissettirse de yabancı olmadığımızı kendime hatırlatmak zorunda kaldığım rahatsız edici, belirsiz bir an.

Sonra ağzından bir özür kaçırarak beni şaşırttı.

"...Ben iyiyim, gerçekten," diye ısrar ettim, kardeşimle paylaştığım garip konuşmayı tekrarlamak istemiyordum.

"Bastian bana çoktan özür dilediğini söyledi," diye üsteledi, "ama bilmelisin ki seni zorlamaya devam etmesi için onu teşvik eden bendim. Bu yüzden sana da bir özür borçluyum. Hatta belki de ondan daha fazla."

"Buna hiç gerek yok. Görevin içerdiği riskleri kabul ettim; ikinizden biri beni fiziksel olarak buna zorlamış değil."

Bir adım daha yaklaştı, yüz ifadesi endişeyle kısılmıştı. Sonra beni tekrar şaşırttı - bu sefer beni hızlı bir şekilde kucaklayarak. Beni hemen bıraktı; ondan başka biri olsaydı bu kısılıktan rahatsız olabilirdim.

Ona çarpık bir gülümseme verdim. "Bu senin için zor oldu, değil mi?"

"İnsanlara dokunmayı sevmiyorum. Ya da dokunulmaktan." Omuz silkti ama kayıtsız tonuna rağmen hareketi ağır görünüyordu.

Büyürken babası onu kucaklamak için yanında olsaydı farklı hissedebilir miydi diye düşünmeden edemedim. Etrafımızı saran büyük savaşlar içinde daha küçük bir trajedi belki ama yine de bunu acı veriyordu.

"Bunun yerine bir sinyal oluşturalım o zaman." Bana saçmalıyormuşum gibi baktı ama ben devam ettim: "Bir dahaki sefere bir durum kucaklaşmayı gerektirdiğinde, onun yerine... bunu yapacağız." Elimi kalbimin üzerine koydum ve iki kez sıvazladım.

Kaşları kalktı, yarı şüpheli, yarı eğlenmişti. "Seni kucaklama ihtiyacı hissettiğim başka bir durumla karşılaşsak, sanırım bunu başarabilirim."

"Anlaştık o zaman."

İkimiz de gülümsedik, aramızda sıcaklık gibi bir şey tomurcuklanıyordu. "Şehirde dikkatli ol," dedi.

"Yapacağım," dedim elimi kalbime vurarak.

Yeni sinyalizimi cömertçe kullanmam karşısında gözlerini devirdi, ama gülümsedi ve uzaklaşmadan önce jeste karşılık verdi.

Ağabeyimin onayını aldıktan kısa bir süre sonra Aleks'e bir haberci göndererek akşam olduğunda bana şehre kadar eşlik etmesini rica etmişim. Buluşma noktamıza doğru ilerlerken, sessiz ve güvensiz bir yanım eğer gelmezse ne yapacağımı düşündü. Geçtiğimiz haftalarda bana eşlik ettiği diğer, çok daha şüpheli dehşetler göz önüne alındığında bu aptalca görünüyordu - şehirde bir akşam geçirmek pek de abartılı bir istek gibi görünmüyordu.

Ancak hayatım boyunca o kadar çok görmezden gelindim ve göz ardı edildim ki, eski güvensizliklerim, onlara karşı mantığımı kullanmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen hala bana yapıştı.

Yine de geldi.

Hatta erkenden sarayın girişinde beni bekliyordu.

Girişe bakan merdivenlerin tepesinde fark edilmediğim için durup onu izlemeye başladım. Mermer bir bankta oturmuş, başını arkaya yaslamış ve gözlerini kapatmıştı. Bu duruş bana onu bu dünyada ilk kez gördüğüm zamanı, o andan bu yana olanları ve ne kadar çok şeyin değiştiğini düşündürdü.

Nasıl bu kadar çok şey değişmişti?

Günün son ışığı yüksek pencerelerden içeri süzülüyor, onu yumuşak, parlayan bir altın rengine bürüyordu. Adil olmanın ötesinde güzeldi, gerçekten -İnsan bedenine tapınmak için oyulmuş bir heykel.

Ayağa kalktı. Karşılık olarak çok sert bir şekilde nefes aldım ve bakışlarını üzerime çekti. Beni gördüğünde neredeyse kıpırdamadan durdu, sadece gözleri hareket ediyordu ve ben ona doğru ilerlerken beni içine çekiyordu.

Yaklaşırken elbisemin eteklerini kaldırdım ve biraz havalandırdım. "Çok çarpıcı bir elbise, değil mi?"

Her zamanki kendinden emin, rahat duruşuna geri döndü, bakışları vücudumu boydan boya dolaştı, yüzüme yerleşmeden önce her eğimi ve kıvrımı hayranlıkla inceledi. "Elbiseyi neredeyse hiç fark etmedim."

Yanaklarıma dolan sıcaklığa engel olamadım.

"Gece daha yeni başlıyor," dedi alçak bir sesle, "ve ben seni şimdiden kızarttım."

Bakışlarıyla karşılaşmaktan kaçındım - gerçi gözlerimi vücuduna dikmek de pek iyi olmadı.

Kıyafeti zahmetsizce muhteşemdi, rahatlığı abartısız bir zarafetle harmanlıyordu. Geniş omuzlarına zarifçe dökülen yumuşak beyaz keten tuniğinin yakası ve manşetleri ince gümüş ipliklerle işlenmişti. Zayıf ama kaslı vücuduna mükemmel şekilde uyarlanmış gri pantolonuyla eşleştirmiş ve cilalı botlarının içine sokmuştu. Bir eli cebindeydi, paltosu kolunun kıvrımında rahatça sallanıyordu.

Diğer eli yan tarafımda kıvrıldı, beni sabitledi ve aynı hareketle bana yaklaştı. Dokunuşunun altındaki sıcaklık yayıldı, en hassas yerlerime yerleşti ve şimdiden planlarımızı iptal edip onun yerine onu yatak odama sürüklemeyi düşünüyordum.

İnsanların yakınlarda toplandığını ve bize doğru baktıklarını hissettim. Kendimi toparlamak için bir adım geri attım.

Aleks usulca güldü. "Bu akşam benim yanımdayken kraliçe soğukkanlılığını koruyabilecek misin?"

Elbisemde var olmayan bir kırıksıklığı düzeltiltim. "Sorun olmaz."

"Hayır mı?"

"Bu noktada numaralarını biliyorum, kendimi onlara karşı koruyabilirim." Gamzelerini vurgulayan tembel bir sırıtışla gülümsedi.

"Hepsini mi?"

"Senin yüzünden telaşlanamam."

"Bu bir meydan okumaya benziyor, sevgili Kaos."

"Bahse girelim mi?"

"Ancak kaçınılmaz olarak kazandığım zaman ödülümü ben belirleyeceğsem."

Çekirdeğim sıkıştı, zihnim *ödülünü* en son aldığı zamana geri döndü.

Ona cevap veremeden, kardeşimin ısrarla istediği muhafızlar bize katıldı.

"tam kadro geldi," dedi Aleks nefesinin altından, "*gerçekten* de en iyi şekilde davranmamız gerekecek, değil mi?" Gözlerindeki sinsî parıltı, böyle bir şey yapmaya niyeti olmadığını gösteriyordu.

Zaten beni sinirlendirmeye çalıştığını fark ettim.

Kendimi bir başka arzu sancılarına karşı korudum ve kolumu ona uzattım.

"Hadi gidelim, eskort."

Benim işle ilgili ses tonuma bir kahkaha daha attı ve kolunu benimkine doladı.

Chapter Thirty-Seven

Nova

SARAYIN ARAZISINI KRALIYET SARAYINA BAĞLAYAN KISA BİR YOL VARDI.

Şehir. Bize bir araba teklif edildi, ancak biz yürümeye karar verdik ve çok geçmeden Tarnath şehri, ziyaret etmek istediğim sonsuz sayıda noktayla dolu, büyülü bir harita gibi önümüzde açıldı.

Hevesli bir merakla bir noktadan diğerine savrulduk - ısıltılı biblolarla dolu mağazalar arasında; renkli ürünlerle dolu hareketli pazar tezgahlarında; güzel boyanmış kumaşların kirışlerden sarktığı zanaatkar atölyelerinde; kapılarından içten kahkahalar dökülen kalabalık tavernalara girip çıktık...

Her şey canlı, hareketli, iç içe geçmiş binlerce hayatın ritmiyle titreşiyor ve hepsi bir arada yaşanıyor gibiydi.

Muhtemelen Bastian'ın bu şehre gelmemde ısrar etmesinin bir nedeni de buydu: Bana burada da tıpkı yukarıdaki gibi bir hayat olduğunu hatırlatmak için.

Tüm bu diyarın bir kez daha canlılıkla çiçek açtığını görmenin nasıl bir şey olacağını sadece hayal edebiliyordum - her biri kendine özgü kalp atışlarıyla atan, her biri kurtarılmış ve onları yok edebilecek karanlıktan geri alınmış yüzlerce şehir. Hepsini ziyaret etme şansına sahip olmak istedim.

Hepsinin hayata döndüğünü görmek için.

Bu olasılık, son birkaç haftadır çektiğim tüm acılara değdi.

Görünüşe göre Graykeep'teki başarılarımın haberi yayılmıştı; bu konuda ve yükselen ordum hakkında fısıltılar yakalamaya devam ettim. Gece ilerledikçe daha fazla takipçi de kazandım. İnsanlar benimle konuşmak istiyordu.

Sorular soruyor, şüpheci arkadaşlarının önünde beni teşhir ediyor ve gerçek olduğumu kanıtlıyorlardı. Bazı durumlarda sadece elime dokunmak istediler.

Hem Aleksander hem de muhafızlarım bana yaklaşan her vatandaşla birlikte biraz daha tedirgin oldular - ve Bastian'ın neden bu kadar çok eskortta ısrar ettiğini anlamaya başladım - ama kimseyi geri çeviremedim.

Sadece bu insanlar tarafından kabul edilmek değil, aynı zamanda onlar tarafından hoş karşılanmak *da* eski hayatımdan çok farklıydı.

Hatta onlar tarafından *takdir edildim*.

Ama işin acı tatlı bir tarafı da vardı.

Çünkü çoğu Graykeep'te olanların tüm hikâyesini bilmiyor gibiydi. Hiçbiri Aleksander'ın benim yanıma gelmek için nasıl savaştığından, onun büyüünün benimkiyle birleşerek daha da etkileyici bir gösteri yarattığından bahsetmedi. Onu nadiren tanıyorlardı ve tanıdıklarında da saraydaki çoğu insanın karşılaştığı şüphe ve belirsizlikle karşılaşıyorlardı.

Her karşılaşmada, bu insanlara liderlik etme ve onları kurtarma yeteneğime olan güvenim artıyor, ancak bu kurtuluşun Aleks ve benim için ne anlama geldiği konusunda daha az emin oluyordum.

O da benzer şeyler düşünüyor olmalıydı. Yine de Tarnath halkının bana yaltaklanmasını ve pohpohlamasını izlerken gülümsedi - bunu güvenli ve saygılı bir mesafeden yaptıkları sürece. Ve yanımdan hiç ayrılmadı.

Onun için ne anlama geldiğine bakmaksızın benim için mutluydu.

Vakit ilerledikçe etrafımdaki kalabalık biraz azaldı. Günün akıp gittiğini fark ederek aceleyle elbise mağazasına gittik ve kapanmadan dakikalar önce vardık. Aceleyle kalıp ve kumaş seçtim, uyuklu bir terziye ölçülerimi aldurdum ve sonra tekrar yola koyulduk.

Bu noktada çok yorulmuştum ama saraya dönmeye hazır değildim. Bir saat kadar daha dolaştıktan sonra kendimizi şeker ve taze pişmiş ekmek kokusuyla mest olmuş halde bulduk. Burnumuzun sesini dinleyince iki kalabalık dükkânın arasına sıkışmış küçük şirin bir fırına ulaştık.

İçeri doğru ilerlerken bir zil sesi duyuldu ve bizi duvardan duvara dizilmiş, narin meyveli hamur işlerinin, güzelce süslenmiş keklerin ve diğer şeker kaplı lezzetlerin bulunduğu vitrinler karşıladı. Hava ılıktı, tereyağı ve vanilyanın zengin aromasıyla ağırlaşmıştı.

Fırıncı beni tanıdıktan sonra fazlasıyla yardımsever davrandı, istediğimiz her şeyi sunmak için neredeyse kendini paraladı. Bize sunduğu tüm lezzetler arasında seçim yapamadım ve bu yüzden eve götürmek için birkaç kutu dolusu ürünle sonuçlandık - birkaç muhafızımız biraz hoşnutsuzlukla da olsa taşımayı kabul etti.

Gece derinleşti ve hafif bir serinlik getirdi. Aleks omuzlarıma attı ve yürümeye devam ettik, küçük bir derenin üzerinde kıvrılan küçük bir köprüde durduk, suda uçuşan renkli balıkları seyrettik.

Akşamki ikinci kekimi yiyordum, kabarık çikolata tabanının ve üzerine incelikle sürülmüş tuzlu karamel kremasının tadını yavaşça çıkarmaya çalışıyor ve başaramıyordum.

"Eğer önümüzdeki savaşlar kötü giderse, bu şekerlemeyle dolu bir tabutun gömülmek istiyorum," diye ilan ettim.

"Not ettim. Yine de yarısını ağzını ıskalayarak ziyan ettin," dedi Aleks sırtarak, parmağını ağzımın köşesinde biriken tuzlu tatlılığın girdabına yaklaştıırken.

"Eğer tadına baksaydın, geri kalanını içime almak için ne kadar acele ettiğimi anlardın."

Kaşlarını kaldırdı. Parmakları aşağı kaydı, çenemi kavradı ve ağzımı onunkine doğru eğdi. Dağınık krema parçasını yavaşça öptü, çekilirken dilini sürükledi ve yanağıma bulaşan çizgiyi yaladı.

"Haklısın," dedi. "Çok lezzetli."

Bir an için gözlerimi kapattım, ağzının soğuk yanağımda bıraktığı kalıcı, uğultulu sıcaklığın tadını çıkarırken, bir yandan da o dille tadını çıkardığı diğer yerlerimi düşündüm.

"Tamam," diye nefes aldım. "Tamam. Yenilgiyi kabul ediyorum.

Soğukkanlılığımı kaybettim.

Ben... *telaşlıyım*."

İçime bir sıcaklık daha gönderen alçak, zengin bir tını ile güldü. "Hadi," dedi elimi tutup parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek, "görmek istediğim daha çok şey var."

Ağrıyan ayaklarımızı görmezden geldik ve karanlık çöktükten sonra şehrin sessiz sohbetleri ve ışıltılı fenerleri arasında kaybolmuş bir şekilde yolumuza devam ettik. Kısa süre içinde peşimizdeki muhafızları, bundan sonra ne olacağına dair soruları ve Tarnath sakinlerinin bizi dikkatle izleyen gözlerini unuttum. Sadece ben ve o vardık ve gece bizi nereye götürmek istiyorsa, olasılıklar sonsuz görünüyordu.

Ancak saatler sonra yorgunluğumla daha fazla mücadele edemedim; adımlarım nihayet yavaşlamaya başladı. Aleksander'ın saraya doğru geri dönme önerisini tam kabul etmişim ki son bir nokta dikkatimi çekti: Bir müzik dükkânı.

Vitrinde, kararmış sehpa ve solmuş örtüler üzerinde, aralarında sararmış nota kağıtları bulunan birkaç enstrüman sergileniyordu. Serginin ortasında bir keman vardı. Gövdesi zengin, altın sarısı bir kahverengiydi, üzerindeki vernik yer yer aşınmıştı, bu da iyi sevildiğini ve ömür boyu melodilerden sorumlu olduğunu gösteriyordu.

Aleksander yanıma geldi, yüzünde meraklı bir ifade vardı. "Çalıyor musun?" "...Eskiden . Annem -evlatlık annem yani- yetenekli bir Kemancı. Hiçbir zaman onun kadar iyi olamadım ama onun yanında çalmaktan keyif alıyordum. Bu... bazen birlikte çalıştığımızda aramızdaki engelleri yıkıyormuşuz gibi hissettiriyordu."

Bulutlar yer değiştirdi, gri örtülerinin arasından süzülen bir parça ay ışığı dükkânın camına anlık bir parıltı düşürdü. Dükkân sahibi kemana baktığını fark etti ve en az fırıncı kadar yardımsever davranarak kemana alıp daha yakından bakmam için beni cesaretlendirdi.

Ama tereddüt ettim.

"Devam et," diye cesaretlendirdi Aleks.

Parmaklarım oyun günlerimi yeniden yaşama şansı için kaşınıyordu ama kendimi ona uzanmaya ikna edemiyordum. Çalmaya başlamıştım çünkü anne dediğim kadınla daha fazla ortak yönüm olmasını çok istiyordum. Zamanla yaptığım müziği başka nedenlerle de sevmeye başlamıştım ama bu bana kolay gelmemişti ve bunca zaman sonra çalmaya kalkışırsam bunun ortaya çıkmasından korkuyordum.

Aleks bir süre daha beni izledi. Onu tekrar almam için bana baskı yapmak yerine dükkâna girdi ve diğer enstrümanlara daha yakından baktı. Köşedeki bir piyanonun önüne yerleşti, tuşlarını örten menteşeli kapağı kaldırarak birkaç nota denedi.

Ve sonra çalmaya başladı.

Yavaşça başladı, parmakları sessiz, amaçlı bir dikkatle tuşları sıyırdı ve kısa süre sonra parçanın içine rahatça girdikçe yerini daha kendinden emin, akıcı hareketlere bıraktı. Şaşırtıcı bir hassasiyetle çaldı, her akor onun soğukkanlı dış görünüşünü nadiren kıran duygularla doluydu.

Yaklaştım, uzun parmaklarının tuşların kolaylıkla dans edişini izlerken büyülenmişim. Bir an için sanki zamanın kendisi durmuş gibi hissettim.

amansız bir yürüyüş. Gece akıp gitmiyordu. Savaş yaklaşmıyordu. Olmam gereken başka bir yer yoktu.

Ve melodi etrafımda açıldıkça, kalbim de açıldı, onu sıkıca sarmış olan tüm şüpheler ve korkular döküldü.

Kemana döndüm ve geçici olarak onu elime aldım. Dükkân sahibi bana ince işçilikle yapılmış bir yay verdi. Yayı elime aldığımda kollarıma bir ağrı yerleşti, sanki vücudum Eldris Kraliçesi'ne ayak uydurmak için yaptığım uzun saatler süren çalışmayı bir şekilde yeniden yaşıyordu.

Aptal gibi görünme korkusu, eskisi kadar yüksek olmasa da, devam ediyordu. Derin bir nefes alarak yayı yine de tellerin üzerine çektim.

İlk nota sert ve tırtıklıydı, bir protesto feryadı gibiydi. Ürperdim, durmak istedim ama parmaklarımdaki özlem başladığım için dinmeyi reddetti.

Tekrar denedim.

Paslanmış bir tekerleğin harekete geçmesi gibi, devam ettim ve kısa süre sonra notalar daha kesin bir şekilde akmaya başladı.

Aleks dinlemek için bir an durakladı, yüzünde gördüğümü hatırladığım hiçbir şeye benzemeyen bir ifade vardı. Neredeyse yumuşak, dalgın... bir *arzu*. Gözlerini kapattı, görünüşe göre çaldığım notalara daha fazla dalmasına izin veriyordu.

Elleri bir kez daha tuşlara gitti. Şarkımı hissetmek için birkaç yumuşak, geçici akor... ve sonra ciddi bir şekilde birlikte çalışıyorduk, melodi zenginleşiyor, bizi uzaklara götüren ve tekrar geri getiren, midemin çırpınmasına ve kalbimin çarpmasına neden olan ağırlı bir nakaratta yükseliyor ve düşüyordu.

Çok geçmeden etrafımızda bir kalabalık toplanmaya başladı. Küçük dükkâna doluştular, korumalarımın izin verdiği kadar yaklaştılar, gülümsemeleri geniş ve gözleri hayranlıkla parlıyordu, alkışladılar ve daha uzun bir gösteri istediler. Biz de buna uyduk, her birimiz kısa solo performanslar sergiledik, ta ki ikimizin de aşına olduğu bir melodide karar kılıp birlikte çalana kadar

-Aşk ve kayıptan bahseden eski bir halk türküsü, yıldızlar kadar zamansız bir melodi.

Bitirdiğimde, son ve kalıcı notam mest olmuş kalabalığın üzerinde yankılanarak bir güzellemeyle bitirdim.

Aleksander daha yumuşak bir sesle çalmaya devam ederken ben piyanonun yanındaki ahşap tezgâha yaslanmış, etraftaki mutlu ve hayran yüzleri seyrediyordum

Biz. Ve bir şeyi fark ettim: Ben de mutluydum. Tüm endişelere ve belirsizliklere rağmen uzun zamandır bu kadar mutlu olmamıştım.

Çünkü kendimi buraya ait hissediyordum.

Bunun farkına varmak beni o kadar etkiledi ki artık çalmaya odaklanamıyordum. Kemani minderine geri koydum, dükkân sahibine teşekkür ettim ve kalabalığa hafifçe selam verdikten sonra temiz hava almak için dışarı çıktım, peşimde çok sayıda koruma vardı.

Aleks ben ayrıldıktan sonra dükkân sahibiyle konuşmaya devam etti; şehirde ona şüpheyile ya da kuşkuyla bakmayan birkaç kişiden biriydi; müziğin engelleri yıkma yeteneğinin bir kanıtı daha, tıpkı benimle annem arasında olduğu gibi.

Onlar konuşurken ben de caddenin karşısındaki çiçekçi dükkânına gittim. Kapalıydı ama yine de binanın önü görülmeye değerdi; gür yeşillikler, canlı çiçekler ve tırmanan sarmaşıklar pencerelerden dökülen, sundurma korkulukları boyunca örülen, kapının etrafını saran güzel bir dış görüntü oluşturunuyordu.

Aleks'in yaklaştığını biliyordum çünkü onun büyülü enerjisi benimkiyle karşılaştığında bitki örtüsü tepki veriyordu; yapraklar titriyor, yapraklar bize doğru kayıyor, solmuş çiçeklerden birkaçı hafifçe canlanıyordu. Muhtemelen çoğunun fark etmeyeceği kadar ince değişiklikler.

Daha solmuş çiçeklerden birine, bir tür zambağa uzandı ve elini yavaşça üzerine koydu. Taç yaprakları tamamen açıldığında ve yeniden parıldayan, renkli damarlarla dolduğunda, onu kopardı ve bana uzattı.

"Başarılı bir performans için bir hediye," dedi.

Çiçeği aldım, yanağıma uzun bir öpücük kondururken hafifçe gülümsedim.

O gece ikinci kez, kendimi geçmişteki bir anımıza geri dönerken buldum - bu sefer Rose Point'teki bahçeye. O zaman da sihrinin bir çiçeğe nasıl hayat verdiğini hâlâ net bir şekilde hayal edebiliyordum.

O gece onunla bir gelecek olasılığı görmüştüm... ve sonra her şey kanlı bıçaklar ve kırılan toprakla birlikte patlamıştı.

Bu sefer farklı olur muydu?

Gerçekten istemeden de olsa sessiz kalmıştım. Gülümsemem kaybolmuştu ve bunu fark ettiğimde Aleks endişeyle başını eğmişti bile.

"İyi misin?"

"Sadece yorgunum," diye yalan söyledim, gülümsememi tekrar takınmaya zorlayarak. "Saraya geri dönmeliyiz."

Endişeli ifadesi devam ediyordu ama başını salladı, bir kolunu bana doladı ve beni ana yola doğru yönlendirdi. Uykulu şehirden geçerken ona daha da sokuldum ve sadece vücudunun bana verdiği sert hisse odaklanmaya çalıştım.

Bu anda hiçbir şey kırılmıyordu.

Ancak şehir sessizleştikçe, düşüncelerim daha yüksek sesle dile gelmeye başladı ve bir soru diğerlerinin önüne geçti

Onunla kurtarmak istediğim bu dünya arasında nasıl seçim yapacağım?

Chapter Thirty-Eight

Nova

NIHAYET SARAYA DÖNDÜĞÜMÜZDE SAAT GECE YARISINI GEÇMİŞTİ. BİZ Geceyi meyhanede geçirmişiz gibi hareket ettik; tökezleyerek, seslerimiz kısık ve kahkahalarla doluydu. Aleksander'ın kolu gevşekçe belime dolanmış, giderek yorulan bacaklarımın üzerinde dengede durmama yardım ediyordu. Ya da belki de ben *onun* dengede durmasına yardım ediyordum; bunu söylemek zordu.

Sadece gecenin nasıl bitmesini istemediğimi düşünüyordum ki Aleksander'ın kolu aniden koruyucu bir şekilde sıkıldı ve beni durdurdu.

Tutunmaya çalıştığım mutluluk onları gördüğüm anda patladı - koridorun sonundaki pencerenin yanında duran üç adam. İkisini tanıyamadım, ama üçüncüsünü...

"Kaelen?"

Sesimi duyunca döndü ve göz göze geldiğimizde hafifçe eğildi.

Onun şehrinde aldığım yara haftalardır iyileşmiş olsa da omzuma uzanma dürtüsüyle savaştım.

Temkinli bir şekilde yaklaştım ve beni iki arkadaşıyla tanıştırmasına izin verdim, Jorath ve Marek - Thalia'nın bana verdiği dersleri doğru hatırlıyorsam, kendi şehirleri çok daha küçük olsa da, Erebos gibi kutsal şehirlerin bekçileriydiler.

"Biz de tam senden ve etkileyici büyüden bahsediyorduk," dedi Kaelen.

Elimden geldiğince nazik bir şekilde yavaşça başımı salladım. Son karşılaşmamızdaki dağınıklığa rağmen kardeşimin onu buraya davet etmesinin bir nedeni vardı

güçlüydü ve potansiyel olarak paha biçilmez bir müttefikti - şüpheli seçimler yapmış olsa bile.

Kardeşim de dahil olmak üzere çevremdeki insanların *çoğu* şüpheli seçimler yapmıştı. Onları affetmemiştim. Ama onları anlayabiliyordum. Bu dünyaya geleli kısa bir süre olmuştu ve şimdiden ruhuma nüfuz eden çaresizliği hissedebiliyor, kendi yargılarımı çarpıtmakla tehdit ediyordum.

Bu arada, onlarca yıldır bu dünyanın çürüyüşünü izliyorlardı. Hayatları boyunca kendilerini bir uçurumun kenarında kapana kısılmış gibi hissetmiş olmalılar, kaçınılmaz düşüşü beklerken altlarındaki zeminin titrediğini hissediyorlardı ve sadece tutunabildikleri her şeye tutunuyorlardı.

Kaelen'in bakışları Aleksander'ın üzerinde gezindi. "Ve görüyorum ki sen de hâlâ ona yakın duruyorsun."

"Evet," diye yanıtladı Aleks soğukkanlılıkla. "Görünüşe göre bizi öldürme girişimlerinize kaçmak ikimizi gerçekten yakınlaştırdı. Sanırım bunun için size teşekkür etmeliyim."

Kaelen'in çenesinde bir kas seğirdi. "Gerçeği çarpıtıyorsun, Lightwielder."

Bir elimi Aleksander'ın göğsüne koydum ve onunla aramda bir aç oluşturdum.

İkisi de tek kelime daha edemeden Kaelen'in yanına gittim. "Geç oldu," dedim dikkatle, "ve bu saatte *tüm* gerçeklerin çarpıtılma tehlikesi olduğunu söyleyebilirim. Konuşmamızı daha resmi, planlı toplantımıza bırakalım, olur mu?"

Noctarisan liderleri tartışmadı. Biz dönüp uzaklaşmadan önce üçü de kibarca selam verdi.

"Ona güvenmiyorum," diye mırıldandı Aleks.

"Ben de istemiyorum. Ama bu gece diğer insanlarla konuşmaktan yoruldum; sadece daha özel bir yere gitmek istiyorum."

Elimi küçük, anlayışlı bir şekilde sıktı. Arkamıza bakmadık. Benimle odama kadar yürüdü, Kaelen ya da başka biri hakkında tek kelime etmeden beni içeri kadar takip etti.

Paltosunu çıkarıp bir sandalyenin üzerine örtmek için hareket ettiğimde, yatağımın ortasında beni bekleyen hediye fark ettim: Müzik dükkanından aldığım keman, yeni cilalanmış ve turuncu bir kurdeleyle süslenmişti.

Aleksander, "O yaşlı dükkân sahibi etkileyici bir şekilde hızlı hareket etti," diye yorum yaptı.

Ona döndüm. "Bunu sen mi yaptın?"

Omuz silkti ama dudaklarının kenarında sinsi bir sırıtış belirdi. "Ben sadece teslim edilmesini ayarladım. Dükkân sahibi bunu size hediye etmekten mutluluk duydu; sanırım size aşık oldu. Şehirdeki diğer herkes gibi."

Diğer herkes... sen de dahil mi?

Soru, ben durduramadan zihnimde yükseldi ama yüksek sesle soracak cesareti bulamadım.

Onun yerine kemanı ve yayını aldım, etraflarındaki kurdeleleri çözerken gülümsedim. Bu gece yıllardır hiç olmadığı kadar çok gülümsemiştim; yanaklarım ağrımaya başlamıştı.

"Teşekkür ederim," dedim ona.

"Bu gerçekten bencilce bir hediye," dedi. "Sadece daha fazla çaldığını duymak istiyorum, hepsi bu."

Hafifçe kızardım, hediye alıp balkona taşdım ve gecenin serin havası yanaklarımı okşarken mutlu bir şekilde iç geçirdim.

Rose Point'te pratik yapmak için en sevdiğim yerlerden biri, geniş arazinin kenarında duran gözlemevinin çatısıydı. Özellikle geceleri, açık havada, ana malikaneden uzakta, önümde uzanan vahşi orman ve tepemde dönen yıldızlarla aşkla melodiler göndermek her zaman dönüştürücü bir deneyimdi... Eski hayatımda kendimi gerçekten *özgür* hissettiğim birkaç zamandan biriydi.

O kadar özel olmasa da, bu balkon sarayda en sevdiğim yerlerden biri haline gelmişti. İlk bakışta görüldüğünden daha büyüktü, dış duvarın etrafını sarıyordu ve köşedeki nokta diğer her şeyden ayrı ve تنها hissettiriyordu. Hatta birkaç kez burada uyumuş, sandalyelerden birine kıvrılmış ya da büyük salon kanepesine yayılmış, battaniyelere gömülmüş, parıldayan yıldızların beni uyutmasına izin vermiştim.

Bu kez balkonun ana bölümünde kaldım ve sarayın önüne giden yoldan görebildiğim kadarıyla dışarı baktım. Kapıya yaklaşan atlılar vardı. Toplam beş atlı.

Kardeşimin çağrılarına cevap veren Kaelen gibi daha fazla lider mi?

Bu kadar geç bir saatte ne kadar sakin karşılandıklarına bakılırsa öyle olmalı.

"Daha fazla arkadaş," diye mırıldandım.

Aleks yanıma geldi, ellerini parmaklıklara dayadı ve neredeyse dolunay olan aya baktı. "Ekinoks'a on bir gün kaldı, değil mi?"

Cevap vermek yerine kemanı köprücük kemiğime yerleştirdim ve yayı elimde sabitledim, çalmak istediğim ruhani, unutulmaz melodinin ilk notalarını hatırlamaya çalıştım - eski bir favorim. Sadece bir anlığına zamanda geriye gitmek istiyordum. Karşı karşıya olduğumuz acımasız belirsizliği bir süre daha görmezden gelmek.

Müzik daha önce olduğundan daha kolay geldi; belki de daha küçük bir dinleyici kitlem olduğu ve Aleks'in önünde hata yapmaktan daha az korktuğum için. Notalar narin, girdap gibi dönen melodinin içine akıyor, mekânı büyülüyor ve bir anlığına -sadece bir kalp atışı- ses dışında her şey yok oluyor gibiydi; tellerin uğultusu; yayın süzülüşü; enstrümanımın derin, zengin tınısı.

Aleks döndü ve sırtını korkuluklara yasladı, elleri cebinde, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle beni dinliyordu. Ben bitirdikten sonra bile konuşmadı. Ama enstrümanı bir kenara bıraktığımda bana doğru adım attı ve kollarını arkamdan bana doladı - müzikten daha tatmin edici bir dikkat dağıtıcı.

Elleri piyano çalarken sahip olduğu ustalıkla hareket ediyor, parmak uçları pürüzsüz, kolay bir güvenle vücudumun üzerinde geziniyordu. Elbisemin korsajının vurguladığı kıvrımlar boyunca gezindiler, sonunda kalçalarımaya yerleştiler, dudakları boynumdan aşağı ve omzumdan geçerken beni yerimde tuttular.

Müzik yoktu - tek senfonimizi yıldızlar sağlıyordu ve onlar da sessiz ve soğuktu - ama bir an sonra elimi tuttu, zarif bir vals in ortasında ymış ız gibi beni döndürdü. Birbirimize bakar hale geldik. Elimi ağzına götürdü ve parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu, ardından beni kendine çekip dudaklarımı usulca dudaklarıyla buluşturmadan önce kolum boyunca birkaç öpücük daha kondurdu.

Uzaklaştığında gözleri ay ışığını yakaladı, altın rengi neredeyse insan dışı görünen bir güzellikle parıldıyordu. Bu görüntü beni bir kez daha yukarıda birlikte geçirdiğimiz son geceye götürdü. Karanlık bahçede bana yaklaşan, ellerimdeki mezar kirine rağmen bana gülümseyen ışıltılı, yakışıklı figürüne. O zaman da elimi öpmüştü ve ben onun bakışlarına ve *bizim* olma ihtimalimize kapılmış ım *ama* farklı nedenlerle.

Şimdi nedenlerim, yıllar önce karşılaştığım siyasi bir evlilik ihtimalinden daha derin, daha ağır ve çok daha korkutucu geliyordu.

Kalbim hızla çarpıyordu. Bunu hissetmiş olmalıydı, çünkü başparmağıyla parmak eklemlerimi dalgınca okşarken başı öne eğildi ve "Ne düşünüyorsun Kaos'um?" diye sordu.

Tereddüt ettim. "Geçen gün Zayn ile yaptığım bir konuşma hakkında." "...Oh?"

"O bahsetti..." . Sertçe yutkundum. Tekrar denedim. "Calista'yı tercih ettiğimi belirtti."

Cevap onu açıkça şaşırttı; nasıl cevap vereceğini bilemiyor gibiydi. "Ve merak ediyorum... onun soyundan gelen biri olarak... Argoth'u destekliyor musun?" dedim.

Sözlerimin ardındaki anlam yavaş yavaş dank ediyor gibiydi. "Nova..."

"Bir bakıma, onların asla bitiremedikleri aşk hikayesini yaşıyormuşuz gibi geliyor, değil mi?"

Kısmi topuzumdan kaçan bir tutam saç kenara itti ve parmak uçlarının yanağıma değmesine izin verdi.

"Sadece..." Sesim kalınlaştı. "Bana sadece bizim de onlar gibi bir trajedi olmadığımızı söyle."

Kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı ama hemen cevap vermedi.

Neredeyse tam bir dakika geçti.

Bunun adil bir soru olmadığına karar verdim; böyle bir şeye kim cevap verebilirdi ki?

"Özür dilerim," diye fısıldadım, arkamı dönmeye başladım. "Geç oldu. Yorgunum ve saçma sapan konuşuyorum. Boş ver, ben-"

Kolumdan tutup beni kendisine doğru döndürdü. Kalbim boğazıma fırladı.

Daha önce hiçbir erkek bana o anda baktığı gibi bakmamıştı.

"Seninle bu dünyada tanışmış olmamın *trajik* bir yanı yok," dedi yüzümü ellerinin arasına alarak. "Seni öptüğümde ya da uyurken bedenim yanımda kıvrıldığında hissettiklerimin de. Senin sakinlik, gölgelerinde teselli bulduğum için pişmanlık duymam mümkün değil ve eğer sonunda parçalanıp mahvolursak, yine de her şeye değmiş olacak." Beni daha sıkı kavradı ve sanki dua ediyormuş gibi başını benimkine doğru eğdi. "Ve bu yüzden hayır-hayır, bizi bir trajedi olarak görmüyorum. Hem de hiç."

Bir noktada nefes almayı bırakmıştım; hala yüzümü kavrayan elleri, bir baş dönmesi dalgası vurduğunda devrilmemi engelleyen tek şeydi.

Nefes almayı başardım. Ve sonra yutkunmayı. Dudaklarımdaki kuruluğu yaladım. Bakışları bu ince hareketlerin her birini takip etti, içlerindeki açlık her geçen kalp atışıyla birlikte artıyordu.

İlk kimin hareket ettiğinden emin değilim.

Gözlerimi kırptım ve birden dudaklarımız birleşti, ellerimiz birbirinin her santimine dokunurken aynı anda giysilerimizi çıkarmaya çalışıyordu.

Birkaç derin öpücükten sonra geri çekildi ve nefes nefese bir komut verecek kadar odaklanmayı başardı: "Arkanı dön."

Yaptım ve o da hemen elbisemin arkasındaki bağları çözmeye başladı.

Kendimizi içinde bulduğumuz çaresiz dünyaya ve savaşa rağmen, elleri vücudumda çaresiz hissettirmiyordu. Kasıtlı gibiydi. Dikkatli. Giysilerimi parça parça ve katman katman çıkarırken *saygılıydı*. Havadaki soğukluk hâlâ devam ediyordu ama onun ateşli enerjisi benimkine karıştığında daha az fark ediliyordu; hızlanan nefeslerime ve çarpan kalp atışlarıma karşılık olarak büyüünün yükseldiğini ve bir sıcaklık kozası yarattığını hissediyordum etrafımızda.

Dönüp gömleğinin düğmelerini açıp bir kenara attığını, kemerini çıkarıp pantolonunu kalçalarının üzerinde nefis bir şekilde aşağı sarkıttığını gördüğümde soğuğu tamamen unuttum.

Eğer onun bu görüntüsünü hafızama kazıyabilseydim, bir daha asla üşümeyebilirdim. Ay ışığı çıplak göğsüne tüm doğru açılardan vuruyor, sert çıkıntıların üzerinden, katlandığı tüm yaraların üzerinden süzülüyor, gözlerimi hemen altında gizlenen etkileyici çıkıntıya çeken kaslı çizgileri vurguluyordu Düşük pantolonunu.

İçimde yükselen sıcaklık dayanılmaz hale geldi; ne yaptığımı fark etmeden ellerim onun üzerindeydi, parmaklarım giysilerinden geriye kalanları pençeleyerek soyuyordu. Dudaklarım onunkilerle çarpıştı; beni acımasızca kavramadan hemen önce hevesime gülümsediğini hissettim, beni kolaylıkla kaldırıp bacaklarımı beline dolamadan önce elleri kalçalarımın etli sırtlarına saplandı.

Aramızdaki her temas noktası acı verici, ilahi, çıldırtıcıydı.

-Bir şekilde hem çok fazla hem de yeterli değil.

Beni köşeye, salona ve orada bekleyen battaniye yığınının doğru taşıdı. Beni yatırmaya başladı, ama o bunu ben de bir öpücük çaldım - hızla derinleşen bir öpücük, dili benimkine dans ediyor, inlemeleri boğazımda titreşiyordu.

Bildiğim bir sonraki şey, sırtım kanepenin arkasındaki duvara , nefessiz kalana kadar ağzı benimkini tahrip etmeye devam ediyordu, nefes almak için yalvarıyordum.

Bu nefese izin vermek için sadece birkaç santim geri çekildi ve "Bunu muhafızlarımız da dahil olmak üzere tüm Tarnath vatandaşlarının önünde yapmaya ne kadar yaklaştığımı bilemezsin" diyecek kadar uzun süre duraklamadan önce bir süre dudaklarımı nazikçe kemirmeye ve emmeye devam etti.

Bu düşünceyle ayak parmaklarım kıvrıldı.

"Bunu ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin." Tutuşunu biraz gevşeterek ayaklarımın yere düşmesine izin verdi, böylece eli bacaklarımın arasından daha kolay kayabilecekti.

Parmakları içime girdiğinde nefesim kesildi, içimde zonklayan zevk neredeyse dizlerimin bükülmesine neden oluyordu.

"Senin de çok istediğin gibi," dedi boğuk bir sesle, "bacaklarının arasında biriken bu tatlılığa bakılırsa." Parmaklarını çekip ağzına götürdü ve daha önce kekin kremasını yuttuğum gibi aynı şevkle yalayarak temizledi.

Tek dizinin üzerine çöktü. Bacaklarımdan birini kaldırıp omzunun üzerinde dengeledi ve yüzünü bacaklarımın arasına bastırabilmesi için kalçalarımı açtı. Ellerim saçlarının dalgalarına dolandı, o dilini içimde gezdirirken sıkıca kavradım -dilini daha tam, daha güçlü bir şekilde içime sokmadan önce yavaş, durgun yalamalar ve nazik nefesler.

Duvarın içinde eriyordum, soğuk sertliğinden habersizdim. Tuğlalarının keskin ısırtığına rağmen sırtımı kamburlaştırarak onu daha derine çekmeye çalışıyordum. Bir elimi saraya dayarken diğer elim saçlarında kalıyor, içimde sallanan sıcaklık ve coşku dalgaları arasında dengemi korumaya çalışıyordum.

Dakikalar sonra geri çekilmeye başladı -tam da bir salıvermenin başlangıcını hissettiğim ve onu kovalamaya başladığım sırada- ve ben de karşılık olarak bir dizi küfür savurdum.

Boyunu dikleştirip çenemi kavrayarak bakışlarımı onunkine doğru eğdiğinde bakışlarındaki hınzır parıltı geri döndü. "Şimdiden sabırsızlanmaya mı başladık?"

Elini tutup onu salona doğru götürerek ve minderlerin üzerine yatırarak cevap verdim.

Üstüne sürünerek vücuduna sarıldım, eğildim ve ağzını aldım. Saçlarım tokalarından daha da gevşemiş, dağınık bir perde halinde aramıza düşmüştü. Bir elini dalgaların arasına soktu, başımı kavradı ve beni ağzına doğru daha sert çekerek öpüşmemizi derinleştirdi. Diğer eli sırtımdan aşağıya, kıçımın kıvrımına doğru ilerledi ve beni kavradı

bacaklarımın arasında. Parmakları uyarılmamla tamamen kaplanana kadar okşadı, sıkıştırdı ve nazikçe dürttü. Sonra her iki eli de beni kavradı, kalçalarımı aşağıya doğru yönlendirdi, merkezimi sert uzunluğu boyunca sürükledi.

Ona ilk sürtünmemde neredeyse terden sıırıslıklam olmuş göğsünün üzerine titreyen bir yığın halinde yığılacaktım. Ama dik durdum, kalçalarımı sallayarak daha fazlasını kovaladım. Baskıyı artırdığımda keskin bir nefes çekti ve bu ses beni bir kez daha serbest bırakmaya tehlikeli bir şekilde yaklaştırdı.

Geri çekildim, bunun mümkün olduğunca uzun sürmesini istiyordum.

Dudaklarımı her yara izine bastırmak için zaman ayırarak boynundan göğsüne doğru bir iz bırakarak öptüm. Sonra daha aşağıya, karnının sert çıkıntılarına doğru indim ve sonunda dilimin sikiinin ucunda dans etmesine izin verdim. Birkaç alaycı kirpikten sonra, onu ağzımın içine daha fazla aldım, gözlerim tepkisini izlemek için yüzüne doğru kalktı.

O tepki inanılmaz bir şeydi.

Başı geriye doğru eğildi. Gözleri dalgalanarak kapandı, dudakları hafifçe aralanırken normalde gergin olan kaşları gevşedi.

Onu hiç *teslim olmaya* bu kadar yakın görmemiştim.

Parmakları bir kez daha saçlarıma dolandı ve kalçalarını döndürerek boğazımın derinliklerine doğru iterken beni yerimde tuttu. Bu şekilde birkaç kez daha ittikten sonra, kendinden geçme ve yıkım arasında bir yerde bir ses onu parçaladı. Yüzümü bir kez daha elleriyle kavradı, beni vücuduna doğru sürükledi, ağzımı onunkine yaklaştırdı ve özensiz, vahşi bir öpücük verdi.

Sonra kolları belime dolandı, beni kendine doğru çekti, dik oturup ayaklarını yere dikerken dizlerimi kalçalarının iki yanında tuttu.

Kucağına yerleştim, bir şekilde hemen kalçalarımı bir kez daha hareket ettirme dürtüsüyle savaştım.

Orada dengede dururken, çarpan kalpler ve zonklayan ihtiyaçlarla karmakarışık bir haldeyken durakladı, yüzümdeki saçları alıp kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. Neredeyse büyülenmiş gibiydi. Beni daha yavaş öpmeye başladı; dudaklarını değdirebildiği her yerimi. Isınmış tenimin her santimini tadabiliyordu. Yüzümü, boğazımı, göğüslerimin sertleşmiş tepelerini.

Boynuma kondurduğu öpücüklerin arasında, "Daha önce girdiğimiz bahsi kaybettin," diye mırıldandı.

"Ben yaptım."

"Bu da bir ödöl daha alacağım anlamına geliyor."

", değil mi?"

"Mm." Parmaklarını arka tarafıma soktu, tutuşunu sıkılaştırdı, beni ona karşı daha sıkı çekti. "Bu da demek oluyor ki bu iş benim senin içinde olmamla bitecek."

"...Bir şekilde, bu senaryoda *kaybediyormuşum* gibi hissetmiyorum."

Gülümsedi, dudakları bir kez daha boynuma değdi. "Şimdi, seni nasıl götürmek istediğime karar vermeliyim."

Olasılıkları hayal ederken nefesim kesildi ve gözlerim kapandı.

"Seni bu saraydaki neredeyse her mobilyanın üzerine eğmeyi düşündüm..." Tembelce göğüslerimin şeklini çizdikten sonra dokunuşunun yanlarımdan aşağıya inmesine izin verdi, sonra daha aşağıya, hala yanında sıkışmış olan bacaklarım boyunca süpürdü. "Ama ben seni böyle dizlerinin üzerinde de seviyorum."

Bundan daha fazla bir uyarı olmadan, elleri uyluklarımın altından kayarak beni daha dik bir diz çökme pozisyonuna getirdi.

Kollarımı boynuna doladım. Ben onun üzerinde dengede dururken, bir elini ereksiyonunun etrafına sardı, okşadı ve sadece ucunu içime sokmadan önce girişime doğru alay etti.

Hafifçe geriye yaslandım, onun kalınlığına alışmaya çalışıyordum. Serbest eli yukarı uzandı, parmakları boğazımda gezindi, kalçama yerleşmeden önce göğsümde ve karnımda aşağı pençeledi ve beni ona daha fazla yönlendirdi.

"Üzerine otur," diye talimat verdi, parmakları tenimin daha derinlerine giriyordu.

Yavaşça ona doğru eğildim, beni santim santim doldururken usulca inledim. Kalınlığı görüldüğünden daha da etkileyiciydi. Her iki eli de arka tarafıma yerleşti, beni okşayıp gererken dengemi sağlamama yardımcı oldu ve daha aşağıya inmem için beni cesaretlendirdi.

"Çok sıkı," dedi, beni kavrayışı güçlendi, beni yavaş, mükemmel bir ritimle sikinin üzerinde yukarı ve aşağı kaldırırken kasları esnedi. Ona daha güvenle -daha yumuşak bir şekilde- binmeye başladığımda, kalçalarını kaldırarak beni daha sert ve daha sert itişlerle karşıladı, birleşmemizin tatlı, kaygan sesleri gece havasında yankılandı.

Başımın arkasını avuçladı ve yüzümü kendisine doğru çekerek ağzını kulağıma yaklaştırdı ve homurdandı, "Ellerini kanepenin arkasına yasla."

Öne doğru eğildim ve aynı hareketle yüzümü boynunun yan tarafına gömdüm. Hem ilkel hem de samimi hissettirdi, ona karşı kıvrılırken

hareketleri sertleşti, hızlandı, bizi giderek daha pervasız bir tutkuyla bir araya getirdi.

Aramızdaki sıcaklık daha da arttı. Değişen ağırlığımızın altında kanepeler gıcırdadı. Hava gölge ve ışık girdaplarıyla doldu, öylesine iç içe geçtiler ki neyin kime ait olduğunu söylemek imkânsızdı. Birkaç keyifli dakika boyunca hangi büyüünün kime ait *önemli* değildi; ben onundum, o da benim ve etrafımızdaki dünya bulanıklaştı, tüm farklı tarafları ve bölünmeleri *bizim* gücümüzle çözüldü.

Serbest kalışının ilk çığlıkları boğazımda yükselirken, Aleks beni güçlü bir kucaklamayla sardı, beni kendisine doğru çekti ve kendini daha da içime gömdü. Elleri omuzlarıma dolandı, beni uçurumun kenarına kadar takip ederken ona tutundu ve birlikte mutluluk dalgalarını huzurlu, titreyen sonlarına kadar sürdürdük.

Orgazmımın son kırıntıları da içimi titrettikten sonra ona doğru yığıldım, kollarımı boynuna doladım, nabzım hâlâ atıyordu. Kanepenin arkalığına yaslandı, beni de kendisiyle birlikte sürükledi ve üzerimize örtmek için bir battaniyeye uzandı.

Kısa bir süre için, ikimizin dışındaki her şeyden habersiz, mükemmel bir memnuniyet hali içinde var olduk.

Sonunda kendimi ondan kurtardım. Bana gömleğini uzattı. O pantolonunu geri çekerken ben de onu giydim ve sonra hemen kendimi göğsüne yasladım. Çenesini başıma yasladı, kolunu gevşekçe belime doladı, ben de gözlerimi kapatıp müzikle dolu bir rüyaya daldım ve renklerle dolu, canlı ve hareketli bir dünyaya.

Birkaç dakika sonra, kafa derimin üzerinde fısıltıyla dolaşan ve hoş bir karıncalanma hissi uyandıran kelimelerle, "Gerçekten de çok iyi bir ödöl koleksiyonu kazanıyorum, değİL mi?" dedi.

"Ve kaybettiğim bir bahis için hiç bu kadar nazik olmamıştım," diye cevap verdim, esneyerek.

Parmakları omurgamdan yukarı doğru kayarak başımın yan tarafına yerleşti ve saçlarımla okşadı. "Ne zaman tekrar kaybetmek istersen, bana haber ver yeter." Yumuşak, uykulu bir kahkahayla karşılık verdim, göğsüne daha da sokulup kendimi onun rahatlatıcı kokusuna gömerken gözlerimi bir kez daha , ve başka bir şey düşünmemeye çalıştım.

Uzaktan gelen an sesleriyle uyandım. Vücudumda soğuk bir rüzgâr gibi dolaşan yüksek sesli, tiz notalar. Bu, ziyaretçileri karşılamak için yapılan geleneksel bir çağrıydı; kardeşim dünkü sohbetimiz sırasında bundan bahsetmişti. Beni uyarmıştı.

Aleks çoktan kalkmış, salonun kenarına tünemiş, bu saraya geldiğimizden beri en bulanık olan gökyüzüne bakıyordu. Uyandığımı fark edince beni yanına çağırdı, kollarına ve odamdan aldığımız daha ağır battaniyelerden birine sardı.

Uzun bir süre konuşmadan oturduk. Yeni günü ve bizi bekleyen zorlukları kabul etmemek cazip geliyordu -sanki bunları görmezden gelmek onları yok edecekmiş gibi.

"Gökyüzü her zamankinden daha karanlık görünüyor, değil mi?" Ondan çok kendime fısıldadım.

Hemen cevap vermedi, sadece elini battaniyenin altından çıkarabilmek için pozisyonumuzu değiştirdi. Bileğini büktü ve parmaklarını kurnazca bükerek emrine belli belirsiz bir büyü kattı.

Bir an sonra, yanımızdaki duvardaki gölgeleri kesen bir ışık eğiminin göz kamaştırıcı bir desen oluşturarak -en azından bir an için- dikkatimi karanlık ve uğursuz gökyüzünden uzaklaştırdığını izledim.

Bunu en son ne zaman yaptığını hatırlayınca usulca gülümsedim ve tıpkı çocukluğumuzda olduğu gibi kendimi ona katılmaya mecbur hissettim. Benim elim de havaya kalktı, avucuma gölgeler çağırdım ve onları onun yüzen ışık parçalarına doğru yönlendirdim. Gölgele hafifçe birbirine dolanıyor, gri tuğlaların üzerine yansıtılan desenleri değiştiriyor, akışkan, değişken şekillerden oluşan bir gösteri yaratıyordu - canlı gibi görünen şekiller; sihrin canlı bir gobleni.

Ve gücümüzün farklı tonları dans ederken, karmaşık bir uyum içinde birlikte yükselip alçalırken, bir şey fark ettim.

Ona aşık olmuştum.

Kalbim de dahil olmak üzere her şey bir anlığına durmuş gibiydi.

Keşke hareketsiz *kalabilseydim*.

Ama kafamın içinde daha iyisini biliyordum. Dünya durmamıştı. *Hiçbir şey* durmamıştı. Ne yukarısı. Aşağıdaki değil. İkisi de bir felakete doğru sürükleniyordu.

Çarpışma, hala nasıl savaşacağımı bilmediğim savaşlara doğru. Yarın geliyordu ve yarın benden onlara liderlik etmemi bekleyen bir oda dolusu insanla yüzleşmek zorunda kalacaktım. Onları kurtarmamı. Kimi sevdiğime bakılmaksızın.

Glgelerime olan odağımı kaybettim; Aleksander'ın ışığının çoğunu da yanlarına alarak dağıldılar.

Bir an daha çaldı, sesi alçak, içi boş ve soğuktu; kalbim paramparça olacakmış gibi hissediyordum.

Chapter Thirty-Nine

Nova

ELBİSEM UMDUĞUMDAN DAHA DA GÜZEL BİR ŞEKİLDE BİR ARAYA GELMİŞTİ. Aleks'le birlikte ölçü ve malzeme almak için dükkâna uğrayalı sadece bir buçuk gün olduğu düşünülürse, bu inanılmaz bir başarıydı. Her nasılsa, terzi aceleye getirilmiş sürece rağmen vizyonumu yorumlamayı başarmıştı ve şimdi yatak odamdaki aynalardan birinin önünde bir taburede durmuş, çalışmasının sonucunu hayranlıkla izliyordum.

A-line elbise ilk bakışta koyu kırmızı görünüyordu, ancak korsaj boyunca siyah boncuklar ve gövde üzerindeki koyu tül den oluşan şeffaf bir katman, gerçek rengini imkansız hale getirdi; ışığa ve açılara bağlı olarak tonlar arasında parıldıyordu, sürekli değişen bir kan ve gölge karışımı - Ay Dokumacı Festivali gecesinde giydiğim elbiseye bir övgü, sadece daha uzun ve daha ağır, daha kaliteli kumaşlarla birlikte dikilmişti. O gece kendimi güçlü hissetmiştim. Kararlı. Bu gece de böyle bir güce ihtiyacım hissediyordum, bu yüzden bilerek o geceki elbiseyi yeniden yaratmaya çalıştım. ilham verdiği duyguyu yeniden yaratma umuduyla.

Aeris, kuzgun kanadını andıran narin bir toka ile yüzümden uzakta tutulan örgülü bir parça dışında saçlarımı büyük, gevşek dalgalar halinde bırakmıştı. Topuklu botlar, kalçamın iç kısmına bağlanmış küçük bir bıçakla birlikte takımıımı tamamlıyordu.

Bıçaklara ihtiyacım olmayacağını umuyordum ama... eski alışkanlıklar.

Hazır olduğumda eski bir alışkanlığıma döndüm, Fantom'un önünde diz çöktüm ve kollarımı sıkıca ona doladım - iyilik için bir kucaklaşma

Rose Point'teki kraliyet görevlerimize geri dönmeden önce her zaman yaptığımız gibi şans.

"Bunu yapabiliriz, değil mi?"

(*Başka seçeneğimiz var mı?*) diye yanıtladı başını eğerek.

İçimi çektim ve yakasını düzelttim; ziyaretçilerimize en iyi şekilde görünebilmesi için elbisemle birlikte ona yaptırmamda ısrar ettiği mücevherli, muhteşem bir parçaydı bu. Kulaklarının arasına hızlıca bir çizik attıktan sonra ayağa kalktım ve kapıya yöneldim.

Sadece başka bir kraliyet yükümlülüğü, kendime söylemeye çalıştım. *Tıpkı eski günlerdeki gibi*. Aşağı inerken kardeşim beni karşıladı. Yalnızdı, Dün ve bugün bütün gün onun dikkatini çekmek için mücadele eden misafirlerin ve saray sakinlerinin sayısı düşünülduğünde bu şaşırtıcıydı.

"Kaçmayı başardım," dedi yüzümdeki şaşkınlığı okuyarak, "ve gelip seni kontrol etmek istedim."

"Gerek yoktu; ben iyiyim."

"Bu bana bir süreliğine uzaklaşmak için bir bahane verdi," dedi sırtarak.

"Yardım edebildiğime sevindim o zaman."

"Bu arada çok hoş görünüyorsun."

"Kendini çok güzel temizliyorsun."

"Öyle mi?" İşlemeli ceketinin yakasını abartılı bir şekilde çekiştirdi. "Sanki yavaşça boğularak öldürülüyormuşum gibi geliyor. Ama Aveline bunun uygun bir kraliyet izlenimi vereceği konusunda ısrar etti, o yüzden..." Omuz silkti.

"Buralarda kimse onun demir yumruklu kurallarından kaçamaz, değil mi?"

Ona verdiğim hafif gülümsemeye karşılık verdi. "Hiçbirimiz. Biliyor musun, ona birkaç kez tacı vermeyi bile teklif ettim ama kabul etmedi. Saçına yakışmayacağını söylüyor."

Gülümsemem genişledi.

Kıyafetleriyle oynamayı bıraktı ve bana kolunu uzattı. "Konuklarımızın yemek masasında bize katılmasından önce bir ya da iki saatimiz var," dedi. "Belki de akşamın gündemine başlamadan önce ordumuzun kaydettiği ilerlemeyi görmek istersiniz? Umarım bu ikimize de biraz güven verir."

Bu fikir beni korku ve belirsizlikle doldurdu. Ama her nasılsa koluna girmeyi başardım ve yeniden canlandırılan Graykeep askerlerinin çoğunun bulunduğu eğitim alanlarına bakan kanada doğru ilerlerken tereddüt etmeden onunla birlikte yürüdüm.

Yol boyunca Grimmor'u almak için durduk. Ben Graykeep'teki olayların yaralarını sararken, Grimmor muhafaza edilmek üzere odasına geri gönderilmişti ama hem kardeşim hem de ben akşamki toplantılarda yanımda olması gerektiği konusunda hemfikirdik; hatta Aveline onu taşımak için elbisemle uyumlu bir araç bile sağlamıştı - belimde zarifçe asılı duran, giysinin akışını bozmadan kılıcı destekleyen geniş, süslü ama hafif bir kemer.

Ayrılmadan önce kendimi tereddüt ederken buldum, gözlerim Luminor'a çekilmişti. Kardeşim de durdu, bakışları ben ve Luminor arasında gidip geliyordu.

Işğın Kılıcı. Bana kendi kılıcıma ve kontrol edebileceğim güce odaklanmamı söylemesini ama o beni şaşırttı ve şöyle dedi: "Haberin olsun, Işık Kralı konusunu ziyaret konseyimize getirmeyi planlıyorum. Onun bu kılıcı kullanma ihtimalinin tamamen göz ardı edilmemesi gerektiğine karar verdim."

"...Gerçekten mi?"

"Graykeep'te -ve ondan önce Erebos'un dışında- sizin yanınızda yaptıklarından sonra, belki de her şeye rağmen bir değer olabileceğini düşünmemek aptallık olur. Yine de bu fikrin konuklarımızın çoğu tarafından iyi karşılanmayacağı konusunda sizi uyarmalıyım. Yukarıdakini çok uzun zamandır düşman olarak görüyorlar; aranızda gelişen bağ ne olursa olsun ona güvenmekte acele etmeyeceklerdir."

Tenim hayal kırıklığıyla ısındı ama haklı olduğunu bilerek başımı salladım. "Aleksander'la da bu konuyu çoktan konuştum," diye ekledi.

Bir an için nutkum tutuldu.

Birbirleriyle *konusmuşlar*. Ve bir anlaşılmışlardı.

Belki de her şeye rağmen geleceğimiz için bir umut ışığı vardı.

"Bastian, "Zaten yanıcı olan bir toplantıya daha fazla körükle gitmekten kaçınmak için bu ilk toplantıda yer almamasını önerdim ve o da bunu kabul etti. Ancak önümüzdeki günlerde onun bu olaylardaki rolünü keşfetmek için bir fırsat olacağını düşünüyorum."

Bu ilk denemeyeyle onsuz yüzleşme düşüncesi göğsümü rahatsız edici derecede daralttı ama bir şekilde üstesinden gelecektim.

Grimmor'u belime bağlamayı bitirdim, bir yandan da kardeşimin odayı arkamızdan nasıl kapattığını izleyip zihinsel notlar aldım ve sonra devam ettik.

Akşam yemeğinin hazırlanmakta olduğu mutfağın önünden geçtik; kavrulmuş etlerin, otların ve taze pişmiş ekmeğin kokusu havaya yayılıyor, midemin guruldamasına neden oluyordu. Tahmin edilebileceği gibi, Phantom bizi burada bıraktı, mutfağa girmeden önce daha küçük, daha az korkutucu bir şekle dönüştü. Saray hizmetkârlarını ikramı hak ettiğine ikna etmeyi bir sanat haline getirmişti; gözümün önünden kaybolmadan önce en az üç parça yiyeceğin ona doğru fırlatıldığını gördüm. Gözlerimi devirdim ama onu yanıma çağırmadım; en azından birimiz bu gece ziyafetin tadını çıkaracaktı.

Eğitim alanının çevresine yaklaştığımızda, silahların şakırtılarından, zırhların şakırtılarından ve bağırılan emirler ve efor homurtuları arasına serpiştirilmiş geveze seslerin kakofonisinden oluşan sabit gürültü bizi vurdu.

Yukarıdaki koridorlardan geçip araziye bakan salona girdik ve aşağıya, hareketli faaliyet kovanına baktık.

Eşyalar cephanelikten çıkarılıyor ve envanteri çıkarılıyordu. Temizleniyordu. Onarılıyordu. Asker grupları kılıç oyunları ve talimler yapıyor, kaslarındaki pası savurma ve itme hareketleriyle silkeliyordu. Hizmetkârlar bir amaç uğruna hareket ediyor, teçhizat hazırlıyor, kılıçları keskinleştiriyor ve diğer her şeyin düzenli olmasını sağlıyordu.

Birkaç dakika durup izledik. Kocaman gözlerim ileri geri gidip geliyor, gördüğüm her şeyi saymaya ve tartmaya çalışırken ağzım kuruyordu - bu uyanan ordunun ihtimallerimizi nasıl değiştirdiğini belirlemeye çalışıyordum.

"Kaç tane?" Kardeşime sessizce sordum.

"Yüz kişiden biraz fazla."

Graykeep'te etrafım onlarla çevriliyken daha fazla hissetmişim. Böylesine ağır bir görevi üstlenmek için bu kadar küçük bir sayı - hala ayrıntılarını çözemediğimiz bir görev.

Dokuz gün.

Müthiş bir planı şekillendirmek ve takipçilerimizi bu planı uygulamaya hazırlamak için dokuz gün. Çenemi dik ve moralimi yüksek tutmaya çalıştım ama "Yeterli olacak mı?" diye sormadan da edemedim.

Kardeşim başını bana doğru eğdi, yüz ifadesini okumak imkânsızdı. Kalbim küt küt atmaya başladı ve vücudum sert bir cevaba hazırlanmak için gerildi.

Hayır. Hayır, elbette yeterli değil. Kapıdan adımımızı attığımız anda ezileceğiz ama bir şeyler denemekten başka çaremiz yok.

Ama söylediği şeydu: "Graykeep'ten döndüğümüzden beri havadaki değişikliği hissediyor musun? Hazırlıkları arasında ara sıra duyulan kahkahaları duydunuz mu? Onlarla ilgilenen hizmetkârlar arasındaki heyecanlı konuşmaları? Kulağa umut gibi geliyor. Karanlıkta bir şans gibi, ne kadar küçük olursa olsun."

Tekrar altımızdaki kalabalığa baktım. Ne yaptığını duyup duyamayacağımı görmek için şimdi daha yakından dinliyordum.

Bastian, "Biz geleceğimiz için mücadele ediyoruz," dedi. "Yolumuza çıkanlar geçmişe tutunmaya çalışıyorlar. Ve onların kaybedecek çok şeyi var, bizimse hiçbir şeyimiz yok - ki bu da, bundan sonra hangi stratejiye karar verirsek verelim, bize bir avantaj sağlıyor."

Dudağımı ısırdım, sessizce kendimi onun haklı olduğuna inandırmaya çalıştım. "Bu gece burada bizimle konuşacak birkaç parlak zekâ var. *Elimizdeki* kaynakları kullanmanın en iyi yolunu birlikte bulacağımızdan şüphe duyuyorum." Bakışlarını güneşe doğru kaldırarak zamanı ölçtü. Kaşlarını çatarak, "Onlardan bahsetmişken, muhtemelen gidip herhangi bir yerde bana ihtiyaç olup olmadığına bakmalıyım. Bir saat içinde ziyafet salonunda buluşuruz, tamam mı?"

Başımı salladım, ama belki de ona ziyaretçilerimizden daha fazla ihtiyacım olduğunu itiraf etmek istiyordum. Ne de olsa beni kontrol etmesinden nefret etmiyordum. Atlattığımız yanlış adımlar ne olursa olsun, o tanıdık, rahatlatıcı bir varlık haline gelmişti. Ama onu bekleyen tüm yükümlülükleri bilerek kalmasını isteyemezdim.

Alnımdan öptü ve gitti; ben de tek başıma ana kanada dönmeden önce birkaç dakika daha ordumu izlemeye devam ettim.

Kısa bir gezintiden sonra tanıdık bir yüz daha gördüğümde keyfim biraz yerine geldi: Zayn, tam önümdeki duvara yaslanmıştı. Yaklaştığımda, durduğu yerin karşısındaki tabloyu fark ettim - Calista'nın bir başka portresi, ışıkla dans ediyor ve değişiyor gibi görünen, ona neredeyse rüya gibi, geçici bir nitelik veren izlenimci vuruşlarla yapılmış.

"Sanki bu sahneyi daha önce yaşamışız gibi hissediyorum," diye yorumladım onun yanına ulaştığımda, gözlerimi sanat eserine dikerek.

Kıkırdadı. "O lanet kadının resminin altında buluşmamak biraz zor, değil mi? Bu saray ona oldukça takıntılı."

"Çok doğru." Daha önce olduğu gibi, Noctaris'in eski Vaelora'sına bakarken bileğimdeki turkuaz bilezik tepki verdi. Boncuklu bileklik beni irkiltecek kadar sıkılaştı ve Zayn bana meraklı bir bakış attı.

Rahatsızlığıma rağmen gülümsedim ve tablodan uzaklaştım. Kardeşimin, bileziğin saf Vaeloran büyüünün büyük konsantrasyonlarına tepki verdiği teorisini hatırlayarak, çevremizi taradım ve buna dair başka bir işaret aradım. Belki de bu sarayın üzerine yerleştirdiği koruyucu büyüler, bir şekilde onun tüm sanat eserlerine sabitlenmişti?

Sebeup her ne olursa olsun, güçlerimi tüm bunlara anlam verecek kadar sakinleştiremiyordum. Acı neredeyse dayanılmaz hale gelince döndüm ve koridorda yürümeye devam ettim.

Zayn elleri ceketinin ceplerinde, düşünceli bir ifadeyle onu takip etti.

"Bu akşam yemekte bize katılacak mısınız?" Hâlâ kendimi huzursuz büyümden ve onu yönlendiren, kolumda tamamen sıkı duran bileklikten uzaklaştırmaya çalışarak sordum.

"Aleks ikimizin de bunu yapması gerektiğini düşünmüyor gibiydi," diye yanıtladı bakışlarını dik tutarak. "Anladığım kadarıyla Bastian'la konuştuktan sonra bunu atlamayı kabul etti."

Ses tonunda dile getirilmemiş endişeler duyabiliyordum, bu yüzden "Katılabileceği başka toplantılar da olacak" dedim.

"Belki de."

"...Ben hala dengenin mümkün olduğuna inanıyorum. Bu ilk toplantıda öncelikle bu stratejiyi önermeyi planlıyorum. Onlar bu fikre ısındıktan sonra Aleks ve Luminor'u tanıtacağız."

"Peki ya Noctaris'in diğer liderleri bu fikirlerden *herhangi* birini reddederse?"

Ses tonum sertleşti. "O zaman benim işbirliğimi de kabul etmiyorlar."

Sanki ne kadar ciddi olduğumu anlamaya çalışıyormuş gibi uzun ve araştırıcı bir bakışla beni süzdü. Sonunda sessizce kıkırdadı ve "Biliyor musun, sonunda beklediğimden daha güçlü çıktın" dedi.

İltifatı bir kenara ittim. Bileziğimin boncuklarını çevirmeye odaklanmış bir halde, "Henüz sonumuz gelmedi," dedim. Tuhaf bir şekilde sıcak hissediyordum.

"Hayır," kabul etti, "sanırım öyle değil."

Sarayın ana bölümünün derinliklerine doğru yürüdük. Bir kez daha hazırlanmakta olan ziyafetin kokusunu aldım ve bana birazdan ziyafet salonunda olmam gerektiğini hatırlattı. Vedalaştık ama kendimi tereddüt içinde buldum, sanki aramızdaki şeyler bitmemiş gibi hissediyordum.

"Sonra konuşuruz," diye güvence verdim. "Aleks'e de söyle, bu iş bittikten sonra onu bulacağım."

Hemen cevap vermedi; gözleri buğulanmıştı ve sanki akli çok uzaklara dalmış gibi yüzünde okunamayan bir şeyin gölgesi titreşiyordu.

"Zayn?"

"Özür dilerim." Gözlerini kırıştırdı, gözleri yeniden odaklandı ve her zamanki rahat gülümsemesi bir anda geri geldi. "Sadece... elbisen."

"Elbisem mi?"

"Bana Ay Dokumacısı Festivali gecesinde giydiğin elbiseyi hatırlattı."

Yani o parçayı yeniden yaratma çabalarım boşa gitmemişti.

"O gece çok ," dedi, "şimdi de çok güzelsin."

Kızardım, nefesimin altında bir teşekkür mırıldandım. Başka ne söyleyeceğimi bilemeden arkamı dönmeye başladım; sonra bir şey fark ettim ve olduğum yerde donakaldım.

Yavaşça bakışlarımı tekrar onunkilere diktim. "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Boğazımda oluşan yumruyu atmaya çalışarak sertçe yutkundum. "...O gece neye benzediğimi nereden biliyorsun?"

Cevap vermedi ama o rahat gülümsemesi yüzünü hiç terk etmedi.

Ben bir adım geri çekilirken odanın geri kalanı etrafımızda kayboldu. "İki yıl önceydi. Sen... sen iki yıl önce Aşağı'da kapana kısılmıştın. Sen... sen..."

Yer sanki ayaklarımın altında eriyormuş gibi hissediyordum. Midem sanki düşüyormuşum, bir kâbusun içinde dibe çakılıyormuşum, etrafımdaki her şey hızla akıp giderken ben umutsuzca beni yavaşlatacak bir şeye tutunmaya çalışıyordum. Ellerimi bir şeye, *herhangi bir şeye* dolayabilirsem kendimi sarsarak uyandırabileceğimi *düşündüm*-

Ama sonunda her şey durulduğunda, Kuzey Menzillerinin Lordu hâlâ karşımda duruyordu. Hâlâ bana gülümsüyordu.

Koş, diye seslendi zihnimin arkasından. *Koş!*

Ama paniğimi göstermeyi reddettim. "Lütfen bana biraz müsaade edin," dedim. "Odamda bir şey unuttum."

"Elbette." Hafifçe eğildi ve ben başka bir şey söylemeden kaçtım, içimde çılgılık atan uyarılara rağmen olabildiğince sakın hareket etmeye çalıştım.

Omzumun üzerinden baktığımda onu göremedim. Eteklerimi topladım ve daha hızlı yürüdüm.

Köşeyi döner dönmez koşmaya başladım.

Ama nereye?

Yardıma ihtiyacım vardı, cevaplara ihtiyacım vardı, Aleks'i bulup ona söylemeliydim - tabii o zaten bilmiyorsa.

Bu olasılık beni öyle hızlı bir şekilde durdurdu ki tökezledim ve kendimi duvara yasladım. Nefes almak için çırıpdım. Düşünceler ve açıklamalar içimde yuvarlandı, her biri bir öncekinden daha acı verici, daha imkânsızdı.

Ve bir anda nereye gitmem gerektiğini anladım. Ne yapmam gerektiğini.

Duvardan ittim ve koştum, yanımdan geçen birkaç kişiyi görmezden geldim, Luminor'un beklediği odaya ulaşana kadar hiçbir şey ve hiç kimse için durmadım. Titreyen ellerimle kapıları açmaya başladım. Zayn'le arama mesafe koyduğumda turkuaz bilezik hareketsiz kalmıştı ama şimdi yeniden canlanmıştı; acı verici bir şekilde sıkıyor, elimi nazikçe kaldırıp bir o yana bir bu yana çekiyor, parlamaya başlayana kadar parmaklarımı oyukların ve gliflerin üzerinde gezdiriyordu.

Korku ciğerlerimdeki nefesi kesti ve bacaklarımı lastikten yapılmış gibi hissettirdi ama yine de ağır kapıları iterek açtım ve içeri girdim. Korkudan daha güçlü olmalıydım. Şimdiye kadar daha güçlü olmalıydım. Şansım varken bu lanetli bıçaktan cevaplar çıkarmalıydım.

İçinde bekleyen gerçekler her ne ise, onları görmemin zamanı çoktan gelmişti.

Orta kaideye ulaşmadan önce, ihtiyacım olan sihri yapmamın ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim; önce bu odayı güvence altına almam gerekiyordu.

Döndüm, Zayn'in çoktan orada olduğunu ve kapıları sessizce arkasından kapattığını fark ettiğimde içimi yeni bir korku kapladı.

Chapter Forty

Nova

YÜZEN IŞIK KILICINA DOĞRU UZANIYORDUM AMA olduğum yerde sabitlenmiş, gözlerim kapalı kapılarda.

Zayn bir adım daha yaklaşarak çıkışı görmemi engelledi, elleri hâlâ rahatça ceplerindeydi -sanki bu da birlikte yaptığımız gezintinin bir uzantısıymış gibi.

"Devam et," dedi kılıcı başıyla işaret ederek. "Sanırım gerçeği öğrenmenin zamanı geldi."

Zaten bildiğimden şüpheleniyordum.

Yine de kendimi ortadaki kaideye yaklaştırmaya zorladım, yukarı uzandım ve titreyen bir elle Luminor'un kabzasına doğru ilerledim. Kılıç, ona doğru bastırıldığında kemiklerimin parçalanacakmış gibi hissetmesine neden olan güçlü bir enerjiyle çevriliydi, ancak kabzayı nazıkçe kavrayıp aşağı çekmeyi başardım.

Birkaç parmağımı bıçağın tabanına dayadım.

Görevime odaklanabilmem, geçtiğimiz haftalarda yeteneklerim üzerinde ne kadar kontrol kazandığımın bir göstergesiydi. Zayn yaklaşırken bile şimdiki anı görmezden gelerek düşüncelerimi tam olarak o geceye, tam olarak görmem gereken anlara odaklayabiliyordum.

Göster bana, diye düşündüm, umutsuzca. *Lütfen, lütfen bana görmem gereken şeyi göster-*

Göz kapaklarımın ardında renkler ve şekiller dönüyordu. Mavi ve gümüş pankartlar; kiremitli geniş bir verandaya bakan yükselen beyaz bir bina

zeminler; yıldızlarla dolu bir gece gökyüzü; asma kaplı sütunlar...

Rose Point.

Rose Point'e geri döndüm.

Cesetler titreyerek çıktı. Çoğu arka planda puslu kaldı, konuşmaları anlaşılmasa da gürültü bulanıklığına dönüştü. Ama ayaklarının titreşimlerini hissedebiliyor, yedikleri yemeğin baharatlarının ve şaraplarının buruk tatlılığının kokusunu alabiliyordum...

Göğsümde bir çarpıntı hissettim ve bunun kendi kalbim mi yoksa dokunduğum kılıcın titreşen büyü mü olduğundan emin değildim. Her iki durumda da, kısa sürede acı verici bir hal aldı. Yüksek sesle. Yavaş ama emin adımlarla yükseliyor, diğer her şeyi bastırıyordu.

Güm. Thump. GÜM-

Sonra durdu, *her şey* durdu, görüntü Luminor'u tutan bir kişiye odaklandı. Garip bir açıydı ve onun görüntüsü biraz çarpıtılmıştı - sanki sahneyi bıçağın yansıtıcı yüzeyinde izliyordum.

Ama kılıcı tutan dövmeli kolları tanıdım.

Zayn.

Mürekkepli sarmaşıklar ve dikenlerden oluşan tanıdık, karmaşık goblen... ama şimdi o dikenlerden birinin yanına sıkışmış yeni bir sembol fark ettim. Parlıyordu.

-Sisin içinde bir işaret feneri gibi parlayan küçük bir daire. Merkezinden yayılan ışık ışınları ortaya doğru giderek daha parlak hale geliyordu ve iki hilal şekli, içindeki ışığı koruyan bıçaklar gibi dairenin her iki yanından kıvrılıyordu. Bu sembolün merkezi, tıpkı o meşum gecede verandada patlayan duman gibi, hafızada patlayan dumanla birlikte görünür kalan tek şeydi.

Sonrasında olanları gördüğüm kadar *hissettim* de - sanki kılıç *canlıydı* ve kullanıcısının duygularını emiyordu. Binlerce yıllık nefretin tek bir harekete dönüştüğünü, neredeyse akıl almaz bir öfkenin tek ve güçlü bir hamleye sığdırıldığını hissettim. Kılıcın eti deldiği anı da hissedebiliyordum. Bıçaktan akan ılık kan, sanki kendi kolumdan akıyormuş gibiydi.

Ama bu benim kanım

değildi. Babamın kanıydı.

Bir kalp atışı sonra yüzü görüntüye girdi. Diğer her şey gibi çarpıtılmıştı, ancak ifadesindeki ıstırap acı verici bir şekilde açıktı.

Başka tarafa bakmak, uyanmak, çoktan binlerce kez kendi başıma, çok net anılarımda yeniden yaşadığım bu dehşetten kaçmak istedim...

Sonra imgelemde başka bir kişi belirdi, beni yerimde tutuyordu-
Aleksander.

Elleri Luminor'un kabzasının etrafına dolandı. Yine duyguların silah aracılığıyla yönlendirildiğini hissedebiliyordum. Şaşkınlık, şok ve acı anıları. Ve şimdi o kılıcı kana bulayanın o olmadığını fark ettim; o sadece hasarı değerlendirmeye, tıpkı benim yapmaya çalıştığım gibi kaosu anlamlandırmaya çalışıyordu.

Sırada kendi yüzüm vardı. Hafızanın bu donuk aynasında parlayan genç kadını zar zor tanıdım. Gölgeyi yüzündeki öfkeden uzaklaşmış, korkusundan uzaklaşmış ve yükseklerde bir yerde süzülüyormuş gibi hissettim.

Ya da belki sadece kendimi tanımak *istemi*yordum.

Çünkü ne kadar aptalmışım.

Yeterince içmiştim. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Zayn'e baktım, nefes nefese kalmıştım, önümdeki kanıtlara rağmen hâlâ inanamıyordum. Kolundaki dövme titreşiyordu, altın rengi ışığı tıpkı imgelemdeki gibi dairenin merkezinde en parlak halini almıştı. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim ama belki de yeterince dikkat etmemiştim.

Başka neleri kaçırmışım?

Gözlerimi açacak cesaretim olsaydı, muhtemelen görebileceğim pek çok şey vardı. Ama Aleksander hakkındaki gerçeği görmekten, yani onun hakkında yanlış olmandan o kadar korkmuştum ki, hemen yanı başında duran dehşeti tamamen gözden kaçırmıştım.

"İlginç bir şey görüyor musun?" Zayn bilmiş bir sırıtışla sordu.

Yutkundum, kelimeler için bir yol açmaya çalışıyordum. "Sen... sen onu öldürdün."

"Gecikmiş bir cinayet. Seni asla yanına almamalı ve kendini bu savaşa bulaştırmamalıydı. O Yukarı'nın kralıydı, neden Aşağı'ya yardım etmeyi kabul etti, asla anlayamayacağım. Yine de bunun bedelini ödedi. Ve ben işimi bitirmeden annen de ödeyecek."

"...Her iki dünyayı da başından beri

biliyordun." "Oh, bundan çok daha fazlasını

biliyorum." "*Nasıl?*"

Cevap vermedi ama kolundaki sembolün altın rengi ışığı kayarak hareket yanılsaması yarattı ve bana saklandığı sarmaşıkların altından sinsice çıkan bir yılanı düşündürdü.

Parıltısını izlerken, tüyler ürpertici, korkunç bir olasılık kalbime doğru ilerledi ve yerinden kıpırdamayı reddetti.

"...Kolundaki o işaret de ne?" Fısıldadım.

Sanki nabzının nasıl attığını ve hareket ettiğini yeni fark ediyormuş gibi ona baktı. "Yukarıdakiler güçlerine pranga vurmak için çalışmaya başlamadan önce sende de benzer bir tane vardı, beni sihrinin azaldığına, dikkat etmeye değmeyeceğine ikna etmeye çalışıyorlardı -sanki onların oyunlarına kanacakmışım gibi."

Zihnim, bu saraya girdiğimden beri öğrendiğim her şeyi hatırlamak için çaresizce koşuşturuyordu.

Thalia ne demişti? İki dünya arasında özgürce seyahat edebilen tek varlıklar Vaelora'ydı. Aydede Festivali'nin olduğu gece beni böyle mi görmüştü? Ve hiçbir açıklama getiremediğim diğer tüm şeyler... bileziğimin görünüşte rastgele tepkileri... Aleks'in ben gelene kadar yaşadığı tuhaf koma halleri... ve daha neler, *neler*-

"Sıkıntılı görünüyorsunuz, Prenses."

Bakışlarım onunkilere kaydı. "Sen..." Kelimelerim boğazımda düğümlendi.

Gülümsemesi kibirli ve soğuk bir şekilde büyüdü ve bu manzara bedenimi öfkeli bir sıcaklıkla doldurdu.

Çenemi kaldırdım ve doğrudan gözlerinin içine baktım. Onun adını söyleyecektim ve korkmayacaktım.

En azından o anda, korkmama izin vermeyi reddettim.

"Lorien Blackvale." Sesim kısık ama güçlü çıktı. "Farklı bedenleri ele geçirme yeteneğiniz bir efsane değil."

"Çok zekice. Son birkaç haftadır senden beklediğim gibi." Bir adım daha yaklaştı. Grimnor'un kabzasına uzanmaya başladım. Ama odağı benden uzaklaştı, onun yerine arkamda duran bıçağa kaydı.

Vücudunun kenarları hafifçe parlamaya başladı, sanki büyüğü Luminor'un varlığında uyanıyordu. Ya da belki de gerçek kimliğini gizlemek için artık onu bastırma zahmetine girmiyordu.

Geçtiğimiz haftalarda bunu benden nasıl sakladığını bilmiyordum; bu kadar uzun süre boyunca diğer pek çok kişiden nasıl sakladığını da. Ama şimdi kendi büyüüm onunkine cevap olarak yükseliyordu; tahmin edebileceğim her şeyden daha büyük bir güç barındırdığına dair daha inkar edilemez bir kanıt.

Karanlığın küçük zerrecikleri üzerimden kalktı ve onların kıvrılıp yuvarlanışını izlerken kendi kendime "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye fısıldadığımı duydum.

Bakışlarını benimkilere indirdi. "Yüzyıllar boyunca galip geldim, Noctaris'in bir düzine farklı gözle kayboluşunu izledim, bekledim

Son yaşam gücünün, son büyüünün de nihayet sona ereceği günü bekliyordu. Ve *bitmesine* çok az kalmıştı.

"Calista, Gölge Vaelora'nın sonuncusu olmalıydı. Ona verdiğim son, büyüünün yeniden doğmasını imkânsız hale getirmeliydi." Sanki yüzyılların ağırlığını omuzlarına yüklemiş gibi omuzlarını silkti. "Sonra, yirmi beş yıl önce, bir şekilde *sen* doğdun. Olduğu anda biliyordum, çünkü iki Vaelora'nın her zaman paylaştığı bağ aracılığıyla hissettim - ilk nefesin göğsümde dönen bir bıçak gibiydi. Ve senin *büyün*..." Bakışları üzerimde gezindi, tüylerimi diken diken eden yavaş bir araştırmaydı bu. "Ayrı dünyalarda olsak bile görülmeye değer bir şeydi."

Kılıç unutulmuştu, Lorien'in tüm odağı ve yoğunluğu artık benim üzerimdeydi. Bir adım geri atma dürtüsüyle savaştım.

Korku göstermeyeceğim.

"Seni saklamaya çalıştılar. Seni büyüünün o kadar hızlı ya da fark edilir bir şekilde gelişmeyeceği bir yere götürmek için. Ama ben seni çok geçmeden buldum."

Ensemden aşağı buz gibi bir gerçek daha süzüldü ve soğukkanlılığım neredeyse kayboluyordu. "...Biz bebekken kardeşimi ve beni öldürmeye çalışan sendin."

Gülümsemesi daha çok bir hırıltıya dönüştü. "*Denediğime* vurgu yapıyorum. Ama senin büyüün onunkiyle birleşti ve beklenmedik bir şekilde tepki verdi." Omuzlarını bir kez daha silkti ve Zayn'in derisinin içinde onun daha canavarca bir versiyonunun olduğunu, itip kakarak bir çıkış yolu aradığını düşündüm.

"Bu... beni bir süreliğine *parçalara ayırdı*," diye devam etti. "Ama nöbet tutan sadık hizmetkârlarım sayesinde Yukarı Diyar'da hâlâ bir dayanağım vardı."

"...Işık Bekçileri."

"*Üç yıl*." Beni yavaşça çevreledi, hareketi rahat ama yırtıcıydı. "Güçlerimi yeniden kazanmam bu kadar uzun sürdü. Üç yıl boyunca ruhum Luminor'un kılıcında ikamet etti, Bekçiler tarafından kilit altında tutulurken iyileşti ve yenilendi. Güçlerimi ve bilincimi tamamen geri kazanmayı başardığımda, kendimi yeni bir bedene ihtiyaç duyarken buldum."

"Yani Zayn'inkini mi çaldın?"

"İlk hedefim o değildi."

Oda değişti ve döndü ve ilk hedefin kim olabileceğini düşündükçe midem bulandı.

Bakışlarım kapıya doğru kaydı, hesaplıyordum. Kaçma ihtiyacı ile *bilme* ihtiyacı arasında kaldım. Bana birbiri ardına korkunç şeyler söyleyerek beni burada tutmaktan mide bulandırıcı, kibirli bir zevk alıyor gibiydi ve -içimden geçen uyarılara rağmen- sonunda duyduğum bu cevaplardan kaçmaya kendimi ikna edemiyordum.

"Bu noktada Işık Bekçilerim ve benim yeni bir planımız vardı," dedi, "seni öldürmeye çalışmak değil, sonunda seni Elarith'e kaçırmak, gelecekteki kralıyla eşleştirmek, böylece seni yok etmeye çalışmak ve daha önce yaşadığım gibi başka bir başarısızlığı riske atmak yerine seni yakalamanın ve büyüünü kontrol etmenin bir yolunu bulabilirdik."

"Geleceğin kralı... Aleksander'ı kastediyorsun."

Bir elini kaldırdı ve gölgelerimden birinin etrafına bir ışık teli dolayarak onu kendine doğru çekti. Işık avucunun üzerinde asılı kaldı ve gözlerinin üzerine altın rengi garip bir karanlık yayarak şöyle dedi: "Geçtiğimiz yüzyıllar boyunca sahip olduğum diğer tüm varlıklar kontrolüme hemen boyun eğdi. Sadece bir tanesi karşı koymayı başardı. Elimden kaçmayı."

Aleks'in bana hastalığı ve yara izleri hakkında anlattığı hikâye -ve onu takip eden tüm kâbuslar- birdenbire çok anlamlı gelmeye başladı. "Çocukken onu neredeyse alt eden bir hastalık değildi... *sendin*."

Lorien gölge ve ışık karmaşasını yumruğuyla ezdi ve parmaklarını açtığında saf, parlak bir şekilde yanan altın alevi onun yerini aldı. "Şiirsel olurdu diye düşündüm; Argoth'un soyu benim kontrolümdeydi, Calista'nın büyü aracını avucumun içine çekerek Noctaris'in nihai ölümüne müdahale etmesini engelliyor, *onların* trajedisine katkıda bulunuyordu."

"Ama seni zorla dışarı çıkardı." Aleks'in böylesine güçlü bir varlığa karşı koyabilmek için ne kadar güçlü olması gerektiğini ve daha bir çocukken bu korkunç şeylere anlam vermeye çalışırken ne kadar *korktuğunu* düşündüğümde, bu kez şaşkınlık ve içimi acıtan korkunç bir şeyin karışımından dolayı sözlerim yine kısık sesle çıkmıştı.

Daha önceki şiddetli sıcaklık geri döndü, şimdi o kadar şiddetli yanıyordu ki görüşümü bulanıklaştırıyordu.

"Evet," dedi Lorien, gülümsemesi nihayet biraz köşelere düşmüştü. "Karşı koydu ve beni en yakın danışmanı ve tahtın bir sonraki sıradaki varisi ile anlaşmaya zorladı: Kuzeni."

"Ama yine de Aleks'in yaşamasına izin verdiniz?"

"İzin veriliyor mu?" diye alay etti. "Tam olarak değil. Ben çıktıktan sonra ölmesi gerekirdi ama ölmedi. Ve -fark etmişsinizdir- olması gerekenden çok daha fazla büyüye ve *sizinle* çok daha fazla bağlantıya sahip."

Aleks'in bana anlattığı hikâyenin devamı aklımdan geçti ve büyüünün çoğu kişinin düşündüğü gibi doğuştan gelmediğini, atlattığı garip hastalıktan *sonra* geliştiğini öğrendiğimde ne kadar şaşırdığımı hatırlattı.

Tabii ki.

"...Büyün hala ona bağlı, değil mi?" Nefes aldım, dehşet kalbimi sıkıştırıyordu, ancak tüm bunların ne anlama geldiğini sadece tahmin edebiliyordum.

Ne kadar derinden -ne kadar tehlikeli bir şekilde- iç içe geçmişlerdi?

"Evet." Yumruğu sıkıldı ve altın alev sanki öfkesinden beslenmiş gibi üzerinde daha parlak yandı. "Biz de bu büyüü geliştirmek ve onu kontrolümüz altında tutmak için elimizden geleni yaptık, böylece başımıza bela olmak yerine bize faydalı bir piyon olabilirdi. Başka bir şey olmasa bile onu sizi cezbetmek için yem olarak kullanabileceğimizi düşündük."

Onun sadece bir yeme indirgenmesi fikri tüylerimi diken diken etti. Elim bir kez daha Grimnor'un elini tutarken, gözlerim önümde şekillenen canavara dikilmişti.

Lorien kılıcı tutuşuma üstünkörü bir bakış attı ama yorum yapmadan devam etti. "Ama nişanlanmanız gereken gece," dedi, "baban anlaşmamızdan caymaya çalıştı. Bunu gerçekten yapmaya niyetli olduğunu hiç sanmıyorum; sadece sırlarımıza yaklaşabilmek için bizi yanına çekmeye çalışıyordu. Işık Koruyucuları hakkında şüpheleri vardı elbette. Gerçekte ne kadarını bildiğini bilmiyorum ama beni fazlasıyla merak etmeye başlamıştı. Ona karşı sabrım tükendi. Böylece icabına bakıldı."

Anlaşıldı.

Grimnor'u geri çekmeye hazırlanarak duruşumu değiştirdim. "Ve sen onu öldürdükten sonra Elarith kraliyetiyle evlenmeyi kabul edeceğimi mi düşündün?"

"Tabii ki hayır." Kaşlarını kaldırdı. "Ama pazarlıklar sonuçsuz kaldığında istediğimi *almaktan* çekinmem. İster müstakbel bir kraliçe ister bir tutsak ol, Rose Point'ten sen kontrolümüzdeyken ayrılacaktık. O gece babana ulaşmadan önce seni yakalamaya çalıştım -o anda ortaya çıkardığın büyüünün farkında bile değilsin, değil mi? Kendini nasıl korudun? Ziyafet salonunda elimden kayıp gittin.

Seni dışarı kadar takip ettim ve... sonra ne olduğunu ikimiz de biliyoruz, değil mi? Senin o lanet olası gölgelerin beni bu cehennemin içine yuvarladı." Kalbim boğazıma düğümlenmişti, durmak bilmeyen çarpıntısı nefes almamı zorlaştırıyordu. Uzun zamandır nefret ettiğim büyü, tüm o yıkım ve umutsuzluk gölgelerim neden oldu..

Görünüşe göre beni çok daha kötü bir kaderden kurtarıyorlardı.

Lorien bana bir adım daha yaklaştı, bakışları bir kez daha Grimnor'u tutuşuma kayd ve bu sefer uzun süre kaldı. Onu çekmem için bana meydan okuyor gibiydi.

Ve o *lanet gölgelerim* derimin altında daha da huzursuzlaştı, kalbimde yükselen ateşi yakaladı ve onu daha da çılgınca bir ritme sokarak bedenimi bir savaş davulu gibi dövdü.

"Umarım yere düştüğünde canın yanıyordur," diye hırladım, gözlerimi onunkilere kilitleyerek.

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Merak etme, öyle oldu. Güçlerim Noctaris'te daha zayıf ve bu, bana vurduğun büyüyle, Aleksander ve Luminor'la olan bağlarımla birleşince... hepsi son yedi yılı en hafif tabirle *ilginç* kıldı. Ama birkaç kez yüzeye çıkmayı başardım; Elarith tahtındaki sahtekârla ilgili işleri düzenlemek, seni ve yaptığın planları izlemek için yeterli oldu."

"...Buraya gelmeyi planladığımı biliyor muydun?"

"Gördüm. Ve sadece seninle burada buluşmak için değil, aynı zamanda kaybettiğim gücümün bir kısmını geri kazanmak için de bir fırsat gördüm. Çünkü Luminor'un da düştüğünü biliyordum ve bu lanetli Aşağı'da bir yerde tutulduğunu varsayıyordum ama Calista'nın onu koruduğu büyü nedeniyle bu sarayı tek başıma bulamadım."

İçimden başka bir farkındalık geçti ve korku yüzümden okunuyor olmalıydı, çünkü Lorien'in gülümsemesi bir kez daha parladı.

"Bu doğru," dedi. "Eğer aptal idarecileriniz sizden ve gücünüzden bu kadar korkmasaydı, sizi en bu sarayda *bıraksalardı*, muhtemelen sizi çok geç olana kadar bulamazdım. Ama onlar aksini seçtiler. İşte buradayız. Beni Noctaris'in son kalesinin kalbine götürdüğün ve beni kılıcımla yeniden buluşturduğun için sana teşekkür etmek istiyorum sevgili Nova."

"...Bu odaya girmeye çalışan sendin," diye soluk soluğa bağırdım, bakışlarım sallanmaya başlayan Işık Kılıcı'na doğru kayd.

Havayı. "Muhafızları katlettiniz... Rowen ve Farren'ı da susturdunuz, değil mi?"

"Yine zekice." etrafındaki parıltı daha da parlaklaştı ve altın kahverengi gözleri kırmızımsı bir renk aldı - Vaeloran işaretinin merkezi gibi - "Çok fazla şey biliyorlardı. Yıllar boyunca büyülerimle hafızalarını periyodik olarak geri çekiyordum, böylece Yukarı'ya dönüşlerimi veya diğer *hassas* bilgileri hatırlamıyorlardı ama onları habersiz tutma görevi yorucu olmaya başlamıştı. Daha kalıcı bir çözüm aramak zorunda kaldım."

Rowen ve Farren'ın hareketsiz bedenlerini hayal ettim. Kırmızı kurdele boğazları, sonsuza dek susmuş dilleri, solgun tenleri ve boş bakışları...

Sertçe yutkundum, sesime hiçbir şekilde hissetmediğim bir sakinlik katmaya çalıştım. "Şimdi ne yapmayı planlıyorsun? Ve *neden*?"

"Tahmin edemiyor musun?" Hâlâ rahatsız edici bir şekilde kan rengine yakın olan gözleri Luminor ve Grinnor arasında gidip geldikten sonra tekrar yüzüme yerleşti. "Her iki dünyayı da ayakta tutacak kadar büyü yok ve bir daha da olmayacak. Ama daha büyük bir şey yaratma şansımız var -Yukarı'yı şu anki ihtişamıyla hayal edin, ama Noctaris'in gücünden ve büyüsünden geriye kalanlar da buna eklensin."

"...Ve sen de onun yöneticisi olarak?"

Uzun bir süre sessiz kaldı, beni incelerken bakışları hesaplıyordu. "Eğer istersen benim yanımda hüküm sürebilirsin. Ne de olsa Vaelora her zaman birlikte daha güçlüdür."

"İçinde geçirdiğin onca zamandan sonra bile tüm bu diyarı feda mı edeceksin? Hâlâ ona tutunmuş olan yaşamı gördükten sonra bile mi?"

Yüz ifadesi değişmedi. "Zaten bu dünya kül ve gölgeden başka bir şey değil. Ve hayatta kalanlar seni kraliçeleri olarak gerçekten *istemiyorlar* bu arada; onlar sadece senin onlar için ne yapabileceğini önemsiyorlar. Dünyalarının güvende olduğuna inandıkları anda hayranlıkları azalacaktır. *Her zaman* iş bittikten sonra azalmıştır. Binlerce yıldır, türümüzden görevimizi yerine getirdikten sonra kendimizi feda etmemiz beklendi ve bu yüzden sadece atılacak araçlara indirgendik. Ama ben bu anlatıyı yeniden yazıyorum. Köleliğimize son veriyorum. Ve sen de bunu yapmama yardım edebilirsin."

"Ve sen beni kullanmayacak ?"

"Hayır. Çünkü bu dünyada olduğu gibi sana *ihtiyacım* yok; sadece seni istiyorum." Cevabımı gerçekten merak ediyormuş gibi başını eğdi. Elini bana uzatarak, "İkisi arasında bir fark yok mu?" diye sordu.

Uzattığı eline baktım. Etrafında dolaşan derin altın ışık şeritlerine, güveleri tuzağa düşüren bir alev gibi gölgelerimi içine çekmesine.

Ve onun sözlerini düşünmeden edemedim.

Çünkü bir fark *vardı*. Bu farkın acı bir şekilde farkında olarak, beni gerçekten yanlarında istemedikleri halde bana belli bir şekilde, belli bir saygıyla davranmaları gerektiğini düşünen insanlarla çevrili olarak büyüdüm.

"Düşman olmak zorunda değiliz, Nova," dedi Lorien, sesi garip bir şekilde nazik ve... *çekici* bir şeye dönüştü. Sanki sakın bir serulean denizi gibi, içine atlamam için bana yalvarıyordu. Yüzeyin altında gizlenmiş olabilecek sivri kayalar hakkında endişelenmemem için.

Benimle aynı işareti taşıyan, bu işaretin temsil ettiği büyü'nün ağırlığını gerçekten anlayan biriyle yan yana çalışmanın nasıl bir şey olacağını merak ettim. Bir başkasının beni -tüm benliğimi- gerçekten *istemesini* imkânsız kılacağından korktuğum bir ağırlık, bir yük.

Geri uzanmayı düşündüm.

Bir an için geri dönmeyi düşündüm.

Sonra onun yerine kılıcımı çektim ve ucunu göğsüne hafifçe sapladım.

Vücudunun etrafındaki parıltı daha da parlaklaştı ve kılıcıma doğru bir elektrik dalgası göndererek kolumu yaktı.

Çekinmeyi reddettim.

Lorien bakışlarını benimkilerle aynı hizada tuttu ve bir kez olsun kılıca ya da aramızdaki büyüye bakmadı. "Onu gerçekten seviyorsun. Kan bağı yok ama vücudunu saran kara büyü kesinlikle iz bırakmış."

Grimnor'un kolunu daha sıkı sıktım.

Yüzünü benimkine yaklaştırdı, dudakları kelimelerle zar zor ayrılırken ekledi, "Ve tahmin ettiğim gibi: O kılıcı kullanmak seni ona *daha* da çok benzetiyor."

Çok yakındı, gözleri çok açtı ve artık *beni* hiç görmediği, sadece yıllar önce ona haksızlık ettiğine inandığı kadını gördüğü gibi rahatsız edici bir hisse kapıldım.

Yüzyıllardır intikamını planladığı kişi.

"Ben o değilim," dedim sessiz ve öfkeli bir sesle.

"Hayır," diye kabul etti, hafifçe arkasına yaslanarak, "ama sanırım *seni* mahvetmek de en az onun kadar tatmin edici ."

Chapter Forty-One

Nova

KONTROL ETTİĞİ IŞIK KADAR HIZLI HAREKET EDEREK KILICIMI SAVURDU. Kolumu kenara çekip boğazımdan yakaladı ve beni geriye doğru savurdu.

Kaidenin kenarına vurdum, vücudum korkunç bir güçle kaidenin üzerine eğildi. Acı omurgamdan yukarı fırlayıp parmak uçlarıma doğru yayılırken, Grimnor'u tutuşum yeterince zayıfladı ve Lorien iyi yerleştirilmiş bir tekmeyle onu elimden alabildi.

Üzerimde belirdi, Işık Kılıcı'na doğru uzanıyordu. Beni çağırışını ve Luminor'un itaat ederek havadan onun pençesine düşüşünü göğsümde dehşet çiçekleri açarak izledim.

Kendi kılıcımın peşinden koşmaya çalıştım ama Lorien benden önce davrandı. Hareketleri zarif ama vahşi, inanılmaz derecede hızlı ama tamamen kontrollüydü.

Inhuman.

"Eğer *sana* sahip olamayacaksam," diye hırladı, "o zaman kılıcınla idare ederim." Grimnor'un yanına diz çöktü ve elini kılıcın üzerine koydu.

Kılıç onun yakınlığına tehditkâr bir tıslamayla tepki verdi, bıçağının içinde dönen enerjiler karararak onu elini geri çekmeye zorladı. Bu görüntü içimde bir umut kıvılcımı yaktı; ilk defa kılıcımın canlı olduğunu hissediyordum - bu da en azından bu odada bir müttefikim olduğu anlamına geliyordu.

"Ama, şüphelendiğim gibi..." Lorien aç gözlerini bir kez daha üzerime çevirerek, "...kullanmayı kolaylaştırmak için senin büyüden biraz ödünç almam gerekecek," dedi.

"Benden bir damla bile büyü alamayacaksın," diye tersledim.

Luminor'u muadilinin yanına koydu ve sonra tekrar tam boyuna yükseldi, yakışıklı yüz hatlarında sinsî bir gülümseme kayıyordu. Son haftalarda taklit ettiği sıcaklık olmadan bu yüz hatlarının ne kadar farklı görüldüğü sarsıcıydı. Ne kadar keskin. Ne kadar acımasız.

"Bunu kibarca istemeyi planlamıyordum," dedi.

Daha zorlu bir çömelme pozisyonuna geçtim ve sakladığım bıçağı kapıp çıkardım.

Yaklaştı, yaklaşırken elini büktü, avucundan ışık çıkardı ve parmakları boyunca yönlendirdi - sonunda keskin noktalara kıvrılan beş ayrı ışık çizgisi, elinden pençeler gibi uzanıyordu.

"Bedenlere sahip olma yeteneğimi sevgili Calista'mdan ödünç aldım," dedi, "ve bu güç yüzyıllar boyunca sürdü - bu yüzden *sizin* gibilerden ihtiyacım olanı alma konusunda tamamen yetenekli olduğuma inanıyorum."

"Çaldın," dedim, ayağa kalkıp bıçağımı daha sıkı sıkarak. "Ödünç almadın, *çaldın*."

Parmaklarını esneterek uçlarındaki ışığın parıldamasını ve daha da keskinleşmesini sağladı. "Aynı fark."

Düşen kılıcımınla aramdaki mesafeyi ölçüp biçtim ve kılıca sahip olup onu yeterince hızlı bir şekilde elime alıp alamayacağımı merak ettim.

"Bana direnmezsen bu senin için daha az acı verici olacak," dedi Lorien.

"O zaman acıyı seçiyorum."

Alaycı olmayan bir kahkaha attı. "Sen ." Saldırdı.

Uzanan elinden kıl payı kurtuldum. Göz açıp kapayınca kadar iki büküm oldu ve bana doğru tekrar savurdu. Bu sefer ondan kaçarken tökezledim ve kendimi duvara zor attım. Etrafımda dönmeyen beni onunla yüz yüze getirdi, tam da Işık büyüsünün pençelerini göğsüme doğru savurduğu anda.

Eğildim. Eli -ve büyüsü- duvara çarptı, arkasında yanık izleri bıraktı, kıvılcıklar taşın üzerinde cızırdadı ve tehlikeli ısı tenimi yıkadı.

Gölgelerim şiddetle dışarı doğru fırladı ve kısa süreliğine dikkatini dağıttı. Soğuk bir öfkeyle ayağa kalktım, bıçağımı karnına sapladım, olabildiğince derine batırdım ve ön kollarım çabadan titreyene ve ellerim kanla kayganlaşana kadar döndürdüm.

Saçımdan bir tutam yakaladı ve çekerek beni yere fırlattı.

Peşimden atladı ama ben altından sıyrılıp tökezleyerek ayağa kalkmayı başardım. Aramıza biraz daha mesafe koyduğumda, bıçağı acı dolu bir tıslamadan biraz daha fazlasıyla çıkaracak kadar uzun süre durakladı ve aynı hareketle odanın diğer tarafına fırlattı.

Yaralı midesinden sızan kan hızla gömleğinin altını kapladı. Yüzünü bile buruşturmadı. Nefes alış verişi ölçülü bir şekilde devam etti. Bakışları her zamanki gibi sert ve odaklıydı.

Acı hissediyor muydu?

Bu canavar ömür boyu dayandı ve şimdi...

Onun ne kadarının *insan* olduğunu bile bilmediğimi fark ettim.

Sanki kafamdaki çılgınca soruları duyabiliyormuş gibi gülümsedi. Ve sonra doğaüstü yeteneğini daha fazla gösterdi, o kadar hızlı saldırdı ki ondan kaçma umudum kalmadı. Sihirle çevrili yumruğu göğsüme çarptı. Geriye düştüm, dengemi bulmaya ve gölgelerimi beni koruyacak bir şeye dönüştürmeye çalıştım.

Ben bunlardan herhangi birini yapamadan Lorien tekrar saldırdı, yumruğu sıkılmamıştı, ışıktan pençeleri içeri battı ve beni bir kez daha odanın ortasındaki kaideye çarptı.

Öncekinden daha sert vurdum. Sırtıma vuran acı verici spazm o kadar şiddetliydi ki, bir an için tamamen felç olduğumdan korktum. Yükselmeye ve etrafımda toplanmaya başlayan gölgeler dağıldı ve karanlıkları ayrılırken, o aniden *oradaydı* - yaklaştıkça beni kör eden altın ışığa sarılmış korkunç bir figür.

Büyüsünün keskin tellerini boynumun yan tarafına batırmadan önce bir nefes bile alamadım. Derimi iğneler gibi delip geçtiler, derinlere indikçe yakıyorlardı. Onları rahatsız edici bir hassasiyetle, yaptıkları her kıvrımı, dönüşü ve ince hareketi hissedebiliyordum. Sanki avlanıyor gibiydiler, neredeyse, bulabildikleri her sihir telinin etrafına dolanıyorlardı, onu benden sökmeye çalışıyorlardı - onu ruhumdan ayırmaya.

Yavaş yavaş başarılı olmaya başladılar.

Acı... *tarif edilemezdi*.

Zihnimi bedenimden ayırdı, beni tüm mantıklı düşüncelerden uzaklaştırdı.

Tekrar kendimin farkına varana kadar ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Bir sunağın üzerindeki kurban gibi sersemlemiş, yanmış ve kanlar içinde yattığımın, ölüm benzeri bir durgunluğun beni ele geçirdiğinin farkındaydım.

Ölmek *istedim*.

Ama hayır, hâlâ hayattaydım. Nabzımı, titreyen nefeslerimi, seğiren parmaklarımı hissedebiliyordum. Ve sihrimi *hissedebiliyordum-tanrılar*, o sihrin hâlâ kıvrılıp büküldüğünü, Lorien'in onu ele geçirmek için yaptığı her girişime direndiğini.

Sonunda direnişi bir işe yaramadı.

Derine saplanmış dikenler gibi, yeterince güç uyguladığında o parçalarım yine de dışarı çıkıyor, etimde acı veren yırtıklar açıyordu.

İstemsiz bir kasılma vücudumu doğal olmayan bir açıyla bükte ve Lorien daha yakına eğilerek boğazımdaki baskıyı artırdı.

"," diye emretti.

Hareket etmedim, çünkü hareket *edemiyordum*.

"Aferin kızıma," dedi, sesi alçaktı ve daha önce beni izlediği aynı sahiplenici açlıkla doluydu. Boğazımın etrafındaki ağırlık aşağıya doğru kaydı, göğsümde iğneleyici ve yakıcı bir şekilde ilerledi. Büyümü yakalıyor ve ona doğru daha fazla çekiyordu. Kendi gücü benimkinin söküldüğü yerlere yerleşiyor gibiydi ve bedenim her şiddetli değişimde daha da ağırlaşıyor, hareket etmem gittikçe zorlaşıyordu.

Zihnimde korkunç bir görüntü canlandı: Taşın üzerine yayılmış, taze bir av gibi derisi yüzülmüş, kalbim ve diğer her şeyim onun ziyafet çekmesi için ortaya serilmişti.

Ağırlığa rağmen hareket etmeye çalıştım. Sonunda, *nihayet*, acıdan başka bir şey hissettim, kanın ve altımdaki soğuk taşın ötesinde bir şey... sadece bileğimde hafif bir kaşıntı.

Babamın bana verdiği bilezik, bana onun varlığını hatırlatıyordu.

Yüzünü hatırlamaya çalışarak gözlerimi kapattım.

Yedi yıl.

Yedi yıl boyunca o adamın ve bir zamanlar evim dediğim krallığın hatırasından başka hiçbir şeyim olmadı, hepsi de şimdi tepemde dikilen canavar yüzünden.

Elim zaten titriyordu, parmaklarım hala ve şoktan seğiriyordu. Bileğimi taş kaideye çarparak daha da sert salladım ve bileziği yavaş yavaş çıkardım. O anda, bileziği çıkarırsam ne olacağından artık korkmuyordum; zaten katlandığım şeyden daha kötü olamazdı.

Elimin üzerinden kaydı ve neredeyse anında soğuk bir güç dalgası hissettim; beni başımı kaldırmaya, bakışlarımı düşen kılıcımın olduğu yöne çevirmeye iten, çeken, çaresiz bir güç. Uyuyan enerjiyi *görebiliyordum*.

Birdenbire o kılıcın içine girdim. Parıltısı, benimkiyle eşleşecek şekilde hızlanan bir kalp atışı gibi atıyordu.

Lorien'in üzerimde hareket ettiğini hissettim.

Dayanılmaz bir basınç kalbime doğru ilerledi.

Tüm gücümü toplayarak ona döndüm ve "Çek o lanet ellerini *üzerimden*" diye hırlarken gözlerini kaçırmadan bakışlarını karşıladım.

Dokunuşunu geri çevirerek Grimmor'a doğru uzandım ve parmaklarımla işaret ederek kılıcı bize doğru fırlattım.

Neredeyse kürek kemikleri arasına saplanıyordu ama son anda çılginca yana döndü.

Kılıç başımın üzerinden uçarak birkaç metre ötede yere çarptı. Peşinden sürünmeye başlamadan önce bir elimi daha önce attığı bıçağa doğru uzattım. Grimmor'dan daha hafifti. Tutması daha kolaydı. Benim komutumla da daha hızlı uçtu ve Lorien daha geldiğini fark etmeden boynuna saplandı.

Öfkeli bir sesle tökezleyerek uzaklaştığında -gerçek acıdan çok kızgınlıktan korkuyordum- tekrar Grimmor'a odaklandım, uzanıp onu elime almaya çalışmadan önce birkaç metre süründüm.

Kılıç havada asılı kaldı ve bana doğru eğildi. Ama onu sıkıca tutmama rağmen, kontrolüm sallantıdaydı. Çok fazla büyü kaybetmiştim. Çok fazla kan. Çok güçsüzdüm. Çok yavaşım. Dengesizdim. Onu daha hassas bir şekilde kavrama girişimim başarısız oldu ve bana doğru geri adım atan Lorien'in ayaklarının dibine düşürdüm.

Ayağa kalkmaya çalıştım ve bunun yerine dizlerimin üzerine düştüm, sarsıcı hareket boynum ve göğsümdeki yaralardan kanın daha rahat akmasına neden oldu.

Oda döndü.

Eğer enerjim olsaydı kusabilirdim. Bunun yerine, bir elimi yere dayadım ve gözlerimi tekrar kapattım, umutsuzca odaklanmaya, dakikalar önce hissettiğim gibi başka bir güç dalgası bulmaya çalıştım. Sakin suların altına gizlenmiş derin ve tehlikeli bir akıntı gibi içimde dönüp duruyordu. Keşke boğulmadan ona ulaşabilseydim. Bir şekilde *ona ulaşmalıydım*-

Lorien bana doğru bir adım attı. Odanın içinde yankılanan tek bir adım. Tüm varlığımda. Sonra durdu ve garip bir ses çıkardı; bir tür boğuk kahkaha, inançsızlık ve adını tam olarak koyamadığım başka bir duygu.

Geri çekildiğini duydum.

Gözlerimi kırpıştırarak açtım ve nefes nefese kaldım.

Etrafım karanlık figürlerle çevriliydi. Önümde en az bir düzine hayalet erkek ve kadın belirmişti ve ben izlerken şekillenmeye devam ediyorlardı. Biçimleri katı ve ruhani arasında gidip geliyordu, tıpkı bir rüyanın kalıcı ardıl görüntüsü gibi. Ama gözleri -keskin bir şekilde başlayıp o şekilde kalan gözleri- etraflarını incelerken parlak, uhrevi bir berraklıkla parlıyordu.

Ağzım bir karış açık, bir süre öylece baktıktan sonra tam ortadakini tanıdığımı fark ettim. Diğerlerinden daha uzun boyluydu, silueti dönen figür yığınının karşı keskin ve belirgindi, uzun, siyah saçları sanki hayalet bir rüzgara kapılmış gibi doğal olmayan bir şekilde dans ediyordu...

Yüzünün tüm renginin solduğuna bakılırsa, Lorien de onu tanımıştı.

Calista.

Ve etrafındaki diğer herkes... *Hepsi* Gölge Vaelora'yı geçmiş miydi? Onları bir şekilde buraya mı çağırmıştım? Vücudumu hızla ele geçiren güçsüzlük, onların içimdeki gölgelerden yapıldığını ya da en azından onlara bağlı olduklarını düşündürüyordu.

Bu şaşırtıcı derecede güçlü bir sihirdi.

Ama şimdiden elimden kaydığını hissedebiliyordum.

Lorien artık beni parçalara ayırmaya çalışmakla ilgilenmiyor gibiydi. Dikkati derisinin üzerinde hareket eden gölgelere kaymıştı. Benimkilere benziyordu, çünkü aynı *büyüden* kaynaklanıyorlardı - *çaldığı* büyüden.

Bana olan işkencesine devam etmek için seleflerimin çizgisini geçmeye cesaret edemedi ama çalınan gölgelerim onu bir zırh gibi sararken Grimnor'u yakalamayı başardı.

Kapıya baktı, hesap yapıyordu.

Ayağa kalkmaya çalıştım. O kılıçla kaçmasına izin verme korkusu, bedenimi saran acıya kayıtsız kalmama neden oldu. Yorgunluğuma, baş dönmeme, onun etrafında hissettiğim tehlikeli miktardaki güce kayıtsız kaldım.

Ama sendeleyerek ilerlediğim anda Calista'nın bakışları benimkilere doğru kaydı. Etrafındaki diğerleri gibi, gözleri de odaklanmış ve parlak kalan tek parçasıydı. Onlara bakarken, sanki bir büyü'nün etkisindeymişim gibi hareket etmeyi bıraktım, gücümü korumak için ani bir dürtünün üstesinden geldim. Odaklanmak için

Hayatta kalmak ve başka hiçbir şey. Ve bir ses duyduğuma yemin edebilirdim, yumuşak ve kararlı, ancak gölge-gözlemcinin dudakları hiç kıpırdamadı-

Böyle bitmeyecek.

Calista arkasını döndü. Ellerini kaldırdı. Diğer figürler de onu takip etti ve bu hareketle birlikte bir karanlık perdesi yükseldi, Lorien'i daha da geriye itti ve onu kapılara doğru daha şiddetli bir şekilde itti.

Beni koruyor.

İsteksizce bir kez daha dizlerimin üzerine çöktüm ve yaralarımına uzandım. Elim kıpkırmızı olmuştu. Nefesim boğazımda düğümlendi ve ne kadar çabalarsam çabalayayım normal nefesime geri dönemiyor gibiydim. Her nefes alma çabası, içimde yeni bir acı dalgası yaratıyordu.

Önümdeki nöbetçiler şekillerini kaybetmeye, yarattıkları karanlık duvarın içine doğru kanamaya başladılar.

Göğsüm nefes almaya çalışmaktan çatlayacakmış gibi oldu.

Çok fazla kan var.

Çok fazla karanlık.

Çok az hava.

Acıya yenik düşmeden önce gördüğüm son net görüntü, Lorien'in gölgelerden kaçışıydı; gözlerinde vahşi bir ifade vardı ve iki efsane kılıcı da ellerinde sıkıca kavırıyordu.

Chapter Forty-Two

Nova

YÜZÜM KOYU RENKLİ KÜRKLERDEN OLUŞAN KABA BİR ORMANA GÖMÜLMÜŞ HALDE
UYANDIM,

Ter ve gözyaşı karışımından nemlenmişti. Keskin bir nefes aldım ve
yanağımda kısık bir inilti titreşti.

Phantom.

Ben farkındalığımın içinde gidip gelirken o bana daha da yaklaştı. Bir süre
geçti ve sonra sesini duydum, zihnimin arkasında bir fısıltı-

(Geri gel.) Bir inilti daha. *(Geri gel.)*

Ellerimi kürkünde gezdirdim, parmaklarımı zayıf bir şekilde kürke
kenetledim, kendimi topraklamaya ve dünyanın dönmesini engellemeye
çalıştım. Tekrar pozisyonunu değiştirdi ve alnını benimkine bastırdı. Çenesini
kaşıdım ve kuyruğunun belirsiz bir şekilde yatağa çarpma sesi beni daha da
uyandırdı. Hayatın yavaş yavaş bedenime geri döndüğünü hissettim -
gözlerimi açıp yatağımın tanıdık görüntüsüne bakmayı başaracak kadar.
Benim odam. Köpeğimi.

Ben hala buradaydım.

Ağrımısı mümkün olan her yerim ağrıyordu ama bir şekilde hâlâ
buradaydım.

Ama Grimnor gitmişti. Nereye, bilmiyordum ama çok uzak görünüyordu.
Bunu açıklayamıyordum ama yokluğunu göğsümde açılan bir delik gibi
hissediyordum, yatarken bile dengemi bozan eksik bir parça. Taşınırkenki
görüntüsü zihnimde tekrar tekrar oynadı.

Gitti.

Luminor gibi.

Ve Zayn...hayır, *Lorien*.

Gitti.

Ve Aleksander-

Ayağa fırladım ve yatağımdan yuvarlanmaya çalıştım, ancak sonunda çarşafımla dolandım. Güçsüzdüm. *Tanrım*, kendimi çok güçsüz hissediyordum. Başım dönüyordu; dengede duramıyordum. Beyaz çarşaf, sanki kızgın, intikamcı hayaletlerin kollarına sarılmışım gibi etrafımda gittikçe daha sıkı dolanıyordu. Yere yuvarlandım ve başımı yatak direğine çarptım.

"!" Aveline beni kollarına almak için acele ederek bağırdı. Phantom panikle bir çılgılık attı ve yanıma sıçradı, soğuk burnunu Aveline ile benim arama sokarak yanağıma yalamaya çalıştı.

Oda dönerken "*Aleks*," diye nefes nefese kaldım. "Aleks nerede?"

"Seni yatağına geri götürelim," diye ısrar etti Aveline.

Reddettim, ona sıkıca yapıştım ve benimle birlikte yere yatırdım. "*Nerede o?*"

Kollarımdan tuttu, nazikçe ama sertçe beni geri itti ve aramızda gözlerimin içine bakabilecek kadar boşluk bıraktı. "O hâlâ burada."

"Sarayda mı?"

"Evet."

"Yaşıyor mu?"

"Evet, elbette, ama-"

"Ona gitmem gerek."

Beni daha sıkı kavradı. "O aşağıdaki hapisane ambarlarında. Bu halinle gidebileceğin bir yer yok. Ve ayrıca-"

"Ne kadar sürecek?"

"...Neredeyse beş gündür bilincin gidip geliyor." "*Beş gün mü?*" Başka bir baş dönmesi dalgası beni ele geçirdi, her zamankinden daha kötüydü. ondan önce. Artık Aveline'e karşı savaşacak gücü bulamıyordum; şaşırtıcı derecede güçlüydü.

Ben uyuşmuş bir şekilde hareketsiz kalırken, elleri yüzümün iki yanına gitti. Bakışlarımı yakaladı ve tuttu, mavi gözleri duyguyla parlıyordu. "Beş uzun, korkunç gün. Seni bana getirdiklerinde, öldüğünü sandım."

Öldü.

Belki de ne kadar odaklanmalıydım. Başka bir gün savaşmak için hayatta kaldığım için minnettar olmalıydım. Ama olan onca korkunç şeyin arasında tek düşünebildiğim Aleksander'dı.

O ve Lorien'in birbirlerine nasıl bağlı olduklarını.

Ailesi olduğunu düşündüğü kişi tarafından nasıl yalan söylendiğini, manipüle edildiğini ve ihanete uğradığını...

Gidip onunla konuşmalıydım. Tüm bu son dehşetleri birlikte çözmemiz gerekiyordu ve onun iyi olduğundan, yemek yediğinden, işlemediği bir suç için işkence görmediğinden emin olmam gerekiyordu.

"Bir zindana kapatılmayı hak etmiyor," dedim.

"Leydim..."

"Yanlış anladılar. İstedikleri kişi Zayn; Aleks yanlış bir şey yapmadı."

"Hiçbir şey mi?"

Başım dönmüş, zayıflamış halimle başımı olabildiğince şiddetle salladım.

Phantom yatağa geri sıçradı, başını patilerinin üzerine koyarak yerleşti, bizi izledi ve ara sıra endişeli hırıltılar çıkardı.

Aveline ayağa kalkarken içini çekti, beni de dikkatlice yanına çekerek yatağın kenarına oturmam için bana rehberlik etti. "Emin olabilir misin?" diye sormadan önce uzun bir süre sözlerimi düşündü.

Hemen cevap vermedim. Cevabı bilmediğim için değil, bana çok *büyük* geldiği için. Bir hayatı ikiye bölen türden bir cevap gibi. Öncesi vardı - ne kadar yanıldığımı fark etmeden öncesi.

Ve şimdi sonrası geldi.

Bakışlarım Aleks'in bana hediye ettiği, kılıfında bir rafta duran kemanın gezindi. Sonra balkona doğru baktım, kendimi Aleks sessiz bir huşu içinde beni izlerken o enstrümanı çaldığım anıya ve ardından gelen her şeye götürdüm - ısı alışverişleri, nefes alışverişleri, kalbime bir yemin gibi yerleşen kelimeler...

Bizi bir trajedi olarak görmüyorum. Hem de hiç.

Luminor'un kılıcındaki gerçeği görmüştüm. Ama sanırım bir parçam bunu çok daha önceden biliyordu. O benim düşmanım değildi.

Dünyalarımız düşman olmamızı

istiyordu. Ama dünyalar bunu yanlış

anlamıştı. "Evet," dedim Aveline'e.

"Eminim."

Yeni yıkanmış havlularla dolu bir sepeti katlamakla meşgul olduğu için sözlerimi yine uzun süre düşündü.

"Şey," diye cevapladı sonunda, "Naibin kılıçların odasında neyle karşılaştığına dair hiçbir cevabı yoktu. Elarithian lordu kılıçlarla birlikte kayboldu ve sen yarı ölüydün ve hiçbir şey açıklayacak durumda değildin. Kardeşin Aleksander'ı hapse atmakta ısrar ettiği için şanslısın; Noctaris'in diğer liderleri çok daha kötüsünü istiyordu. Çok öfkeli. Suçlayacak birini arıyor. Ve her şey daha da kötüye gidecek."

"Onunla konuşmam gerek."

"Dinlenmen gerek," diye karşı çıktı.

"*Lütfen*," diye fısıldadım, sesim boğuk ve çaresizdi. "Lütfen benden burada oturup hiçbir şey yapmamamı istemeyin. Bunun için çok fazla şey tehlikede."

Dudaklarını büzdü. Gergin, sarsak hareketlerle birkaç havlu daha katladı ama yavaş yavaş yerini daha rahat, teslimiyetçi hareketlere bıraktı. "...En azından biraz daha bekle. Bir şeyler ye. Bir şeyler iç. Gücünün gerçekten geri geldiğinden emin ol. İki gün önce kısa bir süreliğine uyandın ve biz gerçekten iyileştiğini düşünerek hata yaptık; sonunda yine bayıldın ve eskisinden daha kötü bir duruma düştün."

Uyandığımı hiç hatırlamıyordum... bu da elbette onun görüşüne karşı çıkmayı zorlaştırıyordu.

Bir yanım hâlâ kapıya doğru koşmak istiyordu ama uzuvlarım çok ağırlaşmıştı ve ayağa kalkmaya her başladığımda oda daha hızlı dönüyordu.

Ben de oturdum. Ve oturdum, oturdum, Aveline huzursuzca katlamaya devam ederken ve sonra bana bir tepsi yiyecek ve içecek getirmeye devam etti, sonunda birazını mideme indirmeyi başarana kadar.

Baş dönmesi yavaş yavaş azaldı. Ağırlık devam etti, ama ayağa kalkmayı başardım ve Phantom uyurken, yüksek sesle horlarken ve Aveline bana yakın kalmaya devam ederken kendini meşgul edecek işler bulmaya devam ederken volta attım, volta attım ve volta attım.

Sonunda kendimi köşede duran aynanın önünde buldum, darmadağın ve kırık dökük halime bakıyordum.

Tenim korkunç derecede solgundu, gözlerimin altındaki yorgun halkalar morluklar kadar koyu renkliydi. Boynumun sağ tarafı parlak, kızgın yara izleriyle kaplıydı. En kötüsü orada yoğunlaşmıştı ama bu yara izleri boynumun ötesine de uzanıyordu; çirkin, pürüzlü, harap pembe deri izleri yüzümün bir kısmına yayılıyor, boğazımdan ve göğsümden aşağıya doğru iniyordu.

Yara izlerini kazımak istedim. Bunları örtmek için kendiminkini yaratmak, sanki derinlemesine oyarsam Lorien'in dokunuşunun anısını silebilmişim gibi

yeterince şiddetli. Çünkü onlara bakmak bana kendimi *kirli* hissettiriyordu. İhlal edilmiş. Boş.

Benden hangi büyüü almıştı? Ve

onu nasıl geri alabilirdim?

Geri alabilir ?

Zekice, büyüünün geride bıraktığı yıkım izlerini takip ettim. Gerçek gibi görünmüyorlardı. O odada olan *hiçbir şey* gerçek gibi görünmüyordu.

Elim hareket ettikçe bileziklerim birbirine çarpıyordu. Turkuaz olanın kılıç odasında bileğimden kaydığını ve ardından gelen büyü dalgasını hayal meyal hatırlıyordum. Calista'nın ve diğer Gölge Vaelora'nın hayaletleri... Hepsini hayal mi etmişim? Acıdan halüsinasyon mu görüyordum, kan ve büyü kaybından sayıklıyor muydum? Yoksa başından beri içimde gerçekten böyle bir güç mü vardı?

Başka ne yapabilirdim ki?

Tüm bu bilezikler, gücümü o kadar kesin, o kadar düzgün, o kadar korkuyla bağlıyor ki...

"Yaraların için elimden geleni yaptım ama yine de kalıcı bir iz bırakacaklarından endişeleniyorum," dedi Aveline nazikçe, yanıma doğru ilerleyerek. "Büyü yaraları... karmaşıktır. Ve Işık büyüünün geride bıraktıklarıyla başa çıkma konusunda çok az deneyimim var."

Sorun yok, demek istedim. Çünkü uzun zamandır bu benim mantram olmuştu. Hayatta kalma yöntemim - acıyı bastırmak. Onu saklamak. Gerçek öfke ve duygularımı bilezikler, gülümsemeler ve parlak, asla kırılmayan bir iyimserlikle zincirlemek.

Sorun yok. Bir şey yok. Sorun yok. Sorun yok.

Ama bu sefer o kelimeleri ağızımdan çıkaramadım.

Ve bileziklerimi koparıp çöpe atma dürtüsüyle titriyordum.

"Özür dilerim," dedi Aveline. Sonra daha sert, daha soğuk bir sesle: "O Işıkkalkanlara güvenilmeyeceğini bilmeliydik." Belli ki telaşlanmıştı, işlerine geri döndü.

"...Aleks'e güvenmiş olsaydım bunların hiçbirisi olmazdı." Aveline ile olduğu kadar yansımamla da konuşuyordum. Sonunda *iyi olmayan* her şeye uyanan bu çürük ve hırpalanmış versiyonumla.

Aveline bana döndü ama ben gözlerimi aynadaki kadından ayırmadım.

"Onu seviyorum," dedim o kadına, sesim hafifçe kırılarak. "Onu o kadar çok seviyorum ki, bizi ayırabilecek bir şeyden -herhangi bir şeyden- korktum ve bu yüzden görmek istemediğim şeylere gözlerimi kapattım. Bütün bir dünyayı riske attım çünkü öyle olmadığını bildiğim halde her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışmakla meşguldüm, çünkü gerçeği araştırmanın çok fazla acı vereceğinden korkuyordum. Ve acıtıyor da. Acıtıyor. Bu..." Sustum. Nefeslerim kısa ve düzensiz aralıklarla geliyordu, bu da net konuşmamı zorlaştırıyordu.

Kendime daha fazla bakamayarak aynadan uzaklaştım.

Tökezleyerek yatağıma otururken Aveline'in beni izlediğini hissettim. Yastıkları kanepeye yerleştirmeyi bitirdi ve sonra gelip yanıma oturdu. Phantom uyandı ve kıpırdanarak diğer tarafıma geçip başını kucağıma bıraktı.

"Bu sadece Aleks'le bana ne olacağına dair korkum değil," dedim ve yere bakarken uyuşmuş bir halde Fantom'un başını okşadım. "Gücümden korkuyorum - ister anıları kehanet etmek ister ölüleri uyandırmak olsun, *her zaman* korkmuşumdur. Ve hayatımın çoğunu bundan nefret ederek, sadece beni ne kadar yalnız ve farklı kıldığına odaklanarak geçirdim.

"*Kendine güven*, Orin bana bu dünyaya gelmeden önce söylemişti. *Ve karanlığından korkma.*" Bileğimi kaldırdım ve bana hediye ettiği son bilezikteki ametist mücevherleri inceledim. "Buraya geldiğimden beri bir kıpırdanma hissettim, sihrimle daha önce hiç olmadığı kadar derin bir bağ kurdum. Cesaret edebilseydim, onu gerçekten kucaklayabilir ve çok daha güçlü olabilirdim. Gerçeği çok daha erken görebilirdim... ama bunun yerine uzak durmaya devam ettim, en az direnç gösteren yolu seçmeye devam ettim, sadece asgari olanı yaptım ve şimdi..." Sözlerimi yarım bıraktım, üzerime çöken ezici pişmanlık duygusunu kelimelere dökemedim.

Phantom endişeyle başını kaldırdı. Aveline sırtımı ovarak hak etmediğimi düşündüğüm bir teselli sunarken ben de yüzümü onunkine gömdüm.

"Korkmakta yanlış bir şey yok aşkım," dedi . "Belki de değil," diye fısıldadım. "Ama korku hiçbir şeyi düzeltmez."

Birkaç dakika sessiz kaldı, eli hala dalgın bir şekilde sırtımda aşağı yukarı hareket ediyordu, sonra "O zaman senin için korkudan daha fazlası olması iyi bir şey, değil mi?" dedi

Buna hiçbir şey söylemedim ama gözyaşlarım sessizce yüzümden aşağı akarken kelimelerin üzerime çökmesine izin verdim.

Zamanla, yanan, kan çanağına dönmüş gözlerimi kısmen çekilmiş perdelerin arasından dış dünyayı görebildiğim kadarıyla kaldırdım. Soluk turuncu parıltı

Batan güneş etrafımızdaki gölgeleri zar zor yarıyordu. Bir gün daha elimizden kayıp gidiyordu. Ekinoks'a bir gün daha yaklaşmıştı - artık Lorien *iki* kılıcıyla birlikte serbest kaldığına göre kaçınılmaz bir yıkım gibi geliyordu.

Nereye gitmişti?

Bundan sonra ne yapmayı planlıyordu?

Onu durdurmak için ne ?

Tekrar battaniye ve yastıklarına gömülmeye başladım ama Aveline beni kollarının arasına aldı ve doğru çekti. Her zaman yaptığım gibi onun kucağına bıraktım kendimi, rahatlatıcı kokusunun beni daha yumuşak, daha nazık bir dünyaya götürmesine izin verdim. Dağınık saçlarımı taramasına ve örmesine izin verdim. Kalkıp banyo yapmam ve temiz kıyafetler giymem için ısrar ettiğinde ona karşı koymadım. En azından bir saat daha geçti. Gözyaşlarım sonunda durdu. Karnımdaki ağrı dinmedi ama buna rağmen kendimi daha fazla hareket ettirdim. Hareket etmeye devam etmek zorundaydım. Hâlâ ne yapacağımı bilmiyordum. Ve ben

hâlâ korkuyordu - korkunun her zaman orada olacağından şüpheleniyordum.

Ama belki de Aveline haklıydı.

Belki de tamamen bu korkuyla yaratılmamıştım.

Gardırobuma gidip botlarımı ve kemerimi çıkardım. Yakındaki şifonyerden en sevdiğim bıçağı aldım; birkaç gün önce Lorien'in kanıyla yıkanmış olan bıçağı. En azından hâlâ yanımdaydı. Benden ne çalmış olursa olsun, hâlâ savaşabileceğimi hatırlatan bir şeydi. Aveline'in beni izlediğini görmek için arkamı dönmeden önce onu yanımda sabitledim, ifadesi okunamazdı.

"Gitmem gerekiyor," dedim ona sessizce.

Bu sefer itiraz etmedi. Sadece beni kendisine doğru çağırdı, kendi saçından gümüş bir toka aldı ve başımın etrafına ördüğü örgüleri daha iyi sabitlemek için kullandı.

"Dikkatli olun Kraliçem," dedi yanağımdan öperek.

Doğruca kardeşimin ofisine yöneldim, Phantom da peşimden geliyordu.

Bastian bu ofiste saraydaki diğer yerlerden daha fazla zaman geçiriyordu ve onu tam da beklediğim gibi burada, odanın yarısını kaplayan mermer kaplı uzun masanın başında otururken buldum.

Ama aynı zamanda kendi sarayımızdan birkaç kişi ve ziyarete gelen Noctarisan liderleri tarafından da çevrelenmişti. Seyircilerin büyüklüğü beni kısa bir süreliğine duraklattı ve söylemeye hazırlandığım sözleri tekrar gözden geçirmeme neden oldu. Yapmaktan bir nefes uzak olduğum talepleri.

Liderlerden birkaçı beni gördü. Odadaki hava bir anda sessiz, için için yanan bir gerilimden çok daha uçucu ve patlamaya hazır bir şeye dönüştü, sanki kendimi kuru bir çıra yığınının içine fırlatan bir kor gibiydim. Birkaçı ayağa kalktı, sanki bana yaklaşacakmış gibi hareket etti. Yüz ifadeleri acımasız bir meraktan düpedüz öfkeye kadar değişiyordu. İçlerinden biri - Lord Marek - bana doğru ilerledi, gözleri diğerlerinden çok daha fazla kinle doluydu.

Phantom yanımda tehditkâr bir şekilde hırladı.

Kardeşim bir anda ayağa kalktı, Marek'i ceketinden yakaladı ve sarsarak durdurdu. Marek onun elinden şiddetle kurtuldu. Huzursuz bir dalgalanma odanın geri kalanına yayıldı ve masadaki neredeyse herkesi ayağa kaldırdı.

Bastian Marek'i diğerlerine doğru itti ve bilerek, koruyarak önüme geçti.

"Bize bir dakika izin verin," dedi gruba, bir elini sırtıma koyarak beni onlardan uzaklaştırdı. Durup bana bakmadan önce odadan çıkıp koridorda yürüdük - duyma mesafesinin epey dışında -.

"Tanrılara şükür uyanıksın." Ellerini omuzlarıma koydu ve beni hızlıca kucaklamadan önce bir süre inceledi. "Seni tekrar kaybettiğimi sandım." Uzaklaşırken bakışları yeni yara izlerime takıldı ve sertçe yutkundu. "O odada ne oldu?"

Ona söylemem gereken o kadar çok şey vardı ki. Ama bu noktada nasıl çalıştığımı biliyordum; istediği tüm bilgileri verirsem, tereddüt etmeden kararlar almaya ve planlar yapmaya başlayacaktı - neredeyse kesinlikle Işık Kralı'nı serbest bırakmayı içermeyen planlar. Çünkü onu zindanlarda çürümeye terk etmek *daha güvenli* olurdu.

"Sana her şeyi anlatacağım," dedim, "ama bu konuşma için Aleks'in de hazır bulunmasını istiyorum."

Gözlerinin arasındaki boşluğa masaj yaptı. "Nova..."

"Bu konudaki fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Düşünmemiz gerek-"

"Bunlar benim emirlerim." Sözlerim keskin kenarlı ve hızlıydı, aramızdaki gergin havayı kısıtlamadan kesiyordu. "Bu krallığın gelecekteki ben miyim, değil miyim?"

Hemen cevap vermedi; haftalar önce bana teklif ettiği tacı almaktan ilk kez açıkça ve kelimeler havada kalmış gibiydi

onu gafil avladı.

Görüş alanımın bir köşesinde Thalia'nın ofisten çıktığını, insanların arasından geçerek bize doğru ilerlediğini gördüm. Bakışlarının bana doğru daraldığını hissedebiliyordum ama gözlerimi kardeşimden ayırmadım.

"Eğer onu serbest bırakmazsanız, bunu kendim yapmanın bir yolunu bulacağım," dedim.

Birbirimize ters ters baktık. Kalbim küt küt atıyordu. Nefesimi tuttuğumu fark ettim ve kendimi yavaşça nefes vermeye zorladım. Sakince.

Başını sallamaya başladı, ama sivri bir bakışla sözünü kestim. "Beni test etme, Bastian."

Sanki tam olarak bunu yapmayı düşünüyormuş gibi görünüyordu - ta ki bakışları tekrar yara izlerime düşene kadar. Eli dalgınca kendi yara izlerine gitti, parmakları hafifçe kollarını bölen karanlık izleri takip etti. Benimkinden farklıydı - onunkine kendi Gölge büyü, umutsuz bir savunma girişimi neden olmuştu - yine de Lorien dolaylı olarak onlardan da sorumluydu.

"Fazla zamanımız yok," dedim, sesimde yalvaran bir ton vardı şimdi.

Sessizliğini korudu.

Bize ulaşan Thalia boğazını temizledi ve başını geride bıraktığı odaya doğru salladı; birkaç figür şimdi kapı aralığında toplanıyordu. Yaklaşıyor, konuşmalarımızı duymaya çalışıyorlardı ve bu konuda kurnaz olmaya da zahmet etmiyorlardı.

Kardeşim Thalia'ya bakarak, "Onu güvenli bir yere götür. Sonra konuşuruz."

Ben daha itiraz edemedim topuklarının üzerinde döndü ve ofisine doğru yürüdü.

Peşinden atıldım ama Thalia elimi tuttu ve beni ters yöne doğru sürükledi. Phantom beni uyarmak için havladı ama Thalia'nın tutuşu hiç kesilmedi ve beni köşeye doğru çekerek gözden kaybolmamı sağladı.

"*Bırak beni,*" diye tısladım.

"Sessiz ol," diye karşılık verdi, daha da sıkı kavrayarak.

Çaresizlik ve öfke gölgeleri derimin yüzeyine çıkardı. Lorien'le karşılaşmamdan sonra garip, sessiz ve... neredeyse sersemlemiş hissettim - bu da beni daha da öfkelenlendirdi. Tehlikeli olduğunu biliyordum ama yine de bir an için pervasızca öfkelenmelerine izin verdim, ta ki tüm koridor duvar apliklerindeki ışıkları söndüren, bizi karanlıkla saran ve havayı duman kokusuyla dolduran soğuk enerjiyle örtülene kadar.

Thalia öfkeli gösterimden etkilenmemişti. Beni duvara doğru itti ve yüzünü yüzüme yaklaştırarak, "Ben senin düşmanın değilim,

seni aptal."

Phantom hırladı, sesi beni kendime getirecek kadar vahşiydi. Öfkelenmeye devam ettim ama bir elimi kaldırarak bize yaklaşmasını yasakladım.

Çaba sarf ederek gölgelerimi geri çağırdım.

Phantom'a temkinli bir bakış atan Thalia beni duvardan çekti ve başka bir şey söylemeden ilerlemeye devam etti.

Başka bir olay yaratmamaya karar vererek onun yanına geçtim. Şimdilik. Ama biz yürürken bir sonraki hamlemi planlıyor, gidebileceğim ana hazırlanıyordum. Ama nereye gidebilirdim ki? Aleks'i hangi hapishaneye atmışlarsa oradan nasıl çıkarabilirdim?

Kendi düşüncelerim ve planlarım içinde o kadar kaybolmuştum ki, "Beni nereye götürüyorsunuz?" diye sormam birkaç dakikamı aldı.

"*Sence* nerede?"

Birkaç dakika daha sessiz kaldım, merak beni ele geçirmişti. Aşağı, aşağı ve daha da aşağı indik, nemli taş duvarlara uzun gölgeler düşüren titrek meşalelerin yanından geçtik. Daha önce hiç gitmediğim kadar derine. Hava ağırlaştı, küf ve demir kokusuyla yoğunlaştı. Altımızdaki basamaklar daha az cilalı, daha düzensiz, daha tehlikeli hale geldi.

Zindanlara doğru gittiğimizi fark ettim. "...Beni de onun yanına kilitlemeyi mi planlıyorsun?"

Thalia kolumdaki tutuşunu gevşetirken içi boş ve gerçek bir mizah içermeyen bir kahkaha attı. "*Bu* daha kolay olmaz mıydı?" diye mırıldandı.

"Bu, ağabeyimin emirlerine karşı geldiğin anlamına mı geliyor?" Hâlâ ona şüpheyile bakarken, elini tuttuğu yerden çektim. "Her zaman onun tarafını tutacağımı sanıyordum."

"Kardeşinizin tarafını tutuyorum ve ikiniz de aynı taraftasınız, hata yapmayın. Bazen barışı korumak için çok fazla çaba sarf ediyor ve bu onu... dar görüşlü gösterebiliyor. Ve inatçı."

(*Bu en hafif tabirle,*) diye araya girdi Phantom, göğsünde bir hırıltı gümbürdüyordu.

Thalia devam etmeden önce ona temkinli bir bakış daha attı: "Noctaris'in diğer tüm liderleri onun kellesini isterken Aleksander'ı serbest bırakmayı kabul edemeyeceğinin farkındasın değil mi? Ve *senin* de onu serbest bırakman akıllıca olmaz. Ama en azından onu görmene izin verebilirim."

Yıpranmış taş basamaklardan hızlı ama dikkatli bir şekilde inmeye devam ederken kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissediyordum.

"Hızlı olman gerekecek," dedi Thalia. "Ona söylemen gerekenleri söyle ve sonra da bir sonraki hamlenin ne olacağına karar ver. Zamanımız çok az. Grimnor artık sarayımızın merkezinde olmadığına göre, Calista'nın mabedimize koyduğu korumanın devam edeceğinden emin değilim. Şimdiden bozulmaya başladığına dair işaretler var."

Bu düşünce nefeslerimi hızlandırdı. "O kılıç bana çok uzak geliyor. Onunla olan bağlantım gergin."

"Böyle olmasından korkuyordum." Birbirinden ayrılan koridorların ortasında duraklayıp duvardan bir fener aldı ve yoluna devam etmeden önce bir an için yönünü belirledi. "Kılıçları ve hırsızları arayışımız bizi sadece çıkmaz sokaklara götürdü; korkarım o artık bu diyarda değil."

Korkunç bir şey fark ettim. "İki kılıcı da aldı... Nerithys Kapısı onları birlikte kullanan birine teslim olacak, değil mi?"

"Bizim de düşüncemiz buydu. Bu yüzden birkaç gün önce o kapıyı ziyaret ettik." "Ve?"

"Orada olduğuna dair işaretler vardı. Ama şimdi kendini kapattı ve..." Gözleri belirsizliklerle, seslendiremediği sorularla doluydu.

Ama detaylandırmasına gerek yoktu, anlıyordum.

Eğer Nerithys Diyarı'nın içindeyse, onu takip edebilir miydik?

Planları her neyse, onları durdurma şansımız var mıydı?

"Bir dakika burada bekle," dedi Thalia, küçük, dar bir koridorun başında durdu. Karanlık geçitten aşağı bakarken, koridorun sonundaki çift metal kapının önünde iki muhafız gördüm; zırhları iki yanlarında yanan fenerlerin ışığında parlıyordu.

Thalia doğrudan muhafızlara doğru yürüdü, kararsızlığı yerini her zamanki kendinden emin adımlarına bıraktı. Onlarla konuşması gergindi ama ben kendimi buna odaklayamadım. Nerithys Kapısı'nın tüm umutlarımızı da beraberinde götürerek tuzla buz oluşunun korkunç görüntülerini hayal etmekle meşguldüm. O kapının ötesindeki diyarın soğuk, parlak bir ışıkla dolduğunu ve son bir ölüm, son bir karanlık Noctaris'in ve halkının üzerine çökene kadar gittikçe .

Thalia'nın aniden yeniden ortaya çıkması beni ürküttü. Tartıştığı muhafızlar bir an sonra yanımdan geçerek uzakta yeni bir pozisyon aldılar.

"Anahtarlar," dedi ve elindeki fenerle birlikte onları bana uzattı. "Ve o muhafızlar seni rahatsız etmemeli. Ama aklınızı başınıza alın; son günlerde sarayı dolduran onca misafir ve kargaşa yüzünden başınıza ne gibi belalar geleceğini bilemezsiniz."

Phantom hafifçe parlayan gözlerini fısıldayan muhafızların olduğu yöne dikti. (*Nöbet tutacağım,*) diye bana güvence verdi.

Thalia metal kapılara doğru başını sallayarak, "Sen buna odaklan," dedi, "ben de bu arada kardeşin üzerinde çalışayım."

Ellerimi titrememeye zorlayarak anahtarları ve feneri ondan aldım, sıkıca kavradım. "Teşekkür ederim."

Bir an beni inceledi. Yavaşça elini kaldırdı ve kalbinin üzerine iki kez dokundu.

Sonra gitti ve beni Aleksander'ın hapisanesinin karanlığıyla tek başıma yüzleşmeye bıraktı.

Chapter Forty-Three

Aleksander

ABYSS HER ZAMAN EN SEVMEDİĞİM CEZA OLMUŞTUR.

Işık Bekçileri ona böyle derdi - Duskhaven'ın göbeğindeki o küçük, dairesel oda. Mahkumlarımızın çoğunu buna maruz bırakmazdık çünkü çok zalimce olduğu düşünülürdü. Ne de olsa dış dünyanın bizim barbar olduğumuzu düşünmesini istemiyorduk. Hayır; Elarith Krallığı bir ışık yeri idi. Öğrenmenin. Mükemmel bir düzenin.

En ufak bir suçumdan dolayı beni düşünmek bile istemediğim kadar sık Uçurum'a atmışlardı ve her zaman bu cezayı seçerek bana bir iyilik yapıyormuş gibi davranırlardı - değerimi kanıtlamam için bana bir şans daha verdiklerini iddia ederlerdi. Böylesine kasvetli ve karanlık bir ortamda Işık büyüü üretmeye ne kadar devam edebileceğimi görmek için.

Etkili olmuştu. Bir anlamda. Çünkü o yerde ışığım söndüğünde, karanlık ve soğuk mutlak hale gelirdi ve bu yüzden bu şeyler tarafından yutulma korkusu genellikle sınırim olduğunu *düşündüğüm*den çok daha fazla büyü çağırmamı sağlamak için yeterliydi.

Güvenli ya da mantıklı olma noktasını çoktan geçti.

Bazen, onlar beni çıkarmak için geri gelene kadar bilincimi korumayı başardım.

Diğer zamanlarda başarısız oldum ve beni delilikten kurtaran tek şey bilinçsizliğe teslim olmak, sıcaklığın ve ışığın asla solmadığı zihnimin korunaklı bir köşesine kaymak oldu.

Ama karanlıktan kaçmaya çalışırken yere yığılmanın ve uyandığında kendini hâlâ karanlığın içinde bulmanın dehşeti gibisi yoktu.

Burası Abyss değildi.

Kendime bunu hatırlatıp

durdum. Ve yine de.

Ve yine de.

Bu hapishaneye atıldığımdan beri birkaç kez uyandığımda kendimi hâlâ karanlıkta bulmuştum. Bilincim her açılıp kapandığında güçlerim biraz daha azalıyor, yaklaşan boşluğu giderek daha az süre uzakta tutuyordum. Buradaki sessizlik keskindi ama Işık Bekçilerinin seslerinin anısı kafatasımın içinde yüksek sesle ve durmaksızın çınılıyordu. Soğuk, acımasız, alaycı sesler.

Karanlık sadece onu yenmeyi başaramazsanız kazanır. Bizi hayal kırıklığına uğratma, Aleksander.

Dakikaların, saatlerin, günlerin izini kaybetmiştim.

Kaç kez başarısız olduğumu ve farkındalıktan uzaklaştığımı unutmuştum, ancak eskisinden daha da zayıf bir durumda yeniden ortaya çıkıyordum.

Tekrar kaymaya çok yaklaşmışım. Ne kadar çağırmaya çalışsam da ellerime artık ışık gelmiyordu. Oda etrafımda soluyor, gölgeleri derinleşiyor, yollarına çıkan her şeyi tüketiyordu.

Belki bu sefer bilinçsiz kalabilirim diye düşündüm, hayır, *umdum*.

Sonra uzakta bir yerde bir kapı açıldı, taş üzerinde sürüklenen metalin çıkardığı inilti beni tekrar kendime getirdi. Gözlerimi kırptım ve bana yaklaşan bir figür gördüm.

Nova.

Bir an için tekrar bayıldığımı, zihnimin kaçtığım o sessiz, güvenli köşesine yerleştiğini düşündüm. Onunla orada buluşabilecek olmak rahatlatıcı bir düşünceydi.

Ama ben *orada değildim*.

Uyanmışım. Altımdaki taş sertti. Soğuktu. Ve Nova'nın yüzü netti, yüz hatları keskindi - bilinçsiz zihnimin puslu, sürüklenen detayları gibi değil.

Elinde küçük bir fener vardı, gelirken karanlığı dağıtıyordu. Hiç tereddüt etmeden yanıma çöktü ve beni incelemeye başladı, yüzümdeki saçları itti, çenemi kavradı, gözlerimi kendisiyle buluşturmaya çalıştı. Sıcak ellerini tenimde hissedene kadar gerçekten ne kadar üşüdüğümü fark etmemiştim.

Feneri yere bırakarak çılgınca etrafımızdaki boşluğu araştırdı. Bir sonraki adımda ne yapacağını bulmaya çalışıyor gibiydi. Dudakları titriyordu. Gözleri kasvet içinde parlıyordu, içlerindeki endişe çok açıktı.

Ben iyiyim, dedim - en azından kafamda. Kelimelerin kuru ve çatlak dudaklarımdan geçtiğini sanmıyorum.

Bakışlarını botumun yanındaki metal bir bardağa sabitledi, onu aldı ve dikkatlice ağzıma götürdü.

Başımı çevirmeden önce tek bir yudum almayı başardım. Suydu - bastırılmış, rasyonel bir parçam bunu biliyordu - ama boğazımdan aşağı kayarken zehir gibi yakıyordu.

Sıradaki ekmek tabağına uzandı. Bayat bir somun kaba ama nispeten düzgün parçalara ayrılmıştı. O parçalara ayırdığımı hatırlamıyordum ama bunu yapanın ben olduğumdan şüpheleniyordum. Soluk gözlerim tabağı taradı. Daha düzgün çizgiler oluşturmak için kabuklu ekmeği kazımaya devam etme dürtüsüyle savaşıırken parmaklarım seğirdi. Başlarken daha düzgün olmalıydım. Daha kesin. Daha kontrollü.

"Yemek , değil mi?"

Ben iyiyim.

"İşte," dedi ve bir parçayı yavaşça ellerime doğru itti.

Parmaklarımın arasında sıkıca tuttum - nedense yere düşmesine izin verme düşüncesiyle panikledim - ama ağzıma götürmedim.

"Lütfen," diye fısıldadı.

Ben iyiyim.

"Muhtemelen bunu kontrol etmen gerekiyormuş gibi hissettiğini biliyorum, sanki başka bir şey yemek için başka bir şansın olmayacakmış gibi, ama seni Bekçilerin yaptığı gibi aç bırakmayacaklar. Onlara izin vermeyeceğim."

Elini bir kez daha çeneme bastırdı. Avucunun sıcaklığı bunalıcıydı.

Ona odaklanmaya çalıştım. Ama yüzü hızla gölge ve ışıktan oluşan uzak, bulanık bir tuvale dönüşüyordu. Sözleri gittikçe daha da bulanıklaşıyordu; sanki suyun altındaymışım da ondan uzaklaşıyormuşum gibi. Geri yüzmeye çalıştım. Ama bedenim çok yorgun, çok ağırdı. Su beni çekti, sardı, daha da derine, seslerle karşılaştığım derinliklere sürükledi. Tanıdık sesler, tanıdık cümlelerle beni azarlıyordu.

Başarısız oldun.

Sonra kendi sesim de onlara katıldı, sanki doğru anlayana kadar tekrar tekrar okumam gereken bir dersmiş gibi repliği tekrarladı-

*Başarısız
oldum.
Başarısız
oldum.
Başarısız
oldum.*

SAATLER GEÇTİ.

Nova'nın beni yalnız bırakmasını bekliyordum.
Onları hayal kırıklığına uğrattığımda beni hep yalnız bırakmışlardı.
Karanlıktan daha güçlü olmayı öğrendiğinizde geri geleceğiz.
Işık, onu geri getirmenin bir yolunu bulduğunuzda geri gelecektir, daha önce değil. Dayan. Outlast. Kendini bize kanıtla.
Hâlâ ışığa benzeyen en ufak bir kıvılcım bile toplayamamıştım.
Ama nedense Nova hala oradaydı, karanlıkta oturuyordu.

Ben.

Başımı onun kucağına yasladım. Elleri saçlarımı taradı, nazikçe ve rahatlatıcı. Kokusu temizdi; yumuşak pudra ve yabani gülün narin tatlılığı. Bu nemli, kirli hapishanenin ve kendi pisliğimin kokusuyla tam bir tezat oluşturuyordu.

Ve son haftalarda sık sık yaşadığım gibi, cehennemde açan bir çiçeği düşündüm, kökleri bir şekilde ölü bir toprakta tutunuyordu. *İçimde* tutunuyor.

Ne kadar aptalca, umursamaz bir çiçek, diye düşündüm, karanlıkta kendini buraya dikmek.

Ama aynı hızla aklıma başka bir düşünce geldi; bir anı. Yedi yıl önce onu Rose Point'in arazisinde, kirden lekelenmiş parmaklarının arasında parlayan bir çiçeği tutarken bulduğum o kader gecesi. Sözleri zihnimde fisıldadı, şu anda beni saran koku kadar yumuşak ve kesindi.

Bazı şeyler karanlıkta daha parlak çiçek açar...

Titriyordu. İçinden özellikle şiddetli bir titreme geçti ve kendimi otomatik olarak hareket ederken buldum, elini elime almak için uzandım. Işık parmak uçlarımdan akıp giderken ardında sıcaklık bırakıyordu.

kolları boyunca. Bu çaba beni nefessiz bıraktı, eskisinden daha da yorgun ve hasta hissettirdi ama umurumda değildi; onu sıcak tutmak için son nefesimi verebilirdim.

Titremesi hafifledi. Ona doğru kıvrılmaya, tekrar uzaklaşmaya başladım, ta ki yanağıma bir gözyaşı damladığını hissedene kadar.

"Kaos," diye mırıldandım. "Neden ağlıyorsun?"

Cevap vermesi uzun sürdü. Ya da belki sadece saniyelerdi. Bu yerde zaman tüm anlamını yitirmişti.

Sessizce, "Her şey yanlış." dedi. "Her şey mi?"

"Kuzenin gitti."

"Duydum."

"Ve görüldüğü gibi değil." "Evet; o kadarını anladım."

"Hayal edebileceğiniz her şeyden daha kötü."

Sesindeki korku içindeki ilkel bir içgüdüyü uyandırdı ve kendimi ayağa kaldırmam için bana güç verdi. Yanındaki duvara yaslandım. Gözlerimi kapatma dürtüsüyle savaşıarak yüzümü ona doğru çevirdim, boğazımdaki yumruyu yuttum ve "Bana her şeyi anlat." dedim.

Elleri yine titriyordu ama bu kez soğuktan değil, şüphelendim. Ellerini meşgul ederek seğirmelerini gizlemeye çalıştı, önümüzde duran su bardağını ve ekmek tabağını beceriksizce topladı.

"İç," diye ısrar etti, onları önüme kaldırarak, "ve ye. Sonra konuşacağım."

Bu ses tonuyla pazarlık yapılamazdı. Onun korkularını dinleme ihtiyacım, bana verilen yetersiz besinleri kontrol etme ihtiyacımdan daha fazlaydı, bu yüzden pazarlık yapıldı - fincanı bir kenara bıraktım ve bir parça ekmeği ağzıma götürdüm. Sanki cam yutuyormuşum gibi geldi, zorla boğazımdan aşağı indirdim. Ama o son birkaç gündür bu sarayın başına gelenleri nefes nefese özetlemeye başlamadan önce derin bir nefes alırken ben de zorladım.

Bir sürü imkansız, tehlikeli şey.

O konuşurken bir duygu fırtınasına kapıldım. Şok. Öfke. Şüphe. Ama aynı zamanda garip bir rahatlama hissi, içimi kemiren sorular nihayet anlam kazanmaya başlamıştı. Vurmak için daha net bir hedefe sahip olmak için söylenecek bir şey vardı, sanırım.

Nova başını eğip bir eliyle yüzünü kapatarak, "Kaçalı beş gün oldu," dedi. "Nerithys Kapısı'ndan geçtiğini tahmin ediyoruz. Ama emin değiliz."

Beş gün.

O beş gündür acı çekiyordu, ben ise burada, bu Tanrı'nın unuttuğu hapishanede işe yaramaz bir halde çürüyordum.

"Özür dilerim," dedi. "Sana güvenmeliydim. Zayn hakkındaki gerçeği çok daha önce görebilirdim, eğer sihrimden korkmasaydım ve ben sadece... Ben..."

"Seni korkuttular." Sözcükler, su yudumlarını boğmaya çalışmamın arasında ağızından kaçtı.

Başını elinden kaldırıp yavaşça bana baktı.

Bakışlarım onun bileziklerine sabitlendi. "Bileklerine o prangaları taktılar ve sana korkulacak bir şeymişsin gibi davrandılar. Bu yüzden tabii ki korkmayı öğrendin."

İtiraz etmedi.

Bunun üzerine içimden mizahsız bir kahkaha yükseldi; eğer artık benimle aynı fikirde olmayacak kadar ateşi yoksa, kırılma noktasını çoktan geçmiştik.

Yer değiştirdi, duvara daha fazla yaslandı ve ayaklarını önünde uzatarak botlarını tozla kaplı zemine dayadı. "Keşke şimdi korkmadığımı söyleyebilseydim ama..." Gözleri hiçbir şeye bakmıyordu. Tekrar yüzüne uzanmaya başladı ama yarı yolda sınırları bozulur gibi oldu, elini bıraktı ve onun yerine kollarını kendine doladı. "Ama bu yalan olur."

Gücümü topladım ve parlayan altından küçük bir küre çağırdım, böylece onu daha iyi görebilecek ve Zayn'ın -hayır, *Lorien*'in- ona ne yaptığını kendim görebilecektim.

Yeni yara almış tenine ilk ışık huzmeleri düştüğünde içimdeki öfke alev alev yandı. Yutkundum ve kendimi hasarı incelemeye devam etmeye zorladım. Dikkatlice çenesindeki dallanma izlerine doğru uzandım.

İrkildi.

Elimi yumruk yapıp geri çektim, büyü ve öfke içimde şiddetli bir dans yapıyordu. O kadar çok büyü ve öfke vardı ki, o anda serbest bırakmış olsaydım, muhtemelen tüm sarayı ve içindeki herkesi paramparça ederdi. Ve hiç umurumda olmazdı. Bir sonraki nefesimde hepsini yok ederdim-

Eğer o olmasaydı.

Bir şekilde onun bakışlarını buldum ve tuttum.

Bir şekilde sakince "Bunu sana o yaptı."
dedim.

Başını salladı, birkaç tutam saçını endişeyle kulağının arkasına sıkıştırdı, ancak hemen çözerek yüzüne düşmesine ve yaralarını kısmen gizlemesine izin verdi. "Ne kadar büyü çalabildiğini gerçekten bilmiyorum, nelerden vazgeçtiğimi, ben..."

Arkasını dönmeye çalışırken onun yara almamış yanağını yakaladım. "Hiçbir şeyden vazgeçmedin," dedim kararlılıkla. O anda beni net bir şekilde duyduğundan emin olmak dünyadaki en önemli şey gibi görünüyordu. "Bu senin hatan değildi" dediğimde gözlerimle buluştuğundan emin olmak.

Bana baktı. Bana değil. Gözleri cam gibiydi, düşünceleri ne kadar çaresizce istesem de takip edemediğim bir yolda ilerliyordu. Dudakları birkaç kez aralandı ve sonunda gözlerini kırıştırmayı başararak bana baktı ve "Sadece tüm bunları düzeltmek istiyorum" dedi.

"Yapacağız," diye cevap verdim, kelimeler o kadar *şiddetli*, o kadar *şiddetli* geliyordu ki beni bile şaşırttı.

Çok uzun zamandır, metanetli, kırılmaz hükümdar rolümü sürdürüyordum. Ders üstüne ders, ceza üstüne ceza, görev üstüne görev. Öfkenin hiçbir amaca hizmet etmediği öğretilmişti bana. Öfke aptallar içindi. Krallar sessizce katlanır ve kendilerinden bekleneni sorgusuz sualsiz yaparlardı.

Ama şimdi, uğruna öfkelenmeye degecek bir şey bulmuştum.

Ve Lorien ondan her ne aldıysa, onu geri alacaktım, hatta daha fazlasını.

Chapter Forty-Four

Nova

"ŞUNA BAK," DEDI AĞABEYİM, BENİ YANINA .

Sarayı çevreleyen en dış duvar boyunca volta atıyorduk - ana giriş kapısına bağlı olan duvar. Vakit geç olmuştu ama gökyüzü bütün gün aynı renkte olduğu için gecenin tam saatini kestiremiyordum: Koyu, kasvetli gri. Görünüşe göre bu kasvet Lorien kaybolduktan kısa bir süre sonra sarayın üzerine çökmüştü ve o zamandan beri de hiç dağılmamıştı. Bu ve manzarayı kaplayan garip yoğun sis arasında pek bir şey görebileceğimi sanmıyordum.

Yine de bir elimi mazgala dayadım ve Bastian'ın işaret ettiği yöne baktım.

Uzaktaki hayaletimsi beyaz figürleri -gölgeleri- gördüğümde korku ciğerlerimdeki nefesi sıktı. Sarayı çevreleyen geniş tarlalar boyunca sayısız gruplar halinde toplanmışlardı, ruhani formları doğal olmayan hareketlerle seğiriyor, huzursuz bir rüzgâra yakalanmış soluk kurdeleler gibi dans ediyorlardı.

"Her geçen saat daha da yaklaşıyorlar," dedi Bastian. "Calista'nın yerleştirdiği korumalar başarısız olmaya başladı ve artık vahamızda koruduğumuz yaşamı hissedebiliyorlar. Muhtemelen sizi ve gücünüzü de hissediyorlar. Burada neler olduğunu anladıklarından şüpheliyim ama yine de bu onları buraya çekiyor."

Aklıma tedirgin edici bir soru geldi. "İlk bu duvarların dışına nasıl çıktılar? Calista ve ona hizmet eden liderler nasıl oldu da

Onunla birlikte bu sığınakta kimin korunacağına ve kimin dışarıda bırakılacağına mı karar vereceksiniz?"

"Emin değilim. Gölgeler hakkında bulabildiğimiz tüm literatürü ve notları taramak için saatler harcadım, ancak karar verme süreci hakkında kesin bir şey yok."

Bu soru içimi kemirmeye devam etti, ta ki gölgeler kalabalığından korkunç bir ses -alçak, doğaüstü bir tıslama- yükselip beni şimdiki geri döndürene kadar.

"Dışarıda o kadar çok var ki," dedim içimde dalgalanan soğuğa karşı kendime sarılarak. "Duyarlı ve organize olmasalar bile içeri girdiklerinde sorun yaratmaya yetecek kadar..."

Kardeşim ciddi ve sessiz bir şekilde başını salladı.

Bu, hem kapı kulesinin hem de üzerinde durduğumuz surun neden daha önce hiç görmediğim kadar sıkı korunduğunu ve korunduğunu açıklıyordu.

Calista'nın büyüü bu sığınağı geçilmez ve ele geçirilmesi, hatta *bulunması* imkânsız hale getirdiğinden beri bu tür savunmalara gerek kalmamıştı. Sonuç olarak, yapıların kendileri de çeşitli bakımsızlık durumları içindeydi. Gün boyu etraflarında bir telaş vardı; yıkılan bölümleri sağlamlaştırma, açıklıkları kapatma, zayıf noktaları destekleme çabaları. Sadece gölgelere karşı değil, önümüzdeki günlerde Lorien'in eliyle ya da başka bir şekilde gelebilecek diğer felaketlere karşı da.

Hazırlıklar şimdi bile devam ediyordu. Aletlerin gümbürtüsü ve çınlaması, ayak sesleri, emirlerin ve planların bağırılmasıyla birlikte ürkütücü, sisli gecede yankılandı.

Rivenholt'un diğer düzgün krallıklarla çevrili düzgün bir krallık olduğu zamanlardaki bu sarayı hayal etmek istedim. Bir zamanlar görkemli bir manzara olmalıydı - tüm bu yüksek duvarlar, görkemli kemerler ve heybetli surlar. Noctaris'in tarihini ve tüm sırlarını, üzerinde yürüdüklerimiz gibi kadim taşlarla örülmüş anlatılmamış hikâyeleri kısaca merak ettim. Kaybedilenler ve gelecekte kurtarabileceklerimiz hakkında hâlâ öğrenecek çok şey vardı.

Yine de bakışlarım mevcut durumdan hiç uzaklaşmadı. "Burada surlarımız güçlendiriliyor, peki ya Tarnath?" Gölgeler sokaklarına akın etmeyi başarırsa, o kraliyet şehri kısa sürede istila edilirdi.

"Vatandaşlar evlerini terk etmemeleri konusunda uyarıldı. Eamon ve onun gibi birkaç feyth, bazı şeyleri güçlendirme çabalarına öncülük ediyor. Gölgeleeri savuşturmak için eski, daha az etkili çareler de var-özel otlar ve

Yakılabilen merhemler, kutsanmış obsidyen ve kemikten yapılabilen tılsımlar. Sonsuza dek dayanmazlar ama biraz zaman kazandırırılar."

Bakışlarım, hareketleri giderek daha çaresiz görünen gölgelere kaydı.

"Bir tür zafer elde etsek bile onlara ne olacak?" Merak ettim. "Erebos gibi yerlerde kısmen alevler tarafından yaşatılan Wraith'lerden ya da Graykeep'te canlandırdığımız daha korunaklı gölgelerden farklılar, değil mi? Çok uzun zamandır Ölü Topraklar'da dolaşıyorlar, tüm büyüden yoksunlar... Eğer bu kadar çok şey kaybedilmişse, Aetherstone'un büyüünün yardımıyla bile insan varlığına geri dönebilecekler mi?"

Bastian hemen cevap vermedi ama çenesinin ve parmaklarının huzursuzca çapraz kollarına çarpmasından soruyu ciddi ciddi düşündüğünü anlayabiliyordum; gözlerinin etrafındaki yorgun çizgiler de bunu ilk kez merak etmediğini gösteriyordu.

"bile ürkütücü, değil mi?" Sesim kısık bir şekilde söyledim.

"Öyle." Gözleri bir an için kapandı, sanki zihninde kalan son iyimserlik kırıntılarını arıyordu. "Brynn geri döndü ama," dedi sonunda.

"Evet, ama Noctaris'in ilk düşüşünden bu yana orada bulunan pek çok kişiye kıyasla, Ölü Topraklar'da çok uzun süre dolaşmadı. Ayrıca Aetherkin ebeveynleri vardı."

Bastian iç çekti ama aynı fikirde değildi. Omzumu rahatlatıcı bir şekilde sıkmadan önce bir süre beni izledi. "Krallıklarımızdaki tüm düşmüş varlıklar için, durumları ne olursa olsun, o noktaya ulaştığımızda bir çözüm bulacağız. Her seferinde bir adım, hm?"

"Sanırım."

Sıkıntılı bakışları çevremizi taradı. "Açıkçası şu anda beni en çok rahatsız eden şey gökyüzü. Ve ayrıca... *şu*." Dikkatimi, oluşmaya başlayan bir çatlak gördüğüm uzaktaki bir toprak parçasına yöneltti. Hâlâ küçüktü, zar zor fark ediliyordu ama biz izlerken bile büyüyor gibiydi.

Dünya, ayaklarımızın altında parçalanma tehdidiyle karşı karşıya.

Taş siperi daha sıkı kavradım. "Karanlık, kırılma, başarısız olan koğuşlar... bunların hepsi Grimnor bizden çalındığı için mi? Calista'nın koruyucu büyüünün büyük bir kısmı gerçekten o bıçağa mı bağlıydı? Ya da

Lorien'in Nerithys'te başka bir şey yaptığını mı düşünüyorsunuz... bu diyarın çürümesini hızlandıracak bir şey?"

Bastian başını salladı. "Keşke bilseydim. Bence her iki şey de muhtemelen bir rol oynuyor, ama ne ölçüde... bilemiyorum."

İkimiz de yapamadık.

Gerçekte neyle karşı karşıya olduğumuzu sadece tahmin edebiliyorduk ve bu, zifiri karanlık bir cephanelikte savaşa hazırlanmaya çalışmak gibi delirticiydi.

Ama en azından bildiğim her şeyi ona anlatmıştım. Lorien'in kılıçların odasında alaycı bir şekilde paylaştığı her şeyi.

Ve karşılığında Bastian Aleks'i zindandan çıkardı. Eskiden olduğu gibi Işık Kralı'nın sarayda serbestçe dolaşmasına izin vermeyi reddetmiş olsa da, bir uzlaşmaya varmıştık: Aleks artık sarayın unutulmuş bir köşesindeki küçük bir odada oldukça rahattı. O oda hâlâ sıkı bir şekilde korunuyordu ama en azından güvendeydi. Ayrıca gizlice taşınmıştı, bu yüzden muhtemel müttefiklerimizin çoğu hâlâ onun zindanda olduğuna inanıyordu.

Tabii ki yanımda olmasını tercih ederdim.

Ve çok geçmeden tekrar yanımda, onsuz hiçbir savaşa girmeyecektim.

Ama aynı anda ancak bu kadar çok şeyle mücadele edebilirdim ve onun acı çekmediğini bilmek, şimdilik kardeşimle birlikte büyük resme odaklanmamı kolaylaştırdı.

Bastian'a "Ekinoks'u bekleyebileceğimizi sanmıyorum," dedim. "Aetherstone'u o zaman diliminde manipüle etmek daha kolay olabilir, ama bence acil olan Nerithys'e girmek ve yapabiliyorken elimizden geleni yapmak. Ne kadar uzun süre beklersek, Lorien'in tuzaklar kurmak ve işleri daha da istikrarsızlaştırmak için o kadar çok zamanı olur."

Bastian yavaşça başını salladı, hareketi ağır ve kararlıydı. "Anlaştık."

Karar havada bir taş gibi asılı kaldı.

"Sadece iki gün erken geleceğiz, o da olursa," diye mırıldandım. "Yeterince yakın, değil mi?"

"Umalım da öyle olsun."

Kollarımı kendime sardım ve gökyüzünde sisli karanlıkta kaybolmuş olan ayı aradım. "Diğer Noctarisan liderleri de bizi savaşa kadar takip edecek mi?"

"Sanırım çoğu öyle yapacak. Ne de olsa gerçek bir seçenekleri yok. Bu..." Sanki havadaki taş üzerine düşmüş gibi keskin bir nefes alarak sözünü kesti.

Göğsünü.

Son, kafamda bitirdim. Ama
ikimiz de bunu yüksek sesle
söylemedik.

Söylemeye gerek yoktu, gerçekten. Artık kaçınılmaz sonumuz her neyse
ona doğru yürümekten başka ne yapabilirdik ki? Lorien niyetini açıkça ortaya
koymuştu. Ya onu bir şekilde durduracaktık ya da içinde bulunduğumuz
dünyanın sonu gelecekti.

Tarnath'ı, bana gülümseyen ve el sallayan tüm insanlarını düşündüğümde
kalbimi korkunç bir his sıkıştırdı. Yetiştirdiğim orduyu ve benim adıma ne
kadar sıkı çalıştıklarını ve organize olmaya çalıştıklarını. Saray ve insanları -
Aveline, Brynn, Eamon... tüm bu şeyler bana gerçek evim gibi gelmeye
başlamıştı. Gerçek hayatım.

Hepsi yok olma tehlikesiyle karşı karşıya.

"Onu buraya getirdiğim için özür dilerim," dedim sessizce. "Bu sonu
hepinizin başına korktuğunuzdan daha erken getirdiğim için üzgünüm."

Bastian başını salladı. "Thalia sizi buraya getirdi, hem de benim emrimle.
Burnumuzun dibindeki tehlikeyi biz de kaçırdık ve Thalia tanıdığım en zeki
insandır. Lorien hakkındaki gerçeği kimse göremezdi; bunca yüzyıldır hayatta
kalmasının bir nedeni var. Tüm o nesiller önce Calista'yı öldürmeyi
başarmasının bir nedeni. O kurnaz bir yılan."

Gözlerimi yerdeki uzak çatlaktan ayırmadım, ikna olmamıştım.

"Işık Kralı ve kardeşleriyle ilgili garip bir şeyler olduğunu biliyorduk,"
diye ısrar etti. "Başlangıçta tüm durumu daha derinlemesine araştırmalıydık."

Yüzümü ona doğru çevirdim. "Ben de bunu merak etmiştim. Thalia'yla ilk
tanıştığım da Aleks ve diğerlerinin uyanık ve benimle olmalarına şaşırılmış
görünüyordu ama hepsinin bu dünyada olmasına pek de şaşırmamıştı."

"Düşükten kısa bir süre sonra hepsini bulduk - en azından Aleksander ve
birkaç askerini bulduk. Zayn dediğiniz kişi o noktada hiçbir yerde
görünmüyordu. Aleksander da yanındakiler gibi ölmek üzereydi; biraz zaman
tanındığında hepsinin bu dünyanın çürüyen havasında yok olacağını
düşündük. Özellikle de Luminor'u aldıktan sonra."

"Yani kılıcı aldın ve onları ölüme mi terk ettin?" Aleks ve diğerleri açıkça
Işık Bekçileri'yle işbirliği içinde olsalar, yani açıkça düşman olsalar bile, bu
zalimce bir seçim gibi görünüyordu.

Bastian omuz silkti, ancak hareketi ağırdı ve görünmeye çalıştığından daha az kayıtsız görünmesine neden oldu. "Bu sarayın ve yakın çevresinin dışına seyahat etmek başlı başına yeterince tehlikeli; onların ekstra ağırlığını yanımızda taşımamıza gerek yoktu."

Aleks'e *fazla kilolu* demesi enseme sızlattı ama dilimi tuttum.

"Ölümleri hızlı olmalıydı. Yaptıkları gibi yıllarca hayatta kalmamalıydılar... ve bazıları hayatta kaldığında, bunun yerine bölgeyi güvence altına almayı ve ara sıra insanları iş başındaki büyüü incelemeye göndermeyi tercih ettik. Sanırım merakımız bizi alt etti."

"Onları öldürseydin işler ne kadar farklı olabilirdi," diye düşündüm.

"Evet; bunu sık sık düşünüyorum."

Duvara doğru eğildim ve tekrar uzaktaki yarığa baktım. Bu dünyanın izleyebileceği tüm farklı yolları, sanki yerdeki dallanan çatlaklar gibi hayal ettim - bazıları diğerlerinden çok daha istikrarsızlaştırıcıydı.

"Lorien'in geçtiğimiz yedi yıl boyunca ne yaptığına dair hâlâ kafamda pek çok soru var," dedi kardeşim. "Nasıl gelip gittiği, gücünün ne kadarının Luminor ve Aleksander'a bağlı olduğu. Ama geriye dönüp baktığımda, hepsinin bulunduğu koruya çekilmiş olman hepimizi temkinli olmaya itmeliydi."

"...Çünkü Vaeloranlar her zaman birbirlerine bağlıdır ve birbirlerine çekilirler." Lorien'in sözlerini hatırlayınca -doğduğum anda beni nasıl hissettiğini- ürperdim.

Ona bağlı olmak istemedim.

Ve şimdi büyüümü emdiğine ve vücudumda bu yaraları bıraktığına göre... aramızdaki bağ ne kadar derindi?

Şu anda beni hissedebilir miydi? Eğer deneseydim *onu* hissedebilir miydim?

Bastian sanki sıkıntımı hissetmiş gibi ekledi: "Sanırım Aleks'le aranızdaki bağın en az Lorien'le aranızdaki bağ kadar güçlü olması bize biraz umut veriyor. Belki de Lorien'in bedenini ele geçirme girişiminden kalan büyü miktarı, işleri lehimize çevirmek için ihtiyacımız olan avantajı bize sağlayacaktır."

"Umarım." Zihnimin gerisindeki bir ses fısıldasa da iyimser görünmeye çalıştım - ama *ne pahasına*?

Aleks ve benim Lorient'e bu kadar bağılı olmamızın kötü sonuçlanmayacağı bir senaryo düşünemiyordum.

Trajik bir şekilde.

"Her neyse, demek istediğim, her halükarda sonumuz yaklaşıyordu. Bu yüzden özür dileyerek vaktini boşa harcamanın bir anlamı yok."

Kendimi duvardan bir adım geri çekilerek konuşmaya, kırılan zemini takıntı haline getirmekten vazgeçmeye zorladım. Bastian tekrar konuşmadan önce birkaç dakika sessiz kaldık.

"Yine de, özür dilediğimiz sürece..."

Şöyle bir baktım ve onun yüzümdeki ve boynumdaki yara izlerini incelediğini gördüm. "Bunun gerekiyordu," dedi. "Daha yakın durmalıydım

geçen gece sana. Seni güvende tutmalıydım."

Özrünü geri çevirdim, tıpkı onun benimkine yaptığı gibi. "Bu sarayı ve etrafındaki her şeyi neredeyse yirmi beş yıldır güvende tutuyorsun," diye belirttim. "Ne olursa olsun, bence kendine bir mola vermenin zamanı geldi."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Sence mola verecek vaktimiz var mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Hayır, sanırım değil." Yüzümü ona doğru çevirdim. Daha sessiz, daha ciddi bir tonda ekledim: "Ama en azından şimdi buradayım, yani artık her şey sana bağılı değil. Her şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin."

Uzun, yavaş bir nefes verdi, bakışları bulutlu gökyüzüne sabitlendi ve hafifçe başını sallayarak onayladı.

Yanına dirsek attım ve ekledim: "Ama bana patronluk taslamayı ve beni bu kadar çok korumaya çalışmayı bırakmalısın."

Dirseğimin battığı yeri ovuşturdu, ağzının bir köşesi kıvrıldı. "Deneyeceğim."

"Söz mü?"

"Söz veriyorum."

Bir süre daha durduk, garip gökyüzünün altında değişen ışığı izledik, olası planları ve savaş stratejilerini tartıştık. Hava kararıyordu. Daha sessiz. Havanın kendisi etrafımızda çekiliyor gibiydi, sanki dünya derin, karanlık bir dalıştan önce son bir kez nefes alıyordu.

Esnedim ve -aynen böyle- beni saraya doğru başıyla işaret ederken ağabeyimin endişeli tavrı bir kez daha üzerime çöktü. "Git biraz dinlen."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Ya da yapma," diye düzeltti, ellerini teslimiyetle havaya kaldırırken sırtarak. "Özür dilerim. Eski alışkanlıklar."

Güldüm ve ona iyi geceler dileyip kapıdan aşağı inerek saraya doğru ilerlemeden önce umutsuz bir vaka olduğunu ilan ettim.

Dinlenebileceğim tek bir yer olduğunu biliyordum ve orası da kendi odam değildi. Derme çatma hapishanesine gidersem Aleks'in dikkatini çekme riskim vardı ama umurumda değildi; onun yanında olmalıydım.

Hapishanenin dışındaki gardiyanlar ben yaklaştıkça gerildiler, nefes alışları hızlandı, gözleri kısıldı.

Omuzlarımı geriye doğru çektim ve başarabildiğim en kraliçe bakışıyla onları sabitledim. "Bu gece burada kalacağım. Sizi çağırmadığım sürece bizi rahatsız etmeyeceksiniz."

Hızlı bir bakış alışverişinde bulundular. Eğilip kenara çekilmeden önce uzuvlarındaki gerginlik sadece bir an daha devam etti.

Kalbim küt küt atıyordu. Basit bir emirdi... ama işe yaramıştı. Ben geçerken bakışlarını saygıyla yere indirdiler, kapıyı kapatıp arkamdan kilitlediğimde sessizce ve itaatkâr bir şekilde yerlerine geri döndüler.

Eldris Prensesi olarak hüküm sürdüğüm zamanlarda bile insanlara emir vermeyi seven biri olmamıştım. Benden beklenen bu role alışmak biraz zaman alacaktı - hem bu dünyanın hem de benim önümüzdeki birkaç gün hayatta kalacağımızı varsayarsak.

Aleks'in bitişikteki tuvaletten çıktığını gördüğümde, hayatta *kalamayabileceğimiz* tüm nedenleri düşünerek zihnim dönmeye başlamıştı. Yumuşak, rahatlamış bir iç geçirdim. Hızla akan düşüncelerim yavaşladı, gelecekle ilgili tüm sorularım arka planda kayboldu ve beni sadece... *ona* odaklanmaya bıraktı.

Sanki banyodan yeni çıkmış gibi görünüyordu; saçları yüzüne dökülmüştü, uçlarında su damlacıkları parlıyordu; gömleğinin düğmeleri açıktı ve sarkıyordu, parçaları hâlâ nemli olan göğsüne yapışmıştı. Sudan çikalı sadece yarım gün olmasına rağmen bu kadar farklı görünmesi şaşırtıcıydı.

zindanlar. Ama sonra, büyüdüğü dünya göz önüne alındığında, cehennem durumlarından çabucak geri dönmeye alışkın olduğunu varsayıyorum.

Beni görünce gözleri hemen parladı. İlk başta konuşmadık -konuşacak çok şeyimiz vardı ama o benimle buluşmak için adım atıp elimi tutarak beni kendine yaklaştıırken kelimeler önemli görünmüyordu. Diğer eli yanağımı kavradı ve ağzımı onunkine doğru yönlendirdi ve birkaç mutlu an boyunca onun kokusundan, tadından, dilinin benimkiyle dans etmesinin sıcak, uğultulu heyecanından başka hiçbir şeyin farkında değildim.

Sonra geri çekildi ve "Kardeşinle konuştun mu?" diye sordu.

Başımı salladım ve Bastian'la dışarıda konuştuğumuz şeyleri hızlıca ona anlattım.

Konuşmamı bitirdiğimde Aleks pencereye gitti ve bahsettiğim rahatsız edici kasvetten görebildiği kadarını inceledi - gerçi bu oda sadece renkli camdan bir tavanla gökyüzünden gölgelenen bir iç avluya açıldığı pek bir şey yoktu. O birkaç dakika boyunca düşüncelere dalmış bir şekilde her şeye bakarken, ben de huzursuz bir şekilde yetersiz bir şekilde döşenmiş alanın üzerinde hareket ettim, çıplak raflardan birkaç kitap aldım, onlara göz gezdirdim ve hiçbir şey okumadan geri koydum.

"Lorien'in söylediği bir şeyi edemiyorum," dedim. Aleks omzunun üzerinden bana baktı, dinliyordu.

"Onu bedeninden çıkarmayı başaran tek kişi sensin. Ve senin büyüün hâlâ bir şekilde onunkiyle derinden bağlantılı. Bu yüzden merak ediyorum..."

Düşüncenin havada asılı kalmasına izin verdim.

"Eğer bunları kendi yararımıza kullanabilirsek?" diye tahmin etti.

"...Ya onu Zayn'den de zorla çıkarabilirsen? Belki de onu Luminor'a geri mühürleyebilirsin, onu kendi bedeninden çıkardıktan sonra geldiği yere."

Pencereden uzaklaştı, yanmayan şöminenin yanındaki sandalyeye doğru ilerledi ve yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle kendini yavaşça sandalyeye bıraktı.

"Ve belki ben de yardımcı olabilirim," diye ısrar ettim. "Yeteneklerimi nesneleri ele geçirmek için kullanabilirim, yani enerjisini, yaşam gücünü kontrol edebilirsem ve onu bir şekilde daha kolay bir hedef haline getirebilirsem..."

Aleks kaşlarını çatarak, "O bir nesne değil," dedi. "Ve onun enerjisi şimdiye kadar kontrol etmeye çalıştığın her şeyden çok daha güçlü. Ayrıca... *daha dağınık*. Bu noktada onun gerçek güçlerinin ne olduğunu bilmiyoruz. Anladığım kadarıyla Hafif Vaeloran her zaman biraz tahmin edilebilir yeteneklere sahipti,

ama senden ve Calista'dan hangi yetenekleri çaldı? Ve eğer inandığımız gibi Nerithys'teyse ve Aetherstone ile temas halindeyse..."

Vurguladığı her nokta, omuzlarıma yığılan başka bir taş gibiydi, ta ki ağırlık acı verici hale gelene kadar. Sinir bozucu. Ama haklı olduğunu biliyordum. Sadece iplere tutunmaya çalışıyordum - bir şeye, bir plana benzeyen *herhangi bir* şeye.

"Kötü bir fikir değil. Sadece..." Bir elini saçlarında gezdirerek sandalyenin minderlerine daha da gömüldü.

"Tehlikeli biri."

"Evet." Başını arkaya yatırdı ve gözlerini kapattı, kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı.

Huzursuz gezintime geri döndüm. Ama bakışlarım yolunu bulup ona geri dönüyordu. Dudaklarının düşünceli kısmına takılıp kalıyordu. Derin, sakinleştirici nefesler alırken göğsünün yükselip alçalmasına. Vücudunun sandalyenin üzerinde katlanma şekli, formu çelişkiler içinde güzel bir çalışma - rahat ama dengeli, zarif ama güçlü.

Baktığımı hissetmiş olmalı, çünkü sonunda bir gözünü açtı ve dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi.

Beni kendisine doğru çağırdı.

Sanki görünmez bir zincirle eline bağlýmışım gibi hareket ettim, odayı geçtim ve kucağına yerleştim. Az önce hayranlıkla izlediğim tüm kavislere ve kenarlara doğru kıvrıldım, vücudumun onunkine bu kadar mükemmel bir şekilde uyum sağlamasından dolayı yumuşak, memnun bir nefes verdim.

Kolları belime dolandı ve beni daha sıkı bir şekilde kucağına çekti.

Birkaç dakika boyunca, gücünün beni sarmasına izin vererek orada rahatladım. Ama kısa süre sonra kendimi onun aldığı her nefesi yakından takip ederken buldum. Her kalp atışının. Parmaklarının her hareketi daha cesur, bana dokunma şekilleri daha bilinçli hale geldi.

"Karanlıktayken bunu düşündüm," diye mırıldandı omzuma karşı. "Benimkine bastırılmış bedenini. Ellerim teninde." Ellerinden birini tişörtümün altından geçirdi, parmaklarının serin ve sert yüzeyleri karnımı okşarken iç çekmeme neden oldu. "O hapishanede aklımı başımda tutmama yardımcı oldu, seni tekrar böyle kollarıma almak istiyorsam tutunmam gerektiğini düşündüm."

Karanlıkta kilitli kaldığını düşününce kalbim sıkıştı.

Ama o umutsuz yerden kaçmış gibiydi - en azından şu an için; tüm odağı benim üzerimdeydi. Bakışlarının yoğunluğu neredeyse

nefesimi kesiyor, vücudumdaki her siniri canlandırıyor. "Ne büyük bir trajedi ," dedi, bedenimin kumaşını yumruklarken.

Gömleğimi yavaşça aşağı doğru çekerek göğsümü kısmen ortaya çıkardı ve "Bu mükemmelliğe bir daha asla tanık olmamak için" dedi. Yüzünü göğüslerimin arasındaki vadiye bastırdı, bir öpücük izi boyunca sürükledi, sonra boğazımdan yukarı doğru çıktı. Başımı geriye eğerek ona daha iyi erişim imkânı tanıdım, dirseklerim sandalyenin geniş kolunda dengede duruyordu.

"Ve biz bir trajedi değiliz," diye fısıldadım, birkaç gece önce balkonda söylediği sözleri hatırlayarak.

"Kesinlikle," diye cevap verdi, bir elini sırtımın altına kaydırarak beni sabit tuttu, böylece beni daha tutkulu, daha dolu öpebilecekti.

Ağız sonunda boğazımın çukuruna yerleşti, dili o hassas noktaya sürtündü. Yumuşakça inledim ve buna karşılık olarak tüm vücudunu bir ürperti kapladı.

"*Tanrım*, bu ses," diye nefes aldı, kelimeler tenime sıcak sıcak değişiyordu. "Seni karanlıktan kurtaracak başka bir şey mi düşündün?"

"Evet," dedi sert bir kahkaha atarak. "Gerçi şu anda beni deliliğe doğru sürüklüyor."

Başımı kaldırdım, kirpiklerimi ona doğru kırıştırdım. "Hem kurtuluşun hem de lanetin bir arada mı?"

Parmaklarını, ağzının boğazımda bıraktığı sıcak noktanın üzerinde gezdirerek gülümsedi. "Başımdan beri bir çelişki içindeydik, değil mi?"

Işık onun dokunuşunu takip ederek kendi sihrimi yüzeye çıkardı. Yükselişine direnmedim, ona karşı rahatladım ve gölgelerimin oynamasına izin verdim, ışık ve karanlığın birbirinin etrafında dolaşmasını izledim.

Yavaş yavaş, onların samimi valsini yansıtmaya başladık: bedenler birbirine yaklaşıyor; uzuvlar birbirine daha sıkı dolanıyor; eller birbirine kenetleniyor ve parmaklar iç içe geçiyor, ta ki ortada ne bir başlangıç ne de bir son kalana dek; sadece *bizim* tek, büyülü gücümüz.

Elinin tersiyle önce yanağıma, sonra saçlarıma dokundu, parmaklarını dalgaların arasında nazikçe dolaştırdı. Parmakları birbirine dolandıkça yüzünü daha da yaklaştırdı ve dudaklarının benimkilerin hemen üzerinde gezinmesine izin verdi. Sanki bir şekilde tüm sihrini çarpıştığımız bu tek noktaya yönlendiriyormuş gibi, dudaklarının fırçası sıcak bir güç şokunu da beraberinde getirdi.

Tekrar tekrar çarpıştık, her öpücük daha da sertleşiyor, daha da acıktırıyor. Dişleri alt dudağıma ısırды ve zaten içimde karıncalanan elektrik ısırığını daha da artırdı. Yumuşak bir inilti daha kaçtı benden, nefes nefese bir fısıltı

İhtiyacım doğrudan ağzına dökülüyordu. Yumruğu saçlarımda sıkılaştı ve tüm varlığı aynı hareketle kıvrıldı - bir kısıtlama girişimi. Odaklanma.

"Durmamı istiyorsan durmamı söyle," dedi ve bakışlarımla buluşacak kadar geri çekildi. "İstersen savaş planlarımızı tartışmaya devam edebiliriz."

Dünya etrafımızda yıkılırken, bu planlardan başka bir şey düşünmek aptalca görünüyordu.

Belki de değildi.

Belki de yapmamız gereken *tam olarak* buydu. İsyan etmek. Lorien'in her düşüncemize ve duygumuza hükmetmesine izin vermeyi reddetmek. Şimdiden benden çok şey almıştı. Çok daha fazlasını almakla tehdit ediyordu.

Ama bunu kabul etmedi.

Bizi kabul etmedi.

"Durma," dedim. "Bizi bekleyen tüm olası yıkımları düşünmek istemiyorum. Başka hiçbir şey düşünmek istemiyorum."

Aleks beni kucağından sandalyeye kaydırıp ve ayağa kalkarak dudaklarında muzip bir gülümsemeyle bir süre beni izledi. Hâlâ sürüklenen, dans eden büyümüzün ışıltısında... uhrevi görünüyordu. Sanki hiç uyanmak istemediğim bir rüyadan çıkmış gibiydi.

Gömleğini omuz silkerek çıkardı ve bir kenara fırlattı. Sonra elime uzandı, beni de ayağa kaldırdı ve burunlarımız birbirine değecek kadar yaklaştırdı. Parmakları ağzımda gezinerek ağzımı ayırdı. Dili dudaklarının üzerinde gezindi ve ben titredim, bir sonraki dudaklarımı okşaması için çaresizce bekledim.

"Lütfen..." Fısıldadım. "*Lütfen* durma."

"Oh, Kaos." Beni etrafında döndürerek çıplak göğsüne doğru çekti. Parmakları önce boğazımda, sonra gezindi, çenemi kavradı, yüzümü eğerek ağzının kulağıma değmesini sağladı ve şöyle dedi: "Yalvarmana gerek yok. Çünkü seni unutulacak şekilde becermek bir ayrıcalık olacak."

Chapter Forty-Five

Nova

ONUN SÖZLERİYLE TÜM VÜCUDUM ALEV ALDI.

Gömleğimi başımın üzerinden kaldırıp yere attığında, altındaki destekleyici bağları çözdüğünde ve dudakları omuzlarımda, boynumun arkasında, kulağımın kabuğunda gezindiğinde dokunuşunun altında yanıyor ve nefessiz kalıyordum.

Göğüslerim ortaya çıktığında onları avuçladı, sahiplenici tutuşu beni göğsüne daha da sıkı çekti. Sırtımın alt kısmında sert ve zonklayıcı bir uyarılma hissettim. Hiç düşünmeden ayak parmaklarımın üzerinde yukarı ve aşağı doğru kalktım, utanmadan onun uzunluğuna binmeye çalıştım.

Elleri çıplak karnımın üzerinde dolaştı, sonunda kalçalarıma yerleşti ve ona karşı yükselip alçalmama yardım etti. Bizi ayıran çok fazla kıyafet olmasına rağmen günahkârca iyi hissettirdi.

Çok fazla kıyafet var.

Elim oturduğumuz sandalyenin köşesine gitti. Umutsuzca tutunarak onu kavradım, o an ve orada beni tamamen alması için ona yalvarma dürtüsüne zorlukla karşı koydum.

Sanki arzularım kızarmış tenime yazılmış gibi, bir elini tekrar saçlarımda sıktı, yüzümü acı vermekten çekinen bir tutuşla kendine doğru çekti ve "Seni bu sandalyeye doğru eğmemi istiyorsun, değil mi?" dedi.

Sesindeki alçak, aç hırıltıyla dizlerimin bağı çözüldü.

Tutarlı bir yanıt veremedim.

"Yakında," diye söz verdi, beni kollarına aldı, yakındaki yatağa taşıdı ve üzerine fırlattı. Elleri tekrar kalçalarıma uzandı, giysilerimin geri kalanını çıkardı ve aynı hareketle beni yatağın kenarına doğru çekti.

Ağzı benimkine çarptı, gücü yatağın ve altındaki zeminin gıcırdamasına ve inlemesine neden oldu. Kollarımı boynuna doladım, kendimi dikleştirdim ve öpücüğün içine daha çok çektim. Dili daha da derine inerken ellerim pantolonunun büzgüsünü kurcalayarak aşağıya indi.

Ağzı hâlâ benimkinin üzerindeyken güldü, sesi boğazımda titreşiyordu. "Çok heveslisin," diye mırıldandı. "Heyecanını takdir ediyorum ama hiçbir şey *düşünmemen* gerekiyor." Beni kollarımdan yakaladı, gücü benimkini kolayca geçti ve beni tekrar yatağa doğru bastırdı. "İstediğin bu değil miydi?"

Altın rengi bakışları gözlerimi yakarken kelimelerim boğazımda düğümlendi ama başımı sallayabildim.

"Demek ki yetki bende." Parmakları kollarımda gezinerek onları okşadı ve başımın üzerine doğru yönlendirdi, bir eliyle bileklerimi yatağa sabitledi. Diğer eli vücudum boyunca aşağı doğru ilerledi ve kalçalarımın arasına hafif, alaycı bir baskı uyguladı. "Ve ben emretmeden hareket etmeyeceksin."

Parmaklarının hareket ettiğini, giriş yerimde oynadığını hissettiğimde cevap veremeyecek kadar kendimden geçmişim.

"Anlaştık mı?"

Kabul etme düşüncesi hem heyecan verici hem de çıldırtıcıydı. Dokunuşu giderek daha hassas hale geliyordu, sahip olduğum en hassas sinir demetine kasıtlı dokunuşlar, daireler ve çimdikler atıyordu ve o anda onun içimde olmasıyla sonuçlanacak *her şeyi* yapabilirdim - yine de istediği şeyi yapabileceğimden emin değildim. Düşünmemek, dışarıdaki dünya yokmuş gibi rahatlamak, beni ondan tamamen uzaklaştırması için ona güvenmek...

Aleks sessiz, karanlık bir kahkaha attı, sorularımı ve giderek artan kızgınlığımı açıkça hissetmişti. "Güzel gözlerinde yanan meydan okuma beni neden şaşırtmıyor?"

"Sana meydan okumayı asla bırakmayacağım," dedim nefes nefese.

"Tanrım, umarım bitmez." Gülümsemesi hınzırlaştı. Verebileceğim herhangi bir cevap

bu ifadeyle ve dizlerinin üzerine çöküp ağzını hizalayarak zevkli bir şekilde ağzını takip ettiğinin farkına varmasıyla kısa kesildi.

Parmaklarının çizdiği yolları. "Ama belki, sadece bu seferlik... bana güvenirsen, harcadığın zamana değmesini sağlarım."

Güven bana.

En son ne zaman birine bu şekilde güvendiğimi hatırlamıyordum - eğer güvendiysen. Hayatınızın çoğunu korkarak ve nefret ederek geçirdiğinizde, varsayılan olarak temkinli olursunuz. Uzun zamandır böylesine inançla, böylesine potansiyel olarak yıkıcı bir kesinlikle güvenmeye *değer* kimse olmamıştı.

Ona kadar değil.

Titrek bir nefes verdim. "Başın böyle kalçalarımın arasındayken ikna edici bir argüman sunuyorsun."

Sırıtsı bir şekilde daha da sinsi bir hal aldı. Başını daha aşağı eğdi, ortama bir öpücük kondurdu; yavaş, uzun süren bir öpücük, dilinin ucu içime daldı ve ağzımdan hafif, muhtaç bir ses çıkardı. Bakışları tüm süre boyunca yüzümde kaldı. "Bütün gece burada kalıp seni ikna etmeye çalışabilirim," dedi ve uyluğumun iç kısmına çok daha masum ama daha az yakıcı olmayan bir öpücük kondurdu.

Yüzünü bir an daha inceledim. Tanıdık güçlü çizgiler, belli belirsiz gamzelerle yan yana duruyordu. Bana baktığında ve *sadece* bana baktığında gözlerine gelen o özel yumuşaklık. Aşık olduğum her küçük şey. Bir şekilde güvenmeye başladığım söylenmemiş her söz.

Yavaşça, başımın yatağa gömülmesine izin verdim. Gözlerim kapandı. Kollarım yanlarımda gevşedi ve o da hemen kollarımı kavradı, yatağa bastırdı, ağzı daha fazlası için geri gelirken beni aşağıda tuttu. Dili kalçalarımın arasında yorulmak bilmeden çalışıyor, ben sıırılsıklam olana ve altında kıvrınana kadar yalayıp duruyordu.

Ellerimi yatağa daha sıkı sabitledi. Kollarımın yapamadığını bacaklarım yaptı, daha da açılarak beni daha çok, daha derinden tatması için onu cesaretlendirdi.

"burada," diye mırıldandı, onaylayarak. "Benim için daha geniş aç."

İtaat ettiğimde kalçalarım kalktı ve kendimi onun ağzına daha fazla bastırdım. Bir an için kontrolünü kaybeder gibi oldu, elleri kollarımdan uzaklaştı ve bunun yerine uyluklarımdan etli sırtlarına saplandı, beni daha da tamamen ona doğru kaldırdı. Bunun vahşiliği dudaklarımdan neredeyse serbest bırakılmış bir çığlık çıkardı.

Sarsılarak uzaklaştı, soğukkanlılığı hızla geri geldi.

İtiraz eden bir inilti çıkardım ama o sadece eğildi, dudaklarımı öptü ve "Bunun için daha çok erken" dedi.

Beni de yanına çekerek ayağa kalktı. Oda etrafımda hafifçe dönüyor, kendimi havada süzölüyormuş gibi hissediyordum.

"Sandalye," diye hatırlattı bana, sert ve şehvet dolu ses tonu vücudumda ürpermelere neden oldu.

Bileklerimde şingırdayan bilezikler dışında hiçbir şey takmadan odayı geçerken belki de utanmalıydım. Ama Aleksander'ın gözleri beni içine çekerken sandalyeye doğru yürürken kendimi hiç o anki kadar güvende hissetmemiştim. Bakışlarını bir okşayış gibi hissettim. Peşimden attığı her yavaş ve bilinçli adımı hissettim. O bana yaklaşırken aramızdaki hava kelimenin tam anlamıyla parıldadı ve kıvılcımlar saçtı; geçtiğimiz haftalarda daha iyi kontrol edebilmek için yaptığımız tüm çalışmalara rağmen sihrimiz hâlâ birbirimizinkine tepki veriyordu.

"Ellerini kolçakların üzerine koy," diye emretti.

Yaklaşp bana her açıdan hayranlıkla bakarken, ara sıra bir elini sergilediğim vücudumun üzerinde gezdirirken, bacaklarımın arasından kaydırırken, kıvrımlarımın izini sürerken, göğüslerimi okşayıp sertleşmiş uçlarını çimdiklerken beklentiyle titriyordum.

Yüzüme yaklaştığında durakladı, saçımı avuçladı ve dudaklarımı onunkilerle buluşturmak için kullandı.

"O kadar güzelsin ki," diye mırıldandı öpücüklerin arasında. "Farkında değilsin diye söylüyorum."

Kirpiklerimin altından ona baktım, zorlukla nefes alıyordum, sadece dudaklarını hemen tenime geri getirdi, başka bir emir vermeden önce boynum boyunca ve kulağıma kadar sürükledi: "Şimdi daha aşağı eğil."

Yaptım ve başka bir dokunuşla ödüllendirildim; omurgam boyunca, kırımın kıvrımları üzerinde, bacaklarımın arasında bekleyen neme doğru yavaş ve kendinden emin bir şekilde ilerliyordu. Parmakları, dizlerim pes etme tehlikesiyle karşı karşıya kalana, kollarım sandalyenin desteğine rağmen titreyene kadar o nemlilikte dolaştı ve alay etti.

Sonra uzaklaştı.

Yakıcı bakışlarının hâlâ beni izlediğini hissettim. Soyunmaya devam ederken çıkardığı sesi duydum, diğer giysileri de yere, atılmış gömleğinin yanına düşüyordu. Sonra tekrar bana döndü, eli kalçalarımın arasında son bir tüy hafifliğinde dokunuş yaptıktan sonra sağ kalçamın üzerinde durdu

-Sonrası için beni hazırlıyordu.

Aletini bacaklarımın arasına yönlendirirken keskin bir nefes aldım. Dokunuşu gibi hareketi de yumuşaktı, kadife, sıcaklık ve sertlikten oluşan bir fırça gibiydi. Elleri bacaklarımı birbirinden ayırırken, kendi uyarılmışlığının kayganlığını benimkine ekleyerek ileri geri kaydırdı.

Dokunuşu vücudumda aşağı doğru kayarak sırtımdaki saçları omzumun üzerinden kaydırdı ve "Benim için rahatlıyor musun?" diye sorarken parmak uçlarının yavaşça okşaması için çıplak bir ten bıraktı.

Nabzım hızla atıyordu ama nefes nefese bir *evet diyebildim*.

Boyunun bacaklarımın arasında dinlenmesine izin verdi, her zonklama ve seğirmeyi hissedebileceğim kadar yakın bastırdı, içimde daha fazla muhtaç ısı sarmalları gönderen her küçük hareket. "İstediyimi yapmak için hâlâ benim mi?"

"*Evet.*"

"Güzel." Sırtım ve omuzlarım boyunca birkaç büyüleyici desen daha çizdi. Nazik. Pürüzsüz. Kesin. Sanki adını, yeminlerini tenime resmediyormuş gibi, sonunda dokunuşunun aşağıya kaymasına izin vermeden önce, yanlarımı kavradı, parmaklarını içeri soktu.

Güçlü bir hamleyle kendini içime soktu ve aynı anda beni kendine doğru çekti. Onun ani, neredeyse dayanılmaz dolgunluğu karşısında haykırdım. Bir an sonra eli ağzımın üzerindeydi. İçime girmeye devam ederken elini orada tuttu, zevk çılgınlıklarını ve ara sıra acı dolu soluklarımı bastırdı.

Hızı yavaşladığında avuçlarına karşı inledim. Öne doğru eğilirken beni geriye doğru eğdi, dudakları omzumun kıvrımına değecek kadar yaklaşırken alaycı bir şekilde fısıldadı, "Sessiz ol. Dışarıdaki muhafızların burada yardıma ihtiyacın olduğunu düşünmelerini istemeyiz."

Gardiyanlar.

Var olduklarını bile unutmuşum.

Aleks kollarımı arkamdan büküp vücudumu daha da dikleştirdikten sonra bir kez daha içime girerken onları bir daha düşünmedim.

İçimde hareket ederken güçlü, kolay bir ritme kapıldı, kalçalarının her itiş ve çekişi bir öncekinden daha yıkıcı derecede iyiydi. Onun hareketlerine ayak uydurmaya çalışarak başladım ama içimde dalgalanan coşku dalgaları ayak uydurmamı zorlaştırdı. Dizlerim hâlâ güçsüz hissediyordu. Nefes almak için yaptığım hırıltılı girişimler başımı döndürüyordu. Ona doğru batmaya başladım ve bir kolunu boğazıma doladı, sırtımı daha da kamburlaştırdı ve gücüyle vücudumu daha iyi destekledi.

Serbest eli belime dolandı, bacaklarımın arasına daldı, parmakları onun dokunuşunu çaresizce bekleyen şişmiş tomurcuğa giden yolu buldu. Ona karşı sallanana kadar okşadı, kalçalarının sürekli yükselip alçalmasını yönetebildiğim umutsuz, kaotik çabalarla kovaladı, serbest bırakılmamın arttığını hissettiğimde tüm çekingenliğim kayboldu.

Belirli bir güçle onu ittim ve boğazından vahşi bir ses - hırlama ile inleme arasında bir şey. Beni kendine daha sıkı çekti, yüzünü saçlarımın dalgalarına gömdü, ağzı yavaş, hafif sersemletici öpücüklerle boynumda gezindi.

Güçlü tutuşu beni sadece birkaç dakikalığına destekledi, ona istediğim gibi binmeme izin verdi - anlaşılmamızdaki bu ihlal, kontrolün tekrar onda olması, beni çevirmesi ve sandalyede altına sıkıştırması uzun sürmedi.

Bacaklarımdan biri kolçağın üzerine sarktı. Diğerini tuttu ve tekrar içime girerken kenara çekti. O içime girerken gözlerim kapandı ve başım arkaya doğru eğildi; kolçaklara tutundum, içimde bir kez daha ritmini bulurken sıkıca kenetlendim.

"Gözlerini aç."
Gözler kanat
cırparak açıldı.

Bir elini sandalyeye dayadı, sonra diğer eliyle çenemi yakaladı ve bakışlarımı onunkine çevirmeye zorladı. "Şu anda baktığın tek şey benim. Düşündüğün tek şey."

Bu bir soru değildi, ama yine de kendimi başımı sallarken buldum, onun üstümdeki görüntüsüyle tamamen büyülenmişim. Gittikçe artan bir şevkle hareket ediyor ama asla başka tarafa bakmıyordu. Dudaklarının yumuşak kısmı; geniş, terden sıırılsıklam olmuş göğsünde gürleyen nefesler; gözlerinin benimkileri izlerken, incelerken, ezberlerken hayal edilebilecek altının her tonuna geçiş şekli.

"Onları açık tut," dedi, eli çenemden sırtımın küçük kısmına doğru hareket etti ve daha da derine iterken kaldırdı. "Benim için geldiğinde gözlerimle buluşmanı istiyorum."

Dudakları dudaklarımı buldu ve bu beni uçurumun kenarına getiren şeydi. Kalçalarının çılgınca, güçlü vuruşu değil. Ellerinin üzerimde gezinmesi, her hassas noktayı bulup beni biraz daha çılgınca soluklandırması ve sarsması değil. Nefeslerinin törpülenmesi ya da sözlerinden damlayan saf arzu değil.

Beni yumuşak ve kesin bir şekilde öptü ve sonra yavaşça geri çekilerek sonrasını izledi; sanki aramızda hiçbir zaman şüphe olmamış ve olmayacakmış gibi. Ben onundum, o da benim ve bunu sorgulamak mümkün değildi.

Benimkini.

Bu düşünce üzerime çökerken, salıverilmemin dalgaları da üzerime çöktü. Bu dalgalar onu da yakaladı, onu da , nihai, bağlanmamış bir mutluluk havuzunun derinliklerine çekti.

Kemiklerimin derinliklerinde titreşen bir kükremeyele boşaldı ve kendi salıverilmemin ikinci bir dalgasını içimde spiral çizerek gönderdi.

Odanın etrafımdaki odağa geri dönmesinden önce, ayak parmaklarım kıvrılmış ve kaslarım hoş bir şekilde gergin bir şekilde, onunla birlikte o mutluluk verici boşlukta birkaç uzun an boyunca süzıldüm. O zaman bile eskisinden daha parlak, daha canlı görünüyordu.

Aleks beni kollarına aldı ve birkaç dakikalığına, daha önceki sessiz dinlenmeye geri döndük - birlikte sandalyeye kıvrıldık, kalp atışlarımız hızlandı, tenimiz dokunduğumuz her noktada hassaslaştı ve titredi.

Sonunda birbirimizden ayrıldık ve temizlenmek için küçük tuvalete girdik. Bana gecelik olarak kullanmam için gömleklerinden birini getirdi ve sonra ben lavabonun yanında oyalanırken o yatağa girdi.

Bakışlarım aynanın üstündeki yansıma takılmıştı; hem yüzümdeki ve boynumdaki yara izlerine hem de Aleks'in çizdiği gölgelere.

Gölgelerden birinin boğazımdaki en geniş yara izini okşamasını, sonra koluma doğru ilerlemesini, onu çevrelemesini ve sonunda bileğimdeki turkuaz bileziğin etrafından dolanmasını izledim. Hareket kasıtlı gibiydi. Duyarlı.

Nefesimi tuttuğumu fark ettim ve kendimi yavaşça nefes vermeye zorladım. "Sorun nedir?" Aleks sordu, sesi hafif bulanıktı, ağır bir Uyu.

Hiçbir şey, demeye başladım.

"...Daha önce doğruyu mu söylüyordun?" diye sordum, "Hapisteyken beni düşündüğünü söylediginde?"

Cevap vermesi biraz zaman aldı, belli ki uykuya karşı verdiği savaşı kaybediyordu. Gözleri kapalıydı, yüzü yarı yarıya yastıklara gömülmüştü ama sonunda verdiği cevap sessiz ama kesindi: "Seni ve gölgelerini düşündüm," dedi, "ve bir şekilde etrafımdaki karanlık o kadar da korkunç görünmedi."

Yanıtım boğazımda düğümlendi. Ne söylemeyi planladığımdan bile emin değildim; beni boğan duygunun adını koyamıyordum.

O anda hissettiğim her şeyi kelimelere dökmek.

Sesimi tekrar bulduğumda nefes alış veriş i yavaşlamış ve kasları tamamen gevşemişti. Göz kapakları ara sıra titriyordu ama belli ki kendisini bekleyen rüyalara kendini tamamen kaptırmıştı.

Sessizce odaya girdim, onu uyandırmak istemediğim için yatağın en ucuna yerleştim. Bakmak da istememiştim.

Ama kendime engel olamadım.

Birlikte yaptığımız, söylediğimiz ve hayatta kaldığımız her şeyin dışında, az önce söylediği sözlerle ilgili bir şey beni her şeyden çok paramparça etti - ve sonra beni yeniden biçimlendirdi.

Sadece gölgelerimi kabul etmedi.

Onlarda *rahatlık* buldu.

O gölgelerden biri hâlâ turkuaz bileziğimin etrafına sıkıca dolanmıştı. Ona baktım ve o bileziğin kılıçların odasında bileğimden kaydığı anı düşündüm. Böylesine küçük bir hareketin serbest bıraktığı şeyleri ve içimde bağlı olan gücü - hemen önümde uzanan savaş için ihtiyacım olacak gücü.

Derin bir nefes alarak bileziği bileğimden çıkardım ve komodinin üzerine koydum. Bileziği tekrar takma dürtüsü hemen harekete geçti ama direndim ve yüzümü çevirip Aleks'e yaklaştım.

Kolları beni sıkıca sararak sıcak göğsüne doğru çekti. Onun sıcaklığına rağmen titriyordum. Büyüm içimde çılgınca değişiyordu, soğuk bir rüzgâr ve ezici bir enerji fırtınası.

Ama Aleksander'ın tutuşu sağlam kaldı, beni soğuktan ve karanlıktan uzaklaştırdı, tıpkı Nyraş Gölü'ndeki o gece ve o zamandan beri sayısız kez yaptığı gibi. Ne zaman yatağımın başucundaki cilde uzanma isteğime yenik düşeceğimi düşünsem, beni tekrar kendine çekiyor ve alnımdan öpüyordu. Hâlâ uyuyor, diye düşündüm ve yine de, birden fazla kez, o gece suda bana söylediği sözlerin aynısını söylediğini duyduğuma yemin edebilirdim-

Tuttum seni.

Sonunda buna inanmama izin verdim. Ve sonunda uyudum.

Chapter Forty-Six

Nova

TANIDIK BİR SES KULAĞIMA FISILDIYORDU.

Geliyor musun, gelmiyor musun?

Oda karanlıktı. Kül kokuyordu ama ateş yaktığımı hatırlamıyordum. Yanımda bir baskı hissettim, bir el. Kavrayışı güçlüydü, neredeyse eziyordu.

Gel, Nova. Uyan . Gitme vakti geldi.

Lorien'in sesi olduğunu fark ettim. Kelimeler soğuk taşlar gibi üzerime çökmüş, beni ağırlaştırmaya çalışıyordu. Beni ona sürüklemeye çalışıyordu.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diye mırıldandığımı duydum.

Yanımdaki el daha da sıkı kavradı, parmaklar içeri girdi, her eklenen baskı göğsümdeki paniği biraz daha sıkılaştırdı, ta ki ciğerlerimdeki baskı yüzünden zar zor nefes alana kadar.

Benimle yüzleşmekten korkuyor musun?

Elinden kurtulup yakındaki sandalyeye doğru yuvarlandım ve giysilerimin geri kalanıyla birlikte yığılmış olan bıçağı kaptım.

Korkmuyordum.

Ben olsam korkmazdım.

"...Nova?"

Bıçağımı kaldırarak yataktan yükselen karanlık figürle yüzleşmek için döndüm.

Korkmalısın, dedi ses.

"Korkmuyorum," diye tıslayarak karşılık verdim.

Öfkeli bir çığlıkla savurdum.

Karanlık figür saldırımı savuşturdu, yataktan fırladı ve zarifçe arkamdan kaydı. döndüm, bu sefer daha da sert savurdum ama bileğimi yakaladı ve bıçağı boynuna birkaç santim kala durdurdu.

"Nova, ne halt ediyorsun?"

Duruşumu belirledim ve itmeye devam ettim, bakışlarım boynunun hayat veren damarlarına kilitlenmişti.

"Benim! Aleks!"

Bıçağı ileri itmeye çalışırken elim şiddetle titredi.

Parmakları bileğimin etrafında sıkılaştı, tırnakları içeri girdi. Acının ısırtıcı dikkatimi çekti. Gözlerimi kırpıttım ve kafa karışıklığı ve panik sisi kalkmaya başladı - önümdeki yüzün gerçek şeklini almasına yetecek kadar, bir kabus figürünün gölgeli görüntüsünden daha net bir şeye dönüştü. Daha güvenli bir şeye.

"*Senin* Aleks'in," diye fısıldadı. Gözleri genişti, yalvarıyordu ve... altın rengindeydi. Saf, sıcak bir altın. Güneşin ıslattığı bir buğday tarlası gibi. Lorien'in gözlerindeki kırmızımsı kahverengi kan gibi değil.

"...Benim," diye nefes aldım, kolumu yavaşça indirdim.

"Senin," diye tekrarladı, alnını alnıma yasladı ve yüzümün kenarlarını kavradı. "Aklında bu konuda herhangi bir şüphe kaldıysa... onu yok et."

Neredeyse ne yaptığımı fark ettiğimde içimi bir titreme kapladı. Bıçağı bıraktım ve yüzümü Aleksander'ın göğsüne gömdüm, midem ağzımı sulandıran ve vücudumu soğuk terler döktüren bir hastalıkla çalkalanıyordu.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirip "Sesini duydum" diyene kadar uzun bir süre geçmiş gibi geldi. O... benimle konuşuyordu."

Aleks geri çekildi, gözlerinde anlayış belirmeden önce bir an için kafası karışmış görünüyordu, ardından öfke geldi. "Ne dedi o?"

Başımı salladım; gerçek kelimeleri zar zor hatırlıyordum. Sadece tenimin üzerinde süründüklerini, zihnimin içine girmeye çalıştıklarını hissediyordum. Kalbime. "Onun burada olduğunu sanmıştım. Onu sen sandım. Ya da ben. Ya da..."

Ondan uzaklaştım, tökezleyerek tualete gittim ve hemen lavaboya kustum.

İçimde kusacak bir şey kalmayana kadar tekrar tekrar o lavaboya gittim. O zaman bile, Lorien ile paylaştığım bağı bir şekilde dışarı atmayı başarana kadar devam etmek istedim.

Aleksander bir süre sonra beni takip etti. Hiç konuşmadı. Sadece saçlarımı tuttu ve ben ter içinde, panikle soğuk fayans zemine yığıldıktan sonra duşa girmeme yardım etti. Temizlendikten sonra yaralı cildimi kuruladı ve saçlarımdaki suyu sıktı, beni bir battaniyeye sardı, kucağına aldı ve yatağa geri taşıdı.

Çok yorgundum ama tekrar uyumayı düşünemiyordum bile

Güneş yükseliyordu. Gökyüzünü kaplayan kasveti hâlâ zar zor deliyordu ama komodinin üzerine yerleştirdiğim bileziğin boncuklarını vurgulayacak kadar soğuk bir ışık süzülüyordu.

Aleksander'ın bakışları onunla benim aramda gidip geliyor, sorguluyordu.

"Dün gece çıkardım," diye açıkladım. "Muhtemelen bu yüzden Lorien'in sesi bana ulaşabildi. Aramızdaki bağlantı sihrimin bir parçası. Kendimi o bilezikle zincirlememek gücümü daha güçlü kılıyor ama sanırım beni bu gibi şeylere karşı savunmasız bırakıyor."

Bileziği aldı, elinde çevirdi ve düşünceli bir dokunuşla boncukların üzerindeki işaretleri takip etti. Sanki *bana* dokunuyormuş gibi ürperdim; *bu da* aklıma bir dizi ürkütücü soru getirdi. Bu bilezikle ya da diğer bileziklerimle olan bağlantımı geri almanın bir yolu yok muydu? Onları çok mu uzun süre takmıştım? Onlardan gerçekten bu kadar ayrılmaz mıydım?

"Sana saldırdığım için özür dilerim."

Aleks başını kaldırıp bana baktı ve gamzelerini vurgulayan o hafif, sinsî gülümsemesini takındı. "Bu beni ilk bıçaklayışın olmazdı."

Derin bir nefes verdim. "Evet, ama ilişkimizde o aşamayı geçtiğimizi sanıyordum."

"Ben de." Omuz silkti. "Yine de sürprizlerle dolu olmana bayılıyorum."

Sessiz bir kahkaha attım. Sesle birlikte yüzü kısa süreliğine aydınlandı ama dikkati tekrar bileziğe kayınca gülümsemesi soldu. "Nova, eğer bunu takmak seni ondan koruyacaksa..."

"Ne olursa olsun *güvenli* noktayı çoktan geçtiğimizi düşünüyorum," dedim sessizce.

Karşı çıkmaya hazır görünüyordu ama bileziği alıp tekrar taktım ve sustu - en azından şimdilik.

Ve en azından şimdilik, bu mücevher parçası beni karşılaştığım her şeyden gerçekten koruyabilirmiş gibi davranacaktım. Zaten net düşünebilmem gerekiyordu; savaş planlarımızın son detaylarını çalışırken Lorien'in zihnimi işgal etme riskini göze almamam gerekiyordu.

Ama artık ondan ya da ufukta beliren diğer dehşetlerden kaçamayacağım zaman hızla yaklaşıyordu. Hepsiyle yüzleşmek zorunda kalacağım ve riskleri ne olursa olsun elimden gelen gücü kullanacağım zaman.

Aleks de ben de o anın gelmekte olduğunu biliyorduk, konuşmasak bile.

Ve eğer bu dünyayı ya da kendimi güvende tutmak söz konusu olsaydı, ikimiz de hangisini seçmek zorunda kalacağımızı biliyorduk.

KISA BİR SÜRE SONRA, Aleks ve ben yan yana, birkaç muhafızın eşliğinde sarayın eğitim alanına doğru emin adımlarla yürüdük.

Kardeşim bu alanın girişinde, çeşitli müttefiklerimiz ve lider arkadaşlarımızla çevrili bir şekilde bekliyordu. Biz yaklaşıırken bize sakince baktı.

-Aleks'i gördüklerinde şirketinin geri kalanına yayılan ani şaşkınlık ve kargaşayı görmezden gelerek.

Bastian bizi bekliyordu, çünkü o ve ben dün gece bir karar vermiştik: Bu akşam Nerithys Kapısı'ndan geçmeye çalışacaktık. O ara âleme girecek ve Aetherstone'a doğru yol alacaktık; dünyamızdan geriye kalanları kurtarmak ve eski haline getirmek için elimizden geleni yapacaktık. Ve bizi bekleyen tehlike, Lorien'in kurduğu tuzaklar ne olursa olsun, hepsiyle yüzleşecektik.

Geriye kalan tek şey diğerlerini planımıza ikna etmektir; isteseler *de* istemeseler de hem bana hem de Aleksander'a güvenmelerini gerektirecek bir plan.

Omuzlarımı dikleştirdim, kardeşime ve diğerlerine başımı sallayarak selam verdim. Aleks de aynısını yaptı ve sonra ikimiz de onları görmezden gelerek dikkatimizi geniş eğitim alanında tatbikat yapan küçük asker ordusuna yönelttik.

Onları her gördüğümde daha canlı görünüyorlardı, gözlerindeki ışık geri dönüyordu; hareketleri daha akıcı hale geliyordu; sesleri rüzgârın fısıltılarından çok tecrübeli savaşçıların kendinden emin konuşmalarına benziyordu.

Ama sayıları gerekenden daha az görünüyordu. "Bazılarını mı kaçıırıyoruz?" Aleks sessizce merak etti.

Hızlı bir sayım yapmaya çalışırken kaşlarım endişeyle birbirine çarptı. Bazılarının burada olmadığı açıktı; sadece dinleniyorlar mıydı, yoksa daha kötü bir şey mi vardı?

Bu da Grimnor'un ortadan kayboluşunun bir başka belirtisi miydi - bu saray üzerindeki korumaların başarısızlığa uğraması?

Aleksander'inkiyle birlikte benim gücüm başlangıçta bu askerleri geri getirmişti ama onların uyanmaya devam etmelerini ve insanlıklarını yeniden kazanmalarını sağlayan şey buradaki koridorlardan akan sürekli büyü oldu. Belki de bazı zayıf varlıklar insanlıklarını tekrar kaybetmeye başlamışlardı.

Bu sabah saray duvarlarının etrafındaki çatlakları kontrol etmemiştim ama içimden bir ses onların da büyüyor olabileceğini söylüyordu.

"Zamanımızın tükenmekte olduğuna dair daha fazla kanıt..." Mırıldandım.

Aleks kaşlarını çattı ama sesini hafif tuttu. "O halde elimizde kalanlara odaklanalım."

Başımı sallayarak onayladım ve kendimi derin nefesler almaya zorladım.

Tatbikatları denetleyen Kaptan Darien Voss, aynı zamanda Graykeep'e geri getirdiğimiz gölgelerden biriydi. Bir metreyi aşan boyu, beyaza çalan koyu kumral saçları ve sürekli buzdan bakışlarıyla çok az konuşur ama sadece korkutucu tavırlarıyla saygı uyandırırdu. Bu dünyada benden çok daha uzun süredir -yüzlerce yıl daha uzun süredir- var olduğunu düşünmek, bu sürenin çoğunu bir gölge olarak geçirmiş olsa bile, daha da korkutucuydu.

Beni savaşa takip etmeleri için bir şekilde ikna etmem gereken *tüm* askerler ve liderler için ona bir yabancı gibi görünmüş olmalıyım.

Şüphelerime rağmen çenemi kaldırdım ve boğazımı temizledim. "Kaptan Voss."

Bana hafif bir selam verdi. "Leydi Nova."

Bize doğru dönen tüm başların aşırı derecede farkındaydım - kardeşim ve , izlemek ve dinlemek için yavaşça faaliyetlerini durduran düzinelerce askerle birlikte. Ama bakışlarımı Voss'un yeşil gözleriyle aynı hizada tutuyor, her iki elmacık kemiği boyunca uzanan yara izlerinde gezinmesine izin vermemeye çalışıyordum.

"Seni hayata kimin geri getirdiğini hatırlıyorsun," dedim - bir soru değil; hiçbir şeyi tartışmaya açmıyordum ve herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuştum

izleyicilerimizin beni duyması için.

Voss, Aleks ve benim aramda bir bakış attı, sonra başını hafifçe eğdi.

"Ve şimdi hizmetinize ihtiyacımız var. Yemin etmeni. Alayınızın en iyilerinin her an göreve hazır olmasını istiyorum."

Yüz ifadesi her zamankinden daha da sertleşti ama sonra omzunun üzerinden baktı ve basit bir komut verdi: "Sıraya girin!"

Askerler kesin, pratik bir disiplinle hareket ederken nefesimi tuttum, botlarının yere vuruş sesleri kontrollü tıkırtılar ve gümlmelerden oluşan bir senfoniydi. Yüzbaşı Voss onları soğuk, hesapçı bir dikkatle izliyordu. Uzun, kesintisiz bir hat oluşturduklarında bir kez daha benimle yüzleşti.

Gözlerimiz buluştuğunda içimi bir otorite duygusu kapladı; dün gece Aleksander'ın odasının dışındaki muhafızlar emrimle kenara çekildiğinde de aynı duygu içimi kaplamıştı.

"Ölüm ya da yaşam," dedi Voss, bir kolunu göğsünün üzerinde çaprazlayarak, "aydınlık ya da karanlık, kılıçlarımız ve hizmetlerimiz emrinizdedir."

Kolunu kalbinin üzerinde kavuşturmuş, Aleks ve benimle sanki tek bir varlıkmışız gibi konuşuyordu -bu diyarda ve diğer tüm diyarlarda selamlanan birleşik bir kral ve kraliçe- ve o anda onun güvenebileceğim biri olduğuna karar verdim.

Belki de Graykeep'tekileri Calista'ya bağlayan gerçekten de büyüydü - yüzyıllar sonra bile hâlâ akan, Gölge Vaelora'ya sadakatini bağlayan bir güç. Bunu açıklayamıyordum ama içinde yüzdüğüm belirsizlik denizinde buna minnettardım.

Ona onaylayan bir baş selamı verirken yüz ifademi sert tutmak için elimden geleni yaptım.

"Genç kraliçemizin bir planı var gibi görünüyor," dedi Lord Marek'in alaycı sesi, ciddi sessizliği bozarak. "Acaba geri kalanımızı aydınlatmak ister mi?"

Ona dik dik bakmak için döndüm. Ve askerlerim hala arkamda hazır olda beklerken, hiç vakit kaybetmeden ne yapmak istediğimi ateşli bir şekilde açıkladım.

"Nerithys Kapısı bizi bekliyor," dedim. "Bu akşam ordumla oraya doğru yola çıkıyorum. Kendini bu diyarın lideri olarak kanıtlamak istiyorsan, sen de bize katılacaksın."

Cevap vermedi.

Sessizlik toplanan diğer liderleri de sardı ve arkamdaki askerler nefeslerini tutmuş gibiydi, bu da anın gergin ve sıkı bir şekilde sarılmış hissettirmesine neden oldu - ilk yanlış kelime veya harekette kopabilirdi. "...Kapının açılması için çok fazla büyü gerekiyor," dedi zeki gözlere ve sabit, sakın bir sese sahip bir kadın - yanlış hatırlamıyorsam Durnhelm olarak bilinen sığınak şehrin hükümdarı Leydi Zara. "Büyük miktarda

dengeli sihir."

"Farkındayız," dedi Aleks.

"Gerçekten açabileceğini düşünüyor musun?" Zara bana sordu.

"Müstakbel kraliçeniz gerekli büyüü yapabilecek kapasiteye fazlasıyla sahip," dedi Bastian, ses tonu sessiz bir uyarıydı.

"Ama *onun* için endişelenmiyoruz, değil mi?" diye sordu Lord Marek, bakışları Aleks'e kayarak.

Aleks gözlerini ona doğru çevirdi. Gülümsemesi kendinden emindi, o tanıdık sırtışı küstahlığın sınırındaydı. Sihir derisinin hemen altında kaynıyordu, küçük çatlakları kasvetli gün ışığında parlıyordu ve bunların birleşimi kalbimin teklemesine neden oldu. Gerçekte ait olmadığı bu diyarda katlandığı onca şeyden sonra bile inkar edilemeyecek kadar güçlü görünüyordu ve ona bakarken içimde bir umut kıvılcımı alevlendi.

İkimiz de kendimize göre yabancı olabilirdik ama en azından o anda onun yanında kendimi yenilmez hissediyordum.

"Onu açmak için *hepinizden* daha fazla şansım var, değil mi?" diye sordu Marek.

Lord Marek kaşlarını çattı ama buna karşılık verecek bir şey bulamadı.

"Peki ya kapı bize boyun eğmezse?" diye sordu Leydi Zara. "O zaman ne olacak?" "O zaman teslim olmuyor," diye cevap verdim, sertçe. "Ve biz de oturup ölüm."

Thalia, "*Hiçbir şey* yapmamak ve oturup ölümümüzü beklemekten farklı olarak," diye ekledi. "Tüm bu planlar başarısız olsa bile, hiçbir şey yapmama alternatifinden *gerçekten* memnun musunuz? Şehirleriniz, onları insan yapan şeylere zar zor tutunmaya çalışan Wraith'lerle doluyken, şu anda olduğu gibi yaşamaya devam etmekten? Her iki durumda da son yaklaşıyor. Bu sonu lehimize çevirmek için bir şansımız var ve ne olursa olsun bu şans değerlendirilmeliyiz."

Kalabalığın üzerine ciddi bir sessizlik çöktü, ta ki kardeşim, "Artık harekete geçme zamanı geldi. Kimse buna itiraz edemez."

Her ne kadar isteksiz de olsa genel bir mutabakat mırıltısı vardı.

"Bu ikisi birlikte çalışmadan kapı açılmaz," diye devam etti Aleks ve bana doğru başını sallayarak. "Leydi Zara'nın da belirttiği gibi, hassas bir büyü dengesi gerektiriyor. Işık Kralı'na gelince? Nova'ya bağlılık yemini etti. Bu benim için yeterli. Geriye kalan tek şey bir plana karar vermek."

Chapter Forty-Seven

Aleksander

SAATLER SONRA - BİR DİZİ GERGIN TARTIŞMANIN VE ZORLU

kararlar - Nerithys Kapısı önümüzde belirdi, yıpranmış taştan yüksek bir kemer ve kucağında koyu renkli ahşap bir kapı. Kapıya kazınmış karmaşık semboller, kasvetli gün ışığından geriye kalanları yakaladı, yavaşça yanıp sönen gözler gibi parıldadı, yaklaştığımızda uyandı.

Hava yoğundu ve artık çok tanıdık gelen bir kokuyla doluydu: kül ve kuru toprak. Lorien'in ve büyüünün dokunduğu her şeye sinmişti, fark ediyordum. Günler önce Nova'yı bulduğumuz odada da kalmıştı. Bu sabah onun zihnini ele geçirmeye çalıştığında da oradaydı. Ona söylememiştim ve söylemeyecektim de ama kokunun onun doğal temiz, çiçeksi kokusunu bile nasıl çarpıttığını görmezden gelemezdim. Şimdi dumanlı bir alt akım vardı, üzerinde ince ama inkar edilemez bir iz kalmıştı - Lorien'in cildinde bıraktıklarına eşlik edecek başka bir yara izi.

Fiziksel olarak bu âlemde hareket etmesinin üzerinden günler geçmişti ama varlığı, etrafımızı saran huzursuzluk hissini daha da yoğunlaştıran, her daim var olan bir gölge olarak kalmaya devam etti.

Burada bizimkiler dışında hiçbir yaşam belirtisi yoktu, ama çok geçmeden alçak, tıslayan bir rüzgâr ağır durgunluğu karıştırdı. Belli belirsiz, neredeyse algılanamaz bir şekilde, içinde sürüklenen bir ses duyduğumu sandım; yükselip alçalan, bazen ensemdeki tüyleri diken diken eden bir notaya yükselen bir fısıltı.

Bizi ileriye mi çağırıyor yoksa geri dönmemiz için uyarıyor mu anlayamadım. "Bunu duyuyor musun?" Nova yumuşak bir sesle sordu, eli tetikte duran, kulakları düzleşmiş, kürkü karanlık enerjiyle kabarmış Phantom'un üzerinde sabitti

Paltosundan duman gibi yayılıyordu.

"Hayal gördüğümü umuyordum," dedim, bakışlarımı önümdeki kapıya sabitleyerek. "Kulağa... *kızgın* geliyor."

Grubumuzun diğer liderleri de çok geçmeden bize katıldılar ve onların endişeli konuşmaları, başka türlü duyabileceğimiz rüzgârla savrulan fısıltıları bastırdı.

Küçük ordumuz da etrafımızda katlandı. Onları tekrar sayma isteğime direndim; mucizevi bir şekilde daha fazlasına dönüşmüş olabilecekleri umuduyla onları kaç kez toplasam da sayı daha etkileyici olmadı. Gün ilerledikçe sarayın üzerindeki çökmekte olan ve giderek işe yaramaz hale gelen büyüler, ayakta daha az sayıda ruh bırakmıştı; yola çıktığımızda, sadece üç düzine asker bizimle yolculuk yapacak kadar uygun görülmüştü.

Toplamda elliden az kişiydik.

Elliden az ruh, diyarların gelmiş geçmiş en büyük tehdidine karşı duruyordu.

Burnumdan derin nefes aldım, yükselmeye ve kalbimi ele geçirmeye çalışan sıkıcı panik duygusunu yatıştırmaya çalıştım. Tekrar ve tekrar, onu yatıştırdım. Nova'nın cildindeki yara izlerine bakmak da işe yaradı; onları görmek her seferinde öfkeli ve yakıcı kararlılığımı yeniden alevlendirdi.

Nerithys'e, Lorien'e doğru yol alacaktık -bu lanet kapıyı çıplak ellerimle sökmek zorunda kalsam bile.

"Kapı en kolay Ekinoks'ta açılıyor elbette," dedi Thalia bize doğru yaklaşan kalabalığa. "Ancak yeterli büyü *herhangi bir* zamanda onu açabilir ve Ekinoks'a yaklaşan her gün bunu yapmak giderek daha kolay hale gelir. Yani..."

"Öyleyse idare ederiz," dedi Nova, kapıya yaklaşarak.

Her zamanki şüpheciliğimi maskeleyerek onun yanında öne çıktım; şimdi bunun bize bir faydası olmazdı.

Gözlerini bana doğru çevirmeden önce derin bir nefes aldı. "Birlikte mi?" "Birlikte."

İçimize daha fazla şüphe düşmeden harekete geçtik.

Hiç değilse Rivenholt Sarayı'ndan ve Calista'nın bıraktığı kalıcı korumalardan uzaklaşmak benim için olumlu bir hareket olmuştu.

Artık boğuluyormuş gibi hissetmiyordum. Uzattığım avuçlarımdan kolayca yükseldi.

Nova benim hareketlerimi yansıttı ve çok geçmeden ikimiz de kendi güçlerimizi eşit miktarda çağırmayı başardık. Işık ve karanlığın parıltıyan dalları olarak yükseldiler, yavaşça birbirlerine doğru sürüklendiler, ağır havaya rağmen tereddüt etmeden yükseldiler.

Bir zamanlar çarpışan enerjilerin kaotik bir buluşması olan şey şimdi bir amaç ve zarafetle hareket ediyor, zahmetsizce içeri çıkıyor, arada boşluk kalmayana kadar birbirine daha sıkı ve daha sıkı sarılıyordu. Bükülen güç iplikleri kemerin üzerinde daha da birleşerek, sırayla aydınlatılan ve gölgelendirilen spiral bir sütuna dönüştü. Bir an döndükten sonra bir kez daha iki şeride ayrıldı - her biri baskın bir büyü taşıyan ama aynı zamanda şimdi karşıt büyüünün de bir ipucunu taşıyan şeritler.

Ellerimizin hassas yönlendirmesiyle kurdeleler taş kemer boyunca daldı ve sıyrıldı. Bu kemerin her iki yanında kaideler vardı - Işık ve Gölge Kılıçlarının dinlenmeleri ve güçlerini kanallize etmeleri için tasarlanmış yerler. Sihrimiz onlara battı, olukları doldurdu ve içlerinde saklı kadim mekanizmaları uyandırdı.

Kapının üzerindeki tüm semboller daha da parladı. Taş kemer de aynı cesaretle aydınlandı. Gözlerimizi siper ettiğimizde, bir dağın tepesinde buzun kırılması ve karın kayması gibi yüksek ve keskin bir ses sararak derin bir vadide yankılandı.

Her şey durulduğunda, birkaç kırık parça dışında kemerin büyük bir kısmı kalmıştı.

Ama kapı tozlu zeminde binlerce parçaya ayrılmış bir şekilde duruyordu.

Bir tür yol açıldığı açıktı; bir zamanlar ahşap kapının durduğu yerde şimdi gri ve beyaz enerjiden oluşan dönen bir kütle bekliyordu.

Bizi çağırıyor.

Ancak içeri girmek için bir zamanlar heybetli olan kapının parçalanmış kalıntılarının üzerinden geçmek gerekiyordu - en iyi ihtimalle uğursuz görünen keskin, kırık şeylerden oluşan bir yığın.

Eğer o kaotik görünümlü geçide adım atarsak, aynı şekilde geri dönebilir miyiz?

Hepimiz tereddüt ettik.

Nova çömeldi, kırık tahta parçalarını ve taş parçalarını dikkatleeledi. "Biz ne yaptık?" diye nefes aldı. "Bu ne anlama geliyor?"

Bastian onun yanında diz çöktü, yüz ifadesi asıktı. Görünüşe göre bir açıklama yapmaya karar vermeden önce birkaç kez konuşmaya başladı. "Diyarlar ve aralarındaki yollar eskisi gibi değil... ve siz ikiniz de yüzyıllar öncesinin Vaelora'ları gibi değilsiniz. Bu varlıkların her zamanki enkarnasyonları için her şeyin bir zamanlar olduğu kadar sorunsuz gitmesini beklemezdim. Özellikle de elinizde Gölge ve Işık Kılıçları olmadan."

"Her iki durumda da yol açık, değil mi?" dedi Thalia, temkinli ama kararlı bir adım atarak. "Artık geri dönüş yok."

Nova doğruldu, parlayan geçide bakarken gözleri mavinin garip bir tonuyla parlıyordu. "İlerleyelim o zaman."

Kafamızdaki cevapsız sorulara rağmen kimse karşı çıkmadı. Hayalet hepimizin önünde hızla ilerledi, ancak kapıya varmadan durdu, volta atıyor ve sızlanıyor.

Bastian, "Bu âlemde katı ve normal olmaya alıştı," dedi. "Nerithys'teki enerjiler onun... ilginç, değişken varoluşuna nazikçe tepki vermeyebilir."

Nova'nın yüzünü endişe kapladı. "Bu ona kalıcı olarak zarar verebilir mi?"

Bastian cevap vermedi ama kaşlarının endişeyle çatılması düşüncelerini ele veriyordu.

Köpek yine de kendini geçide yaklaştırmaya çalıştı ama Nova onu boynundaki tüylerden yakalayıp uzaklaştırdı. Önünde diz çökmeden önce tereddüt etti, sesi hafifçe titreyerek, "Kal. Sen farkına bile varmadan geri döneceğim."

Phantom homurdanarak karşı çıktı ama sonunda itaat ederek uzaklaştı. Nova elini yumruk yapıp yere dayadı ve kendini toplarken başını öne eğdi. Bunu yapması sadece birkaç saniye sürdü; çok fazla göz onun üzerindeydi ve onları yönlendirmesini bekliyordu.

Elimi uzattım ve ayağa kalkmasına yardım ettim. Yan yana geçitten geçtik.

Sanki dik bir merdivenin basamağını kaçırmışım gibi hemen bir düşme hissine kapıldım. Fazla yuvarlanmadım ama iniş yine de sarsıcıydı ve alt taraf zifiri karanlıktı. O kadar doğal olmayan bir karanlıktı ki, bir an için var olan tek varlık benmişim gibi geldi. Sanki etrafımdaki hiçlikte, tüm kokuları, sesleri ve hisleri yutan bu karanlıkta başka hiçbir şey var olamazmış gibi...

Her ne kadar çarpık olsa da, eski sarayımda cezalandırıcı Uçurum'da geçirdiğim zaman için aniden minnettar oldum; deneyimlerim

En azından paniklememi engelledi. Sadece gözlerimi kapattım ve içimde derinlere gömdüğüm o sakin yeri aradım.

O durgun, içsel yerde sürüklenirken, karanlıkta belli belirsiz bir nefes duydum. Sonra bir kalp atışı. Ardından, diğer tüm duyularım körelmiş ya da beni düpedüz yüzüstü bırakmış da fark ettiğim bir büyü nabzı. Kendi büyüm otomatik olarak cevap verdi, derimdeki pürüzlü yolları aydınlattı, bu yeni uçurumu keserek uzaktaki nabza cevap verdi.

Büyümün çekimini takip ederek birkaç adım ilerledim ve kısa süre sonra Nova'nın karanlıkta uzanan elini gördüm. Gözleri benimkilerle buluştuğunda korkudan hafifçe irileşmişti.

Işığımın ortaya çıkardığı alçak tavana baktı. Asılı, kristal yapılarla kaplıydı, keskin kenarları hem güzel hem de tehditkârdı; bir tür kavernöz tünelin ağzında gibiydik. Önümüzde nispeten açık bir yol uzanıyordu - tek çıkış yolu. Bir sonraki adımımızın belli olduğunu görünce içimizi hissedilir bir rahatlama kapladı.

Bu rahatlama sadece saniyeler sürdü.

Bedenimden yükselen ışık garip davranıyor, sanki o tuhaf kristaller tarafından çekiliyormuş gibi hızla tavana yakın bir yerde toplanıyordu. Işığı yakaladılar ve inanılmaz, doğal olmayan bir güçle büyüttüler ve çevremiz tamamen karanlıktan, aynı derecede kafa karıştırıcı olan çok fazla ışıkla doldu.

Gözleri yaşartan parlaklığı hızla kavurucu sıcaklık takip etti.

Sonra kristallerden birinin patlama sesi geldi, ardından parlayan parçalar yağmur gibi yağarak kayalık zemine çarptı.

Nefesimin altında küfrederek büyümün bir kısmını geri çekmeye çalıştım. Pek işe yaramadı; en ufak bir ışık kırıntısı bile yakalanıp kör edici bir vahşet ve sıcaklıkla geri yansıtıldı.

Bu arada, müttefiklerimiz birbiri ardına portaldan geçerek bizi takip ediyor, boşluğa doluşuyor ve kendilerini dayanılmaz ışık ve sıcaklığın arasında kaybolmuş buluyorlardı. Sesleri garip bir şekilde boğuktu

-Burada doğal olmayan büyülerin ve korumaların iş başında olduğundan giderek daha fazla emin oldum ama onlardan yayılan panik hızla hissedilir hale geldi.

Tam bu panik pençelerini içime geçirmeye başlamışken, yukarıdaki kristallerden birini hızla çevreleyen bir gölge gördüm. Suyun içinde çiçek açan mürekkep gibi yarı saydam yapının ortasına doğru bastırarak, merkezinden yayılan ışığı kararttı.

Üzerimde bir anlayış belirdi. Gözlerimi kapadım ve odaklandım, artık sihrimi geri çekmeye çalışmak yerine Nova gölgelerini ona eklerken onu yerinde tuttum.

Yakıcı sıcaklık yavaş yavaş soğudu. Dinginlik müttefiklerimizden oluşan kalabalığın üstesinden geldi. Merak paniğın önüne geçti ve gözlerimi açtığımda Nova'nın yumuşak, narin bir ışıkla tam karşımda durduğunu gördüm.

Bize en yakın asılı kristali dikkatle inceliyor, yukarıya dönmüş bakışları merkezinde dengede duran sihrimizin dönen kütesini yansıtıyordu. Ellerinin hassas hareketleriyle, gölgelerini yakın ve uzaktaki diğer kristallere yönlendirmeye devam etti, ta ki hepsi her iki büyümüzle dolana ve tüm tünel bizi doğrudan çevreleyen aynı sessiz, hoş ışık ve sıcaklığa bürünene kadar.

"Görünüşe göre bu yoldan geçmek *de* denge gerektiriyor," diye fısıldadı, bakışlarını indirip etrafına bakarken ses tonu panik ve huşu karışımıydı.

Etrafımızı saran manzara karşısında dehşete mümkün değildi.

Büyümüzün dengeli ısıltısı yavaşça, tam olarak önümüzdeki kısa tüneli ortaya çıkardı - zemini boyunca garip, renkli çiçekler, pürüzsüz, yanardöner taşlarla kaplı duvarlar. Bu taşların bazılarına kazınmış soluk, parlayan semboller vardı, kadim ve canlı hissettiren bir enerjiyle titreşiyorlardı - tıpkı geçidin kendisinde tanık olduğumuz gibi.

Geçidin ötesindeki dünya bizi çağırıyordu. Bulunduğumuz yerden görebildiğimiz kadarıyla, hepsi de uhrevi beyaz bir ışıkla yıkanan geniş bir alan, ağaçlar ve az sayıda çatı vardı.

Nova daha iyi görebilmek için önden koştu. Ben de onu yakından takip ettim ve tünelden daha temkinli bir şekilde çıkarak kendimi bir zamanlar geniş bir şehir olduğu anlaşılan kalıntılara bakan bir tepenin üzerinde buldum. Geniş meydanlar, özenle hazırlanmış bir yol sisteminin parçalanmış çizgileriyle birbirine bağlanmış, çatlamış ve büyümüş bir şekilde uzanıyordu. Bu kırık dökük yollar boyunca ev kalıntıları sıralanmıştı; duvarlarının çoğu sarkmış ve toprağa gömülmüş, sarmaşıklar tarafından boğulmuştu.

Tepenin dibinde, çorak bir avluya açılan bükülmüş, paslanmış ve yarı gömülü bir kapı vardı. Avlu uzun ve dardı, birden fazla duvarın kalıntıları onu bölüyordu. Avlunun ortasından geçen bir patika, hırpalanmış taş ve çatlamış mermerden oluşan devasa bir yapıya doğru uzanıyordu...

Bir sarayın kalıntıları.

Parçalanmış kuleleri kırık kemikler gibi yukarı doğru çıkıntı yapıyor, dış savunma duvarlarının üzerinde sadece kısmen görülebiliyordu; ancak ana bina az çok sağlam görünüyordu, tuğlaları yıpranmış ama sağlam duruyordu, kemerli, süslü pencerelerinin çoğu kırılmamıştı.

Her şeyin ötesinde, sarayın ve arkasındaki şehrin çok ötesinde, parıldayan gri geniş bir alan uzanıyordu. Belki de bir deniz. Parıltısı bu durgun ve sessiz dünyada tuhaf bir şekilde yersiz görünüyordu ve kısa bir süre için buranın geri kalanının normal bir gökyüzü ve güneş ışığı altında neye benzeyebileceğini merak ettim.

"Midna'nın Sarayı ve Krallığı," dedi Bastian, arkamızdan gelerek. "Ya da en azından ondan geriye kalanlar. Noctaris ve Soltaris'in tek bir dünyanın parçası olduğu zamanlarda, bir zamanlar var olan en güçlü, en merkezi krallıktı. Bazı efsanelere göre Midna'nın son Kral ve Kraliçesi Aetherstone'un oluşumunda rol oynamışlar; bu eserin yaratıldığını ve korunduğunu görmek tanrılara karşı görevleri arasındaymış." Harabeleri taradı, gözleri ana saraydan geriye kalanlar üzerinde parladı. "Bu aslında beklediğimden daha iyi durumda; odalarının inceleyebileceğimiz her türlü ilginç şeyle dolu olduğunu hayal ediyorum..."

"Ne yazık ki buraya geliş amacımız bu değil," diye hatırlattı Thalia ona. "Yine de belki yeterince uzun süre hayatta kalırız ve işleri yeterince iyi dengeleriz, böylece daha fazla bilgi keşfetme ve ortaya çıkarma şansımız olur."

"Buraya gelmekten kurtulduk," dedi Nova. "Bu da bir başlangıç, değil mi?"

Kardeşi başıyla onayladı. "Siz ikiniz orada olduğunuz için şanslıyız." Omzunun üzerinden tünele doğru bakarak ekledi, "Bu diyara ve Taş'a giden yol her iki Vaeloran'ın birlikte yürümesi içindi, bu yüzden muhtemelen bu ikinizin de büyülerine ihtiyaç duyacağımız son sefer olmayacak."

"Bu aynı zamanda Lorien'in kendi güçlerini daha iyi dengelemek için neden Grimnor'u ve Nova'nın büyüsünü çalmaya ihtiyaç duyduğunu da açıklıyor," dedi Thalia, çoktan tepeden aşağı inmeye başlamıştı.

Bastian onaylarcasına başını sallayarak onu takip etti.

Nova duraksadı, gözleri düşünceden donuklaşmış, ağzının kenarları sarkmıştı. Artık onu ne hissettiğini tahmin edebilecek kadar iyi okuyabiliyordum - Lorien'in o kılıçla kaçmasına izin verdiği için duyduğu suçluluk pişmanlık ve diğer her şey.

"Her ne aldıysa," dedim, bir elimi sırtının küçük kısmına koyarak ve onu ilerlemeye teşvik ederek, "senin kadar güçlü değil. Ve senin kullanabildiğin gibi kullanamayacak. Onu buraya girmek için kullandı ve bildiğimiz kadarıyla başka bir şey için değil."

Zorlukla algılanabilir bir şekilde başını salladı; şirketimizin geri kalanı bize yetişmeden önce vaktinin olduğu tek yanıt buydu ve ifadesini daha zorlu bir şeye dönüştürmeye zorladı. Şüphelilerimizin sorgulayamayacağı bir şey.

Dik tepeden dikkatlice aşağı süzüldük, harap girişten geçip avlunun iskelet kalıntılarına doğru ilerledik. Giriş kemerinden geriye kalanların altından geçerken gökyüzü aniden değişti, süt beyazı ışıltısı yerini koyu mor ve maviden oluşan çalkantılı bulutlara bıraktı.

Partimizin birkaç üyesi ışıktaki dramatik değişim karşısında nefes nefese kalarak durdu.

Altımızdaki toprak titremeye başladı. İlk başta o kadar hafifti ki, acaba hayal mi diye düşündüm. Ama sonra daha da şiddetlendi ve beni bir elimi en yakın duvardan geriye kalanlara dayamaya zorladı. Küçük taş parçaları yağdı ve tozlu zeminde yüksek sesle tıkırdayan yığınlar katıldı. Hâlâ ayakta duran birkaç ağaçtan biri, öne doğru düşmeden önce bir dizi ürkütücü *çatırtı* ile kırıldı ve neredeyse iki askerimize çarpıyordu.

Sarsıntı en az bir dakika sürdü.

Bir dakika daha geçtikten sonra grubumuz yeniden toplandı ve açıklama için Bastian'a bakmaya başladı.

"...Dengenin ve uygun Vaelora'nın eksikliği açıkça bu diyara da zarar verdi," dedi.

Devam ettik. Kimse konuşmadı. Çoğu adımlarını, tıkırdayan zırhlarını, *nefes alıp verişlerini* susturmaya çalışıyor gibiydi. Ayaklarımızın altında canavarca bir şeyin uyuduğuna dair kalıcı bir his vardı ve kimse onu uyandırmak istemiyordu.

Ancak son savunma duvarının ötesine geçip sarayın en iç avlusuna girdiğimizde sessizlik imkânsız görünüyordu. Bizi karşılayan manzara karşısında nefesler ve şaşkın fısıltılar yükseldi: *Askerler*.

Çeşitli eylem ve hareketsizlik pozlarında donmuş sayısız asker, asla bitirmelerine izin verilmeyen bir zaman anına yakalanmışlardı. Ve hepsinin giyim tarzı...

"Bunlar Elarithian Ordusu'nun eski üniformaları," dedim. Ceketlerinden birinin kolunu işaret ettiğimde midem bulandı.

Hilal şekli merkezinde tek, parlak bir yıldızı kucaklıyor, yıldızın ışığı keskin, temiz çizgilerle dışa doğru yayılıyordu. Boğazımdaki ani kuruluğu bastırmak için yutkunarak ekledim, "Ve bu sembol bazen Işık Koruyucuları tarafından kullanılır."

"...Karşılaşmaktan o kadar endişe ettiğimiz Lorien'in ordusu bu mu?" diye merak etti Lord Kaelen, bir adım öne çıkarak. "Donmuş hayaletlerden oluşan bir ordu mu?"

Nova sessizce, "Bunlar Rose Point'teki lanetli figürlere benziyor," dedi. "Tıpkı... tıpkı annem gibi."

Bastian içlerinden birine yaklaştı, metanetli figürün etrafında belli belirsiz bir daire çizdi. Askerin ceketinin düğmeleri bir parça hareketle parlıyordu - bir nefesten fazlası değil, mahkûm edilmiş kabuğunun altındaki en zayıf yaşam ipucu.

Bastian, "Bu, tartıştığımız teoriyle örtüşüyor," dedi. "Bu tür bir lanet, ayrı diyarlardan gelen savaşan enerjilerin çapraz ateşine yakalananların başına geliyor gibi görünüyor. Burada olanlara gelince..." Gökyüzüne baktı, daha önce parlayan beyazın yumuşak tonuna geri dönmeye başlamıştı.

"Bu âlemde savaşan enerjilerden *başka bir şey yok*," diye düşündüm yüksek sesle.

Ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Burada yeterince uzun süre kalırsak, bu enerjilerin benzer kurbanları olacağımızdan şüpheleniyorum." Sözlerinin sonuna doğru sesini alçalttı ama hasar çoktan verilmişti; kendi askerlerimiz arasında telaşlı konuşmalar başladı ve bazıları geri çekilmek için çok geç olup olmadığını merak ederek indiğimiz tepeye doğru baktı.

Korkakça belki ama onları tam olarak suçlayamazdım. Bu âlemin kötü etkileri -her ne ise- etkisini göstermeye başlamadan önce ne kadar zamanımız olduğunu bilmemize imkân yoktu.

"Görünüşe göre diyarın kendisi Lorien ve yordakçılarını yavaşlatmak için üzerine düşeni yapmış... Gerçekten bu kadar şanslı olabilir miyiz?" diye merak etti Kaptan Voss, donmuş figürlerin arasından dikkatle ilerleyerek.

Kaşlarımı çattım ama dilimi tuttum. Belki bizi bir savaştan kurtarmıştı ama bu konuda hiçbir şey *şanslı* görünmüyordu. Ve sanki bu yaşayan hayaletler hâlâ bizi izliyordu - ilk yanlış adımımızda canlanmayı bekleyen başka canavarlar.

Thalia, "Acele edelim ve şansımız tükenmeden Taş'ı bulalım," diye önerdi.

Hafif bir sarsıntı daha yeryüzünü sarstı ve kendimi hızla ona hak verirken buldum. "Gruplara ayrılmalı ve aramaya başlamalıyız. Bu

saray arazisi içinde bir yerde, doğru mu?"

Bastian, "Konuyla ilgili okuduğum hemen her anlatıma göre," diye onayladı.

Nova güçlerimizi bölmek konusunda tereddütlüydü ama gökyüzündeki bir başka dramatik enerji kayması onu ikna etti. "...Her grubun içinde bir büyücü olduğundan emin olun," diye emretti, "böylece karşılaştıkları herhangi bir keşif veya sorun için gölgeler -bir tür sinyal- gönderebilirler."

Ayrıntılar kararlaştırıldı, gruplar belirlendi ve Nova ile bana Yüzbaşı Voss ve birkaç asker de katılarak sarayın sol tarafına doğru ilerlemeye başladık. Gittikçe daha fazla moloz yığınının ve tüm sarayı yutabilecekmiş gibi görünen büyük kraterlerden kaçınmak için gittikçe daha geniş bir alanı taramak zorunda kaldık.

Biz keşfetmeye devam ettikçe yıkım daha da kötüleşti. Herhangi birinin ayakta kalması bile bir mucizeydi ve iyice keşfetmek bir yana, sadece yaklaşmak bile bir meydan okumaydı.

Yüzbaşı Voss metodik ve yorulmak bilmeyen bir kararlılıkla ilerledi. Askerleri de onu örnek aldı. Nova da dışarıdan aynı şekilde yılmaz görünüyordu ama hayal kırıklığının arttığını, ulaştığımız her çıkmaz sokakta büyüünün daha da huzursuzlaştığını hissedebiliyordum.

Orta avluya geri dönmemizi ve belki de diğerleriyle yeniden bir araya gelmemizi önermeye başladım, o sırada gözüme garip bir ışık çarptı - henüz keşfetmediğimiz bir köşeyi aydınlatan bir altın parıltısı.

Işığın kaynağını aramak sonuçsuz kaldı. Yaklaştığımda bile bu unutulmuş köşede hemen göze hiçbir şey yoktu... sadece yıkılan sarayın yarı gömülü bir merdiven vardı ve basamakları, etrafında eğilip bükülmüş bir ağaç tarafından kısmen gizlenmişti.

Yine de, bir şey beni çağırdı.

Merdivenleri çıkarken, sarayın bir zamanlar kalıntılarının gösterdiğinden çok daha yüksekte olduğunu fark ettim. Basamakların tepesinde, ikinci katta geniş bir oda olduğu belli olan bir yere girdim; narin altın desenlerle işlenmiş mermer döşeme parçaları etrafa saçılmıştı ve kırık sütunlar eşit aralıklarla duruyordu.

Duvarların hepsi yıkılmıştı ve bakışlarım uzakta ilginç bir manzara görmemi sağladı: Yaklaşık elli metre ötede, yapının diğer birçok bölümünü yok eden lanetli enerjilerden etkilenmemiş gibi görünen devasa, dairesel bir oda çıkıntı yapıyordu.

Havada yüksek bir yerde duruyordu ve üzerinde pırıl pırıl parlayan işaretler bulunan dört yüksek mermer sütun tarafından ayakta tutuluyordu. Yaşlılıktan yıpranmış ama yine de sağlam görünen oyma taştan dar bir köprü onu ana saraya bağlıyordu - ana sarayın hala sağlam görünen birkaç bölümünden birine.

Nova'nın beni merdivenlerden yukarı doğru takip ettiğini duydum. Tepeye ulaştığında asılı odayı görünce nefesi kesildi. Hızla yaklaştı, acelesinden enkaz parçalarına takıldı, bakışları garip, dairesel yapıdan hiç ayrılmadı.

Yüzbaşı Voss ve askerlerimiz de yetişti. Nova odayı ve onu ayakta tutan sütunları keşfetmeye devam ederken, biz de çevredeki alanları potansiyel tehditlere karşı aradık.

Molozların arasında bizi pusuya düşürmek için kimsenin saklanmadığından emin olduktan sonra odanın gölgesinde Nova'ya katıldım. Sütunların arasında volta attım, parmaklarımı altınla kazınmış garip sembollerin üzerinde gezdirdim ve anlamlarını çözmeye çalıştım - başarısızlıkla-.

Nova, "Bu o olabilir," dedi, gözleri odanın dibine kilitlenmişti. "Şuna bir bakın." Merkezinden çizgiler yayılan ve iki yanında hilal şeklinde kıvrılan oyulmuş bir daireyi işaret etti. "Lorien'in kolunda gördüğüm Vaelora'nın işaretine benziyor. Ve yanındaki de..."

Ben de onunla birlikte inceledim. O da hilal şeklindeydi ama yatay olarak dönmüştü, açık uçları sanki boşluğu kapatmaya çalışıyormuş gibi içe doğru kıvrılıyordu. Bu boşluğun içinde siyah bir gözyaşı damlası asılı duruyordu. "Gölge Vaelora'nın işareti olabilir mi?"

Nova kararını vermiş gibi görünmeden önce uzun bir süre sessiz kaldı. Köprüye doğru bakarak, "İçeri girmek istiyorum," dedi.

Sözleri duyunca içimden bir uyarı geçti ama başımı salladım; artık geri dönemeyecek kadar ileri gitmiştik.

Biraz keşif yapmak, yıkık duvarlara tırmanmak ve tehlikeli zemin parçalarından atlamak gerekti ama sonunda saraya girmenin bir yolunu bulduk ve sonra köprüye erişmemizi sağlayan odaya çıktık.

Ne kadar dikkatli adım atarsak atalım, ayak seslerimiz yankılanıyor ve tozu karıştırıyordu. Köprünün bu tarafındaki alan çok genişti, tavanı baş döndürücü derecede yüksekti. Bir zamanlar büyük bir giriş avlusu gibi görünüyordu - belki de bir taht odası; eğri büğrü asılı bir çift kapıdaki bir çatlaktan

menteşelerinde, ortasında süslü bir sandalye olan bir oda gördüm, sırtı yüksekti ve loş ışıkta hafifçe parıldayan ipliklerle süslenmişti.

Ondan uzaklaşıp köprüye odaklandım. Ama elimi eğilmiş bir sütuna dayayıp tozun tetiklediğı öksürükle savaşırken, aklıma tuhaf bir görüntü geldi: Arkamdaki eğri büğrü kapılar sallanarak açılıp tüm ihtişamıyla tahtı -hayır, *tahtları*- ortaya çıkardı.

İki tane vardı.

Çiçeklerle örtülü iki boş taht, sessizce başlarını eğen insanlarla dolu bir odanın ortasına yerleştirilmiştir.

Merakım neredeyse galip geliyor, beni dönüp daha yakından bakmaya, bu kırık sarayın diğerk parçalarından ne gibi imgeler çıkarabileceğimi görmeye itiyordu.

Nova'nın sesi beni son anda durdurdu: "Geliyor musun?"

Kaptan Voss da o anda bize katıldı ve Nova'nın çoktan adımını attığı köprüye doğru başıyla işaret etti. "Birlikte kalmalıyız."

Kabul ettim, ancak bir şeyleri kaçırdığımıza dair artan hisle birlikte geriye bakma dürtüsü beni köprüye kadar takip etti. Sadece üçümüz vardık -arama grubumuzun geri kalanı aşağıdaki harabelerin yakınına dağılmış, gözcülük yapıyordu- ama birdenbire sanki tüm âlem etrafımıza dolmuş, bir sonraki hamlelerimizi dikkatle izliyormuş gibi hissettim.

Bu korkularımı yüksek sesle dile getiremeden gözlerimi önümdeki odaya diktim.

Ve hemen diğerk her şeyi unuttum.

Çünkü Grimnor ve Luminor'un açık kapının iki yanında dengede durduğu dairesel, asma odanın yolu açıktı.

Chapter Forty-Eight

Nova

"BU BİR TUZAK GIBİ GELİYOR," DEDI ALEKS.

"Öyle," diye kabul ettim. Yine de, Lorien'in burada olduğunu, bu kılıçları bulmamız için bıraktığını bilsem bile kendimi bir adım öne çıkmaktan alıkoyamadım - bunu başka kim yapmış olabilirdi ki?

Grimnor ben yaklaşırken mırıldanarak içime hoş bir ürperti gönderdi. Sanki odanın öbür ucundan eski bir arkadaşımı görmüşüm gibi göğsüm sıcaklıkla doldu; tek yapmak istediğim koşup ona sarılmak ve bir daha asla bırakmamaktı.

Ama kendimi yavaş hareket etmeye zorladım.

Aleks de aynısını yaptı, temkinli bir şekilde elini Luminor'a doğru uzattı ama kılıca ya da içinde durduğu süslü tutucuya tam olarak dokunmadı. "Sanki her iki kılıç da güçlerini bu yapıya aktarıyor," dedi bakışları asılı odanın duvarlarında gezinirken.

"Onları tutuculardan çıkardığımızda ne olacağını merak ediyorum." "

Ama muhtemelen kendimizi en kötüsüne hazırlamalıyız;

Bu diyarla ilgili hiçbir şey istikrarlı hissettirmiyor."

İki kılıcı ve aralarındaki açık kapıyı düşündüm. Her ne kadar Grimnor'un ağırlığını bir kez daha ellerimde hissetmeyi arzulasam da, şu anda yolumuzu engelsiz ve etrafımızdaki her şeyi nispeten sağlam tutan büyüü bozma riskini almak istemedim.

"...Şimdilik onları kendi hallerine bırakalım," diye önerdim. Kaptan Voss'a bakarak, "Burada kal ve gözcülük yap lütfen," diye ekledim.

Selam vererek kabul etti ve daha iyi bir görüş noktasına doğru ilerlerken kılıcının kabzasını kavradı.

Sadece kardeşime ve diğer arama gruplarına bir uyarı gönderecek kadar uzun süre tereddüt ettim - üzerinde anlaştığımız gölgeli çember; herkesin dikkatine değer bir şey bulduğumuza dair bir işaret.

Nabzım kulaklarımda atarken cesaretimi toplayıp odaya girdim, Aleks de arkamdan geliyordu.

Bizi karşılayan enerji neredeyse *tarif edilemezdi*. Göğsümde yankılanan bir uğultu, neredeyse dayanılmaz ama bir şekilde canlandırıcı bir basınç. Sanki varoluşun ağırlığı, yaşamın dokusu bu odada birlikte dokunuyordu. Hepsini içime çekmek için harcadığım çabadan dolayı titriyordum.

Dışarıdan büyük bir oda gibi görünen yer şimdi sınırsızmış gibi geliyordu -Üzerimizde baş döndürücü bir şekilde yükselen tonozlu tavanları ve bana gece gökyüzünün sonsuz genişliğini düşündüren koyu, kadifemsi duvar halılarıyla örtülü duvarlarıyla kendi başına küçük bir saray. Havada birbiriyle yarışan duman ve gül kokuları birbirine karışıyordu; yaşamın zenginliğiyle yuvarlanan çürümenin yakıcı bir ipucu

-Bizi bu noktaya getiren hassas dengeyi bir kez daha hatırlattı.

Uçsuz bucaksız alanın ortasında, yüzü dağınık, değerli taşlarla işlenmiş ve kenarları çeşitli rünlerle kazınmış, bazıları tavana yakın küçük çatlaklardan ve boşluklardan içeri süzülen ışıpta parlayan dairesel bir kürsü yükseliyordu.

Ve bu platformun merkezinde, Aetherstone bekliyordu.

Nispeten küçük bir kaide onu kürsünün üzerinde tutuyordu. Böylesine büyük bir zenginlikle çevrelenmişken, garip bir şekilde küçük görünüyordu. Dikkat çekici değildi. Ama ona doğru adım attığımda, odadaki basınç nefes alamayacak kadar arttı ve kendimi dizlerimin üzerine çöküp önünde eğilme dürtüsüyle savaşıırken buldum.

Aleks ve ben, o efsanevi nesneyle aramıza mesafe koymadan önce sadece hızlıca yakından baktık ve onun yerine etrafındaki çok sayıda ilginç şeyi inceledik.

Aleks bir süre sonra gözlerini tavana dikerek, "Açıklıklar çok hassas bir şekilde oyulmuşa benziyor," dedi. "...Belki de bu rün işaretleri üzerinde belirli ışık desenleri oluşturmak için."

İçeri süzülen ışığa tekrar baktım ve onun haklı olduğunu anladım; ilk başta zamanın ve bakımsızlığın neden olduğu yıpranmış çatlaklar gibi görünen şeyler aslında farklı şekil ve boyutlarda, amaca yönelik, temiz kenarlı açıklıklardı.

En yakın ışık huzmesini takip ederek, aydınlattığı rünün önünde diz çöktüm ve onu daha yakından inceledim. Parmaklarımı üzerinde gezdirirken, uyanışın eşiğindeki kadim bir büyü'nün nabzını hissedebildiğimi düşündüm. Tam olarak açıklayamasam da derin bir bağ hissettiğim bir şey.

Ayağa kalktım ve kürsünün kenarı boyunca yürüdüm, sembolleri inceledim, üzerlerine düşen farklı ışık ve gölge desenlerini hayal etmeye çalıştım.

"Ekinoks sırasında ışığın nereye düştüğünü merak ediyorum..." Yüksek sesle düşündüm. "Çoğu efsaneye göre, Taş'ı kontrol etmek en kolay o günün şafağında mümkün oluyormuş. Belki de bu rünlerin o özel ışıktaki ortaya çıkardığı bir şey yüzünden?"

"Belki," diye kabul etti Aleks. "Ama bunu görmek için henüz çok erken, değil mi?"

Haklıydı ama zihnim inatla plan yapmaya devam ediyor, bir olasılıkta karar kılana kadar birbiri ardına olası olmayan planlar üzerinde dönüp duruyordu. "Belki de simülasyonunu yapabiliriz?"

Bana meraklı bir bakış attı, ama sonra hemen anladı ve bakışlarını bir kez daha yukarıdaki açıklıklara kaldırdı. "...Gölgeleriniz içeri giren ışığı engelleyebilir."

"Ve sadece ihtiyacımız olan ışığı yaratabilir, onu belirli rünlere dökebilirsiniz." Merakı yerini şüpheyi bıraktı ama sözünü kesmesine fırsat vermeden devam ettim: "İhtiyacımız olan günün şafağına çok yakınız," diye belirttim. "Bu kadar yakın olan gelecekteki bir görüntüyü görmek senin için daha kolay olmaz mıydı?"

"...Denemeye değer, sanırım," diye yumuşadı, platformun kenarına doğru ilerledi, diz çöktü ve bir elini benim işaretlerin üzerinde gezdirdi. Gözlerini kapadı ve uzun bir süre neredeyse hiç kıpırdamadan durdu - ta ki yüz hatlarındaki en ufak bir seğirme gördüğünü gösterene kadar...

Bir şeyler. Sonra tek kelime etmeden bir sonraki bölüme geçti.

Bunu birkaç kez yaptı, sonunda gözlerinin altın derinliklerinde parlayan daha fazla güvenle bana dönmeden önce tüm daireyi dolaştı.

Kürsünün tamamını ve tüm sembollerini son bir kez daha tararken konsantrasyonunu bozmak istemediğim için konuşmadım, görünüşe göre imgeleminde gördüğü kalıplara kilitlenmişti.

Yüzünü bana doğru eğdi ve tek bir selam verdi; sözsüz bir işaret.

Tavana doğru uzandım, parmaklarım kalın gölge dallarını büküp çekerek var etti. Elimden geldiğince hassas bir şekilde

Sihrimi yukarı doğru kaldırdım, gördüğüm her ışığın üzerine sabitledim.

Son açıklığı kapattığımda, derin, her şeyi tüketen bir karanlığa gömüldük. Kendimi bu diyara ilk indiğimiz o korkunç anları yeniden yaşarken bulduğumda kalbim birkaç kez çarptı. Ama tıpkı o zaman yaptığı gibi, Aleksander'ın sakince ışığını çağırması uzun sürmedi.

Kazınmış rünlerden bir düzinesini parlatana kadar her bir kıvılcımı daire boyunca metodik bir şekilde yönlendirdi ve uygun yere koydu.

İlk başta hiçbir şey olmadı. Ama sonra birkaç ayarlamayla bir rün karardı, diğeri aydınlandı...

Kürsü gümbürdedi ve dönüyor gibiydi - önce bir tarafa, sonra diğer tarafa -Ancak kadar yumuşak bir şekilde yerine oturdu ki, gerçekten hareket edip etmediğini sorguladım.

Ama parlak yüzeyinin altında *bir şeyler* oluyordu, bundan emindim; enerjisinin değiştiğini, kollarımda ürpertiler yarattığını hissedebiliyordum.

Nefesimi tuttum ve platformun cilalı yüzündeki taşların teker teker aydınlanmasını izledim. Her aydınlanma mermerde yeni bir imge ortaya çıkardı; bir sayfadan akan mürekkep gibi yükseldiler - kulelerden ormanlara ve okyanus dalgalarının tepelerine kadar her türlü şeyi andıran semboller. Her sembol kümesinin yanında, belli belirsiz harflere benzeyen işaretler vardı; yukarıda okuya okuya büyüdüğüm yaygın yazının eski, stilize bir versiyonu gibi görünen bir yazı.

Onları okumayı başarabilmem için bir süre çalışmam gerekti - tanıdık bir krallığın adını tanımak için.

Eldris.

Ve daha yakından baktığımda birkaç isim daha belirginleşti:

Elarith. Rivenholt. Midna...

"Bu bir harita," diye fark ettim, daha iyi görebilmek için kenara geri çekildim. "Hem Yukarı'nın hem de Aşağı'nın bir haritası, içinde bulunduğumuz bu diyarın - Etertaşı ile işaretlenmiş - tam ortasında. Bu mücevherlerin her biri bir krallığı temsil ediyor." Dünyamıza bütünüyle bakarken göğsümde bir huşu duygusu filizlendi... ardından yükselen bir umutsuzluk duygusu.

Tüm diyarları böyle tek bir daire içinde bir arada görmek çok tuhaftı.

Aleks platforma çıktı, krallıklar arasında yürüdü ve her birini sırayla değerlendirdi.

"Peki ya Taş'ın yanındaki bu boş alanlar?" diye merak etti ve herhangi bir krallıktan uzakta, kürsüye oyulmuş bir oyuğun yanında durdu. Neredeyse dikkatsiz bir el tarafından bırakılmış bir kesik gibi görünüyordu -şimdiye kadar fark etmemiştim bile. Ama haritanın Noctaris bölümünde de bir aynısı vardı, bu da bana bunun rastgele bir şey olmadığını düşündürdü.

Merakla Aleksander'ın yanına gittim. Görebileceğim her şeye karşı kendimi hazırlayarak çömeldim, parmaklarımı oluğa sıkıca bastırdım ve geçmişini araştırmak için gözlerimi kapattım.

Zihnimde bir görüntü belirene kadar birkaç derin nefes aldım: Işık Kılıcı'ndan biri bu noktaya saplanıyor ve ardından Aetherstone arkasında canlanarak parlıyordu. Kılıç, dışarıya doğru beyaz enerji çatlakları göndermeden önce kısa bir süreliğine aynı parıltıyı aldı. Bazıları krallıklara doğru dallandı, ama çoğu kuzeye doğru gitti ve platformun hemen ötesinde sergilenen bir küreye yerleşti.

Bu görüntü sadece bir an sürdü, ardından başka bir görüntü içeri girmeye çalışıyor gibiydi. Sonra bir başkası, ve bir başkası, ve-

Omzumda bir elin beni sıktığını hissettim.

"Nova?" Aleksander'ın endişeli sesi geldi.

Hafifçe başım dönüyor ve zor nefes alıyordum, başımı salladım ve kaotik görüntünün son parçalarını göz kırparak uzaklaştırdım.

"...Luminor o boşluğa birden fazla kez battı," dedim Aleks'e. "Anı... garip bir şekilde parçalanmıştı. Birkaç farklı ama benzer izlenimin üst üste binmesi gibi. Ama kılıcın bir kanal gibi çalıştığını, Taş'tan gelen enerjiyi bu platform boyunca yönlendirdiğini gördüm... çoğu oraya gitti." Haritanın Soltaris bölümünün üzerindeki küreyi işaret ettim. Duvarın içinde gölgeli bir girintide duruyordu ve tıpkı Etertaş ve kaidesi gibi küçük ve mütevazıydı, gözden kaçması kolaydı.

Aleks imgelemimin işaret ettiği küreye doğru yürüdü, etrafında daireler çizdi, elini belli belirsiz üzerinde gezdirdi - bu hareket merkezinin donuk bir ışıkla titreşmesine neden oldu. "Yani enerjinin Yukarı'ya beslenmesinin ana yolu bu mu? Sanırım bir şekilde Soltaris'le bağlantılı..." Kürsünün diğer tarafına baktı ve benim düşündüğüm soruyu sordu: "Noctaris için olan nerede?"

Cevap vermek yerine odanın diğer ucuna, onun durduğu yerin tam karşısındaki noktaya doğru ilerledim. Mermer duvarların goblenle kaplı olmayan tek bölümlerinden biri olduğunu fark ettim.

Yukarıdakiyle bağlantılı kaynak zaten açıktı ve sergileniyordu; bu şaşırtıcı değildi. Muhtemelen yüzyıllardır öyleydi.

Aşağıdakiler bir kenara itilmiş, gizlenmiş ve gömülmüştü.

Ama bu oda ve temsil ettiği tüm sihir dengeyle ilgiliydi. Bu da Soltaris'in güç kaynağına karşı burada bir yerde bir parça olması gerektiği anlamına geliyordu.

Aleks bana katıldı ve duvarı daha kolay incelememe yardımcı olmak için biraz daha ışık çağırdı. Büyüsünün parıltısı içinde, taşa derinlemesine kazınmış, kenarları zamanla yumuşatılmış elmas şeklindeki iki sembolü çabucak fark ettim.

Bir elimi ikisine de bastırdım. Bileziklerim titredi - ilk başta hepsi. Ama turkuaz olan, diğerleri durduktan çok sonra bile hareket etmeye devam etti. Bileziğin üzerinde yazan kelimeye baktım ve kardeşimin haftalar önce benimle paylaştığı anlamı düşündüm.

Akraba ruhlar... Birbirine bağlı ruhlar...

O kadim bağların, sayısız yaşamın ve binlerce yıl boyunca kullandıkları büyünün gücünü taşıdım.

Ve birlikte, kurtarmanın bir yolunu bulacaktık.

Bu düşünceyi takip eden Gölge büyüsü dalgası şiddetli ve hızlıydı, yakındaki duvar halılarını gelişigüzel asılı bırakan ve beni geriye doğru tökezleten bir güçle duvarı süpürdü.

Aleks beni göğsüne yasladı. Duvarın daha önce görünmez olan sembollerle parlamaya başlamasını izlerken, kendimi onun gücüne karşı destekleyerek kıpırdamadan durdum.

Siliktiler, parıltıları daha önce aydınlattığımız rünlerin parlak alevinden çok sisli ay ışığına benziyordu. Ama çok geçmeden ay ışığı değişiyor, sembollerden uzaklaşıyor ve mermere uzun, dikdörtgen bir şekil çiziyordu.

Duvarın bazı kısımları kayarak açılıp Noctaris küresini ortaya çıkarırken bile hareket etmedim.

O an, kadim ve derin bir sessizlikle birlikte yerleşirken zar zor nefes aldım ve yavaş yavaş bir sonraki adımda ne yapmam gerektiğini fark ettim - sonuçta nispeten basit bir sonraki adım.

Neredeyse çok basit, diye fısıldadı zihnimin arkasındaki sessiz, temkinli bir ses.

Uyarıyı elimin tersiyle ittim.

"Kılıçlar..." Sonunda sersemliğimi üzerimden atıp kapıya doğru baktım.

Aleks başını salladı ama ikimiz de hemen kıpırdamadık, sanki aynı anda yapacağımız ya da yapmaya çalışacağımız şeyin ağırlığına kapılmış gibiydik.

Hâlâ aklımda çok fazla soru vardı.

Çok fazla şüphe.

Ama bu diyara adım attığımızda iki ana hedefimiz vardı: Lorien'i durdurmak ve çok geç olmadan Noctaris'in onarılamayacak şekilde yok olmasını engellemek. Bunlardan en azından birini gerçekleştirmemize belki de dakikalar kalmıştı. Bu küreyle yapabileceğim her şeyi yapmalı -bir şekilde içine büyü katmalı- ve her şeyi yeniden dengelemeye başlamalıydım. Bunun ötesini düşünmeyi reddettim.

Yenilenmiş bir kararlılıkla kapıya doğru yürüdüm ve Grimnor'a uzandım.

Uzaktan gelen bağırış sesleri beni yolumda durdurdu.

Bakışlarım köprüye, Kaptan Voss'u aramaya yöneldi. Sarayın kapısından çıktı, gözlerini aşağıdaki avluya dikmişti. Bakışları soğukkanlıydı ama dudakları sıkıca büzülmüştü, sanki az önce nefesini tutmuş gibiydi.

Görüş açısını takip ettim ve ne yaptığını gördüğümde nefesimi tutmaya zahmet etmedim: Bir grup düşman askeri avluya akın ediyordu.

Kardeşim ve diğer bazıları belli ki sinyali görmüşlerdi; benim arama ekibime katılarak sayıyı en az yirmiye çıkardılar.

-Ama yine de sayıca azdılar.

Panik boğazımı sıkarken Kaptan Voss'a doğru birkaç adım attım. "Onlara yardım etmeliyiz!"

Ben dönüp kılıcımı kaparken o da bu emri yerine getirmek için harekete geçti. Aleks Luminor'u çoktan avucunun içine almıştı. Köprünün en ucunda durmuş, yaşanan vahşeti izliyordu. Ama kaptanı takip etmekte tereddüt etti-

Ben de öyle.

Çünkü Aetherstone hâlâ çağırıyordu.

Her savaşla aynı anda mücadele edemeyeceğimi bildiğim halde askerlerimi bu kadar çabuk terk edemediğim için içimden bir küfür savurdum; hele de aşağıdaki düşman sayısı saniyeler içinde iki katına çıkmışken. "Çok fazla var..."

"Planımın bu son kısmını tek başıma bitireceğimi düşünmedin, değil mi?" dedi soğuk, eğlenen bir ses.

Arkamı döndüm, kalbim boğazıma kaçtı.

Ve işte orada, köprünün diğer tarafında, saray duvarının kırık bir levhasına yaslanmış duruyordu: Lorien Blackvale.

Gülümseyen yüzünü gördüğümde içimde şiddetli bir tepki oluştu. Sözlerine karşı zihnimde her biri bir öncekinden daha şiddetli olan bir düzine farklı tepki belirdi; ben hiçbirine karar veremeden öne doğru yürüdü.

"Onlar aşağıda meşgulken biz de içeri girip başladığınız bitirelim, olur mu?" dedi Aetherstone'un odasını işaret ederek.

Aleks aramıza girerek Işık Kılıcı'nı kaldırdı ve tehditkâr bir şekilde Lorien'in göğsüne doğrulttu.

Lorien'in bakışları tembelce ona doğru kaydı. "Merak etme. Sen de gelebilirsin, zaten ikimizin de işi bitmedi."

"Seninle hiçbir yere gitmiyoruz," diye tersledim.

"Bu bir *davet* değildi," diye yanıtladı ellerini kaldırarak.

İlk içgüdüm kılıcımı daha sıkı kavramak oldu, onu elimden almaya çalışmasını bekliyordum.

Aleks de Luminor'a aynı sıkılıkla sarıldı.

Ama Lorien kılıçları geri çalmaya çalışmak yerine, sadece bir gölge büyüü dalgasıyla -*benim* büyümle- kılıçları ele geçirdi ve onları odanın içine doğru savurarak bizi de beraberinde sürükledi.

Aleks ve ben sarsıcı bir gümbürtüyle yere düştük, bedenlerimiz soğuk, acımasız taş zemine çarptı.

Kılıçlar eşiği geçer geçmez kapı kapanmaya başladı; iki büyük ahşap levha kulakları sağır eden bir gıcırtyla inleyip yer değiştirdi.

Lorien, bizi dış dünyaya tamamen kapatmadan hemen önce içeri girdi.

Aleks'le birlikte ayağa kalktım, kan kulaklarıma hücum ediyordu. Aetherstone'un kendisi arkamızda canlanıp odayı bir ışık ve gölge fırtınasına boğarken ikimizin de kılıçları enerjiyle parıldadı.

Chapter Forty-Nine

Nova

LORIEN, "BİR KEZ DAHA MUZZAM BİR YARDIMDA BULUNDUNUZ," DEDI.

Bakışları ortaya çıkardığım küreye takılınca kaslarım gerildi ve odanın içine doğru geri çekildim.

"Çünkü sen olmadan buna ulaşamazdım." Önüne geçtim.

"Ve acınası dünyanızın son enerjisini de çalıp götürmeyi bitirmek ve onu yönetmeye niyetlendiğim dünyaya yönlendirmek için," dedi, "o son kalan rezervuara erişebilmem gerekiyordu."

"Bunların hiçbirine erişemiyorsun," diye hırladım. "Senin işin bitti. Dengeyi geri getirmek için *buradayım* ve yöneteceğim dünyada *sana* yer yok."

Başını eğdi, dudakları bir sırıtışa dönüştü. "Asil bir amaç. Ama kılıcın olmadan ulaşılması zor bir hedef, değil mi?"

Bileğimi tutmuş ve ikiye ayırmaya çalışıyormuş gibi şiddetli bir acı sarsıntısı sözlerine eşlik etti ve Grimnor ben ne olduğunu anlamaya vakit bulamadan elimden fırladı. Tam olarak onun eline doğru yükselirken, dehşetle fark ettim ki aynı anda *hem* kolumu hem de kılıcımı ele geçirmeyi başarmıştı.

Silahımı tutma şansım olmamıştı.

Çok daha kötü bir şey yapmam için beni kontrol etmediği için şanslıydım.

Daha dik durdum, korkumu bir kenara ittim, güç kuyusunun ne kadar derin olduğuna dair tüm korkunç sorularımı bir kenara ittim.

"Bu numarada çok iyiyim," dedi kılıcı çevirip dengelerken, "selefinizden çaldığım ve elbette *sizden* çaldıklarımınla pekiştirdiğim sahiplenme büyüğü sayesinde. Bu yüzden tekrar en içten şükranlarımı sunmama izin verin. Şimdi, eğer biz-

Önü kesildi, dönmeye Aleks ile Luminor'un güçlü vuruşunu karşılamaya zorlandı.

Kılıçlar top ateşi gibi bir sesle çarpışarak odaya yayılan vahşi enerji dalgaları gönderdi.

Lorien'in karşı hamlesi de aynı derecede vahşiydi, Aleks'e doğru o kadar büyük bir güçle ilerliyordu ki kaçınılmaz bir darbe ve kan sıçramasını beklerken neredeyse haykıracaktım.

Aleks son anda Luminor'u koruma pozisyonuna getirdi ama darbe onu birkaç metre geriye savurmaya yetti. Temasla daha fazla büyü patladı ve bir zamanlar devasa görünen bu oda aniden kendi üzerine çöküyor, çok küçük bir alanda çok fazla gücün ağırlığından batıyor gibi görünüyordu.

Enerjinin en çalkantılı dönüşlerinin yolundan sıyrıldım, pervasız salınımlardan kaçtım ve nefesimi tutmak, bir sonraki hamlemi düşünmek için açık bir alana girmeye çalıştım.

Eter Taşı gittikçe daha fazla enerjiyle uğuldamaya devam etti, Lorien ve ben -kılıçlarla birlikte- oradayken tamamen canlandı. Etrafımızda hızla gelişen kargaşada, diğer büyü dalgaları ne kadar yüksek ve vahşi kükrerse kükresin, bir işaret feneri, bir deniz feneri gibi görünüyordu.

Aleks ele geçirilmiş bir adam gibi hareket ediyor, Lorien'i yanıp sönen bıçakların ve çatırdayan güç yaylarının giderek daha öfkeli bir dansında adım adım karşılıyordu. Bunu ne kadar sürdürebileceğini bilmiyordum ama en azından bana biraz zaman kazandırabileceğinden emindim.

Kararımı verdim ve kürsünün ortasına doğru koştum. Aetherstone uyanıkken ve pratikte beni çağırırken ondan alabileceğim her şeyi almalıydım; Lorien'le savaşımız devam ederken ne kadar dengesizleşebileceğini ya da enerjisini manipüle etmemizi engellemek için neler yapabileceğini bilemezdim.

Grimnor'a sahip değildim ama yine de o enerjinin bir kısmını kendi dünyama yönlendirebilirdim, tabii ki daha kalıcı bir çözüm bulana kadar devam etmesine yetecek kadarını.

Elimi sabitlemek için bir an durakladıktan sonra Taş'a uzandım.

Gölgeler benim hiçbir çabam olmadan avucumdan kanayarak Taş'ın üzerine düştü ve Taş da buna karşılık olarak çatırdadı. Gölgeler, Taşı saran sabit, soluk mavi enerji akımıyla birleşerek onu morun derin bir tonuna dönüştürdü. Sonra büyüm düştüğü kadar kolay bir şekilde tekrar içime akmaya başladı ama açıkça... *değişmişti*.

Koluma dolandı, bir esinti kadar hafif ve serindi ama daha önce orada olmayan bir güçle vızıldıyordu. Etrafımda şiddetlenen savaşlar arasında toplayabildiğim kadar dengeli bir şekilde, bu enerji selini platformun kenarındaki küreye yönlendirdim, yerleşmesini ve merkezinde yumuşak bir parıltı tutuşturmasını izledim.

Bunu tekrar tekrar yaptım ve parıltının giderek daha görünür hale gelmesini izledim. Titreyen bir mum parlayan bir köze dönüşüyordu - ışığı hala zayıf olsa da umut vaat ediyordu.

Kılıcın hayal ettiğim kadar etkili olduğunu söyleyemem ama yine de yavaş da olsa *işe* yarıyor gibiydi, ben de devam ettim.

Ta ki metalin taşa sürtünürken çıkardığı kulak tırmalayıcı ses dikkatimi çekene kadar. Göz Lorien'in Aleks'i duvara yasladığını gördüm. Aleks ikinci bir savuruştan sıyrılmayı başardı -bu da taş duvarda bir başka yaltaklanmaya neden olan çelik dilimine yol açtı- ama Lorien bu kez büyüyle onu takip etti, geniş bir açıyla gölgeli hançerlerden oluşan bir saldırı başlattı. Grimnor'un kılıcının süpürmesi.

Aleks tek dizinin üzerine çöktü ve aceleyle Luminor'u önüne aldı. Işık kalkıyla çarpışan keskin gölgelerin fırtınasında sürüklenirken, düşmanımız döndü ve bana doğru ilerledi.

Yönlendirmeye çalıştığım büyü akımlarını fark eden Lorien durakladı.

Ve güldü.

"Bu ölmekte olan dünyayı kurtarmaya yetmeyecek, seni aptal kadın." "O zaman neden bunu yapmam konusunda bu kadar endişeli görünüyorsun?"

Ben de karşılık verdim.

Bana doğru birkaç adım daha , "Alışkanlık sanırım. Türümüzden birinin enerjisini bu kadar önemsiz bir şey için harcaması çok yazık; ben sadece seni kolluyorum."

"Harcayacak daha çok enerjim var," diye yalan söyledim ve ne demek istediğimi kanıtlamak için tenimden daha fazla gölgenin akmasına izin verdim.

"Yine de senin için endişelenmekten kendimi alamıyorum."

Bakışları bu sözlerle birlikte yüzüme fazlasıyla yakınlaştı ve geri çekilme isteğime direndim. Sadece derimin altına girmeye çalışıyordu, biliyordum.

Ona izin vermezdim.

Denemeye devam etti. Sonraki sözleri düşüncelerimde bir fısıltı gibiydi, bu sabah yaptığı gibi paylaştığımız Vaeloran bağıını sömürme girişimiydi. Ne dediğini anlayamayacak kadar iyi bir şekilde onu engelledim ama sözlerinin mırıltısı zihnime fiziksel bir dürtme gibiydi, rahatsız edici olmanın yanı sıra acı verici olacak kadar keskindi.

"Kes şunu," diye emrettim, gölgelerim kelimelerle birlikte kararıyordu.

Bana çarpık bir gülümseme verdi - uzun zamandır Zayn ile ilişkilendirdiğim bir gülümseme.

O çalıntı gülümsemesiyle kaç kişiyi büyülemişti?

Bunu görünce ona olan nefretim daha da arttı ve o da bunu hissetmiş olmalı ki ses tonu alaycı bir hal aldı: "Bu arada, benimle birlikte yönetme teklifi hâlâ geçerli."

"Senin yanında hüküm sürmeden önce kendimi binlerce kez öldürürdüm." Kıkırdadı. "Bir kez yeterli olacaktır."

O yaklaşırken bir elimi Aetherstone'a dayadım. Ve gerçekten düşünmeden sıktım.

Taş şiddetli kavrayışına vücuduma aynı şiddette bir büyü dalgası göndererek tepki verdi. Reflekslerim bunu gölgelerden oluşan bir cirite dönüştürdü ve diğer elimle fırlattığım cirit Lorien'i göğsünden vurarak geriye savurdu.

Grimnor kendini beceriksizce yere bırakırken neredeyse elinden kayıp düşüyordu. Şansımı gördüm ama az önce içime dolan güç yüzünden başım dönüyordu; kılıcımı geri alma girişimim çok yavaş oldu.

Onu daha sıkı kavradı ve bana doğru fırladı.

Aleks bir kez daha önünü kesti, yarattığım gölgelerin arasından fırladı, Luminor'un kılıcı karanlık ikizine çarparken parlak bir şekilde yanıyordu.

"Gözlerini benden ayırma, orospu çocuğu," diye homurdandı Lorien'e. İfadesi vahşileşme sınırındaydı; yüzüne damlayan kan bu ifadeyi daha da güçlendirmişti.

Lorien çarpışmanın şiddetiyle sendeledi. Grimnor'u yeniden dengelemeye, kendi saldırısını hazırlamaya çalıştı ama Aleks acımasızdı, onu o kadar hızlı hareket etmeye zorluyordu ki bırakın saldırmayı, engellemeyi bile zor başarıyordu.

"Onu daha önce duymadın mı?" Luminor ve ışığının bir başka güçlü vuruşu Lorien'in dengesini daha da bozdu. "İkimiz de

Seninle içim *bitti*."

Lorien bir sonraki darbeyi daha iyi karşıladı ve ciddi bir şekilde karşılık vermeye başlarken sinirli bir kükreme çıkardı. Bir sonraki darbenin altına daldı ve ardından Grimnor'la birlikte yukarı doğru keserek hem ışık hem de gölgeden oluşan bir akımın yukarı doğru uğmasını sağladı.

Aleks geriye doğru dans ederek uzaklaştı ve bir başka gölgeli hanęer yağmurundan kıl payı kurtuldu.

Savaşlarına odanın diğer tarafında devam ettiler. Aleks onu kasıtlı olarak benden ve Taş'tan uzaklaştırıyor görünüyordu ama kendimi taşla ęalıřmaya devam etmekle onları kovalamak arasında kalmış buldum.

Noctaris küresi hâlâ sabit ama zayıf bir şekilde parlıyordu. Bir başlangığtı ama sadece bir başlangığtı, daha fazlası gerekiyordu.

Çok *daha fazlasını* yapmam gerekiyordu.

Ama Aleksander'ın yüzündeki kan zihnimde canlanmaya devam etti. Ölümüne savaşmaya hazır görünüyordu.

Ama ona *izin vermeye* hazır değildim.

O ve Lorien'in şimdiye kadarki en şiddetli büyü gösterileriyle ęarpıřtıkları anda ona doğru ilerlemeye başladım.

Ardından gelen ışık ve karanlık patlamasından yüzümü korudum, oda beyaz-sıcak gücün bükülen cıvatalarıyla vurulan karanlık bir bulut tarafından yutulurken gözlerimi kapattım. Zemin sarsıldı. Duvarlar gümbürdedi, duvar halıları, toz katmanları ve tavan parçaları döküldü ve bu enkaz yağmuru ile büyü kütlesi arasında önümü bir kol uzunluğundan fazla göremiyordum.

Yerleşen pus o kadar kafa karıştırıcıydı ki, bir an için her şeyin ne kadar mükemmel bir sessizliğe büründüğünü fark etmedim.

Kendi kalp atışlarımı duyabiliyordum. Aetherstone'un uğultusunu, tavandaki kirişlerin arasından geçen bir ęatlaęı ve garip bir şekilde uzaklardan gelen zayıf bir öksürüğe neden olan toz yağmurunu duyabiliyordum.

Aetherstone'dan uzaklaştım, kalçamdaki bıçağa uzandım ve aynı anda gölgelerin derimden yükselip beni koruyucu bir kafese sarmasına izin verdim. O kafesi korkunç bir şeye dönüştürmeye ęalıřtım.

-Ancak o zaman gücümün çok büyük bir kısmını küreye çok hızlı bir şekilde verdiğimi fark ettim ve şimdi ne kadar uğraşırsam uğraşayım büyüümü katı bir şeye dönüştüremiyordum.

Lorien sisin içinden fırladı ve ışıkla sarılmış elini gölgelerime çarptı.

Savunmamı hızla aşarak beni boğazımdan yakaladı ve duvara fırlattı. Ayakta kaldım, sersemlemiştim ama görüşüm bölündü; üç farklı Lorien onun ilk saldırısını takip etti.

Yanlış olanı atlattım.

Elini çeneme vurarak başımı yanlamasına duvara çarptı. Görüşümde siyah noktalar uçuştı. Yere yığıldım. Uzun bir süre başka bir şey görmedim ama Grimnor'un bana doğru geldiğini *hissettim*.

Son anda elimi uzatıp kılıcıma bir kalp atışı kadar sahip olmayı başardım ve kılıcın yana savrulup göğsümü kıl payı ıskalamasını sağladım.

Lorien birkaç adım dengesini kaybetti. Bundan fazla yararlanamayacak kadar sersemlemiştim. Ayaklarımı sürüyüp aramıza biraz mesafe koyabildim ama daha fazlasını yapamadım, sonra tekrar üzerime geldi, ışığının kırbaçları uzanıp cehennem köpeklerinin dişleri gibi bacaklarıma yapıştı.

Başım zonkluyor ve uzuvlarım ağrıyordu ama etrafımda döndüm ve bir şekilde kendi hassas vuruşlarımı gerçekleştirdim, gölgelerimi onun büyüünün etrafında kırbaçladım ve ışık azalıp dağılana kadar salladım.

Önümdeki patıkaya dönüp baktığımda hareket edecek yerimin kalmadığını fark ettim. Duvarlar önümde yükseliyordu. Pus arkamda kalmıştı. Aleks'i göremiyordum. Taşı ya da üzerinde durduğu platformu göremiyordum - Lorien'i zar zor görebiliyordum, nefes alışının sesi bana hâlâ yakınlarda olduğunu söylese de.

Yavaşlamıştı, avını takip eden bir panter gibi daha dikkatli adımlarla ilerliyordu. Bakışlarımız sisin içinde buluştuğunda kılıcımı bir kenara fırlattı ve ellerinde büyü toplamaya odaklandı. Halihazırda çevremizde dolaşan kütleden çekti, tüm kalan enerjileri yeni bir çılgınlığa sürükledi ve ardından hepsinin arasında titreyen pürüzlü ısı çizgilerine daha kesin bir şekilde tutundu.

Daha fazlasını çağırdı ve bu çizgiler, kendi gölgelerimle yapmaya çalıştığım katı kafes gibi - cıvata üstüne cıvata beni derime batan, kaslarımı felç eden, ilk başta yerden birkaç metre yukarı kaldırıldığımı fark etmediğim noktaya kadar beni uyuşturan yakıcı bir kucağa sardı.

Sonra uçuyordum, odanın bir ucundan diğerine savruluyordum.

Lorien'in şiddetli büyüünün etkisiyle kapıya öyle sert vurdum ki, eski ahşap ben çarparken çatladı. Bütün bir bölümü parçalanarak benimle birlikte sert taş zemine düştü.

Chapter Fifty

Nova

GÜN IŞIĞI VE TOZ, HIRPALANMIŞ BEDENİMİN ÜZERİNE SÜZÜLDÜ.

Çarpışmamın yarattığı açıklık sürünerek geçebileceğim kadar büyüktü - belki yardım çağırmaya gidebilirdim.

Ama kendimi hareket ettiremedim.

Konuşacak enerjiyi bile bulamadım.

Bir yerlerden çarpışan çelik sesleri ve gürleyen sesler yükseliyordu ve aşağıda devam eden savaşı hayal meyal hatırladım. Kardeşimi. Thalia. Aşağıda umutsuzca savaşan tüm askerleri. Ölmekte olan dünyamızın son umudu.

Onları hayal kırıklığına uğrattım.

İçim acıyarak, Lorien'in daha önce benimle alay etmekte haklı olduğunu anladım.

Bu yeterli olmaz.

Ben yeterli değildim.

Dünyamın kaderini değiştirme çabalarım, onun gücü karşısında, etrafımı saran tüm yıkımın ardından kendimi zavallı hissediyordum.

Dudaklarımda kanın tadını aldım. Havada kokusunu aldım, büyüünün tınısıyla birlikte. Çok fazla kaotik, yıkıcı büyü. Benim ya da onun, fark etmiyordu. İç içe geçmiştik ve bu yüzden kaderlerimiz eşit derecede karışık görünüyordu, çözmeye çalıştığım da sadece daha da büyüyen bir düğüm.

Onu durdurabilecek biri varsa o da bendim.

Başımı soğuk taşa yaslayıp gözlerimi kapattığımda, içimdeki zonklamayı dindirmeye çalışırken, o oradaydı. Derimin altında görmezden gelemediğim bir kıymık. Odanın diğer ucuna doğru hareket ettiğini hissettim. Noctaris küresine yaklaştığından şüpheleniyordum. Hayır, bir şekilde *biliyordum*. Sanki o küre onun şu anki, her şeyi tüketen düşüncesi idi ve bağlantımız sayesinde bunun farkında olmaktan başka seçeneğim yoktu.

Eğer *harekete geçmezsem* onu yok edecekti. Eğer ellerimden söküp aldığı kılıcı ve ciğerlerimden söküp aldığı nefesi bir şekilde geri almazsam.

Yan dönüp başımı kaldırmaya çalışırken gözlerimden yaşlar süzülüyor, kullanabileceğim bir şey, herhangi bir şey arıyordum. Kaslarımın her küçük seğirmesi acı veriyordu ama aramaya devam ettim. Ve aramaya, ve aramaya...

Hiçbir şey.

Burada beni kurtaracak hiçbir şey yoktu.

Kapıya vurduğumda elimden düşen bıçağım dışında hiçbir şey yoktu. Kırık kapının bir parçasının üzerinde duruyordu ve dışarıdan içeri sızan zayıf ışıktaki parlıyordu.

Derin bir nefes aldım. Dişlerimi sıkarak bıçağa doğru süründüm ve titreyen parmaklarımın arasına aldım. Sonra bileğimi kaldırdım ve bıçağı tenimle boncuklu turkuaz bilezik arasında kaydardım.

Artık sadece o bileziği çıkarmak yeterli gelmiyordu.

Hızlı bir sarsıntıyla, onu bir arada tutan kordonu kopardım. Bileğimi sallayarak boncukların dağılmasını sağladım. Yerde seken her bir boncuk, kalbimin bir başka gürültülü atışına denk geliyor gibiydi ve sonra...

Gölgelerle birlikte.

Her vuruşa ve nefeste bir başka gölge patlıyordu, ta ki etrafım onlarla çevriline kadar - daha önce çağırmaya çalıştığım ama başaramadığım o koruyucu kalkan. Bir an için içinde diz çöküp gücümü topladım.

Serin bir esinti kanlı, terden sıırıslam olmuş yüzümdeki saçları savurdu.

Başımı kaldırdığımda Calista'nın üzerimde durduğunu gördüm. Sadece bir an için oradaydı, elini uzatıp beni ayağa kaldıracak kadar. Sonra da gitti.

Kırık kapının önünde tek başıma durdum, gölgelerim günü kapatıyordu.

Hayır, yalnız değil.

Aleksander da ayağa kalkmış, odanın karşı tarafında duruyordu. Işık etrafını sarmış, sabit ve titreşimli bir şekilde kaosun içinde bile onun şeklini ortaya çıkarıyordu. Onun ışığı Lorien'inkinden farklıydı. Daha sıcak, daha altın sarısıydı.

Doğan güneşin ışığı bana işimizin bitmediğini hatırlatıyordu.

Hâlâ Luminor'u tutuyordu. Bir şekilde, hâlâ dayanıyordu. Gözleri hâlâ benimkini arıyordu ve beni bulduklarında sesini düşündüm, kâbusların arasında, soğuk, karanlık dalgaların içinde bir fısıltı - *Seni tuttum*.

Bileziklerimin geri kalanını bileğimden sökerek arkamda yere düşmelerine izin verdim. Düşen her bilezikle birlikte gücümün bir kez daha arttığını hissettim. Her biri bir öncekinden biraz farklıydı. Bir öncekinden daha tehlikeliydi. Ve her biri zar zor kontrolüm altında geziniyordu.

Ama sadece bir hedefim kalmıştı.

Ve onu vuracak kadar kontrolüm vardı. Ne pahasına olursa olsun, onu vuracaktım.

Beni koruyan gölgeleri aldım ve önce arkamdaki kapılara vurarak daha geniş bir açıklık açtım. Taş ve ahşap bölümler parçalandıkça, odadaki şiddetli enerjilerin havada asılı duran sisi açık havaya doğru çekildi ve önümde daha net bir savaş alanı bıraktı.

Ve Lorien'i tam da olmasını beklediğim yerde gördüm: Noctaris küresine saldırmaya hazırlanıyordu. Etrafındaki ışık ve büyü kalıntıları değişirken durakladı ve açtığım deliğe doğru baktı.

Gözlerini bana doğru indirirken gözleri kısıldı.

Kılıcıma odaklandım -ki kılıcım tekrar onun eline geçmişti- ve düşüncelerimde tek bir kelime dolaşmaya başladı: *Benim kılıcım*.

Grimnor'un özünün tanıdık nabzını aradım ve kolayca buldum.

Odağımı ve gücümü etrafına sararak yumruğumu sıktım ve çektim.

Bıçak bana doğru yükseldi ve gelirken karanlık enerjiden parıldayan bir iz bıraktı. Onu yakalayıp elimde dengelediğimde aynı enerji etrafında birikmeye devam etti. Koluma ve omuzlarıma dolandı, sonra aşağıya inerek göz kamaştırıcı bir gece göğünden dövülmüş bir zırh tabakası gibi etrafımı sardı.

Lorien bana doğru döndü. Vaelora'nın işareti kolunda canlanırken gözleri kırmızımsı bir parıltıya bürünmüş gibiydi. Zihnimde başka bir dürtüleme hissettim, hızla fiziksel bir ağırlık kazanan bir fısıltı -Ama bunu denemesine hazırlıklıydım.

Dinlemiyordum.

Onu boğmak için bir sonraki saldırımı hazırlamaya odaklandım, o yaklaşırken yerimi korudum. Tıpkı kılıcımınla yaptığım gibi, onun varlığının merkezini, sahip olabileceğim ve kontrol edebileceğim o nabız gibi atan ritmi aradım.

Ve iki tane hissettim.

Zayn'in hâlâ orada olduğunu fark ettiğimde dudaklarımdan bir nefes kaçtı ama bunun dikkatimi dağıtmasına uzun süre izin vermedim. O ikinci öz çok daha zayıftı, yıllar önce onu ele geçirmiş olan yuvarlanan, şiddetli varlığın altına gömülmüştü.

Yavaş bir nefes verdim ve ardından gelen nefesle birlikte büyümün daraldığını, Lorien'in yaşam gücünün güçlü bir şekilde atan kalbinin etrafına kapandığını hayal ettim.

Tökezledi. Dondu kaldı. Gözleri karnına kaydı, eli karnının üzerinde gezindi ve sonra göğsüne gitti -sanki ona sapladığım bıçağı arıyormuş gibi.

"Bıçak diye bir şey yok," diye bilgilendirdim onu. "Sadece *ben varım*."

Cevap vermeye başladı, ama ben gücümü sert bir şekilde kullanarak onu daha da sıktım ve sessizliğe boğdum.

Onun büyüğü öfkeli bir tepkiyle yükseldi ve benimkini alt etmeye tehlikeli bir şekilde yaklaştı.

Zapt edemeyeceğim bir patlamanın yaklaştığını hissederek onun yanından geçtim ve Aleksander'ın gözlerini bir kez daha buldum. "Kılıcını hazırla!" diye bağırdım.

Sadece alelacele konuştuğumuz bu planla ilgili tüm şüphe ve korkular o anda yok oldu. Yüz ifadesi benimkini yansıtıyordu: kararlılık ve kabullenme.

Ya şimdi taşınırsınız ya da hiç taşınmayız.

Kendi kılıcımı daha sıkı sıkıp gücünün üzerime akmasına ve beni sabitlemesine izin verirken, Lorien tökezleyerek birkaç adım daha yaklaştı; fısıltısını sadece benim duyabileceğim kadar yakındı.

"Eğer beni alırsan, Zayn'i de yanımda götürürüm." Gülümsemesi vahşice ve biraz da dengesizdi. "Aleksander'la bağı da unutma. Belki onu da bizimle birlikte aşağı çekerim."

"Hayır," diye homurdandım, ona bir adım daha yaklaşarak sinmeyi reddettim. "Yapmayacaksın."

Cevabını dinlemedim - dinlemeyi bırakmıştım, sesini bir daha asla duymamaya kararlıydım.

Gücümü ona daha sıkı sardım. Ve tuttum.

Büyüsü beni kırmaya çalışsa bile tutundum. Tüm vücudum sarsılırken ve mide bulantısı dalgaları içimde sallanırken. Acı ve yorgunluk beni kör ederken. Sesi zihnimin duvarlarına çarparken -sadece kelimeler değil, korkunç, insanlık dışı çığlıklar, tıslayan tehditler, vahşi kükremeler

Kendi büyümü sabitlemenin ötesinde pek bir şeye odaklanamıyordum ama buğulu gözlerimin arasından Aleks'ten yükselen ışığı gördüm. Elindeki kılıçtan. Kalan tüm kararlılığımla o ışığa odaklandım, gölgelerimin onu çağıracağını, onu canavara, kontrolümde tuttuğum acı dolu kara kalbe götürebileceğimi biliyordum.

Sonunda onu hissetmeden önce yaşamlar yükselip alçalıyor gibiydi: İçimdeki baskının bir kısmını hafifleten sıcak bir büyü akımı içeri doğru ilerliyordu. Lorien'in yaşam gücünün etrafında oluşturduğum kafesi, saldırmaya hazırlanan bir yılan gibi çevreledi.

Sabit tut, dedi zihnimin derinliklerinden gelen bir ses. Kendiminki mi, Aleksander'inki mi, yoksa bana yol göstermeye çalışan kadim bir varlık mı, bilmiyordum. Ama sakın ve kesindi ve onu dinlemekten kendimi alamadım.

Dur, diye fısıldadı, tekrar tekrar. *Dur!*

Ve böylece tuttum, tuttum ve tuttum, ta ki Lorien Zayn'in bedeninden fırlatılırken son bir çığlık atana kadar.

O beden çöktü. Bir an için Lorien'in özü önümde bir hayalet gibi belirdi, bir zamanlar olduğu adamın uçucu bir şekli. Göz açıp kapayınca kadar kayboldu, daha küçük, daha katı bir şekle büründü ve hemen parçalanmış kapıya doğru fırladı.

Onu hızla çağırdığım gölgelerin ipleriyle yakalayıp geri sürükledim.

Beni dizlerimin üzerine düşürecek kadar büyük bir güçle kıvranarak savaştı. Ama yere düştüğümde bile büyüm sağlam duruyordu, gölgeler Lorien Blackvale'den geriye kalan her şeyin etrafına daha sıkı şekilde sarıldı ve onu sadece kırmızıya çalan bir enerji zerresine indirgedi.

Ve sonra gölgelerim ışığa, Aleksander'a ve hazırda tuttuğu kılıca geri dönmenin yolunu buldu.

Tutsağımızı dikkatlice Luminor'un bıçağına yönlendirdim.

Çelik simsiyah oldu, şiddetle titriyordu ve bir an için onu tutabileceğini düşünerek hata yaptığımızdan korktum.

Aleks ellerini kabzaya sıkıca sarmaya devam etti, şiddetli konsantrasyon alnını çatlattı, ter damlaları

Yüzünde kuruyan kan. Bıçak yavaşça siyahtan Lorien'in kırmızımsı enerjisine ve Aleksander'ın büyüünün sıcak tonuna dönüştü.

Bir dakika daha geçtikten sonra nihayet soluk altın ve yumuşak mavinin normal tonlarıyla titreşmeye başladı.

Titremesi durdu.

Nefes almayı

başardım. *Bitti.*

Bitmişti.

Aleks, Luminor'un yere düşmesine izin verdi ve ancak o zaman vücudunun, içinden akıp giden bariz acı ve yorgunluğa teslim olmasına izin verdi. Öne doğru yuvarlandı ve yüzü taş zemine çarpmadan önce kendini zorlukla yakaladı. Ama daha nefesini bile tutamadan tekrar harekete geçmiş, sürünerek kuzeninin yanına gitmiş ve yaşayıp yaşamadığını kontrol etmişti.

Sertçe yutkundum. "O... o..."

"...En azından nefes alıyor," diye doğruladı Aleks.

Ona doğru mücadele ederek ilerledim ve yanına yerleştim. İkimiz de ayakta durmaya çalışıp başaramadıktan sonra destek için birbirimize yaslandık. Elini buldum ve parmaklarımızı iç içe geçirdim.

Zayn'in göğsü sabit bir şekilde inip kalkıyordu; sanki sadece uyuyormuş gibi görünüyordu.

Hâlâ hayatta olduğumuza inanamıyordum.

Köprüyü hızla geçen ayak sesleri bize ulaşmadan önce zaferimizin tadını çıkarmak için sadece bir dakikamız daha vardı. Kendimi en kötüsüne hazırladım, elim Aleksander'ın elinden kaydı ve kılıcıma uzandı.

Kardeşimin yüzü kapıda belirdiğinde, hıçkırıklarımı bastırmak zorunda kaldım.

Hemen yanıma koştu, Thalia ve birkaç asker de peşinden geldi. Onlar yaraları değerlendirip kanamayı durdururken, biz de hâlâ yaşanmış gibi hissettirmeyen savaşı anlattık.

Luminor birkaç metre ötede yerde duruyordu. Enerjisi hâlâ sakindi ama yine de kimse ona dokunmadı ve sanki Lorien'in kötücül bir özü hâlâ onun içindeymiş gibi kimse Zayn'a yaklaşmaya cesaret edene kadar uzun bir süre geçti.

Bastian, "Onu yanımıza alıp iyileştirmek için elimizden geleni yapacağız," dedi ve iki askerimize baygın bedenini dikkatlice kaldırmalarını söyledi. "Eminim uyandığında paylaşacak ilginç bilgileri olacaktır."

Eğer uyanırsa, düşünmeden edemedim.

"Noctaris'e geldiğimiz yoldan geri dönebilir miyiz?" Aleks ayağa kalkmak için mücadele ederek sordu.

"gerek yok," dedi Thalia. "Ne demek istiyorsun?"

"Gelin kendiniz görün." Bastian ayağa kalkmama yardım etti, sonra da onu köprüye kadar takip etmemizi işaret etti.

Ortasından aşağıya baktığımda, kanlı bir savaşın sonuçlarını gördüm. *Görebildiğim* kadarıyla en az on askerimizin kaybı pahasına da olsa zafer kazanmıştık. En az bir o kadar da düşmanımız etrafa dağılmıştı ama bu nedense kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyordu.

Yaşayanlardan sadece askerlerimiz avluda kalmıştı. Ve çoğu ortasında garip bir şekilde dalgalanan bir hava alanının etrafında toplanmıştı. Ara sıra, bu parıldayan havanın içinde net görüntüler oluşuyordu - bir an sonra Noctaris'in bakışları olduğunu fark ettim.

Thalia, "Savaşımızın ortasında, tam da odanın altındaki sembollerden biri aydınlandığı sırada orada enerji toplanmaya başladı," dedi. "Her ne yaptıysan, her ne kanalize ettiysen, en azından bu âlemle bizimki arasında geçici bir bağlantı oluşturmaya yetmiş gibi görünüyor. Oradan geçmenin bizi eve götüreceğini umuyoruz."

Home.

Bu kelime içime ılık bir şekilde yerleşti ve bir an için tüm yaptıklarımız gerçekten bir zafer gibi gelmeye başladı. Çünkü bundan sonra ne olursa olsun, eve giden bir yol yaratmıştım.

Aleks ve ben birlikte yürüyebilecektik.

Thalia, "Gerçi o derme çatma geçit son birkaç dakika içinde daha da silikleşti," dedi. "Bu yüzden acele etmeliyiz."

Aetherstone'un odasına baktım. *Evin* çekiciliği şiddetliydi ama görevin çekiciliği daha güçlüydü. "Önce Taş'ı ve küreleri tekrar görmem gerekiyor, geri dönmeden önce hepsini huzur içinde incelemek için bir an."

Bastian tereddüt etti, bakışları kısa bir süreliğine bu diyardan çıkış yolumuza kaydı ama başını salladı. "Luminor'u da tam anlamıyla güvence altına almamız gerekiyor. Nasıl yapacağımızdan emin değilim ama belki o odadaki bir şey yardımcı olabilir."

Ağrıyan vücuduma rağmen, hızlı bir şekilde toplayabildiğim kadar çok bilgi toplamaya kararlı bir şekilde o odaya doğru koştum. Bizim için savaş

Dünya bitmemişti ama bir sonraki adıma geçebileceğime emindim. Sadece devam etmem gerekiyordu.

Odanın derinliklerine doğru ilerlerken bu güven aniden kayboldu ve bir şeylerin ters gittiğini fark ettim.

Luminor bıraktığımız yerde değildi.

Onun yerine, Aetherstone'un kaidesinin üzerinde süzülüyordu. Bıçağı bir kez daha siyahtı ama şimdi merkezinden yayılan kırmızı ışık yarıkları vardı. Genişleyen ve çatlamaya başlayan metalin sesi durgunlukta yankılandı.

Paramparça olmadan önce sadece tek bir nefessiz çığlık .

Kararmış parçalar her yöne doğru uçuştu ama sanki usta bir okçunun fırlattığı oklar gibi kontrollü ve ölümcül bir hedefle. En azından bir tanesi kürsünün üzerine düşerek, Luminor'un bir zamanlar sihir ve yaşamın gururlu bir kanalı olarak durduğu oyuğa çarptı. Bir diğeri Noctaris küresine çarptı. Her ikisi de şiddetli bir enerji çatırtısını tetikledi ve havada asılı duran, nişan alan daha fazla parça olduğunu fark ettiğimde hâlâ donmuş bir dehşet içinde olan bitene bakıyordum.

Bir sonraki nefeste, bana doğru savruluyorlardı. Aleks benden daha hızlı hareket etti.

Beni yere düşürdü ve bedenimi kendi bedeniyle siper etti.

Bizi özlediler.

Tanrım, bizi kaçırmış *olmalılar*.

Ancak, Luminor'un kalıntılarının, içinde tuzağa düşürmeye çalıştığımız iblis tarafından kontrol edildiği artık çok açıktı.

Ve birbiri ardına, o parçalar havada dönüp Aleksander'ın bedenine saplanarak tekrar vurdular, her vuruş, her ikimiz de soğuk ışıktan oluşan azgın bir denizde yutulana kadar içinden dalgalanan bir büyü akımı gönderdi.

Chapter Fifty-One

Aleks

HİÇBİRİNDEN PIŞMANLIK DUYMADIM.

Bir saniye bile.

Biz bir trajedi değildik.

Ve karanlık görüşümün üzerinden kayarken, bir düşünce çarptı - *öyle olsaydık* bile, bu trajediyi binlerce farklı yaşamda tekrar tekrar yaşayabilirdim, eğer onunla tekrar karşılaşma şansım *olsaydı*.

Chapter Fifty-Two

Nova

ALEKS YAVAŞ YAVAŞ DIK DURMA SAVAŞINI KAYBETTİ. VÜCUDU Yavaşça benimkine doğru çöktü ve en azından başını yerden kaldırmak için uyuşmuş kollarımla onu desteklemek için elimden geleni yaptım.

Işık etrafımızda parlamaya devam etti ve bizi odanın geri kalanından ayıran bir kubbe oluşturdu. Enerjinin perdesinin arkasından, çılgınca askerlerimizin belli belirsiz figürlerini gördüm. Kardeşimin sesini duydum, aynı derecede çılgınca, onlara alanı güvence altına almalarını, bana ulaşmanın bir yolunu bulmalarını, Luminor'un başka parçalarını aramalarını emreliyordu.

Ama içimden bir ses o keskin parçalardan daha fazla bulunamayacağını söylüyordu. Aleksander'ın vücudunu delip geçenler sonuncuydu, son, umutsuz saldırıydı.

O parçalardan altı tane. Yarattıkları deliklerin etrafında bir şeyler oluyordu... garip bir şeyler: Kırmızımsı altın renginde yumuşak bir parıltı birikiyor, vücuduna yayılan bir titreme bu da beraberinde sürüklüyor ve cildinde doğal olmayan bir solgunluk yaratıyordu.

Titreyen bir el ile parçalardan birini çektim. Neredeyse hiç kan görülüyordu, sadece yaranın kenarlarında koyu bir çerçeve vardı.

Bir ışık parlaması onu yuttu.

Ve sonra deri... *iyileşti*.

Sessiz gözyaşlarım yüzümden aşağı damlayarak onunkilere düştü. "Kaos. Neden ağlıyorsun?"

Lakabım.

Ama bunu farklı bir sesle söylemişti. Lorien'in sesiyle.

"Hayır," diye fısıldadım. "*Hayır*."

Vücudu sessiz kahkahalarla sarsıldı. Ardından uzun bir yolculuktan sonra tanıdık bir yere yerleşir gibi büyük bir iç ve kalan parçalar vücudundan kaydı. Yere düştüklerinde artık siyah değillerdi; içlerinde herhangi bir büyü belirtisi yoktu.

"*Sonunda*," diye nefes aldı.

Parmaklarımı ona geçirdim.

"Bırak beni."

Ben

yapmadım.

Ben...*yapam*

adım.

İnsanlık dışı bir güçle hareket etti, gömleğimi kaptı ve kendini yukarı iterken beni yere attı. Bana ters ters baktı, sonra omuzlarındaki katılığı yuvarladı ve odanın ortasına doğru baktı.

Etrafımızdaki büyü kubbesi, platformu ve Aetherstone'u kaplayana kadar dışa doğru genişledi. Bir kez daha canlanan taş, yakınındaki oyuğa düşmüş olan Luminor parçasını besliyordu. Parça ile Taş arasında güçlü bir büyü akımı aktı ve altındaki platformu titretti.

Lorien beni unutmuş, arkasına bile bakmadan çatırdayan enerji köprüsüne doğru ilerliyordu. Ona yaklaşırken, enerjinin bir kısmını kendine doğru çekiyor gibiydi. Onu özömsüyordu. Ve bir an için değişir gibi oldu, odanın ve tüm büyüünün yanında soluk kalan canavarca, güzel bir şekle büründü. Bir tanrıya biçim ve et verilmişti.

Bu etkiyi yaratanın sadece Taş'ın etkisi olmadığını fark ettim - tüm gücü bu formda yoğunlaşmıştı, artık kendisi, Aleksander ve Işık Kılıcı arasında bölünmüyordu.

Önündeki büyü akımına uzandığında dünya sarsıldı.

Ayağa kalkmak için mücadele ettim. Çok az gücüm kalmıştı ve bizi hapsettiği kubbenin içinde ne bir kılıç ne de başka bir silah vardı ve elimde olsaydı bile bunların hiçbirini ona karşı kullanabileceğimden şüpheliydim.

Ama yine de kendimi ona doğru sendelerken buldum.

Elini akıntının içinde döndürmeye başladı ve enerjinin bir kısmını katı bir şekle dönüştürdü.

Adımlarım hızlandı. Daha çaresiz. Daha beceriksizce. Kendimi ona doğru attım, ağırlığımı koluna dolamaya ve onu planladığı şeyden uzaklaştırmaya çalıştım.

Beni kolayca alt etti, yere savurdu, omzuma öyle sert vurdu ki omzumdaki bir şeyin paramparça olduğunu hissettim. Luminor'un parçası eline uçtu. Peşimden geldi, yere düşmeden önce bir an için buruşmuş bedenimin üzerinde durdu, beni sırtüstü yatırdı ve kırık kılıcın parçasını boğazımın çukuruna soktu.

"Bana çok faydalı oldun," diye mırıldandı, "ama şimdi *baş belasından* başka bir şey olmadın."

Gözlerimi kapattım. Sıkıca. Omzumdaki acı ya da boğazımdaki keskinlik umurumda değildi.

Odaklanmaya dayanamadığım şey onun yüzüydü.

O korkunç, *yanlış* sesle konuşurken değil.

Uzun, korkunç bir an boyunca sessiz kaldı ve kılıcın kırık parçasını tenimde gezdirdi.

Nefesimi sakinleştirmeye çalıştım. Odaklanmaya, Aleks'in hâlâ içinde gömülü olduğunu bildiğim özüne ulaşmaya çalıştım. Ama bu imkânsızdı; onu hissediyordum -aramızdaki kaos ne olursa olsun onu hissedebilirdim, diye düşündüm- ama onun kalbi Lorien'inkiyle o kadar şiddetli bir savaş veriyordu ki onu gerçekten yakalamak imkânsızdı.

Peki onu yakalayabilseydim bile ne yapardım?

Gözlerimi daha da sıktım ve yanaklarımdan yeni yaşlar süzüldü.

"Hâlâ ağlıyor musun?" *Cık cık etti.*

Gözlerimi açtım ve kendimi ona bakmaya zorladım, o anda ne kadar kırılmış, ne kadar *bitmiş* hissettiğimi bilmesine izin vermemek için.

Bana doğru eğildi, derme çatma bıçağını tenime vurdu, dudakları çalınmış yüzünde soğuk ve zalimce kıvrıldı. "Tüm bunların içinde en sevdiğim kısmı bilmek ister misin?" Bir kez daha vurdu. "Sana yaptığım her şeyi görebiliyor olması."

Kalbim o kadar sıkı, o kadar şiddetli bir şekilde sıkıştı ki, Luminor'un parçalandığından daha fazla parçaya ayrılabilceğinden korktum.

"Keşke hayatını bağışlamam için bana yalvardığını duyabilseydin." Başını yana eğdi. "Seni gerçekten seviyordu, biliyorsun."

"Hâlâ öyle," diye fısıldadım. "Biz geçmiş zamanda değiliz."

"Bunu düzeltmem için bana bir dakika verin," diye cevap verdi, gözleri altın ve kırmızının tonları arasında gidip gelirken, parçayı kaldırdı, parmakları boyunca rahatça, ustaca yürüdü ve daha güvenli bir şekilde kavradı.

Boynuma doğru daldırdı.

Tam yanımda yere çarptı.

Nasıl?

Nasıl kaçırmış olabilir?

Bakışları birdenbire daha önce hiç görmediğim bir öfkeyle doldu. O kadar acı verici bir *şekilde Aleks'e* benzemiyordu ki, ona bakarken nefes alamıyordum. Omzuma yayılan acıyla birleştiğinde, bu çok fazlaydı. Gözlerimi tekrar kapattım. Sürükleniyordum, sadece bilincimi korumak için savaşıyordum. Tek istediğim bu anı terk etmektir.

Bir fısıltı beni geri getirdi: "Koş, Nova."

Gözlerim parlayarak açıldı.

Sesi yine Aleksander gibi çıkmıştı.

Hâlâ oradaydı.

Hâlâ savaşıyordu.

Onu tek başına savaşması için nasıl bırakabilirdim?

"Kahretsin, Kaos, KOŞ!"

Başımı sallamaya başladım, ona ulaşmak için-

Beni ayağa kaldırdı ve kendisi harekete geçirerek bizi diğerlerinden ayıran büyü duvarına doğru fırlattı. Sihir değişti, üzerimize kapandı ama sonra bir an için ayrıldı - sadece diğer tarafa güvenli bir şekilde tökezlememe izin verecek kadar uzun bir süre.

Hemen geri döndüm ama çok geç kalmıştım.

Duvar kapanmıştı ve Aleksander'ın şeklini zar zor seçebiliyordum. Tek dizinin üzerindeydi, bir eli yüzündeydi. Vücudu bariz bir çabayla titriyordu. Hâlâ savaşıyor, kendini bir kez daha kontrol altına almaya çalışıyordu.

Ona geri dönmek zorundaydım.

Çağırabildiğim her gölgeyi çağırdım. Tekrar ve tekrar, onları ışık duvarına çarptırdım, onu delmeye çalıştım. Ama sadece dağıldılar ve işe yaramaz bir şekilde uzağa düştüler. Çok yorulmuştum. Önümdeki güç çok büyüktü ve Eter Taşı'nın etrafındaki enerji onu beslemeye devam ettikçe daha tehlikeli, daha kontrolden çıkmış bir hale geliyordu.

Taş o kadar parlak bir şekilde parladı ki Aleks alevlerin içinde kayboldu. Yer gümbürdedi ve aniden tüm diyarın parçalanma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu hissetti.

Biri bağılıyor, dikkatimi çekmeye çalışıyordu - *portal! Geçit kapanıyor!*

Bir an sonra güçlü kollar bana sarıldı - ağabeyim. "BIRAK

BENİ! Ona yardım etmeliyim!"

Bastian beni daha sıkı tutarak geriye doğru sürükledi.

"HAYIR! *HAYIR!*" Çığlıklarım bir başka şiddetli sarsıntıda, onu takip eden düşen taşların takırtıları ve çöküntüleri arasında kayboldu. Kurtulmak için yaptığım her girişim omzumdaki acıyı daha da artırdı ve çok geçmeden bilincimi kaybediyor, tüm anlarımı bu acıya kaptırıyordum.

Bir şekilde kendimi köprüde buldum, köprünün kenarından aşağı yuvarlandım ve aşağıda beni bekleyen birinin -Kaptan Voss'un- kollarına doğru yuvarlandım.

Bir sonraki netlik dilimim çok geç geldi; çoktan geçide varmıştık. Enerjisi üzerime aktı, yatıştırıcı bir şekilde soğuk ve tanıdıktı. Noctaris'in enerjisi. Evin enerjisi.

Ama ben

gidemedim. Hayır,

gidemezdim-

Aetherstone'un odasına doğru dönmeyi başardım, tam zamanında duvarlarının her yerinde ışık dolu çatlaklar oluştuğunu gördüm. Kırılıyordu. Çöküyordu.

Biri beni ileri doğru iterken tekrar çığlık attım ve sonra düşüyordum, acının sisinde kaybolmuştum, yere çarpmanın beni çabucak öldüreceğini umuyordum.

Chapter Fifty-Three

Nova

NOCTARIS'TE YERE DÜŞTÜĞÜMDE HÂLÂ ÇIĞLIK ATIYORDUM.

Sonunda beni susturmayı başaran tek şey acı oldu. Bedenimi sarsarken gücümün o kadar çoğunu aldı ki, kısa süre sonra artık çığlık atacak, hatta inleyecek enerjim kalmadı.

Ama ne kadar çok istesem de ölmedim.

Kardeşim benden hemen sonra geldi, Grimnor elindeydi, kan ve çürükler onu kaplamıştı. Kılıcı bir kenara bıraktı ve yanımda dizlerinin üzerine çöktü, hırpalanmış bedenimi dikkatlice kendi bedenine topladı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Çok özür dilerim."

Cevap vermedim. Sadece bana sarılmasına izin verdim ve ordumuzun geri kalanının dönüşünü uyuşuk bir şekilde izledim.

Birbiri ardına sendeleyerek içeri girdiler. İkisi Zayn'in hâlâ baygın olan bedenini taşıyordu. Onları hemen yanıma gelen Thalia takip etti, adımları alışılmadık şekilde dengesizdi ve gözleri duygusallıktan kararmıştı. Topladığı bir avuç eşyayı ayaklarımın dibine bıraktı - bıçağım; kalan, kırılmamış bileziklerim; Luminor'un parçalanmış kalıntılarından tek bir parça. Bir elini yanağıma bastırdı; sıcak, sözsüz bir jestti bu, sonra kardeşime ve bana sırtını döndü ve kollarını sıkıca kendine sararak uzaklara bakmaya başladı.

Birkaç dakika boyunca, artık ona -hiçbir şeye- bakmaya dayanamayana kadar solan portali izledim ve sonra yüzümü Bastian'ın göğsüne gömdüm ve ağladım, artık güçlü görünmeyi umursamıyordum.

Ölmek istiyorum.

Lütfen, bırak öleyim.

Dakikalar geçti. Nefes almaya devam ettim. Hayatım boyunca yaptığım en zor, en acımasız şeydi ama devam ettim.

Nefes al.

Nefes ver.

"Nova... bak," diye seslendi ağabeyimin sesi.

Uzuvlarımdaki ağırlık neredeyse aşılamaz gibi geliyordu ama başımı kaldırmayı başardım.

Ve hayatı gördüm.

Geçit tamamen kaybolmuştu ama etrafımızdaki toprakların üzerine yeni bir enerji yerleşiyordu. Deniz mavisi gökyüzünden ince bir sis gibi süzülüyor, üzerine düştüğü her şeyi pırıl pırıl yapıyordu. Bu parıldayan şeylerden bazıları yavaş yavaş kendi içsel ışıklarıyla, kendi uyanma enerjileriyle parıldamaya başladı.

Uzakta, bir tepenin üzerinde devasa bir ağaç çiçek açmış, çiçekleri beyaz ve altından oluşan parlak bir gösteriye dönüşmüştü.

Her şeyin üzerinde hâlâ bir alacakaranlık vardı. İçlerinde inkar edilemez bir yaşam titreşse bile, her şeyin kenarları karanlık görünüyordu. Artık ölü bir dünya değildi belki ama hâlâ kırılğan ve çürüme tehdidi altında savaşan bir dünyaydı.

Ama gölgelere rağmen yaşamaya istekli olduğu için daha da etkileyici görünüyordu, diye düşündüm.

Bazı şeyler karanlıkta daha parlak çiçek açar. Bazı şeylere seçme şansı verilmemiştir.

Uzun bir süre uzaktaki ağaca baktım. Köklerini hayal ettim; hayata inatla tutunmuşlardı. Derinlere uzanıyor olmalıydılar.

Benimki de öyle.

Krallığım karanlığa rağmen çiçek açacaktı. Ben de öyle.

Ona rağmen, hayır, onunla *birlikte* gelişmenin bir yolunu bulacaktım. Ve bir sonraki karşılaşmamızda Lorien'in üzerine salacağım karanlık, daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyecekti.

Artık korkmayacaktım.

Aleksander ve ben bir trajedi olmayacaktık, çünkü artık hikayeyi yazan *bendim* ve bu şekilde bitmeyecekti.

Onu geri getirirdim.

Kendimi toparlayarak ağabeyimin koruyucu kucagından sürünerek çıktım. Thalia'nın ayaklarımın dibinde bıraktığı eşyaları topladım, bileziklerimden geriye kalanları yavaş ama istikrarlı hareketlerle bıçağıma sardım. Sonra ayağa kalktım ve tepenin zirvesine doğru yürüdüm.

Omzumdaki acıdan irkilerek diz çöktüm ve bıçağı ağacın dibindeki sert bir toprak parçasına sapladım. Ve onu bıraktığım yer burasıydı - bir zamanlar olduğum şeyin bir anıtı. Artık olmadığım şeyin. Neye dönüştüğümün.

Her şeyden vücudumun etrafında gölgeler patlak verdi ve arkama bakmadan sarayıma doğru yürürken yanımda serbestçe dolaşmalarına izin verdim.

Ölümden Çiçek Açanlar üçlemesinin bu ilk kitabını okuduğunuz için çok TEŞEKKÜR EDERİZ! Aleks ve Nova'nın hikâyesinin birinci bölümünü beğendiyseniz, lütfen zaman ayırıp kısa bir yorum bırakın.

Gelecek kitaplarla ilgili güncellemeler için beni aşağıdaki yerlerden takip edebilirsiniz:

Instagram:

<https://www.instagram.com/authorsmgaiter/>

TikTok:

<https://www.tiktok.com/@authorsmgaiter>

Facebook:

<https://www.facebook.com/smgaiterbooks/>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

